

NGUNG LŨNG

Ai
động
vào
ống
nghe
của
tôi

CHUYÊN MÔN - TÌM KIẾM
DƯỢC HỌC

AI ĐỘNG VÀO ÔNG NGHE CỦA TÔI

- Tác giả: Ngưng Lũng
- Thể loại: Ngôn tình hiện đại, oan gia, y học, nghiệp giới tinh anh, sủng
- Độ dài: 97 chương
- Chuyển ngữ: Queenie_Sk + An Hiên
- Poster & Ebook: Mạc Y Phi
- Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại <https://liethoacac.com/>
- Văn án:

Vừa bước chân vào lâm sàng, Thư Tân đã gặp phải “đại ca” khu nội trú Vũ Minh.

Biết được Thư Tân là sư muội, vẻ mặt Vũ Minh khinh khỉnh: “Phải hướng dẫn à? Ai có nguyện vọng dẫn dắt thì làm đi, tôi không thích!”

Tuy nhiên chủ nhiệm khoa đã lên tiếng, Vũ Minh bị ép phải hướng dẫn Thư Tân một tháng.

Từ bộ dạng khó chịu chuyển sang mừng thầm.

Đến lúc này tới lượt Thư Tân khó chịu: “Lúc trước là ai không chịu dẫn dắt em vậy? Sao bây giờ muốn đuổi mà đuổi không được thế này?!!!!”

- Mục Lục -

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

Chương 1

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Bảy giờ sáng, khi Thư Tân còn đang gội đầu, bố cô đã gõ cửa rầm rầm ba lần bảy lượt.

Lần đầu: “Tân Tân à, con dậy chưa?”

Không được bao lâu lại sang gõ cửa lần thứ hai: “Sáng thứ hai đầu tuần đường đông lắm, chúng ta nên đi sớm một chút. Ngày đầu tiên trình diện tuyệt đối không được đến trễ!”

Thư Tân ló đầu đầy bọt ra, nheo mắt, nghe bố thúc giục cô cẩn thận: “Bố à, con biết rồi!”

Thư Tân đang theo học thạc sĩ tại khoa y thuộc hệ bảy năm của trường đại học Tế Nhân, học đến năm thứ năm sẽ bắt đầu thực tập lâm sàng (1). Ngày hôm nay chính thức vào hệ thống bệnh viện Phụ Chúc, bố cô còn cẩn thảng hơn cả cô.

(1) *Lâm sàng là đến giường bệnh, học lâm sàng có nghĩa là phương pháp học mà ở đó, các bạn sinh viên thu thập kiến thức, trau dồi và đúc rút kinh nghiệm về nghề nghiệp mà họ đã được học. Những kiến thức đó, kinh nghiệm đó, không phải một anh chàng cô cậu mọt sách nào đó suốt ngày cắm đầu vào những cuốn sách, những giáo trình thôi là có thể có được; mà nó chỉ có thể có được khi chúng ta tiếp cận với giường bệnh, với bệnh nhân, người nhà bệnh nhân, và cả những nhân viên y tế mà thôi.*

Cô sấy khô tóc, cúi đầu kiểm tra lại đồ đạc một lần nữa.

Hành lý cô đã chuyển đến ký túc xá của bệnh viện mấy ngày trước rồi còn hôm nay chỉ cần thu gọn thêm vài vật dụng cá nhân cho vào một túi xách lớn.

Xong xuôi đâu đó, cô ra ngoài. Bố cô nhét một cái bánh bao vừa hấp chín vào tay con gái: “Mang đi ăn trên đường!”

Bánh bao nhân nấm hương, cắn một cái, mùi thơm lan tỏa đầy khoang miệng, cô mừng đến híp mắt: “Bố à... Tay nghè nấu nướng ngày càng cao đấy nhé!”

Giọng bố cô phấn khích: “Cuối tuần này nếu rảnh thì về đây, bố lại nấu cho ăn!”

Ra đến cửa, Thư Tân nhìn quanh: “Mẹ đâu ạ?”

“Tôi hôm qua đồng nghiệp trong bệnh viện gọi đi, hơn bốn giờ mới về.” Lúc ông nói chuyện cố gắng đè thấp âm lượng, rõ ràng là đang đau lòng vì bà.

Thư Tân không lên tiếng. Mẹ cô làm việc tại khoa nội ở một bệnh viện nhỏ. Mấy năm trước vừa được thăng chức lên y tá trưởng, vốn dĩ không cần phải làm ca đêm. Thế nhưng chức càng cao trách nhiệm càng nhiều, mỗi khi y tá mới không thể giải quyết được việc điều gọi mẹ cô lên hỗ trợ, những tháng ngày qua cả nhà cô đã quá quen rồi.

Leo lên xe, bố cô dặn dò con gái: “Tân Tân à, thực tập lần này không giống với kiến tập. Nếu ổn định con sẽ phải ở đó hai năm trời!”

Thư Tân gật đầu, lấy quyển sổ ghi chép trong đợt kiến tập lần trước từ túi xách ra, lật từng tờ từng tờ một.

“Đây là giai đoạn phức tạp nhất của cuộc sống. Một chân con vẫn còn ở trong tháp ngà **(2)** nhưng một chân đã bước ra ngoài xã hội. Ngoại trừ

những kiến thức con học được từ sách vở, từ nhà trường thì bây giờ con phải học thêm cách tiếp xúc trực tiếp với xã hội.”

(2) *Tháp ngà: là cách nói ẩn dụ ngầm chỉ những người chỉ ngồi rịt ở trong viện nghiên cứu vùi đầu làm việc, không tiếp xúc bên ngoài.*

Cô lại gật gù. Trong số cô lít nha lít nhít chũ, đó là những ca bệnh đã gặp và cách thức xử lý.

“Ngoài bệnh nhân, còn có người nhà bệnh nhân rồi chủ nhiệm khoa, đồng nghiệp, đều là những người con sẽ tiếp xúc hàng ngày. Trong bệnh viện, nhân sự phục tạp không như ở trường, gấp phải vấn đề con phải học cách tự mình xử lý.”

“Không phải con muốn được ở lại sao? Tiêu chuẩn có hạn, cạnh tranh lại kịch liệt như vậy. Nếu như trong lúc thực tập biểu hiện không tốt thì con đừng mong chủ nhiệm khoa đê cử con ...”

Nghe đến đây toàn bộ da đầu Thư Tân cảm thấy ón lạnh: “Bố à... Hôm nay mới là ngày đầu tiên thôi, bố có thể đừng tạo áp lực lớn cho con như thế được không?”

Bố cô cười khà khà, từ từ lái xe ra ngoài đường. Đường không đông như họ nghĩ, lái một mạch đã trông thấy cổng bệnh viện.

Thư Tân nhìn xuyên qua cửa kính xe, từ đằng xa cô đã trông thấy đám sinh viên tiến vào cổng, đợi bố dừng xe, cô vội vàng cởi dây an toàn: “Bố à, con thấy bạn học của mình rồi...”

Vốn dĩ còn muốn dặn con nhiều hơn, giờ Thư Liên Hải chỉ còn có thể lấy túi xách từ ghế ngồi phía sau đưa cho con gái: “Thang máy bệnh viện chen chúc lắm, có muốn bố đưa vào không?”

“Gì thế à? Con lón thế này rồi!!!” Thư Tân mỉm cười nhảy xuống xe, “Hơn nữa chỗ này không thể đỗ xe lâu đâu, cần thận bố được tặng một giấy phạt đó!”

Cô đóng cửa xe, vừa chạy vừa quay đầu nhìn bố trong xe đang mỉm cười với mình. Nắng sớm mai chiếu lên mái tóc đã điểm bạc của ông.

Cô bất chợt ngẩn người, hai năm trước bố cô trông còn rất phong độ, đầu tóc bóng loáng, vậy mà trong năm nay vì chuyện làm ăn của phòng khám không tốt lắm đã khiến dáng vẻ của ông già đi thấy rõ.

Cô quay trở lại xe, nhoài người trên cửa sổ nở nụ cười ngọt ngào: “Bố à... Những gì bố dặn con nhớ hết rồi. Bố yên tâm, con nhất định sẽ biểu hiện thật tốt!”

Thoáng ngây người rồi ông lại cười híp mắt: “Cuối tuần nếu không trực thì đừng ở ký túc xá, muốn ăn gì về nhà bố nấu cho mà ăn!”

Cô gật đầu ngoan ngoãn, bố cô cuộn chặt nắm tay hô lớn: “Fighting!”
(3)

(3) Có len

Những sầu não trong lòng của Thư Tân được quét sạch sành sanh, “Đạo này phong cách của bố thay đổi nhiều lắm rồi đấy. Ở nhà còn có lúc xem cả phim Hàn nữa chứ... Cứ thế này ngay cả con cũng không chịu được...”

Chưa chờ bố lên tiếng, cô đã xoay người chạy mất.

*

Đến thang máy, đúng như bố nói, thang máy có cả trăm người.

Phần lớn là sinh viên và công chức bệnh viện đi làm, cũng có người nhà bệnh nhân. Số lượng người quá lớn, cho dù mươi thang máy vẫn không chứa nổi.

Khó lăm mới chen được lên thang máy, người trước người sau xô lên xô xuống, thật sự không thở nổi, thậm chí cô còn không thể quay trái phải tìm mấy người bạn thân trong đám đông.

Nhất Viện tổng hợp có tổng cộng bốn mươi lăm tầng, phòng phẫu thuật ở tầng hai mươi lăm. Cửa thang máy mở ra rồi đóng lại, từng nhóm người bước ra. Chẳng mấy chốc đã đến nơi, trước cửa hội trường chỉ có ba sinh viên, một nam hai nữ.

Thư Tần nhận ra bọn họ cũng là sinh viên hệ bảy năm nhưng không cùng một khoa, có biết nhau nhưng không quen thân lăm.

“Các thầy đang họp giao ban bên trong!” Nam sinh có thân hình trắng trẻo mập mạp, trông giống chiếc màn thầu vừa lén tiếng là Ngô Mặc. Vừa thấy Thư Tần, ánh mắt anh ta nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô không chớp mắt, chủ động mở miệng.

Hai nữ sinh còn lại lặng lẽ đánh giá Thư Tần.

Một cô bạn trông khá giống nam sinh tên là Thịnh Nhất Nam, cao khoảng 1m75, tóc ngắn, mặc áo sơ mi trắng.

Vương Giáo Giáo thấp hơn một chút, bình thường ở trong khoa lí la lích lắc, vậy mà hôm nay đứng nép vào Thịnh Nhất Nam như con chim non nép dưới cánh chim mẹ.

Thư Tần nói qua loa với bọn họ vài câu, sau đó tiếp tục im lặng. Sinh viên y khoa có ưu điểm lớn nhất là có tính kiên trì chờ đợi hơn những người khác.

Bốn người đứng bốn góc tạo thành thế chân vạc. Chờ chưa bao lâu, cánh cửa mở ra, một thanh niên mày rậm mắt to bước ra: “Chờ lâu lắm rồi phải không?”

Anh ta cũng vừa giao ban xong, bên trong mặc chiếc áo vô trùng màu xanh lục, bên ngoài khoác chiếc áo blouse trắng.

Thư Tân nhận ra người này chính là Lâm Cảnh Dương - thư ký của khoa, lần trước khi đến chọn chuyên ngành cô có gặp anh ta một lần.

Lâm Cảnh Dương mỉm cười: “Mọi người mang nhiều đồ theo như vậy à? Ngày hôm nay vẫn chưa sắp xếp được tủ cá nhân trống. Như thế này đi, trước tiên anh đưa các em tìm chỗ cất đồ đã nhé!”

Anh ta đưa bọn họ đi thay dép, vòng một vòng, rẽ vào hành lang bên trái, vừa đi vừa giải thích: “Vốn phải do trưởng khoa nội trú phụ trách giới thiệu với mọi người nhưng sáng nay bác sĩ trưởng ca sáng đang tiến hành một ca ghép gan, còn bác sĩ trưởng ca tối đã về ký túc xá nghỉ ngơi. Do vậy anh sẽ đưa các em đi cho quen với hoàn cảnh trước.”

Thịnh Nhất Nam chân dài đi nhanh hơn Ngô Mặc, cô ấy lên tiếng hỏi: “Lâm sư huynh, hiện tại ai là trưởng khoa mình ạ?”

“Ca sáng là chị Lưu Lâm, mọi người có thể gọi là Lưu sư tỷ, hoặc cô giáo Lưu là được. Còn trưởng ca tối sao... À đúng rồi, trong nhóm mình có ai là sinh viên đang theo chủ nhiệm La không nhỉ?”

Thư Tân giơ tay: “Có em!”

Lâm Cảnh Dương mỉm cười: “Vậy thì bác sĩ trưởng ca tối vừa hay là đàn anh của em đó, anh ấy cũng là sinh viên của chủ nhiệm La!”

Thư Tân gật gù. Cô đã từng nghe kể về vị sư huynh này, học hơn cô hai khóa, sau khi tốt nghiệp danh tiếng vẫn được lưu truyền trong khoa vì những tố chất xuất sắc của anh. Một tháng trước sư huynh này vừa hoàn tất một nghiên cứu tại Mỹ, không ngờ tối lại quay về nước tận lực với vị trí “trưởng ca”.

Lâm Cảnh Dương mỉm cười: “Công việc của trưởng ca tối khá mệt, các bác sĩ nữ không đảm nhận nổi, từ trước nay đều do bác sĩ nam đảm nhiệm. Năm ngoái trong một đêm trưởng ca tối đã phải chuyển hóa hơn 150 acid amin (4), mắc nguy cơ bị suy tim. Năm nay tình hình cậu ấy tốt hơn được một chút, chỉ có điều “nội tiết mất cân đối”, tính tình cực kỳ nóng nảy, mọi người cố gắng ngoan ngoãn, đừng chọc vào cậu ấy!”

(4) Các acid amin được xem như là nguyên liệu xây dựng cơ bản của cơ thể. Chúng có vai trò quan trọng như là những chất trung gian trong quá trình chuyển hóa và tổng hợp protein, cũng là những đơn vị cấu trúc cơ bản của protein. Chính vì vậy, mà các acid amin rất cần thiết đối với tất cả mọi người.

Bọn họ vừa vặn đi ngang qua cánh cửa đóng chặt, Lâm Cảnh Dương cầm thẻ đang đeo trên cổ quét qua máy, “tích” một cái, cánh cửa mở ra: “Mọi người đặt túi xách ở trong này. Ngày mai anh sẽ dặn hộ lý dọn dẹp tủ cá nhân và đưa chìa khóa cho các em.”

Mọi người vừa nhắc chân định vào trong, không ngờ ở bên trong có hai người đang tán gẫu.

Một người đã thay xong quần áo của mình, đang ngồi trên băng ghế dài cúi đầu nghịch điện thoại.

Người kia đứng trước tủ quần áo, đứng rất gần cửa ra vào, anh đã cởi chiếc áo vô trùng ra để lộ ra tấm lưng rắn chắc.

Cũng không biết đang nói chuyện gì mà anh cười rất to, nhìn chằm chằm vào tủ quần áo, tay lười biếng chống hông đang muốn cởi thắt lưng.

Nghe tiếng động, hai người bọn họ sững sờ, trợn tròn mắt ngạc nhiên nhìn qua.

Người đàn ông tầm hơn hai mươi tuổi, rất đẹp trai, đáng tiếc vẻ mặt lại cau có khó chịu, anh nhìn chằm chằm vào Thư Tân, cô nghi ngờ ánh mắt này có thể giết chết mình.

Quả nhiên, lúc ấy cô mới ngớ người rời mắt đi, người đàn ông thì cao giọng hỏi: “Lâm Cảnh Dương, cậu lên cơn điên à?”

Cánh cửa đóng sầm ngay trước mắt bọn họ.

Lúc này Lâm Cảnh Dương mới chú ý đến tấm bảng viết trên cửa: Phòng thay đồ nam.

Anh ta xoay đầu, lúng túng nói: “Xin lỗi... Lỗi của anh, lo nói chuyện với các em, anh mở nhầm phòng. Ủm, người mới la lối lớn tiếng kia chính là trưởng ca tối của mọi người, Vũ Minh.”

Một tiếng sấm nổ rền vang trên đỉnh đầu Thư Tân: “...”

Vương Giáo Giáo đỏ mặt lè lưỡi, cô ta nghiêng đầu nhìn Thư Tân, giọng điệu đồng cảm pha lẫn hâm mộ: “Ái chà chà... Tính cách sư huynh Vũ Minh của cậu đúng là đặc biệt!”

~~~ *Đôi lời của Queenie_Sk: Mình để nguyên sư huynh sư muội (không chuyển thành anh/chị, hoặc đàn anh/dàn chị) để nghe cho thân thiết và gần gũi nhé.*

Chương 2

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Lâm Cảnh Dương đưa bọn họ đến phòng sát bên cạnh, rút kinh nghiệm lần trước, lần này anh ta cẩn thận đọc lại tấm bảng rồi mới quét thẻ: “Các bạn nữ đặt đồ đặc và thay quần áo ở đây. Ngô Mặc qua phòng bên kia với anh thay quần áo. Sau đó chúng ta tập trung trong phòng họp.”

Mọi người gật đầu.

Đóng cửa lại, ba cô gái lần lượt lấy áo vô trùng được xếp gọn gàng trong ngăn kéo ra.

Nét mặt Thịnh Nhất Nam phúc tạp: “Trước đây anh ấy học cùng trường cấp hai với tôi!”

Thư Tân không để ý lăm: “Ai cơ? Anh Lâm à?”

“Bác sĩ Vũ, trưởng ca tôi!”

Thư Tân và Vương Giao Giảo đồng thanh “À” một tiếng - là hung thần vừa nãy ư?

Vẻ mặt Thịnh Nhất Nam chợt trở nên nặng nề: “Cùng trường cấp hai, từ học lớp sáu, anh ấy học lớp chín.”

Vương Giao Giảo ngạc nhiên: “Lâu vậy rồi mà cậu còn nhớ sao?”

“Làm sao không nhớ được chứ?” Thịnh Nhất Nam giữ bộ đồ vô trùng, “Anh họ tớ và anh ấy cùng một tổ mà. Hơn nữa, khi ấy Vũ Minh là “trùm” của trường túc, vẻ ngoài cao lớn khỏe mạnh, đánh nhau trốn học không ít, gây sự hết người này đến người khác.”

Thư Tần tò mò: “Vậy làm sao anh ấy có thể thi đỗ trường Tế Nhân hệ tám năm?”

Đúng là không có thiên lý mà!

Điểm tuyển vào hệ tám năm cực kỳ cao, năm đó chỉ vì thiếu 0,2 mà cô phải vào hệ bảy năm. Nghĩ đến đây thôi đã cảm thấy thật sự hối hận, tại sao năm lớp 12 lại đam mê đọc manhua (1) đến vậy chứ?

(1) *Manhua hay truyện tranh Hoa ngữ là truyện tranh tiếng Hoa có nguồn gốc sản xuất tại Trung Quốc, Hồng Kông và Đài Loan, thường bao gồm cả bản dịch tiếng Hoa của manga*

Thịnh Nhất Nam cúi đầu thắt dây đai. Cô ấy quá cao nên mặc áo size lớn nhất cũng ngắn ngang gối: “Hình như do năm đó bố mẹ anh ấy ly hôn, trong nhà xảy ra tumult la tumult lum chuyện. Anh ấy như con ngựa đứt dây cương, không ai quản lý.”

“Năm cấp hai mới mười bốn, mười lăm tuổi...” Vương Giáo Giáo gật gù ra vẻ hiểu chuyện, “Nhỏ như vậy, tâm lý vẫn chưa ổn định.”

Thịnh Nhất Nam nhún vai, vốn dĩ cô ấy đã giống đàn ông thì bây giờ trông không khác tí nào.

“Lúc ấy anh ấy như tự dằn vặt bản thân, hút thuốc đánh nhau đều đủ cả, không thiếu thứ gì. Tớ nghe anh họ kể anh ấy còn xăm mình!”

“Xăm mình?” Vương Giáo Giáo hít một hơi thật sâu.

Thư Tân nhanh chóng nhở lại cảnh tượng trong phòng thay đồ lúc vừa nãy, trên lưng, trước ngực, cơ bụng cô đều nhìn qua, trông trọn, không hề có hình xăm nào hết.

Vì vậy... rốt cuộc là xăm ở đâu nhỉ?

“Sau khi gia đình xảy ra chuyện, vào năm Vũ Minh tốt nghiệp, mẹ anh ấy lại phát hiện mình mắc bệnh ung thư, không bao lâu sau thì qua đời. À! Đúng rồi, mẹ của anh ấy cũng là giảng viên của trường Tế Nhân, hình như là phó chủ nhiệm khoa. Bà ấy qua đời khi còn trẻ lắm, từ nghĩ việc này đả kích rất lớn đến anh ấy.”

Thư Tân đăm chiêu. Mới mười lăm, mười sáu tuổi mẹ đã không còn, thật sự quá đáng thương.

“Tớ còn tưởng anh ấy và bố mình di dân qua Mỹ nên mới mất liên lạc. Khi vào học ở Tế Nhân tớ có nghe đến cái tên Vũ Minh mấy lần nhưng không nghĩ là anh ấy.”

Cốc, cốc, cốc.

Có người gõ cửa, Ngô Mặc ở bên ngoài gọi: “Anh Lâm hỏi mọi người thay quần áo xong chưa?”

Các cô không dám tám chuyện nữa, khóa tủ rồi ra ngoài.

Lâm Cảnh Dương cầm danh sách trong tay: “Trước tiên chúng ta qua phòng họp.”

Bọn họ cùng Lâm Cảnh Dương đi ngang qua mấy căn phòng trống trơn không có một ai, hầu như tất cả mọi người đều họp giao ban xong xuôi và vào phòng chuẩn bị phẫu thuật.

Thư Tân vừa đi vừa nhớ lại thời điểm cô kiến tập ở Tú Viện, nơi này đâu chỉ lớn gấp đôi khoa gây tê phẫu thuật của Tú Viện không đâu.

“Các bạn ngồi đi!” Vào phòng, Lâm Cảnh Dương đứng tựa vào chiếc bàn, đối diện với mọi người, “Năm nay khoa chúng ta nhận bốn bạn hệ bảy năm. Để đón chào các bạn, buổi họp giao ban sáng sớm mai, chủ nhiệm La sẽ chính thức giới thiệu các bạn với mọi người. Tuy nhiên, thầy không nhớ tên nên các bạn nhớ giao CV **(2)** lại cho tôi.”

(2) CV: Hồ sơ xin việc

“Vâng!”

“Chủ nhiệm La rất coi trọng bồi dưỡng các vị thạc sĩ bác sĩ, giúp mọi người mau chóng thích ứng lâm sàng. Dựa theo quy định của khoa, thầy sẽ cố gắng sắp xếp bác sĩ phụ trách giảng dạy và hướng dẫn các bạn. Thịnh Nhất Nam, Ngô Mặc...”

“Vâng!” Hai người đứng phắt dậy, ghê bị xô đẩy vang lên tiếng động khá lớn.

Lâm Cảnh Dương giật mình, “Đừng kích động quá. Là thế này, thầy của hai bạn đúng lúc đang làm bên lâm sàng, vì vậy lát nữa hai bạn qua khoa phẫu thuật đi tìm thầy của mình. Một tháng sau mọi người chính thức được “ông chủ” **(3)** hướng dẫn.”

(3) Ông chủ: thường được dùng để gọi các giáo viên trực tiếp hướng dẫn làm luận văn tốt nghiệp của sinh viên.

Ngô Mặc sướng đến phát điên, khuôn mặt trở nên rạng rỡ.

Thịnh Nhất Nam cũng kích động không kém, cô ấy đáp lớn: “Dạ vâng!”

Sinh viên Tế Nhân truyền nhau một câu: Không được hệ thống bệnh viện Phụ Chúc giữ lại thì không phải là sinh viên giỏi. Trong hệ thống bốn bệnh viện của Phụ Chúc thì Nhất Viện tổng hợp là mạnh nhất. Nếu được vào đó, không một ai muốn chỉ đơn giản nhận được tấm bằng tốt nghiệp rồi rời đi.

Các bác sĩ có thâm niên trong nghề đã quá quen với nhiều ca bệnh phức tạp, dĩ nhiên khả năng xử lý tốt hơn các bác sĩ trẻ trăm lần. Được chính các thầy làm bác sĩ hướng dẫn dĩ nhiên quá lý tưởng.

“Thư Tần..” Thư Tần còn đang thầm ước ao, nghe đến tên mình, cô vội ngồi thẳng người.

“Chủ nhiệm La chủ yếu phụ trách nghiên cứu và quản lý, sinh viên của thầy thường do các thầy khác hướng dẫn. Thế nhưng hai ngày trước thầy đi họp, tối hôm qua mới về nên chưa biết được ai sẽ là người hướng dẫn cho em.”

“Dạ... vâng...” Thư Tần hơi thất vọng, cũng may trước đó đã chuẩn bị tâm lý nên không bất ngờ cho lắm.

“Vương Giáo Giáo ...” Lâm Cảnh Dương nhìn sư muội, hai người đều theo thầy Chương, “Tháng này thầy của chúng ta đang ở khoa điều trị đau (4), tháng sau mới về phòng phẫu thuật.”

(4) *Điều trị đau – pain clinic: Điều trị đau bao gồm tất cả các phương pháp dùng thuốc và không dùng thuốc nhằm làm giảm hoặc mất cảm giác đau cho người bệnh.*

Dĩ nhiên Vương Giáo Giáo biết chuyện này, giọng điệu thêm phần nũng nịu: “Vậy sư huynh hướng dẫn cho em đúng không a?”

Lâm Cảnh Dương gãi đầu: “Anh là thư ký khoa, gần đây đang giải quyết mấy bài phúc thẩm nên không rảnh lắm, những sư huynh và sư tỷ khác cũng có nhiệm vụ hướng dẫn các bạn khác. Lát nữa anh sẽ đưa em đi gặp chủ nhiệm La xem thầy sắp xếp như thế nào.”

Nói xong anh ta nhìn lịch: “Vừa rồi thầy có cuộc họp với người bên bộ y tế, có lẽ giờ xong rồi. Chúng ta đi thôi.”

Thư Tân hít một hơi thật sâu.

Lần trước trong bữa tiệc đồng môn, cô và các đàn anh đàn chị dùng bữa với chủ nhiệm La. Chỉ mấy ngày sau lại được gặp thêm lần nữa khiến cô hơi lo lắng.

*

Phòng của chủ nhiệm khoa ở gần phía cuối, đi chưa được vài bước đã đến.

Cách một cánh cửa có thể nghe thấy tiếng nói chuyện.

Lâm Cảnh Dương gõ cửa: “Chủ nhiệm La!”

Bên trong có tiếng nói vọng ra: “Mời vào!”

Vừa đặt chân vào, Thư Tân đã trông thấy một chiếc bàn thật dài đặt phía cửa sổ, chủ nhiệm La ngồi ở đó đang cầm tách trà đưa lên miệng. Nhìn thấy bọn họ, ông lập tức nở nụ cười.

Điều Thư Tân bất ngờ chính là chủ nhiệm La ngồi đối diện Vũ Minh.

Vốn dĩ mắt phải nhìn thẳng, nhưng sau khi nghe kể chuyện hình xăm, ánh mắt cô bỗng chốc trở nên tò mò.

Áo sơ mi đen, quần jean, giày thể thao. Mái tóc không dài không ngắn, ánh nắng chiếu lên gò má anh làm nổi bật sống mũi và xương quai hàm hoàn mỹ.

Anh ngồi dựa hẵn vào lưng ghế, trên đầu gối đặt thêm chiếc laptop đang hoạt động.

Nghe tiếng động, anh ngược mắt nhìn sang, không phản ứng.

Thư Tân theo nhóm người đi đến trước bàn, ngoan ngoãn chào hỏi: “Chào thầy La!”

Dù sao Thư Tân cũng là sinh viên mới của mình, chủ nhiệm La nhìn thẳng cô. Ngay lập tức Thư Tân cảm nhận yết hầu mình khô khốc.

Chủ nhiệm La không chỉ là thầy của cô mà còn là chuyên gia nổi tiếng nhất hệ thống bệnh viện Phụ Chúc, cô đâu chỉ căng thẳng không đâu mà còn có thêm tâm trạng phấn khích khi được tiếp xúc với thần tượng của mình.

Chủ nhiệm La mỉm cười: “Ngày đầu tiên đến khoa vẫn chưa thích ứng à?” Giọng của ông rất hòa nhã, giúp cô điều chỉnh được tâm trạng của mình.

Cô cố gắng nở nụ cười: “Dạ, em đang cố gắng thích ứng ạ!”

Ánh mắt chủ nhiệm hiền hòa, đặt tách trà xuống nhìn ba sinh viên: “Tuần này chủ yếu bọn em sẽ được hiểu rõ hơn về quy trình công tác hằng ngày. Có khó khăn gì cứ nói trực tiếp với khoa.”

Lâm Cảnh Dương mỉm cười: “Vừa rồi em đã thông báo với mọi người về người hướng dẫn cho các em ấy, không biết thầy dự định sẽ sắp xếp ai

hướng dẫn cho Thư Tân và Vương Giáo Giảo à?”

Chủ nhiệm La sững sót vài giây: “À... Thầy nhớ rồi, Vương Giáo Giảo, em là sinh viên của thầy Chương phải không? Tháng này thầy ấy ở khoa điều trị đau.”

Ông ngẫm nghĩ một lát rồi nhìn Lâm Cảnh Dương: “Lưu Lâm vừa mới biết mình đang mang thai, công việc ca sáng của cô ấy nhiều quá rồi, không thể để cô ấy đảm nhận được.”

“Chị Lưu Lâm mang thai sao ạ?” Lâm Cảnh Dương hỏi lại, “Lát nữa em phải chạy qua chúc mừng chị ấy một tiếng!”

“Để thầy và chủ nhiệm Chương thương lượng một chút. Vũ Minh phụ trách ca tối được nửa năm, có thể sau này sẽ thay Lưu Lâm chuyển lên ca sáng, ca tối sẽ do Diệp Nhung phụ trách. Nếu vậy Vũ Minh hoàn toàn có thể đảm nhiệm được việc hướng dẫn, vậy để em ấy phụ trách một ban hệ bảy năm đi!”

Khi mọi người nói chuyện, Vũ Minh vẫn nhìn vào màn hình, hình như đang tra tìm tài liệu, rất chăm chú. Nghe xong những lời này, anh nhướng mày: “Gì chứ?”

Chủ nhiệm La ung dung vòng hai tay, tựa vào lưng ghế: “Sao nào? Không vui à?”

Vũ Minh phá lên cười, “Thầy à, thí nghiệm đang vào giai đoạn then chốt. Đúng lúc này thầy lại giao cho em người mới tinh. Em vừa làm trưởng ca, lại phải phân thân để dạy dỗ người mới, còn thời gian đâu mà làm việc kia.”

Chủ nhiệm La vẫn vững như núi Thái Sơn: “Lâm sàng, nghiên cứu khoa học, dạy học... Ba việc này chưa bao giờ tách rời nhau. Những người trẻ tuổi không chỉ có nghiên cứu và công tác lâm sàng không đâu, sớm muộn

cũng phải chính thức tiếp xúc công việc giảng dạy. Vừa hay nhóm Thư Tân vào khoa lâm sàng (5), em có thể mượn cơ hội này làm quen với công tác dạy học.”

(5) *Khoa khám lâm sàng: Khám lâm sàng là hoạt động thăm khám ban đầu theo dõi tình trạng sức khỏe và phát hiện dấu hiệu bất thường thông qua quan sát, nghe, sờ, gõ... và chưa có can thiệp bằng xét nghiệm hay chẩn đoán hình ảnh. Khám lâm sàng được sử dụng khi thăm khám tất cả các bệnh, hỗ trợ bác sĩ chỉ định các xét nghiệm cận lâm sàng cần thiết để đưa ra kết luận về tình trạng bệnh. Bước khám này cho biết tình trạng bệnh ban đầu, nguy cơ mắc bệnh và có thể tìm ra nguyên nhân gây bệnh.*

Mọi người trở nên yên tĩnh lạ thường, Thư Tân lén nhìn tách trà trên tay chủ nhiệm La.

Giọng điệu và suy nghĩ của chủ nhiệm La hoàn toàn là muốn bồi dưỡng tương lai cho người nối nghiệp.

Chẳng trách Vũ Minh có thể nói chuyện một cách tùy tiện trước mặt chủ nhiệm La như vậy. Lời đồn quả nhiên không sai, chủ nhiệm La rất yêu quý cậu sinh viên này.

Không biết có phải ảo giác của Thư Tân hay không, tay trái của Lâm Cảnh Dương rõ ràng là buông thõng ở bên ngoài thì đột nhiên nháy lên nhét vào túi áo blouse.

Vũ Minh và chủ nhiệm La nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng anh buộc phải thua trận: “Đúng đúng đúng... tất cả những điều thầy nói đều chính xác.”

Chủ nhiệm La gật đầu thỏa mãn, nhân tiện ông chỉ tay về phía Thư Tân, vốn muốn chỉ định Vũ Minh dẫn dắt cô, nhưng thoáng nhìn thấy ánh mắt tội nghiệp của Vương Giáo Giáo, ông bèn thu tay về.

Mấy chuyện nhỏ nhặt này nên để Vũ Minh tự mình quyết định.

Vũ Minh đóng laptop lại, nghiêng đầu nhìn Thư Tân và Vương Giáo Giảo.

Khóe mắt Thư Tân bắt gặp Vương Giáo Giảo lập tức đứng thảng người, cô đột nhiên có cảm giác mình trở thành sản phẩm bị người ta lựa chọn.

Cô thật sự không muốn đi theo vị “Vũ sư huynh” dũ dǎn này, thế nhưng cân nhắc tính chất công việc đặc thù của ca sáng, nếu như được anh ấy hướng dẫn, cô có thể tiếp xúc nhiều ca bệnh phức tạp và nguy hiểm, cũng giúp cô tích lũy thêm được kinh nghiệm lâm sàng.

Nghĩ đến đây, cô bát chọt nở nụ cười ngọt ngào nhất, đón nhận ánh mắt của Vũ Minh.

Cô cố gắng diễn trước mặt Vũ Minh, biểu hiện là sư muội “ruột” của anh, để anh không thể chọn Vương Giáo Giảo.

Vậy mà... một giây, hai giây, ba giây...

Anh vẫn không chút cảm xúc nhìn bọn họ.

Chọn cải trắng cũng đâu lâu như thế chứ, cô vốn dĩ đang rất bình tĩnh thì trái tim đột nhiên đập thình thịch.

Chương 3

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, Thư Tân thở phào nhẹ nhõm, cô lén nhìn, là tiếng chuông của Vũ Minh.

Vũ Minh nghe điện thoại, đợi đầu dây bên kia nói xong, anh chỉ trả lời: “Biết rồi!”

Chủ nhiệm La lên tiếng hỏi: “Sao vậy?”

Vũ Minh nhấc laptop khỏi chân, đứng thẳng dậy: “Phòng 45 vừa tiếp nhận ca phẫu thuật cấp cứu bên sản khoa. Chị Lưu Lâm đang chuẩn bị nhưng phản ứng thai kỳ khiến chị ấy hơi mệt, không thể tiếp tục, em phải chạy lên đó xem thế nào.”

Anh vừa nói vừa đứng dậy, tầm mắt của Thư Tân cũng di chuyển theo hành động này của anh, cô phát hiện vị sư huynh này cao hơn 1m85.

Lâm Cảnh Dương nói rõ với Vũ Minh: “Cậu mới làm xong ca tối, đừng lao lực quá, để ca sáng tờ thay cho chị Lưu Lâm.”

Chủ nhiệm La ngăn cản: “Bệnh viện vẫn đang trong quá trình phúc thẩm ba vị trí đầu ngành, bên phòng tài liệu sẽ tìm em bất cứ lúc nào. Cứ để cho Vũ Minh phụ trách đi, vừa hay có thể quen được công việc ca sáng của Lưu Lâm, thêm vào đó cho em ấy quen với nhiệm vụ giảng dạy.”

Lâm Cảnh Dương còn muốn nói gì đó thì Vũ Minh đã ra đến cửa, vừa lấy tay kéo cửa vừa quay đầu nhìn nhóm Thư Tân vẫn đứng đắn ở đó: “Đi mau, ngó ra đó làm gì?”

Bốn người đầy nhau theo sát anh.

*

Khu phẫu thuật của Nhất Viện chia thành hai tầng, từ khoa chỉnh hình đến tuần hoàn ngoài cơ thể (1), tổng cộng có năm mươi sáu phòng phẫu thuật.

(1) *Tuần hoàn ngoài cơ thể (Extracorporeal Circulation) là 1 kỹ thuật không sinh lý, cho phép thay thế toàn bộ hay 1 phần chức năng của tim và phổi để đảm bảo tưới máu và cung cấp dưỡng khí đến mô. Điều này giúp phẫu thuật viên làm việc trên 1 trái tim không đập và có 1 phẫu trường sạch do máu được đưa ra tuần hoàn nhân tạo bên ngoài để thấy rõ các sang thương, từ đó có những thao tác chính xác trong lúc sửa chữa các sang thương này.*

Đi ngang qua phòng phẫu thuật thứ 6 và 34, Vũ Minh “vứt” Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam cho thầy của bọn họ.

Còn lại Vương Giáo Giáo và Thư Tân chưa có ai thì anh để mặc hai người đi theo mình.

Vì để theo kịp bước chân của Vũ Minh mà Vương Giáo Giáo hầu như phải phóng như bay. Điều thần kỳ chính là rõ ràng cô ta chạy đến mức thở hổn hển nhưng vẫn nở nụ cười vui vẻ 360 độ không góc chết.

“Trưởng khoa Vũ, mẹ em là Trần Bích Vân, phó giáo sư khoa mắt của bệnh viện Nhân Dân, không biết trưởng khoa có biết mẹ em không?”

Bước chân của Vũ Minh rất nhanh, nhưng giọng điệu vẫn lạnh nhạt như nước: “Không quen!”

Vương Giảo Giảo nở nụ cười, giọng nói trở nên mềm mại: “Từ khi thi đỗ vào Tế Nhân, lý luận và phương pháp lâm sàng luôn kè vai sát cánh, mỗi kỳ nghỉ đông và nghỉ hè em đều theo mẹ kiến tập tại bệnh viện Nhân Dân, coi như em cũng tích lũy được chút kinh nghiệm cho bản thân mình.”

Thư Tân thầm kêu rên một tiếng.

Ý tứ Vương Giảo Giảo rõ ràng quá rồi. Sở dĩ Vũ Minh vẫn chưa quyết định dẫn dắt Vương Giảo Giảo hay cô là vì muốn có cơ hội đưa hai người lên bàn cân so sánh.

Anh là trưởng khoa, công việc bận muộn chết, để cho mình thanh thản hơn chắc chắn sẽ không lựa chọn lính mới. Vương Giảo Giảo đang ngầm ám chỉ với Vũ Minh, cô ta không phải lính mới, Vũ Minh chọn cô ta là ổn rồi.

Thư Tân quan sát hai bên trái phải, thuận miệng nói sang chuyện khác: “Vũ sư huynh, nếu gặp phải bệnh nhân cấp cứu khoa sản thế này, chúng ta sẽ gây tê toàn phần hay chỉ gây tê phần eo hông ạ?”

Vũ Minh không trả lời Vương Giảo Giảo, cũng chẳng đáp lại Thư Tân. Đi đến phòng phẫu thuật 45, anh giơ chân đá vào nút cảm ứng.

Cánh cửa mở ra, bên trong có mấy người đang mặc đồng phục phẫu thuật bận rộn đi qua đi lại.

Bàn mổ trống không, bệnh nhân còn chưa được đưa vào.

Một nữ y tá lớn tuổi đang mở túi vô trùng, trông thấy Vũ Minh liền nói ngay: “Vừa rồi Lưu Lâm nôn hết mật xanh mật vàng ra, trạng thái như vậy làm sao có thể phẫu thuật chứ... Đành phải gọi cho em thôi!”

Còn chưa nói hết câu, cánh cửa lại mở ra lần nữa, một vài y tá vội vã đẩy băng ca vào trong.

Bác sĩ khoa sản dĩ nhiên biết Vũ Minh: “Mang thai tuần thứ 35+3, nhau bong non (2), nghi nhau cài răng lược (3), khoa sơ sinh sẽ đến ngay lập tức.”

(2) *Nhau bong non là tình trạng nhau bám ở vị trí bình thường nhưng bong sớm trước khi sổ thai do bệnh lý hoặc chấn thương.*

(3) *Nhau cài răng lược là hiện tượng bệnh lý nhau không bong tróc khỏi thành tử cung sau quá trình sinh nở, mà bám chặt vào cơ tử cung, thậm chí xâm lấn các cơ quan lân cận. Tình trạng này gây xuất huyết hậu sản, thậm chí đe dọa đến tính mạng của sản phụ và thai nhi.*

“Sản phụ có bệnh sử không?” Vũ Minh giúp họ di chuyển bệnh nhân, “Ra bao nhiêu máu? Dấu hiệu quan trọng trong lúc cấp cứu là gì? Hemoglobin (4) bao nhiêu? Tim thai?”

(4) *Hemoglobin – huyết sắc tố, cho biết tình trạng thiếu máu của người bệnh. Người bình thường Hemoglobin ở mức trên 14g/dl. Chỉ số dưới 8g/dl là nguy hiểm.*

“Bệnh nhân theo dõi thai kỳ tại bệnh viện của chúng ta, không có tiền sử bệnh lý. Lúc cấp cứu ra khoảng 800ml máu, hemoglobin 8.8, huyết áp 107 - 68mmHg, HR94 (5), tim thai bình thường.”

(5) *HR: nhịp tim.*

Hai người phối hợp nhịp nhàng, tốc độ nói rất nhanh, vậy mà vẫn có thể đối đáp rành mạch.

Thư Tân bị không khí căng thẳng này cảm hóa, cô muốn lấy dụng cụ đo huyết áp cho bệnh nhân nhưng Vương Giảo Giảo nhanh hơn một bước, chen chân làm trước.

Thư Tân hận không thể đạp Vương Giáo Giáo một phát, nhưng nhớ ra đây là thời khắc đặc biệt, cô chỉ còn cách cung kính nhường bước, tự tìm bộ kim truyền tĩnh mạch.

Cô nhớ lại những công việc cần làm trong một cuộc phẫu thuật, hiện tại bệnh nhân đã xuất huyết quá 800ml, rất có thể Vũ Minh sẽ tiêm tĩnh mạch nên cô chuẩn bị trước.

Vương Giáo Giáo đo xong huyết áp cho bệnh nhân thì lớn giọng nói: “Trưởng khoa Vũ, hiện tại huyết áp bệnh nhân là 100 - 58mmHg.”

Vũ Minh đã sớm lắp xong máy đo điện tim cho bệnh nhân, anh đang xem bệnh án. Vừa đọc vừa hỏi thời gian ăn uống của bệnh nhân. Để động viên tinh thần người bệnh, giọng nói của anh trầm thấp dịu dàng.

Anh không phản ứng với tiếng “la ó” này của Vương Giáo Giáo, lại tiếp tục nói chuyện với bệnh nhân thêm vài câu mới quay sang phía cô ta, ánh mắt lộ rõ sự khó chịu.

Ý túc quá rõ ràng: “Ông đây không mù”.

Thư Tân suýt thì quên mất tính khí nóng nảy của vị sư huynh này, cô quyết định sẽ không trêu chọc anh, im lặng lấy ống thở và thiết bị soi thanh quản đã được khử trùng.

Đến bây giờ cô vẫn chưa thuần thực cách lắp ống soi thanh quản. Vương Giáo Giáo nhìn ra được những việc Vũ Minh chuẩn bị làm, cô ta chạy thật nhanh đến: “Trưởng khoa Vũ, để em giúp anh pha thuốc.”

Thế nhưng chưa chờ cô ta ra tay Vũ Minh đã lấy ống tiêm, rút ống thuốc bằng tốc độ cực nhanh... tiếp theo là ống thứ hai, thứ ba.

Vương Giáo Giáo trợn mắt há mồm, Thư Tân cũng luồng cuồng.

Thì ra trong khi cấp cứu, để rút ngắn quá trình chuẩn bị mà tốc độ pha thuốc có thể đạt đến mức thần tốc như vậy.

Vương Giáo Giảo nhận ra mình không giúp được gì, ngượng ngùng quay trở về bàn gây mê.

Trông thấy Thư Tân loay hoay với túi tiêm tĩnh mạch, cô ta lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Cậu mở túi tiêm tĩnh mạch làm gì???”

Xung quanh im lặng.

Vũ Minh nhường mày nhìn qua.

Chính vì vậy Thư Tân càng thêm căng thẳng: “Để Vũ sư huynh chuẩn bị lấy ven tĩnh mạch.”

Vương Giáo Giảo lên tiếng: “Cậu không xem bệnh án à, bệnh nhân nhập viện vì nhau bong non, khả năng máu khó đông, việc tiêm tĩnh mạch sẽ dẫn đến tình trạng sưng tấy rất nghiêm trọng.”

“Nhưng mà... bệnh nhân đã xuất huyết hơn 800ml, còn suy đoán bị nhau cài răng lược.” Thư Tân liếc mắt nhìn những y tá đứng quanh đó.

Mạch máu của sản phụ không dễ lấy, phòng cấp cứu tôn rất nhiều thời gian mới có thể tìm được vị trí tĩnh mạch ở phía cánh tay trái của sản phụ, bây giờ y tá trưởng đang tiến hành thủ thuật ở vị trí tay phải của bệnh nhân.

Cô tiếp lời: “Nếu xảy ra tình trạng xuất huyết, chúng ta cần phải nhanh chóng truyền máu.”

Vương Giáo Giảo cố ý thấp giọng nói: “Xuất huyết tầm 1000ml máu không cần bổ sung máu, cậu là bác sĩ lâm sàng tại sao không có khái niệm

này chứ? Trường khoa Vũ còn chưa lên tiếng, cậu đã mở túi ống tiêm tĩnh mạch, lát nữa nếu không dùng đến chẳng phải là lãng phí à?”

Những câu nói của cô ta tưởng chừng như rất hợp lý, giọng nói cũng hòa nhã, nếu nghe kỹ một chút còn là giọng dạy bảo.

Vừa rồi rõ ràng Thư Tân rất bình tĩnh, nhưng vào giờ phút này cô đột nhiên không còn chút sức lực, dù sao thực tập ở Nhất Viện không phải như hồi kiến tập ở Tứ Viện, Vũ Minh cũng không giống đàn anh đàn chị trước đây của cô.

Rốt cuộc anh là người như thế nào cũng chẳng đoán được.

Lát nữa mắng chửi cô thậm tệ là xong đúng không???

“Này...” Cuối cùng Vũ Minh cũng lên tiếng.

Da đầu Thư Tân tê rần, chuẩn bị sẵn sàng nghe chửi.

“Cô tên là Vương Tiếu Giáo đúng không?” Anh kéo khẩu trang ra, ánh mắt khó chịu nhìn Vương Giáo Giáo.

“Là Vương Giáo Giáo, không phải Vương Tiếu Giáo ạ.” Vương Giáo Giáo nhẹ nhàng sửa lại.

“Vương Giáo Giáo!” Vũ Minh gật đầu mỉm cười, ánh mắt đầy lạnh lùng: “Cô qua phòng 47 ở bên cạnh đi, thầy Phan sẽ hướng dẫn cô.”

Chương 4

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Trong mắt Vương Giáo Giáo còn vương ý cười, dường như không hiểu lời Vũ Minh nói, vẫn đứng ngây ngốc ở đó.

Vũ Minh bước tới cầm túi tiêm tĩnh mạch, quay sang Thư Tân: “Qua đây giúp đi!”

Lưng Thư Tân lấm tấm mồ hôi, vội vàng cung kính đưa bộ găng tay kháng khuẩn cho anh.

Cô đoán đúng suy nghĩ của Vũ Minh và bác sĩ khoa sản kia. Trong lần phẫu thuật này có khả năng xuất hiện tình trạng xuất huyết do nhau cài răng lược, vậy nên Vũ Minh đã sớm nghĩ phải đặt ống nối tĩnh mạch.

Nặng nhẹ thế nào trong lòng bọn họ tự biết cân nhắc.

Không bao lâu sau y tá đưa một tờ xét nghiệm ra: “Hemoglobin của bệnh nhân là 7.7g.”

Vừa rồi khi cấp cứu còn đạt 8.8g, quả nhiên chỉ số càng ngày càng thấp. Ngay lập tức sắc mặt Vương Giáo Giáo nhăn như bánh tráng, Thư Tân không quan tâm tới cô ta vì Vũ Minh đã bắt tay lấy tĩnh mạch của bệnh nhân.

Thủ pháp của anh thật sự quá nhanh, Thư Tân còn chưa kịp nhìn cách anh định vị thì thao tác đã hoàn tất.

Đây quả là cơ hội học tập hiếm có, cô vừa giúp Vũ Minh vừa quan sát từng động tác của anh, chỉ sợ bỏ qua bước then chốt.

Tiếp đó Vũ Minh mở thiết bị truyền máu hoàn hồi (1), anh định sẽ đưa qua cho y tá làm việc này, chợt liếc mắt nhìn Thư Tân, anh nói với cô: “Biết lắp đặt cái này không?”

(1) Truyền máu hoàn hồi là phương pháp truyền máu tự thân (lấy máu của bản thân truyền lại cho chính mình), bằng cách lấy máu từ các khoang cơ thể, ổ khớp hoặc vết thương, sau đó truyền trả lại cho bệnh nhân để hạn chế tình trạng mất máu cấp. Phương pháp này rất hiệu quả trong các trường hợp cấp cứu ngoại và sản khoa (chấn thương gây mất máu cấp, chửa ngoài tử cung vỡ v.v...), khi bệnh nhân mất máu cấp tính mức độ nặng, cần được bù gấp mà chưa có sẵn chế phẩm máu hoà hợp để sử dụng.

Thư Tân gật đầu: “Dạ biết! Khi kiến tập đã được bác sĩ ở Tú Viện chỉ dạy a!”

Đâu chỉ chưa từng thấy, sau đó cô còn quay về phòng học của Tú Viện xem đi xem lại video, luyện tập không biết bao nhiêu lần. Thật sự, nói thẳng ra trong lâm sàng thiết bị truyền máu hoàn hồi được coi là máy móc có nguyên lý hoạt động đơn giản nhất.

“Vậy cô và bác sĩ Lưu cùng nhau làm, có vấn đề gì thì hỏi tôi.” Vũ Minh cúi đầu chuẩn bị gây mê, giành giật từng giây từng phút, không chú ý đến bọn họ.

Thư Tân bước nhanh đến thiết bị, cố gắng giữ bình tĩnh.

Khởi động máy, lắp đặt đường ống, treo túi đã được vô trùng mà y tá vừa đưa cho cô lên.

Tay cô khẽ run nhung mỗi bước đều nhanh và chính xác.

Vũ Minh thỉnh thoảng liếc mắt sang nhìn, trông thấy cô làm rất tốt: “Quan sát thật kỹ phần máu truyền tự thân.”

Thư Tân: “Vâng!”

Vũ Minh quay sang bác sĩ sản khoa: “Tôi bắt đầu nhé!”

Bác sĩ sản khoa đang trải khăn mổ, lập tức đáp: “Ok!”

Đối thoại của bọn họ đơn giản và ngắn gọn. Vũ Minh tiêm mấy ống thuốc mê vào vị trí kim truyền, sản phụ dần mất đi ý thức, bác sĩ sản từ từ nhắc dao mổ, định vị, rạch một đường.

Chẳng bao lâu sau tiếng oe oe vang lên, thai nhi đã được lấy ra thành công.

Thư Tân cảm nhận tim mình muôn lợt ra ngoài, từ lúc sản phụ đi vào phòng mổ đến khi đứa bé chào đời chưa đầy mười mấy phút.

Thư Tân còn nhớ lúc trước mình từng đọc một phần tài liệu, trong đó có ghi chép trong vòng năm phút đồng hồ bên khoa sản giải quyết hơn chục ca bệnh. Khi đó cô còn không tin nổi, nhưng tận mắt chứng kiến quá trình sinh mổ chỉ mất mấy phút đồng hồ.

Sau đó, sản phụ xuất hiện thêm nhiều tình huống nguy hiểm nhưng đều được xử lý ổn thỏa.

Vũ Minh chọn đúng thời điểm truyền máu và ngưng truyền máu, khu vực cần được ngăn chặn và bảo vệ rất kịp thời, tất cả các quyết định đưa ra cực kỳ quyết đoán.

Một tiếng sau tình trạng sản phụ đã ổn định.

Y tá chuyển bệnh nhân sang phòng hồi sức, còn Thư Tân như vẫn còn trong con mê, mờ mịt bước đi.

Tuy rằng không giúp được gì nhưng tận mắt chứng kiến mọi người biến nguy thành an, cô cũng cảm nhận được cảm giác thành công.

Tiếng chuông điện thoại của Vũ Minh vang lên không ngừng, nếu không phải bộ phận khác gọi anh đi hội chẩn thì lại có ca phẫu thuật cấp cứu cần anh giải quyết.

Anh đi sang một phía hành lang nghe điện thoại.

Thư Tân theo Vũ Minh một bước không rời, nhìn anh bỏ điện thoại xuống mới dám gọi: “Vũ sư huynh!”

“Sao thế?”

Nét mặt Thư Tân đầy mong chờ: “Có phải là có ca phẫu thuật cấp cứu không ạ? Có cần em chuẩn bị gì trước không ạ?”

Vừa rồi trông thấy tận mắt quá trình anh gây mê cho bệnh nhân, Thư Tân biết mình phải cố gắng theo sát anh, cô sẽ học tập được thêm rất nhiều điều.

“Không có!” Vũ Minh tiện tay đẩy cửa.

Thư Tân thoảng thất vọng: “Vũ sư huynh...”

“Đừng đi theo tôi!”

Hả??? Thư Tân sững người... Cô theo anh chen vào cánh cửa kia, nở nụ cười vô tội: “Nhưng mà... Anh là người phụ trách hướng dẫn cho em, nếu

anh không sắp xếp công việc thì em cũng không đi!”

Vũ Minh xoay người, “Tôi đồng ý dẫn dắt cô lúc nào?”

Cô cười híp mắt đón nhận tầm mắt của anh. Rõ ràng rồi còn gì, không phải đá Vương Giảo Giảo qua chỗ khác, giữ lại cô sao?!!!

Khuôn mặt Vũ Minh không bộc lộ bất kỳ cảm xúc nào, anh nhìn Thư Tân, vừa rồi anh còn cảm thấy cô nhóc này yên tĩnh, thành thật... xem ra cũng y chang mấy đứa trẻ trâu thôi.

Anh kéo khẩu trang xuống: “Cô tên gì, Thư Tân đúng không?”

Thư Tân cũng kéo khẩu trang của mình ra, nhoẻn miệng cười để lộ hai lúm đồng tiền: “Thư trong thư thái, Tân trong Tân Thủy Hoàng.”

Lại còn Tân Thủy Hoàng, là oắt con ngáng đường thì có.

Anh giơ tay chỉ lên tấm bảng trước cánh cửa, mỉm cười: “Coi như tôi phụ trách hướng dẫn cho cô, nhưng không đến mức đi vệ sinh cũng đưa cô theo chừ?!”

Ánh mắt Thư Tân nhìn lên, lúc này mới phát hiện anh đang vào nhà vệ sinh nam.

Cô ngượng đỏ mặt, lùi về sau ba bước: “Xin lỗi sư huynh, em ở bên ngoài chờ anh!”

Vũ Minh kêu tròn rồi xoay người vào phòng vệ sinh.

*

Thư Tân đứng ngoài hành lang đợi Vũ Minh một lúc anh mới ra.

Đi ngang qua cô, không như lần trước, lần này anh liếc mắt nhìn nhưng vẫn không chịu lên tiếng.

Thư Tân mỉm cười, đang định mở miệng thì bị Vũ Minh cắt ngang: “Được rồi, không có ca cấp cứu, cô cũng không cần đi theo tôi, tự mình xuống cẩn tin ăn cơm đi.”

Thư Tân ngân người, mới mười một giờ đã ăn cơm?

Vũ Minh: “Phòng phẫu thuật không có khái niệm nghỉ trưa, từ mười một giờ đến một giờ cô chọn lúc nào cũng được, cô và người hướng dẫn – tức là tôi sẽ thay phiên nhau đi ăn cơm nhưng chỉ trong vòng mười lăm phút.”

Thư Tân đã hiểu, chỉ cần có bệnh nhân được đưa vào phòng phẫu thuật thì một khắc cũng không thể rời khỏi nơi đó. Giả sử bác sĩ có chuyện muôn đi đâu trong chốc lát thì nhất định phải bàn giao với đồng nghiệp.

Cô nhìn bốn phía, khu phẫu thuật của Nhất Viện thực sự quá lớn: “Vậy... Vũ sư huynh, cẩn tin ở tầng mấy ạ? Em mới đến đây ngày đầu nên còn chưa quen!”

Ánh hưởng bởi mẹ mình, cách nói chuyện của Thư Tân khá nhẹ nhàng, mặc dù tâm trạng có kích động đến thế nào cũng không nói quá lớn tiếng.

Ví dụ như vừa rồi, rõ ràng là cô có lý nhưng so về âm lượng thì cô không bằng được Vương Giáo Giáo.

Vũ Minh nhíu mày muôn nói gì đó, bất chợt chuông điện thoại vang lên, anh nghe máy, quay sang nhìn Thư Tân, hững hờ chỉ vào khẩu trang của mình.

Thư Tân nhìn theo động tác của tay anh, suy nghĩ một lúc mới hiểu được anh chỉ vào miệng.

Quá rõ! Miệng nằm dưới mũi, tự mình đi mà hỏi.

Cô hít một hơi thật sâu, duy trì nụ cười trên môi.

Bình tĩnh nào Thư Tân, mới ngày đầu tiên thôi, còn cần anh ấy chỉ dẫn cho mày nhiều.

Vũ Minh vừa nghe điện thoại vừa nhìn Thư Tân chầm chằm, tuy rằng biểu hiện của cô rất nhỏ nhưng làm sao thoát được khả năng nhìn người siêu phàm của anh là cô đang trách mình chứ.

Anh nhường mày.

Oắt con còn muốn gì chứ, là hướng dẫn mà... Chẳng lẽ đi căn tin mà tôi còn phải dắt đi?

Thư Tân quan sát được sự biến hóa trên khuôn mặt của Vũ Minh, mí mắt cô giật giật, xua tay lia lịa, ý nói với anh cô không hề có ý đó. Đúng lúc này cửa phòng phẫu thuật gần đó mở ra, một cao một thấp bước ra ngoài.

Là Lâm Cảnh Dương và Vương Giáo Giáo, bọn họ đi theo hướng khác, không nhìn về phía cô.

Lâm Cảnh Dương: “Nếu đã giao em cho thầy Phan, em cố gắng học tập cho tốt. Thầy Phan cực kỳ nghiêm khắc, nhưng em có thể học được nhiều điều từ thầy ấy lắm. Vừa rồi chủ nhiệm La có nói hai giờ rưỡi chiều nay sẽ cho các em một bài kiểm tra sơ bộ. Sau khi ăn trưa các em không cần qua bên phòng phẫu thuật mà đi thẳng sang phòng họp nhé!”

Vương Giáo Giáo: “Nhưng em không biết căn tin ở đâu!”

Nội dung cuộc đối thoại y chang của Thư Tần, thế nhưng lần này câu trả lời không giống với của cô, Lâm Cảnh Dương trả lời: “Anh cũng phải ăn cơm, em có thể ăn chua? Vậy dùng của sư huynh đi, lát nữa em nhớ lên làm một cái nhé!”

Vương Giáo Giáo yếu điệu: “Ây... Như vậy sao được chứ Lâm sư huynh!”

Thư Tần than thầm trong lòng, lén liếc sang Vũ Minh, anh cũng đang nhìn cô. Dĩ nhiên Vũ Minh cũng nghe được đối thoại này nhưng không hề bị lay động.

Xuyên qua lớp khẩu trang cô có thể tưởng tượng ra nụ cười nhếch mép của anh.

Đối mắt với nhau một lúc, cô mỉm cười: “Vậy... chào sư huynh, em đi ăn đây!”

Rồi bỏ lại vị sư huynh này, cô định đuổi theo Lâm Cảnh Dương và Vương Giáo Giáo.

Vừa nhắc chân, cô bị anh gọi lại.

Vũ Minh rút tấm thẻ ở túi sau ra, “Nhớ trả lại đây!”

Thư Tần ngạc nhiên rồi mau chóng nhận thẻ ăn bảo bối của sư huynh, hai tay tạo thành hình chữ thập: “Thật lòng cảm ơn sư huynh!”

Chương 5

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Nếu không nhờ Lâm Cảnh Dương dẫn đường thì thật sự không tìm ra cẩn tin. Không nằm cùng tầng với khu phẫu thuật không nói mà ra vào còn phải thay giày.

Theo như Thư Tân tính toán, mỗi lần Vũ Minh chỉ cho cô mười lăm phút dùng bữa, nhưng vừa rồi từ trên tầng đi xuống mất hết mấy phút, rồi xếp hàng lấy đồ ăn, ngó đi ngó lại cũng gần hai mươi phút.

Không biết tiêu chuẩn “mười lăm phút” này anh đào đâu ra.

Lâm Cảnh Dương đưa bọn cô đến một chiếc bàn trống, còn chưa ngồi xuống thì vị bác sĩ ngồi gần đó gọi anh ta qua, xem ra Lâm Cảnh Dương cũng khá có tiếng.

Anh ta đứng dậy, nói với Thư Tân và Vương Giáo Giáo: “Lát nữa bọn em nhớ phải làm thẻ ăn nhé!”

Sau khi anh ta rời đi, Thư Tân và Vương Giáo Giáo liếc nhìn nhau rồi cúi gằm mặt ăn cơm. Xảy ra chuyện trong phòng phẫu thuật ban sáng nên dĩ nhiên hai người bọn họ chẳng còn chuyện gì để nói. Bầu không khí trở nên lúng túng.

Đúng lúc này Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc đến cẩn tin, thấy hai người, bọn họ kéo sang đó ngồi.

“Có một tin tốt và một tin xấu!” Ngô Mặc kéo khẩu trang xuống, “Mọi người muốn nghe tin nào trước?”

Vương Giảo Giảo miến cưỡng trả lời: “Tốt đi!”

“Ăn xong chúng ta không cần sang phòng phẫu thuật, chiêu có thời gian để nghỉ ngơi!”

Lúc Ngô Mặc nói luôn nhìn Thư Tần và Vương Giảo Giảo, lòng tràn đầy mong chờ rằng tin tức anh ta đưa ra sẽ khiến các cô phẩn khích, ai ngờ chẳng ai có chút biểu cảm nào.

Thịnh Nhất Nam nghi ngờ: “Hai cậu biết chuyện này rồi hả?”

Vương Giảo Giảo lạnh nhạt tiếp lời: “Tin xấu là chiêu nay sẽ làm bài thi thử đúng không?”

“Chán chết, lại biết rồi!” Thịnh Nhất Nam bê vê ngồi xuống, khắp cả người từ hành động đến cử chỉ đều hệt như con trai.

Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc ngồi cùng nhau trên băng ghế dài, Ngô Mặc nhanh chóng giống như cô vợ nhỏ bị “ông chồng” đẩy sang hẳn một bên.

Ngoài cũng chẳng thèm để ý, vừa ăn vừa nói tiếp: “Không biết các thầy nghĩ thế nào, tuy chúng ta là hệ bảy năm nhưng trước khi vào đây chưa được học cơ sở lâm sàng gây mê, vừa vào đã bắt thi thử, ý gì vậy?”

Thịnh Nhất Nam bĩu môi, vốn dĩ muốn tranh luận thêm với cậu bạn mình nhưng quan sát xung quanh đều là các bác sĩ và bạn học nên cô ấy thấp giọng nói: “Hai giờ rưỡi mới thi mà, trưa nay chúng ta không phải làm gì thì tìm chỗ học bài đi!”

“Được đó!” Thư Tần có thể lờ mờ đoán ra được phạm vi kiểm tra chiêu nay là gì, “Nhưng vấn đề ở chỗ chúng ta đi đâu học bài bây giờ?”

Bọn họ chưa quen khoa này, cũng không dám tự ý đi khu khác.

Thịnh Nhất Nam ngẫm nghĩ một lát, “Tớ đưa các cậu đến một nơi khá yên tĩnh, rất thích hợp cho chúng ta.”

Bốn người nghiêm nhiên trở thành một nhóm nhỏ, cùng nhau về phòng thay đồ lấy vở và bút. Quả nhiên Thịnh Nhất Nam khá rành khu bệnh viện tổng hợp này, đầu tiên cô ấy dẫn bọn họ xuống tầng mua bốn cốc trà sữa rồi bấm thang máy lên tầng cao nhất.

Đến sân thượng, đây cửa ra, gió từ bốn phương tám hướng thổi tới, ngẩng đầu có thể thấy trời xanh.

Tâm nhàn trống trải, tâm trạng cũng rộng mở.

Thịnh Nhất Nam giang hai tay đón gió: “Thế nào? Tuyệt chán?”

Thư Tân cảm thấy tinh thần cực kỳ thoái mái: “Quá tuyệt!”

Ngô Mặc cắn ống hút: “Thịnh Nhất Nam, sao cậu hiểu rõ về bệnh viện này vậy?”

Thịnh Nhất Nam cười tươi như ánh mặt trời: “Nhà tớ gần đây, không có việc gì thì chạy qua đây chơi!”

Vương Giảo Giảo tìm một góc sạch sẽ, lấy mấy tờ giấy trải ra đất rồi ngồi xuống, mở sách ra đọc.

Ba người còn lại liếc nhau, cũng tìm một vị trí riêng cho mình để học bài.

Không yên tĩnh được bao lâu, Ngô Mặc lên tiếng: “Thư Tần, ngày hôm nay trưởng khoa Vũ hướng dẫn cậu phẫu thuật gì?”

Điểm bình quân của Thư Tần cao nhất trong bốn người bạn họ, vào lần đăng ký thực tập lâm sàng tại khoa gây mê của Nhất Viện cô lại may mắn trở thành sinh viên dưới sự hướng dẫn của chủ nhiệm La. Đây chính là điều mà bao sinh viên vừa ao ước vừa khâm phục nên dù sao Thư Tần cũng được quan tâm đặc biệt.

Thư Tần vẫn chưa kịp lên tiếng thì Thịnh Nhất Nam lại chen miệng nói trước: “Cậu với thầy hướng dẫn làm gì?”

“Ung thư thực quản!” Dư vị sau cuộc phẫu thuật lúc sáng của Ngô Mặc vẫn còn nguyên, “Tớ nhìn hoa cả mắt, thầy giảng cho tớ rất nhiều nhưng có nhiều chỗ tớ không hiểu.”

Anh ta khá kích động, ánh mắt sáng rực.

“Vương Giáo Giáo thì sao?” Thịnh Nhất Nam lại hỏi.

Vương Giáo Giáo trả lời bằng ngữ điệu tức tối: “Sỏi mật!”

Thịnh Nhất Nam đan hai tay để sau gáy, dựa vào tường, “Tớ theo thầy gây mê cho bệnh nhân thay khớp háng, đến bây giờ cảm xúc vẫn còn dâng trào. Hi vọng có thể mau chóng được tiếp xúc với ghép gan, ghép phổi, rồi tuần hoàn ngoài... Mọi thứ đều muốn học hết!”

Cô áy lại nhớ tới Thư Tần: “Cậu với trưởng khoa Vũ cũng cấp cứu chứ?”

Vừa rồi Thư Tần chưa trả lời câu hỏi này, cảnh tượng sáng nay hiện rõ ràng trước mắt mình. Cô tận mắt chứng kiến chỉ số Hemoglobin của bệnh nhân được điều chỉnh tăng trở lại thế nào, cơ thể dần ổn định ra sao.

Về mạch suy nghĩ và cách xử lý của Vũ Minh, cô có thể hiểu được phần nào đó nhưng càng về sau cô sẽ phải tự mình lĩnh hội và tiêu hóa.

Cô mỉm cười muốn trả lời, đột nhiên Ngô Mặc giơ cao cánh tay mập mạp của mình ra trước mắt, tỉ mỉ quan sát: “Thật quái lạ, tớ luôn cho rằng tay của tớ và thầy đều y chang nhau nhưng tận mắt chứng kiến thầy ấy chưa bệnh tớ mới cảm nhận được đôi tay ấy như có pháp thuật.”

Lần đầu tiên vào khoa, tất cả những gì nghe được, thấy được đều có hạn; thế nhưng thực tập và kiến tập không giống nhau, những điều bọn họ tiếp xúc chính là nghề nghiệp chuyên môn của họ sau này.

Mỗi người có cảm xúc riêng của mình, ngay cả Vương Giáo Giáo tuy cầm chât bút trong tay nhưng không hề nhúc nhích.

Ngo Mặc đờ ra đó một lúc, dường như không khống chế được tâm trạng, anh ta đứng bật dậy, chạy ra gần lan can hét lên: “A a a a a!!! Ông chủ của tôi đỉnh quá đi thôi. Tôi, Ngô Mặc, cũng muốn trở thành một bác sĩ đỉnh như vậy.”

Thịnh Nhất Nam sững người, bật cười mắng anh ta: “Ngô Mặc... cậu điên à?”

Không ngờ Thư Tần cũng đứng dậy: “Tôi là Thư Tần, tôi cũng muốn thành một bác sĩ đỉnh.”

Lòng ngực được gió thổi đến, cảm giác thật sự thoải mái.

Vương Giáo Giáo bĩu môi, Thịnh Nhất Nam không để ý đến cô ta, cũng đứng dậy chạy ra chỗ Thư Tần và Ngô Mặc hét lên: “Tôi, Thịnh Nhất Nam muốn ở lại Nhất Viện!”

Vừa dứt lời, cả ba người còn lại đều quay sang nhìn Thịnh Nhất Nam.

Sao nói không giống nhau?

Thịnh Nhất Nam nghiêng đầu nhìn: “Sao nào?”

Mọi người im lặng rồi phá lên cười.

Ngô Mặc gãi đầu, “Thịnh Nhất Nam, cậu có thể bót thực tế không?”

*

Bài kiểm tra buổi chiều không khó lăm nhưng liên quan khá nhiều đến kiến thức căn bản gây mê học, phạm vi rất rộng.

Làm xong bài thi đã hơn 5 giờ.

Lâm Cảnh Dương làm xong thẻ ra vào và bố trí tủ đồ cá nhân cho bọn họ, sau đó anh ta đưa tất cả mọi người đi tham quan thư viện một vòng, cho bọn họ biết có thể mượn sách ở đây rồi ai nấy trở về ký túc xá.

Số giường trong ký túc xá có hạn, mấy tháng trước Thư Tân phải đấu tranh lăm moi giành được một suất nhưng vẫn chưa biết ai cùng phòng với mình.

Đến tận lúc này cô mới biết mình và Thịnh Nhất Nam ở chung.

Vương Giáo Giáo và một bác sĩ khoa tai mũi họng ở sát bên cạnh.

Thu dọn đồ đạc xong xuôi là hơn 7 giờ rưỡi, Thư Tân tắm xong thì ngồi trước bàn đọc sách. Thịnh Nhất Nam ngồi xếp bằng trên giường ăn dưa hấu: “Đè bài chiều nay biến thái quá! Trời ạ... Không biết ai ra đè vậy?”

Thư Tần cũng đang suy nghĩ việc này, thật sự để bài có rất nhiều chỗ gài thí sinh, nếu không đọc kỹ sẽ mắc bẫy.

Nhờ ánh đèn bàn màu vàng nhạt, cô mở quyển sách “Thiết Bị Gây Mê Học”, thấy không đúng lại cầm quyển “Thuốc Mê Lý Học”, cũng không phải, cuối cùng xoay người ra tủ đầu giường cầm quyển sách “Bệnh Lý Học” dày nhất ra kiểm tra, lại càng không đúng.

Thịnh Nhất Nam nhớ ra gì đó, đột nhiên lên tiếng: “Này... Sao vẻ mặt Vương Giáo Giáo như đưa đám vậy, không phải vì chuyện trưởng khoa Vũ không chịu dẫn dắt cậu ta đấy chứ???”

Thư Tần hờ hững: “Không biết nữa!”

“Cũng khó trách! Sau này trưởng khoa Vũ sẽ trở thành trưởng khoa ca sáng, riêng chuyện này thôi cũng đủ khiến cho người ta phải ra sức nịnh bợ rồi!”

Thư Tần thả sách xuống, quay đầu nhìn Thịnh Nhất Nam: “Là sao????”

“Cậu không biết à? Các khoa trong bệnh viện phải thông báo các ca phẫu thuật trước một ngày cho khoa mình. Từ đó trưởng khoa sẽ căn cứ vào đó để sắp xếp các bác sĩ trong khoa mình. Ví dụ như cậu thuận thực thủ thuật gây mê (1) nào nhất thì chỉ cần nói với trưởng khoa một tiếng. Nếu như tâm trạng anh ấy ... “nice” (2), anh ấy sẽ cho cậu làm thủ thuật đó nhiều hơn!”

(1) Có 4 thủ thuật gây mê/gây té: gây té tại chỗ (gây té cục bộ) – chỉ thực hiện tại một vùng cần tiểu phẫu; gây té từng vùng (gây té ở một vùng lớn hoặc khu vực có nhiều dây thần kinh); gây té tủy sống – tác dụng rộng hơn so với gây té từng vùng, được dùng cho vùng cơ bụng và các cơ quan ở vị trí thấp như đùi, đầu gối; gây mê toàn thân.

(2) nice: thoái mái, phóng khoáng

Thư Tân nhớ lại tình hình giao tiếp với Vũ Minh sáng nay, hiển nhiên cô biết người đàn ông này không thể “nice” được.

“Mấy tháng sau, bên khoa sẽ phân cho chúng ta làm ca đêm và ca sáng, cuối tuần thì dù ca đêm hay ca sáng đều mệt chết đi được. Mỗi tháng có ba mươi ngày, nhưng đâu hẳn là chia đều đều người. Nếu như anh ấy thích sẽ cho cậu trực ca đêm ít một chút, trái lại thì cho cậu trực đêm suốt luôn. Cậu mệt đến mức nào sẽ nằm trong suy nghĩ của trưởng khoa. Hơn nữa, dựa vào sự thông minh của trưởng khoa Vũ và Lâm Cảnh Dương, họ có thể biến những sắp xếp ấy trở nên rất công bằng, cho cậu khổ đến mức không chịu nổi mà không biết tìm ai tố khổ.”

Thư Tân xem thường: “Nếu không công bằng chẳng lẽ không biết đi tố cáo với chủ nhiệm La à?”

“Tố cáo á?” Thịnh Nhất Nam vươn người ngồi thẳng dậy, “Sáng tờ nghe thầy hướng dẫn nói, khi Vũ Minh học thạc sĩ đã có trong tay hạng mục cấp quốc gia, ngoại trừ khoa gây mê này, Vũ Minh còn có hạng mục cấp quốc gia và cấp tỉnh bên khoa Điều trị đau. Chỉ cần nhắc đến những nghiên cứu khoa học trong lĩnh vực lâm sàng, tất cả mọi người đều biết đến những thành tích xuất sắc của anh ấy. Không chỉ chủ nhiệm La mà các viện trưởng trong hệ thống bệnh viện Phụ Chức đều thích anh ấy.”

Cái này Thư Tân cũng biết, đâu chỉ riêng SCI (3) mà chỉ số IF (4) của Vũ Minh cũng cực kỳ cao là điều khác.

(3) *Science Citation Index* (viết tắt là *SCI*, tạm dịch *Chỉ số Trích dẫn Khoa học*) là một danh sách các tạp chí xây dựng dựa trên tần suất trích của các bài báo đăng trong đó.

(4) *IF – Impact factor*: *Impact factor (IF)* hay *Journal impact factor (JIF)* của một tạp chí khoa học (*academic journal*) là một số đo phản ánh

số lượng trích dẫn trung bình theo năm của các bài báo khoa học được xuất bản gần đây trên tạp chí khoa học đó.

“Nếu sắp xếp ca trực không công bằng, anh ấy có thể lấy lý do là vì muốn rèn luyện kỹ năng nào đó cho cậu để đáp trả cậu. Nói tóm lại, chỉ cần Vũ Minh không rẽ sang hướng khác thì danh hiệu phó giáo sư có thể đạt được trước năm 30 tuổi. Rồi sau này cứ thế tiếp nhận vị trí của chủ nhiệm La, có thể lên làm viện trưởng hoặc hiệu trưởng của Tế Nhân.. Tất cả đều có khả năng.”

Thư Tân mỉm cười nhìn Thịnh Nhất Nam, cô chỉ vào miệng của mình, “Uống nước đi!”

Thịnh Nhất Nam giả vờ làm động tác uống ngụm nước rồi ngã lên giường: “Cậu nói xem, đều là dân học Tế Nhân, tại sao lại có người trâu bò như thế chứ? Ngẫm lại người tên Vũ Minh từ biết năm cấp hai và bác sĩ Vũ Minh hiện tại thật sự hoàn toàn khác nhau.”

Thư Tân đọc sơ qua mấy quyển sách trên bàn một lần, vẫn chưa tìm ra được đề bài kiểm tra lấy từ đâu. Cô quét mắt, chợt bắt gặp một tấm thẻ lòi ra khỏi ví, nhất thời cả người như bị sét đánh.

Sau bữa cơm trưa cô đã quên trả thẻ ăn cơm cho Vũ Minh. Tám giờ rồi, có lẽ giờ này Vũ Minh không còn ở khoa. Thôi xong, ngày mai rửa tai chuẩn bị nghe mắng.

Thịnh Nhất Nam trông thấy Thư Tân đờ ra đó: “Sao vậy?”

Quên đi, mắng được cứ mắng, cũng đâu phải lần đầu tiên.

“Tớ qua khoa mình mượn sách, cậu đi không?” Thư viện bên khoa nhiều sách như vậy, cô không tin mình không tìm được phạm vi đề thi.

“Muộn rồi!” Thịnh Nhất Nam nhìn đồng hồ, con ngươi đảo một vòng, đột nhiên vỗ mạnh đùi: “Ây! Hình như tớ đoán được người ra đè là ai rồi!”

Thư Tân không đáp, cô cào mái tóc dài của mình, tìm bừa một chiếc váy mặc vào.

Cho dù cô và Thịnh Nhất Nam có đoán đúng hay không, quan trọng là... nếu không đoán được ai ra đè thì vẫn không thể ăn ngon ngủ yên.

Cô mở cửa ra: “Tớ đi đây!”

Chương 6

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Khu nội trú cách ký túc xá không xa, đi mấy phút là tới, xuyên qua sảnh đi thang đến tầng 25.

Khu phẫu thuật có cửa trước và cửa sau, cửa trước để bệnh nhân và gia đình ngồi chờ, còn cửa sau dành cho cán bộ công nhân viên và sinh viên thực tập.

Thư Tân đi từ cửa sau, lấy thẻ ra vào đã làm lúc chiểu quét qua máy rồi đẩy cửa bước vào.

Trong khoa rất yên tĩnh, phần lớn các bác sĩ đã nghỉ làm rồi. Phòng làm việc và phòng họp không có một ai, phòng đọc sách nằm cuối hành lang phía Đông. Cô chậm rãi đi qua, bước chân nhẹ nhàng.

Vừa đến gần đã nghe tiếng nói chuyện từ trong phòng vọng ra.

Ồ!!! Không lẽ còn có bác sĩ nào đó đọc sách ban đêm..

Cô gõ cửa.

“Mời vào!”

Giọng nói xa lạ, ngữ điệu cũng ra vẻ tùy ý.

Thư Tân đẩy nhẹ cánh cửa, có một người ngồi ở chiếc bàn lớn gần cuối góc phòng... là Vũ Minh. Trước mặt anh là chồng sách cùng một chiếc máy

tính xách tay.

Khi cô bước vào, Vũ Minh làm như không quen cô, anh quét mắt nhìn cô từ trên xuống rồi quay lại nhìn màn hình.

Bên cạnh chiếc bàn dài là ghế sofa, có một thanh niên vẫn còn mặc áo blouse ngồi dựa ở đó cũng đang đọc sách.

Trông thấy Thư Tần, người này lập tức ngồi thăng người, cười hỏi Vũ Minh: “Đây là sư muội mới tới khoa cậu à?”

Người vừa nói mòi vào cũng là anh ta, khoảng hơn hai mươi tuổi, đang cười híp mắt, trông đáng vẻ khá lười nhác.

Sáng sớm nay Thư Tần đã gặp người đàn ông này, lúc đó chính là anh ta và Vũ Minh ở phòng thay đồ. Khi gặp bọn họ, Vũ Minh cởi trần, còn anh ta đã mặc quần áo chỉnh tề.

Cô đoán người này cũng là bác sĩ khoa nào đó của Nhất Viện, hơn nữa có quan hệ khá thân thiết với Vũ Minh, cô khẽ nở nụ cười: “Chào thầy!”

Người đàn ông đó vui vẻ: “Đừng gọi anh là thầy, anh tên Cố Phi Vũ. Em là nghiên cứu sinh hay là đào tạo chuyên tu (1)? Mới vào khoa sao?”

(1) *Bác sĩ ở tuyến thấp được đề cử lên các tuyến cao hơn để được đào tạo chuyên sâu. Chỉ được cấp chứng chỉ, không có bằng cấp.*

“Em là nghiên cứu sinh mới đến khoa này!”

Tính cách Cố Phi Vũ rất hiền hòa, anh ta mỉm cười: “Thầy hướng dẫn của em là ai?”

“Chủ nhiệm La ạ!”

Cô Phi Vũ: “Con bà nó! Vũ Minh, đây là sư muội của cậu à?”

Vũ Minh không phản ứng.

Thư Tân thấp thỏm, hôm nay trông sắc mặt sư huynh của cô không tốt lắm, không phải bị bỏ đói hai bữa rồi chứ?

Cô sờ ví tiền, thẻ ăn nóng bỏng tay vẫn còn nằm ở đó.

Cô rút thẻ ăn, mỉm cười bước tới, cẩn thận từng li từng tí đưa đến chỗ anh: “Vũ sư huynh, trưa nay em vội lo bài kiểm tra nên quên trả thẻ ăn cho anh. Em xin lỗi!”

Vũ Minh không nhận: “Đói bụng cũng đói bụng rồi, xin lỗi được ích gì?”

Anh gằn giọng, Thư Tân cũng đoán trước được việc này nên cố gắng bày ra dáng vẻ hối lỗi. Cô Phi Vũ không nhịn được phá lên cười: “Vũ Minh à, cậu đừng đùa nữa, cậu nhẫn tâm bắt nạt sư muội của mình sao?”

Anh ta quay sang Thư Tân: “Đừng tin cậu ấy, trưa và tối cậu ấy ăn rồi, còn ăn nhiều hơn anh nữa cơ!”

Thư Tân cố kiềm chế không bộc lộ biểu cảm khinh bỉ, cô nhìn thấy toàn bộ sách của anh đều là tư liệu liên quan đến hạt nhân, trên màn hình mở một trang web bằng tiếng Anh.

Chẳng trách sư huynh này không chịu hướng dẫn bất kỳ ai, tính khí lại còn xấu như vậy... Ban ngày mệt đến chết rồi, vậy mà buổi tối vẫn còn tra tìm tư liệu nghiên cứu.

Nhớ tới những điều Thịnh Nhất Nam vừa nói, cô thật sự muốn gọi cô bạn của mình đến đây chứng kiến, ở nhà há miệng chờ sung thì ích lợi gì, người ta “trâu bò” đều có nguyên nhân cả.

“Cô đến đây làm gì?” Vũ Minh trông thấy Thư Tần đứng bất động, anh khẽ nhíu mày.

“Em đến mượn sách thôi ạ!” Rồi cô đi qua kệ sách cao ngất sát bờ tường, mở cửa tủ kính.

Cô liếc mắt nhìn từ dưới lên trên, lần lượt lướt qua những tác phẩm vĩ đại, rốt cuộc ánh mắt rơi vào gáy một quyển sách “Hiện Đại Gây Tê Học”.

Xuất bản lần thứ ba, không mới lấm nhưng cũng đủ để cô đọc rồi.

Cô nhón chân muốn lấy quyển sách đó, Cố Phi Vũ đứng lên, đứng ở phía sau cô, thuận tay lấy xuống cho cô: “Sách nặng như vậy, cẩn thận nó đè luôn cả mình!”

“Cảm ơn anh!”

Cố Phi Vũ cúi đầu hỏi: “Quên hỏi em tên gì?”

Vũ Minh nhìn chằm chằm vào màn hình: “Cố Phi Vũ, không phải cậu hẹn hội chẩn (2) à... Sao còn chưa đi?”

(2) *Hội chẩn*: *Hội chẩn* sẽ bao gồm những bác sĩ có nhiều kinh nghiệm sẽ khám lại và quyết định phương pháp điều trị: hoặc phẫu thuật hoặc điều trị nội khoa hoặc chỉ theo dõi. *Hội chẩn* gồm có *hội chẩn khoa* (bác sĩ điều trị + trưởng khoa + y tá trưởng), *hội chẩn liên khoa* (Bác sĩ điều trị + Bác sĩ trưởng các khoa liên quan và chuyên gia), *hội chẩn toàn viện* (Bác sĩ trưởng khoa có bệnh nhân đó + Giám đốc bệnh viện + trưởng và phó các khoa + y tá trưởng) và *hội chẩn liên viện* (Bác sĩ trưởng khoa có bệnh nhân

(đó + giám đốc các bệnh viện liên quan + trưởng, phó trưởng khoa và y tá trưởng của khoa có bệnh nhân)

“Liên quan gì đến cậu!”

Thư Tân thầm cảm giác nơi này không thích hợp ở lâu, cô cầm lấy quyển sách, một lần nữa cảm ơn Cố Phi Vũ rồi ra ngoài cửa.

Đang chuẩn bị đưa tay kéo cửa, cô chợt khụng lại, hỏi dò: “Vũ sư huynh, có phải sau này khoa đều tổ chức kỳ thi định kỳ đúng không ạ?”

Lúc đầu Vũ Minh không lên tiếng, một lát sau mới gõ bàn một cái: “Ừ, mỗi tháng thi một lần.”

Sét đánh trúng đỉnh đầu, Thư Tân muốn ngất, một lần đã đủ dằn vặt, lại còn mỗi tháng một lần nữa chứ.

Vũ Minh không ngại đâm thêm một nhát: “Sớm chuyển khoa đi hoặc là để sau này những thành tích các kỳ kiểm tra đều được khoa lấy ra làm kết quả tham khảo.”

Thư Tân xanh mặt, Cố Phi Vũ cười ha hả: “Khoa bọn họ biến thái nỉ?”

Biến thái, trời ạ, quá biến thái, Thư Tân kích động: “Vũ sư huynh, có phải là anh ra đè không ạ?”

Anh vừa đánh máy vừa nhêch miệng: “Cô hỏi làm gì?”

Lại còn có phải là.. Sao không hỏi thăng đi?

Anh ngược mắt nhìn cô, hỏi ngược lại, “Ai nói với cô là tôi ra đè?”

Trực giác! Nhìn cả khoa đi, chỉ có người trẻ mới khiến đè thi trở nên phức tạp như vậy.

Đối đáp một hồi, Vũ Minh kệ cô, không để ý nữa. Thư Tần tinh người, giọng nói rất biết điều: “Chúc sư huynh ngủ ngon!”

Đóng cửa lại, cô thở hổn hển. Đúng như Thịnh Nhất Nam từng nói, nếu đúng là Vũ Minh ra đè thì cô lấy tư cách gì truy hỏi anh ấy chứ?

*

Sáng sớm hôm sau, chủ nhiệm La chính thức giới thiệu bốn sinh viên mới tới với toàn khoa.

Khoa gây mê có không ít các thạc sĩ, bác sĩ, phó giáo sư... Tất cả tầm khoảng bảy mươi đến tám mươi người, chưa kể các nghiên cứu sinh, bác sĩ chuyên tu, tiến tu **(3)** đang đứng “bát ngát” xung quanh.

(3) Tiến tu: Học lên tiến sĩ.

Lưu Lâm nghỉ dưỡng thai, Vũ Minh chính thức tiếp nhận trưởng khoa sáng, công tác giao ban do anh chủ trì.

Đến giờ anh nói lớn: “Giao ban thôi!”

Mọi người bắt đầu phát biểu bàn giao, Thư Tần ngồi bên cạnh hết sức chăm chú lắng nghe. Không bao gồm cấp cứu phẫu thuật thì mỗi ngày khoa phẫu thuật tiếp nhận đến hơn hai ba trăm ca.

Hợp giao ban xong thì vào khu phẫu thuật, Thư Tần cũng như ngày hôm qua, đi theo sát Vũ Minh.

Thế nhưng không biết do vận xui hay may mà đợi đến gần mười giờ đều không có ca cấp cứu phẫu thuật nào. Trong khi đó Vũ Minh sắp xếp ca trực, hội chẩn, một khắc đều không yên tĩnh. Thư Tân theo anh chạy lên chạy xuống: “Vũ sư huynh, lúc nào thì bắt đầu phẫu thuật ạ?”

“Không biết!”

Cô nhìn tập danh sách hội chẩn trong tay anh: “Em có thể giúp được gì ạ?”

“Câm miệng, đừng nói lời nào!”

Tự dung Thư Tân lại ước ao được như Vương Giáo Giáo, nghe nói giáo sư Phan hướng dẫn Vương Giáo Giáo khá nghiêm khắc, đặc biệt thích mắng sinh viên nhưng ít ra người ta còn có thể chỉ dạy các thủ thuật phẫu thuật.

Quá mười giờ, có một bệnh nhân tắc ruột chuyển đến khoa phẫu thuật.

Bệnh nhân 27 tuổi, chỉ định mổ nội soi bụng, được sắp xếp vào phòng 50.

Vừa bước vào phòng phẫu thuật, Thư Tân nói rõ: “Sư huynh, để em chuẩn bị gây mê cho ạ!”

Bệnh nhân vẫn chưa được chuyển tới, Vũ Minh nhìn chằm chằm Thư Tân pha thuốc, tính toán vẫn còn thời gian nên anh ra chỗ máy tính kiểm tra xét nghiệm và bệnh sử của bệnh nhân.

Về cơ bản anh đã có thể phán đoán tình huống của người bệnh, quay đầu vẫn thấy Thư Tân loay hoay mở bộ dụng cụ đặt khí quản dùng một lần.

“Tốc độ của cô chỉ bằng ốc sên à?” Vũ Minh lên tiếng.

Thư Tân cúi đầu dùng sức, nhanh chóng mở túi dụng cụ.

Với anh mà nói cô làm rất chậm, nhưng trong bốn người bạn họ, tốc độ của cô là số một. Vừa vào khoa phải học từng bước từng bước mà.

Anh đứng bên cạnh càng thiếu kiên nhẫn: “Để tôi làm mẫu cho cô một lần!”

Vừa định cầm đường ống, điện thoại trong túi anh vang lên, anh nghe máy, có một bệnh nhân cần đặt ống nội khí quản (4) khẩn cấp.

(4) *Đặt ống nội khí quản là thủ thuật đưa một ống nhựa vào đường thở của bệnh nhân để duy trì đường thở thông thoáng trong nhiều tình huống bệnh lý khác nhau. Thủ thuật này được dùng trong gây mê, hồi sức.*

Vũ Minh thấy bệnh nhân chưa đến nên anh bỏ lại Thư Tân: “Tôi sẽ nhờ giáo sư Lưu hướng dẫn cô gây mê trước.”

Thư Tân gật đầu, để ứng phó các tình huống đột phát, mỗi ngày trong khoa đều có bác sĩ cấp bậc giáo sư trực, hôm nay là giáo sư Lưu.

Vũ Minh vừa đi, giáo sư Lưu lập tức bước vào, vừa đặt chân vào đã lớn tiếng: “Xảy ra chuyện gì? Không phải có cấp cứu à? Bệnh nhân đâu?”

Tim Thư Tân đập thình thịch, nhớ chuyện sáng nay nghe Thịnh Nhất Nam kể ở trong khoa có một giáo sư già sắp về hưu, tính tình cực kỳ nóng nảy.

Độ dữ dằn của vị giáo sư này và Vũ Minh không giống nhau, ông ta đặt trên đầu câu nói “Nghiêm sư xuất cao đồ”, mắng sinh viên không chút kiêng nể, nóng tính đến mức thậm chí đánh cả sinh viên.

Trước đây có vài đòn anh đòn chị vì thao tác không đúng quy phạm đã bị ông ta đánh rất mạnh vào mu bàn tay. Đã từng có vị bác sĩ đào tạo vì bị đánh đau, trong lúc giận dữ lập tức viết đơn gửi Bộ Y Tế, thế nhưng vị giáo sư này chỉ bị phạt một tháng tiền thưởng, còn đâu mọi chuyện vẫn như cũ.

Cô quan sát người này, khoảng 50, 60 tuổi, mặt đầy nếp nhăn, dáng người thấp bé nhưng giọng nói cao vút, khá giống với lời đồn về vị giáo sư ấy.

Sau khi kiểm tra thiết bị gây mê, giáo sư Lưu giận dữ hỏi: “Thuốc pha xong chưa?”

Thư Tân nhanh chóng đưa khay thuốc đến trước mặt ông ta: “Pha xong rồi ạ!”

Giáo sư Lưu cúi đầu kiểm tra một lần, liều lượng khá chính xác, ống thuốc cũng sạch sẽ, ông ta liếc mắt nhìn cô: “Cô mới vào khoa à? Học trò của ai?”

Đúng lúc này bệnh nhân được đẩy vào, Thư Tân vội vàng giúp đỡ di chuyển bệnh nhân: “Em mới vào ạ. Em tên Thư Tân, xin chào giáo sư Lưu!”

Giáo sư Lưu thấy cô nhanh nhẹn, ngoan ngoãn, thao tác đúng quy trình nên không kiểm cớ với cô nữa, bắt đầu nghe tim phổi bệnh nhân, động viên người bệnh vài câu rồi ra ngoài nói chuyện với người nhà.

Sau đó ông ta quay lại nói chuyện với bệnh nhân, đợi đến khi bệnh nhân rơi vào giấc ngủ, ông ta quay sang Thư Tân quát: “Lại đây học làm hô hấp!”

Thư Tân đã sớm chờ câu nói này, vội vàng ngồi phía trước đầu bệnh nhân, nhẹ nhàng nâng hàm dưới **(5)** của bệnh nhân lên.

(5) Sau khi gây mê bệnh nhân ở tư thế nằm ngửa, mất ý thức, lưỡi và hàm dưới có thể trượt ra sau gây tắc đường thở bên trong miệng; cần nâng hàm dưới để thông khí cho bệnh nhân.

Ai ngờ vừa nâng, mu bàn tay cô bị đánh mạnh một cái: “Nâng như vậy à? Nâng như vậy à? Cách nâng hàm này có thể hô hấp được sao? Lồng ngực bệnh nhân có thể nở được sao?”

Tuy rằng cách một lớp găng tay nhưng cú đánh này của giáo sư Lưu khá mạnh, Thư Tân cảm thấy rát hết cả tay.

Cô cố gắng bình tĩnh, lập tức điều chỉnh động tác.

“Bóp!” Lại một cú đánh nữa: “Kiểu gì đây?”

Giáo sư Lưu hét lên, đẩy cô ra: “Đi qua chỗ khác!”

Ông ta lấy tay nâng hàm dưới của bệnh nhân rồi làm hô hấp mấy lần: “Đây mới đúng là động tác nâng hàm dưới! Nhìn rõ chưa?”

Ông ta rất lớn tiếng, Thư Tân không quan tâm đến mu bàn tay đang đau rát, gật đầu lia lịa: “Dạ, đã rõ!”

“Cho cô một cơ hội làm lại!”

Thư Tân lại ngồi xuống, giữ tĩnh táo, học theo động tác vừa rồi của giáo sư Lưu, làm một lần nữa. Lần này tiến bộ hơn rất nhiều, đã hít thở được.

Thế nhưng chỉ kiên trì được hai giây, đến giây thứ ba ngón tay của cô trượt đi, hàm dưới của bệnh nhân thả ra, động tác không đúng quy phạm.

Giáo sư Lưu tức nổ phổi: “Nâng hàm dưới là kỹ năng quan trọng nhất của một bác sĩ gây mê. Nếu ngay cả kỹ năng này còn không học được thì về nhà đi, không đánh là không nhớ, không đánh là không nhớ mà!”

B López, b López, b López, b López, b López.

Ông ta đánh năm cái liên tiếp vào mu bàn tay cô.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, đúng lúc Vũ Minh cúp điện thoại từ ngoài bước vào, anh đỡ người ra,

“Cút đi!” Giáo sư Lưu quát lên, đầy mạnh Thư Tần ra, không cho cô cơ hội mà tự mình ngồi xuống làm hô hấp.

Thư Tần đứng im lặng ở một bên, lòng tự tôn bị tổn hại còn đau hơn mấy cái đánh vào mu bàn tay.

Vũ Minh không nói gì, đi đến nói với giáo sư: “Giáo sư Lưu, bên cạnh còn một ca cấp cứu em phải phụ trách, để em đưa sinh viên này ra ngoài!”

Giáo sư Lưu vung tay: “Đãn nó đi đi!”

Vũ Minh đảo mắt nhìn Thư Tần, ánh mắt của cô vẫn nhìn về phía giáo sư Lưu. Cô không hề chớp mắt, rõ ràng là không muốn bỏ qua mỗi một thao tác của ông ta, làn da lộ khói khẩu trang của cô đã ửng đỏ.

“Đi thôi!”

Thư Tần cởi găng tay, cúi đầu theo anh ra khỏi phòng phẫu thuật.

Ra bên ngoài, anh liếc nhìn cô, da cô rất trắng, mu bàn tay đỏ lựng.

“Bị đánh à?”

Thư Tân không trả lời.

“Ngay cả nâng hàm dưới còn không làm được!”

Thư Tân cố gắng nén cơn tức, bình tĩnh trả lời: “Không ai dạy em!”

Anh nhìn ra được vành mắt cô đỏ hoe nên nhẹ giọng nói: “Còn khóc à?
Vừa vào lâm sàng, ai mà không bị mắng?”

Anh nhìn cô một lúc, lạnh nhạt lên tiếng: “Đi thôi!”

Thư Tân không có chỗ để đi, đành phải theo anh. Đi một lúc mới phát hiện Vũ Minh đưa cô đến phòng học nhỏ sát bên cạnh, bên trong có khá nhiều thiết bị dạy học.

Vũ Minh bước thăng đến thùng dụng cụ, lấy ra một mô hình đã được luồn ống nội khí quản băng sáp: “Lại đây luyện tập đi!”

Thư Tân đi tới nhìn mô hình đó.

“Trước tiên lắp lại động tác lần nữa cho tôi xem!”

Thì ra muốn dạy cho cô à?

Cô vừa mừng vừa ngạc nhiên, vội vàng gật đầu, đứng ở trước mô hình sáp, thao tác nâng hàm ngay trước mặt anh.

“Cô nâng hàm như thế á?” Vũ Minh cười khinh bỉ.

Thư Tân đã bị đả kích rồi, cô khẽ nói: “Em biết động tác của mình không đúng!”

Cho nên mới muốn học đó!

Vũ Minh khịt mũi một tiếng rồi đứng dậy, từ phía sau nắm chặt ngón tay cô, giúp cô chuyển vị trí hiện tại sang vị trí chính xác, “Ngày hôm nay nếu như cô không học được nâng hàm dưới thì đừng nhận là sư muội của tôi.”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói: Việc bị đánh vào mu bàn tay đúng cho rằng tôi khuếch đại, có tư liệu sống đây.*

Vũ Minh: Sư muội của tôi chỉ mình tôi được trút giận, người khác thì không.

Chương 7

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

“Nâng góc hàm, kéo hàm dưới chụp lên răng hàm trên, dùng ngón trỏ và ngón cái giữ chặt khung mặt nạ!”

Giọng nói của Vũ Minh từ đỉnh đầu truyền đến, tốc độ nói chậm hơn bình thường. Thư Tân chăm chú lắng nghe, vừa nghe vừa gật đầu lia lịa.

Sửa xong động tác của cô, Vũ Minh cũng không thả tay ra ngay: “Tại sao phải giữ chặt khung mặt nạ mà không phải ngoài vành?”

Thư Tân suy nghĩ một lát mới lên tiếng: “Nếu như bệnh nhân vẫn còn trong trạng thái tỉnh táo, giữ chặt vành làm cho họ không thở được, điều này dẫn đến cảm giác lo lắng và hoảng sợ.”

Vũ Minh cầm mặt nạ úp lên mô hình: “Kiến thức lý luận qua loa, vì vậy thao tác không thể nào chuẩn xác.”

Thư Tân im lặng không lên tiếng.

“Điểm quan trọng đã nói hết, bây giờ cô tự nâng hàm đi.”

Thư Tân vâng dạ. Có lẽ do hiện tại đang đối diện với mô hình hoặc cũng có thể là vì Vũ Minh hiếm khi kiên nhẫn được như vậy, nên anh chỉ bóp nhẹ túi bóng, ngực mô hình từ từ phồng lên.

Vũ Minh đổi sang mô hình lớn hơn để cô thử lại.

Thao tác liên tiếp mấy lần, dần dần kỹ thuật nâng hàm của Thư Tân cũng vững vàng hơn.

Một khi nắm được điểm quan trọng thì hầu như bách phát bách trúng.

Vũ Minh nhìn ra được sắc mặt của Thư Tân chuyển biến tốt hơn, anh cười khẩy: “Có phải cảm thấy thao tác này quá đơn giản, cô học đã đủ rồi không?”

Thư Tân xác thực vừa mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô biết lời anh nói ra có muôn vàn cạm bẫy, cô lắc đầu lia lịa: “Không đâu ạ, em biết là rất khó!”

Vũ Minh liếc nhìn đồng hồ, tính toán bên phòng cấp cứu sắp chuyển bệnh nhân qua, anh đứng dậy: “Đi thôi, đừng chỉ ở đây luyện mô hình.”

Thư Tân nhanh tay cất mô hình vào ngăn tủ, đuổi theo Vũ Minh.

Vào phòng phẫu thuật, Thư Tân vừa liếc nhìn mới hiểu được tại sao Vũ Minh lại nói quái lạ như vậy.

Bệnh nhân này ít nhất 75kg, nằm trên giường trông như một núi thịt, may là giường phòng 51 là dạng giường đặc biệt chứ nếu không nằm cũng không nổi.

Mới đâu Vũ Minh không lên tiếng, đợi đến khi Thư Tân pha thuốc gây mê xong mới nói: “Cô thử lại lần nữa đi!”

Thư Tân nhắm mắt bước qua bên đó, mặt bệnh nhân này chắc bằng cái chậu rửa mặt, không biết tay cô có thể với tới không.

Cô dựa theo hướng dẫn vừa rồi thử một lần, nhưng độ dài ngón tay cô cẩn bản không đủ để nâng hàm dưới bệnh nhân.

Vũ Minh nhìn cô, cố nén cơn giận: “Được rồi, để tôi!”

Khi tiếp nhận, anh nâng hàm dưới bệnh nhân một cách dễ dàng không nói mà vẫn đè còng nắm ở chỗ anh chỉ dùng một tay.

Thư Tân thầm so sánh độ dài ngón tay của cô và anh.

Vũ Minh mỉm cười: “Có phải cô cho rằng không nâng được hàm dưới là vì ngón tay không đủ dài?”

Người đàn ông này mắt mọc sau gáy à???

Cô vội phủ nhận: “Dĩ nhiên không phải ạ!”

Bệnh viện nhiều bác sĩ gây mê như vậy nhưng đâu phải ai cũng cao 1m85 như anh. Ví dụ như giáo sư Lưu vừa rồi, ông ta còn thấp hơn cô, gấp phải bệnh nhân nặng thế này họ cũng không gây mê được sao?

“Lại đây nhìn kỹ đi!”

Cô khom lưng, quan sát động tác của anh, mở mang được tầm mắt.

“Bệnh nhân tuy có lớp mỡ dày nhưng xương cốt không khác với người bình thường, chỉ cần hợp hai hàm trên dưới của bệnh nhân theo dạng như hàm bị móm thì việc nâng hàm không còn chút khó khăn, chủ yếu là phải chăm chỉ luyện tập.”

“Thứ lại một lần nữa.”

Dựa theo cách thức của anh thử lại một lần, lần này rốt cuộc cô đã có thể thành công nâng hàm dưới bằng hai tay. Thế nhưng phạm vi thực hiện thao

tác “quá rộng”, cô không cách nào sử dụng bằng một tay. Mặc dù vậy nhưng cô rất phấn khích vì mình có thể nâng hàm được cả của bệnh nhân nặng cân, điều đó cho thấy cô đã nắm được thao tác cơ bản.

“Cũng được, không ngốc lắm!” Vũ Minh nhìn ra được cô không chịu thua kém. Anh yêu cầu cô đứng sang một bên để mình đặt nội khí quản cho bệnh nhân.

Cô đưa dụng cụ cho anh: “Sư huynh, sao em không thể nâng bằng một tay à?”

“Bệnh nhân bao nhiêu cân?” Anh thấp người xuống kiểm tra bình thuốc gây mê.

“75 kg!”

“Nhìn tay của cô xem!”

Cô nâng tay lên: “Sao à?”

Anh đứng dậy, tận tình tặng cô thêm một nhát dao: “Người bệnh gần 75 kg, cô nhìn bàn tay mình mà mong có thể nâng được một tay á?”

Cô nhìn tay mình rồi liếc sang tay anh, những khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài, đúng là có những thứ vẫn thuộc về phái mạnh.

Cô không phục: “Thế nhưng không phải sư huynh vừa nói độ dài ngón tay không liên quan sao à?”

“Tình huống vừa rồi còn chưa rõ ràng à?”

Nói qua nói lại cũng đều là trêu cô mà thôi, cô quay về phía bóng lưng của anh nhe răng trút giận.

“Cô đang nghĩ gì thế?” Anh đột nhiên quay đầu lại.

“Chăm chú lĩnh hội từng lời từng chữ của sư huynh!” Tay cô tạo thành hình chữ thập, ngoan ngoãn cúp mi.

Đúng lúc này cửa phòng phẫu thuật mở ra, y tá ra ngoài nhận thêm dụng cụ. Ngoài hành lang có một nữ bác sĩ vừa đi ngang qua, lập tức lùi về sau ba bước: “Ôi ông trời ơi!!! Không phải con hoa mắt chứ? Bây giờ soái ca Vũ làm giảng viên hướng dẫn nữa ư?”

Thư Tần ngẩng đầu lên nhìn, cô ấy đeo khẩu trang nhưng vẫn nhìn được hàng lông mày rậm, đôi mắt đen láy, giọng nói khàn khàn. Thư Tần nhận ra đây là vị bác sĩ sản khoa cô gặp hôm đầu tiên đến khoa.

Nữ bác sĩ đứng ở cửa cười hì hì: “Sư muội này của cậu có phải mới đến khoa hôm qua không? Phải chăng chủ nhiệm La chọn sinh viên dựa trên nhan sắc?”

Vũ Minh nhìn chằm chằm vào ống thuốc Thư Tần vừa rút, đi đến trước máy vi tính, ghi chép tình hình gây mê, quay đầu lại thấy nữ bác sĩ vẫn chưa đi thì khẽ nói: “Hôm nay chị không phải phẫu thuật à? Lại còn có thời gian rảnh ở đây hóng chuyện!”

Anh nói còn chưa hết câu thì điện thoại trong túi áo blouse của cô ấy vang lên, sắc mặt thay đổi: “Chị mới rảnh được năm phút, Vũ Minh, cậu đúng là... miệng quạ!”

Cô ấy cất điện thoại rồi biến mất như làn gió.

*

Vũ Minh thỉnh thoảng bị gọi đi, một khi anh bận rộn thì cực kỳ thiếu kiên nhẫn, nhưng dù sao cũng đỡ hơn ngày đầu tiên, ngày nào cũng kết thúc bằng việc dẫn Thư Tần đi giải quyết ít nhất bốn ca phẫu thuật.

Bệnh nhân gầy có, béo có, trẻ con có, cấp độ thao tác khó dễ khác nhau. Ngoại trừ dạy cô nâng hàm dưới, Vũ Minh còn cho cô thử đặt nội khí quản.

Thư Tần càng làm càng thuần thực.

Làm đến ca phẫu thuật cuối cùng đã hơn 8 giờ, đáng lẽ Vũ Minh đã về rồi nhưng không hiểu sao lại quay trở lại.

Anh đưa Thư Tần đến một phòng họp nhỏ, bảo cô lấy mô hình ra trước mặt anh làm lại thêm một lần, chỉ vén vẹn hai chữ: “Nghiệm thu!”

Thư Tần ngẩn người, nhớ tới câu anh đã từng nói: “Không học được thì đừng nhận là sư muội của tôi.”

Dẫu phiền muộn đến mức nào cô cũng gạt hết sang một bên, dồn hết sức tập trung làm lại lần nữa. Khi cô hoàn thành thao tác, khuôn mặt Vũ Minh không hề lộ ra một chút cảm xúc nào.

Cô định lên tiếng hỏi kết quả nghiệm thu ra sao, có đồng ý nhận sư muội này hay không thì điện thoại Vũ Minh vang lên. Trong lúc rút điện thoại khỏi túi, anh lỡ tay bấm phải nút loa ngoài, tiếng người oang oang ở đầu dây bên kia: “Tên oắt Vũ Minh kia, cậu làm gì vậy, ăn cơm cũng chẳng mất của cậu mấy phút, mau lăn qua đây, nhanh lên!”

Là giọng Cố Phi Vũ, người anh em tốt của Vũ Minh.

Bên cạnh có giọng nói phụ nữ vang lên: “Sao cậu ấy vẫn còn ở trong khoa? Làm cái gì vậy?”

“Đừng nói linh tinh!” Vũ Minh nhận điện thoại, “Mọi người đang ở đâu?”

Nghe điện thoại xong anh lập tức rời đi.

Không còn Vũ Minh, Thư Tân cảm giác ung dung hơn nhiều, cô tiếp tục ở lại luyện hơn một tiếng mới đi về.

Luyện tập thành thực khiến cô thoái mái hơn nhiều, thả nhẹ bước chân, tâm trạng sung sướng, vừa đi về ký túc xá vừa khẽ ngâm nga câu hát. Đến phòng, đẩy cửa đã trông thấy Thịnh Nhất Nam đang nằm vắt chéo chân đọc sách. Cô nhìn kỹ lại, chính là quyển sách “Hiện Đại Gây Tê Học” cô mới mượn hôm qua ở thư viện.

“Mẹ nó! Giờ này mới về!” Thịnh Nhất Nam ngồi bật dậy, “Sao về muộn thế?”

“Ở khoa xem phẫu thuật!” Thư Tân thả túi xách xuống rồi đi vào phòng tắm rửa tay.

“Mới ngày thứ hai đã muộn như vậy?” Thịnh Nhất Nam đi dép vào, chạy lấy cho cô bạn ly trà sữa, “Cậu xem còn uống được không?”

Thư Tân hút một ngụm: “Vẫn còn ngon!”

Thịnh Nhất Nam mỉm cười quay về giường: “Vốn dĩ là mua cho cậu và Vương Giáo Giáo, ai ngờ cả hai đều vẫn chưa về.”

“Cảm ơn cậu!” Thư Tân tháo chun buộc tóc, chuẩn bị đi tắm. Vừa rồi ở phòng thủ thuật cô cũng không gặp Vương Giáo Giáo.

Tắm xong ra ngoài thì Thịnh Nhất Nam đã ngủ, cô nhẹ nhàng lại gầm, rút quyển sách Thịnh Nhất Nam đang đặt bên gối ra rồi về giường mình

năm xem.

Sáng nay dậy muộn hơn hôm qua, Thư Tân và Thịnh Nhất Nam vừa ra khỏi cửa phòng liền gặp được Ngô Mặc.

Đến khoa, ba người lập tức phát hiện bầu không khí khác lạ.

Chủ nhiệm La đứng ở chính giữa: “Tuần sau tổ chức cuộc họp hàng năm của ngành gây mê. Mỗi năm trong khoa có gắng sắp xếp các sinh viên đi dự, tuy nhiên tiêu chuẩn có hạn, không thể người nào cũng được đi. Theo quy định của khoa chúng ta đều căn cứ vào biểu hiện của sinh viên để đưa ra chỉ tiêu, bác sĩ đã có danh sách cố định nhưng thạc sĩ thì vẫn chưa.”

Thư Tân chăm chú lắng nghe. Cuộc họp hàng năm của ngành gây mê là cuộc họp toàn quốc có tính học thuật cao, ngoại trừ các chuyên gia của các bệnh viện lớn còn có nhiều chuyên gia quốc tế đứng ra giảng dạy. Nếu như có thể được tham dự sẽ nắm được nhiều tin tức và các kỹ thuật tiên tiến.

Thế nhưng phí đăng ký tham gia hội nghị rất cao, trong khoa còn phải có người ở lại làm việc, nghiên cứu sinh thì chỉ có một, hai người được đi.

Một người đàn ông trung niên có dáng người hơi tròn, ông ta đầy chiếc kính gọng vàng, khẽ lên tiếng: “Ngày hôm qua tôi nghe ông bạn khoa mình kể có một số sinh viên năng lực quá kém, ngay cả nâng hàm dưới cũng không chịu luyện cho thật giỏi. Sinh viên như vậy thì thành tích cao cũng có ích gì?”

Trong lòng Thư Tân như trống đánh, tại sao tin tức lại lan nhanh như thế chứ? Người vừa nói câu này là phó chủ nhiệm khoa, họ Chương, chính là thầy hướng dẫn của Lâm Cảnh Dương và Vương Giáo Giảo.

Thư Tân nhìn Vương Giáo Giáo đứng sau chủ nhiệm Chương, cô ta đang nói chuyện với Lâm Cảnh Dương và các sư huynh, sư muội, tâm trạng có vẻ rất tốt, nụ cười ngọt ngào.

Có vị giáo sư tiếp lời: “Nếu như một người chưa tiếp xúc với lâm sàng mà có thể nắm được thao tác thì không là nhân tài, cũng gọi là thiên tài. Tôi ở lâm sàng đợi nhiều năm lăm rồi vẫn chưa thấy thiên tài xuất hiện.”

Phó chủ nhiệm Chương cười ha hả: “Một sinh viên có thật lòng yêu thích ngành học của mình hay không chỉ cần dựa trên hai tiêu chí: thành tích và năng lực thao tác. Gặt hái được thành tích tốt chưa đủ mà còn cần phải giỏi thao tác. Chủ nhiệm La, để cho công bằng, tôi có ý kiến để các sinh viên thực tập ngay tại đây. Vừa hay các vị giáo sư đều có mặt, mọi người sẽ căn cứ vào biểu hiện của sinh viên để cho điểm, cuối cùng ai thao tác tốt nhất sẽ được chọn đi mà mọi người lại không cần mất công cân nhắc quá lâu.”

Chủ nhiệm La nhìn đồng hồ: “Bên đại hội giục tôi máy lần, vì chưa rút danh sách nên chưa thể đặt vé máy bay. Nay giờ chỉ còn lại mấy ngày, ngày hôm nay phải có được danh sách.”

Ông lơ đãng nhìn về phía Thư Tân: “Như vậy đi... Với tư cách là chủ nhiệm khoa tôi xin nhắc lại một lần, cơ hội thì người nào cũng có nhưng chỉ dành cho người cố gắng nhất. Nếu lỡ mất năm nay thì năm sau cố gắng hơn là được, cơ hội vẫn còn.”

Phó chủ nhiệm Chương lên tiếng: “Chủ nhiệm La, chi bằng tất cả đều có mặt, chúng ta cũng bắt đầu thôi!”

Chủ nhiệm La không nói tiếp nhưng nhìn ra được không ai phản đối đề nghị này, Lâm Cảnh Dương nhìn về phía sau: “Vương Giáo Giáo, em chạy đi lấy dụng cụ dạy học đến đây!”

Vương Giáo Giáo vâng dạ rồi rời đi.

Thịnh Nhất Nam thì thào: “Khoa này biến thái quá... Nói thi là thi!!!!
Lạy chúa, muốn rời lệ!”

Ngô Mặc lăng lẽ đút hai tay vào túi quần, hình như cũng rất hồi hộp.

Thư Tân đột nhiên nhớ ra ngày hôm qua Vũ Minh đã xuống ca trực
nhưng đột nhiên lại quay trở lại bắt cô luyện tập.

Tim Thư Tân đập nhanh hơn, cô ngẩng đầu tìm Vũ Minh. Anh vẫn chăm
chú nhìn bảng trực ca, sắc mặt rất bình tĩnh.

Chương 8

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Vương Giáo Giáo nhanh chóng mang bộ dụng cụ dạy học đến, cô ta mở nắp hộp, lấy mô hình, mặt nạ và túi bóng đặt trên chiếc bàn dài trước mặt mọi người.

Chủ nhiệm La nhìn đồng hồ, “Không còn sớm, bắt đầu luôn đi!”

Một khi chủ nhiệm đã lên tiếng, phó chủ nhiệm Chương lập tức quay đầu nhìn bốn phía: “Sao chỉ thấy mỗi Vương Giáo vậy, mấy cô cậu sinh viên hệ bảy năm đâu hết rồi? Mau qua bên này đi!”

Thư Tân và mấy sinh viên khác từ trong đám đông chậm rãi bước đến chỗ bàn.

Thầy hướng dẫn của Ngô Mặc nhìn ra được anh ta hơi lo lắng nên an ủi: “Biểu hiện thật tốt, nhưng cũng đừng tạo áp lực cho mình quá, một kỳ kiểm tra không nói lên được tất cả mọi điều.”

Chủ nhiệm La uống một ngụm trà: “Để cho công bằng, giáo viên hướng dẫn không tham gia chấm điểm. Giáo sư Cố và giáo sư Phan là những vị giáo sư kiêm ban giám khảo trong các kỳ thi thao tác chuyên môn sẽ đứng ra chủ trì.”

Kiểm tra chính thức bắt đầu, mỗi người chỉ có ba phút, Vương Giáo Giáo thi đầu tiên.

Nâng hàm dưới, chụp mặt nạ, bóp túi bóng.

Thao tác rất đúng, quy trình không sai một bước.

Tuy nhiên khi đổi từ hai tay sang một tay thì không thuần thục, trong hai mươi lần bóp bóng, có hai lần “vô hiệu hô hấp” nên bị trừ hai điểm.

Tiếp theo là Ngô Mặc.

So với Vương Giáo Giáo, rõ ràng Ngô Mặc hầu như không biết gì, đừng nói là dùng một tay mà ngay cả hai tay cũng mắc “vô hiệu hô hấp” nhiều lần, lúc sau có thể trả lời được các câu hỏi kiến thức nhưng vẫn không có điểm.

Tiếp theo là Thịnh Nhất Nam.

Cô ấy khá cao, nâng hàm rất dễ, hai tay luân phiên nhau “ra trận”, làm liền mạch như nước chảy mây trôi. Hai mươi lần đều thành công. Vốn dĩ được điểm mươi nhưng khi giáo sư Phan và giáo sư Cố đặt câu hỏi thì cô ấy đáp sai một số liệu, bị trừ một điểm.

Cuối cùng là Thư Tần.

Đã được tập luyện trước nên ban đầu cô không lo cho lắm, nhưng khi ánh mắt mọi người quét đến thì cô bắt đầu cảm giác yết hầu mình khô khốc.

Cô đi đến trước bàn dài, nhanh chóng hồi tưởng những điểm quan trọng của ngày hôm qua, sau đó cẩn thận thao tác.

Thao tác bằng hai tay rất khó, tiếp theo đổi sang một tay.

Quen tay hay việc, tất cả quá trình đều thuận lợi, hai mươi lần bóp bóng đều hoàn thành tốt.

Xong phần thao tác, giáo sư Cố hỏi: “Trong trường hợp nhận được bàn giao phẫu thuật gây mê, em là người trực ca, muốn phán đoán xem đường ống của bệnh nhân có bị cong hoặc lệch vị trí hay không thì đầu tiên mình nhìn chỉ số nào trên màn hình?”

Đây là câu hỏi bẫy, không cẩn thận sẽ sụp hố. Bác sĩ lâm sàng không bao giờ được ý lại máy theo dõi.

Thư Tân hắng giọng: “Đầu tiên phải kiểm tra khoang miệng của bệnh nhân xem đường ống có liền mạch không, có chắc không. Bước thứ hai dùng ống nghe xác nhận vị trí ống nội khí quản (lumen). Bởi vì tuy có máy theo dõi nhưng việc ghi số liệu thường bị chậm mất mấy giây.”

Giáo sư Cố gật gù thỏa mãn, ông ta nhìn sang giáo sư Phan: “Giáo sư Phan có ý kiến gì không?”

Giáo sư Phan khá nghiêm khắc, ông ta suy nghĩ hai giây rồi mới trả lời: “Vừa rồi bạn sinh viên này bóp bóng một tay, có một lần độ âm đã vượt qua hạn mức tối đa nên sẽ bị trừ một điểm.”

Tổng kết số điểm, Thư Tân và Thịnh Nhất Nam bằng nhau, hạng nhất. Vương Giáo Giảng đứng thứ ba, theo sau là Ngô Mặc.

Chủ nhiệm La vốn chỉ định cho hệ bảy năm một suất, nhưng vì tâm trạng đang rất vui nên ông thêm một suất nữa, ông tổng kết cuộc họp: “Những nhân tài đều do khổ luyện mà có. Nếu thi đỗ Nhất Việt thì đừng chỉ ôm ý nghĩ có văn bằng là xong. Cứ tương tự về sau trong Khoa cũng sẽ tổ chức những đợt kiểm tra đột xuất thế này. Dĩ nhiên cuộc thi chỉ là một phương thức nhằm mục đích trợ giúp các em mau chóng trưởng thành.”

Khi về phòng thay đồ, Thịnh Nhất Nam hưng phấn đến mức suýt thì nhảy nhót tung bừng.

“Mẹ nó! Trước đây mẹ tú luôñ chê tú quá cao. Bây giờ ngẫm lại 1m75 cũng không phải không tốt. Mà này Thư Tần, câu hỏi vừa rồi của giáo sư Cố nếu đổi ngược lại là tú, tú sẽ trả lời là “Xem độ bão hòa oxy trong máu”, vẫn là cậu đỉnh hơn.”

Chưa chờ Thư Tần lên tiếng, cô ấy lại cảm thán: “Trời ơi, năm mơ cũng không ngờ sẽ được tham gia hội nghị hàng năm. Thư Tần, ban ngày chúng ta họp, buổi tối không biết có được đi chơi không nhỉ?”

Thư Tần mỉm cười: “Làm sao tú biết được, đừng quên đây cũng là lần đầu tú đi dự hội nghị.”

Thịnh Nhất Nam vui như Tết: “Không được, không được. Chờ đến tối tú sẽ tự tổ chức chương trình. Cậu nghĩ xem, trưởng khoa Vũ và Lâm Cảnh Dương nhất định có tên trong danh sách. Còn có ông chủ của tú, mấy sư huynh, sư tỷ... Náo nhiệt chết đi được!”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, vẫn không thấy Vương Giáo Giáo xuất hiện.

Ra khỏi phòng thay đồ, Thư Tần chạy sang phòng 45 tìm Vũ Minh, ai ngờ anh không ở đó. Cô loanh quanh tìm khắp phòng giải phẫu, sau đó chạy sang khu PACU (1) mới gặp được Vũ Minh. Đôi chân thon dài gác hẵn lên bàn làm việc, laptop đặt trên đầu gối. Ngồi cạnh anh là Cố Phi Vũ, hai người đang nói chuyện với nhau.

(1) PACU (*Postanesthesia Care Unit*) phòng chăm sóc đặc biệt, phòng hồi sức cấp cứu.

Thư Tần đi về phía anh. Trong cuộc họp vừa rồi việc kiểm tra đến quá đột ngột, cô không hiểu tại sao mình có thể đứng thao tác được ở đó. Nếu như hôm trước không khổ luyện thì hạng bét cũng đừng mơ, hơn nữa còn bỏ qua cơ hội tham gia cuộc họp hàng năm của ngành gây mê.

Năm nay chủ nhiệm La chỉ chọn đào tạo duy nhất một thạc sĩ, nếu như biểu hiện quá tệ, người mất mặt chính là chủ nhiệm La, còn Vũ Minh phụ trách làm giảng viên hướng dẫn cũng bị nghi ngờ năng lực của mình.

Nói qua nói lại cô chỉ là một con tốt dùng để chiếu tướng.

Chủ nhiệm La là cây đại thụ che trời, Vũ Minh là một nhánh cây nhưng vẫn còn dẽ gầy. Đánh ai thì không cần nói cũng biết.

Cô nở nụ cười dịu dàng gọi: “Sư huynh!”

Trên màn hình của anh đang mở file powerpoint “Tinh táo trong gây mê”, nội dung đề tài cực kỳ lớn, chắc có lẽ để thuyết trình trong hội nghị. Không biết chủ nhiệm La hay Vũ Minh sẽ tự mình diễn thuyết.

Cô đoán là về trước vì dù sao Vũ Minh cũng còn quá trẻ.

Vũ Minh di chuột đến hàng tiêu đề, quay đầu nhìn Thư Tân rồi quay phắt lại nhìn màn hình: “Sao còn chưa vào phòng phẫu thuật?”

Thư Tân: “Em đến hỏi xem sư huynh định sắp xếp em đi đâu?”

“Qua phòng 45 chuẩn bị trước rồi tôi qua.”

Cô cười tưng tửng: “Thật lòng cảm ơn sư huynh!”

Mặc kệ anh xuất phát từ mục đích gì, nhưng nhờ có anh cô mới giành được một suất tham dự cuộc họp này, cô rất muốn cảm ơn anh.

“Cảm ơn cái gì!?” Anh ra vẻ “ông đây rất bận!”.

Thư Tần ngẫm nghĩ một chút, muốn nói gì đó thì Cố Phi Vũ chen ngang: “Sư muội Thư Tần, em đừng đi theo con người dữ dằn như cậu ta, nhảy qua với Cố sư huynh đi!”

Có thể nhảy được sao... Thư Tần mỉm cười không nói, phỏng đi như làn khói.

Cố Phi Vũ nhìn bóng lưng Thư Tần, chưa hết thòm thèm: “Sư muội này của cậu thật hăng hái, nếu cậu không theo đuổi thì tớ sẽ xông lên.”

“Không phải tháng trước cậu đang theo đuổi người nào à?”

“Chia tay rồi!”

“Ngon!” Vũ Minh cười mỉa, “Đối bạn gái như đối thuốc.”

“Hồi lại đó, cậu có theo đuổi sư muội này không?”

“Không!”

“Không phải tối qua cậu kèm cho cô ấy đến tận khuya à?”

“Tớ dạy cô ấy không phải là vì cô ấy!”

“Lừa ai đó???”

“Mấy chuyện này lừa cậu vui lắm à?”

“Mấy chuyện này???? Tớ chơi với cậu từ năm cấp ba đến giờ, cậu chưa từng để mắt đến phụ nữ. Được rồi... Tớ biết cậu không hứng thú, cho tớ số điện thoại của cô ấy đi!”

“Không có!”

“Đùa à???? Cậu là trưởng khoa mà không có số của nghiên cứu sinh á?”

“Thật sự không có.”

“Cút đi!” Cố Phi Vũ đứng dậy, “Không phải cô ấy ở phòng 45 sao, tự đi xin!”

Chương 9

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tân đang pha thuốc, cửa phòng phẫu thuật mở ra, một bác sĩ nam tiến vào.

Cô nghiêng đầu nhìn: “Ô? Cố sư huynh?”

Cô nhìn ra đằng sau không trông thấy Vũ Minh: “Anh tìm Vũ sư huynh à?”

Cố Phi Vũ cười híp mắt: “Tìm em!”

“Tìm em?”

Đúng lúc này cánh cửa lại mở ra lần nữa, Vũ Minh bước vào, anh nghe điện thoại xong quay sang nói với Cố Phi Vũ: “Phẫu thuật nội soi khớp gối bên cậu hủy nhé!”

Cố Phi Vũ ngẩn người, khá ngạc nhiên: “Tại sao chứ?”

Vũ Minh lật bệnh án không trả lời.

“Nói hủy là hủy, cậu phải cho tớ lời giải thích chứ!!!” Cố Phi Vũ thật sự muốn đạp Vũ Minh một cái, “Bệnh nhân đó của tớ hơn tám mươi rồi. Vì bà ấy mà ngay đầu tuần tớ đã đưa hồ sơ hội chẩn, mọi người xem xong không phải đều thuận lợi lắm à?”

Vũ Minh đặt bệnh án lên bàn, quay đầu lại: “Bà ấy lén lút ăn sữa chua, không biết quy định cấm ăn sao?”

Thư Tần ngẩn người, vì để tránh trong lúc phẫu thuật xuất hiện tình trạng nôn mửa và ngạt hô hấp nên bệnh nhân trước khi phẫu thuật không được phép ăn uống; đặc biệt là những bệnh nhân cao tuổi, dạ dày chuyển hóa chậm hơn, để bảo đảm an toàn bác sĩ gây mê có quyền hủy ca phẫu thuật.

Cố Phi Vũ ôm trán: “Bà ơi là bà... Làm tớ khuyên bà ấy suốt tối qua, năn nỉ bà tuyệt đối đừng ăn gì hết. Đã nhịn cả buổi tối rồi, tại sao còn đi ăn sữa chua làm gì không biết? Đừng nói cho tớ biết hôm nay không phẫu thuật được nhé, tuổi bà cao rồi không chịu nổi đâu.”

“Chuyển sang ca sau đi!” Vũ Minh mở máy tính xem lịch ghi chép, sau đó quay đầu nhìn Cố Phi Vũ vẫn chưa chịu đi, “Còn ở đây làm gì, không chừng không thấy cậu, bà ấy lại ăn vụng đấy!”

Cố Phi Vũ phấn chấn, vừa chạy vừa nói lớn: “Tớ sẽ yêu cầu cả tổ đứng sát bên giường canh chừng, tớ không tin ngay cả bà lão tớ cũng không giám sát nổi.”

Rồi anh ta lại quay sang nói với Thư Tần: “Sư muội Thư Tần, buổi tối anh sẽ qua tìm em!”

Cố Phi Vũ cứ như thế vụt đến vụt đi.

Thư Tần vẫn còn đang lo lắng cho bà lão thì Vũ Minh đưa cô tờ ghi chép số liệu gây mê: “Lại đây học viết ghi chép gây mê.”

Cô lập tức lo tập trung theo dõi màn hình, làm gì còn thời gian nhở đến Cố Phi Vũ.

Buổi sáng có hai ca liên tiếp, Vũ Minh chỉ hướng dẫn, phần lớn những công việc nhỏ nhặt đều giao cho Thư Tần làm. Ngoại trừ học tập, cô còn phải đưa bệnh nhân đã tĩnh về lại phòng bệnh; cứ như thế chuyển đi chuyển về, dừng nói uống nước mà ngay cả đi vệ sinh cũng phải bấm giờ.

Bận bịu dĩ nhiên cũng có thu hoạch, rất nhiều kiến thức mà khi đọc sách thôi cô không thể hiểu hết được, bây giờ được kết hợp thực tiễn tựa như mặt trời rẽ mây, soi sáng mọi ngóc ngách.

Trong lúc chờ một ca cấp cứu khác, Vũ Minh cho cô đi ăn trưa. Cơm bụng đến tay, cô cố gắng nuốt nhanh vào bụng, ăn xong nhìn đồng hồ, vừa vặn 15 phút.

Đáng lẽ phải về ngay phòng 45, nhưng cô cảm nhận bụng hơi khó chịu, cô vào nhà vệ sinh thì nhận ra “dì cá” đến thăm.

Khi quay lại phòng giải phẫu cô giật mình vì người người đứng đầy nửa phòng, ngoại trừ sinh viên chuyên tu thì nhóm Thịnh Nhất Nam cũng có mặt.

Nhìn lại cho rõ thì trông thấy ca phẫu thuật này không giống mấy ca trước đó, đây là ca “Gây mê tủy sống kết hợp ngoài màng cứng”. (1)

(1) *Gây mê ngoài màng cứng bao gồm việc tiêm thuốc giảm đau vào vùng giữa các đốt sống và dịch tủy sống (hay còn gọi là khoang màng cứng). Thuốc thường có hiệu quả sau 15 phút và có tác dụng kéo dài.*

Gây mê tủy sống sẽ tiêm thuốc giảm đau trực tiếp vào tủy sống và sẽ có tác dụng ngay sau 5 phút.

Gây mê tủy sống kết hợp gây mê ngoài màng cứng CSE giúp giảm đau nhanh, giảm biến chứng và tác dụng phụ của thuốc.

Bệnh viện lớn như Nhất Viện, gây tê toàn phần nhiều, gây tê bán phần thì ít, từ hôm vào khoa đến giờ, đây lần đầu tiên Thư Tân gặp được ca gây tê ngoài màng cứng.

Hiếm có được một cơ hội học tập dĩ nhiên mọi người đều tụ tập lại đây. Bệnh nhân đã nằm trên giường, Vũ Minh đang chuẩn bị gây tê.

Thịnh Nhất Nam trông thấy Thư Tân đi vào, cô ấy nháy mắt với Thư Tân mấy cái. Vương Giáo Giáo và Ngô Mặc cũng đứng bên cạnh, chăm chú quan sát thao tác của Vũ Minh.

Bệnh nhân là một bà lão tầm 80 tuổi, rụng hết răng, méo miệng.

Cố Phi Vũ đứng trước mặt bà lão, giúp bà co người.

Thư Tân mới nhớ ra bà lão này chính là bệnh nhân của Cố Phi Vũ lúc sáng.

Khăn lỗ vô trùng đã mở sẵn.

Thư Tân đi theo Vũ Minh mấy ngày nay nên ít nhiều hiểu được tính anh, cô thử đi tới bên cạnh, quả nhiên anh nhận cồn iot từ tay y tá, khẽ nói: “Tránh sang một bên đi!”

Thư Tân không còn cách nào khác phải đứng sang bên cạnh Thịnh Nhất Nam.

Vũ Minh sát trùng vùng lưng, trải khăn vô trùng

Bà lão bỗng nhiên ngẩng đầu: “Ôi chao... Mấy người đưa cháu tôi đi đâu rồi, tôi không đợi ở đây đâu, tôi muốn về nhà!”

Cô Phi Vũ trợn mắt: “Bà nội à, cháu đang ôm bà đây, bà đừng cử động, cháu không giữ được nữa rồi.”

Rồi anh ta thấp giọng nói: “Con mẹ nó, Vũ Minh, cậu có nhanh tay lên một chút được không?”

Vũ Minh bắt đầu tiêm một mũi xuống da, chêch khỏi cột sống mấy centimet, rất chuẩn xác. Bà lão khẽ giật nhẹ, dường như không cảm thấy đau.

Sau đó chính thức tiêm vào màng cứng. Thịnh Nhất Nam không dám thở mạnh, nhưng động tác của Vũ Minh quá nhanh, còn chưa kịp nhìn ra anh định vị thế nào thì đã tiêm xong. Quá trình gây mê hoàn toàn ổn định, không phát hiện điều gì bất thường.

Ca phẫu thuật bắt đầu, bà lão cầm lấy tay Vũ Minh mãi không rời, chỉ muốn nói chuyện với anh: “Cháu là cháu của bà ư? Sao cháu lại cao lớn thế này? Bà muốn ăn sữa chua!”

“Về rồi sẽ mua cho bà ăn!” Vừa trả lời bà lão, anh vừa nhìn Thư Tân bình tĩnh tiêm thuốc cho bà.

Khi thuốc từ từ chảy vào tĩnh mạch, bệnh nhân nhanh chóng ngủ thiếp đi, quá trình phẫu thuật diễn ra thuận lợi.

Nhớ đến ca gây mê này, Thư Tân theo sát Vũ Minh: “Sư huynh, ngày mai anh có thể cho em tham gia phẫu thuật gây mê tủy sống được không ạ?”

Vũ Minh đang ghi chép hội chẩn, mắt không rời khỏi màn hình: “Ngày hôm nay có sáu ca gây mê nội khí quản, cô làm mấy lần?”

Thư Tân cúi đầu: “Một lần!”

“Vì vậy bây giờ đã muộn học gây tê túy sống?”

Nếu như ngày thường cô chắc chắn sẽ cười hì hì cho qua, nhưng hôm nay có thể vì “dì cả” đến chơi nên cô thật sự không có tâm trạng tiếp lời. Nhìn đồng hồ thấy gần 8 giờ, còn phải đi xem bệnh nhân ngày mai nên cô lập tức rời đi.

Đúng lúc vị bác sĩ sản khoa họ Chu đi vào, bắt gặp cảnh Thuần mặc kệ Vũ Minh, cô ấy hả hê cười nhạo: “Ái chà, soái ca Vũ cũng có ngày ăn quả đắng. Xem ra cô nhóc khoa cậu thật sự mê người mà!”

“Ông trời ơi!” Vũ Minh đẩy ghế lùi ra sau, “Em vất vả lắm mới được yên tĩnh một chút, chị và Cố Phi Vũ luân phiên đến làm phiền em.”

“Cố Phi Vũ làm phiền cậu chuyện gì?”

Điện thoại di động Vũ Minh vang lên, một tin nhắn mới được gửi đến.

“Con bà nó! Sư muội cậu đi rồi? Không phải bảo cậu giúp tớ để ý đến cô ấy à?!! Con mẹ nó, cậu có phải là anh em tốt không đây?”

Vũ Minh xóa tin nhắn, tiện tay chặn luôn số.

Chương 10

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Quá nhiều bệnh nhân nên đến khi Thư Tần về phòng thay quần áo cũng đã hơn một tiếng sau. Cũng đúng lúc gặp phải Vương Giáo Giáo và Thịnh Nhất Nam cũng giờ này mới tan ca.

Vì được tham dự hội nghị hàng năm nên cả ngày hôm nay Thịnh Nhất Nam rất hưng phấn, vừa trông thấy Thư Tần là muôn nhảy đến cùng nhau bàn bạc kế hoạch, nhưng vì có Vương Giáo Giáo ở đây nên không thể nào nói ra được.

Biểu hiện của Vương Giáo Giáo khá bình tĩnh, chủ động chào hỏi hai người, còn chờ bọn họ thay quần áo xong rồi đi ra cùng nhau.

Chín giờ, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, nhưng khi đi ngang qua phòng làm việc của chủ nhiệm, bên trong vọng ra tiếng nói rất lớn: “Khoa điều trị đau là do tôi phụ trách, phải theo kế hoạch của tôi. Cậu Vũ Minh à.. cậu con nít con nôi đừng biết trời cao đất rộng.”

Cả ba giật mình, đó là giọng của phó chủ nhiệm Chương.

Không nghe tiếng Vũ Minh trả lời mà là giọng của chủ nhiệm La. Tuy nhiên vì cách một cánh cửa, cộng thêm chủ nhiệm La nói không lớn lǎm nên chỉ nghe câu được câu chăng.

Vương Giáo Giáo lập tức dừng chân, muôn hóng chuyện. Thịnh Nhất Nam và Thư Tần nhìn nhau kéo tay Vương Giáo Giáo đi. Đúng lúc này cánh cửa mở ra, Lâm Cảnh Dương bước ra ngoài, trông thấy các cô, anh ta ngó người: “Sao bọn em ở đây?”

Cả ba cười ngượng nghẹn: “Bọn em tan ca rồi, chào Lâm sư huynh nhé!”

Trở về ký túc xá, vừa bỏ túi xách xuống Thịnh Nhất Nam nói ngay: “Này... sao vừa rồi phó chủ nhiệm Chương lại tức giận như vậy nhỉ?”

Thư Tân cũng cảm thấy kỳ lạ: “Tôi cũng không biết!”

Chưa vào Nhất Viện cô đã nghe mọi người rỉ tai một câu chuyện bên lề: chủ nhiệm La và phó chủ nhiệm Chương là đối thủ cạnh tranh, đáng tiếc thực lực phó chủ nhiệm Chương thua xa chủ nhiệm La nên cũng chỉ đạt được chức phó chủ nhiệm; suốt hai năm nay hai người cũng thường đối nghịch.

Thịnh Nhất Nam đến phòng rửa tay, thử phân tích: “Lâm Cảnh Dương và Vũ Minh đều là hệ tám năm. Năm đó hai người, một do chủ nhiệm La dẫn dắt, một do phó chủ nhiệm Chương. Phó chủ nhiệm rất coi trọng Lâm sư huynh, nhưng từ khi vào khoa đến nay đều bị Vũ Minh áp đảo. Dương nhiên phó chủ nhiệm nhìn ra được chủ nhiệm La có ý định bồi dưỡng Vũ Minh, cho nên...”

Đúng lúc cả hai người nhận được tin nhắn: “*Đã đặt vé, sáng ngày kia khởi hành.*”

Thịnh Nhất Nam lập tức quăng chuyện vừa rồi lên chín tầng mây, mở ứng dụng, cười hố hố: “Tôi đã xem dự báo thời tiết rồi, trời đẹp lắm. Tôi cũng đã liệt kê một danh sách dài các quán ngon, chờ đến tối chúng ta đi ăn nhé.”

Thư Tân đáp lại một câu rồi tiếp tục suy nghĩ. Ngẫm lại dù sao được dự hội nghị hàng năm cũng là chuyện đáng mừng, cô dự định sẽ gọi điện thoại báo cho bố mẹ, ai ngờ vừa cầm điện thoại lên thì có một số di động lạ gọi đến.

Cô nghe máy, là giọng nam rất quen: “Thư Tân... Là tớ!”

Thư Tân ngạc nhiên: “Ngô Mặc?”

Cô không lưu số của anh ta, giọng nói qua điện thoại lại không giống như thường nên lúc đầu cô không nghe ra được.

Ngô Mặc hơi ngại ngùng: “Cậu chưa ngủ phải không... Tớ có việc muốn nhờ cậu giúp!”

“Chuyện gì mà trịnh trọng vậy?” Cô không nhịn được khẽ cười.

“Khi mọi người tham gia hội nghị hàng năm có thể thuận tiện cầm một đĩa CD trong cuộc họp về được không?”

Đĩa CD trong hội nghị đều là những bài giảng của các giáo sư, là tư liệu học tập hiếm hoi.

Thư Tân khom lưng thay giày: “Được, không thành vấn đề.”

“Tớ nghe nói trưởng khoa Vũ sẽ diễn thuyết trong tọa đàm của khoa Điều trị đau, có trình bày bằng powerpoint, vậy cậu có thể quay video buổi tọa đàm giúp tớ không?”

“Trưởng khoa Vũ sẽ thuyết trình trong cuộc họp hàng năm á?” Thư Tân đặt trọng tâm ở câu đầu tiên.

Thịnh Nhất Nam lấy túi bánh snack ở đầu giường, nghe đến đây liền lai gắt nghe cùng.

“Ừ!” Ngô Mặc khẳng định.

Thư Tân chớp mắt. Sáng nay cô nhìn qua laptop của Vũ Minh, là đề tài “Tinh táo trong gây mê”, sao đến miệng Ngô Mặc lại biến thành Điều trị đau rồi?

Tin tức của Ngô Mặc có chính xác không vậy?!!

“Năm nay ông chủ của tôi có việc nhà nên không đi dự cuộc họp.” Ngô Mặc tiếp tục lén tiếng, “Sư tỷ trong khoa chỉ hứng thú với hạng mục “Ứng dụng siêu âm gây mê” (*I*) nên có lẽ cũng chẳng sang hội nghị Điều trị đau.. Tuy nhiên tôi rất hứng thú về đề tài này nên mới nhờ cậu giúp đỡ!”

(*I*) *Ứng dụng siêu âm trong gây mê vùng đệm lại hiệu quả và tính an toàn cao cho người bệnh; khi đầu dò siêu âm chuyên biệt giúp bác sĩ có thể nhìn rõ vị trí của kim tiêm cũng như xác định đúng vị trí các thân thần kinh (đặc biệt là đám rối thần kinh cánh tay, thần kinh đùi...) để gây mê chính xác, giúp giảm đau tốt trong quá trình phẫu thuật.*

Trong hội nghị hàng năm có rất nhiều những tọa đàm nhỏ như: Gây mê nhi khoa, Gây mê sản khoa, Những ca bệnh nặng, Điều trị đau, Siêu âm...

Người tham dự có thể dựa vào lịch để lập kế hoạch tham gia những buổi tọa đàm ấy.

“Được!” Mặc kệ lúc đó Vũ Minh thuyết trình đề tài gì cô cũng đều ghi lại cho Ngô Mặc, “Chỉ sợ trong hội trường đông quá, điện thoại tôi quay lại không tốt thôi.”

“Có quay video là được, nhờ cả vào cậu đây!” Giọng nói nhẹ nhàng của Ngô Mặc vang lên.

“Ok! Ok!”

Cúp điện thoại, Thịnh Nhất Nam ngã ra giường đọc sách: “Trưởng khoa Vũ thật trâu bò!”

Tế Nhân đúng là nhiều nhân tài.

Thư Tần lấy áo ngũ chuẩn bị đi tắm: “Khi tớ kiến tập bên Tú Viện cũng gặp được nhiều anh chị nghiên cứu lâm sàng rất đỉnh, không hề kém trưởng khoa Vũ.”

Thịnh Nhất Nam khen ngợi không ngót: “Những người này thật sự không thuộc phạm trù loài người, quanh năm suốt tháng chẳng biết đến giải trí hay tiêu khiển là gì. Điểm hình như trưởng khoa Vũ của chúng ta đi, tớ nghe nói năm anh ấy thi đỗ Tế Nhân rất thường xuyên sang Nhất Viện, đã vạch ra kế hoạch học gây mê cho mình từ sớm. Cậu nói xem nếu anh ấy cố gắng từ năm cấp ba thì đã hơn người ta ít nhất mươi mấy năm, chỉ trách Lâm Cảnh Dương sinh không đúng thời, lại trùng với Vũ Minh...”

Thư Tần nhớ đến chuyện Thịnh Nhất Nam kể hôm trước, cô tò mò, “Sau năm cấp ba trưởng khoa Vũ bị chuyện gì kích thích mà học liều mạng như vậy?”

Hệ tám năm của Tế Nhân cực kỳ kinh khủng, điểm tuyển sinh gần bằng trường Thanh Hoa hay Bắc Kinh, hơn nữa không tuyển sinh viên thi lại... Vậy nếu thi đỗ trường này ai mà không phải người tài giỏi.

“Cái này tớ cũng không rõ lắm.” Thịnh Nhất Nam tiện tay mở sách ra, “Tuy nhiên tớ nghĩ nó có liên quan đến chuyện của mẹ anh ấy. Đừng quên trước khi mất, mẹ anh ấy cũng là bác sĩ của Nhất Viện, là phó chủ nhiệm khoa nào đó.”

Thư Tần suy tư: “Phải chăng vì mẹ qua đời, anh ấy mất đi tình mẫu tử nên tính tình yêu ghét bất thường?”

Thịnh Nhất Nam cười ha hả: “Cậu gặp được mấy trưởng khoa dễ tính rồi hả? Sau này chúng ta làm trưởng khoa thì cũng vậy thôi.”

Trong đầu Thư Tân nhớ lại lần kiến tập. Đúng là như vậy, qua nhiều khoa như vậy, ngoại trừ một hai khoa đặc biệt thì các trưởng khoa cơ bản đều được liệt vào hàng ngũ dữ dằn.

Nhớ tới tính khí ban ngày của Vũ Minh, cô thở dài, đóng cửa phòng tắm: “May mà trưởng khoa chỉ làm một năm, nếu không vị sư huynh này sẽ cô đơn đến già mất.”

“Cô đơn đến già?” Thịnh Nhất Nam hét lên, “Con bà nó! Cậu đừng tưởng cả ngày trưởng khoa Vũ đắm mình trong bệnh viện mà coi thường, những cô gái thích anh ấy nhiều lắm đấy. Sáng nay tớ còn gặp một bác sĩ nữ đưa bữa sáng cho anh ấy cơ!”

Thư Tân mở vòi nước, tiếng nước chảy đã chặn lại âm thanh đang phát ra ở bên ngoài.

*

Vũ Minh nói được là làm được, ngày hôm sau vẫn để Thư Tân vào phòng 45.

Đến giữa trưa là ca gây mê toàn phần, toàn phần, vẫn là toàn phần.

Dù vậy nhưng Thư Tân rất thỏa mãn vì kỹ thuật đặt ống nội khí quản của cô càng ngày càng thuần thục, ngoại trừ ca đầu tiên hơi khó khăn vì bệnh nhân bị hô, ba ca còn lại đều thành công.

Xong ca thứ ba, phẫu thuật tạm thời chưa được bố trí tiếp, Thư Tân lén nhìn Vũ Minh. Anh đang kiểm tra bệnh án trên máy vi tính, sắc mặt bình tĩnh.

Cô bấm ngón tay, đã hơn mười phút mà anh không nhận được các cuộc điện thoại cấp cứu.

Nhân lúc tâm trạng anh không tệ cô liền cười hì hì đến gần: “Vũ sư huynh, tuần sau có thể cho em qua quan sát gây tê túy sống được không ạ?”

Anh vừa so sánh xong hai phần bệnh án, cúi đầu gõ chữ: “Được! Trước thứ hai tuần sau nếu cô đặt nội khí quản đạt thành công 95%, tôi sẽ dắt cô đi thực hiện gây tê túy sống.”

Thứ hai? Ngày mai bọn họ đi dự hội nghị hàng năm, cuối tuần mới về, theo yêu cầu của anh thì nhất định hôm nay cô phải đạt được tiêu chuẩn này.

Thế nhưng sáng nay cô có ba ca thì thất bại một ca... Có coi là thành công 95% không?

Nói đi nói lại thì vị sư huynh này muốn làm khó cô đây mà.

Cô nhìn anh, đúng lúc anh xoay người, đối diện với ánh mắt của cô. Cũng có thể là đang tức nên cô nhìn chằm chằm vào anh, không rời mắt sang hướng khác.

Vũ Minh nhìn cô một hồi mới kéo khẩu trang: “Muốn học gây tê túy sống lăm sao?”

Cô lập tức đổi sang ánh mắt mong chờ, “Dạ, cực kỳ muốn!”

“Nếu không... cô qua phòng điều trị đau trực một đêm.” Anh thay đổi ý kiến, “Thứ hai tôi lập tức dắt cô đi.”

Thư Tần không lên tiếng, hầu hết bệnh nhân trong phòng điều trị đau đều mắc ung thư thời kỳ cuối. Để có một giấc ngủ ngon nên hầu như đều được truyền thuốc giảm đau.

Tuy nhiên lượng thuốc của từng người khác nhau, buổi tối bệnh nhân thỉnh thoảng yêu cầu được tiêm thêm thuốc, bác sĩ phải ra sức an ủi từng bệnh nhân, suốt đêm đừng mong được yên tĩnh.

Bình thường cô sẽ đồng ý ngay lập tức nhưng cô nhớ ra sáng mai phải bay, lại đang có “dì cá” ghé chơi..

Anh mở hồ sơ bệnh án khác ra, cúi đầu đánh máy, “Vậy cho nên.. muốn đưa ra những yêu cầu quái gở lại không thể chịu khổ, tôi dựa vào đâu phải đồng ý với cô?”

Khoan đã.. rốt cuộc ai mới là người đưa ra yêu cầu quái gở chứ?

Cô cuồng lên, vội xua tay: “Sư huynh à, không phải em không chịu khó...”

Điện thoại vang lên, anh cầm điện thoại liếc nhìn màn hình nhưng không nghe máy.

Thư Tân cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng anh là trưởng khoa, nhất định phải mở máy 24/24, bây giờ lại không nghe điện thoại.

Lạ lùng hơn.. không lâu sau điện thoại của cô cũng vang lên.

Bình thường cô không mang điện thoại bên người, tuy nhiên vì tối hôm qua định gọi cho bố mẹ kể chuyện được đi dự hội nghị, nhưng gọi cả ba lần không ai nhắc máy. Sợ buổi sáng bố mẹ tìm mình nên cô đem theo.

Vũ Minh không phản đối cô nghe điện thoại, cô đi sang một góc nghe máy.

Là giọng của đàn ông: “Sư muội Thư tàn.”

Cố Phi Vũ? Tại sao anh ta có số của cô, Thư Tân bức mình liếc Vũ Minh một cái, rồi cười giả lả: “Chào Cố sư huynh a!”

“Trưởng khoa Vũ của em không chịu nghe điện thoại của anh nên anh đành phải gọi cho em.” Cố Phi Vũ cười tươi như ánh mặt trời, “Sáng mai không phải bọn em đi thành phố X sao, bên khoa anh vừa hay cũng tổ chức hội nghị học thuật ở đó. Gần thành phố có bãi biển rất đẹp, anh đã đến đó mấy lần, mọi người muốn đi chơi không?”

Chương 11

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Dù ngốc đến mấy Thư Tân cũng hiểu những lời này của Cố Phi Vũ nghĩa là gì.

Cố Phi Vũ là một bác sĩ khoa chấn thương chỉnh hình, bình thường rất bận, làm sao nhàn nhã đến mức làm hướng dẫn viên cho người ta.

Cô liếc nhìn về phía Vũ Minh đầy cảnh giác, đúng lúc anh cất di động vào túi quần, làm ra vẻ không liên quan gì đến mình.

Cô cẩn thận suy nghĩ một lát rồi khẽ cười trả lời: “Cố sư huynh, khoa em có mấy bạn học đi cùng, lúc đó sẽ...”

“Gọi các bạn ấy đi chung luôn.” Cố Phi Vũ đáp lại rất nhanh, cách đầu dây nhưng Thư Tân có thể tưởng tượng ở phía bên kia anh ta đang cười lộ hàng răng trắng bóng, “Cho dù các em muốn ăn thứ gì, chơi cái gì, Cố sư huynh đều chịu trách nhiệm thanh toán.”

Thư Tân ngẩn ngơ, lần đầu tiên trong cuộc đời cô gặp được một người theo đuổi thăng thắn như vậy, còn đang suy nghĩ nên trả lời lại anh ta thế nào thì cửa phòng bật mở, y tá ló đầu vào: “Trưởng khoa Vũ, hai mươi phút nữa bên ngoại khoa cấp cứu răng hàm mặt sẽ chuyển đến một ca nhé!”

Vũ Minh liếc mắt nhìn Thư Tân. Anh nhíu mày nhắc cô: “Được rồi, trong giờ làm không được phép nghe điện thoại quá một phút.”

Thư Tân nhanh nhẹn: “À... Cố sư huynh, em sắp có ca phẫu thuật, em đi trước nhé!”

Đương nhiên Cố Phi Vũ nghe được giọng của Vũ Minh phía bên kia, đợi Thư Tân cúp điện thoại, anh ta lập tức gọi cho Vũ Minh.

Hiếm khi Vũ Minh lại nghe máy khi sắp sang phòng phẫu thuật.

“Cậu giỏi lắm... Lại chơi tớ!”

“Tớ chơi cậu cái gì?”

“Còn nói nữa!” Cố Phi Vũ đang ăn trưa ở căn tin, xung quanh khá ồn ào, “Vừa rồi rõ ràng tớ nghe giọng của cậu. Trước đó sống chết thế nào cũng không cho tớ số của cô ấy. Bây giờ tớ tự tìm được thì cậu lại quấy rối. Nói đi, cậu có ý gì?”

Y tá đưa bệnh án cho Vũ Minh, anh giơ tay nhận lấy.

“Trả lời đi! Mẹ nó chử, cậu có còn là anh em của tớ không đây?”

“Anh em là phải giúp cậu đi trêu ghẹo con gái nhà lành à?”

Cố Phi Vũ ngăn người: “Không phải! Già mà trêu ghẹo hay không trêu ghẹo chứ, lần này tớ thật lòng đây!”

“Cút đi! Ông đây đang rất bận!” Vũ Minh cúp máy.

Chờ đến khi anh quay trở lại phòng giải phẫu thì Thư Tân đã pha thuốc xong xuôi.

Cô hơi tò mò về cuộc gọi vừa rồi của Cố Phi Vũ nhưng nhìn ra được Vũ Minh không hề có hứng thú nên không dám mở miệng hỏi.

Quả nhiên anh chỉ lật bệnh án rồi tiến lên: “Bệnh nhân bị tai nạn giao thông, phần khoang miệng bị biến dạng, hà miệng rất khó khăn. Cô đầy ống nội soi phế quản quang học mềm (1) lại đây, lát nữa đặt ống sống.” (2)

(1) *Ống nội soi phế quản quang học mềm: là một ống nội soi nhỏ, dẻ uốn cong, có ánh sáng cuối ống để quan sát; được dùng trong nội soi phế quản (đường thở lớn gồm khí quản và phế quản)*

(2) *Đặt ống sống là không cần gây tê hay gây mê.*

Ống nội soi phế quản quang học mềm? Lại còn đặt sống! Đây là thủ thuật tương đối phức tạp, đúng là một cơ hội học tập hiếm có.

“Dạ vâng!” Cô gật đầu rồi chạy ra ngoài, “Em lập tức quay lại ngay!”

Bận đến tối mịt cô cũng đưa được bệnh nhân cuối cùng về phòng hồi sức, bình thường cô sẽ quay về gặp Vũ Minh để xin chỉ thị, ai ngờ lại gặp được chủ nhiệm La ở thang máy.

Chủ nhiệm La chủ trì hội nghị nên xuất phát sớm hơn một ngày, ông đang chuẩn bị ra sân bay.

Hiếm khi được đi cùng một thang máy với ông chủ, Thư Tân hơi lo lắng. Cô hắng giọng rồi nở nụ cười ngọt ngào: “Em chào thầy ạ!”

Chủ nhiệm La mỉm cười, cô nhóc này ngày nào cũng chạy tới chạy lui sau Vũ Minh, rất chăm chỉ và siêng năng, ông khẽ nói: “Ngày mai tham dự hội nghị, sư huynh Vũ Minh của em có rất nhiều việc, em ở bên cạnh giúp em ấy mấy việc vặt nhé, nhân tiện đó em cũng học thêm được ít nhiều!”

Thư Tân đáp lời: “Vâng!”

Đến khi Thư Tân quay về khu phẫu thuật, cô tìm mấy phòng cũng không thấy Vũ Minh đâu. Hỏi ra mới biết anh đến khoa điều trị đau.

Thư Tân khoác áo blouse (3), chạy ra ngoài xem các bệnh nhân phẫu thuật trong ngày mai. Trên đường đi cô nhớ đến chuyện lúc trưa Vũ Minh có nói cô sang khoa Điều trị đau. Bên khoa Điều trị đau có trưởng khoa riêng, có việc gấp cũng đâu cần tìm Vũ Minh, muộn như vậy anh còn qua đó làm gì nhỉ?

(3) *Thư Tân làm trong khu phẫu thuật nên sẽ thường mặc bộ màu xanh lá, khi ra thăm khám bệnh nhân phải khoác thêm áo blouse bên ngoài.*

Gần chín giờ cô đi ngang qua phòng đọc sách, cửa đóng nhưng bên trong đèn vẫn sáng. Cô đến gần nhìn vào, Vũ Minh đang làm việc trên laptop. Cô định cứ lặng lẽ mà về thôi nhưng ngẫm nghĩ một chút, cô đẩy cửa ra: “Sư huynh, em được nghỉ rồi đúng không ạ?”

Vũ Minh vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình, vuốt cằm suy tư, một lát sau mới “ Ủ” một tiếng.

*

Đêm đó Thư Tân đau bụng quằn quại, ngủ không ngon, nhưng vì ngày mai là lần đầu tiên được tham dự hội nghị nên sáu giờ hơn cô đã tỉnh giấc.

Thịnh Nhất Nam cũng đã dậy, tâm trạng hai người rất phấn chấn, thay quần áo rồi thu dọn phòng ốc một chút.

Thư Tân mặc chiếc váy ngang gối màu xanh lam; Thịnh Nhất Nam vẫn phong cách tomboy thường ngày, chiếc áo thun mới tinh phối với quần jean.

Đến sân bay, sau khi làm thủ tục, hai người bọn cô ra sảnh chờ tìm khoa của mình.

Từ đằng xa đã trông thấy Vũ Minh, Thịnh Nhất Nam cảm thán: “Hết cách rồi, trưởng khoa Vũ đứng ở vị trí nào cũng như hạc lạc bầy gà.”

Anh đang đứng nói chuyện với các đồng nghiệp là các giáo sư bác sĩ, Lâm Cảnh Dương cũng nằm trong số đó.

Nhớ lời dặn của chủ nhiệm La hôm qua, Thư Tân chủ động đi tới, lần lượt chào các giáo sư bác sĩ rồi quay sang Vũ Minh: “Chào sư huynh!”

Mọi người nhìn về phía cô, gặp được một cô gái trẻ có mái tóc xoăn đen mượt, làn da trắng như tuyết, đôi mắt sáng trong, miệng cười tươi thì nhanh miệng hỏi Vũ Minh: “Cô ấy là...”

Thư Tân định bụng Vũ Minh sẽ chẳng có hứng thú giới thiệu cô là ai nên định mở miệng tự giới thiệu, ai ngờ Vũ Minh bình tĩnh trả lời: “À, là Thư Tân, sư muội, học trò của thầy tôi.”

*

Lên máy bay Thư Tân ngồi bên cạnh Vũ Minh, xung quanh tất cả đều là những giáo sư bác sĩ và các bác sĩ đàn anh đàn chị tham dự hội nghị.

Trong khoang rất nóng bức, phần lớn hành khách là du khách đi du lịch cùng người thân, bầu không khí vui vẻ. Hàng ghế sau có hai cậu bé đang tranh nhau đồ chơi.

Thư Tân lúi ra lúi ríu chia đồ ăn vặt với Thịnh Nhất Nam.

“Lát nữa cô có ngủ không?” Đột nhiên có giọng nói truyền đến.

Cô xoay đầu lại nhìn. Vũ Minh nhắm chặt hai mắt, hơi nhíu mày.

“Em không ngủ!” Cô nhét một viên kẹo chanh vào miệng, mượn ánh sáng ở cửa sổ cô thầm quan sát gương mặt anh: làn da nhẵn nhụi, sống mũi cao thẳng.

Cô hỏi: “Sư huynh muốn ngủ bù à?”

Tối hôm qua khi cô tan ca anh vẫn còn ở khoa, cô đoán muộn lầm anh mới về. Chuyến bay dài ba tiếng, đủ để anh ngủ một giấc.

Vũ Minh vẫn nhắm mắt nhưng tay thì đưa laptop cho cô: “Cầm giúp tôi cái này, để phòng tôi ngủ quên mất!”

Laptop màu bạc, túi laptop màu đen.

Cô thận trọng nhận lấy bảo bối.

Trước khi cất cánh anh vẫn mở máy, cô đảo mắt nhìn qua thì trông thấy hàng chữ “Cơn đau do ung thư” to tướng. Anh là thư ký hội nghị, ngoại trừ đề tài chính này, trong hội nghị anh còn nắm giữ rất nhiều tư liệu quan trọng.

Vũ Minh còn mệt hơn anh nghĩ, Thư Tần vừa nhận laptop thì chẳng mấy chốc anh đã ngủ say.

Cabin dần yên tĩnh lại, có không ít hành khách đã chợp mắt. Thư Tần ôm laptop trong lòng, tay lật xem một tờ tạp chí.

Thịnh Nhất Nam không biết mượn ở đâu được quyển sổ ghi chép nội dung hội nghị, cô ấy lật xem từ đầu đến cuối rồi đẩy Thư Tần, thì thầm: “Có rất nhiều chuyên gia nước ngoài đến dự. Chủ nhiệm La sẽ thuyết trình đầu tiên vào sáng mai, trưởng khoa Vũ thứ tư. Cậu xem này, đều là ngày mai.”

Thư Tân còn đang muốn xem tiếp thì hai cậu bé phía sau bắt đầu cãi nhau, một cậu bé hét lớn rồi rướn người lên phía Thư Tân, cốc sô cô la sánh, đổ ra ngoài.

Sở tay bị thấm ướt, Thư Tân và Thịnh Nhất Nam sợ hết hồn, tay Thư Tân run bần bật, cô vội lấy khăn ướt lau qua lau lại, vẫn còn dính tay.

Bố mấy đứa trẻ ổn định chúng nó lại, còn Thịnh Nhất Nam thì mếu máo nhìn quyến sở tay, Thư Tân mắng: “Thằng nhóc này!”

Thư Tân lau tay và cánh tay xong mới cúi đầu nhìn xuống. Tuy thời khắc mấu chốt đã dùng thân người che chắn nhưng túi đựng laptop vẫn bị dính một chút sô cô la.

Cô lén nhìn Vũ Minh, anh vẫn bình thường, không bị đánh thức.

Cô rút một tờ khăn ướt lau qua lau lại, màu đen nên trông cũng không bẩn lắm, cố gắng lau thêm vài ba lần, vết sẫm chỉ còn mờ mờ, rất nhỏ, không lớn lắm.

*

Buổi chiều máy bay mới hạ cánh. Khi tỉnh giấc là Vũ Minh lập tức cầm lấy laptop. Các cuộc điện thoại nối tiếp nhau, không phải chủ nhiệm La thì các cán bộ công nhân viên, Vũ Minh liên tục nghe máy, không có thời gian chú ý đến Thư Tân.

Ra khỏi sân bay, Thư Tân đảo mắt nhìn xung quanh một vòng. Thành phố này bốn phía đều được bao bọc bởi biển, không khí ngập tràn mùi gió biển và hương cỏ cây tươi mát. Từng đợt gió thổi đến nhẹ như mưa sa.

Taxi đón các giáo sư đến khách sạn, Vũ Minh và Lâm Cảnh Dương đi thẳng đến hội trường diễn ra hội nghị.

Thư Tân, Thịnh Nhất Nam và hai bác sĩ đàn anh, bốn người ngồi chung một xe, trò chuyện khá vui vẻ.

Trên đường đi một bác sĩ nam nhận được điện thoại, sau khi ngắt máy anh ta ngắn người nhìn màn hình một lúc lâu không lên tiếng.

Thịnh Nhất Nam đang buôn chuyện với tài xế, cô ấy nhìn qua gương chiếu hậu: “Sao vậy anh Vương?”

“Sợ chúng ta đói nên đã sắp xếp bữa tối cho chúng ta.”

“Có chuyện tốt như thế sao?” Anh Lưu lộ ra vẻ mặt khó tin, “Ai sắp xếp?”

“Không biết, chắc là anh Lâm Cảnh Dương hoặc chủ nhiệm La.”

Không thể nào là trưởng khoa Vũ.

Đến trước cửa hội trường, anh Vương đưa mắt nhìn ra bên ngoài, vừa tháo dây an toàn vừa tặc lưỡi, “Chỗ này đẹp quá, hy vọng hai năm sau anh có thể được như trưởng khoa Vũ năm nào cũng được dự hội nghị hàng năm.”

Thịnh Nhất Nam trông thấy tòa nhà đồ sộ trước mắt thì hưng phấn đến mức gào thật to: “Đến lượt em... Em muốn ngâm thơ:

Xuân phong đặc ý mã đề tật,

Nhất nhật khán tận Trường An hoa.” (4)

(4) Dịch: Ngọn gió xuân mát rượi, leo lên ngựa phóng đi,

Trong ngày đi xem tất cả các vườn hoa trong Trường An

(Trích bài thơ Đăng Khoa Hậu – Sau khi thi đỗ của Mạnh Giao (thời Đường)

Vũ Minh đang đứng ở trước cửa nói chuyện với một nhóm người.

Trong giây phút Thư Tân nhìn về phía anh, đúng lúc Vũ Minh lại đưa mắt nhìn lên đỉnh trung tâm tòa nhà.

Ánh mặt trời chói lọi, anh nheo mắt lại.

Chương 12

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Hành lý đã được chuyển về khách sạn trước cùng với một nhóm giáo sư. Bốn người bọn họ đảo một vòng quanh tòa nhà diễn ra hội nghị. Xếp chiềng, anh Vương mở tin nhắn nhỉn địa chỉ: “Quán ăn đã được đặt trước ở khá gần chỗ này, hay chúng ta đi ăn trước đi!”

Thư Tân nhanh chóng đồng ý, cô sờ chủ nhiệm La và trưởng khoa Vũ gọi mình nên muộn đi ăn sớm một chút.

Lên taxi, Thịnh Nhất Nam và Thư Tân bàn nhau nên ăn món gì. Thật ra ngồi trên máy bay đã bàn rồi, bàn đi bàn lại Thư Tân thích ăn nhất vẫn là hải sản.

Vừa đến nơi đó đúng là quán ăn hải sản, bên ngoài không lớn lăm, khá cũ kỹ, nhưng tìm hiểu trên một ứng dụng thì quán này được bình chọn khá nhiều.

Nhân viên phục vụ đưa họ đến phòng riêng đã được đặt trước, món ăn chẳng bao lâu được dọn lên. Đang ăn ngon lành, Thư Tân chợt nhớ ra Cố Phi Vũ không gọi cho cô như đã hứa, không biết anh ta có đến đây dự hội thảo hay không. Vừa nhìn di động mới thấy pin còn quá ít, phải mau chóng về khách sạn sạc pin.

Ăn no nê, một trong số họ gọi tính tiền nhưng nghe nói đã được thanh toán, ai nấy đều cảm thấy kỳ lạ. Ra khỏi phòng, trên màn hình TV chiếu một ca sĩ trẻ đang hát, phục vụ ngồi trước quầy chống cầm xem.

Trước đó anh Vương đã tìm chủ quán nhưng ông ta không có ở đây nên anh ta ra hỏi thẳng nhân viên lễ tân: “Xin chào, cho hỏi vừa rồi ai đặt phòng khách “Non xanh nước biếc” vậy ạ?”

Cô nhân viên rõ ràng là fan hâm mộ của ca sĩ kia, miệng trả lời nhưng mắt vẫn dán lên màn hình: “Là một người đàn ông!”

“Lớn tuổi không?”

“Không đâu!” Cô ấy ngẫm nghĩ một chút, mỉm cười: “Giọng nói còn rất êm tai.”

“Chắc là anh Lâm Cảnh Dương thôi!” Anh Lưu đoán.

Nhóm bạn họ ở khách sạn Khoái Tiệp, gần với nơi diễn ra hội nghị, các chuyên gia ở khách sạn Lê Hoa gần đó.

Bốn người bạn họ thương lượng quyết định đi dạo một vòng quanh khu khách sạn Lê Hoa.

Vừa đến nơi đã bắt gặp một đoàn khách tiến vào. Ở khách sạn này quá đông đúc, bạn họ tìm mãi mới gặp được các giáo sư trong khoa của mình.

Chủ nhiệm La đang nói chuyện với viện trưởng của một bệnh viện nào đó, phó chủ nhiệm Chương thì nói chuyện với mấy vị giáo sư nước ngoài.

Vũ Minh đang đứng thảo luận với một người đàn ông, người này đã từng xuất hiện trên tạp san Hạch Tâm. Thư Tần nhanh chóng nhận ra đây là giáo sư William, bác sĩ của bệnh viện trung tâm thành phố San Francisco. Ông ta là chuyên gia trong phương diện điều trị đau, ngoài ra còn là chủ biên của một tạp chí chuyên về gây mê của Mỹ.

Căn cứ theo lịch trình của hội nghị, William chỉ ở đây một đêm, ngày mai sẽ về nước.

Bốn người bọn họ đang đứng lắp ló thì Lâm Cảnh Dương từ sảnh bước ra, Thịnh Nhất Nam cười khà khà: “Cảm ơn Lâm sư huynh đã đãi bọn em ăn hải sản.”

Lâm Cảnh Dương không hiểu: “Hải sản?”

Đúng lúc này William và Vũ Minh cười nói bước ra ngoài, hình như muốn rời đi. Thư Tần gọi nhỏ: “Chủ nhiệm La!”

Chủ nhiệm La vừa bắt tay chào tạm biệt William, đang quay về sảnh chờ thì nghe ai gọi mình, ông quay lại nở nụ cười: “Bên này thầy vẫn còn có việc, em và sư huynh tiễn William giúp thầy nhé!”

Số phòng ở khách sạn có hạn nên một số quan khách phải ở khách sạn Đại Châu, hai khách sạn chỉ cách nhau mấy con đường.

Cô vội đáp: “Dạ vâng!”

Cô chạy ra khỏi cửa khách sạn, ngoại trừ Vũ Minh còn có các tiền bối của mấy bệnh viện khác.

Trong lúc chờ sắp xếp xe, mọi người lại tiếp tục tán gẫu.

Cô đứng ở phía sau Vũ Minh.

William là người Ý gốc Mỹ, khẩu âm nghe không quen cho lắm, Thư Tần cố gắng hết sức mới có thể đuổi kịp tốc độ nói của ông ta.

Tất cả mọi người đều bàn luận về những điểm nổi trội mới nhất của “Ứng dụng siêu âm trong gây mê” thì William và Vũ Minh lại xoay quanh

đề tài cũ rích là “Những cơn đau trong ung thư”.

William nhắc đến một kỹ thuật bơm tiêm dưới da (1), phương pháp này đạt hiệu quả rất rõ, ống dẫn lưu trong cơ thể suốt đời, bệnh nhân có thể tự bơm thuốc tại nhà, người nhà chỉ cần định kỳ đến bệnh viện lấy thuốc là được.

(1) Sau khi đặt catheter (là thủ thuật đưa một ống thông polyten vào tĩnh mạch để đưa nhanh vào cơ thể bệnh nhân một lượng dịch, thuốc, chất dinh dưỡng) ngoài màng cứng và dò liều các thuốc giảm đau, bệnh nhân ung thư có thể về nhà và tự bơm thuốc vào mỗi khi lên cơn đau và bơm tiêm có thể lưu trong cơ thể suốt đời.

Vũ Minh nhắc đến phương pháp này đã được một vài bệnh viện lớn trong nước áp dụng thử. Tuy nhiên giá ống dẫn cao chót vót, tiền thuốc cũng không rẻ, hơn nữa để tiện quản lý mức độ bệnh trạng cần tập trung lượng lớn nhân lực. Do đó việc nhân rộng kỹ thuật này gặp chút khó khăn.

William lại tiếp tục đưa ra một số phương án khác, ví dụ như giảm thiểu xâm lấn hoặc những loại thuốc mới được nghiên cứu.

Nói chuyện một lúc, Vũ Minh hỏi William có dự định ở lại Trung Quốc lâu không, bên khoa có nhã ý mời ông ta cùng tham gia vào một nghiên cứu trong lĩnh vực Điều trị đau trong ung thư, hợp tác giữa Viện Y Học Trung Tâm và Nhất Viên.

Thư Tân sững người, loại hạng mục tầm cỡ quốc tế này cần được trình báo từ trước, nhất định khỏi lượng công việc rất lớn. Nếu Vũ Minh đã ngỏ lời mời William thì nhất định đã được sự đồng ý của bệnh viện và được chủ nhiệm La chống lưng.

William trầm tư trong chốc lát, ông ta cho biết lịch trình của mình đã kín nhưng nếu hạng mục này có những ý nghĩa tích cực thì ông ta sẽ cân nhắc

hủy một hai lịch trình, sau đó ông ta hỏi Vũ Minh chi tiết hơn về hạng mục này.

Vũ Minh chỉ tay vào laptop, cười trả lời tất cả tư liệu đều nằm ở bên trong, nếu như William có hứng thú thì lát nữa về khách sạn sẽ có thêm thời gian thảo luận.

Thư Tân nhìn Vũ Minh, giọng điệu khá tùy ý nhưng ánh mắt của anh rất nghiêm túc.

William không ngờ Vũ Minh chuẩn bị kỹ càng đến như vậy, cảm nhận được thành ý của anh nên ông ta vui vẻ đồng ý.

Bên cạnh có người nghe điện thoại, sau đó quay sang nói với Vũ Minh: “Giáo sư William ở phòng 2705, anh ở phòng 3328.”

Xe đến rồi, tài xế cất hành lý William vào cốp, mọi người lần lượt lên xe.

Thư Tân cũng bước tới, chỉ còn một chỗ, cô ngược mắt nhìn Vũ Minh, Vũ Minh cũng nhìn cô. Thư Tân tự giác lùi về sau một bước, cười nói: “Chào tạm biệt các thầy!”

Vũ Minh: “Sáng mai không được ngủ nướng, chủ nhiệm La và phó chủ nhiệm Chương sẽ cho người điểm danh trước cửa.”

Thư Tân kinh ngạc tột độ, “thủ đoạn” của hai vị chủ nhiệm này thật khiến người ta không thể phòng bị.

“Ô!” Cô lau mồ hôi lạnh nhìn Vũ Minh lên xe.

Xe khởi động, cô đi về hướng khách sạn, đi được hai bước chợt cảm thấy không đúng. Góc trái túi laptop của Vũ Minh kia khá sạch sẽ, không

thấy vết bẩn.

Cô vừa đi vừa suy nghĩ... Vừa xuống máy bay anh liên tục nghe điện thoại, cô không có cơ hội để kể cho anh việc này, có lẽ anh đã phát hiện ra và tự lau sạch. Vết ó bé xíu như vậy mà không chịu được cho thấy anh mắc bệnh thích sạch sẽ. May mà anh bận rộn, nếu không chắc chắn sẽ mắng cô một trận.

Về đến đại sảnh, người vẫn rất đông đúc, hai thày trò phó chủ nhiệm Chương và Lâm Cảnh Dương đang ngồi nói chuyện với các chuyên gia trong những bệnh viện khác. Họ bàn về hội nghị ngày mai, bầu không khí khá sôi nổi.

Thư Tân rời mắt, nhìn xuyên qua phòng khách, nhìn quanh quẩn một lúc cô chợt khụng lại, rút điện thoại ra, cô phải gọi cho Vũ Minh.

Đang tìm tên trong danh bạ đột nhiên di động hết pin. Cô đảo mắt một vòng muôn mươi điện thoại của đồng nghiệp, đúng lúc gặp được anh Lưu, cô thở phào nhẹ nhõm: “Anh Lưu, anh cho em mượn điện thoại một chút!”

Anh Lưu rút di động ra: “Sao vậy?”

“Em có chuyện muốn hỏi sư huynh của em à!” Thư Tân mỉm cười. Ai ngờ gọi mấy cuộc cũng không ai nghe máy. Vũ Minh coi trọng hạng mục này như vậy, cô đoán để tiện bàn luận có lẽ anh đã chuyển sang chế độ rung.

Cô chạy ra ngoài cửa, đợi mấy phút cũng không bắt được chiếc taxi nào, anh bảo vệ đứng đó lắc đầu: “Giờ này chúng tôi cũng không có cách nào gọi xe giúp quý khách.”

Cô đi từng bước về phía trước, cách mấy tòa nhà cao tầng có thể trông thấy biển hiệu của khách sạn Đại Châu... Không xa lăm, đi bộ qua đó được.

Vừa đi được vài bước, Thịnh Nhất Nam ở phía sau gọi lớn: “Thư Tân ơi, cậu đi đâu vậy?”

“Đưa ít đồ cho sư huynh!”

Cô cũng không hiểu sao mình lại phải vội vàng như vậy, tự nhiên biết được chuyện Vũ Minh và William cùng nhau bàn về đề tài đó rồi lại còn được chủ nhiệm giao phó từ trước nên dù đang đi sandal nhưng cô vẫn cố gắng chạy thật nhanh.

Thành phố rất nóng, bên tai tiếng gió nóng thổi vụn vụn, qua một góc đường lập tức nhìn thấy được khách sạn Đại Châu. Thư Tân chợt nhớ tới ánh đèn sáng suốt đêm trong phòng đọc rồi vẻ mệt mỏi ngủ thiếp đi trên máy bay của Vũ Minh, trong lòng cô không nghĩ đến chuyện gì khác nữa, càng chạy càng nhanh.

“Trưởng khoa Vũ không như chúng ta, mục tiêu của anh ấy đã rõ ràng từ trước, có gắng nỗ lực suốt mười mấy năm.”

Cô không hiểu vì sao anh lại cố gắng đến vậy, cô chỉ biết anh đã trả giá như vậy thì không thể để anh thất vọng.

Vừa rồi có thầy đã nói William ở phòng 2705, còn Vũ Minh ở phòng 3328, cô lau mồ hôi quyết định lên phòng 3328 trước.

Lên đến tầng 33, bước khỏi thang máy, thảm trải sàn khách sạn rất dày, không hề nghe thấy tiếng bước chân, theo bảng chỉ dẫn cô đi thẳng đến cuối hành lang, lau quamồ hôi một lần nữa rồi gioi tay ấn chuông.

Chờ một lúc lâu cũng không có động tĩnh, cô định sang phòng 2705 thì cửa mở.

Vũ Minh đã thay quần áo, dáng vẻ hình như muốn ra ngoài. Trông thấy Thư Tần, anh khá ngạc nhiên: “Thư Tần? Sao cô lại đến đây?”

Vừa rồi chạy nhanh quá nên bây giờ cô nói không ra hơi, cô chỉ ra phía sau lưng anh: “Hỏi về laptop anh một chút!”

“Laptop?”

Cô lách người đi ngang qua anh, cầm laptop cẩn thận nhìn, đúng là túi đựng không có một vết bẩn, tim cô đập thình thịch: “Anh mau kiểm tra laptop đi sư huynh.”

Vũ Minh hơi bức mình nhưng vẫn mở ra kiểm tra ngay lập tức, các văn kiện quan trọng đều đầy đủ.

Cô thở phào nhẹ nhõm: “Chiều nay có người cầm laptop giúp sư huynh phải không ạ?”

“Ở hội trường bạn quá, tôi nhờ bạn cầm giúp!” Anh nhìn Thư Tần một lượt từ trên xuống dưới, người cô đầy mồ hôi, “Sao vậy?”

Bạn bè? Cô ngăn người, ngẫm lại cũng đúng, laptop anh một phút không rời người, chắc chắn không thể tùy tiện đưa cho người vớ vẩn. Chẳng trách vừa rồi anh lại có niềm tin như vậy.

Có điều... người bạn này của anh quả thật mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, cộng thêm bệnh thích sạch sẽ, cầm giúp đồ người ta mà còn lau sạch sẽ giúp anh.

Anh nhìn chằm chằm cô một hồi, đưa chai nước suối trên bàn cho cô: “Chỉ vì việc này thôi mà cô thành ra thế này à?”

Đúng vậy.... Cô nhìn Vũ Minh: “Không phải tối nay sư huynh và William cùng nhau thảo luận đề tài quan trọng ư? Lỡ xảy ra sơ sót thì làm sao bây giờ?”

Uống ngum nước, cô sờ bụng theo bản năng, hôm nay là ngày hành kinh thứ ba, vừa rồi chạy như điên nên hiện tại bụng khá đau.

Vũ Minh vẫn nhìn cô, một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Cô sợ lại bị dạy dỗ nên nhìn anh, “Sư huynh, em đi đây. Buổi họp sáng mai anh có lên!”

Anh đuổi theo cô: “Muộn rồi, để tôi đưa cô về!”

Muộn??? Mới bảy giờ thôi mà.

“Không cần, không cần đâu. Sư huynh nghỉ ngơi đi, khách sạn không xa lắm!”

Vừa nói vừa ra đến cửa, định mở cửa ra thì cánh tay Thư Tân đột nhiên bị kéo lại.

Tình huống gì thế này?

Anh hơi lúng túng: “Váy của cô bẩn rồi!”

Theo tầm mắt của anh cô nhìn xuống dưới... Trời ơi... Váy đỏ thẫm một mảng.

“Em... sư huynh...” Trong chớp mắt cô nói không nên lời.

Dường như Vũ Minh cũng không nói được câu nào, ánh mắt nhìn khắp căn phòng, đột nhiên anh tinh người, chạy sang tủ quần áo lấy một chiếc áo thun: “Không thì cô lấy áo tôi che lại xem sao!”

Cô do dự không nhận, không thay băng thì trên đường quay về khách sạn áo thun của anh cũng không tránh khỏi bị tháo ra ngoài, chẳng may gặp các bác sĩ hay các giáo sư lại càng thêm xấu hổ.

Thế nhưng trước mắt đây là biện pháp tốt nhất.

Cô chần chừ nhận lấy: “Nếu em làm bẩn áo của anh, em giặt sạch là xong nhưng sư huynh... Anh, anh không ngại chứ?”

Anh dĩ nhiên không ngại nhưng anh có thể nhìn ra được lúc đầu cô không dám nhận, hiểu được cô lo lắng chuyện gì. Kỳ kinh nguyệt của con gái anh biết nhưng chưa tìm hiểu chi tiết, anh ngẫm nghĩ một lát rồi nhớ có bán băng vệ sinh trong siêu thị, anh mở cửa: “Được rồi, cô ở trong phòng chờ tôi một lát!”

Chương 13

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Cô ngạc nhiên tột độ khi ý thức được Vũ Minh muốn làm gì, nhưng ngẫm lại chẳng còn cách nào tốt hơn, đành phải chờ ở trong phòng.

Đợi một lúc lâu cũng chưa thấy anh trở về, cô xoay một vòng quan sát căn phòng của anh một lần nữa. Ngày đầu tiên vào khoa cô đã nghe kể mẹ anh mất sớm, bố không sống ở trong nước. Theo như Thịnh Nhất Nam giải thích hình như quan hệ giữa anh và bố mình không tốt lắm, nếu không tại sao bố thì ở nước ngoài còn con trai lại ở lại?

Anh công tác “liều mạng” như thế, trong nước không còn người thân.. Vậy thì anh chăm sóc bản thân như thế nào?

Càng nghĩ càng thấy tò mò. Phòng của anh cực kỳ sạch sẽ, ngoại trừ laptop và mấy chai nước suối thì tất cả các vật dụng cá nhân đều được đặt đúng nơi đúng chỗ.

Cô qua phòng vệ sinh, bàn chải đánh răng đặt ngay ngắn trên bồn rửa tay, kệ kính có kem cạo râu và các vật dụng của khách sạn.

Liếc một vòng cô nhìn đến vòi sen, nhìn chằm chằm vài giây cô chợt nảy ra ý nghĩ: có nên giặt váy rồi dùng máy sấy khô không nhỉ???

Khách sạn nhiều giáo sư và bạn học như vậy, nếu buộc áo ngang hông che đi.. có hơi mất thể diện. Sẵn tiện anh vẫn chưa về, cô đóng cửa phòng vệ sinh, mở vòi sen, đang định mở hộp xà phòng ra thì bên ngoài có tiếng quẹt thẻ, Vũ Minh về rồi.

Thư Tân vội lên tiếng: “Sư huynh... Thật ngại quá, em đang ở trong này giặt váy, ra ngay thôi ạ!”

Vũ Minh còn đang không biết Thư Tân đi đâu thì chợt nghe tiếng cô, anh ho khan một tiếng rồi hơi nhíu mày: “Không cần phiền như vậy, tôi mua ít đồ, cô dùng tạm đi!”

Thư Tân vươn cánh tay ra khỏi khe cửa, nhìn túi đồ của anh, cô sững sốt, ngoại trừ mấy bịch băng vệ sinh to nhỏ còn có một chiếc váy.

Chắc có lẽ vì thấy cô khoác chiếc áo của đàn ông cũng không thích hợp, giọng ái ngại: “Không cần đâu ạ! Em giặt qua chiếc váy của em là được. Phiền sư huynh xem giúp em xem máy sấy ở đâu!”

Vũ Minh làm gì có tâm trí đi tìm máy sấy. Vừa rồi ở dưới tầng anh gấp trợ lý của giáo sư William, anh ta nói William đã thu dọn xong hành lý, để ông ta nghỉ ngơi thêm mấy phút là có thể gặp nhau cùng thảo luận.

Anh đi đến đầu giường mở điện thoại kiểm tra tin nhắn và email: “Tôi có hẹn, lập tức phải ra ngoài ngay.”

Ý nói cô đi nhanh một chút.

Thư Tân không dám chậm trễ: “Dạ, em ra ngay!”

Cất hết váy bẩn vào trong túi, cầm chiếc váy mới lên nhìn. Là chiếc váy ruffled (*1*) không tay màu trắng, tà váy không dài, kiểu dáng đơn giản.

(1) *Ruffled skirt: kiểu váy xếp tầng.* Link 35 tên gọi các kiểu đầm và váy: <https://www.elle.vn/the-gioi-thoi-trang/35-kieu-dang-ten-goi-cac-loai-vay-dam-ban-can-biet>

Lật qua lật lại không tìm được giá, cô mặc váy lên người, thu dọn sạch sẽ rồi mở cửa.

Lúc cô đi ra Vũ Minh đang ngửa cổ uống nước, anh liếc mắt nhìn cô rồi thả chai nước xuống.

“Chiếc váy này bao nhiêu ạ?” Cô kéo váy cho thăng, “Lát nữa em chuyển tiền cho sư huynh!”

“Không cần!” Anh đút điện thoại vào túi, cầm bút lên chuẩn bị ra ngoài.

“Không cần?”

“Không tồn bao nhiêu!”

Cô đuổi theo anh: “Không tồn bao nhiêu tiền cũng phải có giá chứ, nếu không thì làm sao em trả tiền lại được?”

Thật sự anh không chú ý đến giá tiền. Anh mua ở cửa hàng ngay tầng một, chỉ mong thật nhanh gọn, anh nhờ nhân viên lấy đại một bộ, ngay cả hóa đơn cũng không cầm.

Thấy cô còn muốn nói thêm, anh nhìn đồng hồ: “Được rồi!”

Ấn nút xuống thang máy: “Muộn rồi, tôi đưa cô xuống!”

Thư Tân nhìn ra được anh bắt đầu khó chịu, thầm nghĩ trước tiên nên quên chuyện này đi, chờ mai anh rảnh thì hỏi lại: “Em tự xuống một mình được ạ, anh cứ lo việc của mình đi!”

Thế nhưng anh đã ấn nút xuống tầng một, thang máy đóng cửa lại.

Thư Tân đứng sát bên cạnh anh, hình ảnh phản chiếu của hai người in trên cửa thang máy sáng bóng.

Anh không lên tiếng, cô cũng không dám mở lời, cứ im lặng như thế. Trong lúc vô tình, cô nhường mày nhìn, chỉ bộ quần tây áo sơ mi bình thường nhưng khi mặc trên người anh lại rất khác biệt, tỏa ra khí chất mạnh mẽ.

Nhìn lại chính mình, đường cắt may tinh tế, cánh tay lộ ra bên ngoài, một động tác vuốt tóc nhẹ cũng có thể trông thấy thấp thoáng bả vai trắng mịn.

Càng ngắm cô càng cảm thấy bất an, chiếc váy này không hơn cả ngàn đấy chứ. Đàn ông ai cũng tiêu tiền mạnh tay như vậy, bố cô cũng vậy, lúc mua đồ không bao giờ chịu nhìn giá tiền.

Cô vẫn còn đi học, nếu như đắt quá...

Một lần nữa cô thật sự muốn hỏi anh giá cả của nó, nhưng vừa ngược mắt liền đối diện với ánh mắt của anh, không biết anh đang nhìn tóc hay gò má của cô.

Bốn mắt giao nhau, Vũ Minh lập tức rời mắt sang hướng khác, anh tắt màn hình di động, nhìn chằm chằm vào cửa thang máy: “Đã gọi xe cho cô rồi, đến nơi nhắn tin bình an là được, tôi không rảnh nghe điện thoại.”

“Đã phiền sư huynh nhiều rồi ạ!” Cô thấp tha thấp thỏm, vừa ra ngoài thì xe đã đến, ngồi lên xe cô thò đầu ra ngoài vẫy tay với Vũ Minh: “Sư huynh, em về đây. Cố lên!”

Đến khách sạn Khoái Tiệp đúng lúc gặp nhóm của Thịnh Nhất Nam, các sư huynh trông thấy cô liền hỏi ngay: “Vừa rồi em đi đâu, mọi người đang muốn tìm em đi ăn khuya này!”

“Di động em hết pin, phải về khách sạn sạc pin ngay. Mọi người định đi đâu ăn khuya?” Cô mỉm cười đổi chủ đề.

Về phòng, Thịnh Nhất Nam mở hành lý, lấy vật dụng cá nhân ra, đang ngồi xóm tìm áo ngủ đột nhiên cô ấy vuốt cằm, gương mặt đầy suy tư: “Không đúng... Váy này cậu mới mua à? Sáng nay không phải cậu mặc bộ này.”

“Ù!” Thư Tần đã nhẫn tin cho Vũ Minh, cô cầm túi đồ bẩn vào nhà tắm, “Máu thấm ra váy, ngại chết đi được đành phải mua một cái khác thay gấp.”

“Ái chà... Vậy nữa sao? Có điều cậu mặc váy này nhìn xinh phết. Để tớ ngắm xem nào, có vẻ không rẻ đâu.”

“À... Không đắt lắm!” Thư Tần trả lời cho qua chuyện. Thực ra cô cũng chẳng biết giá là bao nhiêu. Cô nhìn lại di động, quả nhiên Vũ Minh không nhẫn tin trả lời.

Thịnh Nhất Nam ngã người lên giường, nghịch nghịch điện thoại trong tay: “Tớ vừa tìm được một quán bán dimsum, người ta bảo ở đó tập trung tất cả các món ăn ngon ở thành phố này, lại cách đây không xa. Chi bằng sáng mai chúng ta đi một vòng, ăn sáng xong mới qua hội nghị.”

Thư Tần nhớ rõ Vũ Minh bảo sẽ điểm danh: “Này... Khó lắm chúng ta mới được tham dự hội nghị hàng năm, là một cơ hội học tập hiếm có. Ngày đầu tiên không được đi muộn, ngày mai nếu cậu không chịu dậy tớ cũng lôi cậu dậy!”

*

Sáng sớm hôm sau quả nhiên có một bác sĩ đứng tập trung mọi người ở phòng khách, 7 giờ 50 phút tất cả cùng khởi hành, có một vị sư huynh vì ngủ quên mà phải ký tên vào bảng kiểm điểm.

Thịnh Nhất Nam thầm khen mình may mắn, thì thào: “May là cậu ngăn tôi, nếu không tớ đã chạy đi ăn sáng rồi.”

Hội trường người qua người lại không dứt, ngày khai mạc ở đây chật kín người.

Chủ nhiệm La bắt đầu đầu tiên, quả nhiên là bài giảng về “Những tiến bộ mới nhất trong gây mê lâm sàng” mà Vũ Minh đã chuẩn bị từ trước. Thịnh Nhất Nam đứng ở hàng sau nhón chân chụp ảnh, Thư Tần không quên xin thêm số tay và đĩa CD cho Ngô Mặc.

Cô tìm một vòng cung không thấy Vũ Minh đâu, không biết ngày hôm qua bàn chuyện với William có thuận lợi không.

Buổi trưa mọi người ăn cơm hộp ở ngay hội trường, Thịnh Nhất Nam còn gấp gáp hơn cả Thư Tần: “Bài giảng đầu tiên chiều nay là của trưởng khoa Vũ, chúng ta mau đến sớm để giành được chỗ tốt.”

Ăn xong, hai cô nhanh chân chạy đến hội thảo khoa điều trị đau, trong hội trường toàn người là người. Vũ Minh đứng ở trên sân khấu, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, thần thái vẫn chói lọi như ánh mặt trời.

Đột nhiên Thư Tần dâng lên cảm giác lo lắng không thể giải thích được, cô nhớ chuyện Ngô Mặc đã giao phó, lấy di động chuyển sang chế độ quay phim.

Phía trước có người nói nhỏ: “Lại để tên oắt này đứng nhất trong ba người chúng ta rồi!”

Lúc này Thư Tần mới chú ý hai người quen mặt ở đằng trước, chính là Cố Phi Vũ và bác sĩ sản khoa họ Chu.

Bác sĩ Chu cũng lấy di động chụp tấm ảnh, vẻ mặt không phục: “Tuy chỉ lớn hơn các cậu một tuổi nhưng không mắc chứng đăng trí, Vũ Minh đứng nhất năm cấp ba luôn à?”

“Đánh nhau đứng nhất đây thôi! Khi đó tên nhóc ấy điên cuồng như vậy, ai có thể đánh thắng được nó!”

“Giời ạ!” Bác sĩ Chu vỗ đầu Cố Phi Vũ một cái, “Chị còn tưởng cậu nói chuyện gì khác. Khó khăn lắm mới có năm ngày nghỉ phép đông, kết quả sao chừ... chạy việc vặt cho Vũ Minh, chiều nay thì bị cậu kéo sang hội trường, chị vui vẻ nghỉ phép thế quái nào được? Chị hỏi cậu, ngoài việc đến đây nghe Vũ Minh thuyết trình, cậu còn có mục đích nào khác không?”

Cố Phi Vũ dựa người vào tường, đưa mắt đảo một vòng, lúc đầu không lên tiếng, nhưng vừa lơ đãng nghiêng đầu, hai mắt chợt sáng rực lên: “Thư Tân!”

Thư Tân nở nụ cười: “Cố sư huynh!”

Bác sĩ Chu quay đầu lại liếc nhìn cô, lạnh nhạt lên tiếng: “Em là sư muội của Vũ Minh phải không?”

Thư Tân gật đầu: “Chào chị Chu ạ!”

Cố Phi Vũ mỉm cười hỏi Thư Tân: “Thế nào... bữa cơm tối qua ngon không?”

Tối qua? Thư Tân và Thịnh Nhất Nam trợn tròn mắt: “Thì ra bữa cơm hải sản tối qua là do Cố sư huynh mời!”

“Hải sản ư?” Cố Phi Vũ ngăn người, “Anh chỉ nhờ Vũ Minh đặt cơm giúp em và mọi người, có phải là quán hải sản hay không anh không biết. Ngon không?”

Đúng lúc này có người ở ngoài chen vào, cô lách người, ai ngờ bị dẫm vào chân, còn chưa kịp tránh thì cảm nhận được bàn chân nhẹ tênh, cúi đầu kiểm tra... chiếc giày của cô đã bị đứt mất.

“Trời ơi... cái gì thế này?” Hai ngày nay cô quả thực xui xéo mà. Ngày hôm qua cô chạy nhanh quá, lúc ấy đã có linh cảm đôi giày mình không chống đỡ được bao lâu... nhưng cũng phải chờ khi họp xong đã chừ.

Thịnh Nhất Nam ngồi xổm xuống, “Thôi xong... Phải làm sao bây giờ, mau thay giày đi.”

Cô Phi Vũ sờ căm: “Chu Văn, không phải hôm qua chị mới đi dạo mấy cửa hàng miễn thuế sao, quanh đây có trung tâm thương mại nào không?”

Chu Văn nhìn Thư Tân, cười hỏi Cô Phi Vũ: “Cậu hỏi trung tâm thương mại làm gì, muốn đi mua giày à?”

Cô Phi Vũ chỉ vào chân Thư Tân, trả lời rất hợp logic: “Đôi giày này mỏng manh quá, không đi được nữa đâu. Thư Tân, anh đưa em qua bên khu thương mại, để Cô sư huynh giúp em mua một đôi tạm ứng phó.”

Thư Tân xua tay: “Cảm ơn ý tốt của Cô sư huynh, nhưng vì em đã hứa sẽ quay video cho bạn học nên dành đợi Vũ sư huynh giảng xong rồi nghỉ cách. Khi nào về em sẽ cùng bạn đi cửa hàng gần đây mua đôi dép là được.”

Chương 14

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

“Xin chào các vị tiền bối, các đồng nghiệp!”

Bài báo cáo chính thức bắt đầu, hội trường lập tức yên tĩnh lại, Thư Tần nhón chân, chĩa camera chính xác vào Vũ Minh, cũng bắt đầu quay video.

“Cơn đau thần kinh trong ung thư (Malignant Neuropathic Pain) gọi tắt là MNP, là một căn bệnh thường gặp đối với bệnh nhân ung thư.” Giọng Vũ Minh đều đều, không cao không thấp, không rườm rà hoa mỹ mà đi thẳng vào chủ đề chính.

“Cơn đau thần kinh trong ung thư hoàn toàn khác với các cơn đau thần kinh thông thường (1). Nguyên nhân phát bệnh phức tạp, vị trí phân tán, hơn nữa thể chất bệnh nhân ung thư suy yếu, khả năng sống không cao nên tính nhẫn nại trong việc tham gia điều trị kém.”

(1) *Phân loại đau theo cơ chế gây đau*

- *Đau cảm thụ (nociceptive pain): là đau do tổn thương tổ chức (cơ, da, nội tạng...) gây kích thích vượt ngưỡng đau.*

Đau cảm thụ có 2 loại: đau thân thể (somatic pain) là đau do tổn thương mô da, cơ, khớp... và đau nội tạng (visceral pain) là đau do tổn thương nội tạng.

- *Đau thần kinh (neuropathic pain): Là chứng đau do những thương tổn nguyên phát hoặc những rối loạn chức trong hệ thần kinh gây nên.*

Đau thần kinh chia 2 loại: đau thần kinh ngoại vi (peripheral neuropathic pain) do tổn thương các dây hoặc rễ thần kinh (Ví dụ: đau sau herpes, đau dây V, bệnh thần kinh ngoại vi do đái tháo đường, bệnh thần kinh ngoại vi sau phẫu thuật, bệnh thần kinh ngoại vi sau chấn thương...); đau thần kinh trung ương (central neuropathic pain) do tổn thương ở não hoặc tủy sống (ví dụ: đau sau đột quỵ não, xơ não tủy rải rác, u não, chèn ép tủy...)

“Vì căn bệnh này mà mấy năm qua biết bao các chuyên gia đã tiến hành nghiên cứu lâm sàng và cơ bản đã áp dụng rộng rãi trong điều trị ung thư. Các phương pháp điều trị phổ biến trong MNP đã được chuyển từ dạng ba bước trị liệu truyền thống sang giảm đau đa phương thức. Ví dụ như đặt cống truyền dịch cây dưới da, ứng dụng những loại thuốc mới như oxycodone (2), bố trí tình nguyện viên túc trực bên giường an ủi...”

(2) *Oxycodone là một opioid thuốc giảm đau gây ngủ tương tự như morphine. Một opioid đôi khi được gọi là ma tuý. Oxycodone được sử dụng để điều trị đau trung bình đến đau nặng.*

Mười phút thuyết trình hội trường im lặng không một tiếng động.

Một lượng lớn các ví dụ thực tiễn được phân tích một cách tỉ mỉ, tổng kết theo hướng khách quan và đưa ra những kỳ vọng hợp lý.

Đều là những người trong ngành, ai nấy đều hiểu nếu không có sự say mê trong lĩnh vực này, không dồn hết tâm trí và sức lực vào vấn đề này thì tuyệt đối không thể đưa ra được bài báo cáo nghiên cứu lâm sàng như vậy chỉ trong vòng hai năm.

William là khách quý trong buổi tọa đàm của khoa Điều trị đau, khi Vũ Minh nói xong, ông ta là người đầu tiên vỗ tay. Là người có ý kiến chuyên môn cao nhất, một khi nhận được sự tán thành của ông ta thì lập tức kéo theo cả bầu không khí hội trường trở nên náo nhiệt hẳn.

Vừa vỗ tay Thịnh Nhất Nam vừa cảm thán: “Khí thế của trưởng khoa Vũ quá đỉnh.”

Thư Tân đang quay video nên không thể nào vỗ tay nhưng cô có thể tận mắt trông thấy William giơ ngón tay cái về phía Vũ Minh, thầm nghĩ bụng hạng mục hợp tác của bọn họ có lẽ tiến hành rất thuận lợi.

Cô Phi Vũ thấp giọng thương lượng: “Hôm nay tên nhóc này ngon lành rồi, tối nay nhất định phải bắt cậu ấy bao từ A-Z.”

“Từ A-Z?” Chu Văn lại gõ vào đầu Cố Phi Vũ một cái, “Tâm thường quá... Xấu xa! Chỉ bằng chúng ta đi qua cửa hàng miễn thuế, Vũ Minh bao!”

Cố Phi Vũ: “Rốt cuộc ai xấu hơn ai? Cửa hàng miễn thuế chỉ dành cho phụ nữ các chị, còn đối với đàn ông chúng em là một loại dàn vặt...”

Thư Tân đứng ở phía sau nghe, phát hiện quan hệ giữa hai người bọn họ và Vũ Minh thật sự rất thân thiết. Rõ ràng bọn họ ai nấy cũng đều bận rộn nhưng vì công việc của bạn mình, họ sẵn sàng lùi hành trình.

Chắc hẳn hôm qua Vũ Minh giao laptop cho một trong hai người bọn họ giữ hộ nên mới yên tâm như vậy.

Không biết là Cố Phi Vũ hay Chu Văn nhỉ?

Cô đoán là Chu Văn vì túi laptop được lau lại rất sạch, tính kiêm nhẫn này không hề thấy được ở Cố Phi Vũ.

Cố Phi Vũ đột nhiên xoay người lại hỏi Thư Tân: “Bài báo cáo của sư huynh em đã xong rồi, bây giờ có muốn đi mua giày không?”

Thư Tân chỉ vào điện thoại: “Chưa được ạ! Em đã hứa với bạn học sẽ quay video tất cả những bài báo cáo trong hội nghị lần này.”

Vũ Minh cũng không rời khỏi hội trường vì chủ nhiệm La đến rồi. Bọn họ ngồi xuống, chào hỏi với William, rõ ràng là đến vì hạng mục hợp tác lần này.

Nghe xong bốn bài báo cáo đã gần đến 5 giờ rưỡi, cô quay video được một nửa thì hết pin, đi một vòng mới mượn được cục sạc dự phòng.

Cuối cùng bài báo cáo kết thúc, Thư Tân hài lòng cất điện thoại vào túi: “Được rồi! Coi như đã hoàn thành tốt nhiệm vụ Ngô Mặc giao cho.”

“Chưa từng thấy người nào tích cực như cậu!” Thịnh Nhất Nam theo dòng người ra ngoài, mở bản đồ, “Khu thương mại gần đây nhất nằm ở tầng trệt của khách sạn Lục Địa, nếu không còn việc gì khác thì chúng ta đi thôi!”

Thư Tân ngừng chân. Khách sạn Lục Địa? Nơi đó toàn là cửa hàng bán đồ hàng hiệu, cô còn đang loay hoay không biết làm sao với chiếc váy này đây!!! Đang định lắc đầu thì Cố Phi Vũ tiếp lời: “Được đấy, để anh gọi xe qua đó!”

Lúc này chủ nhiệm La và William từ bên trong bước ra, đêm nay William bay đi Bắc Kinh nên phải quay trở lại khách sạn thu gọn hành lý. Chủ nhiệm La tiễn ông ta ra đến tận cổng, hai người bắt tay trò chuyện khá vui vẻ.

Thầy hướng dẫn vẫn chưa đi, Thư Tân và Thịnh Nhất Nam cũng không dám về, đành im lặng đứng phía sau.

Chờ khi William lên xe, chủ nhiệm La vẫn còn nhiều việc để giải quyết, ông chỉ đứng ở bên cạnh xe vẫy tay từ biệt. Vũ Minh đi về cùng William, có lẽ anh muốn bàn bạc thêm một số chi tiết với ông ta.

Đợi đến khi chủ nhiệm La về rồi, Thư Tân mới cầm điện thoại của Thịnh Nhất Nam: “Quanh đây có cửa hàng bán giày thể thao nào không? Chúng ta đi mua đi!”

Dù sao cũng lịch sự hơn dép và chắc chắn hơn sandal.

Thịnh Nhất Nam còn chưa trả lời thì Cố Phi Vũ gọi: “Anh gọi xe rồi, đi thôi Thư Tân. Mua giày trước rồi đi ăn.”

Thư Tân còn đang do dự, Thịnh Nhất Nam đã ép: “Hôm nay bài báo cáo của chủ nhiệm La và trưởng khoa Vũ thành công như vậy, lỡ lát nữa tổ chức liên hoan cậu đi khập khiễng thế này sao được. Nếu xe đến rồi thì chúng ta đi thôi, mau chóng mua đôi giày khác.”

Sau vài giây xoắn xuýt, Thư Tân đồng ý, “Vậy bọn em cảm ơn Cố sư huynh!”

Chu Văn nheo mắt cười, từ đầu đến cuối không lên tiếng.

Rất nhanh đến khách sạn Lục Địa, tầng trệt toàn cửa hàng hiệu, Cố Phi Vũ vừa xuống xe đã đi thẳng vào trong, rất chủ động. Thư Tân nhìn bên ngoài cửa hàng biết bản thân không thể nào trả nổi, dĩ nhiên không chịu vào.

Cố Phi Vũ cũng không ép Thư Tân, thật ra ở cạnh đó có mấy cửa hàng bán giày Nike, Anta (3). Bọn họ vào một cửa hàng, Thư Tân chọn một đôi tầm ba trăm tệ rồi nhanh chóng thay giày mới.

(3) *Anta: Thương hiệu thời trang thể thao lớn của Trung Quốc*

Cô vẫn mặc chiếc váy trắng ấy, kiểu dáng thực nữ, nếu đi giày thể thao làm sao hợp bằng đôi sandal, nhưng cũng may đôi giày màu trắng nên trông

cũng hợp mắt.

Để cảm ơn Cố Phi Vũ và Chu Văn, cô chạy sang quầy bán nước giải khát gần đó mua nước trái cây cho mọi người.

Đúng lúc này điện thoại Cố Phi Vũ vang lên, anh ta vừa nhận điện đã lớn tiếng nói: “Tên oắt con còn nhớ đến bọn tớ à? Đang ở đâu à... Thì ngay dưới sảnh khách sạn cậu đây, mau lăn đến đây.”

“Hết bận rồi hả?” Chu Văn hỏi.

“Hết bận rồi!” Cố Phi Vũ cúp điện thoại, “Nói chúng ta ở đây chờ cậu ấy một chút!”

Thịnh Nhất Nam cười hì hì: “Vừa rồi khi trưởng khoa Vũ thuyết trình, hội trường im phăng phắc, không ai nói chuyện. Tớ luôn cảm thấy trên người anh ấy toát lên dáng vẻ “Ông đây mà nói thì tất cả im miệng cho ông” vậy đó.”

Đúng lúc Thư Tân mua xong bốn chai nước trái cây quay về, cô rất tán thành những lời này của Thịnh Nhất Nam nhưng vẫn cãi lại một câu: “Thế nhưng bài thuyết trình của anh ấy tốt thật mà. Ba bài sau đó mặc dù cũng đặc sắc nhưng không bỏ nhiều công sức như của trưởng khoa.”

Không cần so sánh cũng thấy sự tương phản rõ ràng.

Chu Văn nhận chai nước trái cây từ tay Thư Tân: “Các em suy nghĩ thử xem trưởng khoa Vũ không có thời gian đi tìm bạn gái vậy bình thường sức lực của cậu ấy dồn vào đâu chứ?”

Thịnh Nhất Nam kinh ngạc: “Không thể nào, trưởng khoa Vũ chưa yêu ai ư?”

Cố Phi Vũ ngửa cổ uống hết nước trái cây rồi ném chai vào thùng rác: “Mọi người không nghe câu châm ngôn kinh điển “Yêu đương làm lỡ thời gian của ông” của cậu ấy sao?”

Rồi anh ta xốc lại cổ áo: “Ở đây nóng quá, đừng đứng ngoài đường thế này, vào khách sạn có điều hòa chờ đi!”

Vào đại sảnh khách sạn mát mẻ hơn nhiều, chỉ một lát sau Vũ Minh đi ra.

Anh đi ngang qua quầy tiếp tân nói gì đó, sau đó đi về phía bọn họ. Đường như sớm biết có mặt cả Thịnh Nhất Nam và Thư Tân nên không thấy anh ngạc nhiên cho lắm.

Chờ Vũ Minh tiến đến, Thịnh Nhất Nam nói trước: “Giày Thư Tân bị hỏng nên bọn em qua đây mua!”

Tâm mắt Vũ Minh rơi trên đôi chân của Thư Tân, đã có thêm đôi giày mới, anh định lên tiếng thì Chu Văn đập vào tay anh: “Chúc mừng soái ca Vũ Minh bộc lộ tài năng, bọn chị thương lượng cả rồi, dành trọn đêm nay cho cậu có cơ hội biểu hiện. Ăn hải sản, đi mua sắm, rửa hồng trần. Cố Phi Vũ đã đặt trước một bàn ăn ngon, bọn chị tuyệt đối không phụ túi tiền của cậu.”

“Cảm ơn!”

“Điều nên làm mà!”

Vũ Minh vừa ngược mắt nhìn Cố Phi Vũ và Thư Tân: “Đừng nói nhiều nữa, đặt ở đâu vậy?”

Cố Phi Vũ không thèm để ý đến Vũ Minh, giọng cực kỳ điêu luyện, “Nhà hàng Sinoe, nhà hàng dưới nước ba sao Michelin, khi ăn có thể bắt gặp những sinh vật biển lượn lờ, khẳng định mọi người sẽ thích.” (4)

(4) Ở Trung Quốc có một nhà hàng dưới đáy biển nằm ở biển Tam Á tại khách sạn nghỉ dưỡng Intercontinental Tam Á. Đây cũng là nhà hàng dưới đáy biển duy nhất của Trung Quốc. Nhà hàng dưới đáy biển thực ra không phải dưới đáy biển thực sự mà là nhân tạo, giống như một nhà kính được đặt dưới thủy cung. Bảy giờ tối hằng ngày đều có thợ lặn biểu diễn cho cá ăn, du khách cũng có thể trải nghiệm "lặn biển".

Hai mắt Thịnh Nhất Nam sáng rực, khi chưa xuất phát cô ấy không ngừng nhắc về nhà hàng này với Thư Tân, là hội viên cũng phải đặt trước nửa tháng, hơn nữa giá rất cao. Nếu không phải vậy thì chắc chắn nó đã nằm trong danh sách càn quét của Thịnh Nhất Nam rồi.

Thư Tân tinh người, mục đích của Cố Phi Vũ quá rõ ràng... May mắn bỗn họ hiếm khi tụ tập một lần, cô và Thịnh Nhất Nam không nên đi cùng.

Hai ngày nay cô quen chạy vặt giúp Vũ Minh nêu theo lệ thường cô xin chỉ thị: “Sư huynh, nếu không có chuyện gì em và Thịnh Nhất Nam được tự do rồi phải không ạ?”

Vũ Minh liếc nhìn Cố Phi Vũ đang đứng bên cạnh Thư Tân, không trả lời.

Cố Phi Vũ liên tục nháy mắt với Vũ Minh, ý tứ quá rõ, muốn anh đừng giả chết. Vũ Minh hết cách đành đáp: “Hai ngày nay cô và Thịnh Nhất Nam cũng cực khổ rồi, hôm nay sư huynh mời một bữa!”

“Yeah!” Thịnh Nhất Nam nhảy cẳng lên, cực kỳ phấn khích, “Trưởng khoa Vũ quá tốt!”

Rồi kéo tay Thư Tân: “Đi thôi, trưởng khoa lên tiếng rồi.”

Thư Tân ngẫm lại cũng chẳng có gì ngại nên đi cùng.

Thấy Thịnh Nhất Nam phấn khích như vậy nên vừa đi cô vừa tìm hiểu xem nhà hàng này rốt cuộc như thế nào.

Đi qua đại sảnh, sắp gần ra đến cửa, Chu Văn bỗng nhiên thốt lên: “Ồ, sao bộ này nhìn quen vậy?”

Mọi người đều dừng lại, mẫu ma-nơ-can đang mặc giống hệt chiếc váy của Thư Tần.

Thịnh Nhất Nam nhìn mẫu rồi nhìn Thư Tần: “Thì ra váy này cậu mua ở đây à?”

Ngẩng đầu nhìn bảng hiệu... Không đúng, ở đây bộ nào cũng ít nhất năm sáu ngàn.

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Thư Tần, Thư Tần cứng họng, sao có thể thừa nhận mua ở đây, ngay cả cửa hàng giày hiệu vừa rồi cô còn không dám vào. Thế nhưng đâu ai mù, cô đành bị đại một cái cớ: “Bộ của tớ là hàng fake, mua ở cửa hàng nhỏ gần khách sạn đấy!”

Thịnh Nhất Nam còn đang so sánh, nhìn qua nhìn lại mấy lượt: “Bà nó, bây giờ hàng fake ra nhanh quá!”

Chu Văn không lên tiếng, Vũ Minh vừa nhìn màn hình vừa giục mọi người: “Xe đến rồi, mau đi thôi!”

Trên đường đi Thư Tần nhìn chằm chằm vào gò má Vũ Minh, còn anh không lên tiếng chỉ chăm chú xem điện thoại.

Càng nghĩ Thư Tần càng muôn khóc, chắc chắn Vũ Minh không mua hàng fake, chiếc váy này đảm bảo anh mua ở cửa hàng dưới tầng... Giá cao thế này cô làm sao trả nổi? Tại sao vị sư huynh này của cô hờ một chút là

quăng cho cô một ván đề nan giải, trong hội nghị hàng năm đã vậy, bây giờ cũng vậy.

Đến nhà hàng mọi người vào trong, Cố Phi Vũ kéo Vũ Minh sang một bên: “Cậu có ý gì đây? Không phải không có thời gian yêu đương sao?”

“Tớ làm sao?”

“Cậu mua váy cho người ta?”

Vũ Minh nhìn Cố Phi Vũ, chuyện váy áo quá phức tạp, không thể giải thích rõ ràng một lần, anh trả lời thảng: “Không phải!”

“Thật sự không phải?”

“Thật sự không phải!”

“Cậu còn mạnh miệng?”

“Tớ mạnh miệng gì chứ?”

Cố Phi Vũ nheo mắt, đánh giá Vũ Minh: “Chính miệng cậu nói không theo đuổi, người anh em này của cậu được quyền theo đuổi là thật đúng không?”

“Không phải tớ giúp cậu mời cô ấy ăn cơm à, còn chưa phải là anh em ư?”

“Thế nhưng hôm nay tớ luôn cảm thấy cậu không vừa mắt?”

“Có ngày nào tớ vừa mắt với cậu hả?” Vũ Minh cắt bước đi về phía trước.

“Cũng phải!” Cố Phi Vũ ngẫm nghĩ một lát rồi đuổi theo anh, “Ngày nào trông thấy cậu, tớ cũng luôn cảm thấy vô cùng ngứa mắt.”

*

Hội nghị hàng năm diễn ra rất thuận lợi.

Sau nghỉ thức bế mạc, mọi người được nghỉ một đêm, chín giờ sáng hôm sau bay về.

Sáng sớm, Thịnh Nhất Nam chợt nhớ đến Cố Phi Vũ, lúc rửa mặt cô ấy hỏi: “Này này... cậu nghĩ như thế nào?”

Thư Tân cất mấy món đặc sản vào hành lý, đang kiểm tra lại ảnh chụp mấy ngày nay trong di động, xem một lúc chợt thấy tấm ảnh cô mặc bộ váy trắng.

Nhin chầm chằm chiếc váy ấy hồi lâu, cô thở dài ngao ngán.

Thấy vẻ mặt buồn rầu của Thư Tân, Thịnh Nhất Nam lên tiếng hỏi: “Này, tớ đang hỏi cậu đấy... Có phải Cố sư huynh đang theo đuổi cậu không, cậu cảm thấy thế nào?

Thư Tân cât di động, suy nghĩ vài giây: “Chẳng có cảm giác gì, chí ít là vào thời điểm hiện tại.”

“Vừa nhìn là biết cậu thuộc dạng chậm nhiệt. Tớ thấy Cố sư huynh cũng được đấy, tiếp xúc lâu ngày có lẽ sẽ có cảm giác thôi!”

“Thật sao?” Thư Tân đáp bùa. Cô nhớ đến Cố Phi Vũ, anh ta rất đẹp trai, nói chuyện cũng không đáng ghét, nhưng trong lòng cô chẳng có tí rung động nào cả.

Thịnh Nhất Nam nhìn vào gương sửa lại quần áo: “Tuổi tác của Cố sư huynh không lớn lắm, điều kiện tốt, nếu cậu bỏ qua thì rất đáng tiếc. Nếu không ngại phiền phức thì cứ thử xem sao!”

“Giọng điệu này của cậu y chang mẹ tôi!” Bà cũng than thở cô sống quá khép kín cả trong học tập lẫn công việc, bà luôn lo lắng vì tính tình này của cô sẽ lỡ mất duyên phận đến.

Ra sảnh chờ sân bay, ngoại trừ Vũ Minh bị chủ nhiệm La kéo đi thì hầu như tất cả mọi người trong khoa đều có mặt.

Cố Phi Vũ và Chu Văn đã làm xong thủ tục, đang tán gẫu với mấy bác sĩ trong khoa, không biết nói đến chuyện gì, mọi người cười phá lên.

Cố Phi Vũ trông thấy Thư Tần liền vẫy tay: “Thư Tần!”

Thư Tần đành phải bước tới nở nụ cười: “Cố sư huynh, chị Chu!”

Đã đến giờ, mọi người lần lượt làm thủ tục. Cố Phi Vũ đi song song với Thư Tần vào trong, ân cần hỏi han.

Có người liên tục hỏi: “Trưởng khoa Vũ đâu rồi? Chưa quay lại à?”

Cố Phi Vũ tiếp lời: “Về rồi, vừa nãy mới trông thấy gọi điện thoại bên kia mà!”

Thư Tần vô tình quay đầu lại, đúng lúc Vũ Minh cất di động vào túi, chậm chạp đi đằng sau, khi cô nhìn lướt qua thì trùng hợp trông thấy anh đang nhíu mày nhìn sau gáy Cố Phi Vũ.

Chương 15

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Cũng đã là cuối tuần nên Thư Tân không cần đến trình diện trong khoa. Vì vậy vừa xuống máy bay cô lập tức gọi điện thoại về nhà.

Cô Phi Vũ đứng nghe, cũng rục rà rực rịch, nhưng bây giờ đã là buổi chiều, huống hồ cũng không tiện đường. Hôm nay anh ta làm ca đêm, phải quay lại bệnh viện, nếu trên đường có việc gì lại ảnh hưởng đến việc giao ban nên đành bỏ lỡ cơ hội đưa Thư Tân về nhà.

Thư Tân cũng chẳng muốn mắc nợ Cố Phi Vũ, cô chào tạm biệt các bác sĩ rồi tự mình bắt tàu điện ngầm về nhà.

Cố Phi Vũ, Vũ Minh và Chu Văn đi cùng một chuyến xe, trước khi lên xe anh ta còn nói với theo Thư Tân: “Ngày mai tan ca Cố sư huynh sẽ gọi điện thoại cho em!”

Thư Tân ra khỏi ga tàu, bắt chiếc taxi về nhà, từ đằng xa đã trông thấy bố mẹ đang đứng trước cổng tiều khu chò cô.

“Bố... mẹ!” Cô vẫy tay với họ rồi liên tục bảo tài xế dừng xe.

Bố cô mỉm cười đi đến: “Bác sĩ của nhà chúng ta về rồi!” Ông ra phía sau cốp lấy hành lý.

Thư Tân đẩy cửa xuống xe: “Mẹ ơi hôm nay bên bệnh viện không có việc gì à?”

“Làm sao ngày nào cũng xảy ra chuyện được!” Bà cầm tay con gái nhìn từ trên xuống dưới, mỉm cười gật gù. “Hơi đen một chút!”

“Thật không mẹ?” Thư Tân cởi dây cài balo, “Ở đó ngày nào cũng nắng chói chang!”

Một nhà ba người đầy hành lý cô đi vào, bố cô ôm lấy vai con gái: “Lần đầu tiên được tham dự cuộc họp hàng năm, thu hoạch thế nào rồi?”

“Rất lớn ạ!” Thư Tân rút điện thoại di động, mở ảnh chụp cho bố mẹ xem, “Nghe rất nhiều bài báo cáo, học được khá nhiều điều, còn được ăn ngon.”

Bố cô từ đằng sau nhoài đến, nheo mắt nhìn màn hình: “Tuyệt quá! Mở mang kiến thức, tích lũy kinh nghiệm, chắc gấp được không ít chuyên gia!”

“Đĩ nhiên rồi ạ! À... con mua rất nhiều đặc sản, có một loại kẹo vừa mềm vừa xốp, chắc chắn bố mẹ sẽ thích. Con để ở trong balo ấy, để con lấy cho bố mẹ nếm thử!”

Mẹ cô ngăn lại: “Ôi... Gấp gì chứ, về đến nhà để bố nấu cho một bữa ăn ngon cái đã!”

Thư Tân kéo khóa lại, cất giọng buồn bực, “Mấy ngày nay sao con không gọi được điện thoại bàn nhà mình thế ạ? Vừa nhận được tin được dự hội nghị hàng năm liền gọi ngay cho bố mẹ tối hôm đó, nhưng gọi mấy lần cũng không ai nghe máy.”

Vừa rồi đi ngang qua cô phát hiện phòng khám của bố đóng cửa.

“À! Hôm nay bố không mở cửa phòng khám ạ?” Phòng khám của bố cô ở tiểu khu gần đó, không lớn lắm, chủ yếu đón tiếp cư dân xung quanh, công việc làm ăn cũng ở mức trung bình.

Bố mẹ cô đưa mắt nhìn nhau, không nói gì, sắc mặt có phần mệt tự nhiên.

Thư Tân ngò vực: “Sao vây a?”

Mẹ cô vuốt tóc, khẽ cười: “Bố con không khỏe nên mẹ đưa bố đến bệnh viện kiểm tra xem thế nào. Ai ngò nhận được điện thoại con về nhà nên bố cũng không mở cửa phòng khám luôn.”

Thư Tân lo lắng, vì doanh thu phòng khám mà hầu như quanh năm suốt tháng bố cô không bao giờ đóng cửa, nếu như không phải do bố cô rất mệt thì chắc chắn sẽ không mặc kệ chuyện làm ăn như thế.

Học y hình như ai cũng có hơi hướng chủ nghĩa bi quan, cô lo lắng đến mức không nhắc chân nổi: “Bố có chỗ nào không khỏe ạ?” Nhìn kỹ thì thấy sắc mặt bố cô không tốt lắm.

“Làm gì có chỗ nào không khỏe!” Bố cô nở nụ cười dịu dàng, “Mấy ngày trước khẩu vị tệ quá, mẹ con lo xa nên nhất định kéo bố đi bệnh viện.”

“Khẩu vị không tốt?” Thư Tân càng thấp thỏm, “Đã kiểm tra những gì rồi ạ? Kết quả thế nào bố?”

“Đều rất tốt!” Đến cửa, bố dùng khóa từ mở cửa, “Chỉ có mỡ máu cao thôi!”

Về đến nhà mẹ cô đưa kết quả xét nghiệm cho con gái: “Này, con nhìn cũng hiểu thôi... Kết quả của bố con đó!”

Thư Tân mở ra xem: “Xét nghiệm CEA (1), chưa làm AFP (2), Viêm gan B.”

(1) Xét nghiệm CEA (*Carcinoembryonic antigen*) là xét nghiệm đo mức kháng nguyên *carcinoembryonic (CEA)* trong máu. Ở người lớn, nồng độ CEA bất thường có thể là dấu hiệu của ung thư.

(2) Xét nghiệm AFP (*Alpha foeto protein*) là một xét nghiệm để phát hiện bệnh ung thư gan nguyên phát, thường được chỉ định cho những người mắc bệnh viêm gan mãn tính như viêm gan B, viêm gan C, bệnh nhân mắc bệnh xơ gan, gan nhiễm mỡ mãn tính hoặc những bệnh nhân mắc thói quen sử dụng rượu bia. Bình thường nồng độ AFP < 25 UI/ml. Khi bệnh nhân bị ung thư gan nồng độ AFP tăng lên: có khoảng 80% bệnh nhân ung thư gan có AFP > 25 UI/ml. Khoảng 60% bệnh nhân ung thư gan có nồng độ AFP > 100 UI/ml và khoảng 50% bệnh nhân ung thư gan có nồng độ AFP > 300 UI/ml.

“Còn mấy xét nghiệm chưa có.” Mẹ Thu Tân cất hành lý của cô về phòng, “Chủ nhiệm khoa Gan bên mẹ nói không nghiêm trọng lắm, hẹn tuần sau chụp cộng hưởng từ.” (3)

(3) *Chụp cộng hưởng từ MRI (Magnetic resonance imaging)* là một trong những kỹ thuật chẩn đoán bằng hình ảnh sử dụng từ trường mạnh, sóng vô tuyến radio. MRI được sử dụng ngày càng nhiều trong chẩn đoán các vấn đề về sức khỏe như:

- Xác định cấu trúc các mô mềm bên trong cơ thể với độ rõ nét và chi tiết.

Phát hiện được dịch trong tổ thương, tương phản rõ giữa các loại mô.

Xác định được các vấn đề về tim mạch một cách nhanh chóng và chính xác.

Giúp bác sĩ xác định được các bất thường tại các vị trí ẩn dưới các mô, xương, ... mà những kỹ thuật hình ảnh khác khó nhận biết được.

Chụp cộng hưởng từ MRI có thể giúp phát hiện được các vấn đề trong mạch máu não (MRA).

Tâm soát ung thư cho bệnh nhân.

Bố cô bưng thức ăn ra bàn, thấy sắc mặt khó coi của Thư Tân, ông dừng bước: “Làm gì mà sợ đến vậy? Bố đã nói là không sao rồi mà. Con nhìn bố đi, giống như người có bệnh à? Mau qua đây ăn cơm trước đã!”

Hai ngày cuối tuần Thư Tân ở nhà, mỗi sáng bảy giờ cô lại lôi bố dậy chạy vài vòng, mang tiếng là rèn luyện thân thể nhưng thực chất nhầm thực hiện mục tiêu giảm chỉ số mỡ máu của bố cô.

Quan sát hai ngày, Thư Tân phát hiện đúng là bố cô ăn uống ngủ nghỉ đều ổn, nỗi lo lắng trong lòng tạm vơi đi ít nhiều, nhưng nghĩ lại biểu hiện của bố mẹ cô hai ngày trước thật sự không thể hoàn toàn yên tâm nổi.

Tối chủ nhật phải quay lại ký túc xá, bố mẹ cùng đưa cô về lại đó.

Trước khi xuống xe, cô lại dặn một lần nữa: “Tuần sau có kết quả phải báo ngay cho con biết, còn cả kết quả chụp MRI nữa.”

“Biết rồi, biết rồi!” Bố cô đau đầu, “Hai ngày nay con nhắc đi nhắc lại không biết bao lần rồi đó.”

“Con đó, cứ yên tâm học hành đi!” Bà chỉ về hướng toà nhà cao lớn trước mặt, “Ở khoa cổ gǎng biểu hiện thật tốt, cổ gǎng dành được một suất liên thông.”

Đến phiên Thư Tân ôm đầu: “Được rồi, con vào đây. Bố nhớ kiên trì tập thể dục, không được bỏ dở giữa chừng đâu đấy.”

*

Hợp giao ban sáng thứ hai, sắc mặt của chủ nhiệm La khá rạng rỡ: “Hội nghị hàng năm lần này mọi người cực khổ rồi. Các đồng chí dự họp đều biểu hiện xuất sắc, các đồng chí ở lại khoa cố gắng làm việc hơn, bất luận là ai đi chăng nữa tôi đều nhiệt liệt biểu dương tất cả mọi người.”

Mọi người mỉm cười: “Cảm ơn chủ nhiệm!”

“Khoa chúng ta đã xuất hiện dàn hậu bối ưu tú, báo cáo của Vũ Minh trong hội nghị hàng năm gây được tiếng vang rất lớn, các chủ nhiệm ở các bệnh viện khác sau khi nghe xong báo cáo đều muốn được đến tham quan khoa điều trị đau của chúng ta, chuyên gia trong lĩnh vực gây mê giáo sư William của Viện y học San Francisco George cũng đã đồng ý lời mời hợp tác của chúng ta.”

Thư Tân vỗ tay thật lớn, đúng như cô đã dự đoán, hạng mục của anh rất thuận lợi.

“Ngoài ra, đề tài “Điều kiện ảnh hưởng tiên quyết thiếu máu cục bộ đến biểu hiện gen cơ tim trong quá trình tái tạo mạch” (4) của Lâm Cảnh Dương cũng được đạt danh hiệu cấp quốc gia.”

(4) Hiện tượng thiếu máu cơ tim

Tiếng vỗ tay vang lên không ngừng, Lâm Cảnh Dương cúi đầu cảm ơn, nụ cười khiêm tốn và nhã nhặn, phó chủ nhiệm Chương ôm cánh tay, vẻ mặt đầy hài lòng.

Vương Giáo Giáo ngồi phía sau lưng hai người bạn họ cũng mỉm cười vì những biểu hiện xuất sắc của “sư huynh” mình.

Chủ nhiệm La nhấp một ngụm trà: “Thân là một người quản lý, tôi luôn mong muốn được trông thấy cảnh trăm hoa đua nở. Hai năm qua khoa của chúng ta đã đạt được nhiều thành tựu trong nghiên cứu, tôi cảm thấy rất vui

mừng và tự hào. Tôi chỉ muốn nhắc thêm với các đồng chí những hạng mục của chúng ta được lãnh đạo bệnh viện hết sức quan tâm, hai ngày nữa sẽ chính thức khởi động. Nếu như Vũ Minh và Lâm Cảnh Dương cần mọi người thu thập số liệu hoặc vật mẫu thì mong mọi người tận lực phối hợp.”

“Dĩ nhiên rồi ạ!” Mọi người gật đầu lia lịa.

Một vị giáo sư Ngô thì thầm với chủ nhiệm La gì đó, sau đó ông tiếp tục lên tiếng: “Nghiên cứu sinh hệ bảy năm cũng đã tham dự kỳ thi sát hạch lần thứ nhất, kết quả đã có, giáo sư Ngô sẽ công bố với mọi người.”

Thư Tân hít sâu một hơi, đè bài khó như vậy, cô có linh cảm không tốt, dây dưa mấy ngày rốt cuộc đã có kết quả rồi.

Thịnh Nhất Nam nhịp nhịp chân, Ngô Mặc lau mồ hôi, ai nấy đều lo lắng.

“Thư Tân!” Trong bốn người, Thư Tân bị gọi tên đầu tiên, giáo sư Ngô đọc điểm của cô.

“69 điểm.”

Da đầu Thư Tân tê rần, thật mất mặt, điểm quá thấp. Biết rõ không thể trách Vũ Minh ra đè quá khó nhưng không ngờ mình là người có số điểm thấp nhất, khả năng là đứng cuối trong bốn người nên cô rất xấu hổ, lén liếc nhìn Vũ Minh.

Anh đang sắp lịch trực ban, gương mặt không biểu cảm. Ngẫm lại cũng đúng, anh chỉ phụ trách ra đè, thành tích của bốn người ra sao liên quan gì đến anh.

“Ngô Mặc, 60 điểm.”

Khuôn mặt Ngô Mặc đỏ lên, hơi cúi đầu.

“Vương Giáo Giáo, 60 điểm.”

Vương Giáo Giáo cắn môi, không dám thở mạnh.

“Thịnh Nhất Nam!”

Thịnh Nhất Nam căng thẳng đến mức khẽ ho khan một tiếng, xong lại giật mình, vội che miệng lại.

“64 điểm.”

Nghe xong kết quả, chủ nhiệm La không còn nụ cười trên môi: “Tại sao không ai trên 70?”

Không ai dám lên tiếng.

“Trường của chúng ta đã sớm chấp nhận thạc sĩ chuyển tiếp, việc này mọi người rõ cả rồi. Trong trường chỉ xem trọng thành tích anh ngữ nhưng trong khoa chúng ta còn định kỳ tổ chức các cuộc thi lý luận và thao tác. Kỳ thi lý luận do bốn chi nhánh của hệ thống bệnh viện Phụ Chúc thay phiên ra đê, phần thi thực hành thì tùy từng trường hợp. Số điểm của các kỳ thi này sẽ chiếm 50%, đến cuối năm căn cứ vào đó để quyết định ai được phép học liên thông, và chỉ có người đứng đầu mới giành được cơ hội này. Được rồi, thời gian không còn sớm, mọi người về khoa phẫu thuật đi.”

Giáo sư Ngô triệu tập bốn người bạn họ lại, ông ta chịu trách nhiệm quản lý những nghiên cứu sinh này, ông ta nhìn lại danh sách rồi nói: “Thêm vào kỳ thi thực hành thao tác đợt trước, hiện nay Thư Tân đang xếp thứ nhất, Thịnh Nhất Nam đứng thứ hai, Vương Giáo Giáo thứ ba, riêng Ngô Mặc em phải cố gắng lên. Thư Tân cũng đứng quá kiêu ngạo vì số điểm chênh lệch của mọi người là rất nhỏ. Đúng rồi, các em cũng nhanh

chóng thảo luận và xác định đề tài luận án thạc sĩ với thầy hướng dẫn đi, cuối tháng này báo lại với tôi.”

Từ trong phòng họp đi ra, bước chân của cả bốn người đều nặng thêm vài phần.

Đến phòng thay đồ, Ngô Mặc gọi Thư Tân, giọng nói rất nhẹ nhàng: “Thư Tân, email cậu gửi tôi nhận được rồi, cảm ơn cậu nhiều nhé, trưa nay tôi mời cơm cậu ở căn tin được không?”

“Được! Tớ muốn ăn thịt chân giò kho tàu!” Thật ra trong đầu Thư Tân lúc này toàn là lời của chủ nhiệm La và giáo sư Ngô.

Vào khu giải phẫu cô đi tìm Vũ Minh, hỏi một vòng mới biết anh đã qua khoa Khoa học và Giáo dục vì hạng mục hợp tác Trung – Mỹ lần này, trưởng khoa ca sáng tạm thời do người khác quản lý.

Đến giữa trưa không phải Thư Tân đi theo sư huynh này thì chạy theo sự tỵ kia học một ít, hầu hết thời gian nằm trong trạng thái “thả rông”. Đến lúc này cô mới ý thức được rằng tính tình Vũ Minh tuy khó chịu nhưng khi là người hướng dẫn thì tạo cho cô không ít cơ hội được thao tác.

Cũng may buổi chiều anh quay về, vừa vào khu giải phẫu anh liền đưa hai xấp tài liệu cho cô: “Sau khi tan ca qua khoa điều trị đau thu thập tư liệu.”

Thư Tân nhận lấy rồi nhìn qua một chút. Một là danh sách bệnh nhân, hai là bảng biểu đánh giá tình trạng đau. Điều này cho thấy hạng mục của anh chính thức khởi động.

Không biết phải quan sát bệnh nhân trong bao lâu. Điều kiện lên liên thông của khoa đã khó như vậy nên cô muốn tối về đọc thêm sách. Bình thường tan ca đã muộn, nếu ở trong khoa điều trị đau một, hai tiếng thì e rằng cô không còn thời gian học bài nữa.

“Sao thế?” Anh nhìn cô.

Cô nheo mắt cười, thuận miệng nói: “Sư huynh, chiếc váy ấy...”

Vũ Minh đang nhìn chằm chằm danh sách sinh viên trong tay, chớp mắt một cái lại xoay người ra ngoài. Anh sang khu giải phẫu yêu cầu mười sinh viên giúp anh thu thập tư liệu.

Mọi người đều ngoan ngoãn nhận việc, không dám chống lệnh trưởng khoa... Coi như lời căn dặn của chủ nhiệm sáng nay đã có tác dụng.

Chờ đến khi Vũ Minh bỏ trí xong nhiệm vụ quay lại, chưa lên ca phẫu thuật, Thư Tần quan sát thấy tâm trạng anh cũng không tệ nên định nhắc lại vụ chiếc váy một lần nữa, ai ngờ điện thoại anh vang lên, cô đành sang phòng thủ thuật chuẩn bị.

Là tin nhắn của Cố Phi Vũ.

“Tôi nay cậu cho sư muội tan ca sớm chút nhé. Tớ muốn hẹn em ấy đi xem phim.”

Vũ Minh liếc nhìn, cất lại vào túi.

Điện thoại lại reo.

“Đừng giả chết, dưới tay cậu có không biết bao nhiêu sinh viên, đừng bắt em ấy suốt ngày làm cho cậu. Em ấy ở với cậu đúng không? Nếu như đang rảnh tớ sẽ gọi cho em ấy ngay. Tiếp xúc với nhau mấy ngày nay có cảm giác với tớ hay không, thử một lần là biết.”

Vũ Minh đưa mắt nhìn Thư Tần, cô đang chăm chú pha thuốc, khẩu trang che gần kín gương mặt, chỉ lộ cần cổ và hai cổ tay, da dẻ trắng nõn

đến mức không thể tin nổi.

Cô thao tác rất cẩn thận, mỗi lần bơm thuốc hàng mi dài lại khẽ cử động.

Quả nhiên điện thoại của cô vang lên.

Thư Tần cúi đầu nhìn, là bố cô gọi đến. Cô giật mình, quên xin phép Vũ Minh mà chạy thẳng ra bên ngoài nghe điện thoại, bộ dạng gấp gáp.

“Bố ơi, bố không sao chứ?”

Bên ngoài rất ồn, tín hiệu lại không tốt nhưng có thể nghe ra được bố và mẹ cô đều rất vui: “Làm mấy xét nghiệm rồi, không vấn đề ...”

Thư Tần vừa đi vừa tìm chỗ nghe điện thoại, giọng nói đứt quãng, “Bố đợi con gọi lại!”

Tuy rằng Thư Tần nghe bố cô nói không vẫn đề nhưng vẫn lo lắng. Khi quay lại phòng phẫu thuật, vẫn chưa có ca lên, cô lén nhìn Vũ Minh rồi ra ngoài gọi lại cho bố mình.

Điện thoại được kết nối, đầu dây bên kia ông nói cười vui vẻ: “Yên tâm đi Tần Tần, bố không sao rồi!”

Vũ Minh trông thấy Thư Tần cứ ra vào vào, đợi mấy phút cô cũng chưa quay lại, anh lấy di động, theo bản năng tìm dây số quen thuộc, nhìn chằm chằm một lúc lâu, không biết ma xui quỷ khiến thế nào anh bấm nút gọi.

Cô Phi Vũ nhanh chóng nghe máy: “Đang muốn tìm cậu đây, tại sao gọi cho sư muội cậu mấy lần cũng không được thế?”

Thấy anh mãi không trả lời, Cố Phi Vũ mắng: “Tự nhiên đờ ra đó làm gì, nói gì đi chứ!”

Vũ Minh vẫn nhìn chằm chằm vào máy tính, không biết nên nói gì, chợt nghe tiếng mở cửa, lúc này anh mới tỉnh táo: “À! Lỡ tay bấm nhầm số!”

Cúp điện thoại, đầu óc anh trở nên mụ mị... Vừa rồi anh làm cái quái gì thế này?

Chương 16

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Nghe điện thoại xong Thuần thầm tính toán nếu như mấy hôm nay kết quả MRI không vấn đề thì cả gia đình có thể hoàn toàn yên tâm.

Cứ vừa đi vừa nghĩ như thế tiến vào phòng phẫu thuật, khi cô trông thấy Vũ Minh mới tỉnh táo lại. Lúc này cô ở bên ngoài gọi điện thoại lâu như vậy nhưng người này lại không trách mắng cô. Cô lén nhìn một bên gò má anh, vẻ mặt anh rất bình tĩnh.

Khi mở túi ống vô trùng, cô rút ra kết luận, có lẽ là do trong đầu anh lúc này chỉ toàn là hạng mục nghiên cứu, căn bản chẳng có thời gian gây sự với cô.

Suy nghĩ này của cô nhanh chóng được chứng minh, Vũ Minh hết bận phòng phẫu thuật lại chạy về phía máy vi tính sắp xếp lịch lên ca ngày mai, rồi lại cầm hồ sơ đi các khoa hội chẩn.

Khi quay trở về đã là tám giờ rưỡi, Vũ Minh còn chưa kịp uống ngụm nước thì Viện y học San Francisco George gọi đến, anh lại chạy đi nghe điện thoại.

Thuần mặc áo blouse đi thăm khám các bệnh nhân có ca phẫu thuật ngày mai, trong thang máy tình cờ gặp được Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc. Hai người mặt như đưa đám, hỏi ra mới biết họ được phó chủ nhiệm Chương bắt qua làm việc cho Lâm Cảnh Dương.

Ngô Mặc nhẹ giọng, thở dài: “Thành tích tớ tệ nhất trong bốn người, đang định tối nay học thêm bài. Bây giờ thì thế này đây, chờ xong xuôi mọi

việc cũng đã mười giờ.”

Thịnh Nhất Nam gãi đầu: “Học cái gì không học, nhất định cứ phải học y!!! Thư Tần, cậu biết chị bác sĩ khoa tai mũi họng ở cùng phòng với Vương Giáo Giáo không, đến mức hói cả đầu, dùng không biết bao nhiêu chai mọc tóc mà có thêm được sợi nào mới đâu!”

“Còn có...” Giọng Thịnh Nhất Nam thêm phần túc tối, “Vừa rồi Lâm Cảnh Dương cười hề hề giao cho bọn tớ một việc, vừa xoay người lại cho Vương Giáo Giáo nghỉ. Trong khi đó phó chủ nhiệm Chương lại mắng bọn tớ không tích cực, nói là các sinh viên trong khoa đều phải có nghĩa vụ cộng tác với các hạng mục hoặc đề án nghiên cứu của khoa. Còn phê bình bọn tớ bắt Vương Giáo Giáo chạy việc.”

Thư Tần khẽ nhíu mày, sau đó lô ra vẻ mặt coi thường: “Nhìn sư huynh nhà người ta kìa!!!”

Còn khi sư huynh của cô mà cần số liệu lặt vặt gì, người đầu tiên nghĩ đến sẽ là cô.

Thang máy đến nơi, mỗi người một ngả.

Thư Tần đếm bảng biểu trong tay, anh bảo cô theo dõi hai bệnh nhân, cũng chẳng nhiều nhẫn gì thế nhưng sau buổi tối này là đợt trị liệu mới nên phải quan sát hai vòng.

Nếu nhanh, hai bệnh nhân có thể quan sát cùng một lúc thì tốn mất một tiếng.

Tốc chiến tốc thắng.

Vừa quay trở về phòng thay đồ uống ngum nước, có người ở phía sau đẩy cửa bước vào: “Đọc bảng thông báo chưa, trong viện lại tiếp tục “Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị”. Thế nào, năm nay đăng ký không?”

Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị? Thư Tân ngạc nhiên. Việc này liên quan đến chức danh và chức vị, nếu người nào được chọn, về sau sẽ chiếm nhiều ưu thế.

Cô quay đầu nhìn, là hai bác sĩ, có lẽ đã muộn, trong phòng chỉ có mình Thư Tân là sinh viên nên hai người nói chuyện khá tùy ý.

“Tớ không đăng ký. Mà có đăng ký cũng vô dụng thôi, cậu nói xem khoa chúng ta năm nay còn có thể là ai? Không phải Vũ Minh ư? Là con tướng tốt nhất của chủ nhiệm La, lãnh đạo bệnh viện ai cũng coi trọng anh ấy!”

Người bên cạnh lên tiếng: “Lâm Cảnh Dương chẳng phải cũng có báo cáo đạt cấp quốc gia sao? Nếu như anh ấy cũng đăng ký, lại thêm thực lực phó chủ nhiệm Chương không nhỏ thì danh hiệu này về tay ai cũng chưa chắc. Bây giờ chỉ còn căn cứ vào hạng mục quốc tế này có thuận lợi hay không thôi!”

Nghe xong những lời này, nhìn bảng báo cáo ghi chép trong tay mình, Thư Tân lấy cắp hồ sơ mới nhất, kẹp tư liệu này vào rồi chạy sang phòng bệnh khoa Điều trị đau.

Khoa Điều trị đau có tổng cộng hai mươi lăm giường bệnh, bác sĩ ca đêm đã đi thăm khám các giường, y tá trực đang viết bệnh án.

Thư Tân mỉm cười chào hỏi mọi người, tìm ra hai bệnh nhân trong bảng biểu phân công.

Bệnh nhân đầu tiên nằm ở giường 9, là một cậu bé tám tuổi, ung thư xương tạo xương - Osteosarcoma ([1](#)), đã phẫu thuật cắt bỏ, đang trong quá trình xạ trị. Vì căn bệnh gây đau đớn kéo dài, thể chất trẻ em yếu, đặc biệt xuất phát từ nguyện vọng gia đình nên khoa chỉnh hình chuyển qua khoa Điều trị đau tiếp tục trị liệu.

(1) *Ung thư xương tạo xương (Osteosarcoma) là u ác tính thường gặp nhất, tỷ lệ gấp 0.25/100.000 dân một năm. Nó thường gặp ở hành xương của phần đầu dưới xương đùi, đầu trên xương chày, đầu trên xương cánh tay, xương chậu, và đầu trên xương đùi. Điều trị bằng phẫu thuật (thường là cắt cụt chi) tổn thương tiên phát có thể làm tăng tỷ lệ sống trên 5 năm là 10 – 20%. Phần lớn bệnh nhân tử vong trong 2 năm đầu*

Thư Tân sát khuẩn tay rồi mới đi đến, cậu bé đã ngủ. Gương mặt non nớt thấp thoáng trong ga giường trắng như tuyết, cậu bé nằm an tĩnh trên giường bệnh.

Mẹ của cậu bé mặc áo vô trùng ngồi bên cạnh giường, sắc mặt mệt mỏi, trông thấy cô, mẹ của cậu bé thì thầm: “Hôm nay chắc sẽ được ngủ một giấc thật ngon!”

Thư Tân khom lưng, cẩn thận quan sát cậu bé rồi xoa trán cậu.

Cô lật bệnh án xem phương án trị liệu của Vũ Minh. Cô phát hiện vì vị trí đau là phần chi dưới, Vũ Minh đặt ống truyền giảm đau cho cậu bé. Ống dẫn và dụng cụ toàn bộ là nhập khẩu, thuốc giảm đau duy trì ở nồng độ thấp.

Hơn nữa Vũ Minh không chọn phương pháp truyền thống là ngoài màng cứng (dura mater) mà đặt ống trực tiếp vào khoang dưới nhện (subarachnoid space) (2). Bởi vì nó có thể đạt hiệu quả ngay như gây tê túy sống, hiệu quả gần như ngay lập tức, sau lần truyền đầu tiên, bệnh nhi sẽ ngủ ngon.

(2) [Xem ảnh:](https://image.slidesharecdn.com/xuathuyetkhoangduoinhen0552-151130154831-lva1-app6892/95/xut-huyt-khoang-di-nhn-3-638.jpg?cb=1448898606)

Căn cứ vài ghi chép hôm nay, biểu hiện của cậu bé rất tốt, chỉ cần quan sát thêm hai ngày là có thể mang ống giảm đau về nhà tự truyền.

Thư Tân cẩn thận ghi lại những biểu hiện quan trọng của đứa trẻ.

Mẹ cậu bé chắc mệt l้า rồi, bà tựa người lên thành giường, chẳng bao lâu ngủ thiếp đi.

Thư Tân rón rén đi xem xem bệnh nhân tiếp theo.

Bệnh nhân nằm giường 15, họ Chu, 48 tuổi, ung thư vú, đã trị tận gốc nhưng một năm sau lại tái phát hiện đã di căn, thể chất rất yếu.

Nghe tiếng động, bà mở mắt nhìn Thư Tân.

Thư Tân biết bệnh nhân này và bé trai nằm giường số 9 không giống nhau, quãng thời gian sống cũng ngắn. Ngay cả lúc này khi có kinh nghiệm và tố chất nhưng cũng chẳng thể bình tĩnh đối diện với bệnh nhân, cô chỉ khẽ mỉm cười, dịu dàng lên tiếng: “Chào bác, cháu là Thư Tân, là người quan sát đánh giá đau cho bác.”

Bệnh nhân khẽ gật đầu.

Thư Tân bắt đầu ghi chép, bệnh án trong tay nặng trịch.

Bệnh nhân khó trị liệu hơn cậu bé giường 9 nhiều vì ổ bệnh phân tán rộng, nếu sử dụng một dạng giảm đau, hiệu quả không xác thực, đôi khi còn xuất hiện biến chứng gây khó thở.

Vũ Minh cũng dành nhiều thời gian cho bệnh nhân này, tiến hành quan sát và thử nghiệm nhiều lần, cuối cùng áp dụng phương cách truyền tĩnh mạch sulfentanil (sufenta) (3) và oxycodone.

(3) Là một trong những dẫn xuất của morphin, có tác dụng giảm đau. Riêng heroin có tác dụng gây nghiện mạnh hơn những dẫn xuất khác nên không dùng làm thuốc, không cai heroin được.

Căn cứ mấy lần kiểm tra đầu tiên hiệu quả khá tốt.

Thư Tân càng xem càng thấy kỳ lạ, ung thư không thuộc lĩnh vực của gây mê/gây mê. Rõ ràng trong khoa Vũ Minh còn đề án “Ứng dụng siêu âm gây mê trong tuần hoàn ngoài”... Vậy tại sao gác bên kia lại mà dành hết tinh thần và sức lực cho ung thư?

Chờ đến khi cô đọc hết quyển bệnh án, các cơn đau của bệnh nhân giảm dần, giấc ngủ và khẩu vị của bà ấy tốt hơn thì cô đã hiểu vì sao Vũ Minh lại cố chấp như vậy.

Bệnh nhân giường 15 chǎng bao lâu cũng ngủ thiếp đi, Thư Tân bấm đúng giờ, sau đó lại ghi chép số liệu lần hai.

Đang loay hoay điền thông tin, bên ngoài có động tĩnh, Thư Tân nghĩ rằng y tá đến kiểm tra nên cô không để ý.

Cô bạn đồng nghiệp thì ngẩng đầu nhìn, trông thấy Vũ Minh, cô ta mỉm cười: “Trưởng khoa Vũ!”

Vũ Minh gật đầu, giơ tay nhìn đồng hồ... Mẹ nó! Đã mười giờ rồi!

Vừa rồi lo làm chuyện khác, trong đầu còn định vào thăm bệnh nhân một chút, ai ngờ đi một vòng đã quá thời gian đánh giá, đành phải trở về.

Nhớ đến chuyện ban sáng, anh rút điện thoại khỏi túi, nhìn màn hình tự hỏi có nên gọi cho Cố Phi Vũ hay không, thế nhưng khi mở danh bạ ra lại chẳng biết nói gì. Anh đang định rời đi, chợt nghe trong phòng bệnh có tiếng bước chân, anh lùi lại nhìn, có một cô gái mặc áo blouse trắng đang

đứng bên giường bệnh 15, tay cầm bệnh án, vừa nhìn máy theo dõi vừa cắm cúi ghi chép.

“Thư Tân?”

Thư Tân ngẩng đầu nhìn: “Vũ sư huynh!”

Cô cúi đầu ghi dòng số liệu cuối cùng rồi đóng cửa lại ra ngoài.

Sắc mặt Vũ Minh hơi khó chịu: “Tại sao muộn thế này còn chưa về?”

Thư Tân chẳng hiểu đâu cua tai nheo thế nào, không phải anh bảo cô đến đây làm việc à???

Cô xoa vai, đưa tập tài liệu trong tay cho Vũ Minh: “Ngày hôm nay em đã ghi chép xong, đưa cho sư huynh ngay ở đây luôn hay để ở khoa ạ?”

Vũ Minh lật xem vài tờ bao quát bệnh trạng của bệnh nhân, mỗi một dòng đều ghi chép cực kỳ cẩn thận.

Sáng nay anh cùng thảo luận với Viện y học San Francisco George, họ yêu cầu phần số liệu phải có hệ thống. Dựa vào phần ghi chép này của Thư Tân, coi như người nghiêm khắc như William cũng không tìm được sơ hở.

Cô vẫn luôn tích cực như thế, cho dù là vết bẩn nhỏ trên túi laptop hay là chuyện anh giao phó. Thật ra cô cũng chỉ là một trong những người thu thập số liệu, hạng mục nghiên cứu này quá lớn, căn bản sẽ chẳng có tên trong danh sách nghiên cứu, trong cả nhóm sinh viên được bố trí đến phòng bệnh khoa điều trị đau chỉ có duy nhất mình cô làm việc để tâm đến vậy.

Anh nhìn cô, ánh mắt cô không trong vắt như buổi sáng, còn có vài sợi tóc vương trên hàng mi, rõ ràng là buồn ngủ rồi.

Thư Tân nhớ ra còn phải về phòng học bài, thấy Vũ Minh không lên tiếng, cô bèn nói: “Vậy không còn việc gì phải không ạ? Em xin phép về trước!”

~~~ *Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:*

Tiểu Minh: Ông đây không có thời gian yêu đương, tại sao ngày nào cũng bị trêu chọc thế?

Chương 17

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Vũ Minh đuổi theo Thư Tân: “Đúng lúc tôi cũng phải về khoa.”

Ý của anh là tiện đường? Thư Tân ôm một tiếng, cô đưa tay xoa bóp sau gáy. Hôm nay hơi mệt, về nhà tắm một cái cho tỉnh táo, có lẽ sẽ học bài được một tiếng.

Án nút đóng cửa thang máy, bầu không khí trở nên yên tĩnh, anh liếc nhìn cô, cô đang nhìn chằm chằm về hướng cửa thang máy.

Nói gì thì nói cũng vì hạng mục nghiên cứu của anh mà cô mới phải về muộn như vậy, anh cũng chưa ăn tối, hay là mời cô đi ăn cùng... Không biết cô gái này thích ăn món gì.

Anh khẽ nhíu mày: “Cô...”

Cùng lúc đó cửa thang máy mở ra, một mập một gầy bước vào, là Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc. Hai người vừa từ ICU (1) trở về, đang định ngáp một hơi dài thì thấy hai người, bọn họ giật mình: “Trưởng khoa Vũ, Thư Tân!”

(1) *ICU: Hồi sức tích cực. Tiếp nhận bệnh nhân bệnh nặng, có bác sĩ theo dõi 24/24*

Vũ Minh đành nuốt lại câu “Có đói bụng không?” vào trong bụng.

Vào thang máy, hai người nhỏ giọng hỏi Thư Tân: “Sao cậu cũng làm muộn như vậy?”

Vừa rồi cô không kể với bọn họ hôm nay mình phải làm bên khoa Điều trị đau, Thư Tân lén nhìn sang phía Vũ Minh, ý nói là làm việc cho “đại vương” này.

Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc cũng như Thư Tân, lập tức tâm linh tương thông, nháy mắt ra hiệu với nhau.

Thang máy bốn phía sáng loáng như gương, phản chiếu bóng người lờ mờ. Vũ Minh kiểm tra email trong điện thoại, đột nhiên ngược mắt bắt gặp cảnh tượng trên.

Ba người bọn họ sợ hết hồn, giác quan thứ sáu của trưởng khoa Vũ quá mạnh, Thư Tân vội nói: “Hai cậu thu thập tư liệu thuận lợi không?”

“Cũng ổn, chín giờ là xong. Sau đó bọn tớ thấy phòng họp bên ICU không có ai nên ở đó đọc sách.”

Thư Tân ước ao: “Ở đó yên tĩnh lắm đúng không?”

Thịnh Nhất Nam hài lòng: “Đương nhiên, hiệu suất học tập cao hơn trong ký túc xá nhiều. Tớ về phòng toàn chơi máy tính với ăn vặt.”

“Nhưng chừng đó cũng đâu đủ, tính ra chúng ta chỉ mới học có một tiếng.” Ngô Mặc thở dài ngao ngán, “Giáo sư Ngô nói chúng ta phải báo đề tài luận án càng sớm càng tốt, hi vọng ngày mai đừng bắt chúng ta tăng ca nữa.”

Thư Tân ngửa đầu thở dài, một tiếng đọc sách sắp tới của cô cũng chẳng thể cứu vãn được tình hình.

Thịnh Nhất Nam: “Đúng rồi! Thư Tân, quyển sách “Hiện Đại Gây Tê Học” vẫn còn ở đầu giường tớ, tối nay cậu muốn đọc không? Lát về tớ đưa

cho.”

Là quyển sách cô mượn ở khoa mấy ngày trước, Thư Tân ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời: “Cậu xem đi, tớ vẫn còn nửa quyển dang dở chưa xong, đọc xong tớ ra khoa mượn giáo trình Miller's Anesthesia (2).”

(2) Sách bao quát nội dung toàn diện về đại cương lâm thực hành gây mê, là tham khảo không thể thiếu cho các bác sĩ và chuyên gia về Gây mê hồi sức trên toàn thế giới.

“Ái chà... Miller's Anesthesia?” Ngô Mặc chắp hai tay trước ngực: “Là ‘Thánh kinh’ của ngành gây mê, làm sao tớ lại không nhớ đọc quyển này chứ!”

Ba người thì thầm, Vũ Minh mặc kệ bọn họ, cửa thang máy vừa mở anh đi thẳng ra ngoài.

Thư Tân quay trở về ký túc xá, tắm xong cô mở sách ra. Đã 12 giờ, hai mí mắt bắt đầu đánh nhau, Thịnh Nhất Nam ngồi đối diện ôm quyển sách dày cộm kia đã ngủ từ khi nào.

Cô nhét sách vào trong túi xách, định ngày mai mang đi làm. Hai ngày nay vì hạng mục nghiên cứu nên Vũ Minh khá bận rộn, chưa thể dẫn dắt cô, nếu được đàn anh đàn chị dễ tính, cô có thể vừa ăn cơm trưa vừa đọc sách.

Kết thúc họp giao ban sáng hôm sau, giáo sư Ngô hăng giọng nói: “Đè tài thạc sĩ hệ bảy năm không thể kéo dài, sáng nay Vương Giáo Giả đã nộp đề tài, ba bạn còn lại tranh thủ báo sớm cho tôi.”

Da đầu Thư Tân tê rần, vẻ mặt Vương Giáo Giả khá tốt. Trên thực tế, mẫu đã thu thập được một tháng, chỉ cần xác định được phương hướng đề tài thì có thể yên tâm đọc sách, lại không cần phải thức đêm.

Hầu như Thư Tân có thể dự đoán trong tháng tới sự chênh lệch của họ sẽ càng lúc càng lớn.

Lập tức Thịnh Nhất Nam tỏ ra bất mãn: “Mẹ của Vương Giáo Giảo là phó giáo sư bệnh viện nhân dân, bản thân gia đình của cô ta đều quen với các thầy của Nhất Viện, nói đến đây là hiểu rồi chứ? Không được, để tớ bàn với ông chủ, tớ không chạy vặt cho Lâm sư huynh nữa, tớ muốn qua tớ khác.”

Ngô Mặc cũng rất lo lắng, vừa ra khỏi cửa là chạy đi tìm thầy của mình.

Thư Tân đến văn phòng của chủ nhiệm khoa, hỏi ra mới biết chủ nhiệm La đã đi họp bên ngoài. Cô lại chạy đi tìm Vũ Minh, anh đang nghe điện thoại, trông dáng vẻ của anh hình như muốn ra ngoài, huống chi nếu thương lượng việc này với anh, có khả năng anh sẽ không đồng ý.

Thư Tân râu rí bước vào khu phẫu thuật, tự an ủi chính mình, cứ vào trông coi bệnh nhân ung thư, dù gì cũng tích lũy được kinh nghiệm nghiên cứu khoa học.

Cửa mở, thực tập sinh hệ năm năm ló đầu vào: “Thư Tân, qua phòng PACU một chút!”

Cô vừa đặt chân vào, ở đó đã có mấy người, nhìn kỹ lại đều là những người Vũ Minh sai đi thu thập bằng số liệu.

Thư Tân đang buồn phiền chuyện trong lòng, Vũ Minh đi vào, xoay xoay tài liệu trong tay: “Ngày hôm qua tôi bố trí mười người đến các phòng bệnh quan sát và thu thập số liệu, kết quả toàn là thứ không ra gì!”

Giọng không lớn nhưng cả phòng lại im phăng phắc.

Vũ Minh cười nhạo: “Các cô cậu nghĩ là cứ làm qua loa thì tôi không biết sao?”

Mọi người rục rịch, ngày hôm qua ai cũng muôn về sớm nên đã quên mất đề tài này của Vũ Minh, số liệu và mẫu không tốt anh liếc nhìn qua cũng biết.

“Các bảng số liệu đưa đến chỉ có một người đạt tiêu chuẩn. Bắt đầu từ hôm nay, Thư Tân sẽ là tổ trưởng, mọi người thu thập số liệu xong thì giao hết cho cô ấy.”

Hàng chục ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Thư Tân, có người bĩu môi ngay tại chỗ, tỏ ý không phục.

“Không phục đúng không?” Vũ Minh cười gằn, ném mạnh tài liệu lên bàn: “Số liệu đều ở đây, mọi người tự so sánh đi!”

Mọi người chen nhau đến xem số liệu của Thư Tân thu thập, vừa nhìn lập tức nể phục.

Bất kể là cấp bậc so sánh cơn đau trước hay sau của bệnh nhân đều được ghi chép rất tỉ mỉ, hay là bảng tổng kết cuối ngày đều đạt đúng tiêu chuẩn như trong sách giáo khoa.

Không một ai dám lên tiếng.

Thư Tân đột nhiên được thăng lên làm tổ trưởng, chẳng biết là họa hay phúc. Cô đi theo sau Vũ Minh muốn xác nhận với anh phạm vi chức trách của mình. Ai ngờ anh lại cùng giáo sư Cố qua Sở Y Tế vì hạng mục nghiên cứu của mình.

Vị giáo sư Cố này rất khó nói chuyện, là một người cực kỳ nghiêm túc, so với vị giáo sư Lưu hay đánh vào mu bàn tay kia thì cũng là người tám lạng kê nửa cân.

Thư Tân ở cả ngày bên khu giải phẫu, đến sáu giờ có mấy người trong tổ đến tìm “tổ trưởng” thương lượng.

Bệnh nhân khoa Điều trị đau xoay chuyển rất nhanh, có bệnh nhân ngay ngày hôm sau đã xuất viện, căn cứ yêu cầu của hạng mục, mỗi ngày đều phải đến đưa tư liệu.

Thư Tân không dám chậm trễ, cô ngẫm nghĩ một lát rồi mỉm cười: “Mọi người làm xong cứ đến giao cho tôi, buổi tối tôi đợi ở phòng bệnh.”

Qua ngày hôm sau, cô ở văn phòng đợi. Thời gian còn sớm, mọi người trong tổ vẫn đang đánh giá, có sẵn biểu mẫu của Thư Tân nên không ai dám qua loa cho xong.

Nửa tiếng trôi qua, chưa ai đến giao tư liệu. Thư Tân nhớ khoa Điều trị đau cũng có phòng họp nhỏ nên cô định qua đó đọc sách.

Cô báo với mấy thực tập đang ghi chép bảng biểu rồi chạy về khoa mình mượn quyển “Gây Tê Sinh Lý Học”.

Phòng họp nhỏ ở đây rất yên tĩnh. Mười phút sau có người giao tư liệu đến, Thư Tân đọc qua rồi nói: “Cực khổ rồi. Bạn cứ đặt ở đây đi!”

“Vậy chúng tôi về trước!”

Mấy tiếng sau có thêm vài ba người đến giao, phần lớn đều hoàn thành trước tám giờ. Còn lại một hai người cũng giao cho cô trước mười giờ.

Thu thập người cuối cùng, cô đứng dậy nhìn đồng hồ, từ 6 giờ đến 10 giờ, loáng một cái đã mấy tiếng trôi qua, cô đọc gần xong quyển sách này rồi.

Cô thầm sung sướng, không biết danh hiệu tổ trưởng này duy trì được bao lâu, thế nhưng chí ít tối nay cũng học được một ít, lại còn có thêm thời gian tra cứu tư liệu. Nếu cứ đà này cô không cần lo lắng vụ chọn đế tài nữa.

Cân nhắc một lúc, xuất phát từ lòng cảm kích, cô lấy điện thoại gọi cho Vũ Minh.

Điện thoại reo vài ba tiếng, anh nghe máy, có lẽ đang bận rộn: “Chuyện gì?”

Cô nhẹ nhàng trả lời: “Số liệu tối nay đã xong, em muốn báo cáo với sư huynh một tiếng.”

Chương 18

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Qua điện thoại Vũ Minh vẫn có thể nhận ra được tâm trạng Thư Tân không tệ, anh đẩy cửa phòng đọc sách, định trả lời cô, vừa ngẩng đầu liền trông thấy Cố Phi Vũ và Chu Văn.

Anh đành phải cúp điện thoại: “Sáng mai giao lại cho tôi!”

Đέ laptop lại trên bàn, anh kéo ghế hỏi bọn họ: “Muộn rồi chạy qua đây làm gì, sao không về nhà ngủ đi?”

Cố Phi Vũ nghiêng người nằm dài trên sofa: “Đừng nhắc nữa! Ban ngày nhận hơn mười bệnh nhân mới, trước khi tan ca lại có một ca cấp cứu. Còn đang định hẹn Thư Tân đi xem phim, lần này lại lỡ hẹn!”

Chu Văn vừa bung một bát nghi ngút khói vừa nói: “Hôm nay chị trực ca đêm nên đến đây ăn “bữa tối hoàng kim” với hai người. Ôi mẹ ơi, thơm quá!”

Khỏi cần nhìn cũng biết là mì ăn liền, Vũ Minh tựa người vào lưng ghé, tối nay anh chưa ăn thì phải? Bận quá nên quên mất, thôi quên đi!

Anh mở laptop, bắt đầu kiểm tra email.

“Này, hai ngày nay cậu bạn đến mức không thấy bóng dáng!” Cố Phi Vũ mở mắt, “Hạng mục ung thư kia của cậu khởi động rồi sao?”

Vũ Minh nhìn chằm chằm vào email được gửi từ San Francisco: “Gần đủ rồi!”

Hiệu suất làm việc của hai bên rất cao, qua mấy lần bàn luận đã có thể khai thông, vấn đề duy nhất chính là đánh giá đau có tính chủ quan, Viện y học San Francisco George lo số liệu họ thu thập không hoàn thiện. Vì vậy, trợ lý của William tiến hành đối chiếu với bên anh rất nhiều lần. Sáng anh vốn dĩ muốn đưa bảng mẫu số liệu thu thập của Thư Tần cho họ xem trước, thế nhưng bên kia yêu cầu ít nhất phải thu thập số liệu của mười bệnh nhân.

Nếu sáng mai mẫu thu thập có thể đạt tiêu chuẩn như hôm qua Thư Tần làm thì hợp tác sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Chu Văn mở miệng hỏi Cố Phi Vũ: “Há miệng là Thư Tần, ngậm miệng cũng Thư Tần, người ta là con gái nhà lành, thái độ của cậu có thể nghiêm túc một chút được không?”

Cố Phi Vũ bật dậy: “Em thật lòng 101% đấy. Em chưa từng thấy cô gái nào đáng yêu như vậy. Em ấy quay sang nở nụ cười khiến tim em như muốn tan chảy.”

Sau đó anh ta nhắc cầm hỏi Vũ Minh: “Ngày hôm qua em ấy nằm trong tóm thu thập tư liệu cho hạng mục của cậu phải không? Không phải cậu đã đồng ý cho em ấy nghỉ sớm à?”

“Cô ấy đến giúp tớ quan sát mẫu, làm sao tớ cho cô ấy đi được!”

“Cậu thật vớ vẩn, nếu cậu để ý đến chất lượng mẫu thì chính cậu ngồi ở phòng bệnh, mấy em sinh viên dám tùy tiện viết linh tinh sao?”

“Gì cơ? Bây giờ tớ làm gì có thời gian ngồi ở phòng bệnh?”

“Cậu tùy tiện lập một tóm trưởng phụ trách là được, đâu nhất thiết phải là em ấy!”

Vũ Minh nhìn chằm chằm vào màn hình: “Tính chủ quan trong thu thập mẫu quá mạnh, người khác không để tâm được như cô ấy.”

Cô Phi Vũ mỉm cười đánh giá Vũ Minh: “Tớ đã từng nói gì nỉ? Lần trước trong hội nghị hàng năm tớ đã thấy cậu có vấn đề rồi. Rõ ràng cậu để ý đến em ấy, chỉ là mạnh miệng thôi.”

Vũ Minh không di chuyển con chuột, vẻ mặt lập tức mờ mịt, nhưng anh nhanh tay mở hộp email, cúi đầu đánh máy: “Không rảnh nói mấy chuyện này với cậu.”

Chu Văn ngồi bên cạnh khịt mũi coi thường Cô Phi Vũ: “Cậu cho rằng ai cũng giống cậu, cứ thấy đẹp là nảy sinh ý đồ à?”

Cô Phi Vũ không phục: “Em yêu bốn lần, mỗi lần chia tay đều vì nguyên nhân khách quan, làm sao qua miệng hai người em lại biến thành kẻ đào hoa xấu xa vậy?”

Chu Văn đang húp nước mì, bỗng dừng lại: “Thật ngại quá, ngại quá, lại nhắc đến chuyện buồn của soái ca Cố rồi.”

Cô Phi Vũ nhìn Vũ Minh: “Tớ mặc kệ. Tớ theo đuổi em ấy trước. Một cô gái thông minh và nhanh trí như vậy sẽ cảm nhận được tấm chân tình của tớ. Một cô gái tốt như vậy, tớ không muốn bỏ lỡ. Sáng mai rảnh rồi tớ sẽ gọi cho em ấy.”

Chu Văn đặt bát mì xuống: “Được rồi, được rồi. Vũ Minh dồn nhiều tinh thần và sức lực vào hạng mục này, khó khăn lắm mới có thể khởi động, đang là thời khắc cần người, cậu đừng quấy rối.”

Cô Phi Vũ đứng dậy mở cửa: “Đây không phải là quấy rối, là trực giác. Lần trước em đã hỏi ý cậu ấy, kết quả hai ngày nay cậu ấy luôn phá em. Vũ Minh, trước đó cậu đã nói gì chứ, giờ lại quay sang cắn tớ!”

*

Cùng ngày bố cô cũng làm xét nghiệm, theo hẹn là buổi chiều. Sáng nay Thư Tân đã gọi về nhà, dặn bố mẹ có kết quả phải gọi ngay cho cô.

Sáng nay Vũ Minh vừa đến đã nói muốn lấy số liệu mẫu hôm qua, còn chưa kịp chờ cô mở ngăn kéo thì anh lại bị gọi đi. Thư Tân bận bịu đến trưa, lúc ăn cơm cô lại gọi cho bố. Bố mẹ cô báo là đang xuất phát đi bệnh viện.

Mẹ cô nói: “Con cứ an tâm làm việc đi, khi nào xong bố mẹ sẽ gọi ngay cho con!”

Hơn ba giờ chiều Vũ Minh trở về, Thư Tân giao mẫu số liệu cho anh: “Sư huynh, anh xem qua có phải làm lại không ạ?”

Vũ Minh cúi đầu lật xem. Quả nhiên, chỉ cần mẫu tốt, chất lượng lập tức tăng cao, lát nữa chỉnh sửa lại một chút với những người phụ trách khác là có thể gửi ngay cho William.

Ngẩng đầu nhìn cô, có lẽ hai ngày nay cô ngủ không đủ giấc, sắc mặt không được tốt như lúc ở hội nghị hàng năm, anh quan sát cô: “Sau này cứ làm theo tiêu chuẩn này, cứ mỗi sáng tập hợp tư liệu lại cho tôi.”

Thư Tân thật sự vui mừng, vừa rồi cô còn lo anh chỉ ra điểm sơ hở, xem ra chức danh “tổ trưởng” này có thể tiếp tục làm rồi.

Rất nhanh đến bốn giờ, có lẽ bố mẹ cô đã vào phòng làm kiểm tra, cô mỉm cười: “Thật lòng cảm ơn sư huynh, tạm thời không có ca cấp cứu, em qua PACU trước.”

Anh nhìn theo bóng lưng của cô, cô là một người chỉ cần một việc nhỏ nhặt cũng có thể vui cả ngày. Anh ngẫm nghĩ một lát, chợt gọi cô lại: “Ngày

mai cô qua phòng 24 đi.”

Vì để được học gây tê túy sống mà cô xin anh rất nhiều lần, phòng 24 chuyên phẫu thuật sản khoa, nếu muốn học gây tê ngoài màng cứng hoặc gây tê túy sống thì phải qua phòng đó.

Anh còn tưởng rằng cô sẽ rất vui, nhưng trông cô khá mất tập trung, chỉ gật đầu cho qua chuyện: “Dạ, vậy em cảm ơn sư huynh!”

Thư Tân nhớ đến việc phải gọi cho bố, cô trở về khu phẫu thuật, căn phòng trống không, bác sĩ trực báo cho cô biết ca phẫu thuật cùng ngày gần như kết thúc rồi. Cô lập tức ra ngoài gọi điện thoại cho bố. Không phải bố cô nghe máy mà là mẹ: “Bố con vào kiểm tra rồi.”

Thư Tân vừa thấp thỏm vừa hi vọng, ước gì một giây sau bố mẹ cô nói không sao.

Chờ mấy phút, cô lại lấy điện thoại ra, nhưng lần này là Cố Phi Vũ gọi đến.

Cô ngạc nhiên, sợ làm lỡ cuộc gọi của bố mẹ nên cô nghe máy, giọng điệu gấp gáp: “Có chuyện gì không Cố sư huynh?”

Đúng lúc này Vũ Minh trở về, anh liếc nhìn cô một cái, đi vào phòng làm việc.

“Anh đang ở khoa của em.” Cố Phi Vũ lên tiếng, “Em đang bận sao?”

“Vâng, em đang đợi một cuộc gọi rất quan trọng.”

Cố Phi Vũ thức thời mỉm cười: “Vậy khi nào rảnh anh sẽ gọi lại cho em.”

Vũ Minh vào phòng làm việc liền mở laptop ra phân ca phẫu thuật. Qua mấy phút vẫn chưa thấy Thư Tần đi vào, anh liếc nhìn di động, không cần gọi cũng biết, vừa rồi rõ ràng anh nghe thấy là Cố Phi Vũ.

Anh đột nhiên cảm giác sầu não, vừa đứng lên thì Thư Tần quay vào, nụ cười xán lạn đến chói mắt, cô tiến về phía anh, lên tiếng: “Sư huynh, có thể thương lượng một chút được không, tối nay em muốn xin nghỉ hai tiếng.”

Vừa rồi bồ mẹ gọi cho Thư Tần, kết quả kiểm tra không sao, bồ cô thật sự kích động muốn về nhà mổ tiệc, mẹ cô vui mừng hỏi tối nay cô có rảnh không, có về nhà một chuyến ăn mừng cả nhà vượt qua đại nạn.

Vũ Minh nhìn cô: “Vừa làm được một ngày đã xin nghỉ?”

Biết người này khó tính nhưng cô vẫn thử một lần: “Trong nhà em xảy ra chút việc nên em muốn về nhà một chuyến, chỉ cần hai tiếng là em quay lại.”

Ăn bữa cơm cầm mất hai tiếng... Anh nhớ đến cuộc điện thoại vừa rồi, dứt khoát từ chối: “Không được!”

Nói xong anh đi ngang qua cô, ra ngoài. Cô vội đuổi theo anh: “Không phải, sư huynh. Em thật sự có việc gấp.”

Chỉ muốn về thăm bồ cô một chút.

Anh quay đầu nhìn cô, cô không thể giấu được khuôn mặt sưng súóng, đôi mắt sáng lấp lánh.

Thư Tần chắp hai tay thành hình chữ thập, bảo đảm với Vũ Minh: “Em biết sư huynh rất coi trọng hạng mục này. Bây giờ chưa đến năm giờ, lại không có ca phẫu thuật. Em về nhà một chuyến, khi quay trở lại nhất định không để lỡ việc thu thập số liệu. Xin anh đó, xin sư huynh đồng ý cho em lần này!”

Trong lòng anh rầu rĩ... Lần đầu tiên cô nhóc này ăn nói khép nép lại vì Cố Phi Vũ.

Anh cười nhạt: “Trong đầu cô nghĩ gì vậy? Có lần này phải chăng lại có lần sau?”

Cô nghẹn giọng, không đồng ý thì không đồng ý, có cần phát tán tư duy theo kiểu đó không? Cô kiềm chế cơn giận: “Không phải sư huynh... Ngày hôm nay nhà em thật sự có chút việc.”

Anh nhìn cô, gương mặt không cảm xúc.

Hai người đứng đối diện nhau, cô có thể nhìn ra anh sẽ không đồng ý nên ủ rũ: “Vậy cũng được!”

Xoay người rời khỏi phòng, cùng lăm thì ngày hôm nay cô nhờ Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc giúp cô thăm bệnh, ngày mai cô lại làm hộ bọn họ. Nếu như vậy vừa vặn có thể trống được hai tiếng, không cần xin Vũ Minh nghỉ.

Còn đang muôn tìm Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc thương lượng chuyện này, anh đứng ở phía sau, lạnh nhạt lên tiếng: “Bệnh nhân của mình thì tự mình thăm khám.” Sau đó đi về hướng hành lang khác.

Cô xoay người nhìn chằm chằm bóng lưng của anh, tức phát điên. Dựa vào gì chứ, trước mắt không có ca phẫu thuật, cô vẫn dùng thời gian sau khi tan ca mà.

Cô kéo khẩu trang xuống: “Chỉ xin nghỉ hai tiếng thôi, sư huynh có cần phải gây khó dễ như vậy không?!!”

Cô nhất quyết phải về nhà một chuyến.

Vũ Minh cười mỉa, vì chuyện yêu đương mà đến mức này? Đi được hai bước, anh liền xoay người nhìn cô, bắt gặp vành mắt đỏ au, trong lòng đột nhiên nảy sinh nghi ngờ, lẽ nào nhà cô xảy ra chuyện thật?

Thư Tân tìm Thịnh Nhất Nam, nhờ cô ấy thăm khám bệnh nhân giúp, sau đó chạy nhanh qua phòng thay đồ. Vừa ra ngoài liền gặp phải Cố Phi Vũ.

“Thư Tân?” Cố Phi Vũ đứng thẳng người, “Em muốn đi đâu sao?”

Cô gật đầu: “Chào Cố sư huynh, em về nhà một chuyến!”

“Về nhà!” Cố Phi Vũ quan sát, thấy sắc mặt cô không tốt, “Nhà em ở đâu, có xa không? Để anh đưa em về!”

Thư Tân muốn trả lời không cần nhưng cô chợt nghĩ hiện tại rất khó gọi xe, ở đây lại cách xa tàu điện ngầm. Cho dù bố cô có đưa cô quay lại nhưng dù gì cô chỉ có hai tiếng mà thôi.

Cố Phi Vũ thấy cô do dự liền mỉm cười: “Được rồi, không cần đề phòng Cố sư huynh như thế đâu. Đúng lúc anh phải ra ngoài đưa đồ cho chủ nhiệm khoa anh, không phiền đâu!”

Nói từ chối cũng không được, cô đành đáp: “Vậy cũng được, cảm ơn Cố sư huynh!”

Hai người vừa định đi thì Vũ Minh bước ra, Thư Tân làm như không thấy anh, đẩy cửa ra ngoài.

Đến bãі đỗ xe, điện thoại Cố Phi Vũ vang lên, anh ta nhìn màn hình, là Vũ Minh.

Anh ta ngạc nhiên, để Thư Tân chờ trong xe rồi đi qua một góc nghe máy, nghe vài câu, đầu tiên hơi nhíu mày, sau đó từ từ thả lỏng, anh ta uốn lưỡi rồi phá lên cười: “Không phải cậu nói là không có thời gian sao, tại sao lại chờ săn xe như vậy chứ? Hơn nữa dựa vào cái gì tớ phải tặng cơ hội này lại cho cậu? Mau đến đây, cho tớ một lý do khiến tớ tâm phục khẩu phục đi.”

Chương 19

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Cô Phi Vũ đợi mãi không thấy Vũ Minh trả lời: “Nói đi chứ, dựa vào đâu tớ phải nhường cơ hội này lại cho cậu?”

Vũ Minh trả lời: “Thật sự vừa rồi tớ không biết gia đình cô ấy xảy ra chuyện nên có hơi quá đáng!”

Cô Phi Vũ gật gù: “Được đó, một cô nhóc hiền lành mà có thể tức đến như vậy, cậu thật sự có bản lĩnh. Nói đi, cậu đã làm chuyện xấu xa gì?”

Vũ Minh không đáp, bước nhanh đến bãi đỗ xe, đảo mắt tìm xe Cô Phi Vũ, ngũ điệu mỉm cười: “Hai người đang ở đâu?”

“Không chịu nói đúng không?” Cô Phi Vũ đi về chỗ xe của mình, “Ok, để tớ đưa cô ấy về!”

Có quá nhiều xe đỗ trong bãi, nói đến đây thì từ phía xa đột nhiên truyền đến tiếng động cơ xe, Vũ Minh nhìn về nơi phát ra âm thanh, thốt lên: “Tớ... Con mẹ nó! Vừa rồi tớ không cho cô ấy về!”

Cô Phi Vũ nổi giận: “Cậu dám làm việc này sao? Đâu phải cậu chưa từng cho sinh viên dưới trướng mình nghỉ, trước đây cũng đâu biến thái như vậy. Hôm nay cậu lên cơn động kinh à, dựa vào đâu lại không cho em ấy về?”

Bước chân Vũ Minh chậm lại, hôm nay thật sự quá hỗn loạn, anh hoàn toàn đuối lý.

“Vậy bây giờ cậu định làm gì?”

“Tớ muốn xin lỗi cô ấy, tiện thì đưa cô ấy về.”

“Xin lỗi lại còn phải đưa về? Gọi điện thoại được rồi!”

“Cô ấy không nghe điện thoại của tớ!”

“Em ấy không nghe điện thoại của cậu??? Không sợ lại bị cậu mắng cho một trận ư?”

Vũ Minh không phí lời với Cố Phi Vũ, anh đi ngang qua một loạt xe, tìm được xe của Cố Phi Vũ, anh bước thẳng đến.

Cố Phi Vũ liếc mắt nhìn liền trông thấy Vũ Minh, anh ta nở nụ cười xấu xa: “Tớ nói cho cậu biết, trước khi theo đuổi em ấy tớ đã từng hỏi cậu. Bây giờ chúng ta sẽ cạnh tranh công bằng. Tớ sẽ đi hỏi Thư Tân xem em ấy muốn tớ hay cậu đưa về?”

Anh ta đi đến bên cửa xe, đặt cánh tay ở ghế lái, giọng điệu đầy ngả ngớn: “Sư muội Thư Tân, sư huynh của em nói anh ấy cảm thấy mình hơi quá đáng nên anh ấy có nhã ý muốn xin lỗi em, hơn nữa anh ấy cũng có xe nên muốn đưa em về, em có đồng ý để anh ấy đưa về không?”

Vũ Minh muốn xin lỗi cô? Thư Tân cảm giác như cô đang nghe nhầm, làm gì có chuyện đó chứ. Trong đầu Vũ Minh lúc này chỉ có hạng mục nghiên cứu, không có thời gian nói chuyện với cô chứ đừng nói đến xin lỗi, nhiều lầm ở trước mặt cô giải thích về tầm quan trọng của bản mẫu, mục đích muốn cô nhanh chóng quay về làm việc. Thật sự cô rất mệt, không muốn nhìn thấy mặt vị sư huynh này.

Khoảng thời gian này cô bị áp lực quá lớn, ban ngày đi làm, buổi tối đọc sách, trong mơ lại lo lắng bệnh tình của bố mình. Bây giờ mới được thư

giãn một chút, cô chỉ muốn được gặp bố mẹ, không muốn lãng phí bất kỳ giây phút nào.

Cô lắc đầu, giọng đầy khẩn thiết: “Cố sư huynh, tối nay em còn phải về khoa Điều trị đau, phiền anh... chúng ta có thể đi nhanh một chút được không à?”

Đúng lúc Vũ Minh đi gần đến xe Cố Phi Vũ, bắt gặp cái lắc đầu của người ngồi ở ghế phụ lái, anh chợt cảm thấy nhói đau ở nơi nào đó. Cố Phi Vũ chiến thắng, anh ta nhẹ răng cười nhạo Vũ Minh, mở cửa xe ngồi vào, loáng một cái đã lái đi mất.

Vũ Minh đứng tại chỗ một lúc rồi quay đầu đi về phía thang máy. Cố Phi Vũ nói đúng, ngày hôm nay anh phát điên rồi, bây giờ đã tinh táo, việc gì cần làm thì phải làm thôi.

Thư Tần... Thư Tần gì chứ, khi anh biết được bản thân mình là ai, trong đầu anh có biết bao chuyện phải làm, có biết bao chữ phải nhồi nhét, thời gian đâu đi dỗ con gái.

Nghĩ đến đây anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Đầu tiên anh sắp xếp ca phẫu thuật ngày mai rồi đến các khoa hội chẩn, rất rành mạch, thành thạo và điêu luyện, hiệu suất cao gấp mấy lần những ngày trước.

Anh bình tĩnh phân tích, bên cạnh bót đi một người theo đuôi, anh chẳng mất thời gian trả lời câu hỏi của cô, lại không cần phải quan sát từng li từng tí các thao tác của cô.

Hội chẩn xong anh trở về khoa, đồng nghiệp trong tổ nghiên cứu gấp anh liền nói: “Bên Viện y học San Francisco George đã trả lời email, họ rất hài lòng về mười số liệu bản mẫu của chúng ta, có thể lập tức tiến vào giai đoạn tiếp theo.”

Anh không ngạc nhiên lắm nhưng trong lòng cũng mừng thầm. Anh thảo luận với các đồng nghiệp một chút, sau đó quay về phòng đọc sách trả lời email.

Trên bàn có mấy quyển giáo trình, có lẽ sinh viên đọc xong quên dọn lên bày trên bàn.

Anh kéo ghế ngồi xuống, mở laptop.

Có người đẩy cửa tiến vào, anh ngẩng đầu nhìn, là Vương Giáo Giáo.

Vương Giáo Giáo nở nụ cười thật tươi, “Trưởng khoa Vũ!”

Anh ừ một tiếng, thu hồi tầm mắt. Cũng là một nụ cười, có người cười lên như gió xuân thổi qua mặt, có người lại trông chán chét.

Vương Giáo Giáo đến trước kệ sách rồi lại xoay người nhìn lên bàn: “À! Thì ra giáo trình Miller's Anesthesia ở trên bàn.”

Giáo trình Miller's Anesthesia? Hình như ngày trước anh nghe có người muôn mượn quyển này về đọc.

Vương Giáo Giáo vừa đưa tay với lấy quyển sách, Vũ Minh đột nhiên lấy tay đè lại, vẫn nhìn vào màn hình, lạnh nhạt lên tiếng: “Xin lỗi, tôi đang dùng quyển này!”

Vương Giáo Giáo đành thu tay về: “À.. Vâng!”

Đi lung tung tìm sách không có mục đích, tất cả đều không hợp ý nên cô ta tìm đại mấy quyển tập san rồi rời đi.

Gửi xong email, anh in email mới của đối tác rồi đến văn phòng thảo luận với đồng nghiệp.

Hành làng dài dằng dặc vốn rất yên tĩnh, đi được vài bước, có tiếng bước chân phía sau. Tiếng bước chân này rất quen thuộc, khoảng thời gian gần đây đều theo sát anh mỗi ngày. Theo bản năng anh quay đầu nhìn, hóa ra là sinh viên thực tập hệ năm năm.

Tầm mắt của anh rơi vào đôi chân của cậu sinh viên này, thầm nghĩ, đàn ông làm sao có thể có tiếng bước chân nhẹ nhàng như vậy?

Cậu ta không hiểu vì sao Vũ Minh lại nhìn chằm chằm vào chân mình, theo bản năng cậu ta lùi về sau vài bước: “Trưởng khoa Vũ, đây là số liệu mẫu em vừa thu thập được!”

Cậu ta tan ca sớm nên chưa đến tám giờ đã hoàn tất.

Vũ Minh bừng tỉnh: “Vất vả rồi!”

Anh lật xem số liệu, vẫn nghiêm túc như những mẫu ngày đầu tiên, nếu như tiếp tục được thế này, tỉ lệ mẫu hợp lệ sẽ tăng cao rất nhiều.

“Chị Thư Tân không có trong phòng bệnh nên em đành phải tìm đến trưởng khoa Vũ.”

Vũ Minh nhướng mày, suýt nữa anh quên mất chuyện này. Nếu như Thư Tân đòi đinh công với anh thì sao? Ngày mai anh nhất định sẽ thay tớ trưởng.

*

Thư Tân liên tục cảm ơn Cố Phi Vũ, sau đó cô lên tầng về đến nhà.

Bố cô đang ở trong bếp nấu cơm, mồ hôi đổ như tắm, mẹ thì đang bày thức ăn.

Cô ôm lấy bồ mình, tỉ mỉ quan sát hồi lâu, sau đó mới ra hôn mê một cái thật kêu. Vừa ăn cơm cô vừa nhìn đồng hồ. Hạng mục nghiên cứu của Vũ Minh chỉ mới bắt đầu, nhưng hai ngày nay nghe điện thoại thì hình như còn phải đợi bên San Francisco kiểm tra bản mẫu. Anh dành tâm huyết nhiều như vậy, số liệu tuyệt đối không được phạm sai lầm.

Vừa cho miếng cơm vào miệng, cô hỏi bồ: “Bố ơi, trên đường không kẹt xe phải không ạ?”

Bố cô suy nghĩ một chút mới nói: “Không phải giờ cao điểm nhưng chúng ta cứ cố gắng đi sớm một chút!”

Xong bữa cơm, cô liếc mắt thấy đã hơn bảy giờ, vội đeo ba lô cùng bố mẹ xuống tầng. Đang dặn bố phải kiên trì chạy bộ thì điện thoại di động reo lên.

Nhìn màn hình biết là Vũ Minh, cô nghe máy: “Alo.”

Không giống như lần trước, cô thường thêm vào hai chữ “Sư huynh”, nhưng hôm nay tạm thời không muốn gọi hai chữ này.

Vũ Minh im lặng một lát mới lạnh nhạt lên tiếng: “Tôi hôm nay tôi sẽ thu thập số liệu bản mẫu. Cô không cần đến.”

Chương 20

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tân suy nghĩ một chút, ý của anh là cho phép cô ở nhà tối nay? Một người cuồng công việc như Vũ Minh làm sao có thể chủ động cho cấp dưới nghỉ? Đặc biệt hạng mục này của anh đang trong giai đoạn khởi động, cần phải xác định rất nhiều nhân tố.

Hôm qua cô vừa được “thăng chức”. Nếu chỉ mới một ngày đã mất chức thì e rằng cô là tổng trưởng có nhiệm kỳ ngắn nhất trong lịch sử. Cô cuống lên: “Nhưng mà em đang trên đường đến rồi!”

Anh hơi lớn giọng: “Không phải trong nhà cô có việc sao?”

“Xử lý xong rồi ạ, em đến ngay đây!” Cô chạy vội xuống tầng, leo lên xe, giục bố chạy nhanh đến bệnh viện.

Cúp điện thoại, anh nhìn di động của mình. Ủ, tùy cô thôi, đêm nay anh không cần phí sức vào chuyện này, có thể dành thời gian làm chuyện khác.

Anh vừa kiểm tra xong phòng bệnh, nói chuyện với đồng nghiệp vài ba câu, đang định về lại khoa. Anh bước ra ngoài nhìn về phía cửa chính, chưa coi là muộn lắm. Anh đứng ngoài hành lang một lúc, mãi cho đến khi có mấy người lục tục từ ngoài bước vào.

Anh nhớ ra phải đến thảo luận phương án trị liệu cho một vài bệnh nhân nên mau chóng quay về phòng bệnh. Đứng trước giường bệnh 15 nói chuyện với bác sĩ chủ trì vài câu, tiếp theo lại chuyển qua bệnh nhân mắc ung thư tiền liệt tuyến ở giường 14.

Trong phòng bệnh có mấy sinh viên thực tập đang quan sát đánh giá đau, thấy Vũ Minh quay lại, sắc mặt có hơi khó chịu.. Bọn họ liếc nhìn nhau, ngầm nhắc nhở nhau tập trung lấy số liệu, không ai dám lên tiếng.

Thư Tân về lại khoa, người đỏ đầy mồ hôi, vừa đúng tám giờ, cô chạy vào văn phòng uống ngụm nước, mặc áo blouse rồi đi về phía phòng bệnh.

Đi ngang qua phòng đọc sách, cô bước chậm lại, nhiệm kỳ làm tổ trưởng có thể không dài, cô nên quý trọng từng cơ hội được đọc sách. Nghĩ như vậy, cô liền bước vào tìm giáo trình Miller's Anesthesia. Tìm kệ trên kệ dưới cũng không thấy, có lẽ có người mượn rồi. Cô mà còn chần chừ sẽ muộn mất nên dành lấy đại một quyển sách khác, đóng cửa đi ra.

Đến khoa Điều trị đau, cô đi dọc hành lang, đi qua mấy phòng bệnh, tất cả đều đang thu thập số liệu.

Cô đi vào chào hỏi với mấy người cùng tổ rồi ôm tài liệu vào phòng làm việc của bác sĩ. Có người ngồi trước bàn làm việc, ánh sáng trên màn hình phản chiếu nhàn nhạt ngũ quan anh tuấn của đối phương, nghe tiếng bước chân anh cũng không hề phản ứng.

Cô đi đến, đặt sách lên bàn, bình thản chào hỏi: “Chào sư huynh!”

Anh không thèm nhìn cô, chỉ ừ một tiếng.

Cô quan sát anh một lúc rồi quyết định áp dụng phương châm “Dĩ bất biến, ứng vạn biến” (1). Cô kéo ghế, chuẩn bị ngồi vào bàn, chợt thoáng nhìn qua... Miller's Anesthesia? Sách này của khoa mình mà, sao lại chạy đến khoa này?

(1) *Hiểu đơn giản là biết bình tĩnh, sáng suốt, không nóng vội để đối phó với tình hình luôn thay đổi trước mắt.*

Sách nằm ngay dưới tay Vũ Minh.

Cô lén nhìn Vũ Minh, chắc là bạn học nào đó mang ra đây, chứ dựa vào trình độ nghiệp vụ của anh đã thuộc nằm lòng giáo trình này từ lâu. Do vậy, cô đi đến bên cạnh anh, lên tiếng hỏi: “Sư huynh, anh có dùng quyển sách này không?”

“Không!” Anh lại mở một trang web khác, nhíu mày xem.

Cô từ từ rút sách khỏi tay anh rồi ngồi xuống đối diện.

Có anh ở đây nên đồng nghiệp ca đêm qua phòng sát bên cạnh để kiểm tra thông tin, phòng làm việc bác sĩ chỉ còn anh và cô.

Vũ Minh vừa xem tư liệu tra cứu vừa liếc mắt quan sát cô. Đầu tiên cô rút trong túi áo ra một món đồ màu trắng rồi dùng nó buộc cao mái tóc đen tuyền của mình lên, tiếp theo lại kéo nhẹ ghê, đứng lên đi ra bình nước.

Tất cả mọi động tĩnh được anh thu hết vào mắt, từ đầu đến cuối vẫn không thể tập trung. Nếu cứ tiếp tục thế này làm sao có thể làm việc? Anh lại lén nhìn cô, cô đang đứng uống nước, có vài sợi tóc vương trên chiếc cổ trắng nõn, toát lên nét dịu dàng khó tả.

Cũng may uống nước xong cuối cùng cô cũng yên tĩnh, ngồi chăm chú đọc sách, đôi khi chỉ phát ra những tiếng lật sách.

Một lúc sau có người mang số liệu đến, Thư Tân nhìn Vũ Minh, sắc mặt anh vẫn như bình thường, hình như không hề có ý định không cho cô làm tổ trưởng.

Trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, cô nhận tài liệu rồi mỉm cười: “Vất vả rồi!”

Người cuối cùng mang bản mẫu đến là một cậu sinh viên, cậu ta lên tiếng: “Ô, trưởng khoa Vũ chưa tan ca sao? Thư Tân, đây là số liệu của bệnh nhân giường 15.”

Vũ Minh tựa vào thành ghế hỏi cậu ta: “Bệnh nhân giường 15 ngủ chưa?”

“Đã đã ngủ. Hô hấp và lượng oxy trong máu đều rất ổn định.”

Thư Tân lật tư liệu trong tay, bệnh nhân giường 15 mắc căn bệnh ung thư vú.

Đã kê thuốc sufenta nhưng nhanh chóng kháng thuốc, chiều nay cơn đau của bệnh nhân tăng lên gấp bội. Đây là trường hợp phiền phức nhất, bệnh nhân ung thư thuộc dạng “Bộ ba âm tính” (2). Sau khi tái phát thì phát hiện rất nhanh, đến giai đoạn này tất cả mọi biện pháp trị liệu đều không còn dùng được.

(2) Các loại ung thư vú bao gồm: ER dương tính, HER2 dương tính, và bộ ba âm tính (Triple negative)

Một trong những cách phân biệt ung thư vú là dựa vào việc âm tính hay dương tính của những yếu tố sau:

- Thụ thể nội tiết (estrogen hoặc progesterone thụ) dương tính
- HER-2 dương tính
- Bộ ba âm tính (triple negative): Estrogen âm tính, Progesterone âm tính, Her-2 âm tính
- Bộ ba dương tính (triple positive), Estrogen, progesterone dương tính và thụ thể HER2 dương tính

Việc phân loại nói trên giúp cho bác sĩ có những thông tin giá trị về cách thức khôi phục triển và lựa chọn phương pháp điều trị tốt nhất.

Sau khi kiểm tra Vũ Minh đã giảm lượng sufenta, sau đó thêm liều morphin và dexamethasone (3), đồng thời dần dần chuyển sang phương án dùng thuốc khác, giảm ức chế ngực.

(3) Dexamethasone: thuốc điều trị những bệnh ung thư nhất định, hoặc những bệnh nhân bị nôn ói trong quá trình xạ trị hóa trị.

Kết quả khá lý tưởng, Thư Tân so sánh số liệu mẫu, tốc độ đau đớn của bệnh nhân chậm lại, nhưng cô biết tình hình này không thể duy trì được lâu, cách mấy ngày lại phải điều chỉnh phương án.

Cậu bạn đến đưa số liệu vẫn chưa đi, thấy Vũ Minh đang bận, cậu ta thấp giọng hỏi Thư Tân: “Thư Tân, tớ thêm cậu vào WeChat được không? Cuối tuần bọn tớ tổ chức một vài hoạt động, lúc đó cậu đến chơi nhé!”

Sắc mặt cậu sinh viên phiếm hồng, Thư Tân nở nụ cười, thật ra thêm WeChat cũng chẳng có gì, chỉ sợ lại bị kéo vào tán gẫu linh tinh, nhưng cô không tiện từ chối đối phương, lỡ có chuyện gì cả hai đều lúng túng.

Thấy Thư Tân vẫn không lên tiếng, cậu ta nói thêm: “Cậu là tổ trưởng, thêm WeChat rất tiện, nếu số liệu mẫu của tớ có vấn đề, chúng ta tiện trao đổi hơn.”

“Có khả năng ngày mai cô ấy không còn là tổ trưởng!” Vũ Minh ném di động của mình lên bàn, “Cậu thêm WeChat của tôi đi!”

Nghe đến đây Thư Tân ngẩn người, tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý nhưng rõ ràng vừa nãy không hề có dấu hiệu gì, làm sao bây giờ anh nói cắt chức là cắt chức?

Cậu sinh viên cũng giật mình, thấy điện thoại của Vũ Minh đã mở khóa, chỉ còn cách thêm WeChat của anh rồi mỉm cười: “Cảm ơn trưởng khoa Vũ, mong sau này được anh giúp đỡ thêm!”

Cậu bạn vừa rời đi, Thư Tân nhìn chằm chằm quyển sách trước mắt, không đọc nổi chữ nào. Hành động này hoàn toàn phù hợp với tác phong của Vũ Minh, dù thương lượng cũng chưa chắc thắng... nhưng cô vẫn muốn thử một lần.

“Sư huynh, anh có thể cho em một lý do vì sao anh muốn đổi tổ trưởng không ạ?”

Anh tròn mắt nhìn cô, sắc mặt của cô lúc này rất bình tĩnh, da cô trắng nõn nên dễ dàng thấy gương mặt đang dần ửng đỏ.

Trong lòng anh đột nhiên cảm thấy không dễ chịu: “Tôi có nói...”

Di động anh reo lên, bên khoa cấp cứu gọi, anh là trưởng khoa sáng, những cuộc điện thoại cấp cứu này theo lý phải gọi cho trưởng ca tối, có lẽ đây là bệnh nhân đặc biệt, anh đành phải nghe máy: “Chuyện gì thế?”

Thư Tân ngồi bình tĩnh suy nghĩ. Quên đi, cùng lầm thì thức khuya đọc sách, chuyện đề tài luận văn có thể thương lượng với chủ nhiệm La.

Cô thu thập từng số liệu mẫu, cẩn thận đói chiểu máy lần rồi tổng hợp lại. Sau đó cất quyển Miller's Anesthesia vào trong túi xách, ôm xấp tư liệu đứng chờ Vũ Minh nghe điện thoại xong.

Đúng là khoa cấp cứu gọi nhầm số, anh vừa ngắt máy, lại một cuộc khác gọi đến, là Chu Văn: “Cố Phi Vũ tan ca muộn quá, nói không muốn lái xe về nhà, bây giờ bọn chị đang ở nhà cậu. Cậu ấy còn mua đồ ăn khuya bảo chị hỏi cậu bao giờ về.”

Thư Tân nhìn thấy tên Chu Văn, biết không phải chuyện quan trọng nên đặt tài liệu xuống bàn: “Số liệu mẫu đêm này đều ở đây!”

Vũ Minh vừa cầm xấp tư liệu đứng lên vừa trả lời: “Tôi không ăn đâu, hai người ăn đi!”

Ra đến thang máy, cô đang cầm cúi nhìn điện thoại. Anh liếc cô một cái rồi lại nhìn chằm chằm vào cửa thang máy: “Tôi cũng đâu có nói muốn cắt chức tò trưởng của cô!”

Chương 21

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tân đang nhăn tin cho bố mẹ, nghe câu này của Vũ Minh, cô chợt khụng lại. Rõ ràng vừa rồi anh nói thay tổ trưởng khác, tại sao bây giờ lại thay đổi?

Khoảng thời gian này cô đã thăm dò tính cách và tác phong của anh, cô biết cho dù là với mọi người hay công việc anh đều rất nghiêm khắc, cũng vì vậy nên anh không dễ hòa hợp, cũng không thích có ai bám theo bên cạnh.

Thư Tân thật sự rất tức nhưng cũng dành “vàng” một tiếng.

Chẳng vui vẻ gì bởi ngay sáng mai có thể anh không hài lòng với người tổ trưởng này, mất cả đêm ôm mộng sung sướng, chi bằng ngay từ bây giờ đừng ôm bất kỳ mong chờ nào từ anh.

Bầu không khí lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Vũ Minh lật tư liệu trong tay, bộ dạng hững hờ: “Chất lượng mẫu thu thập hôm nay cũng không tệ lắm!”

Không có phản ứng.

Anh khẽ nhíu mày: “Vì vậy từ nay về sau không cần đổi tổ trưởng nữa!”

Lần này có phản ứng... ngón tay cô dừng trên màn hình.

Anh nói tiếp: “Bởi vì giảng giải lại thôi cũng rất phiền phức!”

Cửa thang máy mở ra, cô bước vào trước.

Anh ấn nút, hơi cao giọng: “Chỉ cần bảo đảm được chất lượng mẫu thì để cô làm, cũng đỡ rắc rối!”

Cuối cùng cô cũng nhìn anh, nghiêm túc hỏi: “Sư huynh.. chuyện này không thay đổi chứ ạ?”

Anh liếc mắt nhìn sang: “Cô thích đảm nhận chức tổ trưởng này lắm à?”

Cô gật đầu, khoảng thời gian này việc học quá nặng, công việc thì như mưa.

Anh bỏ điện thoại vào túi quần: “Được rồi, người khác chưa chắc có sự nhẫn耐 này bằng cô!”

Xem ra sẽ không đổi nữa, cô thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc cửa thang máy mở ra, hai người cùng bước ra ngoài. Đã muộn nên đa số các khoa đều nghỉ làm rồi.

Cô ra khỏi phòng thay đồ, trông thấy Vũ Minh đã chờ ở phía thang máy.

Anh nhìn chằm chằm vào cửa thang máy: “Cô ở ký túc xá à?”

“Vâng!” Cô đeo balo trên vai, “Sư huynh về nhà ạ?”

Có lẽ anh ở gần đây vì sáng nào anh cũng đi làm từ rất sớm, có nhiều hôm cô còn nghĩ anh ngủ luôn ở phòng trực.

Anh cúi đầu nhìn di động: “Ù, vậy thì cùng đường!”

Một trước một sau bước vào thang, xuống tầng trệt, phòng cấp cứu có vài ba bác sĩ trực. Ký túc xá nằm phía sau Nhất Viên.

Ra ngoài, đi ngang qua cửa hàng bán trái cây, Thư Tần đột nhiên dừng lại, quay sang nói với Vũ Minh: “Chờ một chút! Sư huynh, em mời anh uống ly nước trái cây!”

Nói xong, cô chạy đến quầy gọi một ly nước chanh leo, hỏi Vũ Minh: “Anh uống loại nào ạ?”

Từ khi lên sáu tuổi Vũ Minh đã không uống mấy thứ nước này, anh đứng trước cửa hàng quan sát một lúc. Quán này anh cũng thường đi ngang qua nhưng lần nào cũng vội vội vàng vàng, lần này nhìn ánh mắt chân thành của cô, không biết quý thần xui khiến thế nào anh lại trả lời: “Nước ép táo đi!”

Cô kiên nhẫn đứng chờ, một lát sau cầm hai ly nước ra, đưa cho anh một ly.

Anh nhận lấy, uống một ngụm, nhíu mày thầm nghĩ: Tại sao người ta có thể thích uống thứ này được nhỉ?!

Thư Tần cũng đoán được anh không thích uống, cô ngẫm nghĩ một lát rồi lấy di động ra: “Đúng rồi, sư huynh, anh thêm WeChat em luôn nhé!”

“WeChat?” Vũ Minh nhíu mày nhưng vẫn lấy điện thoại đưa cho cô.

“Có chuyện để hỏi ạ!” Cô quét mã QR. Thật ra là vụ cái váy thôi. Từ hôm họp hội nghị hàng năm về anh chưa đề cập đến chuyện này, chẳng biết là quên hay cẩn bản anh chẳng coi đó là chuyện gì to tát. Dù sao chiếc váy ấy cũng đắt, cô không thể không trả. Sở anh lại từ chối nên cô dự định sẽ không hỏi trước mặt anh.

Sau khi thêm WeChat, cô mỉm cười: “Xong rồi!”

Anh tròn mắt nhìn cô, dù đã muộn thế này nhưng đôi mắt cô vẫn đen láy và sáng lấp lánh. Vốn định bỏ ngay điện thoại vào túi, nhưng thấy cô rất chăm chú nhìn di động của mình nên anh cũng mở điện thoại ra xem một chút.

Tên WeChat của cô cũng là Thư Tân, ảnh đại diện là một tấm ảnh chân dung, có lẽ cô tự chụp, phía sau xuất hiện vài đám mây trôi trên bầu trời trong xanh.

Anh nhìn một lúc rồi ngửa cổ uống nước trái cây, sau đó mới khóa màn hình.

Loáng một cái đã đến ký túc xá, tòa nhà đèn đuốc sáng trưng, phần lớn vẫn chưa ai đi ngủ, có thể đang đọc sách hoặc còn đang trò chuyện.

Dì quản lý đi vứt rác thì trông thấy Thư Tân: “Tiểu Thư về rồi hả cháu?”

Dì có ánh tượng rất tốt về Thư Tân, cô là một cô bé hay cười, lại còn rất lễ phép, đi làm hoặc đi về đều chào hỏi dì.

Thư Tân mỉm cười: “Cháu chào dì Lư!”

Dì quản lý liếc mắt nhìn chàng thanh niên cao to đi bên cạnh Thư Tân, đầy kính lén nhìn: “Ồ! Đây không phải là Vũ Minh sao?”

Mẹ Vũ Minh cũng là bác sĩ Nhất Viện, rất cao và đẹp. Khi đó dì quản lý làm ở căn tin, em gái dì quản lý là điều dưỡng chung phòng với mẹ Vũ Minh, đều làm cùng bệnh viện, thường xuyên qua lại nên quen biết. Sau đó, mẹ Vũ Minh qua đời, đợt ấy dì quản lý cũng buồn bã suốt một thời gian dài.

Hình như Vũ Minh đang nhìn giày của Thư Tân, nghe giọng nói này anh ngẩng đầu, sắc mặt đang rất tốt chợt lạnh tanh, “Dì Lư!”

Dì quản lý nhớ mẹ của anh, đảo mắt mươi năm trôi qua, nghe nói bố anh không ở trong nước, không ngờ anh vẫn còn nhớ đến dì.

Dì thầm nghĩ có lẽ anh cũng nhớ mẹ mình, dì chợt thở dài, giọng nói hiền lành: “Công việc bận lắm đúng không? Sao hôm nay lại đến đây?”

“Không bận lắm ạ! Đúng lúc đi ngang thôi!” Anh đút tay vào túi quần, gật đầu chào: “Chào dì Lư cháu về đây ạ. Đi trước nhé!”

Anh liếc Thư Tân một cái, không chờ Thư Tân đáp lại, anh xoay người đi về hướng khác.

Dì quản lý nhìn bóng lưng của anh: “Đã lớn thế này rồi, suýt nữa là không nhận ra.”

Thư Tân cảm thấy thái độ của Vũ Minh hơi kỳ lạ, hình như rất nóng lòng muốn kết thúc câu chuyện, “Dì Lư quen biết Vũ sư huynh sao?”

Dì cảm thán: “Biết chứ, hồi còn bé khuôn mặt Vũ Minh giống hệt mẹ mình. Ngày đó Nhất Viện còn ở địa chỉ cũ, nó theo mẹ đi làm. Ban ngày đâu ai trông coi, nó cầm đầu đám trẻ con trong viện chạy loạn hết cả lên.”

Ánh đèn màu cam chiếu sáng những bậc thang, hai người cùng nhau lên tầng.

“Còn có một cậu bé trai lớn bằng Vũ Minh, cũng là con của cán bộ trong viện, tên Cố Phi Vũ. Hai đứa nó đùa nghịch với nhau từ sáng đến tối!”

Chẳng trách Vũ Minh và Cố Phi Vũ thân thiết như vậy, hóa ra là chơi với nhau từ bé.

“Sau khi Nhất Viện chuyển sang địa chỉ mới, dì chịu trách nhiệm quản lý ký túc xá nữ thì ít gặp bọn nó. Nhờ bài báo đăng tin Nhân tài nghiên cứu khoa học kiệt xuất có tấm ảnh của Vũ Minh, dì mới biết bây giờ nó giỏi như vậy.”

Thư Tần nhìn WeChat của Vũ Minh, ảnh đại diện là vị Thần Y Học Asclepius tay cầm gậy với con rắn quấn quanh, không có thông tin cá nhân, cũng không đăng status.

*

Vũ Minh về đến nhà, Cố Phi Vũ và Chu Văn đã ăn khuya xong xuôi, còn lục đồ ăn vặt trong tủ lạnh Vũ Minh. TV trong phòng khách đang chiếu một trận đá bóng, trên bàn chất đống đồ ăn.

Nghe tiếng cửa mở, Chu Văn nhảy lên: “May quá cậu về rồi, nếu không thì chắc Cố Phi Vũ sẽ dọn sạch nhà cậu mất!”

“Nhà em có cái gì đâu!” Anh móc chìa khóa ở huyền quan (1), đút tay vào túi quần vào nhà, “Ngay cả em còn không ăn cơm nhà!”

(1) *Huyền quan là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách.*

“Cũng đúng!” Chu Văn cười trên sự đau khổ của người khác: “Cố Phi Vũ, cậu mau nhìn lại vỏ hộp bánh bích quy vừa ăn đi, mong là sản phẩm chưa quá hạn!”

Cố Phi Vũ cầm điều khiển chuyển kênh: “Gói bánh đó là chị Văn đưa cho tớ ăn. Hơn nữa làm sao chị ấy không nhìn hạn sử dụng được!”

Vũ Minh đi vào đến nơi, sắc mặt khá tốt, Chu Văn nằm nghiêng người trên sofa: “Vừa rồi cậu làm gì đấy, tan ca cũng không thể lâu như vậy!”

“Hỏi cậu ấy chắc cậu ấy cũng chẳng biết. Tên nhóc này ấy mà.. hai ngày nay bị điên rồi!”

Vũ Minh cầm điện thoại không biết đang xem gì, ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn: “Tớ làm gì mà điên?”

“Thư Tân chứ còn gì! Có muốn tớ kể lại chuyện sáng nay để chị Văn phân tích không? Nhưng mà tớ nói cho cậu biết, hiện tại ấn tượng của cậu trước mặt Thư Tân đang ở giá trị âm, ván đầu tiên lập tức thua!”

Chu Văn nhìn Vũ Minh, nhét miếng khoai tây chiên vào miệng, lạnh nhạt lên tiếng: “Có phải chiếc váy của sư muội là do cậu mua không? Đó là phiên bản mới nhất, hàng fake không thể nào có nhanh như vậy được!”

Cô Phi Vũ bật dậy, nhắc chân đạp Vũ Minh: “Con mẹ nó! Mau trả lời, thằng nhóc này, còn giả vờ trước mặt tớ làm gì?”

“Tớ đã bảo không phải!” Vũ Minh đáp lại, “Hơn nữa, chẳng lẽ bản thân cô ấy không mua nổi một cái váy sao?”

“Một chiếc váy sáu ngàn làm sao cô nhóc đó mua được?”

“Tại sao nhất định là không mua được?”

Đúng lúc này di động anh reo lên, có một tin nhắn WeChat.

Anh đứng dậy đi về hướng phòng ngủ: “Tớ đi tắm trước, lát nữa quay lại nghe mọi người nói linh tinh sau. Chỉ cho thời hạn trong vòng mười phút thôi đấy, ngày mai chủ nhiệm La về rồi, tớ còn phải báo cáo!”

Cô Phi Vũ nhìn theo bóng lưng Vũ Minh: “Cậu nhớ đề phòng phó chủ nhiệm Chương khoa cậu đi! Tôi nay tớ đi cùng chủ nhiệm khoa tớ gấp ông

ta, ông ta cũng đang nói về vụ hạng mục nghiên cứu ấy đó!”

Vũ Minh dừng chân: “Ông ta nói gì?”

*

Thư Tân và bố cô đã sớm dự tính sẽ dùng sáu ngàn để trả lại Vũ Minh: “*Sư huynh, đây là tiền váy, cảm ơn anh vì lần trước đã giúp đỡ!*” Phía sau còn có thêm biểu tượng cảm xúc mỉm cười.

Nhắn tin xong, cô lại quay sang tìm tài liệu trên mạng.

Lát sau Vũ Minh nhắn tin trả lời: “*Không cần!*”

Cô nhìn ảnh đại diện của anh, sớm đoán được anh không chịu nhận, chỉ bằng ngày mai nói thẳng trước mặt anh, dù sao cũng phải trả số tiền này lại.

Nghĩ như thế nên cô không nhắn lại nữa.

Vũ Minh bước từ trong phòng tắm ra, dùng khăn tắm lau tóc, cầm điện thoại lên kiểm tra, không có tin mới.

Chương 22

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tân vẫn đang tra tài liệu trên mạng, Thịnh Nhất Nam trở về, cô ấy ném túi xách lên ghế, bước vào phòng tắm rửa tay: “Vừa rồi cậu về chung với trưởng khoa Vũ à?”

“Ừ, tan tầm cùng lúc. Cậu trông thấy bọn tớ à?”

“Tớ ra khoa trả sách, trên đường về thấy hai người mua đồ ở cửa hàng trái cây. Lúc đó tớ cầm nhiều sách quá, lại cách cậu khá xa nên không chạy qua chào hỏi được.”

“À, tớ mời sư huynh một ly nước trái cây!”

“Không phải ban ngày hai người àm ī một trận sao, nhanh như vậy đã làm lành rồi à?”

Thư Tân lấy bút gõ lên cầm, mắt nhìn thẳng vào bàn: “Vì tồn thương hòa khí nên mới tìm cách “chữa trị” mối quan hệ.”

Thịnh Nhất Nam lau khô tay rồi bước ra: “Tớ còn tưởng trưởng khoa Vũ hẹn hò, giật cả mình. Sau đó trông thấy một cô gái từ trong cửa hàng đi ra ngoài mới nhận ra là cậu.”

Thư Tân ngẩn người: “Nếu như yêu đương thì cũng đâu có gì giật mình, sư huynh của tớ cũng đã 26, 27 tuổi, đâu thể cứ một mình mãi thế được, cũng nên tìm bạn gái rồi!”

“Vấn đề ở chỗ anh ấy không phải là người bình thường, anh ấy là Vũ Minh.” Thịnh Nhất Nam kéo ghế, ngồi xuống thay giày, “Anh ấy chính là nhân vật nổi tiếng trong lớp bác sĩ trẻ của Tế Nhân, chưa tốt nghiệp đã có rất nhiều người theo đuổi. Nếu anh ấy thuộc dạng đầm chìm trong tình cảm nam nữ thì thử xem anh ấy có yêu sớm không?”

Thư Tân gật đầu: “Có điều... nếu anh ấy yêu sớm thì sẽ không có Vũ Minh như bây giờ.”

“Vì vậy tờ mới cảm thấy kỳ lạ khi anh ấy yêu đương ngay thời điểm này mà. Trước mắt là giai đoạn bận rộn nhất của anh ấy, ngày hôm nay trên trang web trường đã công bố danh sách “Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị”, khoa gây mê của Nhất Viện có hai người trúng cử là trưởng khoa Vũ và sư huynh Lâm Cảnh Dương.”

“Nhanh như vậy đã có danh sách rồi sao?”

Thịnh Nhất Nam đặt sách mới mượn lên đầu giường: “Tôi nghe ông chủ tôi nói Vũ Minh đã được phó viện trưởng nghiệp vụ và chủ nhiệm La chọn từ trước, nhưng lần này sư huynh Lâm Cảnh Dương cũng đã chuẩn bị rất đầy đủ.”

Thư Tân không lên tiếng.

Thịnh Nhất Nam vuốt cằm: “Tôi luôn cảm thấy tuy rằng sư huynh Lâm Cảnh Dương rất ưu tú nhưng hai người bọn họ không giống nhau cho lắm. Ở trưởng khoa Vũ luôn có cảm giác anh ấy không suy nghĩ bất kỳ những chuyện gì khác, còn Lâm Cảnh Dương thì đôi khi còn dừng ở ven đường ngắm cảnh, vì vậy bước đi của trưởng khoa Vũ vừa dài vừa nhanh, Lâm sư huynh khó trách phải tụt lại một bước.”

Thư Tân lấy bút viết vài dòng tiêu đề: “Cho dù trưởng khoa Vũ hay Lâm Cảnh Dương, nhắc đến năng lực nghiệp vụ, chúng ta còn kém bọn họ rất xa.”

Thịnh Nhất Nam nhụt chí: “Nhưng mà... Cưỡi ngựa đâu nhất thiết phải chạy theo?”

Thư Tân khẽ nhíu mày: “Không hẳn vậy!”

Thịnh Nhất Nam: “Không ngờ đây, Thư Tân cũng có chí lớn. Nhưng mà... tớ nói thật, thật sự rất khó đây vì chí ít trưởng khoa Vũ cách chúng ta quá xa. Tuy nhiên tớ xin thè hồi cấp hai trưởng khoa Vũ không như vậy đâu, anh họ tớ nói anh ấy chỉ biết chơi thôi.”

Thư Tân nhớ đến hình xăm: “Năm đó mẹ của anh ấy bị ung thư gì?”

“Không biết. Khi tớ biết tin này thì mẹ anh ấy đã mất được một khoảng thời gian rồi. Hay để tớ hỏi lại anh họ?”

Thư Tân ngẫm nghĩ: “Quên đi, nhiều chuyện thôi, tớ tiện miệng hỏi ấy mà. Hôm nay cậu không bị Lâm sư huynh bắt đi làm việc à?”

“Tớ nhất định không chịu tội thay cho Vương Giáo Giáo đâu. Ngô Mặc cũng đổi tổ, chiều hôm nay tớ vội vàng thảo luận vụ đề tài với ông chủ.” Thịnh Nhất Nam nhìn quyển sách trên bàn, “Ồ! Miller's Anesthesia? Cậu đọc quyển “Gây Mê Sinh Lý Học” xong nhanh như vậy sao?”

Thư Tân khó nói đến chuyện hai ngày nay cô chăm chỉ ở khoa Điều trị đau đớn đọc sách, đành trả lời: “Quyển sách ấy viết khá đơn giản, khúc sau tớ đọc lướt!”

*

Ngày họp giao ban hôm sau, chủ nhiệm La trở về, Thư Tân cầm danh sách chọn đề tài đến văn phòng chủ nhiệm.

Kết hợp những phân tích phương hướng nghiên cứu của chủ nhiệm La và sự hứng thú của bản thân, cô đã chọn được ba đề tài, cuối cùng chọn ra nên nghiên cứu đề tài nào sẽ do ông chủ quyết định.

Cửa văn phòng mở ra, Vũ Minh cũng ở trong đó.

Hình như anh có việc phải ra ngoài, dù đang khoác áo blouse ở ngoài nhưng bên trong mặc bộ đồ mới tinh, hiếm thấy khi nào anh đeo cà vạt, đôi giày da trên chân cũng bóng loáng.

Trong đầu Thư Tân đột nhiên xuất hiện dòng chữ: Áo mũ chỉnh tề.

Anh đang tựa lưng vào ghế dựa nghe điện thoại.

Thư Tân gõ cửa.

Chủ nhiệm La ngẩng mặt: “Thư Tân?”

Ông lập tức mỉm cười, vẫy tay: “Vào đi!”

Thư Tân khẽ cười bước đến gần: “Em muốn thương lượng với thầy về đề tài luận văn.”

Chủ nhiệm La nhận báo cáo đề tài, tổng cộng có ba đề tài trình bày rất rõ ràng.

Ông vừa nhìn lập tức hài lòng: “Các đề tài này không tệ, nhưng phạm vi gây mê học rất rộng, không cần vội lựa chọn. Đầu tiên em cứ cân nhắc phương hướng em cảm thấy thích thú nhất. Như thế này đi, sáng nay trong viện có hạng mục báo cáo, chiều thì có buổi diễn thuyết ‘Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị’ đầu tiên. Chờ mai thầy về rồi quyết định.”

Thư Tân nở nụ cười: “Vâng, vậy em sẽ quay về phòng phẫu thuật.” Vốn cô muốn hỏi Vũ Minh ngày hôm nay có phải sang phòng 24 học gây tê tuy sống hay không, nhưng thấy anh đang nghe điện thoại nên đi ra ngoài trước.

Chủ nhiệm La nhấp ngum trà, tầm mắt nhìn vào danh sách đề tài luận văn của Thư Tân: “Mấy ngày nay em hướng dẫn Thư Tân thấy thế nào?”

Vũ Minh vừa cúp điện thoại, đang trả lời tin nhắn mấy ca hội chẩn: “Rất được, hạng mục thu thập số liệu mẫu bên khoa Điều trị đau đều do cô ấy làm. Em thấy cô ấy rất khá nên cho làm tổ trưởng.”

Chủ nhiệm La gật gù: “Nghiên cứu sinh hệ bảy năm của thầy rất nhiều nhưng thầy chọn con bé vì ngoài thành tích đứng đầu thì ít ra CV làm rất chỉnh chu, cô nhóc này cực kỳ nỗ lực, cũng khá thành thật.”

Vũ Minh bỏ điện thoại xuống, đứng dậy đi về phía cạnh bàn, cầm danh mục đề tài của cô lên xem.

“Từ khi bốn sinh viên ấy vào khoa, mỗi ngày đều có người nói với thầy biểu hiện của bọn họ. Tất cả mọi người đều đánh giá Thư Tân rất tốt nhưng bây giờ mấy đứa ấy chưa định hình, đường còn dài. Mấy ngày nữa bên khoa tổ chức kiểm tra thao tác “Đặt nội khí quản gây mê toàn phần” xem kiến thức cơ bản của mấy đứa đó luyện thế nào rồi.”

Kiểm tra đặt nội khí quản gây mê toàn phần? Động tác Vũ Minh khụng lại, ngày hôm nay anh bảo Thư Tân đi gây tê tuy sống.

“Còn nữa, khoảng thời gian này thầy thường phải đi họp. Nếu như Thư Tân gặp rắc rối gì trong vấn đề đề tài luận văn, em hãy hướng dẫn cho con bé.”

“Được ạ!” Vũ Minh lật đến trang cuối cùng, “Dẫn dắt thì cũng dẫn dắt rồi, thêm đề tài nữa cũng chẳng sao.”

Chủ nhiệm La cao giọng: “Đừng thiếu kiên nhẫn. Hướng dẫn sinh viên không chỉ sinh viên có lợi mà ngay cả bác sĩ như em trong quá trình hướng dẫn sẽ phát hiện được những điểm yếu trong nghiệp vụ của mình.”

“Không phải em dẫn dắt rất tốt sao ạ?” Vũ Minh mỉm cười, đặt danh mục đề tài sang vị trí dễ thấy trên bàn của chủ nhiệm La, “Hơn nữa trong nghiệp vụ của em có chỗ nào yếu kém chứ?”

Chủ nhiệm La đặt tách trà xuống, trùng mắt với anh: “Tất cả đều tốt, chỉ có điều quá ngông cuồng. Vừa rồi mới nói được một nửa, bên Ủy ban Y tế và Phúc lợi có một chút kiến nghị về hạng mục hợp tác Trung - Mỹ lần này.”

“Bạn họ không đồng ý đưa hạng mục này xuống nông thôn ạ?”

“Chi phí bên William đưa ra quá cao, ngay cả bệnh viện cấp cơ sở cũng chưa chắc có thể mở rộng ứng dụng. Hơn nữa bệnh nhân ung thư ở nông thôn ít hơn dân thành phố, không nhiều bệnh viện cơ sở có khoa Gây mê kiêm Điều trị đau, mà cho dù có đi chăng nữa bệnh nhân cũng không nhiều.”

Vũ Minh: “Để em tập hợp báo cáo tỉ lệ ung thư ở các bệnh viện cấp cơ sở vào năm ngoái rồi gửi email cho thầy.”

“Em gấp gáp làm gì, cái này còn liên quan đến hiện trạng ngành mình, không phải phổ cập là phổ cập được ngay.”

Nói vậy nhưng ông vẫn cầm điện thoại kiểm tra email.

Bên ngoài có người gõ cửa, Vũ Minh quay đầu nhìn, là phó chủ nhiệm Chương và Lâm Cảnh Dương.

Phó chủ nhiệm Chương mỉm cười: “Chủ nhiệm La, có phải nên đi rồi không?”

*

Tan việc, Thư Tân thay Thịnh Nhất Nam thăm khám bệnh nhân ngày mai, Vương Giáo Giảo cũng đang chờ thang máy.

Một lúc sau, Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc đi ra.

Ngô Mặc vừa sửa sang túi vừa hỏi Thư Tân: “Ngày hôm nay cậu làm gây tê tuy sống à?”

Thư Tân gật đầu: “Chỉ theo bốn ca, có một ca tiêu cầu của sản phụ chỉ 50 ngàn và một ca sản phụ bị rối loạn chức năng đông máu nên giáo sư Cố lựa chọn gây mê toàn phần.”

Vương Giáo Giảo bỗng nhiên lên tiếng: “Thư Tân, cậu là người đầu tiên trong nhóm mình đi làm gây tê tuy sống hả?”

Thư Tân lướt điện thoại, khẽ trả lời: “Không rõ lắm. Tuy nhiên dựa theo bên khoa sắp xếp thì ai cũng tới lượt.”

Ngô Mặc hối hận vì mình nhắc đến đề tài này nên vội hòa giải: “Đúng đúng. Chỗ dò tuy sống là điểm quan trọng của gây tê tuy sống. Trưởng khoa Vũ sẽ căn cứ chương trình học của chúng ta để tiến hành sắp xếp, sớm muộn đều được thao tác thôi!”

Vương Giáo Giảo: “Vì vậy tờ mới nói trưởng khoa Vũ thật ra súc mà!”

Thịnh Nhất Nam cười mỉa: “Chỉ gây tê tuy sống đã có thể khiến Vương Giáo Giảo cậu mẫn cảm như vậy ư? Nếu sau này ai là người đầu tiên được

gây mê tuần hoàn ngoài (1), ai là người đầu tiên được gây mê cấy ghép gan chắc cậu đều lôi ra nói hết!”

(1) Thường trong phẫu thuật tim phức tạp, cần phải để tim ngừng đập một thời gian từ 20 đến 30 phút hay lâu hơn nữa. Phương pháp gây mê thông thường kết hợp với hạ体温 nhân tạo không thể đáp ứng được yêu cầu đó. Trong những cuộc phẫu thuật kéo dài đó, người ta dùng loại máy đặc biệt có khả năng thay thế hoàn toàn cho quả tim và hai lá phổi của bệnh nhân trong suốt thời gian mổ xẻ. Máy này gọi là “máy tuần hoàn cơ thể” hay còn gọi là “máy tim – phổi nhân tạo”.

“Rốt cuộc ai mới là người mẫn cảm, tờ chỉ nói sự thật khách quan...”

Cửa thang máy mở ra, có người đi ra.

Bốn người đều sững sốt.

Là Vũ Minh, có lẽ mọi chuyện tiến hành thuận lợi nên sắc mặt anh rất tốt.

Anh đứng chắn cửa, đút tay vào túi quần, quay sang phía Vương Giáo Giả hỏi: “Muốn học gây tê túy sống lắm à?”

Vương Giáo Giả xua tay: “Không phải, vừa rồi bọn em chỉ nói đùa thôi.”

“Muốn hay không muốn?”

Cảm nhận được anh “hiền lành” một cách bất ngờ, cô ta do dự một lúc mới nhắm mắt trả lời: “Muốn a!”

Anh cười nói: “Được! Là do cô nói đấy, ngày mai tôi sẽ sai cô đi gây tê túy sống.”

Nói xong liền đi. Bốn người lại cùng nhau tiến vào thang máy, Vương Giảo Giảo như được thỏa tâm nguyện nên không lên tiếng.

Thư Tân khám bệnh xong trở về đã gần tám giờ. Cô không về khoa mà đi thẳng đến khoa Điều trị đau.

Đi ngang qua chốt trông thấy Vũ Minh đang kiểm tra phòng bệnh. Cô qua phòng làm việc bác sĩ, vừa ngồi xuống liền nhận được điện thoại của Cố Phi Vũ: “Sư muội Thư Tân.”

“Cố sư huynh!” Cô rút quyển Miller's Anesthesia đặt lên bàn.

“Lại bị Vũ Minh kéo qua khoa Điều trị đau à? Anh vừa tan làm, đang định mang đồ ăn qua cho em.”

Thư Tân lật đến trang hôm qua cô đã đọc, vội đáp: “Không cần đâu Cố sư huynh, em ăn cơm tối rồi.”

Giọng Cố Phi Vũ từ bên ngoài truyền vào: “Anh biết em sẽ nói không cần.”

Thư Tân vẫn cầm điện thoại, nhưng đầu ngoảnh ra ngoài cửa, thì ra anh ta đến đây.

Cố Phi Vũ đặt túi đồ ăn vật lên bàn, “Này... Ăn khuya thôi!”

Vũ Minh vừa thảo luận xong với bác sĩ trực đêm, anh đi vào: “Cậu đến làm gì?”

“Liên quan gì đến cậu?”

Thư Tân cũng ngạc nêu để Cố Phi Vũ cầm túi đồ ăn đó về: “Cố sư huynh, cái này bao nhiêu tiền à?”

“Chuyển tiền làm gì, lần sau mời anh đi xem phim là được.”

Vũ Minh kéo ghế, ngồi xuống đối diện cô.

Cố Phi Vũ mỉm cười đứng lên, cầm điện thoại ra ngoài: “Được rồi, anh cứ đặt ở đây, cùng lăm để Vũ Minh ăn, đừng khách sáo với anh như vậy!”

Thư Tân nhìn Vũ Minh, anh mở laptop, rút điện thoại trong túi quần đặt lên bàn.

Sáng nay anh ra ngoài thế nào thì lúc quay về vẫn y nguyên như vậy, áo quần không hề nhăn nheo chút nào.

Cô mở WeChat chuyển khoản số tiền kia cho anh: “Sư huynh, phiền anh nhận lấy đi!”

Vũ Minh: “Không cần!”

“Nhưng chiếc váy ấy quá đắt. Nếu anh không nhận thì cả đêm em ngủ cũng không yên giấc.”

“Nhất định phải chuyển hả?”

“Đương nhiên rồi ạ.”

“WeChat của tôi không liên kết với thẻ ngân hàng.”

Hầy... Xem ra phải gửi tiền mặt.

Anh ngả người ra sau, ngẫm nghĩ một lát, liếc nhìn cô, bỗng nhiên nói:
“Nếu không cô mua mấy cái áo sơ mi trả lại cho tôi cũng được.”

Chương 23

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tân còn tưởng mình nghe lầm, ngạc nhiên không thốt nên lời.

Vũ Minh vẫn tựa người vào thành ghế, nói tiếp: “Tôi không có thời gian đi ra ngoài mua.”

Lời này nếu nói ra từ miệng người khác Thư Tân chắc chắn sẽ khịt mũi coi thường, nhưng đây là Vũ Minh, người này cả ngày đăm mình trong bệnh viện, gần đây lại phải chuẩn bị báo cáo cho phong trào thi đua “Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị”, bận đến mức không thèm ăn uống, khả năng không có thời gian ra ngoài mua quần áo là thật.

Tình hình gia đình anh cô cũng biết chút ít, mẹ mất, bố ở nước ngoài, nếu như không có người thân khác thì có lẽ sống một mình.

Lần trước váy cô bị bẩn, nếu không có anh chạy xuống tầng mua giúp thì chắc chắn cô không thể nào ra khỏi cửa, dựa vào ân tình này, vì anh ra ngoài một chuyến cũng là việc nên làm.

Nghĩ như vậy nên cô thuyết phục bản thân: “Sư huynh, anh gửi cho em số đo, cuối tuần em đi mua cho anh.”

Vũ Minh rướn người về phía bàn, cầm điện thoại rồi lại tựa vào ghế, bắt đầu nhắn tin.

Một lát sau di động cô vang lên, đúng là tin nhắn của anh.

Số đo có rồi, cô lại đưa mắt quan sát áo sơ mi của Vũ Minh. Bố cô thường xuyên mặc nhãn hiệu YY, nhìn đồ của Vũ Minh hình như tốt hơn của bố cô nhiều.

Không biết quần áo của anh bao nhiêu tiền, nếu như vài món gộp lại hơn sáu ngàn thì cô sẽ chịu phần dư ra đó.

“Sư huynh, bình thường anh mặc nhãn hiệu gì ạ?”

Nhãn hiệu? Anh vốn dĩ định trả lời không quan trọng nhưng laptop anh vang lên tiếng báo hiệu có email mới, anh ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời: “Cái này không rõ!”

Cô lấy bút gõ xuống bàn, biết ngay là anh không để ý mà vì từ xưa đến nay bố cô cũng chẳng quan tâm mấy chuyện vụn vặt này.

Thật ra nhãn mác của quần áo ở ngay sau cổ áo, nếu muốn biết chỉ cần lật cổ áo ra là thấy, nhưng dù sao ở đây cũng là văn phòng, làm như vậy thật sự mất thể diện.

Có người bước vào, là sinh viên đưa số liệu mẫu, Thư Tân đành nói với Vũ Minh: “Vậy tối về sư huynh xem thử rồi nhắn tin cho em biết nhé!”

Vũ Minh nhìn người vừa tiến vào, là cậu sinh viên anh thêm WeChat tối hôm trước. Cũng may lần này cậu ta yên lặng đưa bản mẫu đến rồi đi, không nói nhiều.

Ban ngày anh phải giải quyết nhiều việc, trả lời email muộn thế này mệt đến một, hai tiếng nên anh không dài dòng: “Được!”

Thư Tân không quấy rầy anh nữa, cô cầm bút, chăm chú đọc sách.

Căn cứ tình hình của cô hiện tại, nếu như tối nào cũng được đọc sách mấy tiếng đồng hồ thì trong vòng ba tháng sẽ gặt xong bộ giáo trình Miller's Anesthesia.

Loáng một cái đã đến mười giờ, bản mẫu cuối cùng cũng được đưa đến. Hai người quay về khoa gây mê, chờ thay quần áo xong đi ra, Thư Tân gặp Vương Giáo Giáo ở thang máy.

Vương Giáo Giáo đang ôm một quyển sách trong ngực, hình như vừa mượn từ phòng đọc sách về, không có ý định bắt chuyện với cô. Thư Tân cũng lấy di động ra xem, không nói chuyện với cô ta.

Lát sau Vũ Minh cũng đi ra, Vương Giáo Giáo gấp anh liền khẽ mỉm cười: “Ô, trưởng khoa Vũ, muộn thế này mới tan ca à?”

Vũ Minh liếc cô ta một cái rồi cất điện thoại vào túi.

Ba người bước vào thang máy.

Vương Giáo Giáo đứng ở một góc liếc nhìn Thư Tân rồi lại nhìn sang Vũ Minh.

Thư Tân thấy biểu hiện của cô ta thì hơi nghi ngờ, rồi cô lò mò hiểu được ý cô ta. Biết cô ta cũng về ký túc xá nên vừa ra khỏi thang máy liền vẫy tay chào tạm biệt Vũ Minh: “Tạm biệt sư huynh!”

Vũ Minh còn lạnh nhạt hơn cả Thư Tân, anh gật đầu: “Vất vả rồi!”

Sau đó rời đi trước.

Đi được một đoạn, Thư Tân quay đầu nhìn, quả nhiên Vương Giáo Giáo đi ngay đằng sau, cô ta đang nói chuyện điện thoại, giọng nũng nịu: “Mẹ à, hôm nay thứ năm rồi, ngày kia là con được về nhà!”

Về đến nhà tắm xong, anh cầm lấy áo sơ mi vừa cởi ra, quả nhiên cỗ áo có nhãn hiệu.

Anh đi đến bên giường, ngả người xuống, mở WeChat nhắn tin cho cô.

Cô nhanh chóng trả lời: “*Nhận được rồi a.*”

Theo sau là một biểu tượng cảm xúc mặt cười.

Sau đó... không có sau đó nữa.

Anh cầm di động một lúc, chợt nhớ đến những bộ quần áo lòe loẹt của Cố Phi Vũ, anh nhắn thêm: “*Mua màu sắc bình thường thôi.*”

Thư Tân đọc tin nhắn, cái Vũ Minh cho là bình thường, át hẳn là chỉ “trắng đen xanh xám”. Dù sao anh cũng chỉ mặc áo thun quần jean, trường hợp đặc biệt mới mặc áo sơ mi.

“*Ok! Trước khi mua em sẽ gửi ảnh cho sư huynh xem trước.*”

Câu chuyện có vẻ đã kết thúc.

Vũ Minh lại đợi một lúc, nhìn đồng hồ đã muộn rồi, anh ném di động lên đầu giường.

*

Vũ Minh liên tục sai Vương Giáo Giáo đi làm gây tê tủy sống hai ngày liên tiếp.

Mặt Vương Giáo Giáo tươi như hoa, trông thấy Vũ Minh còn chủ động chào hỏi. Trong giao tiếp hàng ngày thường hỏi thăm các đàn anh đàn chị về kiến thức gây mê tủy sống. Sau hai ngày, gần nửa khoa đều biết chuyện Vương Giáo Giáo đặc biệt có hứng thú với gây mê tủy sống nên chủ động xin Vũ Minh được làm loại gây mê này.

Thư Tân chỉ thao tác gây mê toàn phần, còn Vũ Minh lo các hạng mục nghiên cứu và báo cáo thi đua, cơ bản không thể tiến vào khu giải phẫu nhưng chỉ cần quay về khoa là dạy Thư Tân thao tác đặt nội khí quản gây mê toàn phần.

Khi thực hiện thao tác còn không quên đặt câu hỏi.

“Đặt qua đường mũi, ống dẫn và mặt góc bao nhiêu độ?”

Thư Tân suy nghĩ một lát: “90 độ!”

“Trẻ em mềm sụn thanh quản chiếm tỉ lệ bao nhiêu?”

“Một phần hai.”

Hỏi liên tiếp mười mấy câu, cô chỉ sai một, Vũ Minh sờ cùm: “Cô không đọc giáo trình Miller's Anesthesia sao? Đến tối xem kỹ lại phần đặt nội khí quản trong gây mê toàn phần, ngày mai tiếp tục kiểm tra.”

Quả nhiên ngày hôm sau cô đã trả lời tốt hơn rất nhiều. Mỗi câu trả lời sai, buổi tối cô tìm lại trong sách để củng cố lại kiến thức. Việc rèn luyện này cực kỳ hiệu quả, giúp cô không chỉ thao tác đặt ống vững vàng mà còn quen với quy trình vừa học vừa kiểm tra này.

Bác sĩ ca đêm ngày thứ năm là sinh viên của phó chủ nhiệm Chương nên đêm đó Vũ Minh không ở khoa Điều trị đau, sau khi kiểm tra phòng bệnh xong thì đi.

Đó là bác sĩ nam tầm 30 tuổi họ Kha, chờ giao ban xong, anh ta mỉm cười hỏi Thư Tân: “Tên em là Thư Tân đúng không?”

Giọng điệu khá thoái mái.

Thư Tân gật đầu, “Chào bác sĩ Kha!”

Bác sĩ Kha nhìn tập tài liệu trên bàn, bắt chuyện với cô: “Tôi phải chờ ở đây lấy số liệu mẫu, tan ca không được về ký túc xá có cảm thấy khô khan không?”

Thư Tân mỉm cười: “Vẫn tốt a!”

Bác sĩ Kha nhìn ra được Thư Tân không muốn nói chuyện nên anh ta không tiếp lời, quay sang xem bệnh án. Mỗi ngày Thư Tân đều rất nghiêm túc, thu thập hết số liệu mẫu đến 10 giờ mới về, không kêu ca gì.

Trưa thứ sáu ăn cơm ở căn tin, Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc đang bàn tán sôi nổi chuyện được về nhà cuối tuần.

Hai bàn tay mập mạp của Ngô Mặc chắp vào nhau: “Được thoái mái rồi, cuối tuần chúng ta đi xem phim đi!”

Thư Tân mở ứng dụng di động: “Nhưng gần đây đâu có bộ phim nào hay.”

Thịnh Nhất Nam: “Cuối tuần cũng phiền phức, nếu không tan ca tối nay chúng ta đi ăn đi!”

Thư Tân phản đối: “Tôi từ vẫn phải thu số liệu mẫu, muốn đi chỉ có thể cuối tuần thôi!”

Ba người bàn bạc một lúc rồi quay lại phòng phẫu thuật.

Buổi tối Thư Tân đi thăm khám bệnh nhân xong cũng đã tám giờ, cô ôm tư liệu chuẩn bị sang khoa Điều trị đau. Đi ngang qua phòng đọc sách, cô thấy cửa mở, bên trong khá ồn, không biết đang nói chuyện gì.

Một bác sĩ nam trông thấy Thư Tân liền gọi: “Sư muội Thư Tân.”

Thư Tân ló đầu vào: “Cô sư huynh!”

“Vòng loại xong rồi, sư huynh của em đứng đầu, bọn anh đang bắt cậu ấy khao đây!”

Có bác sĩ bên ngoại khoa mũi họng, bình thường cũng hay giải phẫu bên khu cô, người này đang nói chuyện với Vũ Minh: “Lần nào cậu cũng chỉ chi tiền, chưa bao giờ thấy lộ mặt. Hôm nay dịp tốt như vậy, phải kéo cậu đi, không cho cậu qua loa lấy lệ.”

Vũ Minh gác chân lên ghế, một tay đút túi quần, tay kia xoay bút: “Tớ đã nói mọi người đặt chỗ rồi cơ mà!”

Chu Văn vừa xuống ca trực, vẫn còn đeo khẩu trang, đang nói chuyện với người bên cạnh, nghe thấy thế liền vỗ tay một cái: “Chị không nghe lầm chứ? Để chị nhớ xem lần cuối soái ca Vũ Minh của chúng ta ra ngoài chơi là khi nào!”

Thư Tân thấy mọi người phấn khởi như vậy, lại nghĩ ngày mai mình cũng được về nhà nên cũng vui vẻ cười híp mắt, đang định đóng cửa ra ngoài.

Cô Phi Vũ vội ngăn lại: “Ô, sư muội Thư Tân đừng đi. Tối hôm nay sư huynh em cho em nghỉ, ra ngoài chơi cùng bọn anh đi!”

Làm sao có chuyện đó, Thư Tân đưa mắt nhìn Vũ Minh, đúng lúc anh cũng nhìn về phía cô.

Chương 24

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Hai ánh mắt giao nhau, Vũ Minh đầy ghê đứng dậy: “Được rồi, bên kia tôi sẽ nhờ Vương Nam trông cho một ngày.”

Thư Tân sững người, Vương Nam là một sinh viên khác của chủ nhiệm La, tính ra cũng là sư huynh của cô. Nghe nói Vương sư huynh đang học tiên sỹ, gần đây đều tập trung làm thí nghiệm nghiên cứu đề án, mới vừa về khoa trình diện.

Vũ Minh nhìn Thư Tân: “Mấy ngày nay cô cũng vất vả rồi, ra ngoài chơi đi!”

Phòng đọc sách lập tức như ong vỡ tổ: “Hôm nay Vũ Minh biểu hiện quá chất! Đิ thôi, mọi người mau chọn địa điểm!”

“Qua quán karaoke trên đường Quang Minh đi, để tôi đặt phòng, nhẫn ông chủ mang nước qua phòng khách sẵn luôn.”

Cô Phi Vũ hơi bối rối nhưng ngay lập tức bình tĩnh: “Sư muội Thư Tân, em nhanh lên kéo sư huynh em lại đổi ý, mau giao ban với tên Vương Nam, bọn anh ở đây chờ em!”

Dù sao cũng là chuyện tốt, ít khi thấy Vũ Minh vui vẻ như thế, Thư Tân đáp: “Vậy để em đi ngay!”

Chạy đến khoa Điều trị đau, quả nhiên sư huynh Vương Nam có mặt ở đó, anh ta đầu bù tóc rối, vẻ mặt vẫn còn ngái ngủ. Thư Tân đoán có thể anh ta thức suốt đêm ở phòng thí nghiệm nên buổi chiều ngủ bù.

Thư Tân bàn giao công việc với anh ta rồi về khoa thay quần áo.

Nhóm người ở phòng đọc sách cũng đúng lúc đi ra, có thể bình thường ai cũng căng thẳng và gấp gáp nên một khi được thả lỏng đều đua nhau nói đủ chuyện trên trời dưới đất.

Thư Tân đi ở phía sau lắng nghe say sưa, mọi người nói nói cười cười đi vào thang máy, xuống bãi đỗ xe rồi chia nhau tự đi đến chỗ đỗ xe của mình.

Cô Phi Vũ: “Đi nào, Cô sư huynh chờ em!”

Vũ Minh: “Không phải cậu chờ chị Văn à?”

Cô Phi Vũ nhường mày: “Mỗi người chờ một người, cậu chờ chị Văn, tớ chờ Thư Tân.”

Chu Văn cao giọng: “Hai cậu có ý gì? Coi chị là quả bóng cao su đá qua đá lại??? Chị nói cho các cậu biết chị chả thèm, chị có xe nhé.”

Dứt lời Chu Văn định bước đi, Cô Phi Vũ cười hề hề kéo tay cô ấy lại: “Chị Văn đừng kích động, như vậy sẽ tổn thương tình cảm chị em. Không phải dạo này xe chị hay dở chứng hay sao, giữa đường chết máy thì thế nào... Em nhất định phải chờ chị.”

Chu Văn: “Nếu Vũ Minh lái xe, không nhất thiết phải đi hai chiếc, chúng ta ngồi xe cậu ấy, cũng đỡ phải lo tìm chỗ đỗ bên kia.”

Có người lớn tiếng gọi: “Vũ Minh, Cô Phi Vũ, đặt phòng 808 nhé. Mau lên!”

Cô Phi Vũ: “Ánh mắt của cậu có ý gì? Đi thôi, tớ và chị Văn cùng đi xe cậu, đừng nói là không thích nhé!”

Vũ Minh bắt đầu tìm xe: “Con mẹ nó, thật sự không muốn chở cậu. Trên đường bót nói đi, nếu không đừng trách tớ đá cậu xuống xe!”

Thư Tân biết lần nào gặp nhau hai người bọn họ cũng vậy, mãi cũng thành quen, cô theo chân mọi người đi tìm xe của Vũ Minh. Thế nhưng tìm một lúc vẫn không thấy.

Cô Phi Vũ mắng: “Mẹ nó! Xe đâu?”

Vũ Minh: “Không phải đang tìm à?”

Thư Tân hỏi: “Sư huynh, xe của anh màu gì?”

Chu Văn: “Trước đây là màu đen, còn bây giờ là màu gì không biết!”

Tìm một vòng lớn mới trông thấy chiếc SUV màu xám, Chu Văn kéo Cố Phi Vũ ngồi phía sau, “Lát nữa đừng để bị đá xuống xe.”

Cô Phi Vũ quay sang nói với Thư Tân: “Đi thôi!”

Thư Tân ngồi vào ghế lái phụ, Vũ Minh bắt đầu xuất phát: “Cài dây an toàn vào!”

Thư Tân vừa cài dây vừa quan sát chiếc xe của Vũ Minh, cô phát hiện tuy chiếc xe bên ngoài có hơi bụi nhưng bên trong rất sạch sẽ, chỗ lái không tìm được một vật thừa thãi nào, phía sau cũng chẳng có đồ đạc ngôn ngang.

Mở cửa sổ hơi nóng sẽ tràn vào nên Vũ Minh mở điều hòa, hơi lạnh tỏa ra ngoài, mát rượi. Bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động, Chu Văn rướn người lên phía trước mở radio, hỏi Thư Tân: “Thư Tân, em sống ở đâu?”

Thư Tân cười đáp: “Tiểu khu Hoa Đào à!”

Cố Phi Vũ hỏi: “Ngày hôm đó anh xem status em đăng, ở nhà em ai nấu cơm vậy, cách màn hình cũng ngửi được mùi thức ăn thơm phức.”

“Bố em đây ạ. Bố em còn biết gói sủi cảo đó!”

“Bữa nào cho Cố sư huynh nếm thử nhé!”

Thư Tân mỉm cười: “Không thành vấn đề!”

Vũ Minh mở GPS.

Cố Phi Vũ: “Không phải chứ, đi đường Quang Minh cũng cần GPS à? Đâu phải trước đây cậu chưa từng đi qua!”

Chu Văn nhịn cười: “Cậu đừng gây rối, gần đây bên đó sửa đường, khả năng Vũ Minh không nắm được tình hình giao thông, sơ qua đó lại phải đi lòng vòng.”

Có lẽ nhờ GPS, bọn họ đi đường khá thuận lợi, đến đường Quang Minh, Vũ Minh đỗ xe rồi cùng nhau đi thẳng đến phòng 808.

Đây cửa ra, trong phòng đã có mấy đồng nghiệp trong viện, ngay cả Lâm Cảnh Dương cũng có mặt.

Một y tá trưởng khoảng 40 tuổi vừa hát xong, ngồi xuống liền vẫy tay gọi Vũ Minh, “Vũ Minh, qua đây chị kể cho nghe chuyện này!”

Vũ Minh mỉm cười, đứng yên tại chỗ: “Chuyện gì ạ?”

“Chuyện này nói thầm thôi. Cậu qua đây, là chuyện tốt!”

Có người vỗ tay: “Tôi biết rồi, y tá Lưu muốn giới thiệu bạn gái cho Vũ Minh!”

Một bác sĩ nam ngồi bên cạnh lên tiếng: “Y tá Lưu, sao chị có thể bất công như thế, em cũng chưa có bạn gái này!”

Y tá Lưu: “Đi đi, không phải cậu đang theo đuôi Tiểu Đàm bên khoa chị à?!”

Điện thoại của chị Lưu chưa tắt màn hình, có người nhìn thấy tấm ảnh: “Ái chà... Đẹp quá!”

Y tá Lưu đành phải nói: “Cô bé này là giáo viên dạy nhạc, mẹ con bé là bạn của chị. Mọi người đừng hiểu lầm, cô bé này có rất nhiều người theo đuôi, chị thấy Vũ Minh vẫn chưa có bạn gái, lại thấy hai đứa khá đẹp đôi nên muốn giới thiệu.”

Mọi người chụm đầu vào xem ảnh rồi liếc nhìn Vũ Minh: “Ồ... Quá xứng!”

Y tá Lưu nói tiếp: “Sự nghiệp có quan trọng đến đâu cũng không thể một mình mãi được. Thế nào Vũ Minh, sắp xếp một bữa nhé!”

Đám người ngồi xung quanh ôn ào, y tá Lưu lấy lại điện thoại muôn đưa cho Vũ Minh.

Vũ Minh không nhận, chỉ mỉm cười: “Chị Lưu à, bây giờ em đâu có thời gian cho mấy chuyện này.”

Cô Phi Vũ: “Đúng, cậu ấy không có thời gian yêu đương!”

Y tá Lưu: “Thì cậu cứ xem cô bé thế nào, bỏ qua nó chị thấy tiếc lắm.”

Chu Văn lấy điện thoại của y tá Lưu, để trước mặt Vũ Minh: “Thật không? Phiền y tá Lưu bận lòng quá!”

Vũ Minh lẽ phép liếc nhìn nhưng không cầm điện thoại.

Lâm Cảnh Dương chợt nảy ra một ý kiến: “Vũ Minh, hay là cậu để mắt đến ai rồi?”

Câu này vừa thoát ra, vô số ánh mắt phóng tới.

Vũ Minh đặt chai nước suối lên bàn: “Không có!”

Thư Tần nhìn tấm ảnh trong điện thoại trên tay Chu Văn. Cô gái trong ảnh rất đẹp, có khí chất. Nghe câu của Lâm Cảnh Dương thật sự Thư Tần cũng nghi ngờ như vậy nhưng Vũ Minh đã trả lời như thế rồi... Cô chợt nghĩ ngay cả phụ nữ đẹp thế này Vũ Minh cũng không có hứng thú thì không biết tài cán thế nào mới lọt được vào mắt anh.

Cô Phi Vũ cũng liếc mắt nhìn, thì thầm: “Bỏ qua đi, không đẹp bằng sư muội Thư Tần của chúng ta.”

Y tá Lưu nghe được: “Cô Phi Vũ đừng vớ vẩn, chị nghe được đấy!”

Cô Phi Vũ phá lênh cười: “Chị Lưu đừng hiểu lầm, em sẽ bót nói vài ba câu.”

Chu Văn trả điện thoại cho y tá Lưu, y tá Lưu chép miệng tiếc nuối.

Có một bác sĩ đã quan sát Thư Tần một lúc lâu, lợi dụng lúc Cô Phi Vũ bị kéo lên hát, anh ta ngồi xích lại, bắt tay với Thư Tần: “Chào Thư Tần, anh tên Trâu Mậu.”

Thư Tân: “Chào thầy Trâu.”

“Không cần gọi anh là thầy, anh cùng khóa với Vũ Minh.” Trâu Mậu đưa đĩa trái cây cho cô, “Anh làm ở khoa gan mật, bình thường không gặp em, em không ở khoa bọn anh à?”

Anh ta khá chín chắn, nói chuyện cũng nhã nhặn.

Thư Tân nhận lấy: “Cảm ơn Trâu sư huynh. Vâng, em đang công tác bên tổ cấp cứu 45.”

Vũ Minh nhíu mày hỏi Thư Tân: “Cô có hát bài gì không?”

Thư Tân lướt di động: “Các sư huynh cứ hát đi ạ!”

Vũ Minh lại hỏi Trâu Mậu: “Còn Trâu Mậu thì sao?”

Trâu Mậu trả lời: “Ngũ âm không tốt!”

Sau khi Thư Tân lướt điện thoại một lúc rồi đưa ảnh chụp kết quả kiểm tra của bố mình, xin ý kiến của Trâu Mậu: “Trâu sư huynh, triglycerides (1) và HDL (2) của bố em đều có vấn đề, ngoại trừ vận động, hiện tại bên khoa của anh còn thuốc nào hạ lipid trong gan và mật không ạ?”

(1) Triglyceride là một trong những chỉ số xét nghiệm mỡ máu dùng để đánh giá tình trạng sức khỏe của người bệnh. Triglyceride tích tụ quá nhiều trong máu chính là nguyên nhân dẫn đến các bệnh liên quan đến tim mạch, tiểu đường,...và nhiều bệnh nghiêm trọng khác.

(2) HDL (High density lipoprotein – Lipoprotein tỉ trọng cao) là một trong năm nhóm chính của Lipoprotein. Ở người khỏe mạnh, khoảng 30% cholesterol trong máu được vận chuyển bởi HDL.

“Làm xét nghiệm viêm gan B chua? Xơ vữa động mạch không lớn.”
Trâu Mậu đầy mắt kính, “Ồ, xét nghiệm này làm bên khoa bối của anh.”

Thư Tân ngạc nhiên: “Bối của sư huynh cũng công tác ở Bát Viện à?”

“Ông ấy là chủ nhiệm khoa gan mật của Bát Viện.”

Thư Tân: “À, mẹ em là y tá trưởng khoa Thận ở đó!”

“Khoa thận... Mẹ em họ Tân?” Bệnh viện nhỏ nên hầu như đều quen biết nhau.

Thư Tân kinh ngạc gật đầu: “Vâng!”

“Em nhắc mới thấy em quen quen. Có một lần Bát Viện tổ chức du lịch, anh cũng đi theo mẹ. Khi đó mẹ anh vàdì Tân nói chuyện rất vui, ân tượng của anh vềdì Tân rất sâu sắc.”

Khoảng cách rút ngắn được không ít.

Vũ Minh đột nhiên lên tiếng: “Thư Tân, cô ra ngoài nói với quản lý cho phòng này thêm mấy ly nước.”

Chu Văn nói thay: “Được rồi, không phải đang làm việc, không cần sai sứ muội cậu làm, để chị đi lấy cho.”

“Em đi được ạ!” Thư Tân vội đáp, cô đứng dậy, còn không quên thêm WeChat của Trâu Mậu.

Tan tiệc, ai về nhà nấy, Trâu Mậu hỏi Thư Tân: “Em ở đâu, trễ rồi có cần anh đưa về không?”

Thư Tân mỉm cười, “Không xa ạ, sư huynh bên này cũng có xe ạ!”

Cố Phi Vũ: “Đúng! Em ấy đi cùng bọn tôi!”

Trâu Mậu: “Vậy liên lạc lại sau nhé!”

Lên xe, Thịnh Nhất Nam nhăn tin: “*Ngủ chưa? Ngày mai cả đám đi Hoa Duyệt xem phim không? Ngô Mặc nói bên kia mở mấy tiệm bánh, cũng ngon lắm!*”

Ngô Mặc kéo ba người vào một nhóm chat: “*Ngày mai mấy giờ tập hợp?*”

Vũ Minh nhìn vào gương chiếu hậu, trông thấy Thư Tân từ lúc lên xe đến giờ hí hoáy nhăn tin, âm báo tin nhăn mới vang lên không ngừng.

Sắp đến tiểu khu Hoa Đào, Vũ Minh khẽ liếc Thư Tân: “Còn nói chuyện nữa à? Đến rồi!”

Thư Tân ngẩng đầu nhìn, nhanh tay gỡ dây an toàn: “Rất cảm ơn sư huynh, chị Chu và Cố sư huynh. Chúc mọi người ngủ ngon!”

Xuống xe, cô gật đầu chào bảo vệ cổng rồi quét thẻ từ vào trong.

Khi quay đầu xe, Cố Phi Vũ ôm cánh tay: “Sao tớ có cảm giác không tốt nhỉ, tên Trâu Mậu này khá xấu tính, không phải Thư Tân bị cậu ta dụ vào bẫy rồi chứ... Ôi chị Chu Văn à, có phải Thư Tân là cô gái thuộc dạng yêu ngay từ lần gặp đầu tiên không?!!!”

“Làm sao chị biết được? Cậu theo đuổi cô bé mấy ngày nay, tính cách cô bé thế nào cậu phải rõ hơn chị chứ!”

Cố Phi Vũ biện giải: “Mấy ngày họp hội nghị em bỏ biết bao sức lực mới thêm được WeChat của em ấy. Vậy mà tên Trâu Mậu này nói mấy câu đã được thêm, cả buổi tối em đều thấy em ấy nói chuyện với cậu ta.”

Vô tình nhìn vào gương chiếu hậu, Cố Phi Vũ khẽ nhíu mày: “Bày ra vẻ mặt ấy là sao? Vừa rồi giáo viên dạy âm nhạc tốt vậy mà không thích, xen vào chuyện của tớ làm gì? Tớ nói cho cậu biết một lần nữa, dựa vào khả năng IQ trong tình cảm của cậu thì đừng nhắc đến Trâu Mậu mà ngay cả tớ cũng không bằng.”

Chu Văn khịt mũi coi thường: “Cậu ấy mệt thôi. Tại sao lúc nào cậu cũng lôi Vũ Minh và Thư Tân vào một chỗ vậy? Cậu có còn muốn theo đuổi sư muội Thư Tân không?”

Thư Tân về đến nhà thì bố mẹ vẫn chưa ngủ, cô nói chuyện với bố mẹ vài câu rồi đi tắm và lên giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau, sau khi tìm địa chỉ thương hiệu bán áo sơ mi của Vũ Minh, cô lấy sách ra ôn bài “Đặt nội khí quản gây mê toàn phần”, đến gần trưa cô mới xin phép bố mẹ: “Bố mẹ, con hẹn bạn ra ngoài chơi, tối con về nhà ăn cơm nhé.”

Cô định sẽ mua đồ cho Vũ Minh tâng một tiếng rồi cùng Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc đi xem phim.

Đến cửa hàng, vừa nhìn giá cô nhầm tính mình chỉ có thể mua được cái áo. Cô thương lượng với nhân viên bán hàng một chút, chọn vài mẫu, chụp hình lại gửi cho Vũ Minh.

“Sư huynh, mấy mẫu này thế nào?”

Tất cả đều có màu sắc bình thường.

Vũ Minh nhanh chóng trả lời lại: “Không còn mẫu khác à?”

Cô lại đổi một sang nhóm khác: “*Còn mấy mảnh này thì sao a?*”

“*Chẳng ra sao cả!*”

Thư Tần kiên nhẫn thay đổi ba lần bảy lượt nhưng Vũ Minh không hài lòng.

Nhin đồng hồ thấy sắp muộn rồi...

“*Sư huynh, hay ngày mai em quay trở lại mua cho anh nhé. Chiều nay em có hẹn!*”

Vũ Minh trả lời: “*Tại sao cô làm chuyện này thay tôi?*”

Cách màn hình nhưng cô có thể tưởng tượng vẻ kiêu ngạo của anh.

“*Dù thế nào đi nữa trước thứ hai em sẽ mang đến cho anh được chứ ak? [Mỉm cười]*”

“*Hôm nay tôi phải dùng.*”

Quá khó hầu hạ, Thư Tần đành nhẫn nhịn: “*Nhưng em trễ hẹn rồi, ngày mai em nhất định sẽ quay lại, đúng lúc chị bán hàng nói ngày mai nhập hàng mới.*”

“*Vậy khỏi cần mua.*”

Cô cuồng lên: “*Không phải, tại trước đó sư huynh cũng không nói là cần giúp gấp mà!*”

Thư Tân gửi thêm mấy tin nhắn nhưng anh không nhắn lại. Chắc lại tiếp tục làm báo cáo hoặc có việc gì khác.

Cô hơi bực mình, vốn định đi luôn nhưng suy nghĩ lại. Dù sao nợ ân tình của người ta, cô nên làm đến nơi đến chốn. Cô gửi tin nhắn cho Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc nói mình sẽ đến muộn. Rồi trở lại cửa hàng tìm thêm mấy mẫu, chụp ảnh... Điện thoại cô reo, là Vũ Minh gọi.

Thư Tân: “Sư huynh!”

Đầu dây bên kia có thông báo phát ra từ loa phóng thanh, anh vẫn ở bệnh viện. Cô còn đang lo không liên lạc được với anh, cô vội nói ngay: “Em vừa gửi mấy tấm ảnh qua cho sư huynh, hầu như mấy mẫu của cửa hàng đều ở trong đó, anh xem thích không ạ?”

Ai biết được chỉ chọn quần áo thôi cũng nhiều trò như vậy.

“Tôi qua đó một chuyến!”

“?”

Giọng anh hơi lớn một chút: “Xem ảnh sao nhìn ra được gì. Bây giờ cô đang ở đâu?”

Chương 25

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tần ngẫm nghĩ một lát, cô sợ lát nữa khi Vũ Minh thấy tận mắt vẫn không hài lòng nên nhân lúc anh còn chưa đến cô nhờ nhân viên lấy tất cả mẫu áo ở trong cửa hàng ra hết.

Đang thương lượng với nhân viên xem có thể mang những mẫu mới đến luôn được không thì chợt thấy ánh mắt của cô ta sáng hẳn lên, hỏi Thư Tần: “Người đó có phải sư huynh của chị không?”

Thư Tần xoay đầu nhìn, còn không phải... Đại vương đến rồi?!!

Anh mặc quần tây áo sơ mi, cổ áo không cài khuy đầu, tay áo cũng không kéo xuống, bộ dạng rất thoải mái. Có lẽ trong bệnh viện vẫn còn việc nên anh vừa đi vừa nghe điện thoại.

Đợi Vũ Minh nói điện thoại xong, cô lên tiếng: “Áo ở đây hết rồi, sư huynh xem thử xem thích mẫu nào.”

Vũ Minh đút tay vào túi quần: “Nhìn đỡ hơn trên ảnh.”

“Bên này cũng có nhưng thật ra kiểu dáng không khác mấy, chỉ khác hoa văn và màu sắc.”

“Còn nữa không?”

“Còn!” Cô đưa anh vào bên trong.

Anh quan sát cô: “Cô bận à?”

“Em có hẹn đi xem phim!” Sắp trễ rồi.

Anh không lên tiếng, lát sau mới hỏi: “Phim gì?”

Cô nói tên phim.

“Nội dung là gì?”

“Cũng không biết nhưng Thịnh Nhất Nam khen hay lắm!” Cô nhìn đồng hồ, thật sự sắp không kịp rồi.

Anh hỏi lại: “Thịnh Nhất Nam?”

“Vâng! Sư huynh nhìn máy mầu này đi!” Nếu còn chưa chọn được cô chỉ còn cách dời sang suất chiếu sau.

“Hẹn lúc mấy giờ?”

Cô hít một hơi thật sâu: “Vốn là hai giờ, nhưng bây giờ phải chuyển lên ba giờ!”

“Ở đâu?”

“?”

“Tôi đưa cô qua đó!”

Đúng lúc nhân viên cầm mầu mới đến, anh đưa tay chỉ bừa: “Máy áo này đi!”

Dứt lời anh lấy ví muối trả tiền.

Nợ cũ còn chưa xong, nợ mới lại đến??? Thư Tân đưa tay ngăn anh lại, nhanh tay mở WeChat: “Sư huynh quên rồi sao, em đã nói để em thanh toán.” Nếu không trả số tiền kia lại cho anh, cô chắc chắn mình sắp nổi điên rồi.

Anh đưa thẻ cho nhân viên cửa hàng: “Quay về chuyển lại cho tôi là được!”

Quay về chuyển??? Thư Tân vội nói với cô nhân viên: “Phiền chị quét WeChat của em!”

Cô ta nhìn Vũ Minh rồi cuối cùng cũng cầm lấy thẻ của anh, may là máy quét thẻ của cửa hàng gấp trực trặc nên Thư Tân có thể thuận lợi thanh toán bằng WeChat.

Ra khỏi cửa hàng cô cực kỳ thỏa mãn, thở phào một hơi rồi cùng anh đi vào thang máy.

Trên đường không kẹt xe nên chưa đến ba giờ đã đến Hoa Duyệt.

Anh dừng xe ở ven đường, hỏi: “Nói cô học đặt nội khí quản gây mê toàn phần, cô có học không?”

Cô vừa mở cửa xe, chợt quay lại nhìn anh đầy thắc mắc: “Có ạ, buổi sáng em mới ôn tập!”

Anh liếc ra phía ngoài cửa sổ xe, cô nhìn theo tầm mắt anh trông thấy Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc đang cầm trà sữa từ trong khu thương mại đi ra, hai người nói cười vui vẻ, không nhìn về phía này.

“Cuối tuần bớt chơi lại, ở nhà đọc thêm sách đi!” Nói xong anh lái xe chạy đi.

Chủ nhật, Thư Tân nhớ lời của Vũ Minh vẫn cảm thấy kỳ lạ. Không phải cô không nhớ đến kỳ kiểm tra thao tác nhưng tháng này bên khoa đã kiểm tra một lần, dựa theo thông lệ phải tháng sau mới có.

Nghĩ đi nghĩ lại, sợ thứ hai anh nghiêm thu nên cô găm toàn bộ sách về gây mê toàn phần, chiều nhờ bố chở đến Nhất Viện, một mình ở trong phòng học nhỏ luyện tập với mô hình hơn mười lần.

Làm xong cô ra phòng đọc sách tìm Vũ Minh để anh “nghiêm thu” nhưng anh không ở đó, có lẽ qua khoa Điều trị đau. Qua đó lại phiền phức nên cô về trước.

*

Sáng thứ hai, sau khi họp giao ban xong, Vương Giáo Giảo đuổi theo Vũ Minh, mỉm cười: “Hôm nay trưởng khoa Vũ không sai em đi gây tê túy sống!”

Mọi người đang chuẩn bị vào khu phẫu thuật nên khó tránh khỏi nhìn về phía bọn họ.

Vũ Minh ngắn ra, nhìn lịch làm việc: “Hôm nay tôi sai Quách Hiểu Ba qua đó, cậu ấy đã làm gây mê toàn phần hai tháng rồi.”

Vương Giáo Giảo chớp mắt: “Thế nhưng em mới thao tác được hai ngày, vẫn chưa thành thạo. Nếu quay về gây mê toàn phần ngay, em sợ mình còn chưa kịp bắt được yếu điểm trong gây tê túy sống. Trưởng khoa Vũ, anh xem thử trong tuần này có thể cho em gây tê túy sống mấy ngày được không, để em quen tay hơn.”

Vũ Minh nhìn cô ta: “Thế này đi, sinh viên muốn thực hành gây tê tủy sống rất nhiều, tôi chỉ có thể căn cứ vào chương trình học của các cô cậu để sắp xếp. Một ngày có quá nhiều ca phẫu thuật, tôi không thể nhớ rõ được ai đang học cái gì. Nếu như cô muốn học, tuần này tôi sẽ xem lại.”

Hiếm thấy khi nào Vũ Minh lại dễ dãi như vậy, Vương Giáo Giáo không giấu được sung sướng: “Được, vậy em nhờ trưởng khoa Vũ ạ!”

Vốn còn muốn xin WeChat của anh nhưng đáng tiếc Vũ Minh nói xong là đi, Vương Giáo Giáo đành phải cất điện thoại vào túi.

Thư Tân đến phòng 45 chuẩn bị làm gây mê toàn phần, Vũ Minh có công việc nên không vào khu phẫu thuật. Buổi sáng cô cùng giáo sư Trần làm phẫu thuật xuất huyết dạ dày.

Trong chốc lát đã đến trưa, giáo sư Ngô đảm nhiệm quản lý hệ bảy năm bỗng nhiên đi vào gọi cô: “Thư Tân, ra đây một lát!”

Chờ cô đi ra, giáo sư Ngô cầm danh sách, hỏi: “Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc ở phòng phẫu thuật nào?”

“Phòng 30 và 18 ạ!”

Cả bốn người đều bị gọi ra, giáo sư Ngô dẫn họ xuống tầng: “Tập họp tại hội trường!”

Mọi người nhận ra được chuyện gì, tất cả đều ngạc nhiên.

Lẽ nào lại thi sao???

Tất cả mang theo tâm trạng thấp thỏm như thế đến hội trường, vừa bước vào chợt trông thấy chủ nhiệm La và phó chủ nhiệm Chương đang mỉm cười trò chuyện.

Giáo sư Cố và giáo sư Phan ngồi ở hai bên, ngoài ra còn mấy vị bác sĩ cấp cao đang ngồi ở hàng ghế dài phía sau.

Trước mặt mỗi người đều có một tờ giấy và cây bút, ở giữa đặt một cái bàn và mô hình bên trên.

“Mẹ ơi! Đúng là thi chắc rồi.”

Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc nhìn nhau, sao khoa này hoạt động không theo bài bản vậy?!!!

Bầu không khí trở nên căng thẳng hơn, adrenaline (*I*) của cả bốn người sản sinh như bão táp, hai chân nhún ra, chờ người trước cửa thật lâu vẫn chưa bước vào.

(*I*) Adrenaline là hormone được tạo ra từ tuyến thượng thận còn được gọi là hormone “chiến đấu hoặc bỏ chạy” vì nó được sản sinh ra để đáp ứng với các tình huống căng thẳng nghiêm trọng hoặc đe dọa. Các biểu hiện có thể tương tự như triệu chứng của các cơn hoảng loạn, bao gồm mạch nhanh hoặc tim đập mạnh, tăng hoạt động hô hấp hoặc chóng mặt.

Đọc thêm cách kiểm soát tình trạng Adrenaline tăng vọt tại đây:
<https://www.wikihow.vn/Ki%E1%BB%83m-so%C3%A1t-t%C3%A3n-ho%C3%A1ng-%E1%BA%A1ng-adrenaline-t%C4%83ng-v%C1%83-E1%BB%8Dt>

Chủ nhiệm La nhìn đồng hồ: “Các em đừng đứng ở đó nữa, vào đi, chiều thầy còn phải ra ngoài, không có nhiều thời gian. Đừng quá lo lắng, giáo sư Cố và giáo sư Phan sẽ nói sơ về quy trình kiểm tra.”

Giáo sư Cố lên tiếng: “Mỗi người có năm phút, thao tác đặt nội khí quản gây mê toàn phần chiếm tám mươi điểm, điểm lý thuyết là hai mươi điểm. Điểm kỳ này sẽ tính vào kỳ thi thao tác của tháng sau.”

Kiểm tra đặt nội khí quản gây mê toàn phần? Cả Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam thở phào nhẹ nhõm.

Những ngày qua bọn họ đều ở khu phẫu thuật gây mê toàn phần, đối với kỹ thuật đặt nội khí quản có thể nắm được cơ bản.

Thư Tần nhanh chóng nhớ lại những điểm quan trọng trong thao tác, tâm trạng cũng bớt căng thẳng.

Giáo sư Phan quét mắt về phía bốn người, “Tại sao lại tổ chức kiểm tra sớm hơn chắc các cô cậu cũng biết. Nếu để các cô cậu biết được ngày kiểm tra cố định sẽ khiến cô cậu có tâm trạng nước đến chân mới nhảy. Đây là thói quen xấu, đang còn học lâm sàng phải bỏ ngay ý nghĩ này. Nếu như chỉ là ứng phó cuộc thi thì căn bản sẽ không nắm vững.”

Giáo sư Ngô gọi: “Người đầu tiên, Thư Tần!”

Thư Tần tiến lên mô hình, bắt đầu kiểm kê dụng cụ rồi đến kỹ thuật đánh giá, từ cố định ống dẫn cho đến kiểm tra phổi, các động tác đều đúng quy phạm và thông thạo, ở cả ba mô hình đều đặt ống một lần là thành công.

Giáo sư Cố đặt câu hỏi: “Nếu như gây mê toàn phần cho trẻ em xuất hiện tình trạng phù nề thanh đới, bình thường sau khi rút ống sẽ bắt đầu xuất hiện và bệnh lý biểu hiện thế nào?”

Thư Tần: “Khoảng ba mươi phút sau. Tuy nhiên trạng thái khó thở sẽ xuất hiện ngay khi rút ống. Biểu hiện ban đầu là thở khò khè, sau đó từ từ tăng dần. Bác sĩ gây mê trước khi rút ống cần dùng ống nghe kiểm tra sơ bộ, cần phải ưu tiên kiểm tra thật kỹ với các bệnh nhi.”

Giáo sư Phan: “Nói sơ về sự chi phối dây thần kinh giao cảm với khí quản.”

Thư Tân: “Dây thần kinh phế vị chi phổi hầm két và khí quản.” (2)

(2) *Dây số 10 - dây thần kinh phế vị - là dây thực vật phó giao cảm lớn nhất của cơ thể, chi phổi vận động, cảm giác hầm két các phủ tạng ở ngực và ổ bụng (tim, phổi, tiêu hóa, tiết niệu, sinh dục). Thoát qua hộp sọ, cặp dây số 10 xuống cổ, ngực và bụng. Đến ngực, chúng tách ra 2 nhánh quặt ngược lên vận động dây thanh âm. Khi bị tổn thương dây số 10, bệnh nhân hay bị sắc thức ăn lồng, nghẹn thức ăn đặc, liệt dây quặt ngược sẽ nói giọng khàn. Nguyên nhân tổn thương: có thể do các phẫu thuật vùng cổ, ngực, do khối u trung thất.*

Hỏi liên tục mươi câu Thư Tân đều trả lời đúng.

Hai vị giáo sư cúi đầu chấm điểm. Chủ nhiệm La nhấp ngụm trà, trong mắt chất chứa niềm vui và sự khen ngợi.

Người thứ hai là Vương Giáo Giáo, thao tác đúng quy phạm nhưng ba lần đặt chỉ thành công hai lần, trả lời lý thuyết sai bốn câu.

Sắc mặt phó chủ nhiệm Chương rõ ràng xấu hơn trước.

Tiếp theo đến Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam, cả hai người đều đặt ống thành công một lần.

Kết quả có ngay tại chỗ, Thư Tân thao tác và lý thuyết vững, xếp vị trí thứ nhất. Khi kiểm kê đồ dùng Ngô Mặc quên mất nút chèn miệng nên trừ một điểm, lý thuyết bị trừ hai điểm, đứng thứ hai. Thịnh Nhất Nam cũng bị trừ ba điểm, đứng thứ hai.

Vương Giáo Giáo đứng thứ tư.

Ra ngoài, Ngô Mặc lau mồ hôi: “Coi như không đứng cuối. Khoảng thời gian này ngày nào cũng nội soi phụ khoa, hôm nào kết thúc cũng làm gần mười ca gây mê toàn phần. Đang cảm thấy xoay quá nhanh, có hơi mệt nhưng tính ra biến đổi về lượng cũng làm biến đổi về chất.”

Thịnh Nhất Nam trợn tròn mắt kêu rên: “Mệt chết mất, một cuộc thi tiêu tốn biết bao năng lượng như chạy marathon vậy! Chân tớ vẫn còn mềm nhũn đây này! Không được không được, trưa nay phải ăn mấy cánh gà và thịt kho tàu để bổ sung năng lượng!”

Buổi chiều Thư Tần tiếp tục ở phòng 45, ca phẫu thuật cấp cứu cùng ngày không nhiều lắm, mới sáu giờ đã kết thúc. Xong xuôi cô đẩy bệnh nhân về phòng hậu phẫu, sau đó quay lại dọn dẹp máy móc theo dõi.

Bác sĩ Lưu đang chuẩn bị ra căn tin ăn cơm, bắt gặp được cô cảm thận như vậy. Anh ta đi cùng Thư Tần, bắt chuyện: “Lần nào cũng tưởng em đi rồi nhưng đều thấy em quay lại dọn dẹp. Em và Vũ sư huynh của em không giống nhau lắm, cậu ấy không được kiên trì như em nhưng cậu ấy làm việc rất liều mạng. Bên này phòng phẫu thuật vừa trống là cậu ấy lại chạy ngay sang những phòng khác, xong khu này lại tiếp tục bên phẫu thuật cấp cứu. Ngày nào cũng ở phòng thủ thuật 12 tiếng rồi hôm sau lại là người đến sớm nhất. Anh làm nhiều năm như vậy nhưng chưa từng gặp sinh viên nào như thế!”

Chẳng trách nghiệp vụ của anh vững như vậy, một lát sau đã đến căn tin, hai người gọi thức ăn rồi tìm bàn trống, cùng nhau tiếp tục nói chuyện phiếm.

Bàn bên cạnh có người lên tiếng: “Cô ta áy à... cả buổi tối ra ngoài chơi với mấy bác sĩ nam là bình thường mà. Trong nhà bố mẹ không có bản lĩnh nhưng dã tâm không nhỏ, một lòng muốn con mình được ở lại nên đành phải đi theo đường tắt thôi!”

Thư Tần ngẩng đầu nhìn, là Vương Giáo Giáo.

Vương Giáo Giảo ngồi cạnh mấy nghiên cứu sinh khác, khoa chính quy có mà khoa hành chính cũng có, vô tình chạm phải ánh mắt của cô, bọn họ vội cúi đầu ăn cơm.

Nhin sang bàn bên cạnh, đó là hai bác sĩ cùng đi karaoke với cô hôm đó, hai người này khá thân với Vũ Minh, bọn họ dĩ nhiên nghe được câu nói này, tò mò nhìn sang phía Vương Giáo Giảo.

Vương Giáo Giảo cúi đầu thổi canh.

Thư Tân buông đũa, chống tay lên bàn muốn đứng dậy.

Bác sĩ Lưu quay đầu nhìn cũng hiểu chuyện gì, vội ngăn Thư Tân: “Bây giờ xung quanh đều là thầy cô giáo và các bạn học. Mặc kệ ai đúng ai sai, chỉ cần em và cô ta nảy sinh tranh chấp thì sẽ lập tức ảnh hưởng không nhỏ đến em. Chúng ta làm cùng nhau ở phòng 45 hơn nửa tháng, tính của em thế nào bọn anh không biết sao. Tuyệt đối không được kích động, nhớ kỹ câu nói “Thanh giả tự thanh” (3).”

(3) *Thanh giả tự thanh: ý nghĩa là tự bản chất của người ngay thẳng, trong sạch, thanh tao, cho dù bị nói xấu vu oan họ vẫn không thanh minh và rồi sự thật sẽ được phơi bày.*

Thư Tân bình tĩnh lại, mỉm cười rồi cầm đũa ăn cơm: “Bác sĩ nói đúng a!”

*

Vương Giáo Giảo ăn cơm xong đi ra lập tức gấp được phó chủ nhiệm Chương, ông ta vừa công tác trở về.

Vừa trông thấy thầy hướng dẫn của mình, vành mắt cô ta đỏ ửng lên: “Phó chủ nhiệm Chương, cuộc thi hôm nay thật sự không công bằng. Tình

huống thế nào thầy cũng nhìn được, hai ngày liên tục trưởng khoa Vũ sai em đi gây tê túy sống. Căn bản em không có thời gian ôn tập gây mê toàn phần. Nếu như thế mà em xếp cuối cùng, em thật sự không phục.”

Phó chủ nhiệm Chương dừng lại nhìn cô ta: “Vì tình huống này mà chiều nay Lâm sư huynh của em đã phải in lịch làm việc hai tuần ra kiểm tra. Không sai, tuần trước trưởng khoa Vũ sai em hai ngày qua gây tê túy sống, nhưng người đầu tiên cậu ấy sai đi chính là sư muội của cậu ấy. Sau này chính em đòi gây tê túy sống mới cho em đi, việc này rất nhiều người biết.”

Vương Giáo Giảo chực khóc: “Nhưng cũng không được sai em đi gây tê túy sống hai ngày liên tục chứ!”

Phó chủ nhiệm Chương cười mỉa: “Sáng hôm nay không phải cậu ấy sai em qua gây mê toàn phần sao? Kết quả trước mặt mọi người chính em xin cậu ấy qua gây tê túy sống. Em nói cậu ấy thiên vị sư muội của mình. Thế nhưng tự em nhìn lịch công tác đi, Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc đều làm gây mê toàn phần. Nhắc tới thiên vị thì Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc có cơ hội luyện tập còn nhiều hơn Thư Tân.”

Vương Giáo Giảo cắn môi không nói lời nào.

Phó chủ nhiệm Chương lạnh nhạt: “Vương Giáo Giảo, tôi biết bố mẹ của em. Từ lúc em vào khoa bọn họ đã gửi gắm người thầy này, nhờ tôi để ý nhiều đến em. Thế nhưng vấn đề ở chỗ chính bản thân em cũng phải cố gắng. Kiến thức cơ bản của em không vững nhưng em lại đứng núi này trông núi nọ. Như chuyện hôm nay chẳng hạn, thi lại 100 lần thì sao, em vẫn là người đứng cuối cùng. Ngày hôm nay thầy nói chuyện với em nếu em không đặt tâm tư mình đúng chỗ thì không ai có thể nâng cao được thành tích của em. Học liên thông? Đừng mơ tưởng!”

Dứt lời ông ta chấp hai tay ra phía sau về lại văn phòng. Từ khi Vương Giáo Giảo vào bệnh viện đến nay chưa từng bị chủ nhiệm phê bình nặng

như thế lần nào, tức phát run, còn bức hơn lúc bị nêu tên đứng cuối cùng, cô ta đứng bất động, một lúc lâu sau mới chậm chạp bước đi.

*

Ăn cơm xong đi ra, Thư Tân gặp được mấy người ngồi cùng bàn với Vương Giáo Giảo vừa nãy. Cô thản nhiên nhưng vẫn cảm thấy chán nản.

Chưa đến bảy giờ, tạm thời chưa cần qua khoa Điều trị đau. Cô im lặng một lúc, đột nhiên nhớ đến lần Thịnh Nhất Nam dắt bọn họ lên sân thượng, hay là cô qua đó hóng gió cho yên tĩnh một chút.

Nghĩ như thế, theo bản năng cô ấn nút lên tầng cao nhất.

Tầng cao nhất là khoa chỉnh hình, đi xuyên qua hành lang, lên một tầng nữa là đến sân thượng.

Chạng vạng, bầu trời xanh trong điểm thêm tia vàng óng của ráng chiều, đứng ở đây phóng tầm mắt nhìn ra phía xa xăm là bầu trời rộng lớn vô bờ. Cô hít một hơi thật sâu, lồng ngực thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Cô nhớ bố mình thường nói: “Chỉ khi nào có tầm nhìn cao thì mới có thể trông thấy được sự vật xa và cao ở phía trước.” Đứng ở nơi này được ánh hoàng hôn bao bọc, cảm nhận này cực kỳ rõ ràng.

Yên tĩnh một lúc, cảm giác bức túc của cô tan đi ít nhiều.

Vừa định quay về thì điện thoại của cô vang lên, là Vũ Minh.

Còn chưa đến giờ qua khoa Điều trị đau, nhưng cô vẫn nghe máy ngay: “Sư huynh!”

“Cô đang ở đâu?”

“Em vừa ăn xong, đang nghỉ ngơi một lát. Sư huynh đã đến khoa Điều trị đau rồi à?”

Có lẽ anh nghe được tiếng gió, “Cô đang ở sân thượng à?”

Chương 26

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

“À... Ở đây mát mẻ nên em lên tản bộ một chút.”

“Tản bộ gì tí tít trên đó, không vui à?”

Cô đã đi đến cửa: “Gặp chút chuyện nhỏ, vừa rồi nghĩ không thông nhưng giờ đã tốt hơn rồi ạ!”

“Việc nhỏ nhặt nào có thể làm cô tức đến mức chạy lên sân thượng?”

Thư Tân suy nghĩ, rất khó dùng từ ngữ để diễn tả được cảm xúc của cô, việc không lớn nhưng lại cảm thấy chán chường.

“Tôi đang ở chỗ Cố Phi Vũ!”

“?”

Khoa chỉnh hình nằm ở tầng trên cùng... chẳng trách vừa rồi đi ngoài hành lang cô nghe loáng thoáng giọng của Cố Phi Vũ.

“Đừng để tâm vào chuyện vụn vặt!”

Cô dở khóc dở cười: “Em không để tâm mấy chuyện vụn vặt.”

Anh cúp điện thoại: “Được rồi, tôi đang lên đó!”

Chỉ một lát sau quả nhiên anh có mặt.

Anh đi đến giữa sân thượng, ngắm nhìn khắp nơi: “Chỉ vì vài ba câu nói của Vương Tiếu Giáo mà cô đã bức đến như vậy ư?”

Dù sao cũng là sư huynh của mình, sự xuất hiện của anh lúc này khiến tâm trạng cô ổn định được ít nhiều. Cô chậm rãi đi loanh quanh theo anh, sửa lại: “Tên của cậu ấy không phải Vương Tiếu Giáo.”

Thư Tân vốn thấy kỳ lạ vì không hiểu sao anh lại biết tin nhanh như vậy, nhưng bây giờ ngẫm ra được rồi, hai bác sĩ ngồi gần cô lúc đó khá thân với Vũ Minh, lại cùng khoa với Cố Phi Vũ.

Anh quay đầu quan sát cô, không có dấu vết vừa khóc, giọng điệu cũng bình tĩnh. Anh biết cô không yếu ớt như vậy, từ khi vào khoa chưa thấy cô tức giận vì chuyện gì, duy chỉ có một lần hình như là do anh chọc giận.

Anh sờ cằm, “Có người đứng đầu thì có người đứng cuối. Thứ hạng này của cô không phải từ trên trời rơi xuống, quan tâm đến bọn họ làm gì, chẳng lẽ mỗi lần gặp chuyện thế này lại ảnh hưởng tâm trạng?”

Đạo lý này cô hiểu, nhưng mới ra đời, cô chưa thể tu luyện đạt đến cảnh giới bá đạo như anh.

Cô cúp mắt: “Chỉ một lần xã giao rất bình thường đã bị anh bẻ cong thành như vậy.”

Anh nhướn mày: “Loại chuyện như vậy sau này còn nhiều lắm đó, cô định lần nào cũng leo lên sân thượng sao?”

Trời cao tuy rằng không thể giải quyết được vấn đề nhưng có thể giúp tâm trạng rối loạn bình lặng lại, cô ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Chắc sư huynh cũng gặp những chuyện tương tự vậy!”

Lòng người còn phức tạp hơn trong tưởng tượng nhiều, trông anh rất sắc bén, có thể so với những chuyện anh gặp thì của cô chỉ là chiêu trò trẻ con.

Anh mỉm cười đi thẳng ra phía lan can, nhìn ra phía xa một lúc lâu sau mới đáp: “Cứ đi về phía trước, một mình sẽ biết được bản thân là ai, muốn cái gì!”

Cô nhìn anh, ánh hoàng hôn bao lấy anh, bóng lưng của anh lại càng cao lớn hơn bình thường. Cô đi đến sát bên cạnh, chợt nghĩ có phải nếu một mình tiến về phía trước sẽ không còn nhìn thấy và nghe thấy những tạp âm ở đằng sau không?

Quá một lúc, anh mới nghiêng đầu hỏi cô, “Hiện tại cô có mục tiêu gì?”

“Sớm được liên thông!”

Anh khịt mũi coi thường: “Chỉ có ngàn áy tiền đồ thôi sao?!!”

“Mục tiêu tạm thời ạ!”

Cô xoay đầu ra phía sau, ánh nắng kéo dài hai bóng người, hai người đứng cùng một chỗ, anh cao hơn cô rất nhiều.

Cô vươn tay, nở nụ cười, mục tiêu lâu dài có thể là năng lực nghiệp vụ không kém cỏi hơn anh.

Anh lập tức nhìn thấu suy nghĩ của cô, khẽ cười: “Đừng hòng mơ tới!”

Cô hát cǎm: “Từ từ đi!”

Anh ngắm cô, gió thổi khiến hai mắt cô khẽ nheo lại, nhưng đáy mắt vẫn trong suốt và kiên định như lần đầu tiên gặp nhau ở khoa, cứ yên lặng ở vị

trí của mình, làm tốt từng nhiệm vụ được giao, không lớn tiếng để mong được tuyên dương nhưng luôn hiểu rõ mình đang làm gì.

Cô đang sung sướng, chợt ngẩng đầu chạm phải ánh mắt của anh, không biết anh đã nhìn cô bao lâu rồi. Tim cô đột nhiên đập mạnh, cô không kìm được đành lên tiếng hỏi anh: “Sư huynh, em thật sự nghi ngờ...”

Anh rời mắt, cao giọng hỏi: “Nghi ngờ gì?”

Cô cúi đầu cân nhắc, thích một người sẽ có biểu hiện này sao? Yêu giận bất thường, thỉnh thoảng lên cơn “thần kinh”.

Nếu như không phải hai ngày nay biểu hiện của anh quá lạ lùng, căn bản cô sẽ không nghĩ đến chuyện đó, cô rất muốn mở miệng hỏi thẳng anh. Thế nhưng cô đột nhiên nhớ ra hôm hát karaoke anh đã tuyên bố trước mặt mọi người chưa thích người nào, cô cảm thấy mình hơi “tưởng bở”.

Cũng may vừa rồi không kích động hỏi ra câu đó, lỡ mà do cô nghĩ nhiều tất nhiên sẽ bị anh chê cười. Nghĩ trong đầu là thế, biết được đó là những suy diễn quá xa vời của mình nhưng nhịp tim cô vẫn chưa thể trở về như bình thường.

Bỗng nhiên điện thoại trong túi quần Vũ Minh vang lên, anh cúi đầu nhìn rồi đi khỏi sân thượng, “Chuyện gì?”

Cô theo anh ra ngoài, khi cửa đóng lại cô chợt nhận ra cánh cửa lên sân thượng này khá bí mật, nếu không phải lần trước Thịnh Nhất Nam đưa bọn họ lên đây thì căn bản cô không thể biết được lối đi này. Thế nhưng vừa rồi Vũ Minh tới đây rất nhanh, không lẽ trước đây anh đã từng đến nơi này?

Bác sĩ trực ca đêm ở khoa Điều trị đau khớp lâm lời, viết xong bệnh án là bắt đầu kéo Vũ Minh lại tán gẫu một hồi một hồi, Vũ Minh không thể nào chịu được anh ta nên kéo Thưần vào chịu chung.

Đầu tiên Thư Tân còn trả lời anh ta vài ba câu, nhưng cô phát hiện ra mình không thể nào tập trung đọc sách nên lấy cớ đi vệ sinh rồi chạy qua phòng đọc sách nhỏ bên cạnh, không gian tĩnh lặng nên hiệu suất đọc sách của cô lập tức tăng cao.

Đến mười giờ, cả hai người một trước một sau đi khỏi khoa Điều trị đau. Vừa đến thang máy, Cố Phi Vũ gọi điện.

Thư Tân nghe máy: “Cố sư huynh!”

Cố Phi Vũ cười hề hề: “Biết được thói quen của em rồi... có phải vừa mới tan ca không? Cố sư huynh cũng vậy, đang ở sảnh cấp cứu!”

Xuống tới tầng trệt, Cố Phi Vũ quả nhiên đang đi qua đi lại trước cửa chính, anh ta lò Vũ Minh, quay sang nói chuyện với Thư Tân: “Muộn rồi, để Cố sư huynh đưa em về. Từ khi bệnh viện chuyển qua địa chỉ mới, đây là lần đầu tiên anh sang ký túc xá nữ.”

Vũ Minh nhìn Cố Phi Vũ: “Nhà cậu ở Quan Sào, thuận đường gì chứ?”

Cố Phi Vũ xua tay: “Quá mệt, lái xe không an toàn. Đêm nay tớ chấp nhận ngủ ở nhà cậu một đêm.”

Đi ngang qua cửa hàng trái cây, Thư Tân lại dừng lại, tối nào đi qua đây cô cũng thấy đói bụng, về ký túc xá ăn mì lại phiền phức nên mấy ngày nay cô đã tạo cho mình thói quen uống một ly nước trái cây cho chắc dạ.

“Em mời hai sư huynh uống nước trái cây, Cố sư huynh uống vị gì ạ?”

“Để em mời thế nào được chứ!” Cố Phi Vũ muốn vào mua.

“Khoảng thời gian này em đã phiền đến Cố sư huynh không ít, muốn cảm ơn anh!” Rồi quay sang Vũ Minh: “Sư huynh vẫn uống nước ép táo?”

“Tôi uống giống của cô!”

Thư Tân cầm hai ly nước ép chanh leo đưa cho bọn họ trước rồi quay trở lại chờ ly của cô. Vũ Minh nhấp một ngụm: Con mẹ nó, còn khó uống hơn nước táo!

Ném thì không nỡ nên anh đành nhắm mắt uống một hơi.

Thư Tân vừa ra đã trông thấy ly của Vũ Minh cạn rồi, cô ngạc nhiên: Sao anh ấy uống nhanh vậy??!

Cố Phi Vũ cũng uống rất nhanh, “Ngon quá, không hổ là nước trái cây sư muội Thư Tân mua.”

Cô nở nụ cười ái ngại: “Em biết hai sư huynh không thích uống. Lần sau em mời món khác ạ, nếu không thì thật sự chẳng có tí thành ý nào!”

Đi được một đoạn, Vũ Minh lên tiếng: “Đúng rồi, gửi cho tôi đề tài của cô!”

“?”

Anh khẽ nhíu mày: “Hai ngày nay chủ nhiệm La không rảnh, tôi giúp cô xem trước.”

Trong lòng Thư Tân nảy sinh nhiều nghi vấn nhưng không hỏi được, cô không nhìn anh, cắn ống hút gật gù: “Vậy thì phiền sư huynh ạ!”

Về đến nhà Cố Phi Vũ nhìn theo bóng lưng của Vũ Minh: “Thư Tân mời cậu uống nước ép trái cây khi nào? Có phải cậu đã đưa em ấy về một lần

không?”

Vũ Minh không trả lời, đi thẳng vào phòng ngủ.

Cô Phi Vũ ngả người ra ghế sofa: “Chị Văn phân tích rõ ràng... Tên nhái này rõ ràng là có ý với Thư Tân. Tớ chưa bao giờ thấy cậu uống mấy thứ nước này, đưa con gái về nhà lại càng không!”

Vũ Minh cởi quần áo, thay đồ ngủ, đi sang phòng tắm.

Giọng Cô Phi Vũ ở bên ngoài vẫn truyền đến: “Chả trách hai hôm nay suốt ngày cậu cầm điện thoại, tớ và chị Văn nói chuyện cậu cũng mất tập trung... Có phải hai ngày cuối tuần chờ Thư Tân liên lạc không?”

Ánh mắt Vũ Minh vô tình nhìn xuống di động trên bồn rửa tay: Quái lạ, anh cầm vào đây lúc nào?

“Hôm thứ sáu lại còn ra ngoài chơi. Con mẹ nó, không sợ lãng phí thời gian à?”

Vũ Minh nhíu mày ném kem đánh răng lên kê.

“Vừa rồi gấp tớ mặt như đít nồi, chê tớ chướng mắt đúng không?”

Vũ Minh mở vòi sen, nước vẫn âm như mọi ngày, nhưng sao hôm nay anh lại cảm thấy rất nóng. Anh khóa nước nóng, trầm người trong nước lạnh, tâm trạng tinh táo hơn.

Giọng nói Cố Phi Vũ đứt quãng.

“Đồ đàn, chưa yêu đúng là nhát gan, chết cũng không dám thừa nhận. Vô dụng.”

“Tế bào yêu đương lùi về không, vừa mở miệng đã làm con người ta tức phát khóc.”

“Người bình thường mạnh khỏe mà còn bị cậu chọc đến phát điên. Người ta sớm đã có ánh tượng xấu nay lại càng thêm xấu với cậu. Tớ có lời khuyên cậu trước khi bị dập tắt mọi hi vọng... Nếu như Thư Tân cảm thấy hứng thú với cậu thì đã không khách sáo với cậu rồi!”

Cửa phòng đột nhiên mở ra: “Không phải cô ấy cũng khách sáo với cậu sao?”

Cố Phi Vũ giật mình ngồi bật dậy: “Mẹ nó! Có tiền bối! Về chuyện này tớ nhất định sẽ ra sức.”

Vũ Minh xoa nước trên tóc, cầm điện thoại lên nhìn, cô vẫn chưa gửi email đề tài cho anh. Anh mở trang cá nhân của cô, bài đăng không nhiều, nhưng mỗi tấm hình cũng giống như cô vậy, từ trong ra ngoài đều mang đến cảm giác ám áp.

Status mới nhất có hai tấm hình: món ăn bố cô nấu và phòng ngủ riêng của cô.

Ga trải giường màu hồng nhạt, đầu giường có hai chiếc gối hình trái tim.

Anh liếc nhìn giường của mình, ga giường xám đậm, trông chẳng ám áp chút nào, một người ở lâu như vậy lần đầu tiên ao ước chiếc giường của người khác.

“Bị tớ nói trúng tim đen rồi nên ngại không dám ra hả? Ở trong đó làm gì?”

Anh đi ra ngoài, ngồi lên chiếc sofa đơn, gác chân lên bàn trà: “Con mẹ nó! Lần sau đừng đi cùng bọn tớ!”

Cô Phi Vũ: “Dựa vào cái gì?”

Vũ Minh im lặng rồi mở miệng nói gì đó.

Cô Phi Vũ vừa kinh ngạc vừa buồn cười: “Cái gì?”

Vũ Minh mở bản đồ, tìm danh lam thắng cảnh quanh thành phố: “Con gái thích chơi gì vậy?”

“Trả lời câu hỏi của tớ trước đã, cậu vừa nói gì muốn làm gì?”

“...”

Cô Phi Vũ ôm cánh tay: “Tạm thời sư muội Thư Tân chưa có cảm giác với tớ nhưng cũng chưa chắc sau này không chấp nhận sự theo đuổi của tớ. Từ nay về sau, không chỉ buổi tối tối đón em ấy mà sáng sớm tớ sẽ đưa bữa sáng rồi cuối tuần về nhà em ấy ăn chực.”

“...”

“Em ấy là cô con gái hiếu thuận, vì công việc không có thời gian nghỉ ngơi, đợi đến kỳ nghỉ đông tớ sẽ mời cả nhà em ấy đi chơi.”

“...”

Vẫn chưa có phản ứng, Cô Phi Vũ lại tiếp tục, “Không phải em ấy rất thích học tập à... Tớ sẽ không ở nhà tra tìm tài liệu nữa mà chờ bên khoa Điều trị đau, ngày mai sẽ cầm máy tính theo...”

Vũ Minh ngắt lời Cô Phi Vũ: “Con mẹ nó! Tớ muốn theo đuổi cô ấy!”

Cố Phi Vũ phá lên cười, bật dậy khỏi sofa: “Không nghe thấy, nói to lên, ông nội Cố đây chưa nghe rõ!”

Chương 27

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Trời vừa sáng Thư Tân đã đến khoa, cô phát hiện bầu không khí vui vẻ khác hẳn ngày thường, cả hội trường rộng lớn có tiếng nói cười vang lên không ngừng, mọi người đang bàn luận về việc đi dã ngoại cuối tuần.

Chủ nhiệm La cười tươi như hoa: “Tôi nghĩ mọi người đã đọc thông báo, khoa chúng ta lại một lần nữa được bầu chọn là “Tập thể tiên tiến”, là người quản lý khoa, trước tiên tôi chúc mừng tất cả mọi người, cảm ơn các đồng chí đã cố gắng một năm siêng năng và ân cần.”

Giáo sư Cố cười tiếp lời: “Chủ nhiệm La đừng quên mất phong trào thi đấu “Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị”. Nhất Viện có tổng cộng mười mấy bác sĩ qua vòng sơ tuyển mà chúng ta đã chiếm mất hai vị trí, khoa mình cả nửa năm nay chưa sinh hoạt ngoại khóa, chỉ bằng thừa dịp này ra ngoài vui chơi một chút.”

Chủ nhiệm La bật cười: “Dù sao cũng chỉ mới vòng loại, sợ tuổi trẻ lại sinh ra tính kiêu ngạo, tự mãn. Hai lần họp trước tôi chưa đề cập đến, bọn họ đã đến viện để chuẩn bị thi đấu, hạng mục nghiên cứu cũng đi vào quỹ đạo, khả năng rất bận và không ở trong khoa. Nếu như trong công việc có sơ suất, mong mọi người cũng thông cảm. Đề nghị của các giáo sư vừa rồi rất tuyệt, làm việc cần ra sức cũng cần nghỉ ngơi, khoa lâm sàng vốn áp lực đã rất lớn, mượn cơ hội thả lỏng một chút cũng là điều cần thiết.”

Một nhóm bác sĩ trẻ bắt đầu xôn xao: “Chủ nhiệm đã lên tiếng rồi, Vũ Minh, Lâm Cảnh Dương... Hai anh chỉ đừng đứng yên đó mà không nói lời nào à, mau bày tỏ chút thành ý đi!”

Lâm Cảnh Dương mỉm cười: “Ra tiền cũng được, ra sức cũng được, đều nghe theo ý mọi người.”

Vũ Minh: “Vậy thì cuối tuần này nhé?”

Mọi người đều ngạc nhiên, Lâm Cảnh Dương cũng vậy, không ngờ lần này Vũ Minh lại phóng khoáng như thế, cả hội trường lập tức bùng nổ, có người hiến kế: “Ra khu Đại Thế Giới vùng ngoại thành đi. Có khu câu cá, công viên nước. Các giáo sư như chủ nhiệm La có thể tổ chức các hoạt động nhàn nhã, còn thanh niên chúng ta qua khu vui chơi.”

“Có được dẫn theo người nhà không?”

Giáo sư Cố: “Đĩ nhiên là được, vẫn theo quy tắc, ai dẫn theo vợ con phải đăng ký, tự mua vé riêng cho gia đình mình. Vũ Minh và Lâm Cảnh Dương phụ trách mời cơm.”

Bầu khí tranh luận sôi nổi, thấy không còn sóm, chủ nhiệm La liền nhắc nhở mọi người mau chóng giao ban.

Giờ cơm trưa ở căn tin, Thịnh Nhất Nam rất hưng phấn: “Công viên nước ở Đại Thế Giới có rất nhiều trò, nhất định phải mang theo áo tắm.”

Ngô Mặc: “Tớ không biết bơi, ở bên ngoài nhìn các cậu chơi vậy!”

Thịnh Nhất Nam trợn tròn mắt: “Không chịu được cậu, ở đó có biết bao nhiêu thứ hay, cậu chơi những trò khác cũng được. Thư Tần sao vậy, sao không nói gì?”

Thư Tần đang kiểm tra email trên điện thoại, tối hôm qua gửi cho Vũ Minh, anh chỉ trả lời hai chữ “Nhận được!”. Sáng nay định tìm anh thảo luận nhưng anh chỉ ló mặt một chút rồi đi qua phòng thí nghiệm. Anh bận như vậy không biết khi nào mới có thể giúp cô tìm được đề tài.

“À tớ đang xem vụ chọn đề tài.”

Ngô Mặc hỏi: “Cậu chọn đề tài gì?”

Thư Tân đặt điện thoại xuống: “Giảm đau trong sinh nở, bảo vệ cơ tim trước phẫu thuật, ứng dụng siêu âm thực quản trong tuần hoàn ngoại vi. Tớ khá hứng thú với những đề tài này.”

Thịnh Nhất Nam: “Hả??? Sáng nay tớ đi tìm thầy hướng dẫn trông thấy trưởng khoa Vũ đang đánh máy. Tớ liếc thử thì thấy trang đầu tiên chính là giảm đau trong sinh nở, cả nửa ngày trời anh ấy đánh máy đề tài của cậu chọn ư?”

Thư Tân e dè lên tiếng: “Gần đây chủ nhiệm La rất bận, sư huynh giúp tớ vụ đề tài.”

Ngô Mặc nhìn cô: “Ba đề tài đều là thí nghiệm lâm sàng, giảm đau sinh nở ở phòng sinh, còn hai cái sau đều thuộc phạm vi phẫu thuật tuần hoàn ngoài. Nếu muốn thu thập số liệu đều phải ở đây chờ đợi rất lâu.”

Thư Tân: “Chắc gần nửa năm, chủ nhiệm La có yêu cầu rất cao về đề tài của sinh viên, số lượng mẫu sẽ không hề nhỏ.”

Thịnh Nhất Nam bất chợt nảy ra suy nghĩ: “Không phải cậu đang là tổ trưởng cho hạng mục ung thư à??? Chọn đề tài có liên quan đến ung thư, trực thuộc hạng mục của trưởng khoa Vũ là được. Dù sao anh ấy cũng đã có danh hiệu cấp quốc gia, một hạng mục lớn như vậy chắc chắn có sẵn mô hình thí nghiệm, muốn người có người, muốn kinh phí có kinh phí, trưởng khoa Vũ chọn đại một đề tài nhỏ, đủ cho luận văn nghiên cứu sinh của cậu là ôn.”

Làm như vậy thật sự có thể tiết kiệm được lượng lớn thời gian để làm những việc khác, nhưng Thư Tân vẫn lắc đầu: “Tớ cũng có hứng thú làm đề

tài về ung thư nhưng hạng mục nghiên cứu của sư huynh tớ còn liên quan đến hợp tác Trung -Mỹ, có thể anh ấy không đồng ý. Với lại tớ cũng không muốn rước thêm phiền phức cho tổ mình. Huống hồ cậu cũng đã nói mô hình thí nghiệm anh ấy có sẵn, nếu tớ lấy mẫu có sẵn làm sao tự mình rèn luyện được năng lực nghiên cứu khoa học.”

Ngô Mặc khẽ nhíu mày: “Tớ thấy đê tài của Vương Giáo Giáo trực thuộc sư huynh Lâm Cảnh Dương đó!”

“Đâu chỉ trực thuộc đê tài, mà ngay cả buổi tối cậu ta còn không cần đi thu thập bản mẫu.” Thịnh Nhất Nam bĩu môi, “Nhưng như thế thì được gì, còn không phải đứng cuối cùng à?”

Đúng lúc Vương Giáo Giáo bê khay thức ăn đi ngang qua, vừa đi vừa bàn luận với người đi cùng: “Gần đây có mấy trung tâm thương mại mà, làm xong ca tối thứ sáu thì qua đó mua áo tắm.”

Liếc bọn họ một cái, sắc mặt Vương Giáo Giáo lạnh nhạt.

Ngô Mặc vội lảng sang chuyện khác: “Thứ bảy mấy giờ chúng ta tập trung đây?”

Thư Tân xem điện thoại: “Lúc đó sẽ nhắn tin vào nhóm chat.”

Liên tiếp mấy ngày sau đó Vũ Minh không ở khoa, ngay cả kiểm tra phòng bệnh khoa Điều trị đau cũng giao lại cho người cùng tổ nghiên cứu.

Thư Tân cảm giác mình như một miếng bọt biển, ban ngày theo giáo sư Cố học các loại gây mê toàn phần cấp cứu, buổi tối ở phòng bệnh đọc sách, mỗi ngày bồi dưỡng việc học.

Tan ca tối thứ sáu, cô về ký túc xá, hiếm khi nào thấy Thịnh Nhất Nam lại không về nhà, vừa gặp Thư Tân lập tức nói ngay: “Đọc thông báo chua,

sáng mai xuất phát từ bệnh viện, phần lớn các giáo sư trong khoa đều đi, chúng ta đi nhò xe của thầy hướng dẫn hoặc xe của các đàn anh đàn chị.”

“Đọc được rồi!” Cô đang muốn gọi điện thoại về báo cho bố mẹ việc này: “Này, cậu về nhà lấy áo tắm à?”

Thịnh Nhất Nam cười khà khà: “Nhà tớ ở gần đây mà, tớ sợ sáng mai về nhà không kịp nên chạy về nhà một chuyến!”

Thư Tân vỗ trán, cô quên mất chuyện này: “Thôi quên đi, đến đó rồi mua!”

Dứt lời, cô cúi đầu nhắn tin cho bố mẹ, vừa nhắn hai từ “Bố à...” thì điện thoại reo, là Vũ Minh gọi, cô vội nghe máy: “Sư huynh!”

“Mấy ngày nay thế nào?”

Mấy ngày nay không nghe thấy giọng của anh, có lẽ rất mệt, giọng nói của anh khàn hơn bình thường.

Cô đẩy cửa ra ngoài nghe điện thoại: “Tốt ạ, các mẫu số liệu bên khoa Điều trị đau có chất lượng rất tốt. Sư huynh thế nào rồi ạ, chắc là thuận lợi lắm!”

“Cũng được!” Anh im lặng một lúc, “Ngày mai có đi không?”

“Dĩ nhiên là đi chứ!” Cô chậm rãi đi dọc hành lang, đây là thời gian náo nhiệt nhất trong ngày, đi qua đi lại đều là bạn học.

“Sáng mai chờ tôi ở cổng bệnh viện, tôi lái xe đến đón!”

Bước chân cô chậm lại: “Á! Thật...”

Thịnh Nhất Nam đẩy cửa ra: “Thư Tần, bố mẹ cậu hỏi sao vừa rồi nhắn tin không nói tiếp, gọi cho cậu lại không được nên vừa gọi cho tớ đó!”

“Ù!” Vừa rồi cô lỡ tay gửi tin nhắn đi rồi.

Vũ Minh cũng nghe thấy, “Cô nghe điện thoại đi, không còn gì nữa, tôi tắt máy đây!”

Thư Tần: “Sư huynh ngủ ngon a!”

Ngày hôm sau là một ngày đẹp trời, Thư Tần và Thịnh Nhất Nam từ ký túc xá đi ra gặp được Ngô Mặc. Cả ba người vừa đi vừa ăn sáng. Thịnh Nhất Nam mang theo đồ ăn vặt, Thư Tần mua mấy chai nước, ba người chia nhau xong xuôi thì nhét lại vào balo của mình.

Đến cổng bệnh viện vẫn còn sớm, chưa có nhiều người.

Lâm Cảnh Dương chờ Vương Giáo Giáo và mấy người bạn, Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam đi xe của thầy hướng dẫn đang đỗ phía trước.

Thư Tần chạy qua chạy lại, đang thấy kỳ lạ là không thấy xe Vũ Minh ở đâu thì một chiếc xe màu đen dừng trước mặt. Cửa sổ xe vị trí ghế lái phụ hạ xuống, có người nhe răng cười với cô: “Sư muội Thư Tần, mau lên xe!”

Cô mỉm cười: “Cô sư huynh!”

Nhìn ra ghế sau là Chu Văn: “Chào chị Chu!”

Cô Phi Vũ: “Em nói xem sư huynh của em thật xấu tính, cả khoa ra ngoài chơi, cô tình trực lợi nên giấu nhẹm với anh và chị Văn. Nếu không phải tối qua anh nghe mọi người kể thì không biết được có chuyện tốt như thế!”

Vũ Minh hỏi cô: “Ăn sáng chưa?”

“Dạ ăn rồi!” Cô lấy nước suối ở trong balo ra: “Cố sư huynh, chị Chu, em mời anh chị uống nước.”

Nước suối không đủ chia, cô nhét bình sữa chua của mình vào tay Vũ Minh.

Vũ Minh cầm lên ngó nghiêng ngó dọc một hồi mới lấy ra chuẩn bị uống, Chu Văn mỉm cười cướp lấy: “Cảm ơn trưởng khoa Vũ, chị mới xuống ca, sắp hạ đường huyết rồi. Cậu và Cố Phi Vũ đã ăn sáng, cái này tặng lại cho chị bồi bổ nguyên khí đi!”

Thư Tân lấy túi bánh bích quy: “Chị Chu, em mời chị ăn lót dạ!”

Cố Phi Vũ: “Xem ra sư huynh của em có hi vọng được cải thiện bữa ăn rồi. Nào là sữa chua, nào là nước trái cây. Khi nào bố em làm sủi cảo mang cho bọn anh nếm thử nhé!”

Thư Tân cụp mắt, kéo khóa balo, mỉm cười: “Em về nhà sẽ nói bố nấu ngay, thứ hai em mang đến cho!”

Chu Văn: “Không phải hàng ngày bố cậu ở nhà đều say mê nấu nướng à? Mỗi lần chị lướt WeChat đều thấy ảnh mấy món bác nấu, làm sủi cảo đẹp phết!”

“Đừng nói nữa, bố em được bệnh viện mời về làm cố vấn, bây giờ càng ngày càng nhiệt tình, cả tháng nay không chịu vào bếp.”

Anh ta lại quay sang nhìn Thư Tân: “Sư muội Thư Tân, nhắc đến bố anh, em đừng thấy tính cách của sư huynh em không thân thiện nhưng đối xử với bạn bè thì không có lời nào để nói. Mười mấy năm trước khi nhà anh còn ở khu này, có một lần bệnh tim của bố anh tái phát, thang máy thì hỏng,

nếu không phải nhờ sư huynh của em nhanh chân cõng ông ấy đi cấp cứu thì ông đã sớm không còn trên cõi đời. Mà sư huynh em lúc đó đang sốt rất cao, cứu được bồ anh thì cậu ấy cũng bị viêm phổi.”

Mười mấy năm trước? Thư Tân nhìn Vũ Minh, khi đó anh chỉ mới là một cậu nhóc.

Vũ Minh: “Các người không còn chuyện khác để nói sao?”

“Vậy thì nói chuyện khác!” Chu Văn hỏi Thư Tân, “Đi công viên nước em có mang áo tắm không?”

“Dạ không, em định qua đó rồi mua.”

Cô Phi Vũ: “Vũ Minh, tối nay mọi người ở bên đó sao?”

“Xem tình hình đã!”

Trên đường đi Thư Tân tán gẫu với mọi người, trong phút chốc đã đến ngoại thành, công viên giải trí rộng lớn ở ngay trước mắt, ngoài cửa sổ là một màu xanh biếc dịu dàng, tiết trời rất đẹp, đâu đâu cũng gặp du khách.

Vũ Minh đỡ xe, anh mua mấy chai nước rồi đưa chai nước trái cây cho Thư Tân: “Muốn chơi gì?”

Cô Phi Vũ cười híp mắt: “Đúng, muốn chơi gì các sư huynh đây đều thỏa mãn em!”

Chu Văn kéo anh ta sang một bên, nhỏ giọng: “Tình huống thế nào vậy, không phải cậu muốn theo đuổi sư muội Thư Tân à, sao dọc đường đều như đang giúp Vũ Minh với Thư Tân vậy?”

Cố Phi Vũ: “Tên nhóc này đã gọi em là ông nội Cố, em còn dám cướp với cậu ấy ư?”

Vũ Minh và Thư Tân đi đầu trước, Thư Tân tìm một vòng vẫn chưa gặp nhóm của Thịnh Nhất Nam, đã đến trước cổng công viên nước, Vũ Minh nhìn cô: “Này, không phải cô nên mua áo tắm trước sao?”

Chương 28

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tân vừa uống nước trái cây vừa gật gù, mua áo tắm thì chẳng có gì nhưng đi cùng sư huynh thì hơi ngượng.

Vũ Minh đột nhiên ngẩng đầu: “Bên kia là cửa hàng bán đồ bơi!”

Thư Tân nhìn theo hướng anh chỉ, đúng là như vậy.

Hai người cùng nhau đi tới, Vũ Minh dừng ở cửa: “Tôi ở đây chờ cô!”

Cô ngẩng đầu nhìn gò má anh, có lẽ anh cũng nhìn ra cô đang ngại nên không nhất thiết phải đi vào cùng, cô thở phào một hơi, kéo lại dây balo: “Vâng, em mua xong sẽ ra ngay!”

Cửa hàng này khá lớn trong khu công viên nước, cung cấp đủ loại, đủ kiểu dáng áo tắm, có cả những món đồ chơi dưới nước. Cô đi vào nhìn xung quanh, vừa mắt với bộ áo tắm màu đen hoa li ti, trên ngực có nơ buộc, phía dưới là váy tầng xếp ly.

Giá hơn 400 tệ, cô vừa hỏi qua, không bót.

Ở nhà cô đã có một bộ áo tắm rồi, tiền trợ cấp cho nghiên cứu sinh một tháng không nhiều, cô không nỡ tiêu nhiều tiền như thế chỉ để mua một bộ đồ tắm.

Đang định xem những mẫu khác thì Vũ Minh đi vào: “Chọn xong chưa?”

Cô vội trả lời: “Đã xong rồi ạ!”

Anh đi đến bên cạnh cô, liếc nhìn bộ áo tắm, sau đó rút ví lấy thẻ đưa cho nhân viên cửa hàng.

Thư Tân không thể đi theo vết xe đỗ lần trước, cô nhanh hơn một bước đưa điện thoại, “Phiền chị thanh toán qua WeChat!”

Chu Văn cười hì hì đi vào: “Thư Tân, em chưa chọn xong sao, Cố sư huynh của em đang định xông vào chọn giúp em kia.”

Thư Tân quay đầu nhìn lại, quả nhiên Cố Phi Vũ đứng ở cửa.

Vũ Minh nhìn phao tay ở vách tường, liếc mắt nhìn Thư Tân: “Biết bơi không, có cần mua phao không?”

Thư Tân vui vẻ cho áo tắm vào balo: “Em biết!”

Chu Văn kêu lên một tiếng: “Cậu coi sự muội cậu là trẻ con à?!!”

Đúng lúc Cố Phi Vũ đi vào nghe được câu này, anh ta phá lênh cười: “Không biết bơi cũng không sao, sư huynh của em biết bơi. Khi còn nhỏ cậu ấy đã tham gia thi đấu giải “Thiếu Niên Du Vịnh” của thành phố rồi đó. Có cậu ấy che chở em cứ an tâm chơi thỏa thích những trò mạo hiểm dưới nước.”

Thư Tân mỉm cười không nói tiếp, Vũ Minh nhíu mày nhìn Cố Phi Vũ: “Hôm nay cậu nói nhiều thế!”

Bốn người đi ra, Cố Phi Vũ cố tình đi lùi về sau hai bước, “Chị xem hai người này đi, đẹp thì có ích gì, đầu óc tối ngày nghĩ đến công việc, ngay cả cách theo đuổi cũng không biết. Người ta đi công viên nước chỉ mong sao

có nhiều cơ hội tiếp cận con gái. Cậu ấy thì sao, lại đi hỏi mua phao ... May là em có mặt, không thôi thì chắc cậu ấy vẫn cứ lơ ngơ.”

Chu Văn: “Người ta không giống cậu, suốt ngày trong đầu chỉ có mấy suy nghĩ lăng nhăng vớ vẩn!”

“Sư muội Thư Tân đẹp như vậy, cậu ấy lại đang thích người ta, em không tin trong đầu cậu ấy không có suy nghĩ xấu xa gì!”

Chu Văn cười nói: “Chị hỏi thật, cậu theo đuổi sư muội Thư Tân cũng lâu rồi, lỡ như Vũ Minh và cô bé ấy thành đôi, cậu không ghen tị sao?”

Cô Phi Vũ nhìn hai bóng lưng trước mặt, giọng nói đầy chán nản: “Dù sao em cũng có kinh nghiệm mấy lần yêu đương. Gần đây theo đuổi Thư Tân, em ấy có cảm giác với em hay không làm sao em không biết. Em đoán em ấy không thích loại người như em, cho dù theo đuổi cả năm trời cũng chẳng bắn được tia lửa nào. Hơn nữa bố em coi Vũ Minh như con ruột, trước đây thường cùng mấy ông bạn đồng nghiệp sắp xếp vài lần xem mắt cho cậu ấy. Nếu bố em biết Vũ Minh khó lăm moi có suy nghĩ yêu đương này mà em lại ở giữa quấy rối thì chắc ông sẽ đập em một phát chết luôn.”

Chu Văn không lên tiếng.

Cô Phi Vũ nhìn cô ấy: “Chúng ta lớn lên cùng nhau, chuyện gia đình Vũ Minh năm đó không rõ ai đúng ai sai. Chỉ có điều... từ khi mẹ cậu ấy mất, một mình cậu ấy cứ chờ ở trong nước, tháng ngày trôi qua như thế nào chúng ta đều nhìn ra. Sư muội Thư Tân là một cô gái tốt, nếu như hai người bọn họ thật sự thành đôi thì sau này ngày lễ Tết coi như cậu ấy cũng có “nhà”.”

*

Thư Tân và Chu Văn vào phòng thay đồ nữ thay áo tắm, ở đó họ gặp rất nhiều bác sĩ và bạn học, Thịnh Nhất Nam lẫn Vương Giáo Giáo cũng có

mặt. Mọi người nói nói cười cười rồi cùng nhau ra ngoài.

Đi ngang qua một nhóm học sinh cấp ba, trong nhóm có người kêu lên: “Ôa... Mau nhìn qua bên kia, dáng người quá chuẩn!”

Bên này có bác sĩ ngẩng đầu lên nhìn, cất giọng đầy kinh ngạc: “Người này nhìn quen vậy!”

Thịnh Nhất Nam: “Mẹ ơi! Là trưởng khoa Vũ!”

Thư Tân nhìn sang, đúng là Vũ Minh đang đứng bên cạnh bể bơi, mặc quần đùi bơi, bờ vai rộng, bắp thịt cân xứng và săn chắc.

Có lẽ anh đã bơi một vòng, tóc và người đều ướt nhẹp, ánh mặt trời chiếu lên những đường nét trên cơ thể anh, phát ra những đốm sáng lấp lánh.

Trong nước đột nhiên có người ló đầu lên, vẫy tay: “Chị Văn, sư muội Thư Tân, mau qua đây!”

Vũ Minh cũng quay đầu sang bên này, ánh mắt nhìn thẳng vào Thư Tân.

Vương Giảo Giảo và mấy người đi đến chào hỏi.

Chu Văn không nói nhiều, chạy ra bể bơi nhảy úm xuống rồi lại trồi lên vẫy tay với các cô.

Thư Tân mỉm cười: “Em ngồi đây một lát đã!”

Rồi cô ngồi xuống thành hồ, thả hai chân xuống nước.

Thịnh Nhất Nam ngửa đầu ra sau: “Mẹ ơi, Thư Tần, cậu đúng kiểu không phải nắng nhưng vẫn chói chang đây! Tớ không ngồi cùng cậu nữa đâu, so với cậu tớ như cục than đen!”

Vũ Minh ném khăn mặt lên ghế, đi xuống ngồi bên cạnh Thư Tần, không biết ai có ý hất nước về phía bọn họ, Thư Tần không kịp tránh, người bị ướt một mảng lớn, vẩy đèn bết chặt vào đùi.

Đúng lúc Vũ Minh trông thấy cảnh này, anh vặn chai nước uống một ngụm, bỏ xuống, sau đó lại cầm lên uống một ngụm nữa.

Thịnh Nhất Nam cười hì hì: “Trưởng khoa Vũ, ngày hôm nay cảm ơn anh và sư huynh Lâm Cảnh Dương.”

Tuy rằng chỉ mời một bữa cơm nhưng đã khách sáo lăm rồi.

Vương Giảo Giảo cũng ló người lên nói với bọn họ: “Các cậu không xuống chơi à?”

Mồm năm miệng mười, Thư Tần cũng không nói được câu nào, Vũ Minh hỏi các cô: “Mọi người muốn uống nước không?”

Thịnh Nhất Nam cười mãn nguyện: “Trưởng khoa Vũ thật tận tình, ngại quá ạ!”

Vương Giảo Giảo: “Vậy em uống nước chanh!”

Vũ Minh hỏi mấy bác sĩ còn lại: “Mọi người uống gì?”

Sau đó Vũ Minh đứng dậy nói với Thư Tần: “Đi thôi, cùng đi lấy đồ uống.”

Thư Tân đành phải đứng dậy, hai người đến quầy bán nước gần đó, Vũ Minh không quay về, anh nhò nhân viên giao đồ uống đến vị trí của mọi người rồi đưa ly nước trong tay cho Thư Tân, kéo cô sang khu bể khác.

Thư Tân nhận đồ uống: “Cảm ơn sư huynh!”

“Muốn chơi trò gì?”

Đằng trước là trò cầu trượt xoắn ốc, tiếng la hét vang lên trong đường ống, nháy mắt một cái, bọt nước bắn tung tóe, nhìn qua đã biết trò này vừa vui vừa kích thích.

Cô nở nụ cười: “Trò gì cũng muốn chơi à! Hay chúng ta chơi trò này trước đi!”

Hai người đi thẳng về phía trước, cô nhìn anh: “Sư huynh, anh xem đề mục của em có đề nghị gì không?”

“Ba đề tài đều thuộc thí nghiệm lâm sàng, phải quan sát đối chiếu mẫu đạt đến một mức nhất định. Ban ngày cô làm thí nghiệm, tối đọc sách, nếu làm đề tài này cô phải xoay qua khoa khác. Nhắc đến thôi cũng thấy mệt.”

“Vẫn đề là thí nghiệm lâm sàng đều như vậy, cả ba mục ấy em đều rất có hứng thú.”

Anh dừng lại, liếc cô một cái: “Không phải cô có ý định lên liên thông à? Sao không trực thuộc hạng mục của tôi?”

Thư Tân cúp mắt: “Thế nhưng em muốn tự mình rèn luyện năng lực nghiên cứu khoa học.”

Anh nhìn bóng lưng của cô, đoán cô sẽ làm như vậy.

Anh sờ căm: “Hai đè tài đầu: giảm đau trong sinh nở ở nước ngoài đã có rất nhiều bài nghiên cứu, bảo vệ cơ tim trước phẫu thuật thì phạm vi quá rộng. Đè tài thứ ba, ứng dụng siêu âm thực quản trong tuần hoàn ngoại vi, siêu âm thực quản có thể dùng để đánh giá chức năng xâm lấn tim sau khi đóng ngực, nếu như cô theo thí nghiệm này vừa có thể thông thạo kỹ thuật siêu âm thực quản, vừa rèn luyện trình độ trong lĩnh vực tuần hoàn ngoài... Vậy chi bằng cô chọn đè tài thứ ba đi!”

Nhờ phân tích của anh, ý nghĩ trong đầu cô càng rõ rệt: “Đúng là em muốn như vậy. Hiện tại em vẫn đang công tác bên gây mê toàn phần, không có kinh nghiệm trong lĩnh vực tuần hoàn ngoài cơ thể. Đến khi làm báo cáo này có thể một số tư liệu vẫn chưa nắm rõ, sư huynh, dựa theo lịch học khi nào chúng ta có thể tham gia phẫu thuật tuần hoàn ngoài ạ?”

Anh nở nụ cười: “Cô mới vào khoa bao lâu mà lúc nào cũng nhớ tuần hoàn ngoài thế?”

Mỗi khi anh cười đáy mắt rạng rỡ hơn hẳn, cả khuôn mặt đều mang theo thần thái khó ai bì kịp.

Cô rời tầm mắt sang hướng khác: “Hơn nửa tháng thôi ạ!”

Hai người đã đến bể bơi khác, không biết ai ở phía sau đáy Vũ Minh mỉm cái: “Tên nhóc, nhảy xuống đi!”

Vũ Minh rời xuống nước rồi lại lấp ló trên mặt nước.

“Cô Phi Vũ, tớ không ngờ cậu cũng thích trò này đây!”

Cô Phi Vũ chạy sang phía Thư Tân, thuận tay cũng đẩy cô xuống: “Sư muội Thư Tân xuống chơi cùng bọn anh nào!”

Đúng lúc thang trượt có người lao xuống, Vũ Minh nhanh tay kéo Thư Tân về phía mình.

Thư Tân không cản thận va vào lòng ngực đê Trần của anh, trong phút chốc hơi thở nam tính vây lấy cô. Mắt cô chưa kịp mở ra, chỉ cảm nhận được lòng ngực anh rất ấm, tim đập cũng khá nhanh.

Tim cô như có gì đó căn nhẹ, chớp chớp mắt rồi đưa tay lau cho bớt nước, vừa mở mắt liền chạm phải ánh mắt của anh. Gương mặt anh cũng dính đầy nước, từng giọt nước từ sống mũi cao chậm rãi chảy xuống.

Trong phút chốc cảm giác lạ lẫm kia ngày càng mãnh liệt, theo bản năng cô vội trâm mình xuống nước, bơi một vòng, đợi đến khi cách anh một khoảng mới trồi lên khỏi mặt nước. Cô đột nhiên nhớ ra, vừa rồi ở khoảng cách gần, phía bụng, lòng ngực, cánh tay và chân đều không có.

Rốt cuộc hình xăm của anh ở đâu?

Không biết nghĩ gì, cô quay đầu nhìn anh, đúng lúc anh cũng rời mắt đi.

Lấy tay lau nước trên mặt rồi nhảy một nhịp, cả người lặn sâu trong bể nước. Bơi một quãng thật dài nhưng trong đầu anh vẫn chưa thể bình tĩnh lại, trước mắt anh dường như vẫn có thể nhìn được chiếc váy bơi của cô nổi trên mặt nước tựa như đóa sen trong hồ nước tĩnh lặng.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

VŨ MINH: Trêu sư muội, bán cả nhan sắc

Hình xăm từng được đề cập ở chương 2.

Chương 29

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Tối về Thư Tần vẫn đi xe của Vũ Minh.

Thầy hướng dẫn của Thịnh Nhất Nam có uống chút rượu nên nhờ người bạn lái xe giúp, Thịnh Nhất Nam không còn chỗ ngồi nên đành phải đi nhờ xe của Thư Tần.

Trên xe đã có Chu Văn và Cố Phi Vũ nói nhiều, cộng thêm bà tám Thịnh Nhất Nam nên ồn ào hơn hẳn.

Thịnh Nhất Nam: “Ngày hôm nay ở công viên nước có ít nhất mươi bạn gái hỏi xin số điện thoại của trưởng khoa Vũ. Em có biết mấy cô ấy là ai đâu, dĩ nhiên là không cho!”

Cố Phi Vũ không chịu thua: “Không có ai hỏi thăm anh sao?”

Thịnh Nhất Nam: “Có chứ, tại sao lại không có?”

Cố Phi Vũ ôm cánh tay: “Vừa nghe đã biết em chỉ đang an ủi anh. Thật kỳ lạ, anh và tên nhóc này rõ ràng chênh lệch bao nhiêu, một mình anh ra đường không biết bao cô ngoài nhìn. Vậy mà một khi đi với cậu ấy là các cô nàng tự động quên mất anh!”

Vũ Minh đột nhiên lên tiếng: “Tại cậu nói quá nhiều!”

Cố Phi Vũ cười mỉa: “Đừng quá mừng, rồi chờ cơ hội mà chơi tớ. Tớ cho cậu biết đừng quá đắc ý kéo quay đầu lại khóc tu tu.”

Thịnh Nhất Nam: “Üm, nói thế nào cũng thấy kỳ lạ, em cảm giác hôm nay trưởng khoa Vũ cực kỳ vui vẻ.”

Chu Văn: “Thịnh Nhất Nam, đừng nói đến người khác, chiêu nay có cô bạn chạy ra chỗ chị xin số của em. Chị sợ người ta nhìn nhầm nên nhắc lại với bạn ấy em là con gái, vậy mà bạn ấy bảo biết rồi!”

Mọi người đều tròn mắt ngạc nhiên, sau đó phá lên cười.

Thịnh Nhất Nam vội đáp: “Không được, chị Chu không được cho!”

Thư Tần vỗ trán: “Nguy rồi, vừa rồi cũng có người hỏi tó, mà tớ lỡ cho số cậu mất tiêu rồi!”

Thịnh Nhất Nam lườm bạn mình: “Thư Tần, không ngờ cậu lại xấu xa như vậy.”

Cứ như vậy cười cười nói nói, thời gian trôi qua rất nhanh, chǎng mấy chốc đã đến tiểu khu Hoa Đào, Thư Tần cởi dây an toàn: “Cố sư huynh, chị Chu ngủ ngon. Thịnh Nhất Nam, về nhà nhớ gửi ảnh chụp hôm nay cho tớ!”

Vũ Minh nhìn tiểu khu, cũng chưa hẳn là muộn lăm, ngoài cổng có bảo vệ, đèn đuốc dưới sân sáng trưng, vẫn còn người đi qua đi lại, chỗ ngồi phía sau chỉ còn Thịnh Nhất Nam.

Thư Tần vừa rồi chào tất cả mọi người, chỉ chừa lại một mình anh. Anh nhìn qua gương chiếu hậu, đối diện với tầm mắt của anh, ý thức được điều gì, cô lập tức cúi đầu cầm balo: “Cảm ơn sư huynh!”

Cô Phi Vũ nhẹ răng cười: “Hôm nay sư muội Thư Tần chơi vui không?”

Cô mỉm cười: “Rất vui ạ!”

“Sau này để sư huynh đưa bọn em ra ngoài chơi, đừng thấy hiện tại sư huynh của em xuất sắc vậy, thật ra cậu ấy rất ham chơi!”

Thịnh Nhất Nam cười khà khà: “Em cũng nhìn ra được!”

Vũ Minh nhìn Thư Tân: “Vào đi, muộn rồi!”

Thư Tân mỉm cười xuống xe.

Cố Phi Vũ nhìn theo bóng lưng của cô, “Sư muội Thư Tân nhớ mang bánh bao cho bọn anh nhé!”

“Không quên đâu ạ!” Thư Tân quay đầu mỉm cười. Vũ Minh đợi cô vào tiệm khu mới lái xe đi.

Về đến nhà bố mẹ cô vẫn chưa ngủ, đang ở phòng khách xem TV.

Ông Thư Liên Hải thấy con gái về liền chạy vào bếp lấy trái cây gọt cho con ăn, giọng nói đầy vui vẻ: “Về rồi sao, hôm nay con với các bác sĩ trong khoa đi đâu chơi?”

Thư Tân cất balo vào phòng ngủ rồi qua phòng tắm rửa tay: “Bọn con đi công viên Đại Thế Giới, trò gì cũng có, còn được xem nhiều chương trình biểu diễn. Mẹ ơi, nếu không lần sau cả nhà mình đi chơi nhé. À, sao bố mẹ còn chưa ngủ? Bố à, không phải bố đồng ý với con sẽ ngủ sớm ư?”

Bà Tân Vũ Quyên đặt điều khiển TV xuống bàn: “Cả tuần không gặp con, bố muốn thấy mặt con rồi mới ngủ được!”

Thư Tân ra trước bàn trà, lấy tăm xiên một miếng trái cây bỏ vào miệng rồi ngồi xuống ghế sofa, cô ôm lấy mẹ hôn một cái, quay đầu nhìn bố mình:

“Không được, sao không thấy bố già đi chút nào vậy? Tuần này bố có chịu chạy bộ không đó?”

Ông Thư Liên Hải tựa người ra sau, khẽ nhíu mày: “Chạy mới mấy ngày làm sao có thể già ngay được.”

Bà Tân Vũ Quyên rướn người lấy di động trên bàn: “Đừng nói đến bố con nữa, có chuyện kể con nghe này. Cuộc họp hai ngày trước mẹ gặp y tá trưởng Ngô của khoa mắt, chồng chị ấy là chủ nhiệm khoa gan mật mà bố con mới làm kiểm tra ấy, con cũng biết chủ nhiệm Trâu đúng không?”

Thư Tân gật đầu: “Biết ạ!”

“Con trai của chủ nhiệm là Trâu Mậu, nghe dì Ngô nói Trâu Mậu về nhà có nhắc đến con. Hôm đi chơi cùng khoa, con trai dì mới biết con đang thực tập nghiên cứu sinh bên Nhất Việt.”

Trâu Mậu? Thư Tân ngân người, cô đã quên mất người này: “Đúng ạ, trong khoa có một lần tổ chức đi karaoke, Trâu sư huynh cũng đi, nghe nói anh ấy công tác ở khoa gan mật nên con có nói chuyện với anh ấy vài câu.”

Tân Vũ Quyên mở WeChat của y tá trưởng Ngô, nheo mắt đánh giá bức ảnh trong đó: “Thằng bé Trâu Mậu ấy... mẹ cũng gặp mấy lần. Cực kỳ ưu tú, vừa tốt nghiệp đã được nhận vào làm ở khoa gan mật của Nhất Việt. Nghe ý tứ của Ngô Mẫn hình như Trâu Mậu có ấn tượng rất tốt với con. Bình thường thằng bé cũng bận rộn, bây giờ lại đang tham gia phong trào thi đua gì đó của Tế Nhân...”

Ông Thư Liên Hải biết vợ mình muốn nói gì: “Tần Tần nhà mình cũng rất bận, còn muốn được liên thông, em nhắc chuyện này với con làm gì?”

Bà Tân Vũ Quyên liếc chồng: “Ngô Mẫn cũng có nói gì đâu, chỉ muốn sắp xếp ngày nào cả hai gia đình cùng rảnh thì ra ngoài chơi. Tần Tần đừng nghe bố con, con gái học tập không thành vấn đề, có sự nghiệp vững vàng

vẫn hơn, nhưng cũng không thể để lỡ chuyện yêu đương. Trâu Mậu ưu tú như vậy, mẹ cũng đều quen vớidì Ngô và bác Trâu. Hiếm khi nào cả hai nhà đều biết gốc biết rẽ, nếu như con cũng cảm thấy thích hợp thì có thể thử một chút.”

Thư Tân vỗ tay đứng lên: “Ngoại trừ yêu đương con gái còn có rất nhiều việc khác để làm. Mẹ à, con chọn được đê tài rồi, ngày mai con phải dậy sớm tra tư liệu. Bố ơi ngày mai chạy bộ bố nhớ gọi con nhé!”

Bà Tân Vũ Quyên tức giận, đầy đầy chồng mình: “Anh xem anh dạy con gái thế nào. Nó cứ thế này rồi lỡ chuyện tình duyên thì em sẽ tính sổ với anh đó. Em cho anh biết thằng bé Trâu Mậu không tệ, nếu Tân Tân bỏ qua nó thì sau này không còn người nào tốt hơn đâu.”

“Giận đến thế làm gì?” Ông Thu Liên Hải cầm di động của vợ: “Anh cũng đâu có nói không cho phép con bé yêu đương đâu. Để anh xem thằng bé Trâu Mậu thế nào, có ảnh không?”

Thư Tân tắm xong đi ra, trong WeChat có rất nhiều tin nhắn của Thịnh Nhất Nam, của Ngô Mặc và các đồng nghiệp khác, tất cả đều là ảnh chụp ngày hôm nay.

Cô lướt xem từng tấm từng tấm, chợt phát hiện có tấm ảnh tuy rằng chụp cô nhưng không hiểu có phải do góc độ chụp hay không mà trông Vũ Minh còn rõ nét hơn cả cô.

Đang định gửi ảnh trong máy mình cho mọi người thì Vũ Minh nhắn tin đến.

“Tôi tìm được một trang web về siêu âm thực quản, đã gửi qua email cho cô rồi. Thứ hai chủ nhiệm La có hỏi đừng để không trả lời được.”

Cô thoát ra ngoài, đăng nhập email, quả nhiên có thư mới.

“Em nhận được rồi, cảm ơn sư huynh. Ngày mai ở nhà em nhất định sẽ đọc thật kỹ.”

Còn không quên gửi thêm biểu tượng cảm xúc gật đầu lia lịa.

Lát sau anh nhắn tin lại: *“Những biểu tượng cảm xúc này ở đâu ra vậy?”*

Cô tượng tưởng vẻ mặt của anh khi nói câu này, khóe miệng bất giác mỉm cười: *“Di động em có lưu.”*

Nhắn tin xong cô gửi cho anh một file biểu tượng cảm xúc.

Anh chưa nhắn tin lại nhưng nhìn dòng thông báo “Đang soạn tin”, cô đoán có lẽ anh đang nghiên cứu mấy biểu tượng cảm xúc đó.

Cô liền gửi cho anh mấy tấm ảnh vừa nhận được: *“Sư huynh xem ảnh đã chơi hôm nay chưa? Mấy tấm này Trương sư huynh chụp không tệ.”*

Vũ Minh mở ra xem. Vừa rồi đồng nghiệp cũng gửi ảnh vào di động của anh, nhưng anh không mở ra. Lúc này lại lướt qua lướt lại từng tấm, trong đó có một tấm anh và Thư Tân đứng trước quầy nước, tuy rằng hai người không nhìn nhau nhưng đứng rất sát.

“Ù.”

Anh bấm lưu lại.

Lát sau lại hỏi: *“Không còn à? Chỉ có vài tấm thôi sao?”*

Cô tìm kiếm, còn lại toàn là ảnh chụp của một mình cô: *“Hết rồi a!”*

Nhắn xong không thấy anh trả lời lại. Cô nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ, có lẽ ngày mai anh còn phải đến bệnh viện: “*Sư huynh ngủ sớm đi a. Chúc sư huynh ngủ ngon.*”

Anh đang nhắn tin cho cô, nhìn chằm chằm màn hình vài giây, anh đành xóa đi, viết hai chữ: “*Ngủ ngon.*”

*

Sáng thứ hai, chủ nhiệm La họp sớm với Vũ Minh.

Thư Tân đành cất bánh bao vào lại balo, đang định vào phòng thay đồ thì Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam đi phía sau gọi: “Thư Tân!”

“Sao thế?”

“Đọc thông báo cho nghiên cứu sinh chưa? Trường mình phát động thi đấu toàn hệ thống, nếu như lần này ai đoạt quán quân sẽ được qua Mỹ giao lưu học tập ba tháng, cậu có đăng ký không?”

Thư Tân nhìn vào di động của Ngô Mặc: “Tự đăng ký hay là do bên khoa đề cử?”

“Không biết!” Ngô Mặc lắc đầu: “Chủ nhiệm La không nhắc đến việc này, vừa rồi tớ lén xem trang web trường đấy!”

Thịnh Nhất Nam: “Nếu tổ chức cuộc thi toàn hệ thống thì khẳng định sẽ phải chọn hạt giống xuất sắc nhất để đi thi. Còn nhớ Thích Mạn bên khoa nội tiết không, siêu cấp học bá (1), lại còn xinh đẹp. Tớ khẳng định cô ấy sẽ đi thi, giống như khoa mình, chắc chắn là Thư Tân.”

(1) Học bá: Sở trường là học tập, là một học trò có điểm số rất cao.

Đúng lúc Vương Giáo Giáo đi ngang qua, nghe được vài câu, sắc mặt lạnh tanh.

Ba người bọn họ lập tức không bàn nữa: “Muộn rồi, vào làm việc thôi!”

Phòng làm việc của chủ nhiệm La cũng khá náo nhiệt, phó chủ nhiệm Chương, giáo sư Ngô, giáo sư Phan và vài người nữa đang nói chuyện bên trong, hoặc tìm chủ nhiệm La ký tên.

Lâm Cảnh Dương gõ cửa, mỉm cười đi vào: “Chủ nhiệm La, phòng giáo vụ bên trường gọi điện thoại đến muốn khoa mình đề cử một bạn nghiên cứu sinh để tham gia thi đua, em qua đây xin ý kiến của thầy.”

Anh ta cũng là thư ký khoa của trường, các công việc bên khoa và bên trường đều liên lạc với anh ta đầu tiên.

Chủ nhiệm La đầy mắt kính: “Đưa thông báo thầy xem.”

Lâm Cảnh Dương tiến đến gần: “Hệ tám năm là do khoa khác chọn, bên mình chủ yếu là nhóm nghiên cứu sinh hệ năm năm và bảy năm. Vì lần này có liên quan đến tiêu chuẩn học tập tại Mỹ nên cạnh tranh khá kịch liệt.”

Phó chủ nhiệm Chương gác chân, mỉm cười gật gù: “Khoa chúng ta luôn luôn có những đề cử ưu tú. Chủ nhiệm La, để công bằng chúng ta sẽ nhờ các thầy hướng dẫn tự đề cử sinh viên ưu tú, sau đó bàn luận rồi để tập thể quyết định, vì kỳ thi lần này không chỉ liên quan đến tố chất chuyên nghiệp của sinh viên mà còn liên quan đến vinh dự của khoa chúng ta.”

Chủ nhiệm La nhìn ghế đối diện, Vũ Minh đang xem lịch công tác: “Vũ Minh, em đưa danh sách nghiên cứu sinh hệ bảy năm cho thầy.”

Vũ Minh đầy ghế đứng dậy, “Chủ nhiệm, trong khoa mình không phải thi nhiều lần lắm rồi hay sao, mấy kỳ thi gộp lại cũng đã đủ chọn được sinh

viên có điều kiện ưu tú. Chương trình đào tạo bên kia đang đợi thầy trả lời kìa!”

Lâm Cảnh Dương mỉm cười: “Có thể lần này sẽ thi thêm phần thi tiếng Anh, nội dung trải dài, ngoại trừ kiến thức y học cơ bản còn phải đọc viết bệnh án bằng tiếng Anh và mô phỏng thao tác bằng tiếng Anh. Khoa chúng ta đều thi nội dung gây mê, thành tích tham khảo chưa mang ý nghĩa bao quát cho lắm.”

Vũ Minh nhìn anh ta: “Làm gì có nhiều thời gian để tổ chức thi suốt như vậy? Hơn sáu mươi ca phẫu thuật đều cần đến bác sĩ. Khoảng thời gian này tôi không có mặt tại khoa, tập trung cho nghiên cứu. Tôi phải liên tục điều chỉnh các ca phẫu thuật. Nếu như khoa cứ hơi một tí lại tổ chức thi thì bên khu phẫu thuật lại thiếu người làm việc.”

Chủ nhiệm La lật qua lật lại danh sách, “Vũ Minh nói rất đúng, khoa mình nhân lực không đủ. Bình thường sinh viên chịu áp lực rất lớn, những kỳ kiểm tra vô nghĩa thật sự không cần thiết. Giáo sư Phan, giáo sư Ngô, hai anh có ý kiến gì không?”

Phó chủ nhiệm Chương gõ tay trên thành ghế, nở nụ cười thản nhiên: “Nếu có liên quan đến tiếng Anh thì dù gì cũng vẫn phải tham khảo thành tích Anh ngữ của sinh viên.”

Giáo sư Phan và Giáo sư Ngô cũng đưa ra ý kiến: “Chủ nhiệm La, việc này rất dễ, kết quả mấy kỳ kiểm tra trước đã có thể phản ánh được trình độ của sinh viên. Böyle giờ cùng lăm chỉ cần xem lại thành tích thi cấp sáu là được. Vũ Minh nói đúng, trọng điểm của chủ nhiệm dồn hết vào chương trình đào tạo “Gây mê tim” trong tháng này, chủ nhiệm xem xem chương trình học này nên sắp xếp thế nào.”

Chủ nhiệm La gật đầu: “Vậy thì nghe theo hai vị giáo sư đây. Vũ Minh, em thống kê thứ tự của sinh viên qua những kỳ kiểm tra. Lâm Cảnh Dương, em mau báo lại với văn phòng khoa đi.”

Lâm Cảnh Dương mỉm cười gật đầu, Vũ Minh cầm lịch công tác, quay sang nhìn Lâm Cảnh Dương vẫn đang ngồi bất động: “Đi thôi, tôi thông kê cho cậu.”

Chương 30

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Vừa vào khu phẫu thuật Thư Tân đã được thông báo ca phẫu thuật đầu tiên sẽ lên ngay, bác sĩ Lưu đang lắp đặt thiết bị soi lồng ngực, Thư Tân vội đi chuẩn bị dụng cụ.

Đang sắp xếp ống gây mê thì Vũ Minh cầm bệnh án bước vào: “Bệnh nhân 27 tuổi, nam giới. Phổi trái xuất hiện bóng khí (1). Cô qua lấy ống dẫn khí hai nòng trái và ống nội soi phế quản quang học mềm (2), dùng ống F39.”

(1) Một triệu chứng của tràn khí màng phổi

(2) Nội soi phế quản (Bronchoscopy) là một thủ thuật giúp bác sĩ nhìn trực tiếp vào những đường hô hấp lớn (hay còn gọi là đường thở lớn bao gồm khí quản và phế quản). Đây là những đường ống chính đưa không khí vào phổi.

Ống nội soi phế quản quang học mềm (fibre-optic bronchoscope) thường hay được sử dụng. Đây là một ống nội soi nhỏ, dễ uốn cong, có ánh sáng cuối ống để quan sát. Ống có đường kính khoảng cây bút chì. Ống nội soi phế quản được đưa vào bằng đường mũi hoặc miệng rồi qua phía thành sau họng, xuống khí quản và xuống tới phế quản. Ống nội soi phế quản quang học mềm cho phép ánh sáng được dẫn theo ống nội soi và vì thế việc chiếu sáng giúp cho bác sĩ có thể thấy rõ bên trong đường hô hấp.

Thư Tân ngắn người rồi lập tức trả lời: “Vâng em đi ngay!”

Cô ở khu phẫu thuật gây mê toàn phần này lâu như vậy, cơ bản đều thao tác đặt nội khí quản một nòng, lần đầu tiên được chứng kiến thao tác đặt nội khí quản hai nòng.

Chờ cô đầy máy đến thì Vũ Minh đã đo xong điện tim, đang dùng ống nghe phổi bệnh nhân.

Cô đang định xé túi trùng đựng ống, Vũ Minh tháo ống nghe đưa cho cô: “Cô tự nghe một lần đi.”

Thư Tân đứng chéch bệnh nhân, đeo ống nghe bắt đầu kiểm tra.

Vũ Minh đứng trước máy gây mê tăng lượng khí oxi: “Tại sao trước khi gây mê toàn phần phải nghe cả hai lá phổi của bệnh nhân?”

Cô đáp: “Giả sử như sau khi đặt nội khí quản người bệnh xuất hiện tình huống phổi không thông, chỉ khi tiến hành nghe kỹ phổi của bệnh nhân trước khi gây mê mới có thể so sánh được. Hơn nữa trước khi phẫu thuật lá phổi của bệnh nhân vẫn là lá phổi có bệnh.”

Một vị bác sĩ trẻ đứng đầu kia đang giúp bác sĩ mặc đồ vô trùng, anh ta cười nói: “Không ngờ nhé Vũ Minh, lần đầu thấy cậu hướng dẫn người khác một cách kiên trì như vậy đó!”

Vũ Minh đặt kính lên khay, không ngẩng đầu lên khẽ nói: “Sư muội của tôi mà, hết cách rồi!”

Anh ta nở nụ cười, lén nhìn qua Thư Tân rồi hỏi tiếp: “Đúng rồi khoa bên tôi có ca ung thư thực quản, cậu hội chẩn chưa, có thể sắp xếp phẫu thuật ngày mai chứ?”

Vũ Minh suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Đã xem rồi, máu hạ, ngày kia chắc được.”

“Cảm ơn người anh em, ngày mai tôi sẽ thông báo phẫu thuật.”

Chuẩn bị trước gây mê xong, Vũ Minh cho Thư Tần đeo mặt nạ lên mặt bệnh nhân, xoay người cầm khay thuốc gây mê: “Tôi bắt đầu đây!”

Các bác sĩ trong ca đồng thanh đáp: “Ok!”

Sufentanil, midazolam, propofol, thuốc giãn cơ lần lượt được bơm vào tĩnh mạch.

Thư Tần hỏi: “Trong sách giáo khoa truyền thống đều hướng dẫn sẽ bơm midazolam trước, tại sao lần nào sư huynh cũng tiêm sufentanil, không lo bệnh nhân xuất hiện tình trạng ho sặc?”

Anh liếc nhìn cô: “Đã lần nào xuất hiện tình trạng ho sặc chưa?”

Thư Tần ngẫm nghĩ một chút, cũng đúng, khi Vũ Minh hướng dẫn gây mê toàn phần, bệnh nhân đều rất ổn định.

“Trước tiên dùng sufentanil rồi tiếp tục dùng midazolam, có thể gây ức chế hạch tế bào, chỉ cần chú ý tốc độ tiêm thuốc là được. Trình tự tiêm thuốc cũng không hẳn phải cố định, cô có thể căn cứ vào tình huống người bệnh để tiến hành điều chỉnh.”

Thư Tần gật đầu, Vũ Minh không thích tuân thủ theo quy tắc nhưng nghiệp vụ của anh rất vững, đáng tiếc anh không thể hướng dẫn cho cô mỗi ngày.

Vũ Minh dùng gel bôi ống thông hai nòng: “Đầu tiên nhìn tôi thao tác.”

Thư Tần gật đầu, đứng sang một bên.

Ông thông hai nòng chính là lợi dụng một bên đường ống đặt nghiêng vào lá phổi đang bị bệnh, toàn bộ quá trình thông khí đều dựa vào lá phổi khỏe để hoàn thành. Vũ Minh đưa ống dẫn hai nòng vào khoang miệng, đến thanh môn thì từ từ xoay tròn, cuối cùng thuận lợi đưa vào khí quản.

Mỗi một bước đều rất vững vàng và nhanh chóng.

Thư Tân nhìn mà cũng không dám thở mạnh.

Chứng kiến tận mắt anh thao tác còn linh ngô nhanh hơn xem trên băng ghi hình gấp trăm lần.

Xuyên qua thực quản Vũ Minh nhẹ nhàng cầm ống nghe tiến hành xác nhận: “Cô nghe hai lá phổi của bệnh nhân đi.”

Thư Tân nhận lấy, vừa nghe vừa nói: “Phổi trái không nghe được tiếng hô hấp, phổi phải không khác gì trước khi gây mê.”

Vũ Minh cho ống soi phê quản vào ống thông, hai mắt vừa quan sát vừa điều chỉnh vị trí: “Đến thao tác thử một lần đi, nhớ nhìn màn hình để so sánh.”

Thư Tân tiếp nhận ống soi, cẩn thận thao tác, thỉnh thoảng nhìn lên màn hình không lồ treo trước mặt.

Trên màn hình, tất cả mọi cơ quan đều được phóng to gấp nhiều lần, ngẩng đầu nhìn là có thể quan sát tình huống hai lá phổi của bệnh nhân.

Vũ Minh chỉ cần thao tác một lần là chính xác vị trí, phổi phải hô hấp bình thường, phổi trái không có dấu hiệu, như thế phạm vi phẫu thuật đã rõ.

Vũ Minh hỏi cô: “Phẫu thuật một lá phổi dễ dàng xuất hiện biến chứng gì, trọng điểm gây mê là gì?”

Thư Tân cảm xúc dâng trào, vừa luồn ống soi vừa đáp: “Dễ dàng xuất hiện triệu chứng hepatoxia.” (3)

(3) *Hepoxia: Trạng thái thiếu oxy trong quá trình chuyển hóa của cơ thể, hoặc không đủ lượng oxy cho các tế bào.*

“Lúc trước là hai lá phổi cùng hô hấp, bây giờ chỉ còn một, như vậy khí đều tiến vào phía bên phải của ống thông hai nòng, rất dễ xảy ra tình trạng khí vào quá nhiều, tái tưới máu không đủ. Để ngăn ngừa tình trạng hepatoxia, đầu tiên tăng FiO₂ (4), bước tiếp theo hạ thấp độ ẩm và tăng cường tần suất thông khí.”

(4) *Fio2: FiO₂ là thuật ngữ y học chỉ nồng độ oxy trong hỗn hợp khí thở vào (fraction of inspired oxygen). Thở thêm oxy tức liệu pháp oxy (tăng FiO₂) được chỉ định trong nhiều bệnh và ở một số bệnh nhân (nhất là sau mổ) giúp để phòng và điều trị thiếu oxy máu (do tăng áp lực riêng phần oxy trong phế nang làm tăng tốc độ khuyếch tán oxy từ đó vào mao mạch phổi). Thở thêm oxy không điều trị được căn nguyên mà chỉ giúp cải thiện mức oxy trong máu động mạch.*

Vũ Minh đứng trước màn hình máy tính cúi đầu ghi chép thông tin gây mê, khẽ mỉm cười: “Giải thích khá nồng cạn nhưng đủ để ứng phó kiểm tra.”

Thư Tân lườm phía sau lưng anh.

Dường như anh có mắt sau gáy: “Đừng khôn phục như vậy, tôi có viết vào sổ ghi chép, lát tự cô xem là biết.”

Thư Tân lập tức gật đầu: “Sư huynh nhớ cho em xem đây!”

Vũ Minh xoay ra nhìn cô, cô cười thật tươi, khéo miệng anh cũng bắt giặc cong lên: “Vui đến thế sao?”

“Đĩ nhiên, sư huynh là học thần mà!”

Sổ ghi chép của học thần biết bao người muốn có, Thư Tân cười híp mắt, treo ống nghe ở trên máy theo dõi.

Ca phẫu thuật đầu tiên rất thuận lợi, xong xuôi Thư Tân đầy bệnh nhân về phòng PACU.

Điện thoại Vũ Minh lại vang lên, trong khoa có người tìm anh.

Thư Tân quay trở lại phòng phẫu thuật, lúc này có người ở bên trong.

Cô vừa nhìn: “Ồ? Trâu sư huynh?”

Hôm nay Trâu Mậu đeo khẩu trang và mũ nên cô không thể nhận ra ngay.

Trâu Mậu thận trọng lên tiếng: “Anh đi hỏi một vòng mới biết em làm ở phòng 45, tuần trước anh có sắp xếp mấy bài báo cáo khoa học về gan nhiễm mỡ và tăng lipid máu, định gửi cho em nhưng bận quá chưa kịp liên lạc, sáng nay anh đã gửi email cho em rồi đó!”

Chẳng trách vừa rồi điện thoại rung máy lần, cô bận nên chưa kịp xem.

“Cảm ơn Trâu sư huynh, tối về em sẽ xem.”

Đúng lúc này cửa mở ra, Vũ Minh đi vào, ngẩng đầu: “Trâu Mậu?”

Trâu Mậu thong thả bắt chuyện: “Cậu cũng ở phòng này à? Tôi tìm sự muội của cậu có chút việc.”

Không vội rời đi mà ở lại tiếp tục nói chuyện với Thư Tần, “Em không cần khách sáo như vậy. Dì Tần và mẹ anh rất thân nhau, chú Thư cũng làm xét nghiệm bên khoa bối anh, sau này muốn cần tư vấn điều gì có thể đến gặp anh bất cứ lúc nào. Đạo này mẹ anh muốn đi chơi nên có nói qua với dì Tần, nếu như ngày nào em rảnh thì sắp xếp cả hai gia đình cùng nhau ra ngoài chơi.”

Vũ Minh đi ngang qua hai người bọn họ, đến trước máy vi tính xem lịch phẫu thuật ngày mai.

“Cám ơn Trâu sư huynh, nhưng gần đây em phải chuẩn bị khá nhiều đợt kiểm tra, thật sự không có thời gian ra ngoài chơi.”

Trâu Mậu khẽ mỉm cười: “Không thành vấn đề, ngày nào rảnh cùng nhau ăn bữa cơm cũng được. Bình thường em ở ký túc xá, tối thứ sáu nào cũng về nhà phải không? Thứ sáu anh cũng về nhà. Đến lúc đó em có thể gọi cho anh, nếu tiện anh đưa em về luôn.”

Vũ Minh đột nhiên lên tiếng: “Thư Tần, không phải cô mang theo bữa sáng sao, tôi vẫn chưa ăn sáng!”

Ừ, đúng rồi, bánh bao... Ca phẫu thuật đầu tiên gấp quá, sáng sớm Vũ Minh lại họp với chủ nhiệm La nên có khả năng anh thật sự chưa ăn sáng, Thư Tần vội đáp: “Em đặt trong tủ cá nhân phòng thay đồ, để em đi lấy.”

Vũ Minh ra ngoài, trước khi đi còn nhắc Trâu Mậu: “Hai ca phẫu thuật của cậu sẽ chuyển lên ngay.”

Trâu Mậu cười nói: “Tôi đến ngay đây!” Rồi quay sang Thư Tần, “Lát nữa liên lạc với em sau!”

Thư Tần chạy sang phòng thay đồ lấy túi bánh bao, đều đã nguội rồi.

Cô đẩy cửa ra nói với Vũ Minh: “Sáng sớm em đã muôn đưa cho sư huynh nhưng anh lại qua phòng chủ nhiệm.”

Anh nhận lấy: “Bố cô làm à?”

Cô hơi thấp thỏm: “Vâng, sáng nay em cũng đưa cho Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc, phần này là của sư huynh, ngoài ra còn có hai túi cho Cố sư huynh và chị Chu. Nhưng tất cả nguội hết rồi, hay là em xuống căn tin cho vào lò vi sóng hâm lại nhé?”

“Không cần!” Anh cầm lên định ăn, chợt nghe tiếng nói chuyện ở hành lang, là giọng của phó chủ nhiệm Chương, anh đành nói với cô: “Cô về phòng phẫu thuật trước, tôi đến ngay!”

Vào phòng thay đồ nam, anh lấy chìa khóa trong túi quần, đang định mở tủ thì Trâu Mậu bước vào, hình như muôn uống nước. Anh ta đến bên cạnh mở tủ.

“Đây là bữa sáng Thư Tần cầm từ nhà đi à?” Trâu Mậu vặn chai nước suối, uống một ngụm, chủ động bắt chuyện.

Vũ Minh mỉm cười nhìn điện thoại, “Mang theo nhiều như vậy một mình tôi ăn không hết, cậu ăn không?”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Vũ Minh: Trêu tức cậu vài câu thôi, còn lâu tôi mới cho.

Chương 31

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Kết thúc một ngày, Thư Tân theo chân Vũ Minh làm năm ca phẫu thuật.

Ca phẫu thuật cuối cùng đến hơn sáu giờ mới hoàn tất, cô mặc áo blouse cùng Vũ Minh ra phòng hội chẩn.

Thang máy chưa tới, Vũ Minh đang nghe điện thoại, Thư Tân không có việc gì để làm nên cô lấy quyển sổ cô thường dùng để ghi chép ra xem.

Những yếu điểm trong gây mê được Vũ Minh chỉ ra đều không thể tìm được ở trong sách giáo khoa nên cô đã quen phải ghi lại.

Vũ Minh nghe điện thoại xong, ánh mắt anh rơi vào quyển sổ trên tay cô. Vật này nhìn khá quen mắt, bình thường trong khi nghỉ giữa các ca phẫu thuật thường thấy cô lấy ra.

“Đây là sổ ghi chép của cô à?” Anh cất điện thoại vào túi quần.

“Đúng ạ!” Cô đọc chăm chú một trang nội dung về hoạt chất Cardiac glycoside (1) và chứng rối loạn Kali máu (2).

(1) Là một hoạt chất dùng để điều trị suy tim và tim đập không đều, ảnh hưởng lượng kali trong máu.

(2) Thuốc là một nguyên nhân dẫn đến rối loạn kali máu, nếu lượng kali tăng/giảm quá cao sẽ đe dọa tính mạng do ảnh hưởng đến nhịp tim.

Thang máy đến rồi, hai người một trước một sau đi vào.

“Viết nhiều thế à?”

“Vâng, từ ngày đầu tiên đặt chân vào khoa em đã bắt đầu ghi chép!” Cô nghe ra được anh khá tò mò nên đưa quyển sổ cho anh, “Anh xem đi, đây là giáo sư Cố dạy, còn đây là trọng điểm sư huynh chỉ cho em.”

Anh lật qua lật lại, nói là anh hướng dẫn cô, nhưng nhìn kỹ lại khoảng thời gian này giáo sư Cố còn chỉ bảo cô nhiều hơn anh.

Bên trong có một đoạn ghi chép về “Lưu lượng máu đến phổi khi hít vào thuốc gây mê”, ở phía dưới cô còn cố tình vẽ thêm ký tự ngôi sao.

Anh nhớ cái này là do anh dạy cô, xem ra tất cả những lời anh nói cô đều nhớ rất kỹ.

Cảm giác này tựa như đang đi giữa tiết trời oi bức được uống một dòng nước mát lạnh, lồng ngực anh lập tức cảm giác thoái mái, anh trả lại cho cô, nhưng không hiểu sao cũng cúi đầu thấp xuống: “Thời gian này tôi khá bận, chờ hết bận sẽ hướng dẫn cô cẩn thận hơn!”

Trong không gian chật hẹp chỉ có cô và anh, anh lại kiên nhẫn và dịu dàng hơn bình thường, bên tai cô tựa như có ai thở nhẹ một hơi, ngứa ngứa và man mát.

Hơi thở sạch sẽ, giọng nói nhẹ nhàng, cho dù tức giận cũng không bao giờ cao giọng, nếu nói chuyện lâu hơn một chút thì sẽ có cảm giác bị thu hút một cách kỳ lạ. Đúng như Thịnh Nhất Nam nói, từ đầu đến chân Vũ Minh đều tỏa ra khí chất nam tính.

Cô xoa lỗ tai nhằm xóa bớt cảm giác kỳ lạ kia. Xoa đến khi không còn ngứa nữa mới ngẩng đầu nhận quyển sổ trong tay anh: “Vâng!”

Anh nhìn chầm chằm cửa thang máy, ngón tay của cô vừa rời đi, ánh mắt của anh bất giác lệch về một hướng. Anh chợt phát hiện vành tai của cô rất thú vị, không chỉ mềm mại mà còn trắng như ngọc.

Vũ Minh nhớ khi còn bé nhà anh có trồng một loại hoa, khi đó anh mới chỉ sáu bảy tuổi, bông hoa ấy trông rất đẹp, anh không nhịn được liền thò tay hái, chơi một lúc lại tò mò bỏ nó vào miệng, ấn tượng mùi vị lúc đó không ngọt cũng không chua.

Vành tai của cô rất giống nụ hoa ấy, nhưng không biết sẽ có hương vị gì.

Không được, không được... nghĩ lung tung gì thế này. Anh nhíu mày, nhắm mắt lại.

“Đinh” một tiếng, cửa thang máy mở ra, cũng may cô vẫn đọc sổ tay, anh cúi đầu đọc tin nhắn, bước ra ngoài.

Thư Tân theo anh đến phòng bệnh, ca hội chẩn lần này chính là bệnh nhân mắc ung thư giáp trạng thời kỳ cuối. Sau ca phẫu thuật thứ hai đã được chuyển về phòng bệnh nhưng vì nhũ khoa không còn giường nên bệnh nhân tạm thời ở khoa nội tiết. Người bệnh vì những cơn đau do ung thư khiến hàng đêm không thể nào ngủ ngon, vì vậy chiều nay khoa nội tiết xin khoa gây mê hội chẩn, mục đích là mời bác sĩ gây mê cho một phương án trị liệu.

Hai người lại một trước một sau đến phòng bác sĩ, bên trong có vài vị bác sĩ đang viết bệnh án.

Một nữ bác sĩ ngồi sát cửa sổ ngẩng đầu nhìn lên rồi đứng dậy cầm bệnh án đến gần, mỉm cười: “Là trưởng khoa Vũ Minh khoa gây mê đúng không à?! Em là bác sĩ phụ trách giường 17.”

Thư Tân nhìn cô gái này, mái tóc cắt ngắn, hai mắt to tròn, khóe miệng như luôn mỉm cười, ngũ quan thanh tú.

“Thích Mạn!”

Cô ta học cùng khóa, đôi lần học cùng nhau ở giảng đường lớn. Thích Mạn là hội phó hội sinh viên, thành tích cũng ngang ngửa với cô.

Thích Mạn cũng nhận ra cô: “Thư Tân!”

Hai người chào hỏi xong, cô ta quay sang Vũ Minh: “Bệnh nhân giường 17 đang chụp CT. Nếu trưởng khoa Vũ không ngại, em có thể trao đổi với anh một chút về tình hình dùng thuốc của bệnh nhân được không ạ?”

Giọng nói của cô ta khá thận trọng, Vũ Minh gật đầu: “Bác sĩ cấp trên của các cô đâu?”

“Bác sĩ đang kiểm tra phòng bệnh, biết anh sẽ qua đây nên cố ý nói em ở đây chờ trưởng khoa.”

“Có phim chụp của người bệnh không?”

“Đều ở chỗ này!”

Vũ Minh mang phim đến đèn chiếu, mở đèn lên nhìn, ánh sáng phản chiếu lên bóng dáng anh, dáng vẻ cực kỳ chăm chú.

Thư Tân đứng sát bên cạnh, ánh mắt chậm rãi di chuyển từ trang đầu tiên đến trang cuối cùng. Lá phổi và một phần ngực đều có thay đổi, nếu như thuốc không hiệu quả, có khả năng phải chuyển sang khoa Điều trị đau đẻ tiến hành trị liệu.

Vũ Minh lật qua lật lại bệnh án: “Tất cả đơn thuốc đều in hết rồi à?”

Thích Mạn tiến đến gần: “Ngay cả đơn thuốc hôm nay cũng đã có ở đây.”

Vũ Minh kéo ghế ngồi xuống, Thích Mạn cũng ngồi xuống bên cạnh anh. Có lẽ cô ta đánh giá thấp đôi chân dài của Vũ Minh nên trong lúc di chuyển ghé đầu gối của cô ta vô tình đụng vào chân anh.

Thích Mạn duy trì dáng vẻ điềm đạm, rụt chân lại về phía sau, tiếng dép lê trên nền gạch vang lên tiếng động nhỏ.

Thư Tân nhìn vào đôi giày của bọn họ, sau khi Thích Mạn điều chỉnh, hai người cách nhau tầm nửa mét.

Đúng lúc này có người lên tiếng: “Vũ Minh, giường 17 về rồi!”

Thư Tân quay đầu nhìn, là bác sĩ cấp trên.

Vũ Minh đứng dậy: “Đang muốn tìm anh đây!”

Bốn người cùng nhau đến giường 17, PRI (3) của bệnh nhân gần 30. Vũ Minh: “Lượng morphin đã vô cùng lớn. Phân đoạn cổ cao và có tổn thương ở cả hai bên. Phương án tiêm truyền tĩnh mạch cần được chuẩn độ (4) tại khoa Điều trị đau. Trừ khi người bệnh từ bỏ việc kiểm soát các cơn đau trong ung thư, nếu không phải chuyển bệnh nhân qua khoa điều trị. Nếu việc tiêm truyền tĩnh mạch không lý tưởng có thể cân nhắc qua khói tuyển yên.”

(3) PRI đây là một công cụ đánh giá mức độ kỹ năng nhận thức và thể chất của bệnh nhân.

(4) Chuẩn độ: Chuẩn độ là kỹ thuật phân tích cho phép xác định định lượng một chất hòa tan (chất cần phân tích) trong mẫu.

Sau khi thảo luận, bác sĩ cấp trên liền nói: “Tôi sẽ tìm người nhà bệnh nhân nói chuyện. Thích Mạn, em xin giấy chuyển khoa rồi đưa bệnh nhân qua khoa Điều trị đau đớn.”

Vũ Minh thấy không còn sớm nên quay sang Thư Tân: “Cô đi xem bệnh nhân ngày mai phẫu thuật, còn tôi qua khoa Điều trị đau tiếp nhận bệnh nhân, được không?”

Thư Tân ngẫm nghĩ một chút, ngày mai cô ở phòng phẫu thuật lồng ngực, tổng cộng có sáu bệnh nhân cần thăm khám nên gật đầu: “Vâng!”

Dứt lời anh với bác sĩ cấp trên và Thích Mạn đi trước.

Kiểm tra bệnh nhân mất hơn một tiếng đồng hồ, đợi khi cô quay lại khoa Điều trị đau, Thích Mạn vẫn còn đang nói chuyện với Vũ Minh. Cô không biết Vũ Minh sẽ đưa ra phương án điều trị thế nào cho bệnh nhân, đang định vào nghe, nhưng vừa bước vào thì người đầu tiên đã đưa số liệu đến: “Chị Thư Tân!”

Cô cầm tập tư liệu sang phòng bác sĩ, đổi chiếu với mẫu, vừa định đứng dậy thì người thứ hai lại đến.

Thoắt cái đến tám giờ rưỡi, cô thấy không còn sớm nên đành lấy sách trong balo đặt trên bàn. Vừa đọc được vài trang liền nghe giọng của Thích Mạn, hình như đã nói chuyện xong, đang nhẹ giọng tán gẫu thêm vài câu với Vũ Minh rồi rời đi.

Vũ Minh đứng ở hành lang một lúc, vừa định đi thì điện thoại lại reo, anh dừng chân, nghe xong không biết có chuyện gì mà anh đi thẳng ra ngoài.

Thư Tân đợi một lúc cũng chẳng thấy anh quay về.

Tiếp tục đọc sách đến mười giờ, cả buổi tối không thấy mặt Vũ Minh.

Cô thu dọn đồ đạc về lại ký túc xá, Thịnh Nhất Nam đang ngồi xếp bằng trên giường ăn vặt.

Vừa trông thấy cô, giọng Thịnh Nhất Nam đầy tức tối: “Cậu xem thông báo của văn phòng khoa Nhất Viện chưa, lần này danh sách đề cử cho đợt thi đua tới sẽ kết hợp kiến thức y học và trình độ Anh ngữ, đúng là quái quỷ!”

Tim Thư Tân đập nhanh: “Nhanh như vậy đã có rồi?”

Cả ngày nay cô đi theo Vũ Minh, bận đến giờ mới được rảnh.

Laptop của Thịnh Nhất Nam ở trên bàn, màn hình là trang web của Nhất Viện.

Thư Tân cố gắng điều chỉnh hô hấp rồi bước tới.

Không đặt quá nhiều kỳ vọng nhưng không thấp thỏm là giả.

Ngồi xuống tìm khoa gây mê, hai cái tên rõ ràng trước mắt: Thư Tân, Vương Giáo Giáo.

Thịnh Nhất Nam tức muốn nổ phổi: “Tớ nghe thầy hướng dẫn nói, chủ nhiệm La dự định chỉ dựa vào thành tích kiểm tra mấy lần trước, nếu vậy đừng mong đến lượt của Vương Giáo Giáo. Kết quả... Con mẹ nó, tối nay trông thấy tên Vương Giáo Giáo nằm chình ỉnh đó. Chắc bố mẹ cậu ta thấy lần này được đi giao lưu ở Mỹ. Mấy ngày trước nhận được tin còn biết chủ động đến khoa chào hỏi này nọ, cũng khéo lắm. Chẳng trách mẹ tớ bảo xã hội này chỉ có thực lực thôi chưa đủ. Tức chết đi mà!”

Cô ấy nhảy phắt xuống giường: “Cậu xem những người được chọn là ai: cậu, Thích Mạn, Lục Khánh Thành, Triệu Lộ, Lương Trác... Tất cả đều là phái thực lực, mẹ Vương Giáo Giáo chen chân vào làm gì chứ, thật mất mặt hết sức, ở khoa còn không bằng chúng ta, sao không chịu tinh ngộ cơ chứ?”

Thư Tân rời mắt xuống phía dưới, quả nhiên trông thấy tên của Thích Mạn.

Thịnh Nhất Nam ở trong phòng la lối om sòm, trong lòng Thư Tân không thể diễn tả được cảm giác của mình lúc này là gì, cô kéo Thịnh Nhất Nam: “Nói xem nào, làm sao để cậu nguôi giận?”

“Cậu PK (5) với mẹ Vương Giáo Giáo thì tớ sẽ ngay lập tức hết giận. Lần này công khai tranh tài, cậu nhất định phải giành được tiêu chuẩn. Tớ nghe trong năm còn một chuyến đi Đức giao lưu, lần này không được, quá lăm lần sau tớ và Ngô Mặc đăng ký. Vương Giáo Giáo đừng đùa... Khà khà, nói thế nào cũng là chuyện tốt.”

(5) PK là tên viết tắt của cụm từ Player Killing, ám chỉ hành động khi game thủ ra tay sát hại trước đối với người chơi khác trong game.

Càng nói Thịnh Nhất Nam càng bình tĩnh, tâm trạng cũng tốt hơn, Thư Tân mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa định nói tiếp thì điện thoại reo, cô cúi đầu nhìn, là Vũ Minh.

Cô ra ngoài nghe máy: “Sư huynh!”

Vũ Minh: “Sao cô đã đi rồi?”

“?” Số liệu đã thu thập xong dĩ nhiên phải tan ca, cô cảm thấy kỳ lạ: “Buổi tối sư huynh lại không có ở đó, em đâu thể cứ ở đó chờ được!”

Vũ Minh ngạc nhiên: “Tôi chủ nhiệm La bảo tôi qua thảo luận hạng mục nghiên cứu.”

Chẳng hiểu sao Thư Tần lại thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới ý thức được giọng điệu vừa rồi của mình có chút trách móc, cô vội vàng điều chỉnh thái độ, dìu giọng hỏi lại: “Có chuyện gì không ạ?”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Vũ Minh: Vợ không chờ đã về, nhưng mình vẫn kiên trì muốn báo với vợ hành tung.

Chương 32

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Vũ Minh: “Còn muốn lấy sổ ghi chép của tôi không?”

Thư Tân vội đáp: “Đĩ nhiên muốn ạ!”

“Tôi sắp đến ký túc xá của cô!”

Thư Tân ngắn người: “Thật lòng cảm ơn sư huynh, em xuống ngay!”

Vừa rồi chưa đổi dép nên cô quay lại phòng thay giày thể thao.

Thịnh Nhất Nam đang trong phòng tắm rửa mặt, nghe động tĩnh vội ló đầu ra, “Trễ vậy mà cậu còn ra ngoài?”

“Tôi xuống lấy chút đồ!”

“Ú!” Thịnh Nhất Nam nhìn cô bạn mình đầy tò mò: “Sao trông vui vậy?”

Trên tường sát cửa ra vào có treo một tấm gương, Thư Tân đi ngang qua, nghiêng đầu soi gương.

Có à?

Nhưng mà cũng vui bình thường thôi, cả ngày cô đều nhớ đến chuyện sổ ghi chép của Vũ Minh, giống như Chu Bá Thông năm đó lấy được Cửu Âm

Chân Kinh, thấy bí kíp đến tay mình làm sao cô có thể không hưng phấn cho được.

Cô nhanh chân xuống tầng, xuống đến cổng mới phát hiện quên cầm di động. Sợ lát nữa không liên lạc được với Vũ Minh, cô dừng bước, chần chờ muốn quay lên phòng lấy thì Vũ Minh đến rồi.

Ánh trăng soi chiếu, cả ký túc xá ngập tràn dưới ánh sáng mờ tỏ, khắp nơi đều yên tĩnh không một tiếng động, còn anh đang đứng dưới ánh trăng.

Tim cô đập nhanh hơn, chạy về phía anh: “Sư huynh!”

Mắt anh tràn ngập ý cười: “Sao tóc lại rối tung rồi?”

Thư Tân ngạc nhiên sờ đầu. Vừa rồi về ký túc xá cô tháo dây buộc tóc, khi nãy gấp quá nên chưa kịp buộc lại.

Cô vén tóc ra sau tai, mỉm cười ngượng ngùng: “Em vội chạy xuống!”

Tầm mắt anh bất động, đôi mắt cô ánh lên vẻ sung sướng, đôi môi đỏ tươi, làn da cô còn sáng hơn ánh trăng, vài sợi tóc vô tình vương nơi quai hàm, anh thật sự muốn giúp cô gỡ nó đi... Vậy mà sự chú ý của cô đều đặt vào những quyền sô tay trong tay anh: “Ôa... Nhiều như vậy sao?”

Anh không vui cho lắm nhưng cũng dành giao sô tay cho cô: “Ghi chép mấy năm qua đều ở đây, cô cứ xem từ ngày đầu tiên ấy.”

Cô như nhặt được vật báu, không thể che giấu nổi sự phấn khích, “Cảm ơn sư huynh nhiều lắm!”

“Chỉ cảm ơn suông thôi à?”

Thư Tân ngẫm nghĩ một hồi, ngược mắt nhìn anh: “Em mời sư huynh ăn cơm được không ạ?”

“Ngày nào?” Anh nhướng mày.

“Tuần này luôn đi!”

“Mời mấy bữa!” Vẻ cao ngạo của anh lại được bày ra.

“Mấy bữa cũng được!”

“Vậy thì bắt đầu từ ngày mai nhé?”

“Tan ca quá trễ nên chỉ mời sư huynh ăn khuya. Đến cuối tuần cho sư huynh tự chọn địa điểm. Tốt nhất gọi thêm Cố sư huynh và chị Chu, em cũng muốn mời anh chị ấy.”

Vũ Minh nghe câu đầu còn vui vẻ, đến vế sau thì không nói lời nào. Được một lúc dì Lư quản lý ký túc xá sấp bước ra, anh khẽ nhíu mày: “Việc này để sau. Muộn rồi, cô về đi!”

Cô đang quan sát anh, trong lòng còn hơi nghi ngờ, muốn hỏi thêm nhưng thấy anh nói vậy liền ngoan ngoãn gật đầu, “Vậy chúc sư huynh ngủ ngon!”

*

Vũ Minh vừa về đến nhà thì Cố Phi Vũ gọi điện đến: “Cậu tan làm chửa? Hôm nay tớ mệt chết đi được, nếu bây giờ lái xe về nhà chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, chấp nhận qua đêm nhà cậu một lần nữa.”

“Về rồi!” Vũ Minh treo chìa khóa ở huyền quan, “Vừa về đến nhà!”

Anh vừa rửa mặt xong thì Cố Phi Vũ đến, anh ta nằm vật lên sofa: “Nếu cứ tiếp tục thế này tớ tin chắc mình sẽ mắc bệnh tim còn sóm hơn bồ tát!”

Vũ Minh ném một gói mì sang: “Tối nay khoa cậu lại có cấp cứu à?”

Cố Phi Vũ đặt qua một bên: “Cấp cứu còn may. Bên tổ có mấy người tiến tu, viết bệnh án lung tung, chủ nhiệm kiểm tra bệnh án liền mắng tớ một trận. Sau đó bắt tớ cả đêm quan sát bọn họ viết lại cho đến tận bây giờ, còn chưa được ăn tối, đói đến mức bún rủn tay chân. May ngày nay cậu và sư muội Thư Tân có tiến triển gì không?”

“Không có!”

Cố Phi Vũ cảm thấy kỳ lạ: “Hôm đó ở công viên nước không phải rất tốt à, theo như tớ quan sát hiện tại em ấy không có cảm giác với cậu nhưng cũng không thấy cậu phiền phύr. Đã mấy ngày rồi mà chẳng có chút tiến triển nào??? Hay cậu lại trêu tức người ta rồi?”

Vũ Minh ra tủ lạnh lấy nước uống: “Tớ trêu tức cô ấy làm gì?”

Cố Phi Vũ ngạc nhiên: “Hay là cậu tò tình rồi??? Tớ nói cậu biết sư muội Thư Tân thuộc tuýp người châm nhíet. Án tượng lạnh lùng của cậu trước đó quá mạnh, hiện tại em ấy vẫn chưa tỉnh táo lại. Bây giờ cậu đi tò tình với người ta thì chết chắc, đợi vững vàng hơn một chút hẵng tính.”

Vũ Minh nhớ đến chuyện vừa rồi, ném chai nước suối lên sofa. Cô còn hứng thú với sổ ghi chép của anh hơn cả anh. Nghĩ đến đây thôi cũng thấy chán nản.

Cố Phi Vũ nhận ra Vũ Minh đang rầu rĩ: “Em ấy không có cảm giác gì với cậu sao?”

Vũ Minh dựa người vào thành ghế, nhắm mắt: “Không hề, ngay cả nghe điện thoại của tớ cũng thiếu kiên nhẫn.”

Cô Phi Vũ cân nhắc một lúc, đột nhiên ngồi bật dậy: “Sư muội Thư Tân rất lễ phép, không thể nào vô duyên vô cớ lại tỏ ý khó chịu. Cậu giải thích vụ “thiếu kiên nhẫn” mà cậu nói là gì đi.”

Mặt Vũ Minh tối sầm: “Tớ kể cho cậu làm gì?”

Cô Phi Vũ chê bài: “Dựa vào khả năng lĩnh ngộ của cậu thì cả năm cũng chẳng theo đuôi được người ta. Cậu cũng đã gọi tớ là ông nội Cô, dù gì tớ cũng phải giúp cậu phân tích chứ!”

Vũ Minh ngẫm nghĩ rồi kể chuyện cho Cô Phi Vũ nghe.

Cô Phi Vũ vui vẻ: “Cả tối hôm nay cậu không ở khoa Điều trị đau, trước khi đi cũng không nói với em ấy?”

“Hồi trước cũng vậy mà!”

“Cậu đàn thế. Nói chuyện với con gái không chỉ nghe trên mặt chữ, có lúc cậu phải suy nghĩ ẩn ý ở câu nói đó. Khi em ấy hỏi ngược lại cậu “Tại sao phải đợi cậu”, nghĩa là rõ ràng em ấy chú ý việc cả buổi cậu không quay trở lại. Rõ ràng là để bụng... Trước khi đi cậu làm gì?”

“Tớ nghe điện thoại của chủ nhiệm La rồi đến khoa bàn vụ hạng mục nghiên cứu.”

“Vậy là để Thư Tân ở khoa Điều trị đau? Trước đó thì sao?”

“Đưa cô ấy đi hội chẩn!”

“Lúc hội chẩn có mắng cô ấy không?”

“Không, còn gặp được bạn học của cô ấy!” Tất cả đều rất bình thường.

Cố Phi Vũ khó hiểu: “Vậy thì kỳ lạ!”

Vũ Minh nhìn Cố Phi Vũ: “Ông nội này, rốt cuộc có xử lý được không?”

“Tớ mạnh hơn cậu tưởng nhiều. Trước tiên chưa dám kết luận, để quan sát thêm hai ngày đã!”

*

Sáng hôm sau ở cửa thang máy Thư Tân và Thịnh Nhất Nam gặp Thích Mạn.

Thư Tân mỉm cười chào hỏi: “Thích Mạn!”

Thịnh Nhất Nam hỏi Thích Mạn: “Có phải cậu cũng tham gia thi đua? Tớ và Thư Tân cũng thấy tên của cậu!”

Cả ba người nói chuyện vài câu, bên ngoài có người ấn nút, cửa thang máy mở ra, hai người đi vào là Cố Phi Vũ và Vũ Minh.

Thích Mạn chủ động: “Chào trưởng khoa Vũ!”

Vũ Minh ngẩng đầu, Thư Tân và Thịnh Nhất Nam cũng ở bên trong, anh quay sang gật đầu chào Thích Mạn: “Xin chào!”

Thích Mạn lên tiếng hỏi: “Trưởng khoa Vũ, bệnh nhân giường 17 bên em như thế nào rồi ạ?”

Vũ Minh nhìn cô ta: “Buổi tối kiểm tra rồi, cơn đau đã giảm.”

Khóe miệng Thích Mạn cong lên: “Vẫn là khoa Điều trị đau có cách. Nếu trưởng khoa Vũ không ngại, tan ca em muốn qua đó xem một chút phương án trị liệu của bên anh.”

Vũ Minh: “Được!”

Thư Tân nhìn Thích Mạn, lại liếc qua Vũ Minh.

Thịnh Nhất Nam quơ tay trước mặt cô: “Thư Tân, cậu đang nghĩ gì vậy? Cố sư huynh đang nói chuyện với cậu kìa!”

Thư Tân tinh táo, vội mỉm cười: “Cố sư huynh, nếu anh thích ăn bánh bao bồ em làm, sáng thứ hai em sẽ mang thêm ạ!”

Thích Mạn lại nói tiếp: “Em cũng có hứng thú với thao tác đặt nội khí quản, Trưởng khoa Vũ là trưởng khoa ca sáng của khoa. Vậy nếu em và bạn học muốn học kỹ thuật đặt nội khí quản có phải cần liên hệ với anh trước không ạ?”

Vũ Minh cười nói: “Cái này cần phải dựa vào tình hình sắp xếp.”

Thích Mạn rất giỏi về giao tiếp, giọng đầy thành khẩn: “Rất hy vọng có được cơ hội học tập này.”

Thư Tân nhớ đến phong trào thi đua, cô mở balo sau lưng lấy di động.

Cố Phi Vũ và Thịnh Nhất Nam vẫn đang nói chuyện nhưng không thấy Thư Tân tham gia, anh ta quay đầu nhìn mới phát hiện Thư Tân đang nhìn chằm chằm vào màn hình, một lúc lâu cũng không nhúc nhích.

*

Tối khi Thư Tần đến khoa Điều trị đau thì Vũ Minh đang kiểm tra giường bệnh.

Cô lên tiếng chào anh rồi vào văn phòng, lấy giáo trình Miller's Anesthesia và sổ ghi chép của Vũ Minh ra so sánh.

Lát sau Vũ Minh đi vào, ngồi xuống đối diện, điện thoại vang lên, có tin nhắn mới, là của Cố Phi Vũ.

Anh đọc tin rồi ngẩng đầu nhìn Thư Tần, hắng giọng hỏi: "Thư Tần, cô có WeChat của Thích Mạn không?"

Thích Mạn? Thư Tần ngân ra.

"Em có!"

Anh không ngẩng đầu: "Cô gửi thông tin cho tôi, tôi muốn thêm cô ta vào."

Thư Tần dạ một tiếng. Rướn người với điện thoại trên bàn, mở WeChat, sắc mặt càng lúc càng kém.

Lướt danh mục bạn bè đến cô ta, cô ấn chọn gửi danh thiếp.

Tin nhắn được gửi đi cho Vũ Minh, nhưng anh không mở danh thiếp đó ra mà chỉ nhắn tin với Cố Phi Vũ.

Ánh mắt Thư Tần dừng ở trang sách một lúc lâu sau vẫn không di chuyển. WeChat của Vũ Minh lại báo thêm hai tiếng, lúc này cô thật sự không thể nào tập trung, chẳng đọc được chữ nào.

Hay là cô sang phòng họp nhỏ bên cạnh đọc sách? Hoặc là nhắc Vũ Minh chuyển sang chế động rung? Còn đang miên man suy nghĩ thì di động cô vang lên, là mẹ cô gọi.

Cô nhìn anh rồi ấn nghe máy, thì thầm hỏi: “Mẹ, có chuyện gì không ạ?”

Tâm trạng của mẹ cô rất vui: “Tần Tần, mẹ và dì Ngô thương lượng rồi, thứ sáu tuần này cả hai gia đình chúng ta ăn bữa cơm nhé.”

Thư Tần nhíu mày: “Mẹ à, gần đây con rất bận làm sao có thời gian đi ăn cơm.”

Bà Tần Vũ Quyên thở dài: “Con bé này, chỉ ăn một bữa cơm bình thường, làm gì mà không vui đến vậy. Con vẫn chưa hiểu gì nhiều về cậu Trâu Mậu này, đừng vội kết luận. Mẹ thấy thằng bé này thận trọng, chân thành, huống chi hai gia đình đều bận rộn công việc, hiếm khi có thể ra ngoài cùng nhau ăn một bữa. Nên gặp nhau cho quen, đừng để lỡ hẹn. Coi như con và Trâu Mậu tiếp xúc không thích hợp thì ăn cơm để tìm hiểu thêm rồi làm quen thêm bạn. Nghe lời mẹ, đi ăn bữa cơm thôi.”

Thư Tần suy nghĩ một lát, nếu lần này không đi thì chắc chắn mẹ cô sẽ hẹn lại lần sau: “Vậy cũng được, nhưng thứ sáu chắc chắn không được, tối con còn phải thu thập số liệu bên khoa Điều trị đau.”

“Chuyện này bố mẹ biết. Tuần này Trâu Mậu chưa báo cáo thi đua nên bố mẹ mới hẹn thứ sáu. Nhà hàng cũng do cậu ấy chọn, cân nhắc việc con vẫn phải đi làm nên chọn địa điểm ở gần bệnh viện của con. Thằng bé nói có quen sư huynh phụ trách hạng mục nghiên cứu, sẽ xin sư huynh con trước. Nếu thứ sáu không được thì chuyển sang tối chủ nhật. Nhất định không làm ảnh hưởng đến công việc của con.”

Thư Tần chần chừ: “Vậy cũng được!”

Bà Tân Vũ Quyên nở nụ cười: “Vậy mẹ đi trả lời dì Ngô, sau đó Trâu Mậu sẽ gọi lại cho con xác nhận địa điểm.”

Cô vừa cúp điện thoại thì di động Vũ Minh lại reo lên.

Nhìn số điện thoại, Vũ Minh nhíu mày.

Reo vài tiếng anh mới nghe máy, Trâu Mậu mỉm cười: “Vũ Minh, muốn thương lượng với cậu một chuyện. Tôi có hẹn với sư muội của cậu và bố mẹ cô ấy ăn cơm. Nếu thuận tiện, thứ sáu cậu có thể cho cô ấy nghỉ một buổi được không?”

Vũ Minh im lặng rồi lạnh nhạt đáp: “À! Thứ sáu bên tổ tôi thiếu người, cô ấy là nhóm trưởng, không thể nghỉ được.”

Thư Tân cũng nghe thấy, thầm nghĩ, lẽ nào là Trâu Mậu?

Trâu Mậu: “Cậu cũng biết tuần này chúng ta chưa báo cáo thi đua. Nếu đợi đến chủ nhật thì e không kịp. Tôi biết tổ của cậu còn khá nhiều người. Coi như cậu giúp tôi một chuyến, dù gì người anh em này của cậu cũng lần đầu tiên ra mắt.”

Vũ Minh tựa người vào thành ghế, miễn cưỡng nở nụ cười: “Ai cũng được nhưng riêng cô ấy thì không!”

Trâu Mậu dường như đã dự liệu trước: “Thế nhưng vừa rồi sư muội cậu đã đồng ý đi ăn rồi.”

Vẻ mặt Vũ Minh thay đổi, anh nhìn về phía đối diện, sắc mặt Thư Tân vẫn bình tĩnh, cô đang đọc sách.

Trâu Mậu nói thảng: “Bây giờ tôi vẫn đang ở bệnh viện, để tôi qua nói thảng với cô ấy.” Dứt lời anh ta cúp điện thoại.

Quả nhiên anh vừa tắt máy, Thư Tân liền lên tiếng hỏi: “Sư huynh, tôi thứ sáu em có thể xin nghỉ một buổi được không?”

Vũ Minh lạnh lùng: “Không được!”

Nhin là biết không thể thương lượng, cô không nói tiếp. Di động cô vang lên, nhin dãy số, nghe điện thoại vài câu rồi cô cúp máy, đẩy nhẹ ghê, đứng dậy đi ra ngoài.

Anh cảm thấy buồn bức và mệt tập trung, tin nhắn của Cố Phi Vũ lại gửi đến: “*Nếu như sắc mặt em ấy sa sầm thì rõ ràng em ấy để bụng chuyện này, cậu nhất định phải luôn ổn định tinh thần.*”

Anh thoát WeChat, chợt nhin thoảng qua danh thiếp của Thích Mạn, vội nhán lại cho Cố Phi Vũ: “*Tối nay cậu toàn bày máy cái vớ vẫn, nếu không làm rõ cô ấy sẽ chạy mất.*”

Đến hành lang, cô vừa mở cửa thì anh đã đuổi kịp: “Tôi thứ sáu cô muôn xin nghỉ làm gì?”

Cô dừng lại: “Ra ngoài dùng bữa a.”

Anh cười hỏi: “Có thể không đi được không?”

Thư Tân liếc anh: “Cũng được!” Quá lăm chuyền sang chủ nhật.

Anh thương lượng: “Chủ nhật cũng không đi được không?”

Cô nhìn anh đầy nghi hoặc. Nhớ đến chuyện anh vừa xin WeChat của một cô gái xinh đẹp, quay đầu lại đi quản lý chuyện cá nhân của mình: “Chủ nhật em không phụ trách công việc của nhóm. Tại sao sư huynh lại can thiệp chuyện em cuối tuần đi đâu dùng bữa?”

Anh không còn giữ được bình tĩnh như vừa rồi, khi cô ra ngoài trong lòng anh muôn nỗi tung: “Tại sao? Muốn tôi nói lý do tại sao ư... Vì tôi thích em!”

Chương 33

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Lúc này trong đầu Thư Tần cực kỳ hỗn loạn, suy đoán là một chuyện, chính tai nghe được lại là một chuyện khác.

Cô trợn tròn mắt, há hốc miệng mà nhìn anh, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Sắc mặt Vũ Minh cũng chẳng khác bao, anh hiểu rõ bản thân mình đang làm gì và rất rõ ràng mình muốn làm gì.

Chờ đến khi gương mặt bớt nóng, anh khẽ lên tiếng: “Tôi nói tôi...”

“Vũ Minh!”

Hai người ngắn ra.

Là Trâu Mậu.

Anh ta từ trong thang máy bước ra, thả di động vào túi áo blouse, mỉm cười đến gần: “Nếu cậu cũng ở đây thì chúng ta nói chuyện luôn. Thứ sáu cậu cho sư muội ra ngoài một lát đi, chỉ mất thời gian một bữa cơm thôi.”

Vũ Minh cười nói: “Thật sự không cho đi được.”

Lúc này Trâu Mậu mới phát hiện ngữ điệu và thái độ của Vũ Minh không tự nhiên. Anh ta nhìn sang Thư Tần, khuôn mặt cô cũng đỏ ửng.

Kết hợp với chuyện xảy ra hai ngày trước, anh ta đã biết được chuyện gì đã xảy ra. Nếu đổi lại là anh ta, anh ta cũng chưa chắc chịu thả người. Anh ta im lặng một lát, cũng không vạch trần sự việc: “Người anh em, vậy tôi không nói với cậu nữa!”

Anh ta xoay qua nhìn Thư Tân: “Dì Tân nói em đã đồng ý. Nếu thứ sáu không có thời gian thì chúng ta hẹn qua chủ nhật ở nhà hàng Hải Âu gần đây, chỉ đi mấy phút là đến. Lát anh gửi địa chỉ qua cho em.”

Thư Tân không còn vẻ kinh ngạc như vừa rồi, cô đã dần bình tĩnh hơn, vẫn đứng chôn chân một chỗ, chỉ sợ chỉ cần bước nhẹ trái tim sẽ lập tức nhảy ra khỏi lòng ngực. Sợ Trâu Mậu phát hiện ra điều gì nên cô khẽ mỉm cười: “Được, vậy thì chủ nhật. Trâu sư huynh, bên trong em còn phải thu thập số liệu mẫu, em vào trước.”

Nói xong cô đi thẳng vào phòng bệnh.

Sắc mặt Vũ Minh càng khó coi hơn.

Trâu Mậu đưa mắt nhìn Vũ Minh đầy ẩn ý: “Vậy tôi đi trước.”

Thư Tân sang phòng bác sĩ làm việc, chưa ngồi xuống thì hai người trong nhóm đến. Đây là hai số liệu cuối cùng, cô quét sạch tạp niệm trong đầu, cẩn thận đối chiếu.

Sau khi tỉ mỉ đối chiếu số liệu, Vũ Minh bước vào, cô đầy ghê nộp tư liệu cho anh: “Số liệu đêm nay đều ở đây!”

Cũng không nhìn anh, đeo balo đi ra ngoài.

Trên đường về trong đầu cô vẫn rất loạn.

Đi thang máy xuống tầng trệt, vừa ra đến sảnh, Vũ Minh liền ngăn cô lại: “Thư Tân!”

Cô dừng bước: “Sư huynh còn việc gì sao?”

Vũ Minh cúi đầu, vài giây giữ lại bình tĩnh, giọng nói khàn thêm mấy phần: “Chuyện tôi vừa nói em có thể suy nghĩ một chút không?”

Cô bình tĩnh, mắt nhìn sang hướng khác, “Cân nhắc chuyện gì ạ?”

“Đừng hẹn với Trâu Mậu, làm bạn gái của tôi có được không?”

Giọng nói của anh rất dịu dàng, trong lòng cô khẽ rung động, chưa kịp trả lời anh thì điện thoại trong túi quần anh vang lên. Cả buổi tối cô nghe âm thanh này suốt, người gửi người nhận, hoàn toàn không chê đó là việc lãng phí thời gian.

Giọng cô lạnh nhạt: “Không được!” Trả lời xong cô đi thẳng về phía trước.

Thái độ từ chối đầy kiên quyết, không cho thương lượng.

Ngay lập tức tim anh lạnh như băng, không thể duy trì nụ cười: “Có thể cho tôi một lý do không?”

“Không có lý do!”

Chỉ không muốn làm bạn gái của anh.

Điện thoại trong túi quần anh lại reo thêm vài tiếng, khả năng là Cố Phi Vũ gọi đến, anh nhìn theo tầm mắt cô, lập tức hiểu được chuyện gì, anh thốt lên: “Tôi không hề thêm WeChat người bạn kia của em.”

Cô lúng túng, hiểu được ý của anh, cô lại càng tức giận, không thèm để ý đến anh mà đi một mạch.

Anh cực kỳ hối hận, nói vọng từ phía sau lưng cô: “Tôi làm gì có tâm trạng đi trêu ghẹo cô gái khác, chỉ một mình em tôi đã không có cách nào.”

Bước chân cô chậm lại, cố gắng nhẫn nhịn... Vì vậy anh dùng cách đó để thử cô?

Miễn cưỡng đi thêm vài bước, cơn giận của cô bùng phát, không kìm được quay đầu lại nhìn anh: “Sư huynh à, anh té nhạt quá!”

“Té nhạt! Vì tôi không biết làm sao để em thích tôi, cả buổi tối tôi đều nhắn tin với Cô Phi Vũ. Tôi thừa nhận hành động này của tôi rất quá đáng. Tôi xin lỗi em!”

Anh đứng đó, thấy cô bất động nên thử tiến lên bài bước, lần đầu tiên anh dỗ con gái, anh cố gắng kiên trì, đè thấp âm lượng: “Thư Tần... Tôi không có ý xấu!”

Cô trùng mắt nhìn anh. Thấy anh đang tiến tới, trong đầu cô rối tung, cố sức khước từ: “Cho dù không có chuyện này, tôi cũng không làm bạn gái anh!”

Dứt lời cô để anh đứng đó một mình, bỏ chạy thật nhanh. Được một đoạn, cô quay đầu lại nhìn, anh vẫn đứng yên một chỗ, không nhúc nhích.

Về đến ký túc xá, cô vừa đi vừa nghĩ, tính người đàn ông này nóng nảy như thế, hơi một tí là trêu tức cô, chẳng bao giờ mềm mỏng khi ra lệnh cho cô làm việc, bình thường còn hay can thiệp chuyện này chuyện kia... Cô thích anh mới là lạ.

Nghĩ như vậy, cô thuyết phục bản thân, đến trước cổng ký túc xá thì xác định: Minh nên từ chối anh ấy.

Thịnh Nhất Nam đang ăn đồ ăn vặt trên giường, “Về rồi à?”

Cô gật đầu, thả balo rồi vào nhà tắm.

Xong xuôi cô đi ra ngoài trước bàn học, cô gắng ổn định lại tâm trạng, bắt đầu mở trang web tìm tư liệu và ghi chép.

Di động reo, cô liếc mắt nhìn, màn hình khóa hiển thị biểu tượng màu xanh lục. Là tin nhắn WeChat. Tim cô đập nhanh một nhịp, cố gắng duy trì bình tĩnh, mở khóa màn hình, thì ra là Ngô Mặc hỏi địa chỉ trang web để tra tư liệu.

Cô trả lời đối phương rồi tiếp tục công việc.

Thịnh Nhất Nam nằm trên giường đọc sách, lát sau di động lại reo, là của cô ấy. Cô ấy thuận miệng hỏi: “Thư Tân, tuần này trong viện báo cáo thi đua “Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị”, cậu đi xem thi đấu không?”

Thư Tân lắc đầu: “Cuối tuần tớ về nhà!”

“Lần này cả trưởng khoa Vũ và sư huynh Lâm Cảnh Dương đều sẽ thi đấu. Lần trước trưởng khoa Vũ đã đứng đầu rồi. Buổi trưa cậu không nghe Vương Giáo Giáo nói muốn đi cổ vũ cho Lâm sư huynh à? Chúng ta cũng phải đi cổ vũ cho trưởng khoa Vũ chứ. Huống hồ cả bốn chi nhánh bệnh viện Phụ Chúc đều tham gia tranh tài, màn thi đấu khẳng định rất đặc sắc.”

Anh ấy làm gì thiếu người cổ vũ chứ?!!!

Cô vẫn dán mắt vào tư liệu nhưng tâm trạng không thể tập trung, đành phải mở trang web của trường nghiên cứu quy tắc thi đấu phần thi tiếng

Anh.

Cuộc thi chia làm hai phần: Báo cáo kiểm tra phòng bệnh hàng ngày và bệnh án cho những ca bệnh nặng.

Khoa gây mê không có kiểm tra phòng bệnh, nếu muốn có được bệnh án chỉ còn cách đến xin khoa Điều trị đau; còn muốn có báo cáo của những ca nặng thì cần tìm trong dữ liệu hồ sơ của khoa gây mê.

Nói qua nói lại đều phải liên quan đến Vũ Minh.

Cô nhìn lại danh sách dự thi, cái tên ngay đầu tiên là Thích Mạn. Nhớ lại chuyện buổi tối... cái này cũng không đọc tiếp được, cô đành ôm một quyển giáo trình nằm lên giường, đọc được vài trang không biết ngủ từ lúc nào.

Tối ngủ trễ, sáng sớm đồng hồ báo thức reo mấy lần cô cũng không nghe thấy, nếu không nhờ Thịnh Nhất Nam gọi, cô suýt nữa đã ngủ quên mất.

Đến khoa họp giao ban, Vũ Minh đứng một bên chờ chủ nhiệm La bàn giao nội dung trong ngày rồi lạnh nhạt lên tiếng: “Hợp giao ban thôi!”

Đến lượt Thư Tân, cô đứng dậy báo cáo tình hình kiểm tra sáu bệnh nhân hôm qua, Vũ Minh đọc lịch làm việc hôm nay, không ngẩng đầu.

Hợp xong cô vào phòng 18, Vũ Minh dạy cô gây mê trong phẫu thuật lòng ngực. Ngày hôm qua đã lên lịch, tuy rằng đêm qua àm ī một trận chảng vui vẻ gì nhưng anh cũng không chuyển qua phòng phẫu thuật khác.

Thư Tân cố gắng thích ứng với ca phẫu thuật lòng ngực đầu tiên, cô phát hiện gây mê và máy theo dõi hoàn toàn khác với phòng 45. Máy gây mê là Ohmeda, có hệ thống tự kiểm khá phức tạp.

Cô đặt ống hô hấp, thử mấy lần vẫn không thông qua hệ thống tự kiểm, đang đứng nghiên cứu trước máy gây mê, cửa phòng phẫu thuật mở ra, có người đi vào.

Bác sĩ Lưu cười nói: “Ồ! Trưởng khoa Vũ đẹp trai! Không phải hôm nay cậu ở bên cấp cứu à, sao lại qua bên này?”

Sắc mặt anh nhợt nhạt hơn thường ngày, “Ngày hôm qua đã sắp xếp lại lịch, mai tôi mới qua đó!”

Cũng không nhìn Thuần, anh đi thẳng đến chỗ máy tính.

Chương 34

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tân cầm đường ống thử lại lần nữa, vẫn không thuận lợi, mỗi khi tiến hành thao tác thì máy lại báo lên những tiếng “Tít tí”.

Vũ Minh đứng ngay phía sau, nếu muốn thông qua tự kiểm chỉ còn cách ra hỏi anh cách thao tác, cô nhẹ nhàng bỏ dụng cụ xuống, chuẩn bị qua “thỉnh giáo”.

Chưa đợi cô xoay người, phía sau có một bàn tay vươn ra nhận lấy đường ống trong tay cô.

Cô ngẩng đầu, tầm mắt chạm phải cằm của anh.

Anh khẽ nhíu mày, tắt nút báo âm, không cho phát ra những tiếng tí tí rồi cầm đầu ống nối vào túi bóng.

Nhin một lúc, cô chợt ý thức được mình bị kẹp giữa anh và máy gây mê, anh lại cao như vậy nên cô không dám động đậy, thế nhưng hình như anh không ý thức được chuyện này, vẫn tự mình lắp ống, không để ý đến cô.

Cả người cô cứng đờ, cố gắng dồn sự chú ý lên chương trình tự kiểm ở máy gây mê. Bây giờ cô mới phát hiện vị trí lắp đặt của chiếc máy này khác hẳn máy ở phòng 45, chẳng trách vừa rồi cô không thông qua tự kiểm.

Từ đầu đến cuối Vũ Minh nhìn chăm chăm vào máy gây mê, đặt xong đường ống, tiện tay kiểm tra xem đã có khí vào hay chưa.

Cô quan sát anh thao tác. Ngón tay anh thon dài, khớp xương rõ ràng, tuy tay bối cô không ngắn nhưng khớp xương thô hơn nên không đẹp bằng bàn tay của Vũ Minh.

Xong xuôi anh khởi động lại nút tự kiểm rồi quay về trước máy tính.

Chỉ một lần là thông qua.

Cô thầm ghi nhớ kỹ từng bước của anh làm, quay sang lấy ống nội soi quang học mềm.

Suốt quá trình hai người không nhìn nhau. Lát sau anh mở bệnh án, “Nói trọng điểm tình hình của bệnh nhân ung thư thực quản.”

Cô bỏ đầu dò động mạch xuống, xoay đầu nhìn anh: “Bệnh nhân 61 tuổi, cân nặng 47kg, cao 1m58. Không có tiền sử bệnh và dị ứng với thuốc, chức năng tim cấp một, phổi thông khí bình thường. Đã nghe hai lá phổi, gan thận bình thường, HB 88g, chỉ số ASA cấp II.” (1)

(1) ASA – Phân loại bệnh nhân theo tiêu chuẩn của Hiệp Hội Gây Mê Mỹ (American Society of Anesthesiologist)

ASA I: Bệnh nhân có sức khỏe tốt.

ASA II: Bệnh nhân có kèm theo bệnh của một cơ quan ở mức độ trung bình.

ASA III: Bệnh nhân bị tổn thương trầm trọng một cơ quan quan trọng, nhưng chưa làm mất chức năng của cơ quan đó.

ASA IV: Bệnh nhân bị tổn thương trầm trọng một cơ quan quan trọng làm mất chức năng của cơ quan đó và ảnh hưởng đến tiên lượng sống của bệnh nhân.

ASA V: Bệnh nhân có thể chết trên bàn mổ, cuộc sống của bệnh nhân kéo dài không quá 24 giờ nếu không can thiệp phẫu thuật.

ASAVI: BN trong tình trạng chết não, một số cơ quan được chuẩn bị để phục vụ ghép tạng.

Giọng anh rất bình thản: “Làm đánh giá đường thở chưa?”

Thư Tần: “Hoạt động đốt sống cổ tốt, u giáp trạng ước lượng to bằng bốn đốt ngón tay, mallampati cấp I (2), không có răng giả, theo phim chụp không có hiện tượng nén khí.”

(2) Khoảng cách miệng hẫu theo Mallampati: đánh giá ở bệnh nhân với tư thế ngồi, cổ ngửa thẳng, há miệng rộng, thè lưỡi và phát âm "A". Có 4 mức độ được người gây mê đánh giá như sau:

- *Mức độ I: Nhìn thấy khẩu cá cứng, khẩu cá mềm, lưỡi gà toàn phần, thành sau họng, trụ trước và trụ sau amidan.*
- *Mức độ II: Nhìn thấy khẩu cá cứng, khẩu cá mềm, một phần lưỡi gà và thành sau họng.*
- *Mức độ III: Nhìn thấy khẩu cá cứng, khẩu cá mềm và nền của lưỡi gà.*
- *Mức độ IV: Chỉ nhìn thấy khẩu cá cứng.*

Nếu khám thấy Mallampati ở mức độ III và IV là đặt nội khí quản khó.

Đang nói thì bác sĩ Lưu mở cửa đẩy bệnh nhân vào. Anh không hỏi tiếp mà quay sang trò chuyện với bệnh nhân. Thư Tần chuẩn bị dụng cụ hoàn chỉnh, anh bắt đầu hướng dẫn cô làm gây mê.

Hướng dẫn xong anh thoa gel vào ống dẫn hai nòng đưa qua cho cô.

Cô hơi ngạc nhiên, còn tưởng hôm nay anh tạm thời không cho cô thao tác. Cô cụp mi, nhận lấy đường ống, cẩn thận từng li từng tí điều chỉnh theo góc độ của người bệnh.

Chờ mở khoang miệng, cô dùng tay trái nâng thanh môn băng ống soi thanh quản, tay phải chậm rãi điều chỉnh ánh sáng đèn nội soi.

Sau khi qua thanh môn, cô thử đẩy mạnh tay về trước, nhưng phương thức xuyên quản này khác xa với cách truyền thống, thử hai lần vẫn không cách nào đẩy mạnh về trước được.

Anh đứng bên cạnh quan sát cô thao tác, thấy cô gấp gáp trở ngại, cũng không lên tiếng mà tiến đến nắm chặt mu bàn tay cô, điều chỉnh góc độ, ống nội soi thuận lợi đưa vào một nhánh khí quản.

Mặt cô nóng bừng, thầm suy nghĩ rốt cuộc anh thao tác khác cô ở điểm nào, vì sao anh có thể thuận lợi như vậy còn cô luôn thất bại?

Anh tiếp cận máy gây mê, mắt nhìn ống nội soi quang học mềm: “Sau khi lưỡi động vào thanh môn lập tức sẽ di chuyển ngược chiều kim đồng hồ, nếu điều chỉnh góc độ chậm thì vị trí dễ dàng bị lệch đi.”

Hóa ra là như vậy: “Em nhớ rồi!”

Đúng lúc này bác sĩ Trần đi vào: “Vũ Minh, bên Bộ Y Tế tìm cậu, chủ nhiệm La nhẫn cậu xuống đó, cậu giao ban cho tôi đi!”

Thư Tân đứng bên cạnh học trình tự giao ban.

Từ sáng đến giờ tuy hai người bọn họ không nhìn nhau, chỉ nói chuyện trên phương diện công việc. Tuy anh hướng dẫn rất tận tình nhưng thái độ rõ ràng không được tự nhiên như hai ngày trước. Dù không nói lời nào nhưng bản thân cô cũng cảm thấy chán nản.

Anh vừa đi khỏi cô liền thở hắt ra một hơi, tuy nhiên khi trông thấy anh đi thẳng ra ngoài mà không quay đầu nhìn lại, cô lại xuất hiện cảm giác không thoải mái cho lắm.

Cũng may chị Trần khá phóng khoáng, mỗi một tình huống xử lý đều chủ động nói rõ nguyên lý cho Thư Tần.

Ví dụ như chị trông thấy số liệu thuốc gây mê được ghi chép lại, liền hỏi Thư Tần: “Em có biết vì sao sư huynh em lại dùng Mucosolvan từ sớm không? Nếu là loại phẫu thuật mắt nhiều thời gian như thế này thì việc bảo vệ nội tạng rất quan trọng. Nếu không chống chỉ định khi dùng thuốc này thì Mucosolvan có thể làm giảm tỉ lệ xẹp phổi (3) sau phẫu thuật ở một mức độ nhất định.”

(3) *Xẹp phổi là tình trạng phổi hoặc thùy phổi xẹp hoàn toàn hoặc một phần, xuất hiện khi các túi khí nhỏ (phế nang) trong phổi bị xẹp. Đây là một biến chứng hô hấp sau phẫu thuật.*

Đến trưa còn một ca phẫu thuật ngực nữa, chị Trần thấy không còn sớm nên để cô ra cẩn tin ăn trưa.

Thư Tần đi ngang qua phòng bác sĩ thì trông thấy Vũ Minh và mấy bác sĩ trong tổ nghiên cứu đang thảo luận. Trên bàn có đặt mấy hộp cơm nhưng hầu như chưa có ai động đũa.

Ăn cơm xong cô lại đi ngang qua đó, phát hiện những người ngồi bên cạnh anh đang ăn cơm, còn Vũ Minh vẫn cầm cúi gõ máy tính.

Ánh mắt cô nhìn về hộp cơm của anh, có lẽ cơm đã nguội ngắt rồi.

Chị Trần vẫn còn đợi cô mang cơm lên cho chị ở phòng phẫu thuật nên cô nhanh chân về phòng thay đồ uống nước.

Vũ Minh vẫn đang giải thích với các đồng nghiệp về những công việc sắp tới và cùng mọi người tập hợp số liệu mẫu.

Cửa mở, cô trông thấy Vương Giáo Giáo và Lâm Cảnh Dương đi ngang qua hành lang.

Vương Giáo Giáo nhẹ giọng nói: “Phần thi tiếng Anh gồm có viết báo cáo bệnh án hàng ngày và báo cáo những ca bệnh nặng, lại còn kiểm tra năng lực lâm sàng rồi thi nói. Em muốn nhờ sư huynh xin giúp em một bản báo cáo ghi chép của bên khoa Điều trị đau, tốt nhất là bài báo cáo đạt loại “Ưu”.”

Lâm Cảnh Dương mỉm cười: “Yêu cầu này của em cao quá, ghi chép những ca bệnh nặng thì được. Chứ cả nửa năm nay anh không qua bên khoa Điều trị đau, Vũ Minh đang nghiên cứu hạng mục ở bên đó, nếu không em qua hỏi thử cậu ấy?”

Giọng Vương Giáo Giáo tức tối: “Em đã hỏi Vũ sư huynh từ sáng nhưng anh ấy nói anh ấy không rảnh.”

Lâm Cảnh Dương: “Hai ngày nay anh cũng hơi bận, nếu không em chờ trước khi tan ca anh đưa em sang phòng lưu hồ sơ bệnh án nhé.”

Vương Giáo Giáo nũng nịu: “Tốt nhất là nhanh chóng phiên dịch bệnh án ra luôn vì sắp thi đấu rồi!”

Khi Thư Tân trở lại phòng phẫu thuật thì ca phẫu thuật đã xong.

Cô đưa bệnh nhân về PACU, trên đường về cô gặp Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc, bọn họ cũng vừa chuyển bệnh nhân mình qua đó.

Hai người kéo Thư Tân sang một bên: “Chuẩn bị cho kỳ thi tiếng Anh thế nào rồi?”

Thư Tân: “Ngày hôm nay quá bận, tờ chưa thể dành chút thời gian đi sàng lọc bệnh án.”

Thịnh Nhất Nam: “Trưa nay tớ nghe thấy Vương Giáo Giáo nhờ sư huynh Lâm Cảnh Dương giúp một tay. Nhìn dáng vẻ của cậu ta như ước có thể dịch bệnh án ngay lập tức vậy... Thư Tân! Cậu tuyệt đối không được thua Vương Giáo Giáo, nếu không tớ và Ngô Mặc sẽ tức chết!”

Ngô Mặc: “Cậu nhất định phải chuẩn bị sớm một chút!”

Thư Tân vè lại phòng phẫu thuật, ca tiếp theo đã lên, chị Trần đang nghe tim phổi, cô vội đi vào hỗ trợ.

Cứ ca này liên tiếp ca kia đến hơn năm giờ, thấy ca cuối cùng sắp xong nên cô mở miệng xin chị Trần: “Chị ơi, em muốn qua phòng lưu bệnh án mượn hai bản bệnh án, em có thể đi nửa tiếng được không ạ?”

Chị Trần lập tức đồng ý, nhưng chị cúi nhìn đồng hồ: “Ôi chao, đã năm giờ rưỡi... em xuống đó bên ấy cũng đóng cửa rồi!”

Thư Tân sững người... đành phải để sang ngày mai. Thế nhưng ngày mai phẫu thuật cả ngày, cô không thể xin ra ngoài, trừ khi phải xin nghỉ trước một hai tiếng bằng không không có cách nào lấy được bệnh án.

Cô ngẫm nghĩ một lát rồi chào chị Trần. Ra đến hành lang cô lấy điện thoại, tìm số của Vũ Minh, do dự một lát, đang định gọi thì một người bước đến, gọi cô từ xa: “Thư Tân!”

Thư Tân ngẩng đầu nhìn, là sư huynh Vương Nam. Lần trước khi cô đi hát karaoke cùng nhóm Vũ Minh thì anh ta đã giúp cô thu thập số liệu mẫu ở khoa Điều trị đau.

Anh ta đã thay bộ đồ vô trùng, gương mặt vẫn còn ngái ngủ, đến bên cạnh đưa cho cô hai bản bệnh án: “Có phải em tham gia thi đấu phần thi tiếng Anh không? Lần trước anh cũng thông qua kỳ thi này mới có được cơ hội giao lưu nước ngoài. Hai bản bệnh án này là anh chọn ra giúp em, em cầm phiên dịch trước đi!”

Thư Tân đưa tay nhận, đó là một bản báo cáo ca bệnh nặng và một bản bệnh án kiểm tra phòng của khoa Điều trị đau.

Cô im lặng lật xem, không lên tiếng. Cả ngày Vương Nam ở phòng thí nghiệm, làm sao biết được chuyện cô thi đấu, mà cho dù biết anh ta và cô đâu quen nhau, không thể nào bỏ thời gian tìm bệnh án giúp cô được.

Hai bản bệnh án này là ai bảo Vương Nam đưa cho cô, không cần nói cũng biết.

Cô ngẩng đầu mỉm cười: “Em cảm ơn sư huynh!”

Vương Nam xua tay: “Có gì không hiểu thì liên lạc với anh, anh vẫn còn bận việc bên phòng thí nghiệm, anh đi trước đây!”

Thư Tân xuống tầng cất hồ sơ vào tủ cá nhân.

Các ca phẫu thuật đã xong, cô chạy đi kiểm tra bệnh nhân, khi quay trở lại mới bảy giờ.

Đi ngang qua phòng làm việc bác sĩ, tổ nghiên cứu đã không còn ở đó, cô qua phòng đọc sách, cũng không còn ai.

Trên bàn còn mấy hộp cơm, cô do dự đi vào mở ra, tất cả đều nguội ngắt.

Cô nhó gần ký túc xá có mấy quán bán cơm, cô thay quần áo, chạy đi mua mấy món đồ xào, thêm một món canh. Cô ôm mấy hộp cơm vào trong ngực, đi ngang qua cửa hàng bán trái cây, cô đi vào mua một ly nước ép.

Trở về khoa, Vũ Minh vẫn chưa quay trở lại, Thư Tân bèn cầm túi lớn túi nhỏ vào phòng đọc sách. Người trong nhóm gọi cho cô báo số liệu mẫu đã thu thập xong, sợ không kịp nên cô đặt cơm và nước trái cây lên bàn của anh. Cô chỉ lo cơm sẽ nguội, tiếc là mình không có hộp giữ nhiệt.

Vũ Minh họp xong cũng hơn tám giờ, vừa vào phòng đọc sách đã trông thấy Chu Văn ở bên trong.

Anh gật đầu chào: “Mấy hôm nay không thấy chị, chị vừa xuống ca à?”

Chu Văn quan sát anh: “ Ủ, ở đây chờ Cố Phi Vũ. Xe chị lại hỏng nên lát đi xe Cố Phi Vũ về. Nay, sao sắc mặt kém vậy, Cố Phi Vũ đoán cậu thất tình... Không phải thật đó chứ?”

Vũ Minh không trả lời, anh đi đến bàn mình, đặt laptop xuống.

Chu Văn: “Cậu và sư muội Thư Tân cãi nhau à? Hay người ta từ chối cậu rồi? Hiếm thấy thật đấy.... Soái ca Vũ Minh cũng có ngày bị con gái từ chối.”

Vũ Minh đã cảm thấy phiền não lắm rồi, anh mở máy tính, chợt thấy mấy hộp cơm đặt ngay ngắn gần đó.

Anh hỏi Chu Văn: “Chị đặt sao?”

Chu Văn: “Chị ăn rồi. Cậu chưa ăn à? Hay chị gọi cho cậu một suất đặc biệt nhé!”

Cả ngày nay Vũ Minh đều có cảm giác không ngon miệng: “Em không muốn ăn, cảm ơn chị!”

Đang định đẩy mấy hộp cơm ra, anh phát hiện còn có thêm ly nước trái cây.

Anh nhìn chằm chằm ly nước một lúc, bỗng chốc nhận ra điều gì đó, cầm lên nhìn... Là nước ép chanh leo. Tim anh đập nhanh một nhịp.

Chương 35

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Chu Văn ngạc nhiên: “Sao vậy?”

Vũ Minh xoay ly nước trái cây trong tay. Không sai, nhãn hiệu in trên đó... chính là cửa hàng trái cây cô thường đến mua.

Năm hộp thức ăn được xếp rất ngắn, ngay cả ly nước trái cây, tất cả đều được đặt ở vị trí anh hay ngồi.

Sờ sờ túi cơm, vẫn còn ấm, anh kiểm tra bên ngoài, không phải là điện thoại gọi thức ăn giao đến, ăn hẵn là tự đi mua.

Cả ngày dạ dày anh như bị một tảng đá đè nặng, ngay cả uống ngum nước cũng thấy khó chịu. Bây giờ nhìn đồ ăn trên bàn, trong phút chốc tảng đá ấy bị đá bay mất, chỉ còn lại cảm giác đói và khát.

Chu Văn quan sát từng biểu hiện nhỏ nhất trên gương mặt Vũ Minh, kêu lên: “Kỳ lạ, sao đột nhiên mây mù tan biến rồi!”

Vũ Minh lấy đũa: “Em đói!”

Chu Văn nhìn mấy hộp cơm, lại nhìn sang ly nước trái cây, dường như đã hiểu ra: “Là do sư muội Thư Tần mua cho cậu à?”

Đúng lúc này có người đẩy cửa vào, là Cố Phi Vũ và Vương Nam.

Cô Phi Vũ trông thấy Vũ Minh thì thà đứng ở cửa chứ nhất định không chịu vào trong: “Chị Văn, đi thôi!”

Chu Văn lạnh nhạt nói: “Vội gì chứ, đi vào ngồi cái đã!”

“Em sợ tên nhóc đấy tính sổ với em, lỡ mà có đánh nhau....” Anh ta quay sang nhìn Vũ Minh, “Tốt nhất cậu nên tự giác một chút, sư đệ Vương Nam của cậu ở ngay đây, đừng để cậu ấy đánh giá tú và cậu.”

Vũ Minh chẳng thèm nói với Cô Phi Vũ, ba món mặn, một canh và một cơm, tất cả đều hợp khẩu vị của anh. Chỉ tiếc do đói bụng đói quá lâu nên không thể nhét hết mọi thứ vào bụng. Ăn no, anh uống một hơi cạn sạch ly nước trái cây.

Cô Phi Vũ có mù cũng nhìn ra được tâm trạng của Vũ Minh đang rất vui.

Vương Nam lên tiếng: “Sư huynh, chiêu nay em đã đưa hai bản bệnh án cho Thư Tần nên qua đây báo cáo với anh. Em buồn ngủ quá, em về ký túc xá trước đây!”

Dứt lời Vương Nam ngáp dài một hơi rồi bỏ đi.

Vũ Minh còn đang rất vui vẻ, nghe Vương Nam nói xong anh bình tĩnh hơn một chút. Chiều nay anh nhờ Vương Nam chọn hai bản bệnh án đưa cho Thư Tần, việc này muộn giấu cũng không giấu được. Cô là người khôn khéo như vậy chắc chắn sẽ đoán được là do anh nhờ đưa tới. Mua cơm và trái cây để báo đáp thì cũng bình thường thôi.

Chu Văn đột nhiên hỏi Cô Phi Vũ: “Tại sao Vũ Minh muốn đánh nhau với cậu, cậu lại gây ra chuyện gì à?”

Cô Phi Vũ nghe Vương Nam nói thì đại khái cũng hiểu câu chuyện: “Ngày hôm qua em đưa ra ý kiến quá tệ khiến sư muội Thư Tần tức giận.

Tuy nhiên tên nhóc này cũng giắc ngộ cao, biết cách phản kích. Nghe sư muội thi tiếng Anh liền lấy hẵn hai bản bệnh án hối lộ, chẳng trách không còn vẻ chán nản như buổi sáng, nếu không thì đã tìm em tính sổ từ lâu rồi.”

Vũ Minh ngẩng đầu nhìn Cố Phi Vũ: “Cậu... Mẹ nó, mau biến mất khỏi mắt tôi!”

“Không thể! Không kích thích cậu thì lần này cậu có thể thông suốt được ư?”

Chu Văn nhìn Vũ Minh: “Vũ Minh à... đâu phải cậu không biết Cố Phi Vũ yêu bốn lần đều thất bại, cậu mà nghe lời nó chẳng khác nào nhảy vào hố lửa.”

“Coi như là em hại cậu ấy!” Cố Phi Vũ ngồi xuống sofa, “Là bạn thân, tớ muốn chuộc lỗi một chút. Tớ hỏi cậu phần thức ăn này có phải sư muội Thư Tân mua cho cậu không?”

Vũ Minh nhận được tin nhắn hội chẩn nên không phí lời với Cố Phi Vũ.

Cố Phi Vũ: “Cậu không nói tớ cũng biết. Chị Văn ngồi ngay đó, cậu ăn mà không mời chị. Lại còn ly nước chanh leo khó uống như vậy mà cậu uống không còn một giọt. Tớ nhắc cậu lần nữa, cậu đừng tưởng sư muội Thư Tân mua thức ăn cho cậu nghĩa là đồng ý làm bạn gái của cậu. Cậu đưa bệnh án cho người ta, người ta dùng cách này cảm ơn cậu, hoàn toàn phù hợp với tác phong của em ấy. Cậu đừng liều lĩnh như hôm qua. Nếu cậu ép em ấy quá, coi chừng em ấy chạy mất.”

Câu này chính là tâm bệnh của Vũ Minh, cũng chính vì chưa nghĩ ra khi gặp cô sẽ nói những gì nên anh vẫn chưa qua khoa Điều trị đau tim cô.

Có thể tuần này cô và Trâu Mậu chưa xem mắt, tuy nhiên nếu như chẳng may cô cảm thấy Trâu Mậu thích hợp thì coi như anh hoàn toàn hết hi vọng.

Anh càng nghĩ càng phiền lòng, nhìn đồng hồ đeo tay, nhíu may thu dọn đồ đạc: “Tớ đi trước.”

Cô Phi Vũ: “Hôm qua sao cậu lại hỏi tớ chuyện gia đình của Trâu Mậu? Không phải việc này có liên quan đến Trâu Mậu chứ?!! Như vậy thì phiền rồi. Tên này tuy không đẹp trai nhưng khéo ăn khéo nói. Như hôm đi karaoke thôi, hình như cậu ta có quen biết bố mẹ của sư muội. Nếu như cậu ta đón đầu xin phép người lớn thì tớ e là.. việc này chỉ còn chờ thái độ của Thư Tân mà thôi. Chị Văn, nếu như là chị, chị thích kiểu người như Vũ Minh hay Trâu Mậu?”

Chu Văn liếc nhìn sườn mặt Vũ Minh, nghiêm túc trả lời: “Chẳng thích ai cả. Một người tốt như chị, nếu có yêu thì nhất định phải là “Em yêu anh, anh cũng yêu em”, chị nhất quyết không thể yêu đơn phương.”

“Chị có thể đứng ở góc độ nữ giới phân tích hai người đó được không? Chị cảm thấy sư muội Thư Tân sẽ thích loại người nào?”

“Trâu Mậu!” Chu Văn ngẫm nghĩ một lát, “Sư muội Thư Tân nhìn qua là biết không có kinh nghiệm yêu đương, cho nên em ấy dễ dàng để những loại người trầm tĩnh như Trâu Mậu. Tuy nhiên cũng chưa biết được. Vũ Minh, cậu đừng nản lòng, hãy bình tĩnh mấy hôm đi. Đừng quên cuối tuần cậu còn thi đấu, chỉ vì việc này ảnh hưởng đến xếp hạng thì phiền đây!”

Cô Phi Vũ: “Đúng! Trâu Mậu là tình địch của cậu, đừng để đã thất bại trên tình trường mà ngay cả thi đấu cũng bại dưới tay cậu ta. Sư muội Thư Tân là người chậm nhiệt, có lẽ cũng có cảm tình với cậu. Cậu hãy cho hai người chút không gian, tĩnh táo suy nghĩ, đừng tỏ ý ép buộc em ấy!”

Vũ Minh kiên nhẫn nghe hết, sau đó kéo cửa ra ngoài.

*

Thư Tần ở phòng bác sĩ khoa Điều trị đau phiên dịch bệnh án, khi Vũ Minh đến đã gần chín giờ. Anh chưa vào trong ngay mà đứng ở bên ngoài thảo luận vài câu với nhóm điều dưỡng, xong xuôi mới bước vào kéo ghế ngồi xuống.

Cô nhìn chăm chăm vào bệnh án, không chào hỏi.

Anh ngồi đối diện cô cũng chẳng hé răng.

Cô ngượng ngùng, có cảm giác mình rất mâu thuẫn, vừa muốn hỏi anh đã ăn cơm chưa nhưng lại sợ anh chủ động nhắc đến việc này.

Anh nhìn cô một lúc, rốt cuộc cũng không lên tiếng, tựa lưng vào thành ghế mở máy làm việc.

Cô thở phào nhẹ nhõm, lại xen chút thất vọng, ngẫm nghĩ một lát rồi tiếp tục dịch bệnh án.

Suốt đêm di động của Vũ Minh rất yên tĩnh, ngoại trừ một lần ra ngoài nghe máy, thời gian còn lại đều ngồi đối diện cô, dường như muốn để cô xác nhận điều gì đó.

Cô không né nỗi tò mò, lén quan sát anh, hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi cô mua hôm trước, cổ áo vẫn không cài khuy trên cùng như thường lệ, tay áo xắn cao. Anh đang kiểm tra email, ngón tay thon dài điều khiển chuột, khi suy ngẫm điều gì đó anh lại khẽ nhíu mày, động tác này khiến sống mũi anh dường như cao thêm.

Cô cố gắng đặt sự chú ý của mình lên bệnh án, đáng tiếc cô không cầm theo sách tham khảo, bệnh án quá nhiều từ chuyên ngành, do vậy việc dịch thuật có phần không thuận lợi.

Cứ như thế đến mười giờ, cô và anh người trước người sau đi về.

Đi được một đoạn, cô vô tình quay đầu, anh đút hai tay vào túi quần nhìn cô rất thản nhiên. Về đến ký túc xá, cô lại ngoảnh đầu ra phía sau, anh đã rẽ sang hướng khác.

Ca sáng ngày hôm sau anh còn bận hơn hôm qua, tối cũng không quay lại khoa Điều trị đau. Trên đường về ký túc xá, cô ngoảnh đầu nhìn mấy lần cũng không trông thấy bóng dáng anh.

Về phòng Thịnh Nhất Nam hỏi: “Thế nào rồi, thứ bảy cậu có qua cơ sở chính xem trưởng khoa Vũ thi đấu không? Sau này không chừng chúng ta cũng được tham gia những cuộc bình chọn này, coi như đi sớm bồ sung kiến thức!”

Thư Tân thả balo xuống: “Đi chứ! Tại sao lại không đi?”

Thịnh Nhất Nam: “Vừa rồi trên đường đi gặp Thích Mạn, cậu ấy nói cũng muốn đi. Địa điểm thi ở hội trường lớn. Thứ sáu cậu đừng về nhà, chúng ta tập trung ở trước cửa bệnh viện.”

Thư Tân vừa nghe đến tên Thích Mạn liền không muốn nói tiếp, cô vào nhà tắm: “Sáng thứ bảy tớ muốn về nhà một chuyến!”

Cô muốn nói rõ với bố mẹ về vụ ăn uống, tốt nhất có thể hủy. Nếu như mẹ cô cố tình ép cô đi, trước tiên cô phải nói rõ ràng với Trâu Mậu mối quan hệ giữa họ là không thể.

Nghĩ xong cô liền đi tắm, thay đồ ngủ rồi nhắn tin cho Trâu Mậu.

Chưa đợi Trâu Mậu trả lời, có tiếng người gõ cửa, cô ra mở, là dì Lư quản lý ký túc xá đưa cho cô hai bản tài liệu photo bằng tiếng Anh.

Cô lật qua lật lại để xem, đang cảm thấy kỳ lạ vì tư liệu này giống y đúc với bản báo cáo bằng tiếng Trung cô đang dịch, hầu như đã được dịch hết

sang tiếng anh, dì Lư cười nói: “Vũ Minh đưa tới đây!”

Vừa nói dì vừa quan sát cô, ánh mắt có phần ngạc nhiên và vui vẻ.

Thư Tân biết dì Lư quen biết gia đình Vũ Minh, gương mặt cô ửng đỏ, “Cháu cảm ơn dì, sư huynh còn dưới tầng không ạ?”

Chương 36

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Dì Lư mỉm cười: “Vẫn còn ở dưới tầng đây!”

Thư Tân cúi đầu cảm ơn rồi ôm tư liệu vào phòng, cất vào ngăn kéo. Cô do dự một lát rồi thay quần áo. Cô sợ anh đã đi rồi, tóc cũng chưa kịp chải đã chạy như bay xuống tầng. Trên đường cô chợt nhớ đến cảnh tượng gấp mặt lần trước, lát nữa trông thấy dáng vẻ này của cô chắc anh sẽ cười cô đầu bù tóc rối.

Trước cổng ký túc xá có vài người đi về, gặp phải người quen, Thư Tân gật đầu chào, ra đến cửa, đứng ở bậc tam cấp.

Ánh trăng mông lung, soi sáng một khoảng không phía trước, một cơn gió lạnh đột ngột thổi đến, tiếng lá rơi xào xạc.

Cảnh đêm không khác trước nhưng lần này không có ai đứng đó chờ cô.

Cô nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nhấp nhôm nhìn ánh đèn đường xa xa, xác định anh đã đi rồi, trong lòng cô bỗng chốc tràn ngập cảm giác mất mát, cố gắng ổn định lại tâm trạng. Thư Tân tự an ủi chính mình vừa rồi cô chỉ muốn xuống tầng cảm ơn anh mà thôi, nếu anh đi rồi thì gọi điện cảm ơn cũng chẳng khác gì nhau.

Nghĩ đến đó, cô liền lấy di động, chuẩn bị bấm số gọi cho anh, tuy nhiên trong lòng vẫn cảm thấy trống rỗng.

Đúng lúc này có người đi tới: “Tớ ở khoa nội nên không có cơ hội qua khu phẫu thuật của các cậu, vừa rồi có phải trưởng khoa sáng khoa cậu

không?”

Thư Tân liếc nhìn hai người bạn họ, là Vương Giáo Giáo và một người bạn học cùng khóa. Vương Giáo Giáo nhận ra được ánh mắt hờ hững của Thư Tân, đi lướt qua cô vào trong, vừa đi vừa gật gù: “Vũ Minh mà cậu cũng không nhận ra à?”

“Ngưỡng mộ đại danh đã lâu nhưng lần đầu tiên thấy mặt, sư huynh khoa ngoại đều đẹp trai như thế sao?!!! Cậu ở khoa này quá sung sướng!”

Vương Giáo Giáo: “Làm gì có, cả bệnh viện cũng vậy thôi, đẹp trai thì được ích gì, quá lạnh lùng, bình thường chẳng nói được mấy câu!”

“Vậy tại sao anh ấy lại sang ký túc xá nữ?”

“Đi ngang qua thôi!”

“Không! Rõ ràng vừa nãy tớ thấy dường như anh ấy muốn chờ ai đó, sau đó trông thấy chúng ta mới bỏ đi!”

“Đừng đoán mò, tớ không thể tưởng tượng được hình ảnh Vũ Minh đứng chờ người!”

Bạn học cười hì hì: “Cũng đúng, Vương Giáo Giáo của chúng ta được mọi người yêu thích như vậy mà vừa rồi chào anh ấy, anh ấy cũng chẳng thèm nói thêm vài câu!”

Vương Giáo Giáo lộ ra sự khó chịu: “Đừng lôi tớ ra đùa!”

Thư Tân không nói lời nào, đi theo phía sau lên tầng, chờ Vương Giáo Giáo vào phòng, cô liền lấy di động gọi cho Vũ Minh, điện thoại anh đang bận.

Cô lặng lẽ đứng ở hành lang đợi một lúc lâu, sau đó gọi lại lần nữa, anh không nghe máy.

Tâm trạng cô như mây đen che phủ, về phòng cũng chẳng thể tập trung đọc sách. Bỗng nhiên điện thoại reo lên, tim cô đập nhanh một nhịp, nhìn dây số liền thở dài thất vọng, là Trâu Mậu.

“Trâu sư huynh!”

Trâu Mậu khẽ mỉm cười: “Vừa rồi anh mới đọc tin nhắn của em. Anh đã hiểu ý của em, em đồng ý ra ngoài ăn cơm có lẽ là dodì Tần gây áp lực. Như thế này đi, hai ngày nay anh cũng bận lo báo cáo thi đua, không thể nói chuyện nhiều với em, chờ chúng ta hiểu nhau hơn, chúng ta lại sắp xếp ra ngoài cùng nhau ăn một bữa nhé.”

Thư Tần: “Trâu sư huynh, em rất xin lỗi, lần sau khả năng em cũng không đi được!” Giọng điệu nhẹ nhàng nhưng thái độ kiên quyết.

Trâu Mậu không muốn nói tiếp: “Bên này anh còn đang bận, nói qua điện thoại cũng không thể rõ ràng. Thôi để sau này gặp nhau chúng ta trò chuyện sau!”

Thư Tần vừa cúp điện thoại thì Vũ Minh gọi đến.

Nhin tên trên màn hình, tim cô bất giác đập thình thịch, cố gắng ổn định hơi thở, cô nghe máy: “Sư huynh!”

“Vừa rồi em gọi à?”

Từ sau lần đó, đã hai ngày rồi hai người chưa nói chuyện với nhau, dường như giọng điệu anh cũng mềm mỏng hơn, cô chậm rãi đi xuống cuối hành lang, nơi đó có cửa sổ thông gió, chỉ cần ngẩng đầu có thể ngắm được ánh trăng: “Vâng, dì Lư nói vừa rồi anh đem tài liệu đến!”

Giọng nói ngọt ngào nhung cô lại không nói ra từ “cảm ơn”. Anh ho khan một tiếng: “Đều là bệnh án trước đây tôi đã từng dịch qua, cách thức cũng na ná như vậy. Em đổi chiêu sẽ hiểu được đại khái quy tắc thi đấu!”

Hai ngày nay anh bận thế nào đâu phải cô không biết, cô vén tóc ra sau tai, nhẹ giọng nói: “Biết rồi ạ!”

Lần trước còn biết qua loa lấy lệ mời anh bữa cơm, lần này đến cả tiếng “cảm ơn” cũng không chịu nói ra, anh đổi chủ đề: “Hai ngày nay tôi lo báo cáo thi đấu, sẽ không vào phòng phẫu thuật, ngày mai vẫn là bác sĩ Cố hướng dẫn em!”

Cô ôm một tiếng, không nói tiếp.

Anh chờ thêm một lúc, không nghe được giọng cô thì cất giọng đầy buồn bã: “Nếu không còn chuyện gì tôi cúp máy đây!”

Cô đột nhiên lên tiếng: “Cuối tuần em sẽ sang cơ sở chính xem sư huynh thi đấu!”

Anh ngẩn ra, nhớ lại bóng dáng vội vã từ trong ký túc xá chạy ra, dù cách đó rất xa nhưng anh vẫn nhận ra cô, cảm giác lúc đó rất vi diệu, rất phức tạp. Tuy rằng cách nói chuyện không còn vẻ khách sáo như trước nhưng nghe cô nói vậy tâm trạng anh cũng tốt hơn nhiều: “Nhà em cách cơ sở chính khá xa, có muốn tôi qua đón em không?”

“Em đi cùng nhóm Thịnh Nhất Nam, hai ngày nay hãy tập trung chuẩn bị thi đấu nhé!”

Càng ngày càng không chịu dùng kính ngữ, ngay cả từ “sư huynh” cũng lược bớt, anh cười thầm trong bụng, cô ra vẻ lạnh nhạt: “Biết rồi, còn dặn dò gì nữa không?”

Cô nghe được ý cười từ trong câu hỏi của anh, lập tức trả lời: “Cứ như vậy thôi, cố lên, ngủ ngon!”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Quay về phòng, đúng lúc Thịnh Nhất Nam ngồi dậy định đi toilet, vô tình liếc cô bạn mình, chợt ngạc nhiên: “Lúc đi sắc mặt nhu mua giông, gọi xong điện thoại sắc mặt đã tươi tinh như vậy. Vừa rồi gọi cho ai, chuyện gì vui vậy?”

Thư Tân đến trước bàn học, làm như không có chuyện gì xảy ra, so sánh bốn bản bệnh án: “Gọi về nhà chứ gọi đi đâu!”

Thịnh Nhất Nam cũng không quan tâm: “Đã nói với cậu rồi, thứ bảy ở cổng hai, năm giờ rưỡi chiều.”

Thư Tân quay đầu: “Không phải tập trung ở bệnh viện sao?”

“Đĩ nhiên!” Thịnh Nhất Nam đáp, “Từ Nhất Viện sang cơ sở chính có xe nội bộ mà... Bốn giờ rưỡi là chuyến cuối cùng rồi, chúng ta ngồi xe qua đó vừa đỡ tốn tiền vừa tiện. Đi mất tầm một tiếng, năm giờ rưỡi là đến trước cổng cơ sở chính. Nếu như cậu về nhà thì tuyệt đối không được đến trễ!”

Thư Tân gật đầu.

Thứ bảy về nhà, vừa đến cửa cô đã nhắc đến chuyện sẽ không đi ăn. Có lẽ Trâu Mậu đã nói trước với mẹ cô, bà khá bức mình, lải nhải bên tai Thư Tân về chuyện đó suốt cả buổi.

Thư Tân đọc sách, ăn cơm, đốc thúc bố vận động, việc gì cần làm thì làm không quan tâm đến lời mẹ nói, thái độ kiên định. Đến trưa, thấy thời gian không còn sớm, cô xin bố mẹ qua trường xem thi đấu rồi từ nhà đi ra, đón xe đến Nhất Viện. Vừa đến trước cổng thì xe buýt nội bộ chuẩn bị lăn bánh, trên xe khá đông sinh viên.

Cô mỉm cười chào tài xế, đưa thẻ sinh viên rồi lên xe. Đang tìm loanh quanh, Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc vẫy tay gọi cô: “Thư Tân, bạn tới ở đây!”

Hai bên ghê ngồi chật kín, Thư Tân đi đến mới phát hiện bên phải Ngô Mặc có hai nữ sinh, một trong hai người là Thích Mạn. Hôm nay cô ta trang điểm nhạt, nhìn đẹp hơn ngày thường, vốn đang nói chuyện cùng bạn mình, trông thấy Thư Tân liền lên tiếng chào hỏi.

Thư Tân mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh Thịnh Nhất Nam.

Ngô Mặc quan sát Thư Tân: “Thư Tân! Hôm nay cậu hơi bị đẹp đấy!”

Thịnh Nhất Nam đang loay hoay với túi đồ ăn vặt nghe vậy liền nghiêng đầu nhìn: “Ồ! Đây không phải chiếc váy lần trước họp hội nghị hàng năm cậu mua ư?”

Chương 37

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Những người ngồi quanh đó sau khi nghe câu này liền đồng loạt nhìn về hướng Thư Tân.

Bộ váy rất đẹp, vải áo mềm mại, đường cắt may tinh tế. Cổ áo rộng lộ ra nửa vai, bờ vai trắng mịn, những đường xếp ly khéo léo càng tô điểm thêm nét đặc biệt của chiếc váy, tôn lên vẻ đẹp dịu dàng điềm tĩnh của Thư Tân.

Cô vốn hay thích cười, vì vậy khi ngồi trầm tĩnh ở đó lại càng tỏa ra khí chất đặc biệt thu hút.

Thịnh Nhất Nam chưa bao giờ mặc váy, nhìn Thư Tân không chớp mắt: “Cậu mua về mới mặc có một lần, váy đẹp thế này sao cậu không thường mặc?”

Ngô Mặc vỗ bàn tay mõm mõm lên ngực, cảm khái: “Chúng ta suốt ngày ở phòng phẫu thuật, mua quần áo đẹp thì sao chứ, cũng đâu có cơ hội mặc.”

Thích Mạn quan sát Thư Tân một lúc lâu, lễ phép hỏi: “Thư Tân, cậu có thể cho tôi biết là nhãn hiệu gì không, tôi cũng rất thích phong cách này. Vừa hay lại sắp đến sinh nhật nên ngày mai tôi định đi dạo khu thương mại.”

Thư Tân đưa mắt nhìn cô ta, ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Là hiệu YY!”

Vương Giáo Giáo ngồi ở hàng trước, bạn học của cô ta nghe đến đây thì tò mò quay đầu nhìn rồi nghiêng đầu hỏi Vương Giáo Giáo: “Đồ của cậu hình như cũng là nhãn hiệu này, như vậy chiếc váy này không hề rẻ đâu.”

Giọng Vương Giáo Giáo nhẹ như mây: “Bố tớ thường mua cho mẹ tớ, còn tớ không thích loại này, chỉ tình cờ mua một cái thôi, nhưng mà xưa nay tớ không mua hàng fake!”

Ý túc câu này quá rõ, người bạn kia quay đầu nhìn Thư Tân: “Trông của Thư Tân không giống bản fake, có thể tại cậu ấy đẹp nên mặc lên càng thấy đẹp hơn!”

Dứt lời, cô ta quan sát tỉ mỉ hơn: “Không đúng, nhìn ngược nhìn xuôi vẫn khá giống hàng auth, hàng fake không thể nào đạt được chất lượng như vậy!”

Thư Tân chẳng tổn công đi minh oan cho chiếc váy hàng hiệu này, chỉ lảng lặng mở balo của Thịnh Nhất Nam lấy đồ ăn vặt chia cho các bạn rồi mở di động xem quy tắc thi đấu ngày hôm nay.

Vương Giáo Giáo không nhận thanh sô cô la từ bạn mình, cười nói: “Tớ cũng đâu nói Thư Tân mặc hàng fake. Tuy nhiên tớ nhớ lần trước tớ trông thấy mấy mẫu fake tuồn ra ngoài thị trường, bề ngoài thì không phân biệt được, nhưng những chi tiết nhỏ khó mà giống được.”

Thịnh Nhất Nam mở gói snack khoai tây ra, cắt giọng bức xúc: “Làm như chỉ mình Vương Giáo Giáo mua được hàng auth ý nhỉ? Mặc quần áo đắt thì ích lợi gì, cũng chẳng hiệu quả bằng cậu.”

Ngô Mặc sợ Vương Giáo Giáo nghe thấy rồi àm ī với Thịnh Nhất Nam nên đẩy cánh tay Thịnh Nhất Nam ra hiệu.

Thư Tân kéo tay Thịnh Nhất Nam: “Ngày hôm qua tớ chỉ mới xem được danh sách đỗ vòng một, vòng hai xem ở đâu?”

Thịnh Nhất Nam vừa lướt web nên trả lời ngay: “Cậu bấm nút ngay góc phải ấy!”

Thư Tân mỉm cười: “À.. Thấy rồi!”

Ngô Mặc than thở: “Điều kiện thi đấu quá khắc nghiệt!”

Thịnh Nhất Nam: “Đâu chỉ khắc nghiệt không đâu, để tớ đọc các cậu nghe: thứ nhất, chỉ giới hạn cho cán bộ công chức thuộc bốn bệnh viện của hệ thống Tế Nhân, bác sĩ không quá 35 tuổi. Thứ hai, từng nhận được danh hiệu thi đua cấp quốc gia hoặc đã từng được tỉnh hoặc thành phố đề cử. Thứ ba, trong vòng hai năm là tác giả có số lượng bài nghiên cứu được tập san SCI đăng ba kỳ, mỗi kỳ có chỉ số IF > 2.0.”

Ngô Mặc đau đầu: “Quá khó!”

“Thế mới gọi là chọn lựa thanh niên nghiên cứu khoa học nòng cốt. Sau này nếu tiến vào trận chung kết sẽ được bồi dưỡng trở thành người đứng đầu trong giới học thuật, tối thiểu cũng đạt được chức chủ nhiệm khoa.”

Thích Mạn mỉm cười: “Lần này hình như chuyên gia nghiên cứu của bộ tiến hành thẩm tra, sau đó sẽ đặt câu hỏi ngay tại chỗ, cuối cùng dựa vào thứ hạng cao thấp để vào trận chung kết. Người xuất sắc nhất sẽ được ngân sách tài trợ nghiên cứu, lý lịch cũng được tăng thêm điểm.”

Thư Tân nhìn trang web, vì là người đứng đầu vòng loại nên Vũ Minh cũng đứng đầu danh sách bán kết, theo sau anh là hai người cùng khoa lâm sàng.

Trâu Mậu và Lâm Cảnh Dương cũng đứng trong top đầu.

Nói chuyện cũng mất một tiếng, đến cơ sở chính mọi người xuống xe rồi đi về phía hội trường lớn.

Vẫn còn sớm, hội trường rộng lớn chưa kín người, tiếng nói chuyện ồn ào. Thư Tần đi vào từ cánh bên phải, vừa đi vừa nhìn sân khấu.

Hai câu “Bách Niên Học Phủ, Khí Thế Nguy Nhiên” (*I*) màu đỏ tươi treo chính tè ở hai bên, chính giữa là dòng chữ lớn “Phong Trào Thi Đua Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị Hệ Thống Tế Nhân Năm 2018”, xung quanh đó trang trí hoa tươi và ánh đèn sáng lóa.

(1) Trường đại học có hơn trăm năm, khí thế sừng sững.

Hàng ghế trước là các chuyên gia bên bộ nghiên cứu, hiệu trưởng và phó hiệu trưởng. Hàng ghế sau là các viện trưởng, chủ nhiệm khoa của hệ thống Tế Nhân. Cách khá xa nên Thư Tần chỉ nhận ra được chủ nhiệm La, còn những người kia vốn dĩ không quen nên không cách nào phân biệt.

Cô ngồi xuống rồi nhìn lên sân khấu, cổ họng trở nên khô khốc, dường như quá căng thẳng, lại giống như đang chờ mong điều gì đó.

Cô lặng lẽ nghĩ đến cảnh tượng sau này mình cũng đứng trên sân khấu này, trong lòng ngực bỗng chốc nóng lên như thiêu như đốt.

Ngô Mặc hít một hơi thật sâu: “Mặc dù chẳng liên quan đến tí, sao tớ vẫn có cảm giác rất kích động.”

Thịnh Nhất Nam nói lớn: “Mẹ nó, tớ cũng vậy!”

Năm giờ ruỗi, người dẫn chương trình bước ra, mọi người nhanh chóng giữ yên lặng.

Phát biểu khai mạc là cựu viện trưởng trường đại học, viện trưởng Nhâm, người đoạt được học bổng quốc gia, viện sĩ viện AA.

Ông khoảng 70 tuổi, mái tóc điểm bạc. Ông đứng trên bục, đầy gọng kính, nhìn xuống dưới khán đài: “Hôm nay ở đây có sự hiện diện của rất nhiều bạn bè, đồng nghiệp và các lớp đàn em. Tôi năm viện nửa năm nên lâu lăm rồi chưa về lại cơ sở chính. Hiếm có được cơ hội chứng kiến được lực lượng hùng hậu mới có, cũ có của Tế Nhân như lần này, tôi cảm thấy cực kỳ phấn chấn. Tất cả đều là thành viên trong đại gia đình Tế Nhân, mọi người cần hiểu được mục đích chính của trường chúng ta khi tổ chức phong trào thi đấu nghiên cứu khoa học này, chính là muốn thiết lập một đội ngũ lâm sàng vững mạnh, bên cạnh đó cũng muốn tìm ra những nhân tài kiệt xuất trong đội ngũ trẻ của ngành. Tuy hai năm tổ chức một lần nhưng nó đã trở thành truyền thống của chúng ta, dưới cương vị là một lão tướng của Tế Nhân, tôi luôn mong muốn mọi người đừng bao giờ đi theo lối mòn, tốt nhất mỗi kỳ thi đều phát hiện ra những ý tưởng mới và những nguồn sức mạnh mới!”

Tiếng vỗ tay vang lên không ngừng.

Ông tổng kết: “Gần đây tôi có đọc một quyển sách, có một câu nói thế này trong quyển “Thượng Thư” (2), “Nhân tâm duy nguy, đạo tâm duy vi, duy tinh duy nhất, duẫn quyết chấp trung” (3). Câu nói này mang đến rất nhiều cảm xúc, tôi có thể đổi từ “đạo tâm” thành “y tâm”, “duy tinh duy nhất” càng phù hợp với truyền thống của Tế Nhân chúng ta. Tôi mong rằng nguồn năng lượng cũ và mới của Tế Nhân sẽ đoàn kết, không ngừng đổi mới, cùng nhau nỗ lực.”

(2) Kinh Thư (書經 Shū Jīng) hay còn gọi là Thượng Thư (尚書) là một bộ phận trong bộ sách Ngũ Kinh của Trung Quốc, ghi lại các truyền thuyết, biến cố về các đời vua cổ có trước Khổng Tử. Khổng Tử san định lại để các ông vua đời sau nên theo gương các minh quân như Nghiêu, Thuấn chí đừng tàn bạo như Kiệt, Trụ.

(3) Tâm của người thì quá cao, tâm của đạo thì nhỏ bé, phải giữ cho tâm tinh thuần và chuyên nhất thì mới đạt được chữ trung.

Cuộc thi đấu chính thức bắt đầu.

Người dẫn chương trình đọc qua về lý lịch người dự thi, trước khi thi đấu bán kết bốc thăm thêm lần nữa, thứ tự xáo trộn, người đầu tiên lên sân khấu chính là Trâu Mậu.

Anh ta chuẩn bị khá đầy đủ, nội dung của anh ta là: “Những tiến triển mới nhất trong quá trình nghiên cứu tổ hợp Proteomics (4) ung thư gan cận lâm sàng”.

(4) *Proteomics là một phương pháp xác định được hầu hết các protein có triển vọng trở thành các protein chỉ thị ung thư. Các kỹ thuật Proteomics có thể xác định chính xác các đặc điểm bệnh học phân tử của khối u, tiên lượng bệnh, dự đoán các ảnh hưởng của việc điều trị. Hạn chế của phương pháp này là nhiều protein chỉ thị ung thư chỉ tìm được ở mô ung thư mà không có mặt trong máu.*

Một vị giám khảo sau khi nghe xong bài thuyết trình thì đặt câu hỏi tại chỗ: “Từ góc độ của cậu, cậu hãy nêu bối cảnh khiến cậu chọn đề tài này, luận điểm và triển vọng của nó.”

Trâu Mậu lưu loát trần thuật và tổng kết: “Y học truyền thống và hiện đại đang đứng trong giai đoạn cách mạng có tính luân phiên, ngành Gan mật đang tập trung nghiên cứu các phương thức chữa trị lâm sàng vĩ mô, có thể tiến đến bước can thiệp vào gen để tiến hành trị liệu.”

Ban giám khảo cho điểm.

Lâm Cảnh Dương là người thi đấu thứ tư.

Đề tài anh ta chọn là: “Những ảnh hưởng tiên quyết thiếu máu cục bộ trên biểu hiện gen cơ tim trong quá trình tái tưới máu”.

Bối cảnh nghiên cứu của anh ta là trong cả bốn hệ thống bệnh viện của Tế Nhân hàng năm đều tiếp nhận một lượng lớn những bệnh nhân phẫu

thuật tim, trái tim sau một quãng thời gian dài hành động không theo quy luật lại bắt đầu dần hồi phục, các bộ phận trên cơ thể không tránh khỏi xuất hiện trường hợp “bị tổn thương”. Để hạn chế tình huống này, việc chủ động quản lý và tính được chính xác thời gian gây mê là cực kỳ quan trọng.

Đề tài không được coi là “có tính thời đại” nhưng bài báo cáo của Lâm Cảnh Dương có lượng lớn những số liệu thực tế, khi chuyên gia đặt câu hỏi, anh ta trả lời lưu loát: “Mục tiêu của nghiên cứu này không chỉ cải thiện tỉ lệ sống sót trong chu kỳ phẫu thuật của bệnh nhân mà còn cải thiện chất lượng sinh hoạt sau này của họ.”

Vốn Thư Tân đang rất bình tĩnh nhưng càng xem càng cảm nhận được cuộc thi này diễn ra hết sức quyết liệt, số điểm bám nhau rất sát, đặc biệt Lâm Cảnh Dương đang dẫn đầu, tim cô vô thức đập nhanh hơn.

Người dẫn chương trình tiếp tục: “Tiếp theo là bác sĩ Vũ Minh, trưởng khoa gây mê Nhất Viện!”

Nói xong anh ta đọc lý lịch của Vũ Minh.

Thư Tân càng căng thẳng hơn, cô luồng cuồng mở chai nước suối uống một ngụm.

Ngô Mặc nhìn lý lịch trích ngang của Vũ Minh trên màn hình lớn: “Phần cứng (5) của trưởng khoa Vũ quá đỉnh!”

(5) Phần cứng: kinh nghiệm trong công việc, thành tích đã đạt được của một cá nhân.

Một bạn học khoa nội tiết ngồi bên cạnh Thích Mạn cười nói: “Tớ ở khoa nội tiết cũng nghe danh trưởng khoa Vũ các cậu, rất lợi hại.”

Thịnh Nhất Nam hơi lo lắng: “Ôi, lần này nội dung báo cáo của trưởng khoa Vũ không mới mẻ cho lắm, vẫn là những con đau trong ung thư. Đâu

phải sư huynh Vũ Minh không có những nghiên cứu khác, nào là “Áp lực lên động mạch và những tổn thương tế bào trong chu kỳ phẫu thuật” rồi thi “Siêu âm trong gây mê”, “Ảnh hưởng của dưỡng khí trong giai đoạn trong và sau phẫu thuật”... Anh ấy đã từng nghiên cứu rất nhiều, tại sao luôn chấp niệm với đề tài ung thư này như vậy?”

Ngô Mặc: “Đúng rồi, quá truyền thống, không biết có thể có điểm không nữa!”

Thịnh Nhất Nam huých Thư Tân: “Cậu thấy chưa, có vị chuyên gia cho điểm sư huynh Lâm Cảnh Dương rất cao, câu hỏi cũng không đến nỗi lát léo rồi còn trò chuyện với phó chủ nhiệm Chương nữa chứ!”

Thư Tân đã chú ý từ lâu: “Vị chuyên gia ấy thuộc bệnh viện chúng ta à?”

“Hình như là Tam Viện!”

“Đừng nói chuyện nữa, Vũ Minh lên rồi!”

Hội trường lập tức yên tĩnh lại, Thư Tân nhìn về phía sân khấu, xuyên qua ánh đèn sân khấu, khoa học kỹ thuật và siêu việt, lý tưởng và thực dụng... tất cả đều cố định ở đó.

Vũ Minh lên bục thuyết trình, cúi đầu sắp xếp lại tài liệu, ngẩng đầu lên, nét mặt bình tĩnh.

Thư Tân nhìn anh không chớp mắt, anh đứng nơi cao áy, xán lạn như Sao Mai. (6)

(6) *Sao Mai và sao Hỏa chẳng qua là hai tên gọi khác của sao Kim (Venus), nằm cách mặt trời 108,2 triệu km. Đây là ngôi sao sáng nhất nên rất dễ nhìn thấy trên bầu trời về đêm. Sau khi mặt trời lặn, chúng ta thường thấy sao Kim mọc lên ở phía Tây mỗi lúc ròm biến mất, nên nó còn được gọi*

là sao Hôm. Còn có khi trước lúc mặt trời mọc, chúng ta thấy sao Kim xuất hiện ở phía Đông, nên còn được gọi là sao Mai.

Chương 38

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Sau vài lời dạo đầu, Vũ Minh đi thẳng vào đề tài chính: “Các vị tiền bối, các vị giảng viên, báo cáo ngày hôm nay của tôi là “Tiến triển mới trong quá trình nghiên cứu cơn đau do ung thư ở trong và ngoài nước”.”

Xung quanh có vài người không giấu nổi thất vọng, khẽ thở dài một tiếng.

Hạng mục nghiên cứu này so với những đề tài trước không có gì mới mẻ, thiên về truyền thống, nếu chỉ nhìn đề mục thậm chí còn có cảm giác mệt mỏi.

Lần trước, tại hội nghị hàng năm Thư Tần đã nghe Vũ Minh báo cáo về phương diện nghiên cứu này, cứ tưởng nội dung sẽ giống nhau, nhưng nghe ra mới biết được anh không chỉ trình bày những tiến triển trong quá trình hợp tác với Viện y học San Francisco George của Mỹ mà còn đưa ra những chẩn đoán mới nhất trong nghiên cứu cơn đau do ung thư.

Từ nền tảng sẵn có, anh đưa ra những số liệu do chính mình gặt hái được trong đợt tu nghiệp tại phòng thí nghiệm Steve của Mỹ, liên quan đến việc thử tiêm vectors lentivirus lên chuột, quan sát hiệu quả chữa trị đau do ung thư. Đây là một nghiên cứu nhằm mục đích quan sát khả năng dung nạp morphine ở cấp độ gen.

Từ góc độ lâm sàng, anh tập hợp lợi dụng PVP, kỹ thuật cấy dưới da, và các ứng dụng liên kết thuốc nhằm làm giảm thời gian đau của các bệnh nhân ung thư. Đây chính là phương pháp trị liệu có bước đột phá mới trong điều trị ung thư di căn sang tủy ở trong và ngoài nước.

Định hướng phát triển trong tương lai, anh căn cứ vào kinh nghiệm quản lý của hai đại diện có trình độ y học tiên tiến trong việc điều trị đau trên thế giới là Viện y học San Francisco George và phòng thí nghiệm Steve để đưa ra giải pháp hoàn thiện hơn cho khoa Điều trị đau. Đây chính là mong muốn nâng tầm quản lý của khoa ở mức cao hơn.

Giọng nói của anh trầm thấp, chắc chắn như đinh đóng cột.

Lúc đầu hội trường còn có những tiếng rì rầm, dần dần lặng yên không một tiếng động.

Tất cả mọi người đều có thể nhận ra bài báo cáo tỉ mỉ này không chỉ là những số liệu lạnh như băng mà còn là tâm huyết của người thực hiện đề tài.

Viện sĩ vốn đang cắm cúi xem lịch thi đấu, nghe một hồi ông ung dung gỡ kính xuống nhìn về phía sân khấu.

Có vị chuyên gia bỏ cây bút trong tay xuống, đợi Vũ Minh nói xong cũng chính là người đầu tiên vỗ tay.

Có chuyên gia đặt câu hỏi: “Trong báo cáo này cậu có đề cập đến việc sẽ triển khai hạng mục này xuống nông thôn. Cho tôi hỏi cậu đã từng điều tra hiện trạng cơ cấu cấp cơ sở trong việc trị liệu đau do ung thư hay chưa?”

Cả hội trường yên lặng.

Thư Tân nhìn người đàn ông đó, chính là một trong ba vị chuyên gia cho Lâm Cảnh Dương số điểm khá cao.

Ông ta nở nụ cười hiền lành: “Tôi ở lâm sàng làm nghiên cứu khoa học đã nhiều năm, đều gặp phải trường hợp tương tự. Bệnh viện cấp cơ sở không được như bệnh viện tỉnh hay thành phố, áp dụng kỹ thuật mới ngoại

trừ ước định tỉ lệ bệnh nhân còn phải cân nhắc rất nhiều vấn đề, ví dụ như tỉ lệ bảo đảm người khám chữa bệnh, nhu cầu của bệnh nhân, trình độ tay nghề của bác sĩ, chưa nói đến những tình huống phức tạp khác xảy ra, hoàn toàn không có nhiều bệnh viện đáp ứng được các yêu cầu này. Cậu phụ trách hạng mục nghiên cứu lớn như thế này, quỹ đầu tư cũng không hề nhỏ. Nếu như không tiến hành tính toán từ trước, tùy tiện tiêu tốn nhân lực vật lực, khai triển cơ cấu kỹ thuật cấp cơ sở... Phải chăng cậu đang lý tưởng hóa mọi việc? Đã từng suy nghĩ đến việc phân phối quỹ đầu tư hợp lý hay chưa?"

Mấy vị chuyên gia ghé tai nhau bàn luận.

Vũ Minh cười nói: "Bởi vì thời lượng có hạn, tôi chưa đưa ra số liệu điều tra hiện trạng điều trị ung thư cấp cơ sở. Nếu như các vị ở đây có hứng thú thì tôi có số liệu tăng trưởng về việc khám chữa bệnh và mức độ kỹ thuật điều trị ở các bệnh viện cấp cơ sở trong 5 năm qua. Dựa vào báo cáo này tôi có thể đưa ra được độ khả thi khi mở rộng kỹ thuật mới tại cấp cơ sở trong tương lai."

Khi phát biểu giọng của anh vẫn vậy, không cao không thấp, mang phong thái hiên ngang.

Thư Tân có thể bắt gặp gương mặt rạng rỡ của anh, dù cách xa đến như vậy nhưng sự kiên nghị và tự tin của anh như cơn gió mát phả lên mặt cô.

Tư liệu được chuyển xuống khán đài, các vị chuyên gia nhận lấy đọc, Thư Tân ngồi hàng ghế sau có thể nhìn thấy bản báo cáo rất dày và nặng trịch. Vũ Minh chuẩn bị quá đầy đủ, bao quát tất cả mọi phương diện.

Các vị chuyên gia thảo luận vài câu rồi bắt đầu chấm điểm.

Thư Tân căng thẳng đến mức không thở nổi.

Bốn phía vang lên những tiếng rì rầm, mọi người chụm đầu ghé tai nhau bình luận, giữa các vị chuyên gia hình như xuất hiện tranh chấp, số điểm vẫn chưa được công bố.

Thư Tần cảm thấy thời gian trôi qua dài dằng dặc, rõ ràng mới chỉ vài phút nhưng tưởng chừng đã qua cả năm.

Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc cử động hai chân: “Trời ạ, quá thử thách tâm lý người ta mà.”

Rốt cuộc số điểm cũng có, Thư Tần nhìn lên màn hình, không biết có phải do quá lo lắng hay không mà khi ngẩng đầu lên nhìn, hai mắt cô chợt hoa lên, con số nhảy loạn ngay trước mắt.

Cô nhìn từng số điểm, ngoại trừ hai vị chuyên gia cho điểm không vượt qua 90, còn lại đều là điểm tròn. Thống kê cho đến lúc này, Vũ Minh vượt qua Lâm Cảnh Dương và Trâu Mậu, tạm thời dẫn đầu bảng.

Nỗi lo lắng của Thư Tần hạ xuống, cả người trở nên yên tĩnh.

Khi người tiếp theo lên thi đấu, cô phát hiện lưng mình ướt đẫm mồ hôi, chỉ cần xoay nhẹ áo sẽ dính chặt vào lưng.

Cuộc cạnh tranh vẫn diễn ra kịch liệt, mỗi người đều đã chuẩn bị kỹ càng cho phần thi của mình. Cuối cùng không có ai vượt qua số điểm của Vũ Minh.

Ngô Mặc nhỏ giọng phân tích: “Loại tranh tài dựa vào thực lực này không chỉ dựa vào thời gian công tác mà quan trọng là xem ai bỏ ra nhiều tinh thần sức lực và thời gian hơn. Đến bây giờ mới thông suốt được vì sao cho đến thời điểm hiện tại trưởng khoa Vũ cũng chưa có bạn gái.”

Thịnh Nhất Nam: “Bây giờ cậu mới hiểu sao?!!!!”

Điểm số cuối cùng đã rõ ràng, mấy vị sư huynh trong khoa cười hề hề đứng lên: “Được rồi, đêm nay trưởng khoa Vũ nhất định phải khao đấy!”

Bài bế mạc cũng đã xong, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt, mọi người nói nho nho cười cười đứng dậy ra khỏi hội trường. Ra đến cửa sắc trời đã tối, bầu không khí vẫn náo nhiệt như trước.

Quá trình thi đấu quyết liệt nhưng sau khi có thứ hạng, mọi người thảo luận về biểu hiện của ba người đứng đầu, vui nhất vẫn là sinh viên và bác sĩ của khoa gây mê.

Thư Tân thỉnh thoảng liếc về hướng cửa ra vào, Vũ Minh bị chủ nhiệm La và mấy chuyên gia kéo lại trò chuyện, vẫn chưa đi ra.

Trời đã nhá nhem tối, cô mặc váy, gió thổi mạnh từng cơn, cánh tay và hai chân cô khẽ run nhưng trong lòng tựa như núi lửa phun trào khiến toàn thân cô có cảm giác nóng bỏng.

Phía bên kia có mấy người bạn học liếc trộm Thư Tân, một lát sau có vị sư huynh tiến đến: “Thư Tân, đã hết chuyến xe của trường, nhà em ở đâu, có cần tôi đưa về không?”

Thư Tân nhìn bóng lung ở phía trước, dường như Thích Mạn đang đợi sự tẩy khoa nội tiết, vẫn chậm chạp chưa chịu rời đi.

Cô mỉm cười, lắc đầu: “Không cần ạ, em đang đợi người!”

Lúc này có tiếng ai đó vang lên: “Mẹ kiếp! Cuối cùng Vũ Minh cũng chịu ra rồi, tối hôm nay cậu nhất định phải đãi một bữa thịnh soạn đấy!”

Thư Tân nhìn sang, quả nhiên là anh.

Anh vốn đang nói chuyện với chủ nhiệm La, chợt ngẩng đầu, dường như cảm nhận được điều gì đó, anh đưa mắt nhìn về hướng Thư Tần, liếc nhìn quần áo trên người cô, anh ngân người. Anh chưa kịp quan sát kỹ thì lại có vài người trong khoa tiến lên che khuất tầm mắt của anh. Hiếm khi có cơ hội được ăn mừng, mọi người ở đó ép Vũ Minh phải khao.

Thích Mạn cũng bước tới: “Chúc mừng trưởng khoa Vũ!”

Xuyên qua đám đông Vũ Minh xác nhận thêm lần nữa. Thư Tần rất ít khi mặc váy, trong ấn tượng của anh chỉ duy nhất trong lần họp hội nghị hàng năm. Tuy chỉ mỗi lần đó nhưng chiếc váy này để lại ấn tượng rất sâu sắc trong đầu anh.

Tầm mắt của hai người giao nhau, Thư Tần vẫn đang nhìn anh, sắc mặt bình tĩnh nhưng không bước tới, tuy nhiên nếu quan sát kỹ có thể nhận ra gương mặt cô đang dần ửng đỏ.

Trong phút chốc anh thông suốt mọi chuyện, cảm giác như mình không thể đứng vững, xung quanh rất ồn ào. Anh nhìn lại thêm lần nữa, không sai, chính là bộ váy anh mua cho cô. Vừa rồi chiến thắng anh cũng chẳng có cảm giác vui mừng bằng lúc này, anh sợ sự phản kháng của mình bộc lộ quá rõ ràng nên quay sang đồng nghiệp: “Xin lỗi, tối hôm nay tớ có việc, chúng ta chuyển sang ngày mai được không?”

Mọi người cười nói: “Được được... Không chỉ ăn thôi đâu, nhất định phải có thêm tiết mục khác.”

Viện trưởng và chủ nhiệm La lắc đầu, mỉm cười: “Vẫn là tuổi trẻ vui vẻ nhất!”

Tim Vũ Minh như có vạn con kiến bò ngang bò dọc, quanh anh quá nhiều người, đi được hai bước, anh lấy điện thoại nhắn tin cho cô.

“Muộn rồi, để tôi đưa em về được không? Tôi đỡ xe ngay bãi đỗ xe gần cổng, em qua đó đi, tôi đến ngay.”

Cô cúi đầu, có lẽ đang đọc tin nhắn.

Anh bị mọi người lôi lôi kéo kéo, bàn tán xôn xao, nhưng vì không tập trung nên phản ứng của anh chậm hơn bình thường rất nhiều. Cô vẫn chưa nhắn lại, tim anh tựa như treo ở cổ họng, rốt cuộc không chịu được, giả vờ lơ đãng quay đầu nhìn cô.

Cô không ngẩng đầu, vẫn đang cầm cúi xem điện thoại, thoáng nhìn qua dường như khóe miệng cô khẽ cong.

Có vài người hỏi anh về đề tài, anh hờ hững lắng nghe, người tuy ở đây nhưng ý thức sớm phiêu dạt nơi nào. Đột nhiên anh cảm nhận túi quần rung lên, yết hầu trở nên khô khốc, nóng như lửa đốt, không thể chờ đợi thêm anh rút di động ra nhìn.

Cô chỉ nhắn lại một chữ: “*Được!*”

Chương 39

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Ra khỏi cổng, mọi người đứng họp ở bên đường bàn chuyện đặt xe, Thư Tần thầm suy nghĩ làm cách nào để một mình đi đến bãi đỗ xe, ở trước mặt mọi người không thể tự ý rời đi nên cứ đứng tần ngần một chốc khá lâu.

Có nhóm bác sĩ đi ngang qua, theo tiếng ồn ào phát ra, một vài bác sĩ chủ động cho đàn em mình đi nhò xe. Thấy vậy mọi người lập tức bỏ kế hoạch đặt xe. Quá vui nên Thịnh Nhất Nam và mọi người vừa đi vừa tán gẫu, quãng đường chỉ đi mất năm phút nhưng lại biến thành mười mấy phút.

Mãi mới ra được bãi đỗ xe, Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc muốn vào trong giúp sư huynh sư tỷ tìm xe, chợt trông thấy Thư Tần vẫn đứng bất động: “Sao vậy? Đi thôi, có tới mấy chiếc xe nên đừng lo không có chỗ!”

Thư Tần mỉm cười: “Tớ còn phải ghé qua nhà người quen gần đây, mọi người về trước đi!”

Vì không quen nói dối nên cả khuôn mặt cô ửng đỏ, may vì trời đã tối nên không nhìn rõ lắm.

Thịnh Nhất Nam đang muốn nói gì đó, chợt di động Thư Tần vang lên.

Cúi đầu nhìn màn hình, là Vũ Minh gọi, tim cô bất giác đập nhanh hơn. Sao nhanh vậy, vừa rồi vẫn thấy anh nói chuyện với chủ nhiệm La ở cổng mà, đã ra rồi ư?!!

Trước mặt nhóm bạn, cô giả vờ bình tĩnh: “Tớ nghe máy đã!”

Hai người bạn quay sang Thư Tần: “Vậy cậu về cẩn thận đây!”

Thư Tần gật đầu, vừa đi ra một góc chợt có một chiếc xe màu xám lái ngang qua bọn họ, vừa nhìn đã thấy quen mắt, chính là xe của Vũ Minh.

Có người nhận ra chiếc xe này, cất giọng đầy ngạc nhiên: “Là xe Vũ Minh mà, chưa gì đã nóng lòng muồn đi làm rồi à?”

Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc cũng cảm thấy kỳ lạ, còn đang đứng ở đó, chợt bên trong có người vẫy tay gọi: “Ngô Mặc, mấy đứa mau qua đây!”

Thì ra sự tở của Ngô Mặc đã tìm được xe của mình.

Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam quay sang Thư Tần: “Vậy bọn tớ về trước nhé!”

Thư Tần: “Về đến nhà rồi nhắn tin!”

Sau đó vẫn đứng tại chỗ nhìn bọn họ quay trở lại bãi đỗ xe.

Di động lại reo, cô nhấn nút nghe máy.

“Tôi đã lái xe ra ngoài, đang ở cửa Đông, có cần tôi quay lại đón em không?”

Có lẽ vừa rồi anh cũng trông thấy cô, nhìn ra được cô không tiện nên lái xe thẳng ra ngoài.

Thật đã làm khó Vũ Minh... anh còn chu đáo suy nghĩ cả cho cô. Cô nhìn xung quanh, có không ít người quen, phía trước có chiếc xe đã khởi động, là xe Thích Mạn vừa leo lên.

Cô trả lời anh: “Không cần, em qua đó ngay!”

Anh im lặng một chút rồi khẽ nở nụ cười: “Vậy tôi ở đây chờ em!”

Cô chậm chạp vâng một tiếng. Đi dọc theo bờ tường cao của khuôn viên trường, từ từ đi đến cổng Đông. Phía bên này tương đối yên tĩnh, không gặp người quen.

Tới gần đến ngã rẽ liền trông thấy xe của Vũ Minh ngay khúc quanh.

Có vẻ như anh đã quan sát kính chiểu hậu từ rất lâu, vốn đang ngồi ở ghế lái, vừa trông thấy cô liền bước ra, đứng bên cạnh cửa xe chờ cô.

Thư Tân chậm rãi đi về hướng Vũ Minh. Dáng người anh vẫn cao ráo và thẳng tắp như thế, dáng vẻ không khác gì khi anh báo cáo ở hội trường. Sắc trời nhập nhoạng vậy mà vẫn có thể nhìn ra được sự vui vẻ thoảng qua trên gương mặt anh. Anh rất ít khi cười, thế nhưng chỉ cần khẽ mỉm cười thì cả gương mặt giãn ra, ngũ quan sáng rực rõ.

Cô đi đến gần mới rời tầm mắt sang hướng khác, trên người anh tỏa ra hương vị nam tính nồng đậm, hai vành tai cô nóng lên, đợi đến khi anh mở cửa xe, cô im lặng leo lên.

Anh cúp mắt nhìn cô lướt ngang qua người mình, vì khoảng cách quá gần nên những sợi tóc ở đỉnh đầu của cô chạm nhẹ vào miệng anh, cảm giác như điện giật, khuấy động tâm hồn, tinh thần không yên, anh đứng ở bên ngoài liếc nhìn cô vài lần sau đó mới đóng cửa, vòng qua đầu bên kia lên xe.

Trong xe chỉ có anh và cô.

Cô cúi đầu cài dây an toàn, không lên tiếng.

Anh mượn ánh đèn trên xe nhìn ngắm cô, cả người cô toát ra hương vị ngọt mê người.

Cô ngồi thẳng người, đã qua mấy phút nhưng Vũ Minh vẫn không có động tĩnh, cô đành đưa mắt nhìn anh: “Sư huynh!”

Anh vẫn không hề có ý định thu hồi tầm mắt của mình: “Sao thế?”

“Lái xe thôi!”

Giọng nói hơi khò khốc nhưng âm điệu mềm mại, bốn bề yên tĩnh như vậy anh chỉ lo cô nghe được tiếng cười sảng khoái trong lòng mình, anh cúi đầu, cố gắng che giấu sự vui sướng trên gương mặt rồi nhìn chằm chằm về đằng trước: “Tiểu khu Hoa Đào đúng không?”

Thật ra tên tiểu khu này anh đã thuộc nằm lòng nhưng đây là lần đầu tiên anh nói ra những từ này trước mặt cô.

“Đúng ạ!”

Không có “Phiền sư huynh!” cũng không có “Cảm ơn sư huynh rất nhiều!”.

Giọng điệu ngạc nhiên nhưng thái độ rất tự nhiên.

Xe khởi động, cô lén quan sát anh qua gương chiếu hậu, phát hiện tối hôm nay anh cười rất nhiều, còn nhiều hơn cả tháng vừa qua cộng lại.

Thư Tân cũng không nhận ra được vẻ mặt của mình đang rất tươi tắn. Ngồi một lúc, cô không muốn cắm cúi vào di động nên lặng lẽ quan sát... Đây là lần thứ ba cô ngồi xe anh, lần này cô nhìn thật kỹ từng món đồ, kể cả ống tay áo, màu áo tối, ngón tay thon dài sạch sẽ của anh.

Có thể anh cũng cảm nhận được ánh mắt của cô, anh không nhìn cô nhưng giọng nói dịu dàng vang lên: “Em có đói không, đi ăn gì đó được chứ?”

Sắc mặt cô ửng đỏ, lấy di động mở ứng dụng: “Gần nhà em có một quán mì, cũng khá ngon!”

Thật lòng cô không đói bụng, nhưng cô nhớ ra từ năm giờ rưỡi anh đã bắt đầu thi đấu, có lẽ anh vẫn chưa ăn tối.

“Mì?” Anh chợt nhớ đến bánh bao do bố cô làm, tiếp theo lại nhớ đến bữa cơm Trâu Mậu đã hẹn với cô... Ngày mai là chủ nhật, tốt nhất phải hẹn cô trước.

Nhất định buổi sáng cô ở nhà đọc sách mà bệnh viện anh vẫn còn một đồng việc phải giải quyết. Anh cố gắng nghĩ ra mọi cách để có thể hẹn cô ra ngoài, con gái đều thích dạo phố, nhưng ngoại trừ lần trước đến trung tâm thương mại tìm cô vụ mua áo sơ mi thì đã tám răm năm nay anh chưa vào trung tâm mua sắm.

Nếu như cô không thích dạo phố thì hẹn xem phim được không? Đột nhiên anh nhớ đến ga trải giường phòng cô: “Lần trước tôi thấy em đăng WeChat, bộ ga giường đó em mua ở đâu?”

Thư Tân ngó người... Ga giường phòng cô?

Cô hỏi lại: “Là ga giường màu hồng đấy ạ?”

Sắc mặt anh không thay đổi: “Dì giúp việc làm hỏng bộ ga giường rồi, tôi muốn mua một cái mới!”

“Nhưng bộ đó của em là mẫu cho trẻ con!”

Vậy thì sao... Cô đăng lên mạng, anh nhìn qua đã thấy ám áp, anh đang sắp xếp từ ngữ trong đầu để đáp lời, vừa định mở miệng thì di động reo lên.

Là Cố Phi Vũ gọi đến: “Tớ làm ca đêm cũng nghe được tin tên nhóc này đạt hạng nhất. Tôi chị Văn có ca cấp cứu, vừa được rảnh tay. Chị ấy bảo tớ gọi cho cậu. Sư huynh khoa chị ấy cũng dự thi, nghe phong thanh cậu mời cơm tối mai hả?”

“Đúng! Tốt nhất cậu đừng đến!”

“Tớ lại càng muốn đi, không chỉ mình tớ mà cả khoa tớ, những người nào ăn mạnh nhất thì kéo đi hết. Nói xem ở đâu, mấy giờ!”

Nếu ra ngoài chơi dĩ nhiên phải hỏi ý kiến của cô. Anh nhìn cô rồi trả lời Cố Phi Vũ: “Để hỏi lại rồi lát trả lời!”

Trực giác của Cố Phi Vũ quá xuất sắc, anh ta kêu lên một tiếng: “Không đúng! Tôi lầm rồi, cậu còn tìm ai để xin ý kiến? Hơn nữa một người chả có hứng thú ăn chơi như cậu không phải lần nào cũng chọn bừa một địa điểm ư?”

Nói nói một hồi rồi đột nhiên cao giọng: “Lẽ nào hỏi ý kiến sư muội Thư Tân? Con mẹ nó! Hai người làm lành rồi à?”

Chương 40

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Vũ Minh không chờ Cố Phi Vũ lên tiếng, liền nói ngay: “Cúp máy đây!”

Khóe mắt Vũ Minh trông thấy Thư Tân đang cúi đầu xem điện thoại.

Vừa rồi sau khi tan cuộc, ở cửa chính hội trường cô đã nghe được chuyện mọi người bắt anh khao, bây giờ lại nhận được điện thoại của Cố Phi Vũ, có lẽ cô cũng đoán được nội dung câu chuyện.

Bữa tiệc này đơn giản để ăn mừng chức quán quân của anh, nhưng cuộc hẹn của cô và Trâu Mậu cũng cùng thời điểm đó.

Cho đến tận bây giờ tuy trong lòng Vũ Minh rất phẫn chán, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc này anh cảm giác được nỗi sung sướng của mình vẫn chưa trọn vẹn.

Ký ức tối hôm đó cô từ chối anh vẫn chưa phai nhạt, tối nay anh nhất định không được kích động như lần trước. Nghĩ đi nghĩ lại, anh muốn nhân cơ hội này xác định lại thêm một lần, “Tôi ngày mai em dự định đi đâu, tôi đặt trước.”

Thư Tân đang lướt điện thoại, nhận ra được anh đang hỏi ý kiến của mình. Từ trước đến nay cô từng theo anh tụ tập mấy lần nhưng đơn giản chỉ là một sự muội nhỏ nhoi... Lần này không giống những lần đó, vị trí của cô đã có sự thay đổi nhỏ.

Cảm giác này vừa xa lạ vừa kỳ diệu... Giống như hai nhánh sông đột nhiên có dấu hiệu muôn hòa vào nhau, cô cần thời gian để thích ứng, tính

cách rụt rè lại khiến cô có phần do dự.

Anh kiên nhẫn đợi, trong xe hoàn toàn yên tĩnh, lần đầu tiên nói những câu này, mặt anh cũng nóng hơn nhiều.

Anh chợt nhớ tới chuyện xảy ra lâu lăm rồi, có một lần anh bị viêm phổi rất nặng, khó khăn lâm摹 mới bình phục. Vừa xuất viện liền bị nhóm Cố Phi Vũ kéo ra ngoài chơi. Ngày hôm đó hình như một người anh em trong nhóm theo đuổi hoa khôi của trường, suốt cuộc vui anh đều mang dáng vẻ hờ hững. Để dỗ dành cô hoa khôi ấy làm bạn gái mình, cậu bạn dùng không biết bao lời ngon tiếng ngọt.

Khi ấy anh chưa đến 16 tuổi, sự ra đi đột ngột của mẹ đã khiến cuộc sống của anh trở nên trống rỗng.

Có nhiều khi nửa đêm tỉnh giấc, anh mở to mắt nhìn màn đêm u tối, nghĩ đến người mẹ đã khuất, tim anh như biến thành một tảng đá lớn, cứng đến nỗi phát đau.

Cố Phi Vũ sợ anh một mình hiu quạnh nên thường kéo anh qua nhà ăn cơm. Tính tình bác Cố nóng nảy, cách hai ba ngày lại đánh Cố Phi Vũ một trận, anh bàng quan nhìn sinh hoạt của nhà họ Cố, cảm giác cô quạnh càng thêm sâu sắc.

Để lấp đầy nỗi cô đơn mát mát trong lòng, anh dốc toàn lực vào việc học hành. Có một quãng thời gian rất dài anh tựa như một mình đi trong bão tuyết, sự biến chuyển bốn mùa chẳng chút liên quan nào đến anh, sướng vui buồn khổ cũng cách anh rất xa.

Căn bệnh nặng khiến anh càng cảm giác trống trải. Anh chơi game, xem phim, ăn đồ lạnh, lạnh lùng nhìn đám anh em dù dỗ hoa khôi.

Xưa nay anh chưa từng biết được nam sinh lại có thể dùng nhiều câu từ buồn nôn để tán tỉnh nữ sinh như vậy. Khuya hôm ấy, anh nhận được tin

nhắn từ số lạ với lời lẽ suýt murót... Ngẫm nghĩ một lúc mới biết đó là tin nhắn từ cô hoa khôi trong trường.

Nhin tin nhắn ấy anh bật cười, anh không hiểu tại sao đám bạn của mình lại tốn thời gian vào chuyện nhảm chán thế này.

Về sau cho dù đông hay hè, anh cũng không tham gia mấy cuộc tụ tập như vậy. Tuy nhiên, sau đó Cố Phi Vũ bắt đầu theo đuổi con gái, anh cũng bị lôi đi vài lần, nội dung rất đơn giản, nghe Cố Phi Vũ dùng lời đường mật dụ dỗ người ta.

Vài ba kinh nghiệm dỗ dành con gái đều tích góp từ những lần đó... Bây giờ lại đến lượt anh, chuyện mà anh cho là nhảm chán khi ấy thì hiện tại anh lại hận mình “tham dự quá ít”.

Anh cân nhắc các kỹ xảo của đám anh em, hắng giọng nói: “Muốn đi đâu cũng được, tất cả đều nghe theo em!”

Tim Thư Tân giống như có ai đó cà nhẹ, “Em cũng không biết có quán nào ngon. Hay để em hỏi thử Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc rồi em nhắn lại cho anh!”

Anh im lặng vài giây, thuận tiện lập kế hoạch: “Hay trưa mai mình đi mua ga giường, tối đưa em đến địa điểm mọi người tụ họp luôn!”

Cô không lên tiếng, thời gian cứ thế trôi, anh kiên nhẫn chờ đợi, tựa như đã qua cả thế kỷ mới nghe “Vâng” nhẹ một tiếng.

Trong lòng anh tựa như pháo hoa nổ tung, nụ cười đong đầy, cả đêm vui nhất chính là thời khắc này: “Vậy trưa mai tôi qua đón em được không?”

Thư Tân nhìn ra ngoài cửa sổ, gật đầu. Mặc dù biểu cảm cô vẫn bình thường nhưng không che giấu được vết đỏ ửng, lát sau dường như phát hiện

điều gì: “À! Quán em nói ngay gần tiệm cắt tóc bên tay phải đó... Quán ăn rất nhỏ!”

Anh nhìn theo phương hướng của cô, may quá có chỗ đỗ xe, vừa đỗ được xe, chợt nghe cô nói: “Nguy rồi, hình như đã đóng cửa!”

Anh ngẩn người, nhìn đồng hồ, thì ra đã mười giờ, đóng cửa cũng bình thường thôi... Thế nhưng mãi mới có cơ hội được ăn cùng cô nên anh không dễ dàng từ bỏ: “Hay tôi đưa em sang chỗ khác nhé.”

Cô nghiêng đầu nhìn anh, quá muộn, nếu chưa về bối rối nhất định sẽ truy hỏi xem cô đã đi đâu. Vì chưa thể ra quyết định nên cô nhìn anh một lúc lâu vẫn không lên tiếng. Đèn đường hắt vào trong xe, chiếu lên đôi mắt đen láy của anh, ánh mắt của anh càng lúc càng biến hóa, trở nên phóng túng hơn, lướt qua lướt lại trên đôi môi cô.

Trong không khí phảng phất mùi rượu vang thơm ngát, dịu ngọt khiến người ta say mê, cô vội vàng phân tán sự chú ý, nhìn quanh rồi tháo dây an toàn: “Anh đỗ xe ở đây đi! Gần đây có mấy quán ăn khuya nhỏ, chúng ta đi dạo thử xem.”

Lúc này anh mới tỉnh táo lại. Vừa rồi anh muốn làm gì vậy???

Vốn dĩ đang rất phấn chấn, trong lòng đột nhiên hơi thất vọng.

Thấy cô muôn mở cửa xe, anh không còn cách nào khác đành phải tắt máy.

Di động Thư Tân vang lên, là bố cô gọi.

“Bố à?”

“Tần Tần, sao con còn chưa về? Bố đang xuống tầng đây, con nói biển số xe taxi đi, bố đứng dưới tiễn khu chờ con!”

Cô giật mình: “Không cần đâu ạ, con đã về đến nơi rồi!”

Cúp điện thoại, Vũ Minh nhìn cô: “Bố em đến rồi à?”

Cô gật đầu, liếc nhìn anh: “Bố ra đón em, vậy em vào trước nhé!”

Anh đưa mắt nhìn cổng tiễn khu: “Tôi đứng đây đợi em vào trong!”

“Vâng!”

Anh sơ quên nén nhắc lại: “Trưa mai tôi qua nhà đón em. Mười hai giờ được không?”

Cô không nhịn được bật cười.

Anh cũng mỉm cười.

Ánh mắt ngưng đọng, cảm giác dập dờn kia lại ập đến, cô vội vàng xoay người về nhà.

Đi được mấy bước, tựa như đứa trẻ muôn xác nhận xem kẹo còn ở trong lọ hay không, cô vội vàng quay đầu kiểm tra... Quả nhiên anh vẫn đứng ở đó nhìn theo bóng cô.

Cô nở nụ cười, bước qua cổng tiễn khu, trong lòng phán khích hơn rất nhiều, đi thêm vài bước quả nhiên bố cô đã xuống đến nơi: “Rốt cuộc con gái cũng về rồi. Nếu còn chưa thấy con chắc mẹ con lo chết mất!”

*

Sáng hôm sau, chưa đến bảy giờ Vũ Minh đã thức giấc, đang ăn sáng thì nhận được điện thoại của Cố Phi Vũ, anh ta hỏi tối nay tụ tập ở đâu.

Vũ Minh báo địa điểm hôm qua đã bàn với Thư Tân cho Cố Phi Vũ.

Lời Cố Phi Vũ mang nhiều ân ý: “Tớ biết ngay là ý của sư muội Thư Tân, nghe chị Văn kể con gái rất thích chỗ ấy, làm sao cậu biết được? Sau này mỗi lần có tiệc mừng đều chạy qua khu đó à?”

Vũ Minh: “Không phải hôm qua cậu trực đêm à, cả đêm mệt mỏi mà sao vẫn chưa ngủm cùi tối thế?”

Cố Phi Vũ cười đê tiện: “Tớ chỉ muốn nhắc cậu, mọi người không thường tụ tập. Tối hôm nay có rất nhiều đồng nghiệp, ngược chó độc thân cũng cần phải chú ý trường hợp.”

Vũ Minh không nói thêm lời, anh tắt máy.

Anh về lại phòng ngủ, ánh mặt trời soi chiếu cả căn phòng.

Anh đứng bên cạnh giường thay áo, ánh mắt lại nhìn ga giường thầm nghĩ lát nữa sẽ đổi cái mới.

Đến khoa Điều trị đau, đầu tiên anh đi kiểm tra bệnh nhân của hai mươi lăm giường bệnh, bàn về phương hướng thay đổi đơn thuốc và phương án trị liệu với bác sĩ trực ca.

Bận bịu đến hơn mười một giờ, anh lái xe đi đến nhà Thư Tân.

Từ xa đã bắt gặp hình ảnh cô đang đi qua đi lại trước cổng tiểu khu, thấy xe anh cô liền chạy đến.

Hôm qua mặc váy nhưng hôm nay cô lại mặc quần áo dài tay.

Anh cười hỏi: “Sao hôm nay mặc loại trang phục này?”

Cô cúp mắt, cài dây an toàn: “Trời trở lạnh rồi!”

Anh thầm đánh giá trang phục của cô, là bộ đồ thể thao, màu sắc dịu nhẹ, càng tô điểm gương mặt trắng hồng của cô. Nhìn qua hình như đã hơi cũ, nếu đi trung tâm thương mại, anh có nên mua cho cô vài bộ quần áo mới không nhỉ?

Cô lên tiếng hỏi anh: “Nhất định phải mua nhãn hiệu ga trải giường giống của em à?”

Anh mở đèn tín hiệu, nhìn ra cửa sổ: “Thì sao?”

Cô nhìn di động, tối hôm qua cô có vào trang web của nhãn hiệu này xem từng mẫu, nếu không phải mẫu công chúa thì là hải tặc.

“Thật sự có hơi áu trĩ!” Đáng tiếc anh đang lái xe, nếu không cô sẽ đưa cho anh xem qua.

Anh ngẫm nghĩ một chút, thỏa hiệp: “Vậy lát nữa em chọn giúp tôi!”

Nếu như mua xong vẫn còn sớm thì sẽ về thẳng nhà thay cái mới.

Đến khu đỗ xe, anh đỗ xong xuôi rồi hai người vào thang máy.

Cô nhìn anh qua cửa thang máy, hôm nay Vũ Minh mặc một chiếc áo sơ mi mới. Dù hình ảnh phản chiếu hơi mờ nhưng vẫn nhìn ra được đường nét tuấn lăng của anh.

Điện thoại cô reo lên. Ngày hôm qua ở hội trường mọi người đã bàn tán chuyện Vũ Minh khao một bữa, ai cũng muốn đến tham gia. Không chỉ có khoa chính quy mà khoa hành chính cũng có mặt. Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam bàn nhau không ngừng về địa điểm tụ tập tối nay.

Cô cúi đầu nhặt tin, không để ý mọi chuyện xung quanh. Trong thang máy có một bà mẹ đẩy xe em bé ra ngoài, vì quá gấp nên va vào chân Thư Tần, cô vội lùi xuống, đúng lúc ngã vào lòng ngực Vũ Minh đang đứng ngay phía sau.

Chương 41

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tân vội cõi đứng vững lại, vốn dĩ cô đang đứng phia ngoài cùng, cửa vừa mở, những người bên trong nóng lòng đi ra ngoài nên chen lấn xô đẩy, cô còn chưa kịp giữ thăng bằng thì các ngón tay của anh đã chạm nhẹ lên mu bàn tay cô.

Cô giật mình, vô thức quay đầu nhìn về phía sau theo bản năng. Người ở sau lưng cũng nhìn cô, chưa kịp nắm chặt tay cô thì cô đã bị đẩy ra khỏi thang máy.

Ra ngoài, đi một lúc lâu nhưng nhiệt độ của lòng bàn tay anh vẫn lưu lại nơi mu bàn tay cô, tim cô đập loạn nhịp, ngượng ngùng không dám quay đầu nhìn.

Anh không đoán được có phải vừa rồi cô có ý tránh né hay không, lòng anh dây lên cảm giác mất mát, chỉ dám đi chậm phía sau ngầm quan sát. Hôm nay cô buộc tóc cao, vài ba sợi tóc con vương nơi cằm cổ trắng mịn của cô, nhìn qua cũng thấy mềm mại.

Hai bên đều là các hàng quán nhỏ, cô ngó nghiêng ngó dọc, hàng mi cong dài khẽ động như chiếc quạt nhỏ phe phẩy.

Đi ngang qua một quán nọ, cô quay đầu nói với anh: “Em muốn ăn món này!”

Anh nghiêng đầu nhìn, là cửa hàng bán đồ ngọt.

Nhin bảng hiệu cũng đủ biết rất “khó ăn”, trước quán có vài ba cô gái đang đứng xếp hàng, theo như Cố Phi Vũ hay nói, chính là “Không phải khó ăn thường đâu”. (1)

(1) Câu gốc 难吃中的战斗机" - cụm từ 难吃中的战斗机 được lấy ra từ một câu quảng cáo điện thoại di động của Trung Quốc, đã tảng bốc sản phẩm một cách quá đà. Sau này được dùng trong ngôn ngữ mạng ý chỉ khoe khoang tính năng nào đó một cách thái quá. Được dùng theo nghĩa tiêu cực, chê bai.

Nhưng rõ ràng Vũ Minh cảm thấy cô rất hùng thú, anh đáp: “Vậy tôi đi mua cho em!”

Sắc mặt cô khẽ ửng đỏ: “Em muốn bổ thêm khoai môn, thạch sương sáo và đậu xanh!”

Không tự mình đi mà coi đó là lẽ dĩ nhiên, hàng lông mày anh giãn ra: “Được!”

Mấy cô gái mua xong rồi rời đi, anh ngẩng đầu nhìn thực đơn trên màn hình, khá nhiều lựa chọn, món này kết hợp với món kia, toàn những từ ngữ kỳ lạ.

Khi rút ví tiền thanh toán, anh nói thêm với người phục vụ: “Cho thêm khoai môn, thạch sương sáo và đậu xanh!” Trong ba loại đó anh biết mỗi đậu xanh!

Thư Tân đứng bên cạnh lắng nghe anh nghiêm túc thuật lại những lời cô vừa nói, khẽ nở nụ cười.

Anh liếc nhìn cô, chờ vài phút, nhân viên giao đồ ra, cô cầm trên tay, hai mắt sáng rực... Anh mừng thầm vì cô không bắt anh ném thử.

Nhin cô ăn rất ngon, cũng đã quá trưa, các tầng tiếp theo cũng đều là hàng ăn, đi lâu như vậy không phải lẩu thì món nướng, cũng có cửa hàng mì cay.

Anh ở một mình, ngày ba bữa đều ăn cơm hộp ở khoa, có hôm bận quá ngay cả cơm hộp cũng không ăn.

Nghĩ đi nghĩ lại, ở tầng năm hình như có một quán cơm gia đình, tuy rằng không thể so với cơm nhà nhưng ít ra còn tốt hơn mấy món lẩu nướng này nhiều.

Cô quay sang nhìn anh, lên tiếng: “Hay mình ăn trưa đi! Chúng ta lên tầng năm!”

Ở tầng bốn có cửa hàng bán đồ dùng phòng ngủ.

“Nghe lời em!” Ăn gì chơi gì cũng không thành vấn đề, căn bản tâm tư của anh không đặt ở những chuyện này.

Đến quán cơm, cô chỉ tay vào thực đơn.

Anh nhìn cô không chớp mắt, kể cả chuyện ăn trưa, hoạt động của nửa buổi ngày hôm nay đều được cô sắp xếp ổn thỏa, thức ăn còn chưa mang ra đã thấy thèm.

Cô gọi không nhiêu món, cà chua xào trứng, vịt luộc, rau cải xào, tất cả đều là món ăn thường ngày, nhà bếp làm rất nhanh, không lâu sau các món lần lượt được đưa lên.

Khi cầm đũa anh thầm ngẫm nghĩ, bố cô ở nhà nấu nướng có lẽ cũng thiên về các món ăn thanh đạm. Tuy nhiên thường ngày cô đều ở ký túc xá, cuối tuần mới được về nhà, đồ ăn tin nấu có lẽ không hợp khẩu vị của cô. Nhà anh có dì giúp việc chỉ chuyên quét dọn, anh có nên nhờ dì làm cơm tối rồi mang đến khoa Điều trị đau không nhỉ?

Tuy nhiên để thực hiện được điều này cần phải đợi đến khi cô chính thức đồng ý làm bạn gái của anh mới được.

Nghĩ mông lung như vậy, tầm mắt anh rơi trên cổ tay trắng nõn của cô, vừa rồi suýt chút nữa được nắm lấy nó nhưng cô lại tránh đi.

Anh thầm cân nhắc lại biểu hiện của mình có xảy ra sai sót ở điểm nào không, có nên thử lại lần nữa chăng... Lại nhớ tới đêm đó bị từ chối, có khi nào cô cho rằng anh không tôn trọng cô không?

Lúc ăn cơm Thư Tần cũng lén nhìn Vũ Minh. Thật ra mấy món ăn ở đây cô không thích lắm nhưng cô rất thích nhìn dáng vẻ khi ăn của anh, cảm thấy những món ăn dường như ngon hơn bao giờ hết.

Cô nhớ lại cảnh tượng vừa rồi ở thang máy, ánh mắt cô chạy loạn trên ngón tay anh. Cho đến tận bây giờ anh cũng chưa có biểu hiện gì, cũng chẳng nắm tay cô.

Ăn xong hai người xuống tầng bốn, cô đã xem qua mấy cửa hàng ở tầng này, có lưu lại vài tấm ảnh, cô đưa mẫu cho anh xem: “Này, anh xem mẫu này có đẹp hơn so với mẫu hải tặc không?”

Anh nhìn chăm chăm vào màn hình, phong cách này đâu khác gì ga giường nhà anh, không tông lạnh thì trắng.

Chỉ muốn cô chọn giúp mình, anh đề nghị: “Hay cứ qua xem trước nhãn hiệu em đã từng dùng đi!”

Cô nhìn anh đầy hoài nghi, ánh mắt anh vốn trong vắt, đứng gần thế này hầu như cô có thể trông thấy hình dáng mình phản chiếu trên con ngươi anh.

Chuyện nào cũng theo ý cô nhưng riêng việc này thì rất cố chấp, cô chọt ngó người rồi hiểu ra, hai vành tai nóng lên, ánh mắt vội rời sang hướng khác: “Vậy cũng được!”

Mỗi khi cô nói chuyện đều làm anh nhở đến con mèo mình nuôi khi còn bé. Hai người đi bên nhau, anh càng lúc càng mắt tập trung, không biết chiều nay có cơ hội thay ga giường không nữa. Mua ga giường không tồn thời gian, chỉ không biết cô chọn quần áo mất bao lâu. Đã hẹn nhau 5 giờ rưỡi, đi xe cũng mất hơn một tiếng.

Thư Tân nhìn về phía trước, đúng lúc trông thấy hai người vừa bước ra khỏi thang máy, trong đó có một người khá cao, bóng dáng quen quen.

Là Thích Mạn. Nếu cô nhở không làm thì ở tầng dưới có cửa hàng của nhãn hiệu YY, là thương hiệu bộ váy Vũ Minh mua cho cô kia.

Anh nhìn theo tầm mắt cô: “Sao vậy?”

Cô nhìn sang hướng khác: “Không có chuyện gì!”

Nhãn hiệu ga giường cô dùng khá nổi tiếng, hai người đi chưa được bao lâu liền trông thấy tấm bảng hiệu của nó ở phía trước.

Nhân viên bán hàng rất nhiệt tình, chưa đợi hai người dừng bước đã bước đến chào hỏi: “Hôm nay bên cửa hàng có chương trình khuyến mãi và quà tặng, mời quý khách vào tham quan.”

Vũ Minh đút hai tay vào túi quần, nhìn các loại ga trải giường được bày biện trên kệ, không hề có mẫu giống của Thư Tân.

Thư Tân lên tiếng hỏi nhân viên, cô tìm bức ảnh mình đã từng chụp rồi đăng WeChat, đưa cho cô ta xem: “Bên cửa hàng chị còn mẫu ga giường này không?”

Cô ta phóng to bức ảnh: “Là mẫu của mấy năm trước rồi! Cũng may chị bán hàng ở đây cũng khá lâu nên nhớ, chứ em hỏi mấy nhân viên mới chưa chắc đã biết. Cửa hàng còn nhiều mẫu tương tự thế này, em qua bên đây xem thử đi.”

Thư Tân nhìn Vũ Minh: “Anh xem đi, mẫu của em hết hàng rồi!”

Anh thấy cũng chẳng sao: “Vậy em chọn đại cho tôi một mẫu, chọn mẫu em thích nhất ấy!”

Câu này dễ khiến người nghe hiểu lầm, Thư Tân không lên tiếng còn hai mắt nhân viên bán hàng chớp chớp đầy tò mò.

Vũ Minh bổ sung thêm một câu: “Mắt thẩm mỹ của em tốt hơn!”

Câu này còn tạm được: “Vậy anh bắt buộc phải chọn nhãn hiệu này sao hay nhãn hiệu khác cũng được?”

“Nhãn hiệu này thôi!”

Thư Tân khẽ cong môi, phong cách của anh quá trẻ con.

Cô ta nhìn ra được Thư Tân muốn sang cửa hàng khác nên nhanh miệng: “Ở đây còn rất nhiều mẫu với gam màu trung tính, hôm nay bên chị chạy chương trình giảm giá và quà tặng, em đừng bỏ qua nhé!”

Hai người đứng nhìn ngắm các mẫu trên kệ trưng bày, cô ta đứng ở phía sau nhìn ngắm. Cậu thanh niên quá đẹp trai, cô gái cũng rất xinh. Cô ta bán ở đây lâu như vậy, tiếp xúc rất nhiều khách nhưng hiếm khi nào bắt gặp được một cặp xứng đôi thế này. Nhưng hình như quan hệ của bọn họ chưa thân mật lắm, cô gái rất chăm chú lừa đồ, còn cậu thanh niên... rõ ràng sự chú ý của người này không hề đặt lên những tấm ga trải giường.

Cuối cùng Thư Tân chọn một ga giường hoa văn li ti màu xanh lam, cũng là màu cô yêu thích.

“Mẫu này đi!” Cô đưa tay chỉ.

Trong khi chờ anh thanh toán, cô nhìn đồng hồ: “Mọi người hẹn nhau mấy giờ à, có phải đến giờ rồi không?”

Đường đến đó khá xa.

“Còn sớm!” Anh đưa mắt nhìn cô từ đầu xuống chân, “Không phải trời trở lạnh rồi ư, em có cần mua thêm mấy bộ quần áo mới không?”

Cô ngó người, năm nay cô vừa mua bộ váy trong kỳ họp hội nghị hàng năm, hai ba hôm nay trời hạ nhiệt, cô cũng định mua quần áo, nhưng nếu đi, cô cũng sẽ đi với mẹ, đi với anh nói không chừng anh lại thanh toán.

Cô liếc nhìn anh, lắc đầu: “Không cần, hôm nay em chưa muốn mua!”

Anh ở phía sau nhìn cô, yêu đương quả nhiên là một bầu trời học vấn cao thâm, chỉ riêng việc làm sao tặng quà cho bạn gái cũng đủ khó.

Ra bãi đỗ xe, Cố Phi Vũ gọi đến: “Bạn tớ đi trước, cậu và sư muội Thư Tân cũng nhanh đến đi nhé!”

“Có ai vậy?”

Cố Phi Vũ cười hì hì: “Anh em khoa tú với đám chị em bên khoa chị Văn. Trâu Mậu nằm trong top 3 mà, không phải cũng cần chiêu đãi ư... Bạn tớ thấy vậy nên không khách sáo!”

Vũ Minh cúp điện thoại, nhìn đồng hồ, có lẽ còn đủ thời gian mang ga giường về nhà.

Cô cài dây an toàn, vô tình đưa tay đặt lên cần gạt số.

Trong đầu Vũ Minh đang tập trung suy nghĩ làm sao có thể dụ dỗ cô về nhà cùng anh, anh chạm tay vào cần gạt số mới phát hiện tay mình đang trùm lên tay cô, anh áp úng nói: “Thư Tần, tôi phải lái xe!”

Cô vội rút tay ra.

Anh ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh, hai tay cô đang siết chặt di động.

Anh xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, cố gắng giấu niềm vui vẻ trên gương mặt mình rồi quay sang Thư Tần, cất giọng nói đầy nghiêm túc: “Thư Tần!”

Cô không ngẩng đầu, chỉ cúi gầm vâng một tiếng, gương mặt đỏ ửng.

Bầu không khí thoảng chốc yên tĩnh trở lại, giọng anh rất dịu dàng.

“Làm bạn gái của anh được không?”

Cô dường như ngừng thở, buông điện thoại xuống, còn chưa đáp lời, tay anh đã nhích đến gần, chuẩn xác nắm chặt lấy bàn tay cô.

Chương 42

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tân cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh, lưng cô đỏ mồ hôi. Câu tỏ tình này của anh như một đề toán học, cần có câu trả lời chính xác.

Hai người rất gần, Thư Tân có thể nhận ra được cơ thể anh cũng nóng dần lên. Từ hôm qua cho đến bây giờ trong lòng cô vẫn mơ hồ mong chờ điều gì đó, cũng nhiều lần tự hỏi bản thân vì sao lại đồng ý chấp nhận anh.

Đến giờ phút này, cô yên lặng cảm nhận trái tim mình một lần nữa lại đập loạn nhịp vì câu nói này của anh. Cho đến hiện tại cô mới ý thức được người đàn ông này có sức hút cực kỳ mãnh liệt với cô, mạnh đến mức khiến cô choáng váng.

Anh vẫn còn đang chờ đợi câu trả lời của cô, lòng bàn tay càng ngày càng nóng.

Thư Tân im lặng không đáp, cô cần phải suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu, Vũ Minh mới bắt gặp cái gật đầu nhẹ nhè của cô. Cô cố gắng để bản thân trông ung dung nhất, nhưng thật sự cô không hề hối hận về quyết định này.

Vũ Minh trông thấy biểu hiện ấy của cô, một giây trước đó thời gian còn như ngưng đọng thì bất ngờ cuộn cuộn chảy. Tình cảm không thể so sánh với số liệu lâm sàng, nó chẳng hề có chút lý lẽ.

Chờ Thư Tân trả lời nên xe không lăn bánh. Trước khi đặt câu hỏi, đáp án ở trong đầu anh chỉ mơ mơ hồ hồ, bây giờ đã có thể xác định, nội tâm anh bỗng chốc mừng như điên, trong lòng thôi thúc bản thân phải làm điều gì đó.

Bàn tay Thư Tân vẫn còn nằm trong lòng bàn tay anh, khuôn mặt trắng mịn đang ở ngay trước mắt, hành động của anh còn nhanh hơn sự chỉ huy của não bộ, đợi đến khi anh phản ứng được thì chính mình đã đặt một nụ hôn lên má cô.

Trong không khí tỏa ra hương chanh dịu mát, nửa bên mặt Thư Tân kề sát gương mặt anh, hơi thở phả vào má khiến cô ngứa ngáy. Cô cảm nhận được đây là thời khắc quan trọng, hình như cô vẫn chưa cho anh đáp án đầy đủ, cần phải dùng từ ngữ nào đó để đáp lại, vì vậy cô bật ra khỏi miệng một từ: “Vâng!”

Âm thanh êm dịu này lọt vào tai Vũ Minh, rung động xen lẫn hưng phấn, anh từ từ rời khỏi gò má cô, thử tiến đến môi cô, sắp chạm vào đôi môi ấy thì điện thoại của anh đột nhiên vang lên.

Cả hai người chưa bao giờ cảm thấy tiếng chuông điện thoại lại chói tai như lúc này.

Thư Tân hơi khó chịu. Vũ Minh lại lo bệnh viện tìm mình nên buộc phải buông cô ra.

Anh tựa vào lưng ghế ổn định tâm trạng rồi mới lấy điện thoại. Nhìn màn hình mới biết Trâu Mậu gọi đến, anh chợt nghi ngờ có phải anh ta muốn phá đám hay không, trong lòng bùng bùng lửa giận nhưng vẫn cố gắng kìm nép mà nghe máy: “Có chuyện gì?”

Dường như Trâu Mậu không phát hiện ra sự khó chịu của Vũ Minh, giọng điệu trước sau như một: “Nhiều giáo sư đã đến rồi, á quân và huy

chương đồng đều có mặt, vậy mà quán quân đâu rồi? Nếu không có việc gì thì quán quân mau lộ diện thôi!”

Vũ Minh nhìn đồng hồ ở bảng điều khiển xe, 4 giờ rưỡi, đám người này không ở nhà đợi, đến đó sớm như vậy làm gì không biết?

Hình như Trâu Mậu nhìn ra được anh đang suy nghĩ điều gì, cười nói: “Thứ hai ai cũng phải đi làm. Mọi người muốn vui chơi nhưng không thể quá trễ. Chúng ta qua đây sớm, tối về sớm một chút!”

“Tôi còn có việc, mọi người cứ chơi trước đi!” Anh hờ hững cúp điện thoại, trong đầu tính đến việc thương lượng với cô để có thể quay về nhà một chuyến, điện thoại lại reo.

Lúc này là Cố Phi Vũ, “Mau đến đi! Lè mè cái gì, nhóm chị Văn điên cuồng gọi món, từ chỉ có thể cản được một lúc thôi, lát nữa sẽ không thể ngăn được!”

Trong nhóm chat của Thư Tân cũng xôn xao, Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc đều đã có mặt, giục cô qua đó. Bình thường công việc áp lực quá lớn, chỉ có hai ngày cuối tuần được thoái mái, hôm thứ bảy lại đi suốt tối nên coi như cả ngày nghỉ đều không trọn vẹn. Bây giờ được ra ngoài tụ tập họ buộc phải lợi dụng từng giây từng phút.

Bỏ điện thoại xuống, Thư Tân nhìn Vũ Minh, anh nhíu mày nhìn mọi người nhẫn tin đến, lộ ra nét mặt thiếu kiên nhẫn.

“Hay chúng ta qua đó sớm một chút đi!”

Vũ Minh đành bỏ qua kế hoạch kia, ném điện thoại lên đầu xe: “Đều nghe theo em!”

Không biết anh học được câu này ở đâu, hình như cân nhắc phải sử dụng thường xuyên nên cả buổi anh nói không dưới bốn năm lần.

Khả năng nhiều là sư huynh Cố Phi Vũ dạy cho anh, cô tưởng tượng ra hình ảnh đó, chợt bật cười.

Anh cũng nhận ra được cô cười điều gì, tay mở CD, miệng khẽ mỉm cười.

Đến câu lạc bộ cũng gần năm rưỡi, tầng trệt là các trò chơi điện tử, chụp ảnh tự động và quầy thức ăn nhập khẩu, tầng một là karaoke.

Hai người lên tầng, phòng khách rất lớn, có rất nhiều người, vừa trông thấy Vũ Minh, cả nhóm xôn xao: “Được rồi, một trong ba cổ đông lớn nhất rốt cuộc đã xuất hiện!”

Nhóm nghiên cứu sinh cũng khá náo nhiệt, Thư Tân qua đó ngồi, một sự ty đưa cho cô một lon nước ngọt: “Sao giờ này mới đến, em ở xa khu này hả... Lại còn kẹt xe nữa chứ!”

Thư Tân ngồi thẳng người, nhận lon nước, nở nụ cười: “Cám ơn sự ty, chiều nay em đi mua đồ bên khu thương mại!”

Cô vừa mở lon nước vừa nhìn ngắm xung quanh, bởi cả ba người đứng đầu không nằm trong cùng một khoa nên hôm nay có rất nhiều bạn học từ các khoa khác đến. Phóng tầm mắt nhìn, ngoài nghiên cứu sinh khoa ngoại thì cả nghiên cứu sinh khoa nội cũng có mặt. Tính ra cán bộ công chức trong bệnh viện này cũng được, thông thường khoa nội và khoa ngoại cách nhau cả một bức tường, trừ thời gian trước khi phân ngành, bằng không hai khoa này vốn dĩ chẳng có cơ hội tiếp xúc.

Mượn dịp này, nhóm nghiên cứu sinh nhanh chóng làm quen với nhau.

Cố Phi Vũ nhìn Vũ Minh rồi lại liếc Thư Tân. Thấy hai người có ý định ngồi cách nhau khá xa, anh ta cười híp mắt nhưng ánh binh bất động, chỉ nói vọng về phía Thư Tân: “Sư muội Thư Tân, nhìn em xem, mặc bộ đồ thể

thao thôi cũng xinh như vậy. Sau này có bạn trai tuyệt đối đừng đau lòng vì cậu ấy, nhất định phải bắt cậu ấy mua cho em thật nhiều đồ đẹp, bảo đảm lung lay cánh đàn ông!”

Thư Tần mỉm cười mở túi bánh snack, không đáp lời.

Ngồi bên cạnh là một nữ điệu dường có dung mạo rất thanh tú, cô ấy nghe xong mấy câu này liền liếc Cố Phi Vũ: “Người ta tốt nghiệp có thể tự mua được, Cố Phi Vũ, cậu đừng tiêm nhiễm vào đầu em ấy những tư duy vớ vẩn của cậu!”

Cố Phi Vũ xua tay: “Tự mình mua và do bạn trai mua là khác nhau. Đây chính là một trong những phương thức biểu đạt tâm ý của cánh đàn ông chúng tôi.”

Chị Chu Văn: “Đừng nói yêu hay không yêu, trước mắt tháng sau là sinh nhật của chị Văn nhà cậu đây, cậu có nên hiếu kính chị gì chăng?”

Cố Phi Vũ: “Được! Ăn gì, chơi gì tính hết lên em.... Thế nhưng em muốn nhắc chị, tuy bọn em gọi một câu chị hai câu chị nhưng thực chất chị lớn hơn em và Vũ Minh chỉ có mấy tháng thôi đấy!”

Nhân viên phục vụ mở cửa, vài ba nghiên cứu sinh tiến vào, trong đó có một cô gái tóc ngắn mặc chiếc váy màu xanh bó sát, cổ áo màu hoa sơn trà.

“Thích Mạn!” Có người vẫy tay gọi cô ta tới!

Thịnh Nhất Nam nhìn một vòng: “Nhó ngày hôm qua cậu nói sắp đến sinh nhật nên muốn mua cho mình bộ váy mới. Chắc bộ này cậu mới mua đúng không? Có phải cùng thương hiệu với Thư Tần không, tớ thấy phong cách khá giống.”

Thích Mạn nhã nhặn ngồi xuống, cười nói: “Đúng rồi, tớ thấy Thư Tần mặc đẹp quá nên tớ chạy qua khu thương mại, không ngờ đang có chương

trình giảm giá nên nhanh tay mua một cái!”

Ngô Mặc không biết lôi đâu ra bộ bài tây, liền kéo Thư Tân và mọi người cùng chơi. Bảy tám người tạo thành một nhóm, Thịnh Nhất Nam không chơi, bưng đĩa lưỡi vịt vừa ăn vừa xem mọi người chơi.

Thư Tân chơi một hồi, trong lúc vô tình nhìn về phía Vũ Minh, anh đang rướn người lấy một lon nước trên bàn trà, mở nắp rồi đưa cho vị giáo sư ngồi bên cạnh.

Vị giáo sư ấy chính là chủ nhiệm khoa của cô, họ Ngô, có vẻ khá thân thiết với Vũ Minh.

Không lâu sau, vốn dĩ Trâu Mậu đang ngồi với bạn đột nhiên đứng lên đi về phía cô.

Anh ta vừa đi thì chỗ trống ấy lập tức có một người lấp đầy, là Thích Mạn. Sau khi cô ta ngồi xuống, điều đầu tiên là đặt đĩa trái cây trên bàn, điểm đạm ngồi nghe Vũ Minh và chủ nhiệm Ngô nói chuyện.

Thư Tân còn đang muốn nhìn theo, Trâu Mậu nói vài câu với người ngồi bên cạnh cô rồi ngồi xuống vị trí ấy.

Anh ta đầy gọng kính, giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Đêm nay đáng lý ra hai nhà gặp nhau một lần nhưng lại phải hủy. Thật sự rất tiếc!”

Thư Tân mỉm cười: “Chuyển lời xin lỗi của em đến hai bác nhé!”

Thịnh Nhất Nam thấy Trâu Mậu còn muốn nói gì đó với Thư Tân, cô ấy quay sang Thư Tân: “Thư Tân, tú chơi giúp cậu mấy ván nhé?”

Thư Tân đúng là có ý này, đưa bài cho Thịnh Nhất Nam, còn mình thì ngồi sang một bên. Phía bên kia Thích Mạn đã gia nhập vào nhóm của Vũ

Minh, dường như Vũ Minh nghe được tiếng cô, đưa mắt nhìn cô một chút. Vừa quay đầu lại liếc về bên này.

Trâu Mậu đưa đĩa trái cây cho Thư Tân, “Chuyện này phải trách anh. Anh không biết là do em cảm thấy phản cảm chuyện ra mắt phụ huynh hay đơn thuần chỉ vì không thích anh. Thật ra anh cũng chẳng có tính nào xấu, chỉ có điều... quá bận rộn. Nếu chúng ta công tác cùng ngành có thể thông cảm và hiểu cho nhau, sẽ không xảy ra vấn đề lớn, hơn nữa anh cũng rất kiên nhẫn với bạn gái.”

Thư Tân đã tính toán phải giải thích rõ với Trâu Mậu chuyện này, mượn cơ hội lần này, cô thầm suy nghĩ rồi thấp giọng: “Sư huynh Trâu mậu, em đã có bạn trai rồi!”

Vừa nói cô vừa đưa mắt nhìn về phía bên kia, Thích Mạn lấy di động hỏi Vũ Minh và chủ nhiệm Ngô vài câu. Chủ nhiệm Ngô nhìn màn hình, thỉnh thoảng mỉm cười gật đầu, còn Vũ Minh tựa người vào ghế sofa, không nói lấy nửa lời.

Đột nhiên có người cầm micro cười phá lên: “Cả Nhất Viện từ trên xuống dưới nhiều người như vậy mà sao không thể chọn được người trong ngành? Chỉ nhắc đến đàn ông độc thân thôi thì trong ba người đứng đầu không phải đã chiếm mất hai sao?”

Có một vị bác sĩ khá lớn tuổi lên tiếng: “Chồng của giáo sư Trần khoa bên tôi công tác ở học viện nghệ thuật, có quen khá nhiều người đẹp. Mọi người đều có mặt ở đây... Vậy... Cố Phi Vũ, Uông Lâm, hai cậu có muốn chủ nhiệm Trần giới thiệu cho các cậu không?”

Cố Phi Vũ: “Được... Được... Em cô đơn quá lâu rồi! Hôm nay giáo sư Trần có đến không, sao em chưa thấy vậy?”

Dứt lời, anh ta cố tình nhìn về hướng Trâu Mậu, cất lời: “Trâu Mậu không phải cậu cũng chưa có bạn gái à, mau đến đây đi!”

Trâu Mậu mỉm cười xua tay, tiếp tục nghe Thư Tân nói chuyện.

Một bác sĩ với làn da ngăm đen vội vã xen ngang: “Cố Phi Vũ, bình thường cậu tinh ý lắm mà, sao tối nay lại hồ đồ vậy, không thấy Trâu Mậu đã có mục tiêu theo đuổi rồi à?!!!”

Giáo sư Trần vừa từ phòng vệ sinh về, lập tức bị mấy bác sĩ nam vây lấy: “Không được như vậy đâu chị Trần, trong tay có nhiều tài nguyên tốt như vậy mà chưa từng nghe chị kể bao giờ. Chị xem đi, đám bọn em toàn mấy thằng đàn ông sắp già đến nơi rồi, thoát é lần này dựa hết cả vào chị.”

Đột nhiên bị giữ lại, giáo sư Trần bật cười: “Tình huống gì thế này??? Được rồi, được rồi, chị đã hiểu... Các cậu cứ chờ một chút, đừng gấp gáp, để chị đi hỏi xem!”

Thích Mạn chăm chú nghe chủ nhiệm Ngô trả lời, mỉm cười gật gù, ngón tay tiếp tục trượt trên màn hình, quay sang hỏi Vũ Minh gì đó.

Bên kia có giọng truyền đến: “Các cậu chụp tấm ảnh Vũ Minh rồi gửi tấm đó cho bên kia trước đi!”

“Đúng đúng... Cậu ấy cũng chưa có bạn gái, kéo cậu ấy vào đi!”

Vũ Minh nhìn màn hình trên điện thoại Thích Mạn, có hơi mất tập trung, lập tức liếc mắt nhìn rồi nói với nhóm người bên kia: “Cám ơn nhưng đừng kéo tôi vào! Tôi có bạn gái rồi!”

Chương 43

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Trong phòng vốn ồn ào không tả được thì bỗng chốc trở nên yên tĩnh hẳn, có mấy người còn tưởng mình nghe lầm, đồng loạt nhìn về phía Vũ Minh, đĩa trái cây trong tay chủ nhiệm Ngô suýt rơi xuống đất, còn giáo sư Trần há hốc miệng thành hình chữ O.

Sự im lặng một cách kỳ quái qua đi, cuối cùng cũng có một nam bác sĩ có thể nhặt được cầm của mình, lập tức lên tiếng: “Vũ Minh, không phải cậu nói đùa chứ, làm sao đột nhiên lại xuất hiện bạn gái?”

Cô Phi Vũ vừa uống rượu vừa nở nụ cười nham hiểm: “Bạn gái cậu ấy có thể không phải từ trên trời rơi xuống đâu!”

Trong phòng khách lập tức xôn xao: “Vũ Minh, mau cho bọn này xem ảnh bạn gái của cậu, trong viện của chúng ta hay công tác ở đơn vị khác thế?”

“Khẳng định làm ở đơn vị khác, nếu như ở bệnh viện chúng ta thì mọi người biết từ lâu rồi!”

“Tên nhóc kia đừng đùa nữa, mau chóng nói tên bạn gái cậu đi, nếu không bọn này đều xem như cậu nói lung tung!”

Vũ Minh giả vờ vô tình nhìn sang Thư Tần, khuôn mặt cô ửng đỏ, cầm cui ăn thức ăn, biểu hiện khá ngại ngùng lại có phần chờ mong, tưởng chừng như đang mong ngóng điều gì đó.

Vốn dĩ anh không lo lắng, yết hầu chợt nghẹn ngay cổ họng. Quan sát vẻ mặt của Thư Tần thì hình như cô không phản đối khi thông báo việc này với mọi người, nhưng nhớ lại mấy lần tranh cãi trước đó anh lại có cảm giác không chắc chắn. Anh đưa mắt nhìn về nhóm người bên kia, trong khoa ai nấy đều nhìn anh đầy tò mò, Lâm Cảnh Dương cũng nằm trong số đó.

Việc này tuy rằng chẳng giấu được bao lâu nhưng nếu chưa được cô thông qua anh không biết được phản ứng của cô sẽ thế nào.

Anh đặt lon nước về lại bàn trà: “Bạn gái của tôi hay xấu hổ. Để tôi hỏi ý kiến cô ấy một chút, nếu như cô ấy đồng ý, hai ngày nữa tôi và cô ấy mời mọi người ăn cơm coi như ra mắt, cơm hộp căn tin nhé!”

“Mẹ kiếp!” Vài bác sĩ lớn tiếng, “Là thật sao, cậu có bạn gái lúc nào? Làm sao lại qua mặt bọn tôi được chứ? Có hình không, mau cho bọn tôi xem, khẳng định là người đẹp!”

Qua đêm hôm trước, Trâu Mậu cũng biết chuyện Vũ Minh theo đuổi Thư Tần, anh ta là người thông minh, chỉ cần nghe Vũ Minh nói rồi quan sát sắc mặt của Thư Tần, nụ cười anh ta cứng đờ trên môi: “Vì vậy, coi như anh không còn cơ hội ư?”

Tim Thư Tần chạy lên tới cổ họng, đợi mãi vẫn chưa thấy Vũ Minh nói câu kia, trong lòng hơi thất vọng, nhưng ngẫm lại cũng đúng, còn cảm thấy mừng vì anh không nói ra trước mặt giáo sư và các bạn học như vậy. Chỉ cần tưởng tượng thôi cũng biết xấu hổ đến mức nào. Cô ngồi ở đây, tâm trạng mâu thuẫn đan xen nhau.

Cô ngẩng đầu nhìn Trâu Mậu: “Vâng!”

Trâu Mậu cực kỳ phong độ: “Vậy thì...”

Anh ta bỏ đĩa trái cây xuống, cân nhắc từ ngữ một chút rồi đẩy gọng kính: “Đành chúc mừng hai người thôi!”

Ở bên kia vẫn còn đang ầm ĩ.

“Nếu thật sự có bạn gái thì một bữa ở căn tin làm sao được chứ? Vũ Minh, cậu luôn luôn hào phóng vậy mà lần này đột nhiên lại hép hòi thế à? Theo tôi thấy thì không ổn chút nào!”

Giáo sư Trần cười phá lênh: “Xem các cậu kia, nhìn thôi là biết chưa từng có mảnh tình vắt vai. Chưa có bạn gái, một mình muôn tiêu xài bao nhiêu không được, có bạn gái rồi sẽ lập tức có người quản lý. Vũ Minh, chị còn đang không tin được chuyện cậu có bạn gái, nhưng lần này chị tin rồi.”

Cố Phi Vũ cầm micro, nói vọng ra: “Tại sao không ai hát vậy, đừng thảo luận chuyện Vũ Minh nữa... Mau qua đây, cánh đàn ông độc thân nên hát bài “Nét đặc sắc của một người”.” *(1)*

(1) Bài gốc 一个人的精彩 do ca sĩ Tiêu Á Hiên – Elva Hsiao trình bày.

Cứ như thế đến gần chín giờ, phần lớn không ai ở gần đây, hôm sau lại là thứ hai, ai cũng phải dậy sớm nên mau chóng tan cuộc.

Thư Tân, Cố Phi Vũ và Chu Văn cùng nhau ra ngoài, vừa rồi Cố Phi Vũ uống mấy chai bia, Chu Văn còn phải về lại bệnh viện, hai người đều không thể lái xe. Cân nhắc một lúc, Cố Phi Vũ muốn âm thầm chúc mừng việc Vũ Minh có bạn gái nên nhờ người lái xe hộ, còn kéo Chu Văn về nhà Vũ Minh.

Vũ Minh muốn ngăn cản cũng không được, nhìn đồng hồ thấy đã muộn, đương nhiên Thư Tân sẽ không chịu cùng anh về nhà để thay ga trải giường... Tuy nhiên nếu có cả Cố Phi Vũ và Chu Văn, có thể cô sẽ bớt băn khoăn hơn.

Chờ mọi người tản đi, khi lên xe anh hỏi cô: “Cố Phi Vũ và chị Văn muốn qua nhà anh, em có muốn qua chơi không?”

Thư Tân nhìn đồng hồ, mặc dù mới chín giờ nhưng dù sao cũng đã tối, cô hơi do dự, chưa đồng ý ngay.

Vũ Minh quan sát vẻ mặt cô: “Lát nữa anh đưa em về nhà!”

Cô Phi Vũ đứng ở đầu bên kia: “Vũ Minh, bọn tớ lên xe trước đây.”

Thư Tân nhìn khuôn mặt Vũ Minh, anh mở cửa xe nhìn thẳng vào mắt cô, rõ ràng đang chờ câu trả lời của cô. Cô nhớ bình thường anh chỉ ở một mình, ban ngày đã nhắc đi nhắc lại chuyện thay ga trải giường, trong lòng vừa buồn cười vừa đau lòng: “Được rồi!”

Đến dưới nhà, Vũ Minh đỗ xe xong xuôi, đúng lúc Cô Phi Vũ và Chu Văn cũng đến nơi.

Chu Văn không muốn lên nhà Vũ Minh, vừa xuống xe đã muốn về thẳng khoa mình, Cô Phi Vũ ngăn cô ấy lại: “Tôi hôm qua trực ban em để quên đồ ở khoa, lát phải vòng qua lấy. Chúng ta qua nhà Vũ Minh ăn cái gì đó đã rồi lát cùng nhau đi!”

Vũ Minh kéo Thư Tân vào thang máy.

Cô Phi Vũ liếc mắt nhìn hai người bọn họ tay nắm tay, lộ ra bộ dạng đau rǎng: “Sao nhìn cậu mà tớ ngứa mắt thế nhỉ?”

Vũ Minh nhìn chầm chằm cánh cửa thang máy đang khép lại: “Tớ muốn cậu qua nhà tớ à?!!!”

Thư Tân rất ngượng ngùng, e dè lên tiếng chào hỏi: “Cô sư huynh, chị Chu!”

Cố Phi Vũ vui vẻ: “Đều là người trong nhà nên không cần khách sáo như vậy. Sư muội Thư Tần, hôm nay anh cứ lo tên nhóc này trước mặt mọi người nói em là bạn gái của nó, cũng may nó tinh táo, nếu không thì bị mọi người lôi lôi kéo không thoát được.”

Thư Tần đang định đáp lời, vốn Chu Văn đang dựa người vào thang máy đúng lúc này mở mắt ra liếc Cố Phi Vũ: “Cùng một khoa, khả năng cũng chẳng giấu được mấy ngày.”

Vừa nói thang máy cũng đúng lúc đến nơi, nhà Vũ Minh ở tầng 37, lần đầu tiên Thư Tần đến đây, chờ đến khi anh mở cửa, cô đứng ngoài huyền quan đánh giá cách trang trí trong nhà.

Vũ Minh đứng ngay sau lưng cô đưa mắt tìm kiếm, không biết dù giúp việc đẻ dép ở đâu, anh dắt cô thẳng vào trong: “Không cần thay dép!”

Cố Phi Vũ vừa vào đến nhà liền đi thẳng sang phòng khách, Chu Văn uống rượu nên hơi mệt, cô ấy nằm nhoài người trên sofa.

Thư Tần tham quan căn hộ Vũ Minh một vòng, thấy Vũ Minh ở trong phòng ngủ, cô cũng đi vào theo.

Đứng trước cửa phòng ngủ quan sát, đây là căn hộ một phòng ngủ, bên cạnh phòng ngủ chính là phòng vệ sinh. Dù giúp việc dọn dẹp căn nhà rất sạch sẽ.

Vũ Minh đứng bên cạnh giường xem đi xem lại bộ ga trải giường mới, nhìn dáng vẻ của anh hình như muốn thay ngay lập tức.

Cô ngạc nhiên: “Khoan đã... Còn chưa giặt mà!”

Vũ Minh ngớ người: “Sao cơ?”

Lần đầu tiên chúng kiến nét mặt này của anh, Thư Tần đành phải bước vào: “Ngay cả điều này anh cũng không biết ư?”

Rồi cô đứng nhìn căn phòng: “Phải giặt sạch rồi mới được dùng, nếu anh muốn thay thì phải dùng lại cái đã giặt rồi!”

Cô vừa nói vừa tìm nơi cất ga giường, Vũ Minh nhìn theo cô, thấy cô quan sát khắp nơi trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác ám áp, “Tìm tủ quần áo hay tìm ga giường? Anh không biết dù giúp việc để nó ở đâu.”

Thư Tần đứng trước tủ áo lớn, ngừng lại: “Đây là tủ quần áo phải không à, bên trong nhất định có ga giường đã giặt.”

Anh ở sau lưng mở tủ giúp cô, giọng nói hơi mệt tập trung: “Đúng... đây là tủ quần áo!”

Ánh mắt vô tình nhìn xuống cần cổ trắng nõn của cô, hai người đứng rất sát, lồng ngực anh tựa như có vật gì đó phe phẩy qua lại.

Cánh cửa vừa mở, mùi hương thơm ngát của quần áo mới tràn đến, Thư Tần đưa mắt nhìn, trước mắt cô là những bộ quần áo đã được là lượt thăng thớm, có vài bộ cô thấy anh mặc rồi nhưng có bộ thì chưa từng thấy. Quét mắt nhìn một chút, cô chợt nhớ ra anh ở ngay phía sau, đành không dám chăm chú quá lâu, rời tầm mắt lên phía trên, kệ cao nhất quả nhiên là đồ dùng được gấp gọn, xếp chồng lên nhau.

Cô chỉ huy: “Ga giường ở trên đó, em không với tới. Anh lấy xuống đi!”

Hai người ở trong phòng nói chuyện, Cố Phi Vũ ngồi dậy khỏi sofa, cả căn hộ đèn đuốc sáng choang, ánh sáng nơi phòng ngủ cuối hành lang càng ám áp hơn, không biết Thư Tần và Vũ Minh lúi la líu ríu gì ở bên trong.

Cố Phi Vũ lắng nghe một chút, sau đó ôm lấy cánh tay: “Quái lạ, tại sao sư muội Thư Tần vừa đến căn phòng ấy lập tức được “người ta” yêu mến?”

Vũ Minh với tay lấy ga giường, Thư Tân cầm lấy rồi đặt trên mặt giường đang định cùng anh trải ra. Vũ Minh đột nhiên ôm lấy cô từ phía sau cười nói: “Này... chúng ta có thể thương lượng một chuyện trước được không?”

Lúc nói chuyện anh ôm lấy eo cô, Thư Tân cảm nhận được nhiệt độ từ lòng bàn tay anh xuyên qua lớp áo mỏng manh, tim cô đập thình thịch, ngẩng đầu nhìn anh. Ánh mắt Vũ Minh sâu thăm thẳm, nhận ra anh muốn làm điều gì, còn chưa kịp suy nghĩ có nên né tránh hay không thì anh đã cúi đầu hôn cô.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Cô Phi Vũ: Coi tôi chết rồi à... hờ hờ hờ!!!

Chương 44

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Anh cúi đầu tìm bờ môi cô, hương vị trái cây nhàn nhạt, mùi hương ngập tràn.

Trong phút chốc môi chạm môi, tim anh đập đến mức không thể khống chế, cảm xúc rung động này tựa như điện giật, kích thích sức mạnh ẩn sâu trong cơ thể. Chỉ lướt qua thôi không đủ, theo bản năng anh ngày càng áp sát.

Thư Tân căng thẳng đến mức lông mi khẽ run, lòng ngực anh nóng rực, hô hấp cũng như vậy. Hơi thở của anh làm cô liên tưởng đến cơn gió mát thổi qua khu rừng trúc, ma lực từ anh khiến cô say mê. Thư Tân cảm giác toàn thân nhẹ bỗng, tựa như bay vút lên mây tầng mây.

Đúng lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên, Cố Phi Vũ ở ngoài gào: “Vũ Minh, té gọi thức ăn ngoài, mau ra mở cửa, ở trong phòng lâu như thế làm gì chứ?”

Thư Tân vội mở mắt, suýt nữa cô quên mất Cố Phi Vũ và Chu Văn còn đang ở bên ngoài.

Môi Vũ Minh vẫn còn dán lên đôi môi Thư Tân, tim anh chưa từng đập nhanh đến vậy. Tại sao hàng mi của cô lại lớn như thế, chớp mắt một cái thậm chí có thể vuốt ve được làn da của anh, một nụ hôn ngắn ngủi, thật không nỡ ngừng lại.

Vũ Minh vốn không có ý định để ý tới Cố Phi Vũ, nhưng anh và Thư Tân ở bên trong lâu như vậy mà không trả lời, bọn họ chắc chắn đoán được

hai người đang làm gì.

Hai người tách ra, hô hấp của Vũ Minh không ổn định, cảm thấy không đủ không khí, cởi một khuy áo vẫn thấy chưa đủ, phải ra ngoài tìm nước uống, anh nói vọng ra: “Con mẹ nó! Không phải cậu đang ở ngay bên ngoài à, tớ và Thư Tân đang trải ga giường.”

Cô Phi Vũ cười nham nhở: “Tớ là khách, cho dù có muốn mở cửa cũng phải có sự đồng ý của chủ nhà chứ!”

Thư Tân đã bình tĩnh hơn, khuôn mặt vẫn đỏ ửng, cô đi vòng qua đầu giường bên kia: “Phải trải ga giường!”

Vũ Minh không lên tiếng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm đôi môi Thư Tân, dáng vẻ của anh giống như đứa bé chưa ăn đủ sô cô la.

Thế nhưng cô đã đứng ở đầu bên kia chỉ huy: “Nhanh lên nào, hai người thay sẽ rất nhanh!”

Theo hướng dẫn của cô, ga giường được trải ra, cô lồng vỏ gối, nhét xong một cái thì không tìm được cái thứ hai.

Không có ruột gối, vỏ gối cũng chỉ có một cái.

“Chỉ có một thôi à?”

Bình thường ở một mình căn bản không cần đến hai chiếc gối, nhưng anh lập tức trả lời: “Có chứ, để anh lấy cho em!”

Anh mở tủ áo, bắt chước Thư Tân nhìn lên kê trên cùng, tìm ruột gối và vỏ gối khác rồi đưa hai thứ này cho cô.

Thư Tân đứng nhìn, vỏ gói thì bình thường nhưng ruột gói là dòng sản phẩm memory foam (1), vừa nhìn qua là biết chưa dùng bao giờ bởi túi plastic bao ngoài vẫn còn nguyên.

(1) *Memory Foam là một trong những phát minh mang tính đột phá, sản phẩm do trung tâm NASA nghiên cứu và được sử dụng làm nguyên liệu chính trong áo bảo hộ cho phi hành gia, với mục đích làm giảm tối đa áp suất không gian vũ trụ.*

Loại gói memory foam này có khả năng định hình đầu, cổ, gáy và sống lưng vào đúng tư thế nhờ tính năng chậm đàn hồi, làm giảm áp lực cho các điểm tỳ nén giúp xua tan áp lực và mệt mỏi trong quá trình nằm ngủ. Ưu điểm giảm đau, không thâm nước và thoáng khí, không gây kích ứng da, bảo vệ cột sống.

Mặc dù không phải loại đắt nhất so với nhiều dòng sản phẩm khác, nhưng giá của dòng sản phẩm này khá cao. Tuy nhiên, nó có một điểm đặc biệt là có khả năng duy trì hình dạng và độ đàn hồi tốt hơn so với các loại gối thông thường khác. Ngoài ra, gối Memory Foam có khả năng giảm áp lực lên cơ thể, giúp cải thiện chất lượng giấc ngủ và giảm đau nhức.

Động tác của Vũ Minh đã rõ, muốn cô lồng vỏ gối này vào luôn, cô đành tháo túi, lấy ruột gối ra.

Chiếc đèn đầu giường chiếu lên bộ ga giường màu trắng, sắc màu vốn dĩ lạnh như băng lập tức mang đến cảm giác ấm áp, Vũ Minh đứng nhìn cặp gối Thư Tân đang xếp ở đầu giường, anh thật sự muốn được nằm lên đó ngay.

Dọn xong cô cầm ga giường cũ, hỏi: “Máy giặt ở đâu vậy anh?”

“Ở ngoài ban công!”

Khi hai người đi xuyên qua phòng khách, Cố Phi Vũ đang ngồi ăn.

Mở đèn ban công, Cố Phi Vũ quay đầu nhìn Thư Tân và Vũ Minh đang đứng “nghiên cứu” chiếc máy giặt, lát sau chiếc máy giặt mau chóng được khởi động.

Cố Phi Vũ lắc đầu, khẽ than thở: “Tên nhóc này chắc chắn nở hoa tung tóe rồi, mấy năm qua chưa bao giờ thấy vui vẻ như vậy!”

Vốn Chu Văn đang nằm bất động trên sofa, nghe câu này cô ấy miễn cưỡng đưa mắt nhìn về phía ban công rồi lập tức nhắm mắt lại: “Đừng àm ī, chị ngủ một lát, khi nào đi nhớ gọi chị dậy!”

Thư Tân làm xong lập tức ra phòng khách ngồi uống nước, ăn trái cây, nói chuyện vài ba câu rồi lại đi tham quan phòng sách của Vũ Minh, gần đến mươi giờ cô tỏ ý muốn về nhà.

Vũ Minh đưa Thư Tân xuống tầng, Cố Phi Vũ đưa Chu Văn về khoa lấy đồ.

Trên đường đi Vũ Minh nhớ tới chuyện hôm trước, hỏi Thư Tân: “Chú có làm bánh bao không?”

Thư Tân chợt nhớ ra, bảo sao cô luôn cảm thấy mình quên điều gì đó: “Chết rồi, trưa nay trước khi ra ngoài em quên nói với bố.”

Không ngờ anh còn nhớ chuyện bánh bao: “Bánh bao hôm đó ăn ngon không anh?”

“Rất ngon, quan trọng là quá ít!” Thật ra khi anh ăn đã nguội, chẳng cảm nhận được vị gì, định mang về nhà hâm lại ăn, ai ngờ bị Cố Phi Vũ cướp mất.

“Làm bánh bao khá rắc rối, phải chờ bột lên men gì gì đó, muộn rồi chắc không kịp. Vậy sáng mai em sẽ bảo bố nấu sữa đậu nành. À! Dưới tầng khu em có bán bánh mì, tiện thể em mua luôn, mai anh đừng mua bữa sáng đây nhé!”

Vũ Minh rất thích nghe cách cô sắp xếp những việc lặt vặt này, phía trước là giao lộ, anh bật xi nhan rẽ trái, chuyển động tay lái: “Được! Tất cả đều nghe theo em!”

Hôm nay anh nói câu này hơn mười lần rồi, cô liếc anh: “Đổi câu khác đi!”

“Vậy thì “Đều do em quyết định”?”

Cô không giấu được ý cười nơi khoe miệng.

Gần về đến nhà, mẹ cô gọi điện thoại đến: “Sao con vẫn chưa về? Bố mẹ đang tản bộ dưới sân tiểu khu. Khi nào sắp về thì gọi cho bố mẹ!”

Thư Tân vội trả lời: “Vâng, con sắp về rồi!”

Tiểu khu Hoa Đào ở ngay trước mắt, Vũ Minh ở bên cạnh lắng nghe Thư Tân nghe điện thoại. Đột nhiên anh cảm thấy lo lắng, nhớ không lầm hình như mẹ Thư Tân rất thích Trâu Mậu. Chuyện này lại là một môn học rộng lớn, độ khó chẳng ít hơn chuyện yêu đương... Anh có nên sắp xếp mời bố mẹ Thư Tân một bữa cơm không? Dù sao cũng phải để lại ấn tượng tốt trước mặt họ.

Anh dừng xe trước cổng tiểu khu, xe không thể đỗ quá lâu, Thư Tân quay sang nở nụ cười với anh bảo vệ rồi mới nói với Vũ Minh: “Nhớ lời em nói sáng mai đừng mua bữa sáng, em sẽ mang đến!”

Cô vẫn chưa thích ứng được mình đã là bạn gái của Vũ Minh nên khi nói chuyện còn chút e dè.

Vũ Minh nhìn vào trong sân tiểu khu, vẫn chưa trông thấy bóng dáng bố mẹ Thuần. Anh quay sang nhìn Thuần, giọng cô khi cẩn dặn anh rất dịu dàng, anh muốn đưa tay xoa má cô, lại muốn sờ lên tai cô nhưng nhận ra được còn có bảo vệ, anh hắng giọng: “Anh nhớ rồi. Muộn rồi, anh ở đây đợi em vào trong!”

Lúc này Thuần mới gật đầu, đi vào trong sân lại quay đầu nhìn bóng dáng cao ráo ở ngoài kia, càng nhìn càng thấy thỏa mãn. Chờ đến khi bố mẹ mình gặp Vũ Minh, nhất định sẽ không còn nhớ đến Trâu Mậu nữa.

*

Sáng sớm thứ hai họp giao ban toàn khoa.

Chủ nhiệm La sẽ báo nội dung sau, muốn nghiên cứu sinh báo cáo việc thăm nom những bệnh nhân đặc biệt.

Phẫu thuật tự chọn rất nhiều, mỗi nghiên cứu sinh chịu trách nhiệm năm, sáu bệnh nhân, tình trạng bệnh nặng cũng không ít: một ca mang thai nhưng có triệu chứng suy tim buộc phải mổ lấy thai, phẫu thuật cho bệnh nhi môi hở hàm ếch mắc bệnh tim bẩm sinh, khi phẫu thuật động mạch có thể vỡ bất kỳ lúc nào, việc đánh giá vô cùng khó khăn.

Yêu cầu của chủ nhiệm La rất cao, nghe xong báo cáo những bệnh nhân đặc biệt đều sẽ hỏi lại bác sĩ, ví dụ như: “Bệnh nhân hẹp động mạch chủ, trọng tâm trong việc gây mê toàn thân trước khi mở ngực là gì?”

Người kia trả lời: “Kiểm soát nhịp tim, cung lượng tim (2), chú ý bảo vệ các cơ quan và dịch truyền, tránh xuất hiện tình trạng suy tim.”

(2) *Là lượng máu được tim tống ra ngoài trong vòng một phút.*

Chủ nhiệm La vẫn không hài lòng: “Máy móc! Bệnh nhân cao huyết áp, tắc động mạch chi dưới, những thứ này đều là những nhân tố nguy hiểm lớn, vừa rồi sao không thấy cậu đề cập? Chiều thứ tư trong khoa đều có những bài giảng, mỗi tháng đều có thảo luận những ca bệnh nặng. Năm ngoái Vũ Minh có chủ trì một khóa về gây mê trong tuần hoàn ngoài. Tuần này cậu ấy sẽ giảng lại cho các cậu.”

“Còn nữa!” Giọng ông nghiêm túc quét một vòng quanh phòng họp, “Tháng sau trong khoa tổ chức lớp huấn luyện Gây mê tim toàn quốc. Theo kinh nghiệm năm ngoái, người tham dự rất đông, khá nhiều việc phải làm, hội trường cần phải được sắp xếp ổn thỏa, sắp tới đây cũng phải gửi thư mời. Hiện tại người phụ trách vấn đề này là giáo sư Tào và Vũ Minh, nhưng những người khác cũng đều có nhiệm vụ. Sau cuộc họp, tôi sẽ gửi bảng phân công nhiệm vụ chi tiết tới từng cá nhân.”

Dứt lời chủ nhiệm La tuyên bố tan họp, bầu không khí vẫn còn căng thẳng, từ trên xuống dưới đều bị ảnh hưởng tâm trạng, nhóm sinh viên lặng lẽ, ngay cả mấy sư tử ngày thường ôn ào náo nhiệt thì bây giờ cũng im lặng lạ thường.

Đi về hướng phòng thay đồ, Thư Tân ngẫm nghĩ, thủ thuật Gây mê tim của Tế Nhân xếp hạng khá cao trong cả nước. Hầu như cứ cách một hai năm lại tổ chức một lớp huấn luyện Gây mê tim. Đến tham dự là tất cả các học viên toàn quốc từ các trường Y cho đến các bệnh viện cấp cơ sở, lớp trẻ hay nhóm lão thành đều có đủ.

Vũ Minh đang có một hạng mục nghiên cứu những cơn đau trong ung thư, trước mắt lại thêm khóa học này, có lẽ sắp tới anh càng ngày càng bận.

Buổi sáng cô cầm theo bữa sáng rồi để trong tủ cá nhân. Thế nhưng Vũ Minh vừa họp xong liền bị chủ nhiệm La gọi đi nên không tiện đưa cho anh. Thư Tân đợi mọi người tản đi liền cầm túi thức ăn vào phòng bác sĩ.

Cô biết Vũ Minh rất thích làm việc ở phòng đọc sách và tra tìm tư liệu, trong phòng đọc sách cũng đặt bàn làm việc, bàn của anh bên cạnh Lâm

Cảnh Dương và chị Lưu Linh, hàng thứ ba ngay sát cửa sổ.

Cô đặt bữa sáng ở đó, vì không có chìa khóa ngăn tủ của anh nên đặt ở trên bàn. Ra ngoài cô nhắn tin cho Vũ Minh: “*Bữa sáng em đặt trên bàn làm việc của anh, anh nhớ ăn sớm một chút, đừng để nguội.*”

Vũ Minh lập tức nhắn lại: “*Ok!*”

Thư Tần đến phòng 18, theo ý định của Vũ Minh, cô vẫn tiếp tục theo gây mê lồng ngực, phẫu thuật ngoại khoa, người hướng dẫn cô là giáo sư Tào. Nhớ sáng nay khi bố trí nhiệm vụ chủ nhiệm La đã nhắc đi nhắc lại tên giáo sư Tào nhiều lần. Khóa học Gây mê tim lần này do giáo sư Tào phụ trách hội nghị cùng Vũ Minh.

Tác phong làm việc của giáo sư Tào khá giống với Vũ Minh, rất chuyên nghiệp, sau khi bước vào thì không nói câu nào thừa thãi, trực tiếp tiến hành thủ thuật, tập trung hướng dẫn Thư Tần.

Buổi trưa Thư Tần đến căn tin ăn cơm, đi ngang qua phòng trực của nữ thì nghe tiếng nói chuyện của hai người, dường như là bác sĩ khoa khác, giọng khá lớn tuổi.

“Tôi hôm qua em còn tưởng Vũ Minh nói đùa, thì ra là có bạn gái thật. Bác sĩ Cổ, em thấy rất lạ, những người độc thân như Vũ Minh trong bệnh viện chúng ta không ít, vậy mà không hiểu sao mọi người lại chỉ luôn muốn giới thiệu bạn gái cho Vũ Minh.”

“Thứ nhất cậu bé ấy đã đến lúc nên có bạn gái rồi, thứ hai cũng coi như tựi chị chứng kiến quá trình cậu ấy trưởng thành. Mẹ của Vũ Minh cũng là bác sĩ của bệnh viện chúng ta, tên Lư Viện, vừa đẹp vừa có năng lực. Năm đó trong bệnh viện là người được yêu mến nhiều nhất. Lư Viện không kết hôn với người trong ngành mà gả cho một tinh anh, người đàn ông này đầu óc linh hoạt, là tổng giám đốc của một công ty lớn. Hai người cũng mặn nồng được mười mấy năm, sau đó ông ta có bồ nhí, dựa vào lý do tính cách

không hợp lại muốn ly hôn với Lư Viện. Tuy Lư Viện nghi ngờ chồng mình ngoại tình nhưng lại không tìm được bằng chứng. Cuối cùng, theo trình tự của tòa án phân chia một nửa tài sản cho cô ấy. Không lâu sau Lư Viện mắc bệnh ung thư rồi qua đời, tất cả tài sản ấy thuộc về Vũ Minh. Nhưng thế thì sao chứ, từ năm mươi mấy tuổi Vũ Minh đã sống một mình, trong lòng không biết hận người bố này đến mức nào!"

Thư Tân dừng chân trong chốc lát rồi tiếp tục ra căn tin gọi cơm. Có nhóm người gọi cô, nhìn kỹ lại thì ra là các anh chị cùng với Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc, Thư Tân bưng khay cơm qua đó.

Mọi người đang thảo luận khóa học Gây mê tim, Ngô Mặc hỏi Thư Tân: "Thư Tân, khi nào cậu thi tiếng Anh chuyên ngành?"

"Tuần sau!"

Cuối tuần vừa rồi ban ngày cô ở nhà đã phiên dịch được một phần bệnh án, đêm nay cô định đến khoa Điều trị đau đớn tiếp.

Ăn trưa xong, ba người cùng nhau ra ngoài, Thịnh Nhất Nam lên tiếng: "Sáng nay tờ thấy Vương Giáo Giáo gọi cho bên khoa hành chính trường hỏi quy tắc thi đấu. Xem bộ dạng có vẻ là cậu ta nhất định phải giành được giải. Khoảng thời gian này cậu nhớ chuẩn bị cẩn thận, đừng để cậu ta vượt qua!"

Ngô Mặc hỏi Thư Tân: "Tớ có một quyền từ điển tiếng Anh chuyên ngành y khoa, cậu lấy không?" Trước giờ Ngô Mặc đã làm phiền Thư Tân mấy lần, mặc dù biết Thư Tân chẳng tính toán mấy chuyện này nhưng chỉ cần có cơ hội thì anh ta luôn muốn ra sức giúp đỡ.

"Có chứ!" Thư Tân gật đầu, "Tớ từ nhà đi nên có cầm theo rất nhiều đồ ăn, có mang cho các cậu nữa, ngon lắm đấy. Buổi tối lúc đọc sách lấy nó ra ăn cũng xong được một bữa."

Sáng sớm ra khỏi nhà, cô xuống cửa hàng dưới tầng mua một đống đồ ăn vặt, bánh mì ngũ cốc cho Vũ Minh, còn hộp bánh bích quy cô định sẽ phần cho Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam.

Ba người đi về phòng thay đồ. Buổi trưa là thời điểm nghỉ ngơi, mọi người hoặc là có ca phẫu thuật, không thì ở căn tin ăn cơm, trên hành lang chẵng có mấy người, ngay cả phòng bác sĩ cũng yên tĩnh lạ thường. Ngang qua phòng trà nước thì có tiếng nói chuyện thì thầm bên trong.

Vương Giáo Giáo: “Ai nói lần này cho Thư Tân giữ chức thư ký nhỏ khóa học Gây mê tim?”

“Vừa rồi tớ đi tìm thầy hướng dẫn, trên bàn làm việc là danh sách nghiên cứu sinh, có tên Thư Tân, Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc. Tìm tới tìm lui vẫn không thấy tên của cậu. Mấu chốt là Thư Tân đứng đầu danh sách. Tớ xem sắp xếp hội nghị của mấy ngày đó, hình như cậu ấy phụ trách đón tiếp chuyên gia. Ước được như vậy quá! Cậu nói xem sinh viên ưu tú cũng đâu phải ít? Cơ hội tốt thế này có lẽ do chủ nhiệm La và trưởng khoa Vũ sắp xếp.”

Thư Tân chẵng muốn nghe mấy chuyện của Vương Giáo Giáo, nhưng Thịnh Nhất Nam lại rất tò mò nên lôi kéo cô và Ngô Mặc ở lại.

Yên lặng được một lúc, Vương Giáo Giáo cất giọng hỏi hót: “Chủ nhiệm La sẽ không quan tâm mấy chuyện lặt vặt này, nếu sắp xếp thì khả năng chỉ có thể là trưởng khoa Vũ. Cô nàng Thư Tân này cũng rất biết tiến thân, tớ đoán vì việc này mà đã nịnh bợ trưởng khoa không ít lần.”

Nữ sinh kia lên tiếng: “Thật lòng tớ nhìn qua có cảm giác trưởng khoa Vũ rất khó tiếp xúc, nhưng bình thường lại hay chăm sóc Thư Tân. Trưa nay nghe mấy người đoán bạn gái của trưởng khoa Vũ chính là Thư Tân. Lúc đó không phải cậu cũng nghe được sao, quan trọng là khi hỏi trưởng khoa Vũ anh ấy lại không phủ nhận.”

Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc trợn tròn mắt nhìn Thư Tân, vừa rồi lúc Thư Tân chưa đến, bọn họ cũng nghe được chuyện này, lúc đó không coi là thật... Không lẽ đúng vậy ư?

Thư Tân không lên tiếng, trong lòng chẳng biết nên cười hay nên ngạc nhiên, Vũ Minh đều lạnh lùng trong tất cả mọi việc nhưng riêng chuyện này thì không.

Tuy rằng hai người không muốn giấu giếm chuyện yêu đương nhưng nhân sự trong khoa phúc tạp, Vũ Minh lại đang là trưởng khoa. Sau khi cân nhắc mọi mặt, anh và cô cùng thống nhất không chủ động thông báo việc này, nhưng dường như Vũ Minh rất mong chờ mọi người đoán được cô chính là bạn gái của anh.

Vương Giáo Giáo cười mỉa: “Đoán được chuyện này cũng bình thường. Sáng hôm nay tớ đi qua phòng hồ sơ, vô tình trông thấy ảnh mẹ của trưởng khoa Vũ, tớ thấy Thư Tân và giáo sư Lư khá giống nhau, cho cậu xem hình này!”

Thư Tân cười khẩy, quả nhiên thị phi nói đến là đến.

Vừa nói hai người bọn họ đều đặt sự chú ý của mình lên tấm ảnh, không ngẩng đầu.

Nữ sinh kia: “... Đâu có giống đâu!”

Vương Giáo Giáo: “Cậu nhìn kỹ đôi mắt đi, giống rõ rõ ràng ràng còn gì. Nếu như suy đoán của bọn họ là thật, trưởng khoa Vũ dựa vào đặc điểm này chọn Thư Tân làm bạn gái cũng không có gì lạ!”

Thư Tân lạnh mặt, muốn ra hỏi Vương Giáo Giáo cho ra lẽ, đúng lúc này ngã rẽ xuất hiện hai người, Chu Văn đang cầm tư liệu trong tay, có thể vừa từ phòng bệnh trở về, Vũ Minh mặc áo blouse, trên cổ đeo ống

nghe, rõ ràng hai người bọn họ cũng nghe được câu nói vừa rồi, trọn tròn mắt nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Vẻ mặt Chu Văn như gấp phải quỷ: “Thư Tân giốngdì Lư? Quỷ thần ơi tin được không?”

Vũ Minh đi thẳng đến vị trí Vương Giáo Giáo và cô bạn kia: “Mẹ kiếp! Vừa rồi là ai bịa chuyện?”

Chương 45

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Vương Giáo Giáo không lên tiếng, cô nữ sinh kia đột nhiên nhớ ra mẹ Vũ Minh đã qua đời nhiều năm trước, dù ai nghe thấy chuyện này cũng thấy không vui huống chi tính tình Vũ Minh không phải hiền từ.

Lá gan cô nữ sinh bé hơn Vương Giáo Giáo nhiều, nhanh chóng không chịu được: “Bác sĩ Vũ đừng nóng giận, bọn em chỉ tùy tiện nói đùa thôi, không hề có ý gì khác.”

Vũ Minh vẫn không buông tha, giọng lạnh như băng lặp lại câu hỏi vừa rồi: “Là ai nói, cô hay cô ta?”

Khuôn mặt cô nữ sinh đỏ bừng, người này là Vũ Minh, cô ta không dám đắc tội, đành cúi đầu lén liếc về phía Vương Giáo Giáo.

Vũ Minh đảo mắt, Vương Giáo Giáo nhất thời cảm giác một luồng khí lạnh đọng ngay lòng bàn chân cô ta. Cô ta vẫn còn là nghiên cứu sinh, Vũ Minh là trưởng khoa nội trú ca sáng, việc xoay chuyển công tác trong lâm sàng có thuận lợi hay không đều nằm trong tay anh.

Vụ lần trước cô ta hối hận muốn chết rồi. Cô ta vẫn còn nghi ngờ việc Vũ Minh đột nhiên cho cô ta đi gây tê túy sống, chỉ là chưa tìm được sơ hở. Hôm nay vì chuyện danh sách thư ký khiến trong lòng càng khó chịu. Thật ra chỉ muốn thêu dệt vài ba câu sau lưng, không ngờ lại bị Vũ Minh bắt gặp.

Khi đăng ký vào Nhất Viện, cô ta rất muốn được chủ nhiệm La hướng dẫn nên đi qua chỗ chủ nhiệm La mấy lần, bố mẹ cô ta cũng phải nhúng tay vào. Tuy nhiên chủ nhiệm La không hề mắc bẫy, ông chỉ dựa theo thành

tích học tập lập tức chọn Thư Tần, còn cô ta vì thành tích tệ hơn nên phải quay sang cầu cứu phó chủ nhiệm Chương.

Bây giờ bỏ lỡ mất một bước tiến, cô ta đành phải ra sức ở những mặt khác. Sau này nếu như đạt được mong muốn ở lại bệnh viện lớn Nhất Viện này, Vũ Minh chính là đồng nghiệp của cô ta.

Dựa theo vị trí hiện tại của người đàn ông này, cho dù không có ý định trở thành lãnh đạo bệnh viện thì khả năng vẫn trở thành chủ nhiệm khoa tiếp theo.

Mặc dù Vương Giáo Giáo đang theo phái “Chương” (1) nhưng cũng không nên đặc tội với Vũ Minh, vì nó không hề có lợi cho cơ hội thăng tiến của cô ta.

(1) Phe của phó chủ nhiệm Chương.

Cô ta nuốt nước bọt, cười nói: “Trưởng khoa Vũ đừng tức giận, bọn em chỉ đùa thôi. Trong lúc vô tình em trông thấy ảnh của giáo sư Lư, cảm giác giáo sư Lư rất có khí chất, còn...”

Cô ta liếc sang Thư Tần, gằn giọng: “... Hơn nữa Thư Tần ở khoa bọn em cũng rất đẹp, trò chuyện một lúc không hiểu sao lại nhắc đến việc hai người họ giống nhau. Xuất phát điểm của bọn em là tốt, không hề có ý mạo phạm giáo sư Lư.”

Chu Văn mắng: “Dì Lư đã mất nhiều năm, cho dù trong phòng hồ sơ còn lưu trữ hình ảnh của dì ấy nhưng có thể lấy nó ra làm trò đùa hay sao?”

Thịnh Nhất Nam lên tiếng: “Đúng vậy, thật đáng ghét!”

Ngô Mặc là người hiền lành, vậy mà lúc này nhìn thẳng vào mặt Vương Giáo Giáo, bàn tay mõm mím của anh ta cuộn chặt lại, càng phình to hơn.

Chu Văn nói thêm: “Hơn nữa trước đây tôi ở sát vách nhà giáo sư Lư, sao tôi không cảm thấy Thư Tân giống giáo sư Lư nhỉ? Đừng nói làm bác sĩ Vũ túc giận mà chính tôi nghe xong cũng không thể chịu nổi. Cô là học trò của ai? Thầy hướng dẫn của các cô có biết các cô vô vị như thế này không nhỉ?”

Câu nói này rất nặng, mấy bác sĩ đi ăn trưa đúng lúc ngang qua nơi này, tò mò đứng lại xem.

Vương Giáo Giảo chưa từng mất mặt như thế, tính khí Vũ Minh thế nào cô ta đã lĩnh giáo, càng ồn ào càng không tốt cho cô ta, huống chi nếu thầy hướng dẫn biết chuyện này, cô ta càng đuối lý. Vốn còn muôn cãi tới cùng nhưng tình huống “nát bươm” ở ngay trước mắt, cô ta đành phải thấp giọng: “Xin lỗi trưởng khoa Vũ, lần sau em sẽ không nói lung tung nữa a.”

Vũ Minh cười mỉa.

Vương Giáo Giảo nhắm mắt tiếp lời: “Xin lỗi, em xin lỗi giáo sư Lư.”

Lại quay sang Thư Tân: “Thư Tân, lời tớ vừa nói cậu đừng để trong lòng.”

Thư Tân chẳng muốn tiếp xúc với Vương Giáo Giảo. Thái độ của đôi phương nghe có vẻ hạ mình nhưng ánh mắt của cô ta chẳng áy náy tẹo nào. Nhưng do sự việc lần này của Vương Giáo Giảo, sắc mặt của Vũ Minh rõ ràng càng lúc càng tệ hơn, cô không có ý định tiếp tục vướng vào Vương Giáo Giảo, lạnh nhạt “Ừ” một tiếng.

Vương Giáo Giảo quay sang Vũ Minh, dáng vẻ đầy tội nghiệp. Người đứng xem càng lúc càng đông, cô ta chỉ muốn bỏ chạy. Cô nữ sinh đứng bên cạnh thấy Vũ Minh không nói gì thì muốn kéo Vương Giáo Giảo đi nhưng khi ngẩng đầu nhìn, cô ban run rẩy. Thái độ im lặng nhưng ánh mắt lạnh lùng khiến người ta sợ hãi. Không nhắc đến mấy chuyện khác của

Vương Giáo Giáo, chỉ riêng việc lôi mẹ Vũ Minh ra trêu đùa, Vũ Minh chắc chắn không dễ quên đi, sau này nhất định sẽ ra đòn.

Chủ nhiệm La và các vị lãnh đạo trong viện đều rất coi trọng Vũ Minh, ở trong khoa hầu như anh bá đạo một phượng, huống chi anh còn đang là trưởng khoa nội trú, muốn xử lý Vương Giáo Giáo “theo phép công” quá dễ dàng. Vừa nãy cô nữ sinh chỉ bị liên lụy, sau này có nên giữ khoảng cách với Vương Giáo Giáo không nhỉ?

Chu Văn giải vây: “Thư Tần, không phải bọn em đến giờ làm rồi sao? Vũ Minh, cậu còn phải họp với chủ nhiệm La đó!”

Đám người nhanh chóng tản ra, Vương Giáo Giáo kéo cô bạn chạy mất.

Vũ Minh nhìn chằm chằm vào bóng lưng Vương Giáo Giáo, sắc mặt vẫn khó coi. Một lát sau, anh giả vờ vô tình nhìn sang Thư Tần, trong ánh mắt có ý động viên.

Trong lòng Thư Tần dâng lên cảm giác ám áp. Người mẹ đã qua đời nhiều năm bị người ta lấy ra để làm cớ đồ kị, nếu đổi lại là cô, cô cũng không dễ chịu. Thế nhưng ngay tại thời điểm ấy anh cũng không quên quan tâm đến cảm xúc của cô. Trước mặt nhiều người không tiện nói, cô chỉ dùng ánh mắt bộc lộ cho anh biết mình không để ý. Vũ Minh nhìn cô để xác nhận, lúc này mới thu hồi tầm mắt đi về phía phòng chủ nhiệm.

Vũ Minh vừa đi, Chu Văn đang định về phòng thay đồ chợt dừng bước, quay lại nhìn Thư Tần: “Em đừng nghe đám sinh viên ấy nói bậy. Em và giáo sư Lư hoàn toàn không giống nhau.”

Thái độ vẫn lạnh nhạt như vậy nhưng giọng nói lại quả quyết, mạnh mẽ.

Thư Tần cũng chẳng tin mấy lời của Vương Giáo Giáo, cô gật đầu: “Cảm ơn chị Chu!”

Chu Văn đi thẳng đến phòng thay đồ.

Ngô Mặc ôm quyền từ điển chuyên ngành khỏi phòng thay đồ: “Không ngờ chúng ta cũng nằm trong nhóm thư ký nhỏ của khóa huấn luyện Gây mê tim, không biết sau này chúng ta phải làm những gì.”

Thư Tần nói: “Sáng sớm không phải đã nói rồi sao? Khóa huấn luyện có khoảng hai mươi bài giảng, đến thời điểm đó có rất nhiều học viên đăng ký tham dự, vì vậy có khá nhiều việc vặt như bố trí hội trường, sắp xếp phòng ốc, đón tiếp chuyên gia...”

Thịnh Nhất Nam lên tiếng: “Dù là việc vặt nhưng có thể rèn luyện năng lực. Chắc Vương Giáo Giáo muốn cũng không được nên mới nói mấy câu kiểu đó!”

Ngô Mặc bổ sung: “Đừng quên kỳ thi tiếng Anh chuyên ngành!”

Ba người quay lại chủ đề học hành, Ngô Mặc cảm khái: “Tôi nghe nói kỳ thi lần này của các cậu cạnh tranh kịch liệt vì để giành được tiêu chuẩn giao lưu học thuật tại Mỹ. Đúng là “Bát tiên quá hải, các hiển thần thông” (2), hiện tại Vương Giáo Giáo rất quan tâm đến hành động của cậu, chỉ mong cậu gặp chuyện. Thư Tần, cậu nhất định phải giữ vững tinh thần, tuyệt đối đừng để cậu ta ảnh hưởng.”

(2) *Bát tiên quá hải, các hiển thần thông: Câu này dùng để ví mỗi người đều có bản lĩnh và phương pháp riêng.*

Xem chi tiết hơn tại link: <http://www.chuonghung.com/2013/05/dich-thuat-bat-tien-quá-hai.html>

Thịnh Nhất Nam tiếp lời: “Vương Giáo Giáo ghét cậu, cậu hãy lấy thành tích đè bẹp cậu ta. Cậu ta muốn đi, cậu hãy đá cậu ta xuống. Sang năm tờ sẽ

cố gắng đi Đức giao lưu với Ngô Mặc cho một mình cậu ta ở khoa làm việc đi!”

Thư Tần vỗ ngực: “Tớ sẽ cố, các cậu cũng phải cố lên!”

*

Buổi tối sau khi đi thăm bệnh nhân liền qua khoa Điều trị đau, có lẽ Vũ Minh bận sắp xếp công việc cho khóa huấn luyện sắp tới nên cả đêm không qua đây. Thư Tần cảm giác Vũ Minh như con quay, mỗi ngày đều chuyển động không ngừng quanh một trục.

Chỉ khi thiết bị bơm truyền TCI (3) và thuốc giảm đau lâu lâu lại phát lên những âm thanh cảnh báo, bác sĩ chịu trách nhiệm và y tá lập tức ra phòng xử lý, còn không phần lớn thời gian trong phòng bệnh đều rất yên tĩnh, phiên dịch xong một phần bệnh án, cô tiếp tục dịch phần khác, cứ tiếp tục như thế đến mười giờ. Bản mẫu cuối cùng đã được đưa đến, Vũ Minh vẫn chưa xuất hiện, cô đành phải đi về trước.

(3) *TCI là một thiết bị tiêm truyền có chứa mô hình được động học cho một thuốc, kiểm soát lượng phân bố thuốc vào các khoang trong cơ thể và mô.*

Vừa trở về ký túc xá, cô lập tức nhận được điện thoại của Vũ Minh: “Em về ký túc xá chưa?”

“Vừa mới về ạ!”

Trong giọng nói lộ ra chút vui vẻ: “Anh ở ngay dưới tầng!”

Thư Tần vội trả lời: “Em xuống ngay!”

Tắt máy, cô đứng trước gương, buộc lại tóc rồi mở cửa ra ngoài.

Vân còn sờm, ở bên ngoài người ra người vào tấp nập, nhìn bóng người kia, cô vui đến mức không tả nổi: “Hết bận rồi à anh?”

Vũ Minh nhìn cô chạy đến gần: “Sáng mai anh đi họp nên qua đây đưa cho em ít đồ.”

Cô tò mò: “Về chuyện khóa huấn luyện sao anh?”

“Không, khóa huấn luyện tháng sau mới tổ chức. Lần này bệnh viện tổ chức giao lưu học tập ở tỉnh, có rất nhiều khoa khác tham gia, không riêng gì khoa chúng ta.”

Nghĩa là những ngày tới không được gặp anh, Thư Tân cảm giác hơi buồn: “Vâng.”

Vũ Minh nhìn ra được cô không vui, thấy trước cổng ký túc xá không có ai, anh đưa tay xoa hai má cô: “Nghĩ gì vậy, ngày kia anh sẽ về!”

Cô không né tránh hành động này của anh, khẽ gật đầu.

Anh mỉm cười: “Nhắc đến khóa huấn luyện, em là một trong những thư ký của hội nghị lần này. Chờ ngày kia anh về, chủ nhiệm La sẽ phân công nhiệm vụ cho em. May mắn này em ở nhà đừng làm những chuyện khác, tập trung chuẩn bị kỳ thi Anh ngữ chuyên ngành nhé.”

Dứt lời, anh đưa một chiếc USB cho cô: “Tôi nay anh vừa qua gặp chủ nhiệm Ngô. Đây là đoạn băng ghi lại kỳ thi của ba năm vừa qua, mấy ngày này em nhớ xem kỹ!”

Đoạn video này được phát công khai trên internet nhưng là bản không hoàn chỉnh, muốn tìm được clip đầy đủ phải tìm chủ nhiệm, nghiên cứu

sinh phải ký tên xác nhận với phòng giáo vụ. Cả ngày hôm nay Thư Tân ở trong phòng thủ thuật, muốn làm được điều này thật sự rất khó.

Thì ra tối nay anh bận chuyện này.

Cô quan sát hai bên, thấy không có ai thì nhón chân hôn anh một cái.

Anh liếc mắt nhìn cổng kín túc xá rồi nhanh chóng hôn trả lại trên môi cô.

Khi hai người tách ra, nhịp tim đập đến mức không thể kiểm soát, cả hai đều bật cười..

Tại sao lại như ăn trộm thế này?

Thư Tân ngẫm nghĩ, anh ở bên ngoài cả ngày nhưng trên người vẫn tỏa ra hương vị nhẹ nhàng, thoái mái.

Vũ Minh nhìn chằm chằm vào đôi môi của Thư Tân, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Anh đã so sánh các cuộc thi trong ba năm gần đây, hàng năm, các câu hỏi đều có những điều chỉnh nhỏ nhưng tổng thể đều không khác nhau là mấy!”

Thư Tân khôi phục tâm trạng: “Ban giám khảo là ai à?”

“Tổng cộng có mười lăm người, ngoại trừ trong hệ thống Tế Nhân thì có một nửa là các chuyên gia của học viện ngoại ngữ. Để đảm bảo tính công bằng nên sẽ không công bố danh sách. Đến thời điểm thi đấu chính thức diễn ra sẽ chấm điểm tại chỗ.”

Cô đã hiểu.

Bác sĩ của cả bốn chi nhánh đều có, giáo sư đến từ học viện nào cũng chưa thể xác định, chính vì vậy cái gọi là “quan hệ” chắc chắn không thể nào có, tất cả đều phải dựa vào thực lực.

“Em xem đoạn băng sẽ biết được phạm vi bao trùm ở những mục nào và trình tự thi đấu ra sao.”

Thư Tân rất tin tưởng anh, cô gật đầu lia lịa.

Vũ Minh nói tiếp: “Còn có chuyện muốn thương lượng với em. Nhà anh có dì giúp việc, bình thường chỉ quét dọn nhà cửa. Sáng nay anh có nói chuyện với dì rồi, sau này dì sẽ làm thêm cơm tối. Tối em đừng ăn cơm ở căn tin, qua thăng nhà anh ăn nhé!”

Thư Tân ngạc nhiên. Thật ra xưa nay cô không để tâm đến chuyện này lắm, huống chi cũng hơi ngại. Tuy nhiên ngẫm lại, khi anh nói ra những lời này cho thấy anh đặt nhiều tâm tư vào đó, cô đành mở miệng “Vâng” một tiếng.

Vũ Minh đưa cho cô một chiếc chìa khóa: “Hai ngày sắp tới anh không có ở nhà. Đây là chìa khóa nhà anh. Anh có tổng cộng ba chìa, một cái đưa Cố Phi Vũ, một cái ở chỗ dì giúp việc, cái này đưa cho em. Có chìa khóa em qua nhà anh cũng tiện hơn.”

Tuy rằng giọng nói có vẻ thoái mái nhưng trong lòng anh thấp thỏm, sợ cô không chịu cầm.

Thư Tân mỉm cười ngượng ngùng, nhưng vẫn nhận: “Em biết rồi!”

Vũ Minh nhìn chiếc chìa khóa đang nằm trong lòng bàn tay cô, cảm giác ấy thật kỳ diệu. Bề ngoài ra vẻ bình tĩnh nhưng tim anh đang đập loạn nhịp, “Phòng sách của anh rất yên tĩnh, hai ngày anh không có nhà, nếu em cảm thấy ký túc xá ôn ào, tan ca tối em có thể qua nhà anh đọc sách.”

Đề nghị này rất hợp lý nhưng giọng nói của anh mang theo chút gì đó e dè, khiến hai vành tai cô nóng lên. Thật sự ký túc xá rất ồn, Thịnh Nhất Nam lại thích nói chuyện, những người khác thường xuyên đi qua đi lại. Từ 10 giờ đến 12 giờ hiệu suất đọc sách của cô không được cao. Nếu như anh không có ở nhà, cô qua đó đọc sách cũng được.

Cô xoay chiếc chìa khóa trong tay, một lát sau mới đáp: “Vâng!”

Vũ Minh không lên tiếng nhưng trong lòng anh cực kỳ phấn chấn, thời khắc vui vẻ nhất trong ngày chính là lúc này.

Thư Tân hỏi anh: “Ngày mai anh đi, ngày kia về, nghĩa là thứ năm mới về đến nhà đúng không a?”

Hỏi xong mới ý thức được cô đã hỏi rồi.

Anh chợt mỉm cười, không kìm được dùng trán mình tựa vào trán cô: “Lên máy bay chuyến tối, khoảng tầm giờ anh về. Xuống sân bay anh sẽ gọi cho em.”

Cô nhìn chằm chằm vào đôi mắt của anh, nó tựa như ngôi sao sáng nhất bầu trời đêm, giọng cô rất dịu dàng: “Anh có bận lắm không? Em nhắn tin cho anh được chứ?”

“Dĩ nhiên là được!” Cho dù cô không nhắn, anh nhất định cũng sẽ nhắn cho cô.

“Vậy ngày mai khi anh đến nơi nhắn tin cho em!”

Anh mỉm cười rạng rỡ, nụ cười rất đẹp: “Được! Đều nghe theo em!”

*

Thư Tần quay trở về phòng, Thịnh Nhất Nam đang ngồi ở bàn học tra từ liệu trên mạng, đeo tai nghe.

Cô cẩn thận cất chìa khóa anh đưa vào trong túi xách của mình, sau đó ngồi trước máy vi tính, cắm USB. Cô định lướt tin tức trên trang web của bệnh viện xem có tin gì mới hay không, kết quả vừa liếc mắt đã đọc được tin “Phòng nghiên cứu khoa học của bệnh viện cử các chuyên gia lâm sàng đến thành phố X tiến hành trao đổi học thuật”.

Thịnh Nhất Nam ghé đầu vào xem: “Khoa chúng ta có năm người đi, chủ nhiệm La, giáo sư Trần, giáo sư Ngô, giáo sư Cố. Lần này Vũ Minh là thư ký. Ô, Thích Mạn và thầy hướng dẫn của cô ta cũng đi.”

Thư Tần nhìn chầm chằm cái tên Thích Mạn một lúc, sau đó đóng trang web, di chuột mở USB.

Thịnh Nhất Nam đọc sách quá mệt, muốn nghỉ một lát, tiện tay đưa cho Thư Tần gói đồ ăn vặt: “Nhắc đến Thích Mạn tớ lại nghĩ ngay đến kỳ thi tiếng anh. Quả thực toàn những đối thủ mạnh. Thế nào Thư Tần? Cậu có lòng tin không? Mục tiêu sẽ là đứng top đầu chứ?”

Di động cô có tin nhắn mới, là Vũ Minh nhắn, anh nói cho cô biết chìa khóa ấy cũng là thẻ vào cổng tiểu khu. Nếu qua nhà anh cứ cầm chìa khóa là vào được cổng.

Trong lòng Thư Tần như uống phải mật ngọt, cô nhắn tin lại cho anh rồi mở bệnh án, thuận miệng trả lời Thịnh Nhất Nam: “Phải là người đứng đầu chứ!”

Chương 46

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Giao ban sáng hôm sau, chủ nhiệm La đi công tác, phó chủ nhiệm Chương chủ trì cuộc họp.

Vừa nhắc đến khóa huấn luyện Gây mê tim, phó trưởng khoa hành chính đến.

Lần trước Nhất Viện nằm trong danh sách phúc thẩm ba vị trí đầu ngành, vì việc này mà trên dưới bệnh viện bận bịu suốt nửa năm trời. Bên phía chuyên gia sắp phúc thẩm xong xuôi, khoa hành chính theo thông lệ đến đốc thúc các khoa lâm sàng trình tư liệu.

Trong khoa những công việc này đều do Lâm Cảnh Dương phụ trách, phó trưởng khoa Liễu vừa xuất hiện thì phó chủ nhiệm Chương liền lập tức gọi Lâm Cảnh Dương qua tiếp đãi, họp giao ban nhanh gọn xong, ông ta cũng đi qua đó.

Thư Tân đến phòng trà nước lấy nước nóng, nghe tiếng nói chuyện của phó chủ nhiệm Chương và phó trưởng khoa Liễu ngoài hành lang.

Phó chủ nhiệm Chương mời phó trưởng khoa Liễu về phòng của mình, trong lúc trò chuyện có nhắc đến đợt thi đua "Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị", ông ta hỏi phó trưởng khoa Liễu về thời gian ra công văn thông báo xét duyệt, phó trưởng khoa Liễu cho biết tháng sau sẽ hoàn tất.

Thư Tân nghe được vài câu thì vặn nắp bình đi ra.

Tuy Lâm Cảnh Dương chỉ ở vị trí thứ tư trong trận đấu bán kết nhưng việc xét duyệt của vòng thứ ba vẫn chưa kết thúc.

Phong trào thi đua này nhằm mục đích chọn ra một bác sĩ trẻ ưu tú nhất, hơn nữa giải thưởng cũng khá lớn: ngoài nhận được quỹ hỗ trợ cho dự án nghiên cứu, viện nghiên cứu M danh tiếng của Mỹ cũng giúp đỡ cho đề tài này, được nằm trong danh sách bầu chọn hàng năm. Điểm mấu chốt nhất chính là sau này hệ thống bệnh viện Phụ Chúc muốn lựa chọn những cán bộ nòng cốt cũng sẽ cân nhắc những thanh niên nằm trong danh sách này.

Tuy nhiên phong trào này chỉ tổ chức hai năm một lần, độ tuổi tham dự là cố định, lãnh đạo bệnh viện và cả bên trường đại học đều có quyền lên tiếng, ủy ban Y tế và Sức Khỏe cũng đưa ra ý kiến xem xét, đánh giá.

Đợt trước trong giai đoạn chung thâm xuất hiện khá nhiều biến động, ba vị trí đầu không phải đề tài thì tư liệu cá nhân có vấn đề, bệnh viện lập tức đề cử người có thứ tự thấp hơn một chút lên thay thế.

Phó chủ nhiệm Chương lại bắt đầu ra sức, đơn giản là muốn tranh thủ tư cách tham dự cho Lâm Cảnh Dương, mặt khác cũng bởi do trong đề tài nghiên cứu cấp quốc gia này có đẻ tên ông ta là người hướng dẫn.

Cửa phòng làm việc của phó chủ nhiệm Chương nhanh chóng khép lại, Thư Tần không tiếp tục đứng ở hành lang mà đi thẳng về phòng thay đồ nữ.

Bận bìu đến giữa trưa, khi ra căn tin ăn cơm, trong đầu Thư Tần vẫn còn miên man suy nghĩ về phẫu thuật lồng ngực sáng nay. Đột nhiên cô nhở ra ở trong sổ tay của Vũ Minh từng đọc qua một bệnh án tương tự. Vừa ăn xong cô vội vàng đến phòng thay đồ mở sổ ghi chép của anh ra đọc.

Qua quá trình công tác ở khoa gây mê, Vũ Minh đã tự ghi chép những kinh nghiệm của mình vào quyển sổ thật dày, bao quát tất cả các loại phẫu thuật rất có giá trị tham khảo với cô. Ví dụ thủ thuật gây mê cắt bỏ lá phổi

chỉ chiếm một phần nhỏ, nhưng trên thực tế khi bệnh nhân còn mắc thêm các chứng bệnh phucus tạp khác.

Trong ca phẫu thuật bác sĩ ngoại khoa đang chăm chú cắt bỏ lá phổi, anh đứng một bên tỉ mỉ điều tiết mỗi một lần hô hấp và tim đập của bệnh nhân.

Lật vài tờ, Thư Tân tìm được ca bệnh kia.

Bệnh nhân 55 tuổi, u nang phổi và mắc chứng động mạch vành, cắt bỏ mầm bệnh vô cùng thuận lợi, đến khi chuẩn bị đóng ngực thì đột nhiên xuất hiện tình trạng tim đập bất thường.

Bác sĩ lồng ngực chỉ có thể đứng tại chỗ chịu trách nhiệm cầm máu, công tác cấp cứu còn lại đều do bác sĩ gây mê Vũ Minh thực hiện.

Từ việc sử dụng thuốc trong lúc cấp cứu đến hàng loạt những biện pháp cấp cứu đều thấy rõ được dòng suy nghĩ mạch lạc và thận trọng của Vũ Minh.

Nhip tim của bệnh nhân nhanh chóng ổn định lại, việc bảo vệ nội tạng được thực hiện đúng lúc, sau khi phẫu thuật, nửa tháng sau bệnh nhân đã được xuất viện.

Vũ Minh không chỉ chép mọi chỉ số của bệnh nhân từ lúc nhập viện mà còn tìm hiểu kỹ càng tình hình khôi phục của bệnh nhân sau khi xuất viện. Trong sổ có vẽ một bảng số liệu, trên đó ghi các chỉ tiêu sinh hóa của bệnh nhân sau ba tháng, ví dụ như chức năng của phổi, gan, thận, và cơ tim.

Nhin tổng kết cuối cùng của ca bệnh, Thư Tân biết ngay tại thời điểm tim đập thất thường cũng nhờ Vũ Minh kịp thời đảo ngược tình thế. Thế nhưng đa số người nhà bệnh nhân chỉ nhớ đến tên bác sĩ đã thực hiện ca phẫu thuật, ít ai biết được một bác sĩ gây mê như Vũ Minh đã làm những gì.

Đúng lúc Thịnh Nhất Nam đi đến, thấy Thư Tân đang đờ người ở đó, cô ấy đi tới liếc nhìn: “Ồ, đây là sổ ghi chép của trưởng khoa Vũ sao?”

Vũ Minh đưa cho cô quá nhiều sổ ghi chép, ở ký túc xá Thịnh Nhất Nam đã từng trông thấy. Thư Tân gật đầu: “Ừ!”

Lật xem đến đâu, cô càng phục Vũ Minh đến đó. Mỗi khi cô tưởng chừng mình đã găm thấu đáo một nghiệp vụ nào đó thì anh lại có thể cho cô biết được ẩn sau đó còn vô số thứ phải khai thác.

Thịnh Nhất Nam: “Lần trước đã định hỏi vụ này rồi. Đợi cậu xem xong có thể cho tớ và Ngô Mặc mượn sổ ghi chép của sư huynh không? Tớ đảm bảo không làm bẩn, cũng tuyệt đối không truyền ra ngoài.”

Thư Tân suy nghĩ, nếu là trước đây cô có thể lén cho họ đọc, nhưng hiện tại ít ra cô phải hỏi ý kiến anh.

Sợ Vũ Minh bận nên cô nhẫn tin cho anh.

“Anh đang bận sao?”

Chờ một lúc không thấy anh nhẫn lại.

Nhin đồng hồ thấy không còn sớm, cô không thể để Thịnh Nhất Nam chờ quá lâu, “Lát tớ hỏi sư huynh đã nhé!”

Thịnh Nhất Nam tỏ ý đã hiểu. Sổ ghi chép của Vũ Minh có thể liên quan đến số liệu nghiên cứu khoa học, không thể tùy tiện tiết lộ ra ngoài.

Hai người vừa đóng tủ quần áo, di động của Thư Tân vang lên âm báo, Vũ Minh nhẫn tin trả lời.

“Không bận lắm nhưng không tiện nghe điện thoại. Em ăn cơm chưa?”

"Em ăn rồi!"

Cô đứng trước tủ quần áo gửi tin nhắn. Cô biết mười một giờ máy bay mới hạ cánh, có lẽ giờ này bên cạnh anh đều là các chuyên gia: *"Anh thì sao?"*

"Ăn món đặc sản của vùng này."

Thư Tân chợt tưởng tượng dáng vẻ của anh khi nhắn tin, cô nhìn màn hình chợt mỉm cười, gửi cho anh biểu tượng cảm xúc "Nhất định phải ăn thật ngon".

Chưa đợi Vũ Minh trả lời lại, sợ làm lỡ công việc của anh nên cô nhắn tiếp: *"Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc muốn mượn sổ ghi chép của anh."*

Trong sổ của anh phần lớn đều nằm trong nội dung bài giảng, vốn là những tư liệu công khai dạy học của khoa, bình thường được đem ra giảng dạy, cho dù có truyền ra ngoài cũng không vấn đề. Anh lập tức nhắn lại: *"Được, đừng cho họ mang về ký túc xá. Xem ngay tại khoa."*

"Được, em sẽ dẫn bọn họ."

Thêm một biểu tượng cảm xúc mỉm cười.

Đầu bên kia vẫn là tín hiệu đang soạn tin nhắn, tựa như anh đang suy nghĩ điều gì đó.

Đợi một lúc lâu không thấy anh nhắn lại nên cô và Thịnh Nhất Nam chuẩn bị ra khỏi phòng, rốt cuộc tin nhắn được gửi tới.

Là biểu tượng cảm xúc thỏ trăng ôm tim.

Đây là lần đầu tiên anh nhẫn tin kiểu này cho cô. Cô suýt nữa bật cười thành tiếng, vừa nhìn là biết đây là đồng biểu tượng cảm xúc cô gửi cho anh đợt trước, chắc khó khăn lắm anh mới chọn ra được.

Cô nhẫn tin trả lời bằng biểu tượng cảm xúc bé gái cười híp mắt vuốt đầu thỏ trăng.

Chờ một lúc chưa thấy tin nhắn trả lời, cô đoán có lẽ anh bận rồi nên cất điện thoại, kéo cửa ra ngoài.

*

Tỉnh X.

Chủ nhiệm Ngô và các bác sĩ lâm sàng đang thảo luận, Vũ Minh mở laptop.

Nhin bên ngoài có vẻ anh rất chăm chú nhưng tâm trí đều đặt vào chiếc di động trong túi quần, khi Thuần nhắn tin anh lại lôi ra nhìn qua.

Chủ nhiệm La và chủ nhiệm Ngô nói với viện trưởng: “Khoa gây mê của quý viện thành lập thêm phòng điều trị đau là một hướng suy nghĩ rất tốt. Tuy nhiên vừa rồi chúng tôi có nghe chủ nhiệm Trương của khoa gây mê đề cập, chúng tôi cảm thấy các phương tiện phần cứng cũng như mức độ kỹ thuật của quý viện có thể tiến hành cho hoàn thiện hơn. Bác sĩ Vũ Minh ở bệnh viện chúng tôi cũng đang làm nghiên cứu về vấn đề những cơn đau trong ung thư, cậu ấy đã chuẩn bị một số bài báo cáo. Đợi khi chúng tôi tham quan xong khu phẫu thuật và khu điều trị đau tạm thời, chúng tôi sẽ căn cứ vào tình hình hiện tại của quý viện để điều chỉnh một chút về chương trình giao lưu học thuật sắp tới.”

Chủ nhiệm khoa Gây mê họ Trương, còn khá trẻ, nghe xong những lời này lập tức nhiệt tình bắt tay Vũ Minh: “Ngưỡng mộ danh tiếng của bác sĩ

Vũ đã lâu.”

Vũ Minh đành phải buông điện thoại di động xuống: “Chào chủ nhiệm Trương!”

Trò chuyện thêm một hai câu, chủ nhiệm Trương trở lại ghế ngồi.

Tin nhắn đến, Vũ Minh cúi đầu nhìn, đáy mắt anh lập tức lộ ý cười, hình như Thư Tân rất thích gửi biểu tượng cảm xúc hình ảnh. Anh ngẫm nghĩ một chút, định lục tìm một biểu tượng cảm xúc "Anh thích em" gửi cho cô.

Đúng lúc này Thích Mạn nhận tách trà từ một vị giáo sư đưa tới, cô ta đặt xuống trước mặt Vũ Minh: “Bác sĩ Vũ, mời uống trà.”

Vũ Minh vẫn còn nhìn màn hình, thuận miệng trả lời: “Cảm ơn!”

Viện trưởng của phía bên kia lên tiếng: “Lịch trình của chúng ta mấy ngày hôm nay đại khái là như vậy. Chủ nhiệm La, chủ nhiệm Ngô và các vị chuyên gia, để nâng cao năng lực khám chữa bệnh đã không ngần ngại đường xa ngàn dặm xa xôi đến bệnh viện của chúng tôi tiến hành chỉ đạo, tôi thay mặt quan chức địa phương tỉnh X cùng các nhân viên, các bệnh nhân xin gửi lời cảm ơn sâu sắc.”

Mọi người bắt tay nhau, lần lượt ra ngoài. Tỉnh X lạc hậu, phương tiện kỹ thuật của bệnh viện vẫn khá cũ kỹ, thang máy chỉ có hai cái, lại là giờ cao điểm, đợi một lúc lâu vẫn chưa có thang máy, viện trưởng cười nói: “Chiều nay sau khi xong việc chúng tôi mời mọi người ăn cơm. Nếu các vị chuyên gia có hứng thú với chợ đêm gần đây thì chúng tôi sẽ đưa các vị đi tham quan. Ở đó còn có thể xem kịch, có bán đồ ăn vặt và các đặc sản địa phương. Có nhiều khi người ta nói lừa gạt du khách nhưng thực tế phần lớn các cửa hàng đều bán những đặc sản rất tốt.”

Một người phụ trách khác cười nói: “Mọi người đã có chúng tôi chống lưng thì không sợ bọn họ hét giá. Các vị giáo sư bác sĩ hiếm khi nào được

đến tỉnh X chúng tôi, coi như ra ngoài một chuyến giải sầu.”

Có một nữ bác sĩ trung niên khéo léo từ chối: “Hôm nay ngồi máy bay lâu như vậy nên hơi mệt. Buổi tối tôi muốn nghỉ sớm một chút. Nếu không ngày mai chúng ta đi cũng được.”

Chủ nhiệm La cũng mỉm cười: “Tôi còn phải sắp xếp tư liệu, cứ để đàm thanh niên ra ngoài chơi thôi!”

Mấy vị chủ nhiệm lớn tuổi đều muốn về thăng khách sạn nghỉ ngơi.

Sau khi thương lượng, người phụ trách chiêu đãi phía bên kia: “Vậy bác sĩ Vũ, bác sĩ Lưu và bác sĩ Thích, bọn tôi sẽ sắp xếp xe đến khách sạn đón các vị.”

Thích Mạn quay sang nói với giáo viên hướng dẫn của mình: “Cô Uông, em nghe nói chợ đêm ở đây rất nổi tiếng, hơn nữa không phải cô muốn mua chút đồ lưu niệm cho con gái sao ạ? Tôi đừng ở khách sạn, theo bọn em đi dạo một vòng nhé.”

Giáo sư Uông suy nghĩ một chút, vui vẻ đồng ý: “Cũng được, đến lúc đó nhờ em chọn giúp cô một món!”

Người kia lại quay sang Vũ Minh: “Còn bác sĩ Vũ thì sao ạ?”

Vũ Minh: “À, cảm ơn. Mọi người cứ đi chơi, tôi còn có việc muốn bàn bạc với chủ nhiệm La.”

Chương 47

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Bệnh viện này nằm trong vị trí kinh tế còn lạc hậu, cho dù là cơ sở hạ tầng hay nhân viên đều có sự chênh lệch rất lớn. Khoa gây mê chỉ có mười bảy bác sĩ, hai phòng phẫu thuật. Điều kiện hạn chế nên năm ngoại khoa gây mê mới bắt đầu hợp tác với khoa sản tiến hành kỹ thuật “Sinh không đau”, đến nay đổi chủ nhiệm mới chính thức có kế hoạch thành lập phòng khám và điều trị đau.

Tuy nhiên vì biên chế của bác sĩ gây mê không đủ, việc triển khai những nghiệp vụ mới gặp rất nhiều hạn chế, đối mặt với nhiều khó khăn. Chính vì lẽ đó cho đến hiện tại khoa gây mê của bệnh viện vẫn đặt trọng điểm vào “Phẫu thuật gây mê” truyền thống.

Buổi chiều các chủ nhiệm của Nhất Viện tiến hành khảo sát một vòng bệnh viện. Chủ nhiệm La, giáo sư Cố và Vũ Minh đánh giá khoa gây mê, công việc khảo sát theo trình tự là phòng phẫu thuật, ICU, phòng sinh và phòng khám bệnh Điều trị đau. Sau khi tham quan các phòng ban, chủ nhiệm La vạch ra rất nhiều thiếu sót trong việc quản lý của khoa gây mê bệnh viện, đặc biệt trong các trường hợp điều trị bệnh nặng.

Ngày thứ hai là khám chữa bệnh miễn phí cho các bệnh nhân ung thư và đau mẩn tính.

Công tác quảng cáo đúng lúc cộng với việc cư dân địa phương đã nghe danh tiếng của các bác sĩ Tế Nhân cho nên từ tờ mờ sáng hôm đó có rất nhiều người đến xếp hàng chờ khám bệnh. Hầu hết các bệnh nhân đến khám đều mắc chứng đau dây thần kinh sinh ba (1), đau đầu mẩn tính, đau cổ gáy, đau buốt bả vai, còn lại là ung thư.

(1) Dây thần kinh sinh ba - Trigeminal neuralgia: là dây thần kinh nằm trên não bộ, nó là một dây chính kích thước lớn được phân thành ba nhánh nhỏ hơn rồi sau đó từ các nhánh này phân thành nhiều dây thần kinh nhỏ hơn nữa bao trùm toàn bộ khuôn mặt.

Đau dây thần kinh sinh ba thường xảy ra khi nó bị chèn ép bởi một mạch máu nào đó. Cũng có thể là do bệnh đa xơ cứng, tổn thương thần kinh hoặc nhiều nguyên nhân khác.

Đau dây thần kinh sinh ba thường gây đau đớn ở mức độ nghiêm trọng, thường tập trung vào một bên khuôn mặt và phổ biến xuất hiện ở những người ngoài 50 tuổi.

Cả ngày, chủ nhiệm La và Vũ Minh đều ở phòng khám Điều trị đau, thông qua lần khám chữa bệnh miễn phí này cũng giảng dạy cho các bác sĩ địa phương quy trình khám chữa bệnh bình thường.

Bận bịu đến tận bảy giờ tối, cơm nước xong trở về khách sạn. Theo lịch trình, công việc sáng ngày mai là cải tiến chất lượng quản lý bệnh nhân ICU, còn buổi chiều chuẩn bị ra về.

Trên hành lang, mấy vị giáo sư lớn tuổi đang bàn nhau muốn đi dạo chợ đêm.

Giáo sư Uông đã đi ngày hôm qua, hôm nay dự định ở trong phòng nghỉ ngơi, vừa cùng Thích Mạn đi đến cửa, Vũ Minh ở đằng sau gọi: “Cô Uông, ngày hôm qua cô đi chợ đêm mua cho con gái món đồ gì ạ, có thể cho em xem qua được không?”

Giáo sư Uông ngạc nhiên: “Cô cất trong vali rồi. Sang phòng cô mà xem!”

Giáo sư Uông là đồng nghiệp của mẹ Vũ Minh, bà rất quan tâm đến Vũ Minh, khác hẳn mọi người.

Vũ Minh mỉm cười: “Chủ nhiệm La muôn đi chợ đêm, lát nữa em cũng định đi!”

Thích Mạn cười tưng bừng: “Em còn mấy món đặc sản, để em về lấy cho bác sĩ Vũ tham khảo luôn!”

Giáo sư Uông vào phòng, lập tức kéo vali, mở ra cho Vũ Minh xem: “Đây, đều ở trong này!”

Nhìn vào vali, ở tầng trên cùng là các món ăn vặt đặc sản của tỉnh và các đồ thủ công mỹ nghệ.

“Tất cả những món này con gái đều thích ạ?”

“Gần như vậy. Thích Mạn chọn giúp cô. Tôi hôm qua cô chụp lại gửi cho con gái. Nó xem xong cũng bảo rất thích!”

Giáo sư Uông hỏi Vũ Minh: “Ngày hôm qua rủ em đi thì không đi. Sao hôm nay lại hỏi?”

Vũ Minh lấy điện thoại ra chụp ảnh: “Em muốn mua một ít đặc sản về tặng bạn gái, nhưng lại không biết mua gì nên qua xem thử một chút trước!”

Giáo sư Uông: “Hôm rồi nghe mọi người xôn xao em có bạn gái, cô còn tưởng bọn chúng đùa, hóa ra là thật sao?”

Vũ Minh ngượng ngùng, không ngẩng đầu: “Vâng!”

“Lúc trước cô Uông giới thiệu cho em không biết bao nhiêu người, em đều kêu không muốn đi. Bạn gái em là ai, có công tác ở viện chúng ta không?”

Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Vũ Minh rút một bộ cắt giấy (2) ra xem: “Là sự muội của em!”

(2) *Hình ảnh:*
<https://cf.shopee.vn/file/6fd29ea2c375daad09d1030667cc5125>

Thích Mạn vè phòng lại quay trở lại, cô ta ôm một chiếc hộp rất lớn, gõ cửa rồi mỉm cười bước vào: “Đây là bộ múa rối bóng (3). Có nhiều nơi bán mà em thấy không đủ bằng bộ này. Bộ này được ông chủ làm ngay tại chỗ, từng chi tiết nhỏ đều được thực hiện rất tinh tế.”

(3) *Hình ảnh:* <http://img5.iqilu.com/c/u/2017/1107/1510043179884.jpg>

Giáo sư Uông hỏi: “Nhiều đồ như vậy, em định mua về hết cho bạn gái sao?”

Vũ Minh: “Cũng không nhiều lắm. Em cũng không biết cô ấy thích gì, mua nhiều một chút để cô ấy dễ chọn!”

Thích Mạn mỉm cười đặt hộp múa rối bóng lên bàn.

Giáo sư Uông hỏi thêm vài câu, Vũ Minh vội nói sơ chợ đêm dẹp hàng nên chào giáo sư Uông rồi mau chóng rời đi.

Thích Mạn nhìn theo bóng lưng của Vũ Minh, hơi tiếc nuối. Giáo sư Uông đang rót trà chợt trông thấy hình ảnh này, bà nhớ lại biểu hiện của cô học trò mình hai ngày trước, “Thích Mạn, em biết bạn gái của Vũ Minh à?”

Thích Mạn cất bộ múa rối bóng đi: “Dạ, em cũng không rõ lắm! Tuy nhiên bác sĩ Vũ Minh xuất sắc như vậy thì bạn gái của anh ấy khẳng định cũng rất ưu tú.”

Giáo sư Uông là người thông suốt, bà nhấp ngum trà, khéo léo lên tiếng: “Cô cũng đoán như vậy. Vừa rồi em không thấy Vũ Minh chọn đồ đâu, hiếm khi nào cậu ấy lại để tâm đến một việc vặt như thế. Ất hẳn Vũ Minh rất thích cô bạn gái này. Cô bé kia ưu tú thì đúng nhưng có đôi khi cũng phải nói đến duyên phận, hợp mắt là tốt nhất.”

Thích Mạn đăm chiêu, xoay xoay món đồ trên bàn, chợt ngẩng đầu mỉm cười: “Không phải cô nói hết sữa rửa mặt rồi sao, để em về phòng lấy cho cô!”

Vũ Minh đi tìm chủ nhiệm La, ông đang ở trong phòng tắm rửa mặt, Vũ Minh đứng ở cửa: “Thầy có đi chợ đêm không ạ?”

Chủ nhiệm La đứng trước gương, lấy khăn ấm lau sau gáy: “Mỗi lần thầy chọn quà, con gái thầy đều không thích. Không phải vừa rồi em đi qua phòng giáo sư Uông xem sao? Em tiện thì mua hộ thầy là được.”

Vũ Minh khẽ nhíu mày: “Vậy em mua theo ý em, cho dù thầy không thích cũng không được trả lại đâu đấy.”

Chủ nhiệm La ngẫm nghĩ một chút, thầy không yên tâm, “Phải đi cùng chứ, tiện cho tiêu cơm luôn. Trên đường hai thầy trò mình nói chuyện về công việc sáng nay.”

*

Hai ngày đầu tuần có quá nhiều ca phẫu thuật, Thư Tần bận tối mắt đến gần tám giờ, sợ lỡ việc thu thập bản mẫu nên chạy nhanh qua khoa Điều trị đau.

Ngồi xuống lau mồ hôi, cô mới nhớ ra chuyện mình quên qua nhà Vũ Minh ăn cơm tối. Thật ra vì ban ngày Thư Tần quá bận, ngay cả ăn trưa mà còn tiếc thời gian mười phút. Thứ hai, trong tiềm thức cô vẫn chưa hình thành thói quen này.

Bây giờ đã muộn, cô lại không có số điện thoại dì giúp việc nhà Vũ Minh, nếu có gọi cho dì thì cơm nước cũng đã xong, cô do dự một lát rồi cho qua.

Cũng may ngày thứ tư không nhiều ca phẫu thuật, chưa đến 6 giờ cô đã hoàn tất ca phẫu thuật cuối cùng trong ngày, chuyển bệnh nhân ung thư thực quản ra ngoài ICU, cô lại qua thăm bệnh nhân có ca phẫu thuật vào ngày hôm sau.

Khi trở lại khoa chưa đến 7 giờ, thời gian còn kịp. Cô thay quần áo về nhà Vũ Minh.

Lần đầu tiên đến nhà anh dù sao cũng chưa quen, cô đứng trước cửa mà vẫn còn cảm giác ngại ngùng. Trong nhà có tiếng động, cô tra chìa khóa vào ô.

Dì giúp việc đang loay hoay ở trong bếp, nghe tiếng mở cửa, dì đi ra: “Là bác sĩ Thư phải không?”

Thư Tân mỉm cười: “Cháu chào dì Lưu!”

Dì Lưu tầm hơn 40 tuổi, dáng người tròn trịa, tạp dề buộc trên eo, có lẽ vì đang nấu nướng nên khuôn mặt dì đỏ au.

Dì quan sát Thư Tân một lúc, ánh mắt có phần ngạc nhiên, nhiệt tình lên tiếng: “Vũ Minh chỉ nhẫn làm cho cháu những món thanh đạm, dì không biết cháu thích ăn món gì nên làm hai món mặn một món canh. Cháu xem khẩu vị vừa miệng không nhé! Có đề nghị gì cứ nói với dì Lưu, đừng khách sáo!”

Thư Tân đến bên cạnh bàn, nhìn những món ăn nhiều màu sắc được bày biện trên bàn, cô ngồi xuống, quay sang nói với dì Lưu: “Làm phiền dì rồi a!”

Dì Lưu cầm khăn lau vào lại trong bếp, bật cười sang sảng: “Dì ở nhà giáo sư Cố giúp việc mười mấy năm. Năm nay cả hai vợ chồng giáo sư Cố đều đã về hưu, nói muốn hoạt động tay chân nên không cần người giúp việc nhà. Đúng lúc người giúp việc của Vũ Minh về quê, Cố Phi Vũ liền giới thiệu dì qua đây.”

Chẳng trách bình thường Vũ Minh hay nhắc đến người giúp việc này bằng lời nói rất tôn trọng.

Chờ khi Thư Tân cơm nước xong, dì Lưu bắt đầu quét dọn phòng ăn. Thư Tân trông thấy cửa phòng sách mở nên cô bước vào.

Lần trước chỉ tham quan, lần này đứng trước tủ sách cô mới phát hiện Vũ Minh có rất nhiều sách. Để chống bụi, Vũ Minh làm cửa kính, nhìn từ bên ngoài có thể thấy ngay các sách chuyên ngành của Vũ Minh.

Từ tập san gây mê cho đến Huyết động học, các giáo trình chuyên ngành đều có đủ, đặc biệt là bộ sách liên quan đến những cơn đau trong ung thư... Hầu hết chiếm hơn nửa kệ sách. Cô tiện tay cầm lên một quyển, bên trong đều chi chít những ghi chú của Vũ Minh, có thể thấy anh đã đọc toàn bộ mấy quyển sách này.

Cô đóng cửa tủ, nhìn thêm một lượt mới phát hiện ngoại trừ những sách liên quan đến chuyên ngành gây mê và điều trị đau còn có giáo trình chuyên ngành nội tiết.

Thư Tân lấy một quyển, là quyển Williams Endocrinology (4), ấn bản từ mươi mấy năm trước nhưng được giữ gìn rất kỹ, bìa sách không hề có dấu vết ố vàng.

(4) *Giáo trình nội tiết học của William.*

Cô mở trang đầu tiên, dưới góc phải là một hàng chữ nắn nót rất đẹp: *Lư Viện, Lâm sàng Té Nhân khóa ZZ.*

Cô nhẹ nhàng chạm vào hàng chữ này, đột nhiên dâng lên cảm giác cô quạnh. Trước đây cô cũng từng nghe đến tên mẹ Vũ Minh vài lần nhưng đều cảm thấy bình thường. Tuy nhiên, giờ phút này đây, khi lật quyển sách của mẹ Vũ Minh ra cô bỗng chốc thấy thẫn thờ khó tả.

Cô cẩn thận đặt sách về lại vị trí cũ.

Ngày thứ năm có khá nhiều ca phẫu thuật, buổi tối cô suýt nữa không kịp qua nhà Vũ Minh ăn cơm. Sau khi ăn thật nhanh, cô nói vớidì Lưu mua một ít thực phẩm tươi cất tủ lạnh, để phòng Vũ Minh đi công tác về không ăn được trên máy bay thì có thể nấu đại một món nào đó.

Dì Lưu ngẫm nghĩ một lát: “Vậy để dì nấu mì vằn thắn, sau đó cất tủ lạnh, khi nào ăn chỉ cần hâm nóng là dùng được.”

Xong xuôi Thư Tân chạy qua khoa Điều trị đau, Cố Phi Vũ gọi cho cô: “Sư muội Thư Tân, vừa rồi anh gọi cho Vũ Minh mà sao không được?”

Trước khi Vũ Minh lên máy bay cô mới nhắn tin với anh, vừa mở bệnh án cô vừa đáp: “Hai ngày nay anh ấy đi công tác ở tỉnh, chắc chưa hạ cánh đâu à!”

Cố Phi Vũ mỉm cười: “Bảo sao... Anh còn đang bảo không biết tại sao vị trưởng khoa nội trú này lại chơi trò mất tích. Thôi, lát anh gọi cho cậu ấy sau!”

Thư Tân tiếp tục đọc sách, tai trái đeo tai nghe giáo trình tiếng Anh, tai phải lắng nghe tiếng bước chân của các đồng nghiệp trong tổ mang số liệu mẫu đến.

Đã hơn chín giờ nhưng Vũ Minh vẫn chưa gọi điện thoại cho cô, chiều nay anh có nói tầm 8 giờ hơn máy bay sẽ hạ cánh, đáng lẽ ra lúc này phải xuống máy bay rồi chứ. Cô gọi cho anh nhưng điện thoại của anh vẫn trong trạng thái tắt máy.

Thư Tân cẩn thận thu thập số liệu mẫu, vừa đi xuống sảnh bệnh viện thì Vũ Minh gọi đến: “Em về chưa?”

Thư Tân vừa mừng vừa lo: “Em đang về. Anh vừa xuống máy bay à?”

“Anh về đến dưới nhà rồi. Điện thoại hết pin, anh đành phải mượn cục sạc dự phòng, vừa mới sạc xong!”

Thư Tân vừa đi vừa đeo balo: “Em chuẩn bị về ký túc xá. Vừa rồi em gọi cho anh mấy lần không được, còn tưởng rằng tối nay anh mới bay. Anh ăn chưa? Trong tủ lạnh dì Lưu có nấu mì cho anh, anh nhớ hâm lại.”

“Em qua nhà anh được không?”

“?”

Vũ Minh thì thầm: “Anh không có chìa khóa, không vào nhà được!”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói: Chuyên ngành trong bộ truyện này không phải tra Baidu, càng không muốn chạy theo số lượng từ. Đây chính là chuyên ngành của tôi.*

Tôi đã từng đọc nhiều bộ truyện về ngành Y nhưng rất hời hợt khiến tôi phát hiện có nhiều người hiểu lầm về nghề này. Do vậy tôi muốn viết thiên về chuyên ngành này.

Tôi đắp nặn hai nhân vật chính rất đáng yêu hoặc có thể nói muốn đắp nặn một đám người với tính cách như vậy để nhằm thu hút độc giả,

cũng muốn đọc giả hiểu chân thực hơn về hoạt động hàng ngày của bệnh viện.

Tôi rất thoải mái, nếu chỉ muốn đọc ngôn tình, thì ngay tại văn án tôi đã có nhắc nhở, có gì phải miễn cưỡng bắn thân.

Liên quan đến tuyển tình cảm của hai nhân vật chính, nếu các bạn đã từng đọc qua những bộ trước của tôi sẽ biết, các cặp đôi dưới ngòi bút của tôi chính là “Một khi đã xác định quan hệ thì không gì lay chuyển được”, “Giận nhau cũng chẳng để qua đêm”... Bộ này cũng như thế!

Chương 48

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tần chạy đến dưới nhà Vũ Minh. Gác cổng trước tiểu khu khá nghiêm, không phải chủ nhà thì không cho vào, may là chìa khóa của cô có cả thẻ vào cổng, không những vậy còn phải đăng ký trước với bảo vệ. Vào tiểu khu cô đi thang máy lên thẳng tầng 37. Cửa thang máy vừa mở liền trông thấy Vũ Minh, khả năng bảo vệ biết anh là chủ nhà nên dĩ nhiên sẽ cho anh vào.

Anh đứng ở cửa chờ. Bận bịu suốt mấy ngày, ngồi thêm mấy tiếng trên máy bay rồi lại ngồi xe từ sân bay về lại nội thành nhưng sắc mặt anh không hề mệt mỏi chút nào, cả người cũng rất sạch sẽ.

Thế nhưng vẫn làm Thư Tần cảm thấy đau lòng, cô vội bước nhanh đến: “Anh mệt lắm phải không?” Vừa đi vừa đưa chìa khóa cho anh.

Vũ Minh không chịu nhận, chỉ mỉm cười: “Anh còn cầm hành lý, em mở cửa đi!” Anh chỉ lo cô trả lại chìa khóa cho mình.

Thư Tần đành rút lại, khi cô mở cửa anh đứng bên cạnh cúi đầu ngắm cô.

Khu nhà này của Vũ Minh là một tầng hai căn hộ nên xung quanh khá yên tĩnh.

Mở cửa, cô hỏi anh: “Anh ăn cơm chưa?”

Vũ Minh cầm tay nắm, chờ cô vào trong anh đóng cửa lại: “Chưa ăn!”

“May mà em nói dì để phần cơm. Cơm ở trong nồi cơm điện, đồ ăn thì đảo lại một chút là được.”

Đi được hai bước, cô quay đầu nhìn anh đầy tò mò: “Anh biết nấu chứ?”

Anh trả lời thảng thừng: “Không biết!”

Biết ngay là như vậy, Thư Tân do dự một chút, cô vén tay áo vào phòng vệ sinh rửa tay: “Em cũng không biết nấu nhưng em biết nấu canh, trong tủ lạnh còn có mì vẫn thắn, em chuẩn bị cho anh bát súp chua cay ăn với mì vẫn thắn nhé.”

Câu cuối của Thư Tân pha thêm chút kiêu ngạo, anh nhìn bóng lưng của cô, khẽ mỉm cười: “Có thể cho anh thêm một quả trứng không?”

Thư Tân mím môi mở vòi nước. Hai ngày nay anh đi công tác có lẽ ăn không ngon miệng, ngoại trừ thịt còn phải ăn thêm nhiều rau, cô lau khô tay: “Anh cứ ra ngoài chờ đi, sẽ xong nhanh thôi!”

Thư Tân mở tủ lạnh bưng phần mì vẫn thắn đã được dì giúp việc làm xong ra. Cô cho dầu vào chảo, cho thịt băm cùng các nguyên liệu vào xào, chỉ chốc lát sau mùi thơm ngào ngạt bốc lên.

Vũ Minh đứng ở phòng khách nghe âm thanh phát ra từ trong bếp một lúc, sau đó mới qua phòng vệ sinh rửa tay rồi mở vali lấy quà.

Anh mua rất nhiều đồ ở chợ đêm, không biết cô thích gì nên anh mua tất cả những món đặc sản địa phương, đặt toàn bộ trên bàn trà.

Xong xuôi anh lại trở vào bếp, mì vẫn thắn đã xong, một bát canh chua thập cẩm bên trong có rất nhiều loại rau, bên cạnh còn một bát trứng đang được đậy kín.

Thư Tân không thể chờ đợi được muôn anh ném thử tài nghệ của cô. Chờ anh ngồi xuống, cô cũng ngồi xuống phía đối diện: “Anh ném thử xem!”

Vũ Minh múc một thia canh, không nói thêm lời lập tức cho vào miệng, hơi nóng nhưng anh vẫn gật đầu: “Rất ngon!”

“Có thật không?”

Anh liếc nhìn cô, chậm rãi múc thêm một thia rồi trả lời rất nghiêm túc: “Thật đấy!”

Không biết thật sự là do đói bụng hay do tài nấu nướng của cô mà chưa đến ba phút anh ăn hết một bát mì vắn thăn đầy.

Thư Tân hài lòng. Anh ăn xong thì dọn bát vào trong bồn rửa rồi đến phòng vệ sinh rửa tay rửa mặt: “Anh có mua một vài thứ để ở phòng khách, em xem có thích không!”

Khi nói anh không nhìn cô, dường như hơi ngại ngùng.

Thư Tân tò mò đi ra bàn trà, cầm lên xem. Mỗi một món quà đều rất đặc biệt, cô thích nhất bộ múa rối bóng và một cặp búp bê đất nung, bộ búp bê này không được tráng men nhưng trông rất sống động.

Lần đầu tiên mua những món đồ này cho Thư Tân, Vũ Minh cũng không đoán được cô có thích không, ngồi xuống đầu sofa bên kia nắm bắt những biến hóa trên gương mặt của cô, nhìn nét mặt cũng có thể thấy được cô rất thích những món đồ chơi này.

“Bộ cắt giấy này em sẽ cắt ra rồi dán trên tường trong phòng khám nhi của bố, sẽ phân tán sự chú ý của mấy đứa nhóc khi khám bệnh.”

“Còn cái này em để ở đâu giường phòng em!”

“Túi nấm linh chi này nhiều quá, em để ở đây một nửa, một nửa đem về nhà. Bố em thích nấu canh.”

Cô rất phấn chấn, loay hoay sắp xếp mọi thứ, ánh mắt Vũ Minh di chuyển theo ngón tay cô. Cô luôn áp như thế, chỉ cần ở gần thôi cũng khiến người ta rung động.

Trước khi lên máy bay cô còn nhắn tin cho anh. Anh biết cho dù anh có về trễ đến mức nào cô vẫn chờ anh. Đã nhiều năm trôi qua nhưng chưa bao giờ có được một đêm như hôm nay, xuống máy bay chỉ mong được gặp ngay một người.

Thư Tần nheo mắt cười, gom quà lại: “Anh mua nhiều quá, em không thể mang về một lần được.”

Vũ Minh đáp: “Em để ở đây, cuối tuần em muốn cầm món gì về nhà anh lái xe đưa em về.”

Đành phải như vậy thôi.

Thư Tần rút di động ra nhìn, đã hơn mười giờ. Tuy rằng mối quan hệ của bọn họ đã thân thiết hơn, cô thật lòng rất muốn ở bên anh nhưng không thể quá chủ động, huống hồ cô phải về nhà đọc sách.

Vũ Minh nhìn ra được cô muốn về, lập tức đứng dậy: “Trong phòng đọc sách của anh có mấy quyển tiếng Anh chuyên ngành, còn có tai nghe khử tiếng ồn. Không phải em muốn ôn bài ư, ở nhà anh yên lặng hơn ký túc xá nữ nhiều. Nếu không em cứ ở đây đọc sách, lát anh đưa em về.”

Ký túc xá cho nghiên cứu sinh thường có người vì tăng ca nên phải về muộn hơn quy định, chỉ cần đúng quá 12 giờ đêm thì dì quản lý đều đồng ý

mở cửa.

Thật ra Vũ Minh cũng chẳng muốn làm gì, tuần sau Thư Tân tham gia kỳ thi tiếng Anh, trong lòng của cô chắc chắn đều dồn hết tâm tư cho việc này, ngoài ra nó còn liên quan đến tiêu chuẩn xuất ngoại, làm sao anh có thể làm lỡ sự cố gắng của cô. Chỉ vì anh không nỡ nhìn cô đi về nhanh như vậy, anh chỉ muốn được ở bên cô thêm chốc lát.

Huống hồ sự thật sự phỏng của anh rất yên tĩnh.

Thư Tân đeo lại balo trên lưng, gật đầu: “Vâng!”

Rồi cô theo Vũ Minh đến phòng sách.

Anh giúp cô mở đèn, rút hai quyển từ điển trên kệ sách, anh rời tầm mắt, dựa vào ánh sáng phát ra từ chiếc đèn bàn, anh nhìn cô một chút. Anh phát hiện trên trán cô phủ lớp lông tơ rất mịn, nhìn qua hơi giống con nít.

Thư Tân kéo ghế xuống, lấy hai bệnh án đã được dịch ra khỏi balo, đặt lên bàn làm việc. Khóe mắt của cô vô tình nhìn thoáng qua phần li quần của Vũ Minh. Cô ngược đầu lên, anh vẫn còn đứng bên cạnh, tay phải đút túi quần, tay trái đang lật mấy quyển sách trên kệ.

Cô đột nhiên cảm nhận được yết hầu mình khô khốc, vội ho một tiếng rồi mỉm cười không nói lời nào.

Lúc này Vũ Minh mới có phản ứng, anh cúi đầu nhìn cô: “Vậy em ở đây đọc sách, anh đi dọn dẹp đồ đạc.”

Hành lý của anh vẫn còn để bên ngoài.

“Vâng!”

Vũ Minh khép cửa lại, đứng trước cửa một lúc rồi mới về phòng ngủ.

Anh vẫn chưa thay quần áo, cả người còn nhuốm bụi bẩn và mệt mỏi lẩn mồ hôi. Anh đóng cửa phòng ngủ rồi vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Nước ấm được chỉnh sang nước lạnh nhưng sao càng tắm anh càng cảm thấy nóng thế nhỉ?

Cửa phòng sách đã đóng, cửa phòng ngủ cũng đóng, rõ ràng cách nhau hai cánh cửa nhưng hình như anh vẫn nghe được tiếng động lật sách của cô.

Khó khăn lắm mới tắm xong, anh đứng trước gương lấy khăn tắm lau khô người. Đang định ra tủ lấy quần áo sạch thì di động reo lên, là Cố Phi Vũ gọi, giọng điệu rất vui, hình như tâm trạng của anh ta có vẻ khá tốt: “Cả ngày không tìm thấy cậu, nghe sư muội Thư Tần nói cậu đi công tác. Bây giờ cậu có nhà không?”

Vũ Minh quần khăn tắm: “Không!”

Chỉ có được một hai tiếng tập trung học hành, nếu như Cố Phi Vũ đến thì làm sao Thư Tần đọc sách được?

Cố Phi Vũ: “Tớ có việc tìm cậu!”

“Không rảnh!”

“Vậy sao còn nghe máy?”

“Chỉ duy nhất lần này!”

Cố Phi Vũ cân nhắc một lúc rồi phá lên cười: “Tớ không tin. Vậy sẽ bảo máy đồng nghiệp qua nhà phá cậu. Cậu có bản lĩnh thì đừng nghe điện thoại của tớ!”

“Tớ và chủ nhiệm La đang bàn chuyện quan trọng. Nếu còn gọi điện thoại cho tớ, chúng ta tuyệt giao!”

Chương 49

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tân ở trong phòng sách học nghe, không biết là do tai nghe chất lượng hay vì nhà của anh yên tĩnh mà cô đạt hiệu suất cao hơn hẵn bình thường. Đây là một đoạn đối thoại mô phỏng tình huống ở phòng lâm sàng, chỉ mất mấy phút là có thể nghe hoàn chỉnh bài khóa.

Nếu như cô ở phòng bệnh Điều trị đau hay ký túc xá nữ thì bài khóa này cô phải nghe hai mươi phút... Tất cả cũng do thường xuyên bị làm phiền, hiệu quả cũng không thể phản ánh được đúng thực lực.

Hiện tại không như vậy, cô mở bản bệnh án mô phỏng, nghe qua vài lần, trong lòng yên tâm hơn một chút. Cô đang chuẩn bị qua phần tiếp theo, tầm mắt vô tình nhìn lướt qua chiếc đồng hồ trên bàn... Đã hơn 11 giờ, không về thì sẽ muộn mất. Cô tháo tai nghe, kéo ghế đi ra cửa. Vũ Minh đang ngồi ở sofa ngoài phòng khách. Có lẽ anh đã tắm rửa sạch sẽ, trên người mặc bộ quần áo mới, tóc vẫn còn ướt.

Vũ Minh đang làm việc trên laptop, nghe tiếng động anh ngẩng đầu lên nhìn.. Sao cô lại ra đây?

“Có phải muốn uống nước không?”

Thư Tân lắc đầu: “Em phải về rồi!”

Vừa nói cô vừa nhìn anh từ trên xuống dưới, cô chưa từng thấy anh mặc bộ này bao giờ, trang phục màu xanh khói đậm, nếu đổi là người khác chắc chắn mặc không đẹp được như anh.

Vũ Minh định đứng lên nhưng nghe cô nói vậy thì không động đậy: “Mới 11 giờ rưỡi!”

Cô mỉm cười: “Lỡ về không kịp!”

“Từ đây về ký túc xá của em chỉ mất 10 phút.”

Cô đi về phía anh: “Thế nhưng em còn về phòng tắm rửa, dọn dẹp cũng đến 12 giờ. Mai phải đi làm nữa, sợ gây ồn ào ảnh hưởng đến giấc ngủ của Thịnh Nhất Nam.”

Vũ Minh nhìn phòng vệ sinh dành cho khách, cô cũng có thể tắm ở đây.

Thư Tân nhìn theo tầm mắt anh, lập tức hiểu được ý của anh, trọn tròn mắt kinh ngạc.

Vừa mới thân thiết được mấy ngày, cho dù ở đây tắm vẫn hơn ở ký túc xá nhưng hiện tại giai đoạn này cô sẽ không cần nhắc đến chuyện ấy....

Nhưng ngẫm lại đã hai ngày không gặp anh, vậy... cô sẽ ở lại trò chuyện thêm một lát rồi đi.

Vũ Minh lập tức chuyển đề tài: “Lần trước không phải đang nói đến khóa huấn luyện Gây mê tim sao? Bên khoa có sắp xếp một vài thư ký nhỏ cho hội nghị, để anh nói qua cho em nhiệm vụ chính của mình.”

Anh đóng file “Báo cáo công tác giao lưu học thuật tỉnh X”, mở file “Khóa huấn luyện gây mê tim”.

Thư Tân ngồi xuống bên cạnh anh: “Không phải tháng sau mới tổ chức khóa huấn luyện sao ạ?”

Nói là giữ chức thư ký nhưng thực chất chủ yếu làm mấy công việc lặt vặt.

“Cuối tuần trước đã gửi thư mời cho các trường đại học và bệnh viện, hai ngày nay có giáo sư đã gửi giáo trình giảng dạy đến rồi.”

Thư Tân đặt máy tính của anh lên chân mình. Anh đã sắp xếp xong một phần lịch trình hội nghị, người gửi đầu tiên là phó chủ nhiệm khoa của đại học Z với đề tài “Quản lý thủ thuật gây mê nội khoa cho bệnh nhân tăng áp động mạch phổi”.

Trong lĩnh vực điện gây mê tim, trường đại học Z và hệ thống bệnh viện Tế Nhân đều có trình độ ngang bằng nhau nên luôn luôn gửi thư mời trước cho đại học Z, và lần nào phó chủ nhiệm bên ấy cũng đều đồng ý đến tham dự.

Cô di chuyển chuột xuống phía dưới, những người phụ trách giảng dạy đều là chuyên gia gây mê nổi tiếng trong nước.

Cô quay sang nhìn Vũ Minh: “Những người đăng ký đến tham gia khóa huấn luyện có phải rất đông không ạ?” Dù sao đội ngũ giảng dạy có tiếng đến thế cơ mà.

Vũ Minh mắt tập trung: “Cũng không ít, chờ em thi xong kỳ thi này anh sẽ phân cho em thêm nhiệm vụ được không?”

Đèn phòng khách rất sáng, lại ngồi gần anh như vậy, cô có thể nhìn rõ được đôi mắt trong vắt của anh, tại sao cặp mắt của anh lại đẹp như vậy?

Tâm mắt ngừng lại ở vị trí đó một lát rồi không kìm được lại tiếp tục lặng lẽ di chuyển xuống, phần cổ áo mở rộng có thể giúp cho cô trông thấy rõ yết hầu của anh. Nhìn qua nhìn lại rồi mới ngửa đầu tròn mắt nhìn anh, nhẹ giọng hỏi: “Tại sao lại phân cho em thêm nhiệm vụ?”

Ánh mắt anh đảo quanh khuôn mặt cô, chẳng vì sao cả.. chỉ muôn:
“Rèn luyện cho em!”

Cô quan sát anh một chút, hai ngày nay có lẽ anh đã rất mệt, bờ môi hơi khô, cho dù tắm vẫn chưa thể giúp nó ẩm hơn.

Anh đột nhiên lên tiếng: “Có phải tối nay em lại uống nước trái cây không?”

Nếu không tại sao đôi môi vẫn căng hồng như thế?!!!

Cô trả lời: “Không uống!”

Anh muốn ném thử chẳng?

Quả nhiên liền nghe anh nói: “Anh không tin, để anh ném thử.”

Rồi anh hôn lên môi cô.

Chương 50

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tân không lừa anh, bờ môi cô xác định không có vị nước trái cây nhưng khi nếm thử vẫn thấy rất ngọt. Lúc đầu chỉ là một nụ hôn nhàn nhạt bên ngoài, dần dần lại muôn thâm nhập sâu vào trong. Thế nhưng hôn chẳng dễ như trong tưởng tượng, tuy đã có kinh nghiệm một lần nhưng lần này thực hành cũng chưa được thuận lợi, không phải va vào răng thì lại cắn nhầm đầu lưỡi.

Hai người đều rất nghi ngờ bản thân, rốt cuộc là không đúng ở điểm nào... Rõ ràng là hôn nhau sao lại như đánh nhau thế này?

Thư Tân nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ như hút nước trái cây thôi... Cô kiên trì muôn thử lại lần nữa. Vũ Minh nhắm mắt, mỉm cười, ghé sát vào môi cô, thấp giọng nói: "Em thả lỏng một chút."

Cô mềm vai, cố gắng buông lỏng cơ thể, anh cũng thả lỏng bản thân, nhẹ nhàng liếm mút, chậm rãi thâm nhập... Anh cảm nhận mình đã thành công rồi, dòng nước nóng từ môi lưỡi quần quýt lấy nhau, ngọn lửa trong lòng ngực bùng cháy.

Cánh tay anh dùng thêm sức, cô không chịu nổi được sức ép của anh, cả hai người ngã trên sofa, tư thế này càng thích hợp cho nụ hôn của hai người. Ngón tay anh nhẹ nhàng luồn vào mái tóc cô, muôn nụ hôn sâu thêm... Bỗng nhiên rầm một tiếng, có món đồ đó rơi xuống đất.

Thư Tân mở mắt, hình như là laptop của anh...

Cô giật mình, đây là bảo bối của Vũ Minh, làm sao có thể tiếp tục hôn được chứ, cô mau chóng đẩy anh ra định kiểm tra.

Đúng là chiếc laptop đã rơi xuống đất.

Hơi thở Vũ Minh gấp gáp, người đồ đầy mồ hôi, anh giữ tay cô lại tự mình nhặt nó lên.

Thư Tân thở phào, vén mái tóc rối của mình ra sau tai, cầm laptop đặt trên đùi kiểm tra: “Không hỏng đó chứ?”

Cũng may, màn hình không có vấn đề.

Vũ Minh cầm laptop đặt lên bàn trà. Cho dù hỏng bên ngoài cũng không sao, bên trong vẫn khôi phục được: “Kệ nó!”

Bình thường anh coi nó như bảo bối, nhưng hiện tại cảm thấy nó vô cùng chướng mắt.

Ánh mắt của Vũ Minh và Thư Tân giao nhau, cô giật mình, vội đứng bật dậy theo bản năng. Bây giờ Vũ Minh với cô mà nói như “vật nguy hiểm”, nếu còn ở lại cô lo là mình muộn đi cũng không được.

Cô đeo balo, đứng trước mặt anh: “Muộn rồi, anh đưa em về đi!”

Vũ Minh tròn mắt nhìn cô... Còn cách nào đâu, cô cố tình muốn đi, hơn nữa đã gần 12 giờ.

Anh lau mồ hôi rồi đứng lên, tiện tay cầm chai nước uống một ngụm. Rõ ràng anh vừa tắm xong vậy mà trong phút chốc đã thấy người đầy mồ hôi.

Thư Tân vừa ra ngoài vừa nhắc: “Trong tủ lạnh vẫn còn mì vẫn thắn, sáng mai anh hâm lại ăn là được.”

Vũ Minh hỏi: “Còn em?”

“Trên đường đi em sẽ mua một chiếc màn thầu.”

Anh ở sau lưng cô khóa cửa. Cô luôn quan tâm đến việc của người khác nhưng bản thân mình lại rất tùy tiện. Anh đã lo bữa tối rồi, vậy có nên quản lý ba bữa một ngày của cô luôn không?

Hai người xuống tầng, đi không bao xa, ký túc xá nữ đã xuất hiện trước mắt, di động Vũ Minh reo lên, Thư Tân thoáng nhìn qua, là Cố Phi Vũ gọi đến.

Vẻ mặt Vũ Minh ghét bỏ nhìn vào màn hình, nhưng anh vẫn nghe máy, vừa nghe xong anh hơi nhíu mày: “Cậu khóc lóc gì chứ?!!!”

Thư Tân bắt đầu lo lắng, tuy Cố Phi Vũ hay thích đùa nhưng không phải không biết lý lẽ, đêm hôm gọi điện thoại đến đây đa phần là có việc gấp.

Hình như đầu dây bên kia là người khác đang nói chuyện, Vũ Minh nghe vài câu, sắc mặt càng khó coi hơn: “Dì đừng lo lắng. Cháu lập tức qua ngay. Dì nhắn với Cố Phi Vũ để cậu ấy yên tâm lái xe nhé.”

Thư Tân ngạc nhiên: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Vũ Minh đáp lời: “Bệnh tim của bác Cố tái phát, sẽ chuyển đến bệnh viện ngay. Anh phải lập tức chạy qua đó.”

Thư Tân chưa bao giờ chứng kiến được vẻ mặt lo lắng như vậy của Vũ Minh, cô vội đuổi theo anh: “Để em đi cùng anh!”

Vũ Minh ngăn lại: “Ngày mai em còn đi làm, mau về ký túc xá nghỉ ngơi đi. Hơn nữa bây giờ rất rồi, em qua đó cũng chẳng giúp được gì.”

Thư Tân đứng trước cổng ký túc xá nhìn theo bóng lưng Vũ Minh từ từ biến mất trong màn đêm. Sự việc đến quá nhanh, tim cô cũng theo đó đập nhanh hơn.

Vũ Minh cực kỳ lo lắng, có lẽ Cố Phi Vũ chắc chắn cũng đang phát điên.

Cô nhớ Cố Phi Vũ đã từng kể bố của anh ta rất thích Vũ Minh. Năm bác Cố phát bệnh tim, chính anh là người đưa ông đến bệnh viện. Nhiều năm trôi qua tình cảm của đôi bên có lẽ còn thân thiết hơn trong suy nghĩ của cô. Vũ Minh không có người thân, chỉ còn bối vùi chút tình cảm gia đình này, hi vọng bác Cố đừng xảy ra chuyện gì.

Tâm trạng lo lắng theo Thư Tân về đến phòng, cô thả ba lô xuống bàn, cố gắng đi thật nhẹ nhàng, dọn dẹp xong xuôi cô nằm dài trên giường. Điện thoại không có động tĩnh, cô nhắm mắt, một lúc lâu sau mới có thể ngủ thiếp đi nhưng cả đêm đều nằm mơ, ngủ không yên giấc.

Sáng hôm sau, việc đầu tiên Thư Tân làm là gọi cho Vũ Minh, nhưng có lẽ anh đang bận nên không nghe máy.

Đi ngang qua cửa hàng trái cây thì thấy đã mở cửa, cô liền chạy vào trong mua một ít trái cây. Khi đến khoa cũng có vài bác sĩ đang bàn luận việc này.

Bố của Cố Phi Vũ về hưu chưa lâu, mẹ của anh ta cũng là bác sĩ của Nhất Viện, hai người đều có sức ảnh hưởng không nhỏ đến hệ thống Tế Nhân. Trong khoa đều đã biết chuyện, mọi người cho biết chủ nhiệm Cố vẫn đang nằm tại phòng theo dõi, chờ bệnh tình ổn định sẽ thực hiện phẫu thuật bắc cầu mạch vành. (1)

(1) Con đau tim xảy ra khi các động mạch vành cung cấp máu cho tim bị xơ cứng và tắc nghẽn (bệnh mạch vành). Phẫu thuật bắc cầu động mạch

vành là phẫu thuật nhằm đảm bảo cung cấp đủ máu cho tim hoạt động bình thường.

Trong quá trình phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, mạch máu ghép là một động mạch hay một tĩnh mạch khỏe mạnh được phẫu thuật lấy ra từ chân, tay hoặc ngực bệnh nhân và ghép vào vị trí mạch nghẽn.

Động mạch ghép sẽ bắc cầu qua đoạn động mạch nghẽn để cung cấp máu đã oxy hóa đến cho khu vực tim đang thiếu máu và đảm bảo lưu lượng máu nuôi tim. Lượng máu tăng cường sẽ cải thiện triệu chứng, giảm nhu cầu dùng thuốc và kéo dài tuổi thọ bệnh nhân.

Trong cuộc họp giao ban chủ nhiệm La cũng nhắc đến vấn đề này, còn bàn bạc với bác sĩ đi qua thăm chủ nhiệm Cố.

Người phụ trách hướng dẫn Thư Tân hôm nay chính là sư tỷ thân thiện lão trước. Đợi đến giữa trưa vẫn không nhận được điện thoại của Vũ Minh, cô xin sư tỷ nghỉ nửa tiếng, cầm túi trái cây mua ban sáng đến khoa nội.

Hỏi điều dưỡng mới biết bác Cố vừa được chuyển từ khu cấp cứu sang phòng bệnh riêng, là phòng 37. Thư Tân đến trước cửa, có vài bác sĩ đến kiểm tra đúng lúc đi ra cùng Cố Phi Vũ.

Anh ta trông thấy Thư Tân, khẽ hỏi: “Sư muội Thư Tân đến rồi à?”

Trong lòng Thư Tân đột nhiên dâng lên cảm xúc đau xót, chỉ trong một đêm, vị sư huynh này như biến thành người khác, cặp mắt sưng đỏ, sắc mặt mệt mỏi.

Cô gật đầu chào Cố Phi Vũ, chờ bọn họ rời đi, cô mới gõ cửa, bên trong có tiếng nói vọng ra: “Mời vào!”

Thư Tân bước vào, trên giường là bệnh nhân hơn sáu mươi tuổi, vẫn chưa tỉnh, vì cách rất xa nên cô chỉ trông thấy mái tóc màu hoa râm của

ông.

Vũ Minh đứng bên cạnh giường chăm chú quan sát máy theo dõi, vẫn là bộ quần áo anh mặc tối qua, cả đêm anh đều ở đây, vẻ mặt uể oải. Trông thấy cô, anh ngạc nhiên hỏi: “Sao em lại đến đây?” Giọng nói trầm hơn.

Thư Tân nhẹ giọng trả lời: “Em qua thăm bác Cố một chút.”

Vũ Minh đứng dậy đi về phía cô, lúc này Thư Tân mới phát hiện ở sofa còn có hai người, nghe thấy tiếng cô, bọn họ đều đứng dậy. Là Chu Văn, hôm nay cô ấy không trang điểm, mặc áo blouse, sắc mặt cũng không tốt hơn là bao.

Người kia có lẽ là mẹ của Cố Phi Vũ, tầm hơn sáu mươi. Hai vợ chồng giáo sư Cố gần đến tuổi trung niên mới sinh Cố Phi Vũ, tuy giờ khắc này bà đang rất lo buồn nhưng khuôn mặt và ánh mắt của bà vẫn nhìn ra được nét tươi trẻ. Nếu bình thường có lẽ bà cũng là người rất hoạt bát.

Thư Tân biết trước khi bà về hưu thì công tác tại khoa nội tiết, họ Hoàng. Giáo sư Hoàng trông thấy Thư Tân liền hỏi: “Vũ Minh, đây là...”

Đúng lúc này có mấy người đến, hóa ra là đồng nghiệp bên khoa nội tiết, đi đầu là giáo sư Uông và các bác sĩ, Thích Mạn giúp giáo sư Uông cầm giỏ trái cây.

Giáo sư Hoàng đon đả: “Sao các em lại đến đây?”

Giáo sư Uông thở dài: “Em qua thăm lão Cố, chị kể cho em xem chuyện gì thế này.”

Thư Tân đi đến bên cạnh giường yên lặng nhìn bối của Cố Phi Vũ. Trong phòng lưu trữ hồ sơ, cô cũng nhìn thấy bức ảnh của vị giáo sư này. Nhắc đến chủ nhiệm Cố, ông cũng là một trong những nhân vật nổi tiếng của

bệnh viện, vậy mà giờ đây lại nằm trên giường bệnh, không khác với những bệnh nhân ông đã trị liệu là bao.

Phía bên kia trò chuyện được một lúc, giáo sư Hoàng nhận lấy giỏ trái cây rồi đưa cho Vũ Minh: “Vũ Minh, cầm giúp dì.”

Giáo sư Uông cũng quay đầu nhìn sang, thấy Vũ Minh và Thư Tân rất thân thiết, không nén được tò mò: “Vũ Minh, cô bé này là ai vậy?”

Vũ Minh vừa cất trái cây của Thư Tân vào trong tủ lạnh, anh quay đầu lại, dẫn Thư Tân tiến về phía bọn họ, giới thiệu: “À! Đây là bạn gái của em, Thư Tân!”

Chương 51

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Giáo sư Hoàng nắm tay Thư Tân: “Dì có nghe Cố Phi Vũ nói qua, cháu là sứ muội của Vũ Minh à?”

Thư Tân trịnh trọng: “Cháu chào giáo sư Hoàng.”

Giáo sư nhìn Vũ Minh rồi quay lại Thư Tân. Mẹ Vũ Minh qua đời khi mới bốn mươi tuổi, mỗi khi nghĩ đến việc này dì thường cố gắng kìm nước mắt, lúc này đây trông thấy bạn gái Vũ Minh, ánh mắt dì để lộ sự quan tâm sâu sắc. Giáo sư Uông cũng nhìn Thư Tân, trong lòng không khỏi nhớ đến người đồng nghiệp đã khuất.

Sức khỏe của chủ nhiệm Cố vẫn chưa ổn định, trong phòng nói chuyện vài ba câu rồi lập tức yên lặng. Thư Tân chỉ xin nghỉ được nửa tiếng, qua đây thăm rồi phải trở về ngay.

Vũ Minh lên tiếng chào rồi ra ngoài tiễn Thư Tân, giáo sư Hoàng muốn tiễn ra đến tận cửa nhưng cả người mệt mỏi nên mấy đồng nghiệp kéo bà ngồi xuống sofa.

Khi cửa gần đóng, Thư Tân nghe âm thanh thở dài của giáo sư Hoàng: “Mệt mỏi cả đời, đến khi tưởng được an nhàn hưởng phúc tuổi già thì sức khỏe lại không chống đỡ được. Hiện tại mới rõ ràng, cuộc sống là vô thường.” (1)

(1) Cuộc sống và vạn vật quanh chúng ta, từng giờ từng phút luôn luôn biến đổi theo không gian và thời gian, không có gì tồn tại vĩnh viễn. Đó chính là ‘Vô thường’, nghĩa là không có gì thường xuyên trường tồn mãi

mãi. Thân vô thường: Sinh, lão, bệnh, tử, bệnh tật, tai nạn bất thường luôn xảy ra.

Thư Tân đứng ở hành lang hỏi Vũ Minh: “Anh ăn trưa chưa?”

“Ăn rồi!” Sáng nay sau khi thảo luận phương án trị liệu cho bác Cố, anh đã ăn đại cơn hộp của bệnh viện.

“Bác Cố bệnh nặng lắm hả anh?”

Y tá đầy xe thuốc đến, Vũ Minh kéo Thư Tân sang một bên: “Sáng sớm mới làm siêu âm TEE (2) cho bác Cố, ngoại trừ mạch vành ba nhánh (3) còn kèm hở van hai lá (4), hiện tại vẫn chưa quyết định phẫu thuật tuần hoàn ngoài hay trực tiếp phẫu thuật bắc cầu động mạch vành.” (5)

(2) *TEE - Transoesophageal-Echocardiogram, siêu âm tim qua đường thực quản. Không giống như siêu âm tim chuẩn, một dụng cụ với đầu dò nội soi dài và nhỏ được gọi là đầu dò TEE. Đầu dò TEE sẽ được đưa vào họng hoặc qua thực quản.*

Trái tim của chúng ta được nuôi dưỡng bởi một hệ thống mạch máu gọi là hệ động mạch vành, hệ thống này được chia làm 3 nhánh lớn làm nhiệm vụ cung cấp máu giàu oxy và dinh dưỡng tới nuôi tim.

(3) *Bệnh mạch vành 3 nhánh là tình trạng cả ba nhánh mạch vành đều bị tắc hẹp, thường xảy ra ở người cao tuổi, người bệnh tiểu đường, có tiền sử tăng huyết áp, mỡ máu cao và những người hút thuốc lá. Bệnh tiến triển âm thầm trong nhiều năm, ban đầu người bệnh có thể chỉ cảm thấy tức ngực, đau ngực, nhưng thường không để ý tới. Theo thời gian, cơ tim luôn hoạt động trong tình trạng thiếu máu và cuối cùng dẫn đến suy tim. Người bệnh cũng có nguy cơ cao gặp nhồi máu cơ tim cấp do bị tắc cả 3 mạch máu nuôi tim. Bệnh mạch vành 3 nhánh nếu phát hiện và điều trị muộn, tỷ lệ tử vong cao tới 62%.*

(4) *Van hai lá* được ví như “cánh cửa” nằm giữa tâm nhĩ trái và tâm thất trái. *Van hai lá* có hai cánh mỏng, giúp máu chảy theo một chiều từ nhĩ xuống thất và đóng chặt buồng tâm thất khi bơm máu vào hệ thống tuần hoàn. Do *van hai lá* làm việc không đúng cách, van không đóng chặt khiến máu bị phun ngược trở lại tâm nhĩ gây thiếu máu đi nuôi các cơ quan trong cơ thể và làm xuất hiện các triệu chứng của bệnh hở *van tim hai lá*.

(5) Đây là một phẫu thuật nhằm tạo lập một đường chảy tắt từ động mạch chủ tới phía sau vị trí tắc hẹp của nhánh động mạch vành, do đó thường được gọi dưới cái tên “phẫu thuật bắc cầu nối chủ – vành”. Trong phẫu thuật này, bác sĩ sẽ lấy một đoạn động mạch hoặc tĩnh mạch từ các phần khác của cơ thể bạn. Những mạch máu này sau đó được nối trực tiếp vào phía sau vị trí tắc, hẹp của động mạch vành tổn thương. Qua các cầu nối ấy, máu có thể chảy qua những nơi hẹp tắc và đến phần cơ tim được nuôi dưỡng bởi nhánh mạch vành đó nhiều hơn.

Các động mạch hoặc tĩnh mạch được sử dụng là các mạch máu có thể thay thế được. Sử dụng các nhánh mạch này không ảnh hưởng tới việc lưu thông máu ở nơi nó được lấy đi.

Thông thường, các bác sĩ hay dùng các động mạch nằm trong lồng ngực chạy dọc theo xương ức (động mạch vú trong). Nếu sử dụng tĩnh mạch, người ta thường lấy các tĩnh mạch ở mặt trong cẳng chân (tĩnh mạch hiển). Đôi khi có thể lấy tĩnh mạch ở phía ngoài cẳng chân, cánh tay hoặc một số động mạch ở ổ bụng. Rất hiếm khi phải sử dụng các mạch máu của người khác cho hoặc mạch nhân tạo (khi động mạch hoặc tĩnh mạch của chính bệnh nhân không thể dùng được).

Phẫu thuật bắc cầu nối chủ - vành thường phải dùng máy tim phổi nhân tạo. Máy này sẽ hoạt động thay thế khi tim và phổi ngừng hoạt động trong khi phẫu thuật để nối được chính xác vào động mạch vành.

Thư Tân suy nghĩ, trong hai loại phẫu thuật đều có những ưu nhược điểm riêng. Cách đầu tiên có thể thuận lợi giải quyết những triệu chứng của

tim, nhưng trái tim sẽ ngừng đập một khoảng thời gian, điều đó dẫn đến những khó khăn trong việc khôi phục chức năng nội tạng.

Cách sau lại không thể giải quyết tình trạng van và tăng áp động mạch phổi, hơn nữa phẫu thuật này yêu cầu bác sĩ thực hiện phẫu thuật và bác sĩ gây mê phải có trình độ khá cao.

Chắc chắn Vũ Minh sẽ mong bác Cố có thể phẫu thuật trong trạng thái trái tim đập liên tục. Thế nhưng ai sẽ đảm bảo được một trong hai phương thức phẫu thuật ấy chắc chắn không xảy ra vấn đề nguy hiểm.

Cô chợt nhớ đến câu nói của mẹ Cố Phi Vũ vừa rồi, cuộc sống thật vô thường, ở bệnh viện sẽ hiểu được rõ ràng cảm giác ấy là như thế nào.

Vũ Minh nhìn Thư Tân, sắc mặt cô không hồng hào như thường ngày, có lẽ tối qua cô ngủ cũng không ngon giấc, giọng anh mang theo chút áy náy: “Anh ở đây chăm sóc, ngày mai không thể đưa em về nhà.”

Thư Tân cúi đầu nhìn điện thoại, cô suýt nữa quên hôm nay đã là thứ sáu. Cố Phi Vũ cũng như Vũ Minh đều là con một trong nhà, không có nhiều người thân. Tối hôm qua xảy ra chuyện, Cố Phi Vũ và giáo sư Hoàng cũng chọn gọi cho Vũ Minh đầu tiên, đã cho thấy họ xem Vũ Minh như người nhà. Bác Cố sinh bệnh, cả nhà phải luân phiên chăm sóc.

Thư Tân: “Lát em gọi chodì, tối em mang cơm qua đây. Nếu như tối có thể nghỉ ngơi, anh cố gắng về nhà ngủ một giấc. Ngày mai em qua giúp anh một tay.”

Vũ Minh cười nói: “Làm sao lại phiền em chứ. Tuần sau không phải em thi đấu ư? Ở đây đủ người rồi, em cứ ở nhà yên tâm ôn tập đi.”

Cửa phòng bệnh mở ra, Thích Mạn và mấy người bước ra. Khi đi ngang qua cô và Vũ Minh, cô ta gật đầu chào.

Thư Tân vốn quyết định cuối tuần sang giúp được gì thì giúp, nhưng vừa trông thấy Thích Mạn liền lập tức nghĩ đến kỳ thi gian nan sắp tới, cô do dự một chút rồi hạ quyết tâm: “Thứ bảy em qua giúp, chủ nhật em có cả ngày ở nhà ôn bài.”

Vũ Minh không chịu: “Bình thường em đi làm đã mệt rồi phải thi, khó khăn lắm mới có mấy ngày cuối tuần, em phải nghỉ ngoi hiếu không? Hơn nữa, nếu mai em qua, anh lại phải đưa em về.”

Anh khuyên cô, câu cuối cùng chính là đòn sát thủ. Dĩ nhiên cô có thể đi xe buýt hoặc taxi về nhà, nhưng chỉ sợ Vũ Minh không yên tâm bỏ bác Cố rồi đưa cô về.

Thư Tân nói lảng sang chuyện khác: “Thôi em về khoa làm việc, anh nhớ nhắn Cố sư huynh tối đừng gọi cơm hộp đấy.”

Vũ Minh biết nếu không cho Thư Tân làm chút gì đó thì trong lòng cô chắc chắn sẽ thấy khó chịu, anh đành liếc cô một cái, gật đầu: “Lát nữa anh sẽ báo. Em đi làm đi, muộn rồi.”

Thư Tân về khoa. Tan ca, cô về nhà Vũ Minh làm cơm với dì Lưu, bỏ vào hộp giữ nhiệt cầm đến phòng bệnh.

Bên giường bệnh chỉ có giáo sư Hoàng và Cố Phi Vũ. Hai người đang lau người cho chủ nhiệm Cố, thấy Thư Tân mang đồ ăn nóng đến, anh ta vội bước đến: “Làm gì phiền phức như vậy, sư muội Thư Tân làm anh ngại quá!”

Thư Tân đặt cơm lên bàn trà nhỏ, “Thường ngày em đều phiền đến sư huynh, bác Cố ngã bệnh, đêm qua cả nhà đều không được nghỉ ngoi, nếu ăn cơm hộp làm sao chịu nổi? Giáo sư Hoàng, ở đây có canh nóng ạ.”

Giáo sư Hoàng rửa tay bước đến: “Đừng gọi giáo sư Hoàng, cứ gọi dì là được. Cháu thật cẩn thận, chẳng trách Vũ Minh luôn khen cháu. Vừa tan ca chắc cháu cũng chưa ăn, cháu ăn trước đi, dì đợi Vũ Minh. Chiều nay đã quyết định thứ hai sẽ làm phẫu thuật, Vũ Minh vừa làm siêu âmTEE thêm lần nữa cho lão Cố, mới đầy máy đi, sẽ về ngay thôi.”

Bảo sao không thấy Vũ Minh đâu, Thư Tân đỗ canh ra bát: “Lát cháu phải đi thăm phòng bệnh nên đã ăn rồi a.”

Giáo sư Hoàng quay sang Cố Phi Vũ: “Sao mẹ lại thích cô bé này quá!”

Thư Tân dở khóc dở cười, giáo sư Hoàng và Cố Phi Vũ không hề là hai mẹ con, cách nói chuyện cũng rất giống nhau.

Cố Phi Vũ đầy mẹ ngồi xuống: “Mẹ! Bọn con không sao nhung mẹ cả ngày không ăn sẽ ngất mất. Nghe lời sư muội, trước tiên mẹ uống bát canh đi.”

Giáo sư Hoàng nhận lấy, từ từ uống.

Cố Phi Vũ thương lượng: “Tôi nay con và Vũ Minh ở đây, mẹ về nhà Vũ Minh nghỉ ngơi đi.”

Thư Tân ngồi nhìn máy theo dõi, ECG, ST và Q (6) không có gì thay đổi, TCI bơm truyền đồng loạt ba bốn loại thuốc trợ tim, máy oxy liên tục hoạt động, máy khử rung tim vẫn được đặt ở cuối giường.

(6) *Chỉ số trong điện tâm đồ.*

Bác Cố vẫn chưa vượt qua giai đoạn nguy hiểm, phải liên tục trực.

Cố Phi Vũ không đùa giỡn như bình thường, sắc mặt giáo sư Hoàng trông rất mệt mỏi, Thư Tân đoán chắc đêm nay Vũ Minh cũng sẽ ở lại đây.

Ngồi thêm một lúc Thư Tân lên tiếng: “Dì Hoàng, Cố sư huynh hai người dùng cơm nhé, cháu về khoa trước.”

Cố Phi Vũ muốn tiễn cô ra, Thư Tân ngăn lại: “Nơi này không thể bỏ không được. Sư huynh cũng đừng quá khách sáo với em.”

Cố Phi Vũ đành thôi.

Thư Tân về khoa, mở danh sách bệnh nhân phẫu thuật ngày thứ hai, quả nhiên ca phẫu thuật của bác Cố ở vị trí đầu tiên, cuộc thảo luận đã có kết quả, phương thức phẫu thuật được chọn là “Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành”.

Điều làm cô bất ngờ chính là bác sĩ gây mê là Vũ Minh, còn cô là trợ thủ.

Tuy bác Cố không phẫu thuật tuần hoàn ngoài nhưng độ nguy hiểm vẫn ở mức cao, do vậy phẫu thuật tuần hoàn ngoài được sắp xếp dự bị.

Từ nửa tháng trước, Thư Tân đã chọn đề tài “Ứng dụng siêu âm thực quản trong tuần hoàn ngoại vi”, nhưng vì ở phòng gây mê ngoại khoa thường vẫn chưa xong nên đây là lần đầu tiên cô bước vào phòng phẫu thuật tuần hoàn ngoài.

Thư Tân còn đang choáng váng, đúng lúc có bạn học đến xem danh sách phẫu thuật ngày thứ hai, trông thấy ca phẫu thuật này liền chép miệng: “Gần nửa tháng nay trưởng khoa Vũ không vào khu phẫu thuật, lần này có cơ hội hiếm chứng kiến anh ấy làm TEE, nghe nói trình độ TEE của anh ấy đứng đầu trong dàn bác sĩ trẻ của khoa. Thứ hai bọn tớ cũng qua phòng tuần hoàn ngoài học tập một chút.”

Sau khi thăm bệnh nhân, Thư Tân sang khoa Điều trị đau, Vũ Minh gọi điện cho cô: “Tối nay anh không đưa em về ký túc xá được. Sáng mai em

về đến nhà thì báo lại cho anh nhé!”

Thư Tân hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi!”

“Có uống canh không đấy?”

“Có.” Cố họng Vũ Minh đang như nuốt phải sỏi, nghe những câu nói đơn giản của Thư Tân, tưởng tượng cảnh tối nay cô chạy qua chạy lại thì cố họng anh bót đau hơn rất nhiều: “Em xem lịch phẫu thuật chua, thứ hai nhớ đến sớm!”

Thư Tân vâng một tiếng, phẫu thuật gây mê tuần hoàn ngoài cần chuẩn bị trước rất nhiều, phải đến trước giờ phẫu thuật nửa tiếng. Tình trạng bác Cố vẫn chưa chuyển biến tốt, phẫu thuật phải chờ hai ngày mới thực hiện, cuối tuần này có lẽ nhà họ Cố và Vũ Minh không thể thả lỏng.

Cô lên tiếng: “Anh cứ lo việc đi, ngày mai về đến nhà em sẽ báo với anh ngay.”

Vũ Minh lên tiếng: “Ở bên này cũng có người thân của nhà họ Cố giúp đỡ. Mấy hôm nay em đã mệt muốn chết rồi, cuối tuần ở nhà cần làm gì thì làm. Cơ hội thi đua chỉ có một lần, chỉ còn mấy hôm để chuẩn bị, lỡ mà thi không đạt đừng tìm anh khóc nhè!”

Câu cuối cùng anh đè thấp âm lượng. Nếu không biết tâm trạng anh lúc này không vui thì cô còn tưởng câu cuối cùng là do anh chỉ muốn trêu cô.

Thư Tân nói: “Nếu có khóc sẽ không tìm anh khóc!”

“Có thể có tiền đồ một chút không? Không thể trả lời “tuyệt đối sẽ không khóc” à?”

Cô tưởng tượng dáng vẻ kiêu ngạo của anh khi nói câu vừa rồi.

“Anh không hiểu đâu, cái này gọi là biết trước biết sau.” Có thể cô không “ngông cuồng” được như anh. Tuy nhiên ngẫm lại, gần đây không biết có phải chịu ảnh hưởng của anh không, tự dung dần dần cô không còn khiêm tốn như trước, có vài lần cô cũng phát biểu vài câu khá tự cao. Đây không phải chiêu hướng tốt, phương diện nghiệp vụ của cô còn quá non, cô phải nghĩ biện pháp ngăn chặn lại.

Thật sự cô đã định chủ nhật qua đây một chuyến nhưng hiện tại đành thôi, “Vậy anh nhớ giữ gìn sức khỏe, buổi tối anh và Cố sư huynh phải thay phiên nhau nghỉ ngơi đấy nhé.”

Vũ Minhừ một tiếng, nghe cô đáp vậy anh biết cô đã nghe lời mình, không chạy đến nữa. Có người gọi, là đồng nghiệp khoa ngoại: “Anh có việc rồi. Em nhớ cuối tuần tập trung ôn tập đấy!”

Ròng rã hai ngày Thư Tần tập trung đọc sách, cô gọi cho Vũ Minh, được biết tình hình bác Cố đã ổn định hơn nên cũng bớt lo lắng.

Ngày thứ hai, chưa đến 7 giờ cô đã đến khoa, vì thời gian có hạn nên họp giao ban được một nửa cô liền ra ngoài thay quần áo vào phòng phẫu thuật tuần hoàn ngoài.

Khu phẫu thuật tuần hoàn ngoài có bảy phòng, bác Cố ở phòng thứ ba, mỗi sáng sau khi họp giao ban xong chủ nhiệm La đều qua khu phẫu thuật tuần hoàn ngoài xem xét.

Khu phẫu thuật tuần hoàn ngoài là một trong những nơi phẫu thuật lớn nhất của khoa ngoại, ngoại trừ bàn phẫu thuật, máy gây mê còn đặt rất nhiều các thiết bị hỗ trợ khác.

Khi bước vào Thuần khó tránh khỏi tâm trạng căng thẳng, lần đầu tiên được học tập phương thức gây mê phức tạp thế này, không ngờ lại do chính tay Vũ Minh hướng dẫn.

Vũ Minh đã ở bên trong chuẩn bị, máy siêu âm TEE được đặt ở bên cạnh, xuất phát từ sự kinh nể hay cảm giác nào đó, mỗi lần đến gần anh, tim cô đều đập rất nhanh.

Bác Cố nằm trên giường bệnh, Vũ Minh ngẩng đầu nhìn Thuần, nhỏ giọng nói với bác Cố: “Bác Cố, Thuần đến rồi!”

Chủ nhiệm Cố có găng mở mắt để nhìn rõ dáng vẻ Thuần hơn, Thuần bước nhanh đến trước mặt ông, dịu dàng lên tiếng: “Cháu chào bác Cố.”

Chủ nhiệm Cố nhìn cô. Cố Phi Vũ cũng có đôi mắt biết cười như ông, nhưng trông ông sành sỏi và chín chắn hơn rất nhiều. Qua hai ngày một đêm trị liệu, sáng nay ông mới tỉnh táo được một chút.

Ánh mắt ông cực kỳ dịu dàng, ấm áp, là ánh mắt quan tâm của trưởng bối đối với vẫn bối. Thuần biết, chẳng vì lý do nào khác, chỉ duy nhất một nguyên nhân đó chính là cô là bạn gái Vũ Minh. Trước đây từng biết đến tình cảm thân thiết giữa Vũ Minh và nhà họ Cố, nhưng đến tận giờ phút này mới có thể thấu hiểu được sự lo lắng của Vũ Minh.

Vũ Minh: “Bác Cố, vây cháu đưa Thuần đi chuẩn bị nhé.”

Chủ nhiệm Cố chầm chậm chớp mắt.

Đúng lúc này có vài người tiến vào, là chủ nhiệm khoa lồng ngực và các bác sĩ phẫu thuật, đi sau cùng là Cố Phi Vũ.

Cho dù Cố Phi Vũ đeo khẩu trang nhưng Thuần vẫn nhìn ra được sắc mặt anh ta trắng bệch, anh ta đứng ở cửa, giọng nói khàn khàn: “Chủ nhiệm

Triệu, các thầy và các anh em. Tôi đứng ở đây chờ.”

Vũ Minh giống như sợ bị tâm trạng của Cố Phi Vũ ảnh hưởng nên anh không quay lại nhìn.

Không biết ai ở ngoài gọi Cố Phi Vũ, là giọng của Chu Văn: “Cậu sang bên kia chờ đi, đừng làm Vũ Minh căng thẳng.”

Vũ Minh kiên định làm tất cả mọi thao tác, nhưng nhìn động tác và ánh mắt của anh, cô có thể nhận ra được anh căng thẳng hơn bình thường, khi chụp mặt nạ lên mặt chủ nhiệm Cố, Vũ Minh cố gắng giữ cho giọng nói mình bình tĩnh: “Bác Cố, bác nghỉ ngơi một chút.”

Có thể quen với sóng to gió lớn hoặc có thể muốn để Vũ Minh yên tâm, chủ nhiệm Cố thả lỏng cơ thể, từ từ nhắm chặt mắt.

Vũ Minh điều chỉnh lại tốc độ truyền thuốc trợ tim, sau đó hướng dẫn Thư Tân đặt nội khí quản, tiếp đến là TEE.

Nghe thông tin, một số nghiên cứu sinh đã đến phòng quan sát, muốn tận mắt chứng kiến Vũ Minh thao tác siêu âm TEE. Người thực hiện thủ thuật TEE không ít nhưng đạt đến trình độ được như Vũ Minh không nhiều. Nghe nói năm đó để có thể thông thạo được thủ thuật này, anh ở tuân hoàn ngoài rông rã nửa năm trời, sau đó khi còn tu nghiệp ở Mỹ, anh cũng tập trung học khóa huấn luyện TEE.

Lát sau hơn một nửa nghiên cứu sinh bị thầy đuổi ra ngoài, chỉ còn lại các bác sĩ và thạc sĩ.

Bác sĩ phẫu thuật trải khăn mổ, đầu tiên Vũ Minh đưa đầu dò TEE vào thực quản, tiếp theo chỉnh góc độ và độ sáng.

Anh hỏi Thư Tân: “Hiểu nguyên lý TEE chưa?”

Thư Tân gật đầu: “Đầu dò sẽ theo thực quản vào trong, vì để tránh xương sườn và phổi nên cũng ảnh hưởng ít nhiều đến chất lượng hình ảnh thu được. Đầu dò nằm gần tim hơn, vì vậy đây là phương pháp hình ảnh được sử dụng phổ biến để quan sát cấu trúc tim trong phẫu thuật tuần hoàn ngoài.”

Trước khi phẫu thuật, bác sĩ gây mê dùng TEE phán đoán chức năng tim và bệnh lý.

Sau phẫu thuật, bác sĩ gây mê có thể dùng TEE để xem xét hiệu quả của ca phẫu thuật.

Nói một cách dễ hiểu hơn, nếu như trong trường hợp phẫu thuật lá van quá dày gây tắc, bác sĩ phẫu thuật có thể thông qua TEE phát hiện được vấn đề và ngay lập tức bác sĩ lồng ngực sẽ sửa van, tránh tình trạng sau khi bệnh nhân về lại phòng bệnh rồi tiếp tục phát hiện bệnh lý, trở lại phòng phẫu thuật một lần nữa.

Đưa đầu dò vào thực quản, Vũ Minh chụp lại mặt cắt của bốn buồng tim và động mạch chủ.

Trái tim đang đập, Thư Tân nhìn màu đỏ của máu và màu xanh giao nhau trên màn hình.

Các đồng nghiệp đến gần, Vũ Minh điều chỉnh góc độ, chờ đầu dò đến được chiều sâu thích hợp thì bắt đầu đo độ hở van tim hai lá.

Sau khi quan sát, anh nhìn chằm chằm vào màn hình, nhíu mày.

Thư Tân vừa bực mình vừa lo lắng. Đây là đánh giá trực quan, dựa vào kinh nghiệm, người thực hiện thao tác còn phải đưa ra được số liệu chuẩn xác hơn cả máy móc. Nghe thì có vẻ vô lý nhưng sự thật chính là như vậy.

Chủ nhiệm Triệu thường hợp tác với Vũ Minh, rất tin tưởng trình độ TEE của anh, ông hỏi: “Vũ Minh, độ hở van hai lá so với hai ngày trước không biến chuyển nhiều chứ?!!”

Vũ Minh điều chỉnh, chụp mặt cắt tốt nhất, ngang đầu nhìn màn hình: “Diện tích hở van hai lá 5cm², trung bình nặng.”

“5cm²?” Chủ nhiệm Triệu hỏi lại: “Trước phẫu thuật chỉ 4cm².”

Có lẽ sau khi thảo luận mọi người đều cho rằng tính chất trào ngược sẽ biến mất ngay sau khi thực hiện thủ thuật bắc cầu, do vậy mới lựa chọn phẫu thuật bắc cầu động mạch vành. Tuy nhiên, hiện tại cho thấy khả năng tồn tại biến chứng sau phẫu thuật là rất lớn.

Vũ Minh đổi góc độ, kết hợp mốc cao nhất đưa ra đánh giá, hàng lông mày anh càng nhíu chặt: “5cm² – 6cm², gần 6cm², nặng.”

Tim Thư Tân muốn lọt ra ngoài, nếu bác Cố xuất hiện tình trạng hở van hai lá nặng, phẫu thuật dạng này không thể giảm được tình trạng trào ngược (7), cuối cùng phải chuyển qua phẫu thuật tuần hoàn ngoài.

(7) *Hở van hai lá là tình trạng van hai lá đóng không kín làm cho dòng máu từ thất trái lê ra đi một chiều qua van động mạch chủ đưa máu đi nuôi toàn cơ thể lại bị trào ngược trở lại một phần vào nhĩ trái.*

Tuy nhiên bác Cố còn nhiều chứng bệnh khác, nếu ngừng đập tạm thời với ông mà nói có thể gây tác động rất lớn đến các cơ quan nội tạng quan trọng.

Chắc chắn Vũ Minh và giáo sư Hoàng đã cân nhắc tất cả các mặt lợi hại nên mới quyết định làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành. Ai ngờ tình trạng hở van hai lá còn tệ hơn khi ở trong phòng bệnh.

Vũ Minh tiếp tục siêu âm đánh giá tâm thắt trái, Thư Tân biết anh đang nỗ lực đưa ra những đánh giá chính xác. “Quan tâm tắc loạn”, tuy Vũ Minh đã cho ra kết quả nhưng vẫn chưa thể đưa ra được đề nghị hợp lý.

Chủ nhiệm Triệu lên tiếng: “Nếu lần đánh giá tiếp theo vẫn kiên trì muốn làm phẫu thuật này, chúng ta cần phải thảo luận thêm một lần nữa.”

Trán Vũ Minh lấm tấm mồ hôi, Thư Tân nhìn sắc mặt đầy lo âu của anh. Cô hiểu anh đang lo lắng chuyện gì, bởi giờ khắc này anh không phải tự quyết định cho mình mà thay cho bác Cố, thậm chí ra quyết định thay cho cả nhà họ Cố. Hai từ “người thân” đã khiến anh mất đi ít nhiều sự bình tĩnh thường có.

Tất cả sự chú ý của mọi người đều dồn lên màn hình siêu âm, có người đi vào cũng không biết, mãi đến khi người này nắm đầu dò trong tay Vũ Minh, hờ hững lên tiếng: “Để tôi!”

Giọng nói trầm thấp khiến người ta cảm thấy yên tâm, Thư Tân quay đầu nhìn, thì ra là chủ nhiệm La: “Vũ Minh, chỗ này để cho thầy, em ra ngoài nghỉ ngơi trước đi.”

Vũ Minh dừng một lúc mới gật đầu, đứng dậy: “Vâng!”

Anh nhìn Thư Tân một chút rồi sang bên cạnh cởi găng tay, lúc này Thư Tân mới phát hiện lưng áo của anh ướt đẫm mồ hôi, anh cởi áo, ra khỏi phòng phẫu thuật.

Thư Tân chưa bao giờ chứng kiến dáng vẻ chật vật này của anh, chủ nhiệm La một lần nữa xoay đầu dò, cùng nhất trí với kết luận của Vũ Minh, tuy hở van hai lá nặng nhưng vẫn đề nghị làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành.

Bác sĩ khoa ngoại lồng ngực cũng đồng ý với ý kiến này, nhưng vì diện tích hở van lớn hơn so với đánh giá trước phẫu thuật nên cần phải nói

chuyện với Cố Phi Vũ và giáo sư Hoàng.

Thư Tân ra ngoài lấy thuốc, trông thấy Vũ Minh và Cố Phi Vũ ngồi ở băng ghế dài ngoài hành lang, Vũ Minh nhắm mắt, ngừa đầu tựa vào tường, anh mệt l้า rồi.

Phẫu thuật kéo dài hơn hai tiếng, quá trình đều rất thuận lợi, thiết lập thành công động mạch vành, chỉ còn lo lắng trào ngược van hai lá.

Sau khi phẫu thuật xong, mọi người tiếp tục quan sát chủ nhiệm La thực hiện TEE để tiến hành đánh giá.

Một giây, hai giây, ba giây, kết quả van hai lá đã có, Thư Tân như ngừng thở, chủ nhiệm La cẩn thận đo và quan sát, cuối cùng lên tiếng: “Chủ nhiệm Triệu, các mối nối quá tốt, phán đoán không sai, tình trạng trào ngược hoàn toàn biến mất. Thư Tân, em mau ra báo tin tốt này với các sư huynh!”

Thư Tân vừa mừng vừa lo, cô gật đầu chạy đi. Có sư huynh đã không kìm được, giãm nút mở cửa: “Vũ Minh, Cố Phi Vũ, đừng lo lắng, hở van tim không thành vấn đề.”

Chương 52

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tân nhìn ra cửa, Vũ Minh ngay lập tức có mặt, Cố Phi Vũ còn chút e dè, không xuất hiện cùng một lúc.

Chủ nhiệm La để Vũ Minh tự mình đánh giá, Vũ Minh nhận lấy đầu dò, đầu tiên xem vị trí hở van hai lá, tiếp theo đánh giá chức năng của tâm thất và tâm nhĩ. Chủ nhiệm La nói: “Tất cả các chỉ số đều rất khả quan.”

Chủ nhiệm Triệu và tổ phẫu thuật lồng ngực pha trò: “Không phải vừa rồi Vũ Minh cố tình trốn ra ngoài đấy chứ?”

Vũ Minh điều khiển tốc độ truyền thuốc, nghe câu này anh cũng mỉm cười.

Một bác sĩ ngoại khoa lồng ngực trẻ tuổi trêu: “Không thể nào không nói hai người là bạn thân. Cố Phi Vũ sợ không dám vào khiến Vũ Minh căng thẳng theo. Không phải trước đây còn gặp tình huống phức tạp hơn thế này sao, chưa bao giờ thấy anh căng thẳng như vậy.”

Thư Tân nhìn Vũ Minh, sắc mặt anh đã tốt hơn nhưng vẫn không lên tiếng. Tim của bác Cố vừa trải qua một cuộc đại phẫu, trước mắt rất yếu. Để giúp vượt qua giai đoạn nguy hiểm nhất sau phẫu thuật, Vũ Minh dùng chính xác lượng thuốc điều khiển “preload” (1) và “afterload” (2).

(1) *Preload (précharge): thể tích cuối kỳ trương tâm (volume télediastolique)*. *Preload càng cao (nghĩa là các sợi cơ càng được kéo dài ra) thì sức co bóp càng lớn (Định luật Franck-Starling)*.

(2) Afterload (postcharge): vật gây trở ngại cho sự phóng máu của tim thất. Tùy thuộc vào sức cản của mạch máu.

Thư Tân so sánh giữa tốc độ truyền thuốc và chỉ số trên máy theo dõi, trong phẫu thuật đã có chủ nhiệm La không chế, sau phẫu thuật do Vũ Minh phụ trách, từ đầu phẫu thuật đến bây giờ vẫn không xuất hiện biến động lớn.

Cô nhìn hai người đàn ông ở trước mặt, thật sự rất kính phục nhưng hiện tại không phải là lúc phân tâm. Cô chạy ra máy theo dõi gây mê, ghi chép thêm tên thuốc và liều lượng Vũ Minh vừa sử dụng.

Ca phẫu thuật coi như sắp kết thúc, y tá tiêm truyền thuốc giảm đau sau phẫu thuật và đặt bóng oxi.

Bầu không khí trong phòng phẫu thuật thoái mái hơn, chủ nhiệm La và chủ nhiệm Triệu hàn huyên vài câu rồi gọi một sinh viên ra dọn thiết bị siêu âm TEE. Ông vừa xoay người nhìn liền trông thấy Thư Tân đang chăm chú ghi chép phần gây mê.

“Thư Tân, lần đầu tiên em tham gia phẫu thuật tuần hoàn ngoài à?”

“Vâng!” Mỗi lần gặp ông chủ, Thư Tân đều rất cẩn thận. Lúc đó cô đăng ký vào Nhất Viện vì chủ nhiệm La là chuyên gia gây mê nổi tiếng, nhưng bình thường chủ nhiệm La chủ yếu phụ trách quản lý, rất ít khi có mặt ở lâm sàng, hôm nay là lần đầu tiên cô với thầy hướng dẫn của mình thực hiện gây mê.

Chủ nhiệm La nhìn sổ ghi chép gây mê, thấy rất cẩn thận liền gật gù: “Rất tốt. Lần đầu em thực hiện phẫu thuật tuần hoàn ngoài, rất khó có thể linh hôi được nhiều. Nếu muốn hiểu rõ dạng phẫu thuật này em phải ở đây ít nhất nửa năm. Thầy nhớ sư huynh của em không quản ngày đêm đều bám chặt ở khu phẫu thuật. Kinh nghiệm chỉ có thể gặt hái được từ những lần em ở lâm sàng.”

Mỗi một câu nói của ông, Thư Tân đều gật đầu đồng ý. Cho dù ở Tế Nhân, người có được trình độ “sở trường” này như Vũ Minh cũng không nhiều, khi ông đi giảng dạy bên ngoài đều lấy Vũ Minh làm ví dụ cho các sinh viên khác noi theo.

Trước khi ra về ông nói thêm, “Phải học tập sư huynh của em!”

Cô ngoan ngoãn gật đầu: “Chủ nhiệm, em nhớ rồi ạ!”

Vũ Minh nghe xong không nhịn được quay sang nhìn Thư Tân. Chủ nhiệm La nói với Vũ Minh: “Thầy còn phải theo dõi chương trình huấn luyện nên không thể tiễn chủ nhiệm Cố.”

“Sáng nay em vừa gửi email cho thầy về chương trình học.”

“Những đề mục giảng dạy của các chuyên gia có đủ rồi chứ?”

“Đã đủ nhưng theo tình hình năm ngoái có thể phát sinh thêm.”

Chủ nhiệm La dùng thuốc sát trùng rửa tay xong thì mở cửa: “Để thầy xem trước.”

Phẫu thuật xong, điều dưỡng đẩy giường tới, trong lúc di chuyển chủ nhiệm Cố (3), bác sĩ ngoại khoa và các y tá ai vào chỗ này, Thư Tân theo thói quen đứng đầu. Vũ Minh kéo cô đứng ra phía sau anh: “Em cầm bóng khí đi.”

(3) *Chuyển bệnh nhân từ giường phẫu thuật sang băng ca, tiếp tục đẩy về các phòng, khoa khác.*

Lần đầu tiên Thư Tân không cần làm việc nặng, đột nhiên cảm thấy không thích ứng. Mọi người nhanh tay chuyển giường cho chủ nhiệm Cố,

còn cô giống như bác sĩ cấp cao chỉ đứng ở một bên quan sát. Cũng may ai cũng lo thu dọn máy móc thiết bị nên không ai nói gì.

Đến ICU, Vũ Minh đều quen biết các y tá và bác sĩ ở đó. Vũ Minh giao hồ sơ bệnh án cho bác sĩ trực rồi quay sang Thư Tần: “Anh sẽ ở đây quan sát thêm một lúc, em về trước đi!”

Thư Tần đáp lời anh. Bận đến giờ này, quay lại đã đến giờ cơm trưa. Cô sẽ đi thẳng đến căn tin, có lẽ Vũ Minh tiếp tục ăn cơm hộp.

Cô dặn anh: “Tôi em vẫn cùngdìLưu mang cơm qua đây!”

Vũ Minh: “Ngày mai thi phải không?”

Vừa nhắc đến chuyện này, tim Thư Tần đập nhanh hơn. Cô hít một hơi thật sâu, gật đầu.

“Đêm nay em không cần qua khoa Điều trị đau nữa!”

Cô hơi kinh ngạc: “Vậy ai thu thập số liệu mẫu?”

Đây là lần đầu tiên Vũ Minh tỏ ý chăm sóc cô trước mặt mọi người.

“Có người đi rồi. Bên này em cũng không cần qua. Các câu hỏi trong trận đấu rất lát léo, tối nay em phải ở nhà ôn tập lại cho kỹ.”

“Em biết rồi!” Cô nhìn Vũ Minh, đôi mắt anh ánh lên vẻ mệt mỏi, lúc nói chuyện anh liên tục nhìn sang máy theo dõi mấy lần.

“Vậy em đi trước nhé!” Cô không muốn để anh phân tâm, ôm bóng khí ra đến cửa, lúc cô quay đầu lại nhìn, Vũ Minh đã đến bên giường bác Cố. Trong lòng cô dâng lên chút cảm xúc tiếc nuối... Có lẽ ngày mai anh không thể đến hội trường xem cô thi đấu rồi.

Buổi tối tan ca, Thư Tân sang nhà Vũ Minh lo cơm nước, vừa vào nhà dì Lưu nói cho cô biết giáo sư Hoàng đang ngủ ở phòng khách.

Suốt hai đêm giáo sư Hoàng chưa hề chợp mắt, huyết áp của bà không ổn định, Cố Phi Vũ lo mẹ mình xảy ra chuyện nên chiều nay chính anh ta đưa bà sang đây. Thế nhưng bà vẫn không ngủ được, Vũ Minh phải cho bà một viên thuốc an thần.

Thư Tân rón rén ra khỏi bếp, ngang qua phòng dành cho khách thì nghe thấy tiếng ngáy đều đều bên trong. Người chủ đầu phải sắt đá, chịu đựng lâu như vậy. Bà ngủ như vậy chắc có lẽ nửa đêm cũng sẽ choàng tỉnh giấc.

Thư Tân định ở phòng đọc sách của Vũ Minh luyện nghe, nhưng cô nghĩ tới có thể Cố Phi Vũ sẽ qua đây nghỉ ngơi, lỡ như Cố Phi Vũ ở đây ngủ sẽ không tiện lắm. Cô dành nhò dì Lưu chuẩn bị thêm cơm nước cho Vũ Minh và Cố Phi Vũ rồi quay về ký túc xá.

Ra ngoài, cô nhắn tin cho Vũ Minh: “Em cầm tai nghe khử tiếng ồn của anh đây.”

Mười phút sau Vũ Minh mới đọc tin rồi nhắn lại: “Ừ!”

Thư Tân đẩy cửa vào phòng ký túc xá, Thịnh Nhất Nam đang ngồi xổm trên giường lướt xem điện thoại. Cô ấy vừa gội đầu, khăn vẫn còn vắt trên vai. Nghe thấy tiếng mở cửa Thịnh Nhất Nam quay lại: “Ô, hôm nay cậu không cần qua khoa Điều trị đau à?”

“Ngày mai thi đấu rồi, tớ nhờ sư huynh Vương Nam giúp tớ thu thập số liệu.”

Thịnh Nhất Nam vỗ đùi: “Ừ ừ... Đang định nói cho cậu chuyện này. Cậu xem WeChat của Vương Giáo Giả chưa?”

“Vương Giáo Giáo?”

“Cậu ta bảo là rất hồi hộp nên đăng bài mong các bạn học cấp ba đến cỗ vũ cho cậu ta. Thi xong cậu ta mời mọi người một bữa hoành tráng.”

Thư Tân: “Lỡ như thi không được chẳng phải mất mặt trước các bạn cũ sao?”

“Cái này cậu không biết đâu. Trong trận đấu, ngoại trừ ban giám khảo còn có lãnh đạo của viện và trường. Nếu thành tích không tốt, nhưng chỉ cần tạo ấn tượng tốt trước mặt các vị lãnh đạo. Ai cũng là người trong ngành Y, sau này lãnh đạo chỉ cần nhớ sinh viên này trông thật quen là được, cần gì nhớ điểm số. Vương Giáo Giáo quá hiểu rõ vụ này. Theo tôi thấy có thể cậu ta bị Thích Mạn kích thích, nếu không thì do chính bố mẹ cậu ta bày cho.”

“Thích Mạn làm sao?”

“Các bạn học bên khoa nội rủ nhau đi cỗ vũ cho Thích Mạn, tờ e rằng đông lắm đấy. Ở khoa mình cậu không lo chuyện này, chẳng bao nhiêu người biết... Nhưng cậu yên tâm, tờ và Ngô Mặc nhất định có mặt.”

Thư Tân vỗ trán, mấy ngày nay vì chuyện của bác Cố mà cô mệt muộn chết, làm sao còn thời gian đi tuyên truyền cho mình. Hơn nữa người mà cô mong sẽ đến nhất thì có khả năng cũng không thể tới. Coi như có các đàn anh đàn chị cỗ vũ, nhưng bản thân cô vẫn có cảm giác mất mát. Nghĩ đến đây cô vào WeChat của Thích Mạn, một tuần trước Thích Mạn đăng thông báo chính thức.

Mở đường link, thì ra Nhất Viện muốn chọn ra hai hình tượng bác sĩ có khí chất nhất khoa lâm sàng để làm đoạn clip tuyên truyền. Phần bình luận khá náo nhiệt, phần lớn là phản bình luận của cán bộ công nhân viên.

Vũ Minh: “*Đây được khen nhất.*”

Có người trả lời: “*Tình huống kiểu gì đây? Các người đặt trai đẹp Có Phi Vũ ở chỗ nào hả?*”

Có người trả lời tiếp: “*Có Phi Vũ, đừng để bọn tớ thấy cậu điểm thấp nhất nhá.*”

Thư Tân nhìn bình luận, từ tận tuần trước, khi ấy bác Cố vẫn chưa ngã bệnh.

Rồi từng bác sĩ các khoa khác thi nhau like.

Xuống phía dưới: “*Sinh viên có thể tham gia bình chọn không, Thích Mạn trong khoa bọn em có khí chất rất tốt.*”

Sau đó là ảnh đại diện của Ngô Mặc: “*Thư Tân, Thư Tân, Thư Tân.*”

Bình luận này có hai mươi like.

Sau đó có rất nhiều đề cử, gần cuối có người bình luận: “*Vương Giáo Giáo.*”

Chỉ có một like.

Quá tệ nhạt, Thư Tân tắt đi. Đã gần tám giờ, cô vội đeo tai nghe ôn tập.

Ngày hôm sau, Thư Tân dậy sớm hơn nửa tiếng, việc đầu tiên chính là nhắn tin cho Vũ Minh: “*Bác Cố thế nào rồi anh?*”

Nhắn xong cô ném điện thoại lên đầu giường, vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

Sau khi ra ngoài, di động của cô thông báo một cuộc gọi nhỡ, là Vũ Minh gọi. Thư Tân vội gọi lại cho anh, nhưng có lẽ tới lượt Vũ Minh lại bận, không nghe điện thoại của cô.

Thư Tân định lát gọi lại. Cô đứng trước gương lau khô tóc rồi dùng máy sấy sấy khô. Theo quy định, thí sinh chỉ mặc áo blouse, cô cảm thấy mình nên tắm gội cho sạch sẽ một chút.

Chải đầu, cô lấy thỏi son mua vào sinh nhật năm ngoái ra, gần một năm không biết có quá hạn không. Làm việc cả ngày, khí sắc trông sẽ mệt mỏi hơn, tô môi màu da cam sẽ lấy lại chút nhan sắc.

Làm được một nửa, Thịnh Nhất Nam thức giấc đánh răng rửa mặt.

Cả hai người cùng nhau đến khoa. Vũ Minh vẫn chưa tới.

Bình thường trong khoa anh là người tăng ca nhiều nhất, các ngày nghỉ phép tích lại có thể lên đến cực nhiều ngày, anh chưa bao giờ xin nghỉ. Lần này vì bệnh tình của bác Cố mà anh xin nghỉ hai ngày.

Chủ nhiệm La thấy mọi người đã tề tựu đông đủ, ông đứng lên: “Hẹp giao ban thôi!”

Vũ Minh gọi tới, Thư Tân nhanh tay nghe máy.

“Em đang họp, bác Cố không sao chứ?”

“Không sao, em đừng lo. Thôi em họp trước đi!”

Thư Tân yên lòng, nếu hai ngày nữa tất cả mọi chỉ số đều ổn định, bác Cố sẽ nhanh chóng được chuyển sang phòng bệnh thường.

Bận cả ngày, thời gian thi đấu là bảy giờ, địa điểm tổ chức là hội trường lớn ở tầng bốn. Sáu giờ, phẫu thuật vẫn chưa xong, Thư Tân liền xin thầy hướng dẫn nghỉ, chạy ra cẩn tin mua bánh bao rồi chạy xuống hội trường.

Còn đang đợi thang máy, Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam cũng đi theo, phía sau còn mấy bạn học, các sư huynh, sư tỷ và sinh viên thực tập.

“Thư Tân, sao cậu không chờ bọn tớ?”

Thư Tân ái ngại: “Hôm nay ai cũng có nhiều ca phẫu thuật, tờ sơ moi người vẫn đang làm việc nên không gọi.”

Ngô Mặc: “Ù thì không muốn gây phiền cho người khác, nhưng chúng ta đã hẹn nhau sẽ đi cổ vũ cho cậu rồi mà.”

Thang máy đến rồi, Thư Tân mím cười mặc cho mọi người chen chân vào trong trước. Trong thang máy toàn bạn học của các khoa, mồm năm miệng mười, ai cũng thảo luận trận thi đấu hôm nay.

Đến hội trường lớn, mọi người ngồi đầy phía dưới, các sinh viên của Tế Nhân đều có mặt, một phần để quan sát, phần khác đảm nhiệm cổ vũ.

Thịnh Nhất Nam ra hiệu cho Thư Tân nhìn góc phía Đông, ở đó có mấy chục người rất lạ. Nhìn kỹ lại, có người cầm bảng điện cổ vũ, phía trên viết: “Vương Giả Giảo cổ lê”. Không cần phải nói cũng biết là nhóm bạn học cấp ba của cô ta.

Biểu ngữ “Thích Mạn khoa nội tiết Nhất Viện” cũng khá nhiều.

Sợ ảnh hưởng đến quá trình chấm điểm, trong lúc diễn ra thi đấu cấm không được phép nói chuyện, do vậy để cổ vũ cho bạn mình chỉ có thể dùng phương pháp này.

Thịnh Nhất Nam nói: “Tôi nghe bà chị bên nội tiết phòng sát vách kế, gần đây có khá nhiều nam sinh theo đuôi Thích Mạn, ngoại trừ ở bệnh viện chúng ta, còn ở những nơi khác.”

Thư Tân liếc nhìn, đúng là có nhiều người cô chưa từng gặp.

Đột nhiên có người hét lên: “Thích Mạn có lên!”

Người đến cỗ vũ cho Thích Mạn không ít, người này vừa nói xong, cả khán phòng như thủy triều, hô to phụ họa, khí thế áp đảo.

Phía Tây cũng có mấy hàng chữ “Thư Tân có lên”, khá nhiều người, nhưng cả ngày ai nấy đều ở trong phòng phẫu thuật, đi ra ngoài một chuyến thật sự rất khó nên không chuẩn bị được băng rôn, biểu ngữ hoành tráng. Vài sư tử ngồi bên cạnh cô lôi ra một chiếc bảng đen, viết dòng chữ “Thư Tân có lên”... Trông có vẻ hơi bùn xỉn nhưng Thư Tân vẫn cảm thấy ấm áp.

Một trong hai người dẫn chương trình lên tiếng: “Mời các thí sinh bước lên tham gia bốc số trên máy tính.”

Một là nghiên cứu sinh, người thứ hai là thư ký khoa.

Theo quy định của bao năm nay, tất cả đều sẽ rút thăm trên máy tính để quyết định trình tự thi đấu. Thư Tân đi xuống thì gặp phải Thích Mạn, hôm nay cô ta trang điểm, trông thấy Thư Tân liền nở nụ cười.

Cách giờ thi đấu chỉ còn mấy phút, người đến xem càng lúc càng đông, ban giám khảo cũng chuẩn bị bước ra.

Người dẫn chương trình nhìn đồng hồ: “Trận thi đấu sắp sửa bắt đầu, xin mọi người giữ trật tự.”

Thư Tân vốn chẳng căng thẳng, vậy mà bây giờ... khi cách trận thi đấu chính thức 30 giây, cổ họng cô lại trở nên khô khốc, lung lám tát mồ hôi.

Để đảm bảo kỷ luật, toàn bộ thời gian thi đấu sẽ không cho phép ra vào, công nhân viên đang kiểm kê thiết bị, chuẩn bị đóng cửa lớn. Bên ngoài đột nhiên có mấy người bước vào, một người đàn ông mặc áo sẫm màu, đút hai tay vào túi quần.

Tim Thư Tân đập thình thịch, cả hội trường đang yên tĩnh thì bỗng chốc vang lên những tiếng xầm xì bàn tán.

Vũ Minh đi đến trước cửa, cũng chưa ngồi xuống ngay mà nhìn về phía Thư Tân, rồi quay sang nói gì đó với Vương Nam.

Anh ta ngáp dài một hơi rồi cùng các bạn đồng nghiệp kéo một tấm băng rôn thật dài màu đỏ ra: “Thư Tân của Nhất Viện cố lên!”

Thư Tân không nhịn được mỉm cười. Ở bên cạnh không biết bút của ai rơi xuống đất, người ấy xoay đi, cúi đầu tìm kiếm.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Vũ Minh: Bảo bối của tôi tất nhiên phải có khí chất riêng.

Chương 53

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tân nhìn lướt qua, là Thích Mạn. Thích Mạn nhặt bút đưa cho người dẫn chương trình: “Bác sĩ Vương, em quên nộp cho thầy.”

Người dẫn chương trình thảng thắn khiễn trách: “Trong quá trình thi đấu không được phép mang theo bất kỳ dụng cụ nào, một khi phát hiện thí sinh dùng những trò gian lận sẽ hủy bỏ thành tích thi đấu, sau này cấm thí sinh đó tham gia những cuộc thi đấu có liên quan đến các học bổng giao lưu xuất ngoại. Các thí sinh nhất định phải kiểm tra áo blouse của mình thêm một lần nữa cho kỹ phòng trừ trường hợp ảnh hưởng đến tư cách tham gia thi đấu.”

Thư Tân đứng trước hai vị dẫn chương trình kiểm tra áo blouse của mình. Xác định không có vấn đề, cô mới ngẩng đầu lên nhìn Vũ Minh lần thứ hai. Anh ngồi xuống bên cạnh hai vị cán bộ của bộ Y Tế, nhỏ giọng nói chuyện.

Vương Nam và những người khác ngồi ở hàng ghế sau, không quên giờ băng rôn cổ vũ.

Phía Tây có những tấm bảng đen ghi tên cô, phía Đông có tấm bảng rôn “Thư Tân cổ lên”, đứng trước bức sơn khấu nhìn toàn cảnh tạo cho cô ảo giác tất cả đều đang cổ vũ cho mình. Thế nhưng điều làm Thư Tân vui mừng không phải là chuyện này mà chính là Vũ Minh có thể sang đây xem cô thi đấu. Trước mặt nhiều người cô không thể đứng ngắm nhìn Vũ Minh thật lâu, chỉ còn cách nhìn vào băng rôn trước mắt. Bác Cố vẫn chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, băng rôn này phần nhiều là do sư huynh Vương Nam ra ngoài làm, hàng chữ to màu đỏ rất lớn.

Cuộc thi chính thức bắt đầu, thí sinh thứ nhất đang đứng trên sân khấu, các thí sinh khác ngồi đằng sau chuẩn bị chờ được gọi tên.

Thích Mạn thi thứ hai, thí sinh đầu tiên đã thi xong, đến lượt Thích Mạn.

Biểu hiện Thích Mạn khá ung dung, lên đến sân khấu tự giới thiệu rồi bắt đầu phân đoạn tiếng anh lâm sàng.

Ca bệnh mà cô ta chọn là quá trình nhập viện cụ thể của một bệnh nhân cường giáp. Kiểm tra phòng bệnh là nội dung giao ban của một bệnh nhân u sọ hâu (1).

(1) *Bệnh u sọ hâu là tình trạng khối u phát triển gần tuyến yên và sát xương sọ. U sọ hâu chiếm khoảng từ 2% – 4% các ca u não. Hầu hết các khối u phát triển chậm và lành tính (không gây ung thư).*

Khẩu ngữ và nền tảng của Thích Mạn khá vững chắc, từng chi tiết nhỏ được trình bày rất rõ ràng, trả lời câu hỏi của các chuyên gia khá mạch lạc.

Khi cô ta đi xuống, cả hội trường hưng phấn, vỗ biếu ngữ và bỗng rộn rã lia lịa.

Một lát sau đến lượt Vương Giáo Giáo.

Lần tranh tài này Vương Giáo Giáo chuẩn bị khá đầy đủ, ca bệnh cô ta chọn là kinh nghiệm trong điều trị thuyên tắc phổi cấp tính trong phẫu thuật. (2)

(2) *Thuyên tắc phổi (pulmonary embolism) xuất hiện khi có một vật gây tắc nghẽn làm cản trở dòng máu chảy qua động mạch phổi. 90% trường hợp thuyên tắc phổi xuất phát từ cục máu đông hình thành ở chân hoặc tay (trong bệnh huyết khối tĩnh mạch sâu). Khoảng 80% các cục máu đông này sẽ tự tan biến mà không gây tắc mạch phổi, 20% còn lại có thể di chuyển*

đến tĩnh mạch chủ đùi và bị vỡ, cho phép một cục máu đông di chuyển lên tĩnh mạch chủ dưới và sau cùng lên phổi.

Đây là ca phẫu thuật do chính phó chủ nhiệm Chương đứng ra gây mê, nhờ kinh nghiệm lâm sàng phong phú nên việc cứu chữa bệnh nhân đều nằm trong tính toán ban đầu.

Vương Giáo Giáo nói khá lưu loát, ứng biến cũng rất nhanh nên sau phần thi này cô ta được 8.8 điểm, theo sát người ở vị trí số một là Thích Mạn.

Phần thi thứ hai là kiểm tra phòng bệnh.

Bệnh án của Vương Giáo Giáo là của khoa Điều trị đau, người bệnh ung thư dạ dày đã nằm trong giai đoạn cuối.

Ban đầu cũng khá thuận lợi, nhưng đến phần đánh giá các cơn đau trong ung thư thì một trong bốn vị giám khảo đột nhiên đặt câu hỏi: “Vừa rồi bạn có nhắc tới đây là bệnh nhân ung thư thời kỳ cuối, vì suy hô hấp nên không thể sử dụng hệ thống thông khí cơ học để ước định các cơn đau như những bệnh nhân bình thường, vậy phải thay thế bằng công cụ nào? Có mấy loại? Bác sĩ Vương có thể nêu rõ được không?”

Vương Giáo Giáo suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Có hai loại: BPS – bảng đánh giá mức độ đau. CPOT – công cụ quan sát đau chuyên sâu.”

Một vị chuyên gia đặt câu hỏi bằng tiếng Anh: “Cách cho điểm của phương thức BPS, mạnh là mấy điểm? Trung bình là mấy điểm? Và không có biểu hiện là mấy điểm?”

Sắc mặt Vương Giáo Giáo thoảng do dự.

Thư Tân căng thẳng đến mức không thở được, chẳng trách Vũ Minh nói với cô những câu hỏi được đặt ra hết sức lắt léo. Nếu không phải cô ở bên

khoa Điều trị đau thu thập số liệu mẫu cả tháng trời mà chỉ dựa vào một hai bệnh án thì căn bản không thể trả lời câu hỏi này.

Đáp án chính xác là: 4 điểm, 3 điểm và 1 điểm.

Dĩ nhiên Vương Giáo Giáo không quen thuộc lĩnh vực điều trị đau trong ung thư, cũng không có ý định đào sâu nghiệp vụ này: “10 điểm, 5 điểm và 0 điểm.”

Ban giám khảo gật đầu, Vương Giáo Giáo kết thúc phần thi của mình, số điểm đã có. Vì câu trả lời sai hoàn toàn nên Vương Giáo Giáo đang ở vị trí thứ nhất rơi xuống vị trí thứ năm.

Thư Tần là người thi gần cuối, còn đang phải đợi. Mới bắt đầu, cô cảm giác thời gian trôi qua lâu một cách đáng sợ, nhưng khi gần đến lượt mình thì lại quá nhanh. Rốt cuộc cũng đến lượt cô lên thi đấu. Vì quá căng thẳng nên từng bước chân cô đi cảm giác nhẹ như không.

Đứng trước bục, bầu không khí căng thẳng càng khiến trực giác Thư Tần thêm nhạy cảm. Tuy không nhìn rõ phía dưới nhưng cô có thể cảm nhận được có cặp mắt đang dõi theo mình. Cô biết người đó chính là Vũ Minh, vì cách đó không lâu, cô cũng rơi vào trường hợp tương tự khi ở phía dưới khán đài nín thở xem anh thi đấu.

Đối với cô mà nói, đó chính là sức mạnh tiềm ẩn để cô noi theo, chỉ cần nghĩ đến sự tự tin của Vũ Minh khi ấy, cô chợt cảm thấy tự tin hơn nhiều. Quay đầu nhìn con đường mình đã trải qua, mọi nỗ lực, ngày đêm phấn đấu, cô đã đi từng bước từng bước vững chắc, không hề sợ hãi. Tâm trạng cô bỗng chốc thả lỏng, dòng suy nghĩ cũng rõ ràng hơn không ít.

“Xin chào các vị chuyên gia và các thầy. Em là Thư Tần.”

Các vị chuyên gia ngồi ở hàng ghế đầu nhìn Thư Tần, viện trưởng Tôn mỉm cười: “Thư Tần, bạn có thể bắt đầu phần thi đầu tiên của mình.”

Thư Tân gật đầu, đề tài cô chọn chính là kinh nghiệm cứu sản phụ rong huyết sau sinh. Sản phụ 41 tuổi nhập viện vì những cơn co thắt tử cung sau sinh rồi buộc phải phẫu thuật cấp cứu. Bác sĩ phụ trách đêm đó chính là bác sĩ Vũ Minh, khi ấy anh còn là trưởng khoa nội trú ca đêm, người thứ hai là giáo sư Ngô. Trải qua trị liệu, cuối cùng bệnh nhân cũng biến nguy thành an.

Nghe xong quá trình chạy chữa, các chuyên gia đặt câu hỏi về những vấn đề liên quan. Thư Tân đã chuẩn bị rất kỹ, cộng thêm gặm nhấm khá nhiều lần sổ tay ghi chép của Vũ Minh về mảng gây mê sản khoa nên tất cả những câu hỏi đều đáp rất trôi chảy. Điểm 8.8, đạt số điểm cao nhất.

Đến phần kiểm tra phòng bệnh thuộc khoa Điều trị đau. Thư Tân chọn lựa bệnh án của căn bệnh ung thư xương di căn khá phổ biến. Cũng như phần thi trước, đây cũng là bệnh nhân của Vũ Minh.

Vừa nghe bệnh án kiểm tra phòng bệnh là ung thư, người vừa đặt câu hỏi cho Vương Giáo Giáo lập tức ngồi thẳng người.

Ánh mắt của ông nhìn về phía trước, đặt câu hỏi: “Vừa rồi bạn có nhắc đến đau bộc phát (Breakthrough pain), với những người mắc bệnh ung thư, những cơn đau này có đặc điểm như thế nào? Bệnh nhân phát tác mấy lần một ngày?”

Thư Tân nhớ đến số liệu cô đã thu thập cả tháng nay, cũng không trả lời sát câu hỏi, chỉ thuận miệng đáp: “Phát tác một lần ba ngày, trong các cơn đau có đến 90% là cơn đau bộc phát. Hơn nữa không thể dự đoán, cho dù có dùng thuốc giảm đau cũng không đạt được lý tưởng hiệu quả.”

Vì vậy những bệnh nhân ung thư đều phải chịu dằn vặt cả ngày lẫn đêm. Vũ Minh là nhóm trưởng của hạng mục nghiên cứu này. Để điều trị những cơn đau bộc phát, anh đã từng áp dụng rất nhiều kỹ thuật mới của trong và

ngoài nước, ví dụ như can thiệp xâm lấn tối thiểu. Sau một tháng cô thu thập số liệu cho thấy tình hình khả quan hơn rất nhiều.

Vị chuyên gia hỏi câu cuối cùng: “Nếu như người bệnh ung thư bắt đầu sử dụng hệ thống thông khí cơ học, bạn dùng phương pháp CPOT để đánh giá cơn đau thì có mấy chỉ tiêu?”

Cùng phạm vi câu hỏi với Vương Giáo Giáo, chỉ là thay đổi góc độ khác.

Xưa nay Thư Tần không ngờ rằng mỗi đêm thu thập số liệu bản mẫu lại giúp ích cho cô đến như vậy, vì câu hỏi này nằm trong bảng thu thập số liệu cô thường làm.

Cô đáp: “Có bốn chỉ tiêu: vẻ mặt, động tác, sức dãn cơ, và nhịp thở của bệnh nhân.”

Vừa dứt lời, người dẫn chương trình lên tiếng nhắc nhở: “Đã hết giờ thi đấu.”

Thư Tần ngồi lặng im chờ chấm điểm. Chuẩn bị lâu như vậy, rốt cuộc cũng có thể thả lỏng. Ánh mắt cô vô thức quét về vị trí ngồi ở phía sau. Đúng lúc trông thấy Vũ Minh giơ di động lên, chụp cho cô một tấm hình. Đáng tiếc, vì đến giờ cô chưa kịp tạo dáng đã bị gọi đến phòng thiết bị chờ thông báo.

Vũ Minh chụp cho cô một tấm ảnh chính diện, anh phóng lớn lên nhìn mới phát hiện sắc môi của Thư Tần là lạ, hồng hồng cam cam, hơi bóng. Vừa nghĩ liền lập tức rõ ràng, là cô bôi son.

Vương Nam đang ôm hai cánh tay ngủ gật, nghe người dẫn chương trình đọc tên người thi đấu cuối cùng mới mở mắt ra nhìn. Bất gặp Vũ Minh đang nghịch điện thoại: “Sư huynh! Con gái bây giờ rất chú ý đến nhan sắc. Tuy

sư muội Thư Tân rất đẹp nhưng anh chụp tùy tiện quá . Tốt nhất nên tǎi một phần mềm chụp hình, phải làm cho sư muội thấy cực kỳ hài lòng.”

VŨ Minh không đáp. Một lát sau không nhịn được tò mò liền hỏi: “Phần mềm gì? Có tên đầy đủ không?”

Trên màn hình đã công bố số điểm, để đảm bảo tính khách quan, tất cả các đề mục đều có đáp án tiêu chuẩn, chuyên gia lâm sàng trực tiếp dựa vào đáp án để chấm đúng hay sai, các giáo sư học viện ngoại ngữ sẽ chấm điểm phát âm. Thư Tân có một từ phát âm sai nên bị trừ hai điểm. Tuy nhiên nghiệp vụ hoàn toàn chính xác, tổng cộng đạt được 8 điểm.

Không lâu sau, bạn học cuối cùng cũng thi xong. Thứ tự xếp hạng cuối cùng đã xuất hiện trên màn hình. Thư Tân, Thích Mạn và một nam sinh khác khoa ICU bằng điểm nhau, cùng được hạng nhất.

Khi tan cuộc tất cả mọi người đều rất hưng phấn, Thư Tân bị nhóm Thịnh Nhất Nam lôi kéo bắt chiêu đãi. Sau khi thương lượng thì bàn nhau vào cuối tuần sẽ tụ tập. Chờ nhóm Thịnh Nhất Nam đi rồi, Thư Tân chạy đi tìm Vũ Minh. Hầu hết mọi người đã ra về, Vũ Minh cũng không có ở chỗ ngồi, cô gọi điện thoại cho anh nhưng máy bận.

Thư Tân chạy xuống dưới tầng, vừa ra đến cửa liền trông thấy bóng lưng cao gầy của anh. Vũ Minh đang nghe điện thoại. Nghe thấp thoáng được vài câu, là anh đang hỏi tình hình của bác Cố. Thư Tân lặng lẽ đến gần, quan sát hai bên, chờ người bên cạnh đi qua, cô lập tức vòng tay ôm lấy anh từ phía sau.

Vũ Minh không quay đầu lại nhưng nắm lấy bàn tay cô. Từ đằng sau cô chuyển sang đứng bên cạnh anh, ánh trăng kéo dài bóng hình hai người trên nền đất. Gió đêm lay động mang theo hương nước hoa thoang thoảng. Cô lặng lẽ nhìn anh nghe điện thoại.

Nghiêng đầu kề vai anh, lấy cánh tay mình đo chiều cao giữa cô và anh.

Động tác này chọc anh cười, còn chưa cúp máy nên chỉ có thể xoay mặt nhìn cô. Đôi mắt lộ ý cười, trong vắt như thủy tinh.

Thư Tần mỉm cười nhìn anh.

Bỗng phía sau truyền đến tiếng nói chuyện. Cô nghiêng đầu nhìn, là nhóm của Thích Mạn. Họ đang bàn nhau sang cửa hàng bánh ngọt gần đó. Thích Mạn vốn đang nói cười, ngẩng đầu trông thấy Thư Tần và Vũ Minh.

Thư Tần cũng không buông tay Vũ Minh, sợ ảnh hưởng anh đang gọi điện nên mỉm cười, dùng khẩu hình nói với Thích Mạn: “Chúc mừng cậu!”

Thích Mạn nhìn cô và Vũ Minh, cũng nở nụ cười: “Cũng chúc mừng cậu.”

Thích Mạn đi không bao lâu, Vũ Minh cúp máy, Thư Tần hỏi anh: “Bác Cố sao rồi anh?”

“Trưa nay đã rút nội khí quản, đêm nay không cần túc trực ngoài ICU, có Cố Phi Vũ ở bên đó, có việc gì sẽ gọi cho anh.”

Thư Tần thở hắt ra một hơi: “Nếu vậy chỉ trong ngày mai bác Cố sẽ được chuyển sang phòng bệnh thường.”

Vũ Minh nhìn cô: “Em mệt không? Về nhà anh nghỉ ngơi một chút nhé!”

Thư Tần gật đầu, mặc kệ anh đang kéo lấy bàn tay cô, hai người sóng vai đi bên nhau. Rốt cuộc cuộc thi căng thẳng cũng kết thúc, đêm nay coi như mọi chuyện đã lắng xuống. Vũ Minh mệt muốn chết, may là bệnh tình của bác Cố đã chuyển biến tốt...

Hít sâu một hơi, ngay cả không khí cũng thấy ngọt ngào.

*

Đến nhà Vũ Minh, trong phòng khách sáng đèn, TV cũng đang mở, trong nhà vừa quét dọn vệ sinh, khắp nơi sạch bóng. Dì Lưu từ trong bếp ló đầu ra: “Về rồi sao, ăn tối không? Giáo sư Hoàng vừa đi khỏi, trên bàn trà có trái cây đã rửa sạch rồi đó!”

Vũ Minh đáp một tiếng: “Vâng, phiền dì quá!”

Nói xong anh kéo cô vào phòng ngủ.

Thư Tần còn mặc áo blouse, cúi đầu nhìn: “Nguy rồi, vừa rồi em quên mang vè khoa.”

Bắn quá.

Vũ Minh mở tủ áo tìm quần áo sạch: “Em mang ra ban công đi, lát dì Lưu ngâm thuốc tẩy rồi giặt cho.”

Đành vậy thôi, Thư Tần cởi áo blouse mang ra ban công, cô tìm một chiếc chậu sạch, ngồi xổm xuống đỗ ít thuốc tẩy rồi ngâm áo vào trong.

Khi quay trở vào phòng ngủ, Vũ Minh đang ở phòng tắm rửa tay. Cô phát hiện phòng tắm ở đây lát gạch mosaic, ánh đèn vàng chiếu lên tạo nên ánh sáng ấm áp, chỉ có điều... quá đơn giản.

Quan sát một vòng, cô vào trong rửa tay, đứng trước gương sửa lại mái tóc: “Vừa rồi em thế nào?”

Anh đứng ở bên giường thay quần áo ngủ. Tôi anh từ bên ICU quay về, vì nhớ ra Thư Tân thi đấu nên chưa kịp ăn cơm đã vội chạy đến. Hai đêm không ngủ, anh ngã người lên giường, thật sự muốn đánh một giấc, đang cài khuy được một nửa chợt nhớ ra Thư Tân vẫn đang ở phòng tắm, cả người anh bỗng chốc tinh táo hắn lên. Đôi mắt vẫn nhắm, tiếp tục cài khuy áo, hỏi lại: “Em nói gì?”

“Biểu hiện của em ấy!”

Anh nhớ đến đôi môi trơn bóng của cô, hỏi ngược lại: “Không phải phát âm bị trừ hai điểm à?”

Chương 54

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tân từ trong phòng vệ sinh đi ra nghe những lời này chỉ muốn chạy đến bịt miệng anh lại.

“Phản phát âm bị trừ hai điểm thì sao chứ, không phải em vẫn đứng đầu sao?”

“Là ngang hàng thứ...” Nói được một nửa, bỗng nhiên cảm giác sau lưng rét lạnh, anh quay đầu, Thư Tân đang liếc anh, anh chợt lái sang chuyện khác: “Biểu hiện rất tốt, đêm nay cạnh tranh quá kịch liệt.”

Thư Tân ừm một tiếng. Còn tạm được, tuy rằng hơi qua loa nhưng biết dừng lại trước vực thẳm. Cô quét mắt nhìn, chợt thấy cổ áo anh mở rộng.

“Anh muốn tắm à?” Cô xoay người ra ngoài, “Em ra ngoài chờ anh!”

“Anh tắm rất nhanh, năm phút là xong!”

Cô kinh ngạc dừng bước. Chẳng lẽ anh muốn cô ngồi ở đây xem anh tắm??? Nhưng đừng quên trong nhà còndì Lưu.

Vừa xuất hiện trong đầu,dì Lưu đi đến trước cửa phòng ngủ gỗ cửa: “Vũ Minh, bác sĩ Thư Tân, dì về đây!”

Thư Tân mở cửa. Dì Lưu khá mập, làm xong việc nhà người đầy mồ hôi, đang đứng ở bên ngoài dùng khăn lau khô khuôn mặt mõm mõm.

Trông thấy Thư Tân, dì vội lên tiếng: “Trong tủ lạnh có thức ăn. Lát đói bụng cháu cho vào lò vi sóng hâm lại là được, bát đũa bần cù ngâm ở đó mai dì đến rửa.”

Thư Tân mỉm cười gật đầu: “Dì vất vả rồi!”

Dì nhiên dì Lưu biết điều, dì cầm túi xách của mình đi nhanh ra phía huyền quan, đóng cửa. Căn hộ lại yên tĩnh trở lại.

Vũ Minh đi đến phía sau Thư Tân: “Vậy anh đi tắm nhé?”

Hai mắt Thư Tân chớp nhẹ: “Vâng!”

Vũ Minh đóng cửa phòng tắm, người anh đồ đầy mồ hôi.

Thư Tân đứng cách anh một cánh cửa, tiếng nước chảy ào ào, mỗi một âm thanh vang lên đều lộ ra mùi vị mập mờ. Khí nóng theo khe hở len lỏi ra ngoài, không khí ẩm ướt hơn. Thư Tân đỏ mặt, tim đập nhanh hơn, chân như bị dính chặt tại chỗ. Đang nghĩ ra cách nào rời đi thì điện thoại reo lên.

Là Thịnh Nhất Nam nhắn tin, hỏi Thư Tân cuối tuần định chiêu đãi ở đâu.

Thư Tân nhắn tin trả lời, đột nhiên cô nhớ ra quên gọi báo tin cho bố mẹ chuyện tối nay. Cô nhanh tay bấm gọi cho bố, reo vài tiếng, bố cô nghe máy, hình như tâm trạng rất vui: “Bố mẹ vừa đi tản bộ về nhà, đang muốn báo cáo với con đây!”

Thư Tân: “Bố à, con thông qua cuộc thi tranh suất học bổng giao lưu nước ngoài rồi!”

Đầu bên kia yên tĩnh vài giây, tựa như bố cô cần thời gian tiêu hóa tin tức này, lát sau vang lên tiếng mẹ cô: “Điều khiển TV để đâu? Anh đờ ra đó

làm gì?" Có thể đang đi qua đi lại trong phòng khách nên giọng của mẹ cô khá nhỏ.

Bố cô lên tiếng, có lẽ do quá kích động nên nói nồng lộn xộn: "Tần Vũ Quyên, em mau ra nghe điện thoại, con gái nói nó thông qua cuộc thi giao lưu gì kìa!"

Yên lặng vài giây, tiếng dép lẹt quét, trong điện thoại vang lên một chuỗi tạp âm. Mẹ cô vừa mừng vừa lo, cầm điện thoại lập tức hỏi: "Khi nào? Thật sao? Sao không nghe con nói?"

Thư Tần mỉm cười ngọt ngào: "Ngay tối nay. Sợ bố mẹ căng thẳng nên con không báo trước."

Bố cô nói xen vào: "Ôi! Tốt quá, tốt quá. Đi đâu, bao giờ đi? Chuyện tốt như vậy nhất định phải chúc mừng. Cuối tuần con về nhà không, con muốn ăn gì bố mua."

Thư Tần không che giấu được sự sung sướng. Người trong nhà chỉ mong ước những điều giản dị, chỉ cần một sự kiện nhỏ cũng cảm thấy thỏa mãn, tin tức này có lẽ sẽ khiến bố mẹ cô vui mừng cả năm.

Bố mẹ hỏi thêm chi tiết, càng hỏi càng phấn chấn.

Mẹ cô bảo nhất định phải báo tin này cho mấy người bạn, bố cô hào hứng nói sẽ đi chợ hải sản mua bào ngư về ăn. Thư Tần cười híp mắt. Cô quay đầu nhìn phòng tắm, Vũ Minh chưa tắm xong, cô đột nhiên nói một câu từ đáy lòng: "Bố mẹ, cuối tuần có thể con sẽ đưa một người về nhà."

Đúng lúc này cửa phòng tắm mở ra, mùi sữa tắm hương chanh thoang thoảng, thơm nức mũi. Thư Tần nhìn Vũ Minh, cô lập tức suy nghĩ lại, phải chăng cô nên thương lượng với Vũ Minh trước rồi nói với bố mẹ cô, cô chuyển đề tài: "Cuối tuần bố nhớ làm thật nhiều món ngon, thời gian vừa

qua con lo ôn tập sắp mệt chết. À, còn nữa, bố nhớ mua trái cây nhé. Sáng thứ bảy con về!”

Bố cô rất phẫn khích: “Muốn ăn gì, bố sẽ mua cho con.”

Vũ Minh ở đây sau kiên nhẫn nghe cô nói hết cuộc điện thoại, anh lên tiếng: “Là chú hay dì?”

Thư Tân quay đầu nhìn Vũ Minh. Tắm xong, giữa hai hàng lông mày vẫn đọng những giọt nước lấp lánh. Vì sắp đi ngủ nên anh chỉ khoác áo ngủ, xưa nay Thư Tân chưa từng thấy dáng vẻ này của anh, cảm giác đặc biệt mới lạ. Mắt nhìn anh thật lâu, sau đó cô mới cất điện thoại: “Kể cho bố mẹ em chuyện thi đấu.”

Vũ Minh vứt khăn mặt vào bồn rửa tay, kéo cô đi về phía giường ngủ: “Đã hai ngày không ngủ, mệt quá. Em nằm với anh một chút được không?”

Giọng điệu thương lượng nhưng bàn tay anh nắm rất chặt, Thư Tân không thể nào rút ra, đành phải đi theo anh về giường: “Bộ này em mặc cả ngày trời, sợ làm bẩn ga giường của anh.”

“Thì ngày mai thay cái khác.”

Anh vén chăn, lôi Thư Tân lên giường nằm cùng mình.

Tim cô suýt chút nữa văng ra khỏi lồng ngực, trên người anh tỏa ra một luồng khí nóng xuyên qua quần áo, chạm thẳng vào da thịt cô khiến tóc gáy cô đều dựng lên.

Không biết đã qua bao lâu, cô khẽ chuyển động trong lòng anh, thuyết phục bản thân nghe theo anh, nằm với anh một chút.

Cầm Vũ Minh tựa lên đỉnh đầu cô rồi kéo dài khoảng cách của hai người, cúi đầu nhìn đôi môi cam cam hồng hồng trước mắt.

Anh nhìn chằm chằm đôi môi cô, vươn tay vuốt ve khéo miệng cô: “Chỗ này em chưa tô này.”

Thư Tân vốn đang căng thẳng đến mức nhắm tịt hai mắt, nghe anh nói cô mở mắt nhìn anh: “Sao co?”

“Anh nói em tô son không đều!” Giọng nói trầm thấp vang lên, anh hôn lên môi cô.

Thư Tân cảm giác đôi môi bị lưỡi anh liếm qua liếm lại.

Mỗi khi lưỡi anh chạm đến, tim cô lại rụt lại, liếm đến mức trái tim cô hận không thể co lại thành một quả bóng tròn nhỏ.

Nhưng anh vẫn không ngừng động tác, cô ôm lấy cổ anh, dần dần cảm thấy thở bằng mũi thôi không đủ, chỉ đành hơi há miệng thở dốc. Anh nhận ra động tác này, cảm nhận đây như một loại mồi gọi, lập tức áp sát, cắn môi cô, thuận thế cạy mở hàm răng của cô, mở ra một đợt tấn công mới.

Cô nỗ lực để theo kịp tiết tấu của anh, so ra sự tiến bộ của anh quá thần tốc. Mỗi lần từ nhẹ nhàng đến mạnh mẽ đều khiến tim cô đập loạn không ngừng. Cô chìm sâu vào sự thân mật này, toàn thân nhận biết tất cả các bộ phận của hai người đều đang dán chặt vào nhau. Bên tai rõ ràng vẫn yên tĩnh như vậy, sự nóng bỏng toát ra từ cơ thể của cả hai khiến nhiệt độ căn phòng nóng dần lên.

Từ lúc đầu Vũ Minh chỉ nâng gò má của cô để giúp nụ hôn sâu thêm nhưng từ tận sâu trong cơ thể có dòng khí nóng bốc lên để anh hiểu được mình hura hả lòng với mức độ thân mật như thế này. Anh mở mắt nhìn cô, vầng trán cô lấm tấm mồ hôi, đôi mắt khép hờ, bên trong như đang chứa dòng rượu thơm ngon.

Tim Vũ Minh đậm không thể kiềm chế, một tay anh đỡ đầu cô, một tay khác vén vạt áo cô, thăm dò lên phía trên.

Thư Tân lập tức phát hiện hành động này, vội vàng bắt lấy cánh tay anh. Mỗi anh vẫn còn dán vào môi cô, bình tĩnh đối diện với cô, tròng mắt nhiễm dục vọng, tựa như muốn hỏi cô có thể tiếp tục không.

Thư Tân kinh ngạc một lát, tự hỏi bản thân... Thật ra chặng có gì mà hẹn hò, hai người yêu nhau đều đặc biệt hưởng thụ những tiếp xúc thân mật này. Tuy nhiên sự việc quá đột ngột, cô chưa chuẩn bị tư tưởng thật tốt. Hơn nữa hôm nay cô mặc quần jean, cũng chưa tắm rửa. Chuyện ấy có nên chọn một thời gian lý tưởng hơn chặng?

Trong khoảnh khắc do dự ấy, anh đã vượt qua sự ngăn cản của cô. Cô gấp gáp nắm lấy lòng bàn tay anh, nhất thời không biết có nên ngăn anh lại không. Anh vùi đầu tìm kiếm, đột nhiên buông đôi môi cô ra, giọng nói khàn khàn vang lên: “Áo của em mở thế nào?” Áo ngực quá chặt, hơn nữa anh không tìm được chỗ cởi.

Chương 55

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Thư Tân thở hồn hồn, mở mắt ra, vẻ mặt mờ mịt, ý thức được Vũ Minh muốn làm gì, cô uốn éo cơ thể một chút.

Áo ngực này cô mua cùng bạn trong đợt sale 50%, loại móc cài ở đằng trước, Vũ Minh ở sau lưng cô sờ tới sờ lui dĩ nhiên là không tìm được.

Mò cả một lúc lâu vẫn không mò được: “Thư Tân!”

Thư Tân ôm lấy bờ vai anh, đẩy nhẹ ra: “Anh chờ một chút!”

Vũ Minh ngừng lại, đáy mắt cô trong vắt như nước, giọng nói tựa như lúi ríu.

Anh vén nhẹ mái tóc của cô trên gối, thì thầm: “Sao thế?”

Hơi thở dồn dập nhưng vẫn đang cố gắng kiềm chế.

Cô cúp mắt, điều chỉnh hô hấp rồi tròn mắt nhìn anh, chậm rãi lên tiếng: “Cuối tuần anh có rảnh không...”

Anh lộ ra vẻ mặt ngây ngô không hiểu, có lẽ do tất cả máu đều dồn vào vị trí nào đó, tư duy kém xa ngày thường, sắc mặt cô đỏ hồng: “Em muốn bố mẹ biết anh!”

Vũ Minh chà sát ngực mình lên ngực cô. Có một loại cảm giác xông vào lòng anh còn rõ nét hơn dục vọng, đó chính là cảm xúc hạnh phúc, đây là

mùi vị độc nhất trên người cô, đến gần cô lập tức như bị cảm hóa, và thời khắc này chỉ câu nói đơn giản đã đưa anh lên đỉnh cao.

Anh nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, đưa ngón tay cô lên miệng hôn một cái, cười nhẹ: “Được!”

Ánh mắt Thư Tân lấp lánh ánh sáng, nằm ở dưới cơ thể anh từ từ thả lỏng bản thân mình, động tác này coi như một loại ngầm đồng ý. Anh vừa hưng phấn lại không thể nhẫn nhịn. Anh hôn cổ cô, hôn xương quai xanh, động tác từ nhẹ nhàng đến gấp gáp, từng nụ hôn nối tiếp nhau theo đường cong lòn mò tìm kiếm.

Thư Tân vẫn còn hơi lo lắng nhưng lại không chống cự. Đưa tay che đi một phần ngực đang lộ ra trước mắt anh. Ánh mắt anh tận tình tìm tội bên trên, nhanh chóng phát hiện cách mở khóa.

Thư Tân nghe thấy một tiếng cách của kim loại vang lên, yết hầu lạnh buốt, cuồng quýt cụp mắt, nhìn Vũ Minh đầy căng thẳng. Anh cũng chăm chú nhìn cô, mồ hôi lấm tấm trên trán theo sống mũi nhỏ xuống da thịt cô.

Khi anh vùi đầu xuống, cô lập tức nín thở, thời khắc môi anh và da thịt cô giao nhau, một loại rung động mãnh liệt đưa cô lên chín tầng mây.

Cô nhìn chăm chăm trần nhà phòng ngủ, cơ thể bỗng chốc lạnh run.

Tiếng tim đập và tiếng hít thở hòa vào nhau, yên tĩnh như vậy, nhưng cũng ồn ào như vậy. Mỗi khi cô vừa thả lỏng ở bộ phận nào đó thì sự đụng chạm của anh lại khiến nó cứng đờ trở lại.

Không biết qua bao lâu, khi anh dịch chuyển đến eo cô, rõ cuộc cô không chịu được, ánh mắt quét xuống, bắt gặp cổ áo mở rộng của anh.

Anh có một vóc dáng được rất nhiều người ca ngợi, ngay tại thời điểm thân thiết thế này, anh cởi hai khuy áo ngủ lộ ra bắp thịt cân xứng, rắn chắc.

Ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên làn da của anh, cô có thể ngửi được hương thơm thanh khiết phát ra từ áo ngủ của anh.

Còn cô vẫn chưa tắm rửa, suy nghĩ này khiến cô không thể thả lỏng. Nghĩ tới sự hấp dẫn mãnh liệt mà anh đang mang đến, cô cố gắng chống lại suy nghĩ này nhưng mỗi một chi tiết nhỏ lại xuất hiện trong cô, chống lại nó.

Làm gì cũng phải có chiếc váy ngủ thuởta, gợi cảm gì đó chứ?!!

Trong lúc cô càng đang do dự có nên đẩy anh ra không, anh bắt đầu thử lần mò đến nút quần jean của cô. Vì quá gấp gáp nên anh mở hơi khó khăn, cô lại nằm phía dưới, bị anh đẩy tới đẩy lui thật không khác gì nhổ cùi cải.

Hình tượng này cũng không đẹp, cuối cùng cô không chịu nổi, đẩy anh ra.

Anh chống hai tay, đối diện với cô, ánh mắt mịt mờ, cảm giác này tựa như nhìn thấy cảnh tượng thần tiên, chưa kịp bước chân thăm dò liền bị cô đột ngột bắt dừng lại.

Lẽ nào vừa rồi gấp gáp quá đã chọc giận cô? Hay động tác anh quá mạnh? Anh thầm mồ hôi trên trán cô, giọng nói trầm thấp vang lên: “Làm sao vậy?”

Thư Tân liếc anh một cái, mắt nhìn sang hướng khác, lúng túng nói: “Em chưa tắm!”

Vừa rồi anh có nghe loáng thoảng nhưng không để ý, hiện tại giọng điệu và thái độ của cô đều đang nói cho anh biết chưa tắm rửa thì không thể hành động.

Trong phòng ngủ chính có phòng tắm, anh mỉm cười hôn nhẹ lên môi cô một cái: “Vậy em đi tắm đi! Anh ở đây chờ em!”

Không quen nói những câu này nên mặt anh còn nóng hơn cả cô.

Anh nhích người ra, để Thư Tân tựa vai anh đứng dậy.

Hai người đã tách ra được một khoảng, đầu óc cô bình tĩnh hơn không ít. Cô sẽ không đồng ý với anh, trong lòng thầm tính toán, cuối tuần này cô và anh về nhà, khi ấy cũng kịp mua váy ngủ.

Sau đó cô lắc đầu: “Muộn rồi, em về ký túc xá đây!”

Vũ Minh sợ cô lạnh, đang định cúi đầu cài áo lại cho cô. Nghe những lời này như sét đánh đinh đầu, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: “Vừa rồi không phải còn rất tốt sao?”

Khuôn mặt cô bỗng rát, nỗ lực thuyết phục anh: “Tôi hôm nay quá gấp gáp, rất nhiều thứ chưa kịp chuẩn bị.”

Anh càng buồn bức, thấp giọng nói: “Loại chuyện này cần chuẩn bị gì chứ??!!” Cô là bạn gái anh, chỉ cần có cô là được.

Thư Tân lắc đầu đứng lên: “Nhưng mà đêm nay không được!”

Không nên để Thịnh Nhất Nam biết đêm nay cô không về, huống chi bố mẹ cô chưa biết chuyện cô có bạn trai.

Dục vọng của Vũ Minh cứ như thế bị dập tắt, thấy cô đã đi đến cửa, anh ngã người ra giường, cất giọng lười biếng: “Anh buồn ngủ rồi, không đưa em về được.”

Cô quay đầu liếc anh, áo ngủ vẫn ngắn ngang, cô cũng không mong anh sẽ tiễn cô về: “Anh nghỉ ngơi đi, em tự về được.”

Vũ Minh nhìn ra cô nhất quyết rời đi, vội ngồi bật dậy đuổi theo cô: “Được rồi! Muộn lắm rồi, em về một mình không an toàn. Anh thay quần áo xong rồi đưa em về!”

Thư Tân vội lắc đầu: “Anh đã mệt thế này rồi còn đưa em về làm gì?”

Vũ Minh cầm di động, “Em nhìn bây giờ là mấy giờ, làm sao về được chứ?”

Thư Tân giật mình, đã 12 giờ 40. Trận thi đấu bắt đầu lúc 8 giờ, khi kết thúc đã hơn 10 giờ, ở nhà anh lâu như vậy, sớm đã quá giờ về ký túc xá.

“Thôi thế này đi... Em tắm ở đây rồi qua ngủ phòng dành cho khách!”
Bác Cô đã đỡ hơn, dù Hoàng về nhà thay quần áo, tắm rửa và ngủ ở nhà, không quay lại nhà Vũ Minh.

Cô Phi Vũ trực ngoài ICU, cũng sẽ không tới đây.

Trong nhà chỉ có một mình anh.

Thư Tân do dự nhìn phòng tắm... Không còn cách nào khác, chỉ dành làm theo như vậy, cô thả balo xuống: “Được rồi!”

Trước tiên cô nhắn tin cho Thịnh Nhất Nam: “Tớ về nhà lấy đồ, sáng mai sẽ quay lại.”

Cô biết Thịnh Nhất Nam sẽ không tin, nhưng hiện tại cô không tìm được lý do gì.

Vũ Minh sợ Thư Tân đổi ý, anh mở tủ quần áo lấy cho cô bộ quần áo sạch của mình rồi đưa cho cô: “Không còn sóm nữa, em vào tắm đi!”

Thư Tần nhận lấy áo ngủ, nhìn ra tâm trạng anh khá tốt, cô liếc anh một cái... Vòng tới vòng lui lại quay trở về điểm xuất phát. Vũ Minh thu hồi tầm mắt, ho khan vài tiếng.

Chờ Thư Tần vào nhà tắm, anh ở trong phòng đi qua đi lại, đột nhiên nghe ngoài phòng khách có người nói chuyện.

“Vũ Minh ngủ rồi chứ?”

“Hai đêm rồi có được ngủ đâu... Chắc ngủ lâu rồi, cậu nhỏ tiếng một chút!”

“Chị Văn, nếu không chị ngủ phòng khách đi. Mẹ nó, hai đêm nay em cũng chưa được ngủ, để em ngủ sofa.”

“Chị ngủ nhà Vũ Minh làm gì? Chị qua phòng trực sản ngủ, chị đến tìm đồ ăn thôi!”

Vũ Minh ngắn ra, là Cố Phi Vũ và Chu Văn. Không phải họ ở bệnh viện ư, sao lại đến rồi?

Anh do dự vài giây, Cố Phi Vũ có đuổi cũng không đi, nhưng ít ra không nên để chị Văn biết Thư Tần đang ở trong phòng tắm. Anh đứng trước cửa phòng tắm nói với Thư Tần: “Thư Tần, Cố Phi Vũ đến rồi.”

Lúc đầu Thư Tần nghe không rõ anh nói gì, tắt vòi sen lại mới nghe rõ ràng, không khỏi choáng váng. Cô tắm thật nhanh, mặc áo ngủ của anh, thò đầu ra ngoài: “Hả?”

Chương 56

Chuyển ngữ: Queenie_Sk

Vũ Minh kéo cô ra: “Đừng để ý đến bọn họ!”

Thư Tân nhỏ giọng: “Là Cố Phi Vũ và giáo sư Hoàng à?”

Lúc nói chuyện cô khá lúng túng khiến Vũ Minh bật cười. Anh nhìn cô từ trên xuống người, dáng người nhỏ nhắn, bộ quần áo này so với Thư Tân mà nói quá lớn, ống quần đùn ở mắt cá chân, mang theo nét đáng yêu và ngây thơ.

Anh kéo cô vào trong lòng, cúi đầu xắn tay áo cho cô: “Dì Hoàng về nhà rồi, là Cố Phi Vũ và Chu Văn!”

Thư Tân thở phào, may là không phải giáo sư Hoàng: “Vậy để em ra ngoài chào hỏi!”

Vũ Minh đã xắn xong một bên, tiếp tục xắn bên còn lại: “Để ý đến bọn họ làm gì, chị Văn đi ngay thôi, Cố Phi Vũ ngủ sofa!” Khi anh nói hơi thở phả lên trán Thư Tân vừa nóng vừa ngứa.

Cô nghiêng đầu, để mặc cho anh chỉnh sửa quần áo giúp cô: “Sáng mai ra ngoài gặp Cố Phi Vũ cũng phải giải thích này nọ. Anh đừng quên giày em vẫn còn ở cửa, lỡ bọn họ nhìn thấy lại càng dễ hiểu lầm.”

“Không phải tránh, chỉ là muộn rồi nên mặc kệ bọn họ. Mà đâu cần phải nói rõ ràng, em là bạn gái của anh, bạn gái tới thăm anh không có gì kỳ lạ.”
Huống chi cuối tuần này sẽ về gặp bố mẹ cô, nghĩ đến đây tâm trạng anh vui vẻ hẳn.

Thư Tân: “Anh đã nói như vậy lại càng không cần thiết phải tránh mặt, có lẽ anh chị ấy đoán được em đang ở trong này, để em thay quần áo rồi đi ra.”

Vũ Minh lại thấy cô quay vào nhà tắm. Bọn họ quang minh chính đại, lý do hoàn toàn chính xác, không thể ngăn cô lại. Anh ngã người xuống giường, buồn rầu, vừa rồi anh định kiểm cờ để cô ngủ phòng ngủ chính... Xem ra giờ thì không được rồi. Thư Tân thay quần áo rất nhanh, ra ngoài thấy Vũ Minh vẫn nằm bất động liền kéo anh: “Cùng nhau ra ngoài chào nào!”

Vũ Minh đành phải đứng dậy tìm đại bộ quần áo mặc vào.

Cô Phi Vũ và Chu Văn đang tìm đồ ăn, nghe tiếng mở cửa thì cùng đưa mắt nhìn qua, kinh ngạc: “Sư muội Thư Tân?”

Thư Tân cười nói: “Cô sư huynh, chị Chu!”

Mấy ngày nay Cô Phi Vũ gầy đi trông thấy, tinh thần của Chu Văn cũng không phấn chấn như ngày thường. Sau khi trấn tĩnh lại một chút, Cô Phi Vũ đưa mắt nhìn qua Vũ Minh, anh liếc Cô Phi Vũ đầy lạnh lùng.

Cô Phi Vũ giật mình, vì bản năng sinh tồn liền nói lảng sang chuyện khác: “Sư muội Thư Tân, Cô sư huynh muốn cảm ơn em về mấy ngày nay. Vì chuyện của bố anh phải phiền em cơm nước rồi hoa quả này nọ... Chắc em mệt muốn chết rồi!”

Thư Tân đáp: “Cô sư huynh, anh cảm ơn không biết bao nhiêu lần rồi. Đêm nay thế nào rồi ạ? Bác Cô được rút nội khí quản rồi chứ?”

Cô Phi Vũ thở dài: “Ngày mai có thể chuyển sang phòng bệnh thường. Bố anh nhập viện một cái, cả nhà người ngã ngựa đổ, mẹ anh suýt nữa nhập viện cùng bố. Cũng may phẫu thuật thành công, bằng không chẳng biết thế

nào nữa. Nghe nói tối nay em vừa thi xong? Thật ngại quá, định chạy qua cổ vũ cho sư muội nhưng anh không ra ngoài được. Kết quả thế nào, tốt hết cả chứ?”

Vũ Minh ngồi xuống bên cạnh Thư Tân, lạnh nhạt trả lời: “Tớ vừa đi cổ vũ. Đạt được hạng nhất nên ở lại nói chuyện với bạn bè, bây giờ mới không về được ký túc xá.”

Thư Tân sửa lại: “Là đồng hạng nhất!”

Vũ Minh liếc qua cô: “Đồng hạng nhất cũng là hạng nhất!”

Cố Phi Vũ vui vẻ: “Sư muội của chúng ta quá tuyệt! Em xem Vũ Minh tự hào không kia! Thế này đi, chờ tuần sau bố anh ra viện, Cố sư huynh mời khách, thứ nhất để cảm ơn sư muội, thứ hai chúc mừng sư muội đạt chỉ tiêu đi trao đổi nước ngoài.”

Vũ Minh đồng ý thay Thư Tân: “Được! Vậy sẽ đặt tại Mạnh Ký, Thư Tân thích ăn hải sản!”

Thư Tân nhoẻn miệng cười, Mạnh Ký là một trong những nhà hàng hải sản nổi tiếng, giá cả cao đến mức khiến thực khách phải tặc lưỡi.

Là do Cố Phi Vũ không mời mà đến, rõ ràng Vũ Minh lấy cớ trả thù. Cố Phi Vũ lập tức gật đầu: “Chỉ cần sư muội thích, đi đâu cũng được.”

Cố Phi Vũ biết hiện tại tâm tư Vũ Minh chỉ hận không thể giết chết mình. Bây giờ hối hận đã quá muộn màng, chỉ còn cách để mặc cho Vũ Minh xâu xé.

Chu Văn đang ăn hạt dưa, nghe đến đây đột nhiên lên tiếng: “Nếu như đi Mạnh Ký, chị cũng phải đi!”

Cố Phi Vũ: “Tôi nay mẹ em còn lai nhái là may nhở có chú Chu và dì Đặng, nếu không thì không biết xoay xở thế nào. Đồng nghiệp ở khoa nội tiết và khoa chỉnh hình cũng ghé qua mấy lần. Vũ Minh thì khỏi phải nói. Chờ bố em khỏe hơn một chút, cả nhà em sẽ gửi lời cảm ơn tất cả mọi người. Đầu tiên là phải mời chú Chu và dì Đặng một bữa!”

Chu Văn sung sướng vỗ tay: “Cứ quyết định vậy đi. À! Vũ Minh, nhà còn thừa cơm không? Chị vừa hết ca, đói đến nỗi tụt huyết áp rồi.”

Thư Tân vội trả lời: “Có ạ. Dì Lưu có phần cơm ở trong tủ lạnh. Vũ Minh cũng chưa ăn cơm. Chị Chu chờ chút, em chạy ra hâm nóng đồ ăn.”

Chu Văn ngăn cản lại: “Không cần phiền đâu, chị làm là được. Cố Phi Vũ ăn không?”

Cố Phi Vũ lên tiếng: “Khoan khoan khoan. Mọi người ngồi đi, để em làm!”

Không lâu sau, Cố Phi Vũ dọn thức ăn đã được hâm nóng ra bàn. Thư Tân không đói nên chỉ ngồi bên cạnh nói chuyện. Cố Phi Vũ và Chu Văn ăn như hổ đói vỏ mồi, Vũ Minh cũng ăn được khá nhiều.

Chu Văn ăn hơn nửa bát cơm, bụng bát canh cà chua nạm bò cảm khái: “Khi đó bọn mình ở khu đại viện cũ, người lớn vì phải đi làm, bận quá đâu có nấu cơm. Lần đầu tiên trong đời đi ăn ở ngoài hình như là Vũ Minh mời. Chị nhớ món chính là canh cà chua nạm bò.”

Cố Phi Vũ: “Vẫn là trí nhớ của chị Văn quá tốt! Em quên hết, chỉ nhớ mỗi chuyện ông chủ nghi ngờ Vũ Minh trộm tiền của người lớn, sống chết không chịu nhận tiền của cậu ấy. Tên nhóc này còn ghê gớm hơn em nhiều, đứng trước mặt ông chủ gọi điện thoại về cho dì. Sau này quen thân ông chủ mới biết chúng ta đều là con cháu của cán bộ trong bệnh viện.”

Chu Văn: “Nào chỉ có ăn cơm không đâu, còn cùng làm bài tập. Hai cậu chẳng chịu làm bài, toàn xem phim hoạt hình, đợi chị đây làm bài xong thì chép lại. Nói tóm lại cậu và Vũ Minh hồi cấp ba học hành cũng như nhau.”

Thư Tân nhìn Vũ Minh đầy tò mò, nghe Cố Phi Vũ kể thực sự cô không thể tưởng tượng được bộ dạng khi bé của Vũ Minh, đến nhà anh cũng nhiều lần rồi nhưng chưa từng thấy ảnh anh hồi còn nhỏ.

Vũ Minh: “Chị Văn à... chuyện này cũ rích rồi!”

Cố Phi Vũ cười nham hiểm: “Đúng đấy, bây giờ người ta đã có bạn gái, không được bóc mẽ cậu ấy!”

Chu Văn lau miệng: “Thư Tân vừa nhìn là biết đã bị Vũ Minh hút hồn rồi. Cho dù chúng ta có nói gì đi chăng nữa cũng không ảnh hưởng hình ảnh vĩ đại của Vũ Minh trong lòng em ấy. Có lẽ Thư Tân thích nghe mấy cái này hơn.”

Cố Phi Vũ: “Có đúng không sư muội? Vậy sau này anh sẽ kể cho em nghe thêm nhiều sự tích về tên nhóc này.”

Thư Tân đặt cánh tay lên bàn, gật đầu lia lịa: “Được ạ. Em rất muốn nghe!”

Vũ Minh: “Muốn nghe để anh kể em nghe!”

Cố Phi Vũ gõ hai chiếc đũa vào nhau: “Đừng quên tớ và chị Văn vẫn đang là dân FA, ngược chó độc thân cần chú ý trường hợp.”

Ánh mắt Vũ Minh đảo qua, Cố Phi Vũ lập tức nhớ đến chuyện vừa rồi Vũ Minh chưa tính sổ với mình, nhanh chóng ngậm miệng.

Vũ Minh nói với Thư Tân trước mặt Chu Văn và Cố Phi Vũ: “Công ký túc xá khóa rồi, phòng ký túc xá trong bệnh viện ồn ào. Em ngủ bên phòng ngủ khách một đêm đi vậy!”

Sau đó quay sang Chu Văn: “Chị Văn, nếu không chị và Thư Tân ngủ chung một phòng nhé?”

Chu Văn xua tay: “Chị quen ngủ phòng trực ban, sang nhà người khác là mất ngủ ngay, hơn nữa sáng sớm mai còn phải kiểm tra phòng bệnh.”

Vũ Minh và Thư Tân vào bếp rửa bát. Cố Phi Vũ ở ngoài gọi điện thoại cho phòng trực ICU hỏi thăm tình hình bố mình.

Chu Văn ăn xong không ở lại thêm giây phút nào mà nhanh chóng rời đi.

Phòng ngủ chính đối diện phòng ngủ khách, mở đèn lên, ga giường đã thay mới.

Thu dọn trong phòng một lúc, Vũ Minh đưa bộ quần áo của anh cho cô mặc lại. Xong xuôi đâu đó, Vũ Minh nhất quyết không chịu đi, Thư Tân cũng không giục anh về phòng.

Khi anh hôn cô, cô nhẹ giọng nói: “Vũ Minh, em muốn xem hình hồi nhỏ của anh.”

Vũ Minh nhắm mắt tiếp tục nụ hôn của mình: “Anh cũng không nhớ để ở đâu, mai anh tìm cho em!”

Cố Phi Vũ nằm yên ở sofa, cuối cùng cũng trông thấy Vũ Minh từ trong phòng ngủ khách bước ra. Anh ta bật dậy, chưa đợi Vũ Minh lên tiếng đã ngoan ngoãn trả chìa khóa: “Tớ sai rồi, không phải anh em tốt của cậu... Không! Con mẹ nó, tớ không phải là người mà!”

Nếu như Cố Phi Vũ đưa bạn gái về nhà, Vũ Minh chạy đến quấy rối, có lẽ anh ta sẽ đá chết Vũ Minh ngay lập tức.

Vũ Minh không khách sáo, anh tịch thu chìa khóa: “Còn biết mình không phải là người... Không mắng cậu nữa. Tình hình bác Cố thế nào rồi?”

“Tất cả các chỉ số đều rất tốt, chỉ hơi trưởng bụng. Tiêu Lục vừa tiêm thuốc, để xem tình hình ngày mai thế nào.”

Vũ Minh có phần yên tâm: “Hơn một giờ rồi, tớ đi ngủ đây, Thư Tần ngủ phòng ngủ khách. Cậu đi toilet cầm được chạy lung tung. Phạm vi chỉ giới hạn tại sofa!”

Đúng là không có tính người, Cố Phi Vũ ảo não ôm bụng dưới: “Đẹt! Tớ sẽ không đi toilet, sẽ nhịn!”

Vũ Minh về phòng mình, ngả người xuống giường. Anh định nhẫn tin cho Thư Tần, nhưng sợ ảnh hưởng giấc ngủ của cô, anh đành đặt điện thoại xuống, tắt đèn bàn. Chỉ cần nghĩ tới Thư Tần ngủ ngay phòng đối diện, Vũ Minh như người đang nằm tắm nắng trên bờ cát, ấm áp, cảm giác rất kỳ diệu. Mẹ anh mất từ lâu, lâu lắm rồi trong nhà không có hơi ấm gia đình, người thân. Trước đâydì Hoàng và Cố Phi Vũ cũng từng ở đây nhưng chỉ đêm nay anh mới cảm nhận được yên bình là thế nào.

Anh nhắm mắt lại, vì quá mệt mỏi nên cũng nhanh chóng thiếp đi.

Giấc mơ quen thuộc kéo tới, lúc đầu cũng bình thường như bao giấc mơ khác, gió lạnh đêm tối, con thuyền cô độc, một mình anh vũng tay chèo. Ở giữa biển mênh mông, anh chẳng biết mình phải đi phương nào. Bên tai là tiếng sóng biển, trời đất chỉ mình anh cô quạnh, nhìn ra mũi tàu cũng chỉ có màu đen như mực. Tưởng sẽ như ngày thường, ngay sau đó sẽ có một cơn bão thật lớn ập đến... Vậy mà đúng lúc này đột nhiên chiếc thuyền của anh

khoan thai đỗ vào cảng, sóng biển dập dờn, mây đen tản đi, lộ ra ngàn vì sao lấp lánh.

*

Ngày hôm sau suýt nữa Thư Tân ngủ quên, nếu không phải nhờ Vũ Minh ở bên ngoài gõ cửa thì không biết ngủ tới mấy giờ. Cô vội rửa mặt, Vũ Minh và Cố Phi Vũ đang ở phòng khách đợi cô.

Cô vừa đeo balo vừa ngượng ngùng lên tiếng: “Em quên cài báo thức.”

Cố Phi Vũ đang nghe điện thoại của phòng ICU, đưa mắt nhìn Thư Tân gật đầu chào.

Vũ Minh đưa cho Thư Tân hộp sữa: “Mang theo uống trên đường!”

Quan sát cô một lát, vì ngủ muộn nên mí mắt hơi sưng, hai nếp mí trông càng rõ, vừa trắng vừa mềm, giống như miếng phô mai thơm ngon.

Thư Tân theo sau hai người bọn họ ra cửa, thưa dịp hai người nói chuyện, cô ở phía sau nhìn giở hàng trực tuyến của mình. Hôm trước cô có chọn mấy bộ đồ ngủ, giờ nhìn lại không thấy hài lòng chút nào. Ra ngoài trung tâm thương mại mua lại quá đắt, không có người để lấy ý kiến, thật hại não.

Đến khoa nội, Vũ Minh giao ban xong liền sang ICU. Thư Tân về khu phẫu thuật. Khá nhiều người biết cuộc thi tối qua nên thay nhau chúc mừng Thư Tân.

Vũ Minh từ ICU quay về thì đến phòng chủ nhiệm khoa. Mấy người phụ trách đều có mặt ở đó, chủ nhiệm La trông thấy Vũ Minh liền nói: “Bộ Y Tế và bên khoa giáo vụ có gọi điện thoại đến. Sáng nay họ muốn xem lại việc sắp xếp chương trình huấn luyện sắp tới, em mau in chương trình hội nghị ra nhé!”

Vũ Minh đến trước máy tính mở email: “Em làm xong rồi, có thể gửi ngay cho bên Bộ Y tế.”

Giáo sư Tào lên tiếng: “Hiệu suất làm việc của Vũ Minh quá cao, tối hôm qua đã gửi cho tôi đối chiếu rồi. Chủ nhiệm La chỉ cần ký tên thôi. Còn nữa, bệnh viện muốn làm một đoạn phim tuyên truyền, cũng có người đăng ký, bên phòng PR cử Vũ Minh làm đại diện cho khoa ngoại, bảo Vũ Minh qua đó chụp hình. Nếu Vũ Minh qua đó thì kết hợp cả hai việc luôn. Đúng rồi, còn có cán bộ trung cấp ghé thăm, bệnh viện đã có thông báo rồi đấy!”

Chủ nhiệm La hỏi: “Bên khoa nội có giáo sư nào đăng ký không?”

“Không phải chủ nhiệm muốn mời phó viện trưởng sao? Ngoại trừ chủ nhiệm, cán bộ trung cấp thì trước mắt có thêm phó chủ nhiệm Chương.”

Chủ nhiệm La gật đầu.

Lâm Cảnh Dương gõ cửa, mỉm cười: “Chủ nhiệm La, đây là danh sách ba vị trí đầu trong đợt sát hạch vừa rồi. Thầy ký tên đi để em mang qua phòng lưu trữ hồ sơ.”

Chủ nhiệm La hỏi Lâm Cảnh Dương: “Cảnh Dương, em gửi phần báo cáo Gây mê tim của em cho Vũ Minh để Vũ Minh nhanh chóng sắp xếp chương trình thảo luận chuyên ngành đi.”

Lâm Cảnh Dương nhìn Vũ Minh đang chăm chú gửi email. Toàn bộ khóa tập huấn này đều do Vũ Minh phụ trách.

Anh ta lên tiếng: “Vũ Minh, cậu kiểm tra xem nhận được email của tôi chưa nhé!”

Vũ Minh gật đầu: “Được!”

Xong xuôi, cả hai người bước ra khỏi phòng chủ nhiệm. Vũ Minh ấn thang máy, người trước người sau tiến vào.

Cửa thang máy từ từ khép lại, mặt cửa bóng loáng chiếu đến hai dáng người thon thả mặc áo blouse chạy đến, thấy cửa gần đóng bọn họ vội chạy nhanh tới.

Có lẽ Vương Giáo Giáo vì cuộc thi tối qua mà khóc sưng mắt, iu xiù chào: “Chào Lâm sư huynh, trưởng khoa Vũ.”

Lâm Cảnh Dương nhìn cô ta rồi bật cười: “Hai em đi đâu vậy?”

Có nữ sinh ngạc ngùng vén tóc: “À! Bạn em đăng ký quay video clip tuyên truyền, bên phòng PR bảo bạn em đến chụp hình thử nên phải xin nghỉ mấy tiếng. Trưởng khoa Vũ và Lâm Cảnh Dương sư huynh đừng cười... Bạn em chỉ tham gia cho vui thôi.”

Chương 57

Chuyển ngữ: Sa An

Beta: Mạc Y Phi

Bốn năm người chui vào thang máy, Vũ Minh nhìn trái nhìn phải, không có Thư Tân.

Vừa rồi anh nghe bọn họ nói đi quay video tuyên truyền, có lẽ Thư Tân không hứng thú nên không đăng ký.

Từ Bộ Y tế quay về đây anh đi thẳng sang phòng hành chính để đưa ra chương trình huấn luyện, Lâm Cảnh Dương cũng vừa từ phòng hồ sơ về, đang thảo luận với chủ nhiệm Ngô đè tài của mình.

Vũ Minh vô tình nghe được. Anh đứng trước cửa, gõ hai tiếng.

Chủ nhiệm Ngô: “À! Vũ Minh đến rồi!”

Lâm Cảnh Dương quay đầu nhìn, mỉm cười: “Chủ nhiệm Ngô! Em đặt ở đây, em đi trước nhé.”

“Được! Trước mắt cứ như thế đi!”

Đi ngang qua Vũ Minh, Lâm Cảnh Dương lên tiếng hỏi thăm vài ba câu.

Chủ nhiệm Ngô lên tiếng: “Đang muốn tìm em đây. “Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị” gần như đã xét duyệt xong, phòng hành chính đang liên lạc với bên Mỹ và Viện y học lâm sàng trung tâm. Em nộp hộ chiếu trước, bệnh viện sẽ

làm visa công vụ cho em, cần phải điền mẫu đơn, thầy bảo Tiểu Chu gửi vào email của em, đối chiếu kỹ, đừng sơ sót. Bọn em đi công tác nhiều rồi, quy trình đã quen, muộn nhất là cuối năm nay khởi hành. Đợt công tác này bọn em có găng giao tiếp tốt với bên phía họ một chút nhé.”

Lâm Cảnh Dương dừng chân, sau đó mới bước ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Vũ Minh in lịch trình của khóa huấn luyện ra đặt lên bàn: “Chủ nhiệm Ngô, còn đợt xuất ngoại của nhóm nghiên cứu sinh hệ bảy năm thì bao giờ xuất phát ạ?”

Chủ nhiệm Ngô nói: “Tháng bảy tháng tám năm sau, hệ bảy năm và hệ tám năm không giống nhau, tiêu chuẩn cố định. Bên kia họ có thể nhận mười mấy sinh viên, căn cứ chuyên ngành sẽ phân công những khoa lâm sàng khác nhau. Nhất Viện có ba người, còn những người khác thuộc ba bệnh viện liên kết còn lại. Đến lúc đó khoa sẽ sắp xếp thống nhất.”

Vũ Minh nhìn chằm chằm mặt bàn ngẫm nghĩ, Thư Tân đi ba tháng, khoảng cuối năm sẽ về nước. Còn anh đi cả năm, có thể về cùng một chuyến với Thư Tân.

Đáng tiếc không cùng một bang, quá lăm một tuần chỉ được gặp nhau một lần.

“Đây là quy định chi tiết khóa huấn luyện Gây mê tim đợt này. Phòng dành cho hội nghị, khách sạn cho các chuyên gia và các nhóm tham gia đã liên hệ xong. Chương trình tập huấn trong hai ngày, hiện nay có khoảng một ngàn người đăng ký, cũng giống như năm trước, điểm loại I là 10 điểm.”

Chủ nhiệm Ngô gật đầu: “Được, để thầy đọc rồi ký tên.”

Vũ Minh kéo chiếc ghế bên cạnh: “Còn có cái này chủ nhiệm cũng xem qua đi. Kế hoạch “Những cơn đau trong ung thư” ở nông thôn em đã làm mẫu, bệnh viện cấp cơ sở em cũng liên lạc rồi. Chờ đoàn người William đến Trung Quốc, chúng ta và bệnh viện cấp cơ sở sẽ tổ chức hành trình trong một tuần.”

Chủ nhiệm Ngô nhíu mày: “Tình hình những bệnh viện em liệt kê thầy đều đã biết, so với bệnh viện thầy khảo sát ở thành phố X kia còn kém xa, không phải em cho rằng chỉ cần ở đó thuận lợi thì những bệnh viện này đều giống hệt như vậy chứ? Vũ Minh, thầy cần nhắc em, em vốn không thể đoán trước được những khó khăn.”

Vũ Minh cười nói: “Vì biết khó khăn nên em mới thử trước ở các bệnh viện cấp cơ sở.”

Chủ nhiệm Ngô nói: “Kế hoạch “Những cơn đau trong ung thư” áp dụng ở bệnh viện nào đều tốn nhiều chi phí. Lấy ví dụ bệnh viện chúng ta, chỉ riêng tiền tăng ca bình quân của khoa Điều trị đau cũng không thể theo kịp. Thu nhập của bệnh viện cơ sở thấp đến mức nào không cần bàn đến. Em đừng quên bác sĩ ở đó cũng phải ăn cơm. Nếu bản thân năng lực nghiệp vụ của họ không quá quan tâm đến vấn đề tiền bạc, coi như thí điểm thành công, nhưng đến khi tiếp nhận lượng công việc khổng lồ phía sau, họ cũng không thể nào tiếp tục gắn bó.”

Vũ Minh không lên tiếng vì đây là sự thật.

Chủ nhiệm Ngô nhấp ngụm trà cho nhuận giọng mới nói tiếp: “Hiện tại các ý kiến vẫn mong tổ nghiên cứu hạng mục đặt trọng điểm vào việc tuyên truyền “Hợp tác kỹ thuật Trung - Mỹ trong lĩnh vực điều trị những cơn đau trong ung thư”. Sau đó dùng cách thức mở khóa huấn luyện, gửi thư mời đến các bệnh viện cấp cơ sở. Đợi mọi mặt hoàn thiện mới bắt đầu kế hoạch móc nối xuống nông thôn. Nay, đây là kế hoạch “Sinh không đau ở Trung Quốc” xuống nông thôn của khoa gây mê Nhị Viện. Hạng mục gần giống với của em, cũng dựa vào cơ hội hợp tác với Mỹ để mở rộng kỹ thuật mới.

Nhị Viện biết chúng ta cũng xin tiến hành móc nối xuống nông thôn trên quy mô quốc tế nên đưa qua đây để thầy tham khảo.”

Vũ Minh rướn người nhận tư liệu, mở ra xem.

Chủ nhiệm Ngô: “Em nghĩ đi, “Sinh không đau” đã bao nhiêu năm, khoa gây mê sản nhi và sản khoa đã làm bao nhiêu công việc rồi? Mà mãi cho đến tận bây giờ vẫn chưa thể thực hiện được 100%. Cho dù là vậy, kế hoạch đưa “Sinh không đau” xuống nông thôn dễ dàng thiết lập hơn Điều trị đau trong ung thư. Vì vậy, nếu xin thầy phê duyệt hạng mục “Sinh không đau”, thầy dễ chấp nhận hơn. Không phải thầy đả kích tính tích cực của em, nhưng trước mắt con đường “Những cơn đau trong ung thư” còn rất dài.”

Vũ Minh nhanh tay lật đến trang cuối cùng: “Nhớ năm ngoái trong một báo cáo thành quả nghiên cứu khoa học chủ nhiệm đã từng nói: Xếp gỗ phải xếp từng khối từng khối, nhà phải xây từng tầng từng tầng. Nếu như mọi người không ai chịu làm người đầu tiên xây dựng nền móng, làm sao có thể xây thành “nhà”?”

Chủ nhiệm Ngô thở dài: “Lý tưởng là một chuyện, nhưng hiện thực lại là một chuyện khác.”

Có người gõ cửa.

Chủ nhiệm Ngô lên tiếng: “Mời vào!”

Là người trong khoa khác đến xin đóng dấu, thấy Vũ Minh liền cười nói: “Vũ Minh, bên phòng PR đang tìm cậu đây.”

Trong đầu Vũ Minh toàn là chuyện “Những cơn đau trong ung thư”, thuận miệng đáp: “À! Cám ơn!”

Chủ nhiệm Ngô đang ký tên cho lịch trình “Khóa huấn luyện gây mê tim” của Vũ Minh, ông quay sang nói với Vũ Minh: “Đừng nóng vội, từ từ

sẽ đến.”

Thời gian không còn sớm, việc này hoàn toàn không thể một lần là xong, Vũ Minh đành trả lời: “Vậy lát em quay lại nói chuyện với chủ nhiệm sau.”

Đi ngang qua phòng PR, Vũ Minh nhận được điện thoại của bên khoa ngoại cột sống: “Người anh em, hôm qua bên khoa gửi một ca hội chẩn, hôm nay khi nào cậu sang đây được?”

Vũ Minh dừng bước: “Vẹo cột sống phải không? Chiều tôi qua!”

Đang nói, trong phòng PR có người bước ra, người này tên Tiểu Bành.

Tiểu Bành lên tiếng: “Vũ Minh, rốt cuộc cũng tìm được anh, mau qua bên này thử ống kính.” Rồi sau đó không nói thêm mà kéo Vũ Minh vào trong.

Cánh tay bị Tiểu Bành lôi kéo, Vũ Minh đành phải trả lời với bên kia, “Nếu không thể này đi, cậu gửi tình hình chi tiết bệnh nhân vào di động cho tôi trước nhé.”

Vừa bước vào trong, căn phòng họp rộng lớn bị biến thành một studio, bệnh viện mời một công ty khá có tiếng.

Vũ Minh ngắn người hỏi: “Cái gì thế này?”

“Quay video tuyên truyền. Anh là người phát ngôn chính thức của khoa ngoại. Tìm anh một lúc lâu rồi đấy!”

Quay video tuyên truyền?

Vũ Minh xoay người ra ngoài: “Bên khoa tôi còn cả đồng việc!”

Tiểu Bành lập tức kéo tay anh lại: “Ấy áy, chủ nhiệm chắc chắn sẽ chờ anh thôi!”

Chủ nhiệm phòng PR ló đầu ra khỏi máy quay: “Vũ Minh, cậu như vậy là không được. Đây là nhiệm vụ bệnh viện giao cho bộ phận PR. Chuyện này liên quan đến hình ảnh của cả bệnh viện. Bây giờ cậu cố gắng đừng bận tâm đến công việc nữa, coi như cố gắng chụp tấm ảnh quảng cáo, mấy phút là xong.”

Vũ Minh bị đẩy lên, mày đồng nghiệp nữ đứng bên cạnh mỉm cười bàn luận. Nhiếp ảnh gia thốt lên: “Quá đẹp! Từ hình tượng đến khí chất đều không thể chê vào đâu được, còn thắt cà vạt nữa!”

Chủ nhiệm phòng PR cười hớn hở, Vũ Minh cúi đầu nhìn. Mẹ kiếp! Nếu không phải hôm nay qua Bộ Y tế thì anh chẳng đeo cà vạt làm gì, biết thế đã không đeo.

Trái phải đều có người hô hào, anh đút hai tay vào túi quần, miễn cưỡng chụp hai tấm.

Chủ nhiệm và nhiếp ảnh gia nhìn màn hình: “Vũ Minh, đừng nhíu mày, cười lên một cái!”

Khóe miệng Vũ Minh hơi nhéch lên.

“Không phải, không phải cười kiểu này. Cái này là nụ cười giả tạo. Cười dịu dàng một chút đi.”

Vũ Minh cân nhắc, nhớ lại dáng vẻ Thư Tân tối hôm qua, hàng lông mày anh giãn ra, khẽ mỉm cười.

Cả chủ nhiệm và nhiếp ảnh gia đồng thanh: “A! Đúng rồi, chính là cảm giác này!”

Vũ Minh hỏi: “Xong chưa vậy? Xong rồi thì tôi đi đây!”

Mọi người hầu như đều đã chụp xong, nhìn tới nhìn lui đều cho rằng Vũ Minh phù hợp nhất. Còn bên bác sĩ nữ, nhiếp ảnh gia chỉ vào một cô gái tóc cắt ngắn: “Cô gái này tên gì?”

Vũ Minh ra ngoài, anh vốn định ghé qua ICU thăm bác Cố, nhưng hôm nay quá nhiều ca phẫu thuật, đồng nghiệp không thể chịu nổi, gọi cho anh hơn chục cuộc điện thoại.

Mấy nữ sinh chen nhau nói: “Đây là Thích Mạn khoa nội tiết!”

Vương Giảo Giảo chụp xong, đang định đi khỏi, chợt nghe thấy câu này liền đưa mắt nhìn qua.

Có người nói: “Em thấy trưởng khoa Vũ và Thích Mạn đứng chung với nhau thật sự rất đẹp đôi.”

Những người kia tán thành: “Đúng, bàn về nhan sắc không thể không phục.”

Chủ nhiệm phòng PR nói: “Những người đăng ký chụp xong hết chưa? Còn cán bộ hay nữ sinh nào không?”

Tiêu Bành: “Đều chụp xong rồi ạ!”

*

Hôm nay Thư Tần phải làm gây mê tim, giữa trưa hoàn thành ca phẫu thuật, cô và sư tỷ xuống cẩn tin ăn cơm.

Có khá nhiều ca phẫu thuật nên người xếp hàng ăn trưa vào giờ này cũng đông. Hai ngày trước Thư Tân đã chụp lại quyển sổ ghi chép của Vũ Minh vào điện thoại, không có việc gì làm lại lấy ra xem. Đang xếp hàng chờ lấy cơm, Thư Tân mở ảnh, phóng to, yên lặng ôn tập những điểm quan trọng.

Vừa xem xong một tấm hình, phía sau có mấy bác sĩ ngoại khoa đến. Vừa hết ca nên tinh thần thoái mái hơn, bọn họ cầm khay cơm vừa nói cười, Thư Tân không thể tập trung đọc. Nhớ đến chuyện hôm qua, Thư Tân chọn hai chiếc váy kiểu dáng bình thường, ra vẻ vô tình gửi cho Vũ Minh: “*Màu trắng hay hồng nhạt nhỉ?*”

Trang phục ở bên ngoài có thể không đưa ra bất kỳ tiêu chuẩn nào, nhưng căn cứ vào sự lựa chọn của Vũ Minh có thể dò xét xem anh thích tông lạnh hay tông ấm.

Vũ Minh đang bận nên không trả lời. Thư Tân cũng không có hi vọng nhiều. Trong lúc ăn cơm liếc di động mấy lần, không có động tĩnh, cô ăn nhanh hơn rồi theo sự tỷ về khu phẫu thuật.

Ngang qua phòng 48, Vũ Minh đang ở bên trong, có rất nhiều bác sĩ và y tá.

Tim Thư Tân đập nhanh hơn, cô đến gần nhìn một chút, trong nhóm người đó có cả Trâu Mậu.

Lẽ nào cấp cứu khoa ngoại gan mật? Thư Tân liếc mắt nhìn màn hình, huyết áp bệnh nhân 80 /40mm Hg, sốc huyết áp, lá lách xuất huyết? Hay đã lan qua các cơ quan khác?

Chủ nhiệm La có quy định, bác sĩ cấp thấp chỉ có thể ở bên ngoài chờ trưởng khoa nội trú sắp xếp lên ca phẫu thuật để tránh phân tán tinh thần và

sức lực, để phòng có rắc rối nên cẩn bước vào khu vực đang phẫu thuật.
Nếu như có người vi phạm sẽ nghiêm khắc phê bình.

Thư Tân nhìn Vũ Minh, anh đang cúi đầu chọc vào động mạch cổ tay
của bệnh nhân, không rảnh để ý bên cạnh.

Chương 58

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Thư Tần sợ Trần sư tỷ tìm cô nên chỉ dám đứng ở cửa nhìn mấy lần rồi quay về phòng phẫu thuật lồng ngực, bàn mổ vẫn trống không, người bệnh còn chưa được đưa đến.

Trần sư tỷ đang làm những bước chuẩn bị trước phẫu thuật, thấy Thư Tần trở về thì vội vàng nói: "Em sang hỗ trợ phòng 48 đi, ca cấp cứu kia có khả năng hơi phiền phức."

Thư Tần rất ít khi nghe được hai chữ "phiền phức" trong miệng những bác sĩ ở đây, có thể thấy được tình huống bên kia còn phức tạp hơn cô nghĩ, Thư Tần khẩn trương gật đầu: "Vâng, vậy em qua đó."

Trở lại phòng 48, Thư Tần vừa đi vào đã nghe thấy Vũ Minh nói với bác sĩ trao đổi: "Thông báo cho tuyến hai, tuyến ba, ngân hàng máu, khoa xét nghiệm và ICU, khởi động "Đè án cấp cứu xuất huyết khẩn cấp"."

Bác sĩ xoay người ấn điện thoại trên tường, tốc độ nói chuyện vừa nhanh vừa rõ ràng: "Đây là phòng phẫu thuật số 48, có một bệnh nhân được chuyển tới, bị chảy máu ổ bụng, cần được truyền máu, chúng tôi nghi ngờ bị vỡ gan và lá lách, trước tiên cần mười túi máu đã lọc, tôi sẽ chuyển máu sang đây."

Thư Tần đeo khẩu trang đi vào trong.

Mỗi người đều vùi đầu làm việc của bản thân, toàn bộ phòng phẫu thuật ngoại trừ tiếng máy móc hoạt động thì không có bất cứ âm thanh nói chuyện thưa thãi nào khác.

Hoàn cảnh yên tĩnh như thế nhưng Thư Tần chỉ cảm thấy vô cùng lo lắng.

Trên bàn mổ chính là hai vị bác sĩ khoa gan mật đã có thâm niên, bệnh nhân chảy máu quá nhiều, vị trí chảy máu lại không chỉ có một, sau khi cố định xong xuôi, bọn họ cũng không thực hiện nội soi ổ bụng trước mà trực tiếp mở bụng dò xét. Trâu Mậu và vài bác sĩ cấp thấp ở bên cạnh phụ trách cắt chỉ, nhưng mà người bệnh đã từng thực hiện phẫu thuật bụng trước đây, vết sẹo do chỉ khâu khiến việc mở ổ bụng không dễ dàng.

Huyết áp vẫn giảm không ngừng.

Người bệnh vừa mới được đưa tới vài phút, Vũ Minh đã đo huyết áp động mạch xâm lấn và đặt nội khí quản, sau đó lại xoay người bật cung lượng tim và máy hồi máu tự động để thực hiện truyền máu tự thân. "Máu" vẫn chưa tới, để ổn định sự tuần hoàn của bệnh nhân chỉ có thể tạm thời sử dụng dung dịch lỏng thay thế để hồi phục.

Thư Tần không chờ Vũ Minh dặn dò, chủ động tiến lên hỗ trợ lắp đặt túi ép áp lực truyền dịch, thao tác của cô vừa nhanh chóng vừa chuẩn xác, trợ lý gây mê nhìn một lúc, yên tâm giao chuyện bên này cho Thư Tần, bản thân thì chăm chú nhìn máy hồi máu tự động.

Đường ống của máy hồi máu tự động nhanh chóng được đưa đến bàn mổ, chỉ cần thuận lợi tiến vào trong ổ bụng là bất cứ lúc nào cũng có thể hút những vùng máu tụ bên trong.

Vũ Minh xem xong kết quả phân tích máu lần hai do y tá đưa tới, nói với Thư Tần: "Nồng độ axit lactic đã đạt 2,5, mạch máu ngoại biên quá "xẹp", tăng tốc độ truyền dịch."

Thư Tần gật đầu, chỉnh tốc độ truyền lên cao nhất.

Tốc độ truyền của máy có thể đạt tới 800ml/phút là nhanh nhất. Chất lỏng nóng được đổ vào vòng tuần hoàn máu của bệnh nhân theo một đường thẳng. Sau khi đặt một túi keo, nhịp tim của bệnh nhân đã hơi ổn định, nhưng huyết áp vẫn chỉ là 72/48mmHg.

Trợ lý gây mê vội vàng lấy thuốc co mạch ra, Vũ Minh đưa norepinephrine (1) cho bác sĩ trao đổi: "Trước tiên tiêm một liều lớn, sau đó duy trì tốc độ 10ml/H."

(1) *Norepinephrine: Thuốc hoạt động bằng cách co (hẹp) các mạch máu giúp tăng huyết áp và mức đường huyết.*

Bác sĩ trao đổi chậm rãi đầy ống tiêm, thuốc chui vào vòng tuần hoàn, huyết áp lập tức tăng lên tới 89/45mmHg.

Huyết áp vừa tăng, vẻ mặt của vài bác sĩ trẻ trên bàn mổ cũng bình tĩnh hơn không ít.

Giáo sư Cố nghe được thông báo lập tức chạy tới, thấy một số nghiên cứu sinh đứng trước cửa, ông đẩy vài người ra, nói: "Tán ra hết đi, bên trong đang cấp cứu cho bệnh nhân, đừng đứng đây chặn lối đi."

Lúc bước vào hơi thở khá gấp gáp: "Vũ Minh, tình trạng bệnh nhân như thế nào rồi?"

Vũ Minh trả lời: "Người bệnh 37 tuổi, giới tính nam, được trực tiếp đưa đến bệnh viện chúng ta từ hiện trường tai nạn xe cộ, lúc nhập viện người bệnh đã mất ý thức, xương sườn bên trái có nhiều chỗ bị gãy, gây ra một lượng lớn máu bị tích tụ trong ổ bụng, bước đầu nghi ngờ vỡ gan và lá lách, trên đường đưa tới phòng mổ huyết áp không ngừng giảm xuống, hiện tại lượng máu mất đi đã rơi vào khoảng 3000ml, có khả năng cả bác sĩ phẫu

thuật khoa ngoại và phẫu thuật mạch máu đều sẽ phải lên bàn mổ, máu đang trên đường chuyển tới từ ngân hàng máu. Hiện tại lượng Hemoglobin (2) không tới 4,5g, vẫn đang tiếp tục mất máu, đã khởi động đè án cấp cứu khẩn cấp."

(2) *Hemoglobin còn gọi là huyết sắc tố, là một protein màu gồm hai thành phần là nhân heme và globin. Heme là một sắc tố đỏ. Mỗi heme gồm một vòng porphyrin và một Fe²⁺ chính giữa. Một phân tử hemoglobin gồm có 4 nhân heme, chiếm 5% trọng lượng của phân tử Hb.*

Thư Tân nghe đến nỗi da đầu lạnh toát, những tình huống thực tế gặp phải trên bàn mổ sẽ phức tạp hơn nhiều so với ca bệnh trong sách vở, nếu như sau này cô tự mình đảm nhiệm, không biết có thể bình tĩnh xử lý từng bước như Vũ Minh hay không. Vấn đề then chốt ở đây chính là tư duy phải mạch lạc rõ ràng, đồng thời thao tác cũng phải chính xác nhanh nhẹn.

Lúc này, bác sĩ trên bàn mổ cuối cùng cũng tiến vào ổ bụng, khắp tầm nhìn đều bị máu tích tụ che phủ, bởi vì vị trí bị chảy máu quá rộng, phó chủ nhiệm khoa gan mật nhanh chóng quyết định trước tiên đe lại gan và lá lách bị vỡ: "Vương Xán, chủ nhiệm của chúng ta đang trên đường tới, cậu nhanh chóng gọi điện cho chủ nhiệm khoa mạch máu và khoa lồng ngực, thông báo bọn họ nhanh chóng đến phòng mổ số 48 hội chẩn, có khả năng ruột cũng xảy ra vấn đề, khoa lâm sàng cũng phải chuẩn bị lên bàn mổ. Giáo sư Cố, Vũ Minh, vị trí bị thương của người bệnh quá rộng, có lẽ sẽ xuất huyết khoảng 5000ml trở lên."

Xem ra cần nhiều khoa phối hợp cứu chữa rồi, giáo sư Cố gọi điện thoại cho chủ nhiệm La: "Chủ nhiệm La, phòng 48 có ca cấp cứu, ông mau chóng tới đây một chuyến."

Sau đó lại hỏi: "Bao giờ ngân hàng máu tới?"

Bác sĩ trao đổi nói: "Vừa mới gửi mẫu máu sang, chắc khoảng 15 phút sẽ có."

Thư Tân mở hệ thống gây mê ra, bắt đầu làm ghi chép, hơi cử động một chút mới phát hiện sau lưng cô đã đầm đìa mồ hôi.

Hệ thống tuần hoàn của người bệnh đã cận kề sự sụp đổ, chất lỏng thay thế và thuốc co mạch máu chỉ có thể duy trì một khoảng thời gian thôi, hiện tại thứ cần thiết nhất chính là hồng cầu.

Nhưng ngân hàng tiếp máu phải có quy trình, nhanh nhất cũng phải kiểm tra phản ứng chéo trước.

Thư Tân liên tục nhìn về phía cửa, ước gì ngân hàng máu lập tức đưa máu đến. Trong những tình huống như thế này, mỗi giây thời gian trôi qua cũng đồng nghĩa với việc sinh mạng của bệnh nhân mất đi một phần.

Vũ Minh dứt khoát dừng mọi thao tác trên tay, chăm chú nhìn máy hồi máu tự động của người bệnh.

Thư Tân thì lại nhìn mạch đập và đường cong điện tâm đồ của bệnh nhân, chỉ số chỉ cần hơi gọn sóng, lòng cô lại thấp thỏm thêm một chút, nếu như một lát nữa ngân hàng máu không chuyển máu đến, cô nghĩ tim mình cũng đập loạn rồi.

Cũng may vào thời điểm huyết áp của bệnh nhân lại giảm một lần nữa thì túi máu tự thân đầu tiên được rút ra.

Vũ Minh đưa túi máu cho bác sĩ trao đổi, nói một chữ ngắn gọn: "Truyền."

Bác sĩ trao đổi treo túi máu lên phía trên, tay hơi run.

Dòng máu đỏ tươi nhanh chóng tiến vào tĩnh mạch, huyết áp của người bệnh dần tăng trở lại.

Ngay sau đó, Vũ Minh thu được túi máu tự thân thứ hai, không kịp kiểm tra kết quả trên máy tính mà trực tiếp gọi cho khoa xét nghiệm: "Đúng, tôi muốn kết quả xét nghiệm máu thông thường, xét nghiệm đông máu và kết quả hội chứng đông máu rải rác nội mạch." (3)

(3) *Về lâm sàng, là hiện tượng chảy máu do đông nhiều, nghĩa là đông thời có cả 2 biểu hiện là: hội chứng chảy máu và hội chứng đông máu.*

Nghe báo cáo xong, Vũ Minh nhìn về phía giáo sư Cố: "400u Prothrombin phức hợp và 2g fibrinogen." (4)

(4) *Những chất có tác dụng cầm máu.*

Giáo sư Cố gật đầu, còn nói: "Tiếp tục bổ sung những yếu tố đông máu, cố gắng hết sức làm tốt những biện pháp giữ ấm, Tiểu Lưu lập tức làm xét nghiệm TEG (5), đầy máy khử rung tim tới đây."

(5) *TEG: một chỉ số phản ánh những thay đổi năng động của đông máu.*

Đường ống chuyên dụng dành cho sản phẩm máu vang lên âm báo, cuối cùng ngân hàng máu cũng gửi nhóm hồng cầu đầu tiên đến. Mọi người trong phòng phẫu thuật đều cảm thấy âm báo nhắc nhở này bây giờ thật tuyệt vời biết bao, bác sĩ trao đổi với nhau tốc độ nhanh nhất, sau đó thực hiện đầy máu với vài y tá tổ cấp cứu.

Bệnh nhân vẫn đang chảy máu, hai bác sĩ mổ chính đang cắt bỏ phần gan và lá lách bị dập nát lẫn những vị trí bị xuất huyết khác, Trâu Mậu và những người khác phụ trách việc đè lên và nhét băng gạc.

Vũ Minh và giáo sư Cố giám sát kết quả cung lượng tim, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành phân phôi tốc độ bổ sung chất lỏng, hiện tại lượng máu toàn thân của bệnh nhân quá ít, chỉ cần làm một điều đó là "nhanh".

Đột nhiên cửa phòng phẫu thuật bị đẩy ra, mấy bác sĩ sừng sỏ xuất hiện, phó trưởng khoa Liễu chạy tới, chủ nhiệm La và chủ nhiệm khoa mạch máu còn đang đeo khẩu trang, chủ nhiệm khoa gan mật lên tiếng: "Mau giúp tôi mặc quần áo."

Đây đều là những "lão tướng" kinh nghiệm đầy mình, nhát thời tất cả cùng tiến vào phòng phẫu thuật mặc quần áo chuẩn bị lên bàn mổ, phòng giải phẫu không còn yên tĩnh như lúc nãy nữa.

Mấy vị chủ nhiệm bắt đầu cầm máu, cắt rời khâu, từ nhanh đến chậm, từ nặng đến nhẹ.

Như đã dự đoán từ trước, nhiều phần nội tạng của bệnh nhân bị tổn thương, toàn bộ mạch máu nội tạng trong ổ bụng đều cần nối lại. Một ca cấp cứu cần bốn khoa liên thủ ra tay, bất cứ lúc nào phó trưởng khoa Liễu cũng có thể điều động các phòng lâm sàng tham gia công tác cấp cứu, ông thành lập tổ cấp cứu lâm thời do bản thân làm tổ trưởng và chủ nhiệm La làm phó tổ trưởng.

Chủ nhiệm La nhanh chóng phán đoán xong tình huống toàn thân của người bệnh, sau đó lại bàn bạc với Vũ Minh và giáo sư Cố phương án cấp cứu.

Những bác sĩ trên bàn mổ thay đổi từng nhóm một, sau khi phẫu thuật gan mật thì đến lượt phẫu thuật mạch máu, khoa mạch máu xuống bàn mổ thì ngay sau đó là khoa lâm sàng và khoa chỉnh hình.

Toàn bộ quá trình Thư Tân đều phụ trách việc điều chỉnh tốc độ truyền dịch và ghi chép.

Vũ Minh và chủ nhiệm La có cùng suy nghĩ trong phương án cấp cứu, ngoài việc điều trị thiếu máu thì việc giảm bớt áp lực cho tim và thiếu hụt oxy cũng được cân nhắc tới.

Nhiệt độ thân thể và huyết áp của người bệnh từ từ tăng trở lại, trong túi đựng nước tiểu khô quắt cuối cùng cũng có nước tiểu.

Bầu không khí trong phòng phẫu thuật vẫn căng thẳng như thế, nhưng trong sự căng thẳng này lại chất chứa thêm hi vọng.

Không biết ai đó trên bàn mổ nói một câu: "Ai tới giúp tôi đỡ Tiêu Trình với, ngất xỉu rồi."

Thư Tân sững sờ, y tá tên Tiêu Trình là một người rất vui tính. Cô còn nhớ lần trước đi hát karaoke, Tiêu Trình ngồi cùng với Cố Phi Vũ, còn nói mình lớn hơn Thư Tân hai đến ba tuổi, bảo cô gọi cô ấy là chị Trình.

Mấy y tá khác đang pha thuốc nên không chạy tới được.

Mà xung quanh đều là đồng nghiệp nam, hơn nữa cũng đều đang trên bàn mổ, chủ nhiệm La với Vũ Minh đang đứng cạnh máy gây mê, đều cách Tiêu Trình rất xa.

Thư Tân vội vàng thả bệnh án trong tay xuống, chạy tới giúp đỡ.

Bác sĩ trao đổi đỡ Tiêu Trình: "Đã đứng trên bàn mổ cả một ngày, buổi trưa thì khám rồi lại cấp cứu, đến tận bây giờ đứng trên bàn mổ cũng chưa kịp ăn cơm, dù là ai cũng không chịu nổi. Tiêu Trình, cô uống tạm nước đường đi, tôi đi giao ban ca đêm cho, cô mau xuống ăn cơm nhanh lên."

Vũ Minh nhìn thời gian, đã hơn 11 giờ rồi, vội vàng cấp cứu bệnh nhân, anh cũng quên mất không cho Thư Tân tan làm rồi.

Chờ Thư Tân sắp xếp cho Tiêu Trình xong, anh khẽ nói với cô: "Nơi này chắc còn phải bận đến tận nửa đêm, em tan làm trước đi."

Thư Tần lắc đầu, cả buổi chiều và buổi tối cô đều ở phòng phẫu thuật này rồi, bệnh nhân nguy kịch không nên tùy tiện giao ban, Vũ Minh biết hiện tại nên để người khác thay cô đi khoa Điều trị đau thu thập số liệu bản mẫu. Đây là lần đầu tiên cô có cơ hội học tập kinh nghiệm của ca phẫu thuật lớn như thế này, đừng nói đi vệ sinh, ăn cơm Thư Tần cũng chỉ tùy tiện nuốt vài miếng, lạ lùng là cô chẳng cảm thấy mệt chút nào hết, ngược lại còn thấy bản thân tràn trề sức lực, ca phẫu thuật đã sắp kết thúc rồi, kết quả phân tích máu cuối cùng của bệnh nhân cho thấy nồng độ axit lactic đã giảm từ 2.5 xuống 1, chỉ số Hemoglobin lại tăng lên đến 7.0, hệ tuần hoàn đang đi vào giai đoạn ổn định, chức năng tim cũng duy trì ở trạng thái bình thường, những điều này đều là tín hiệu dự đoán bệnh tình của người bệnh đã trở nên tốt hơn, tất cả đều khiến cho người ta cảm thấy phấn chấn.

Vũ Minh nhấn mạnh: "Nhưng ngày mai em vẫn phải đi làm đấy."

Thư Tần nhìn anh, đương nhiên cô không muốn ra khỏi đây, vừa muốn hoàn thành ca giải phẫu này vừa muốn biết chẩn đoán tình trạng bệnh nhân.

Chủ nhiệm La mở miệng: "Thư Tần, bạn cả một ngày rồi, em về đi, đừng ngất xỉu như Tiểu Trình vừa nãy."

Thư Tần khó xử mím cười: "Chủ nhiệm, nhưng em muốn học tập kinh nghiệm của thầy."

Chủ nhiệm La nở nụ cười: "Hôm nay em đã học không ít rồi, việc học cũng không phải nhất thời là xong được, em phải về chăm sóc sức khỏe, mai còn đi làm nữa."

Lời này còn chưa dứt thì cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ ca đêm đã tiến vào tham gia cứu chữa, một phòng toàn người là người, Thư Tần không còn ch襻 đứng, biết nói gì nữa cũng vô ích nên cô bèn giao ban với bác sĩ ca đêm.

Thư Tân đi ra hành lang, Vũ Minh tạm thời giao công việc trong tay cho giáo sư Cố rồi theo cô ra ngoài.

Thời gian không có nhiều, anh nói ngắn gọn: "Đến kí túc xá thì gọi điện cho anh."

Thư Tân: "Dinh dưỡng trong cơm hộp khoa lâm sàng không tốt, lần nào giáo sư Hoàng cũng bảo dì Lưu phần cơm cho anh, anh về nhớ hâm nóng lên ăn nhé."

Vũ Minh: "Anh về thì muộn quá, hay em về nhà hâm lại giúp anh?"

Thư Tân cởi găng tay bắn ra, chǎng qua Vũ Minh lại muốn cô sang nhà anh thôi, nhưng ngày hôm qua cô đã không về rồi, nếu hôm nay lại không về nữa, kí túc xá nhiều con mắt như vậy, muốn giấu cũng không giấu nổi.

"Em đi đây, buổi trưa có gửi WeChat cho anh, khi nào anh rảnh nhớ trả lời em nhé."

"Gửi cái gì?"

"Anh mở ra xem là biết mà."

Có y tá trong phòng giải phẫu gọi Vũ Minh: "Trưởng khoa Vũ, anh vào đây môt lát."

Vũ Minh không kịp nhìn điện thoại liền quay người đi vào, Thư Tân đứng đây, một mình đến bồn rửa tay. Lúc trở về kí túc xá đã là 11 rưỡi, trên tầng hõn nửa phòng vẫn sáng đèn, Thịnh Nhất Nam đi dép lê, đứng ở hành lang vừa nhìn sách vừa nghe điện thoại.

Thư Tân liếc mắt ra hiệu với cô ấy rồi đẩy cửa phòng kí túc, rửa tay xong liền nhắn tin cho Vũ Minh: "Em về kí túc xá rồi."

Gửi tin xong cô liền đi tắm rửa, lúc tắm Thư Tân mới phát hiện bởi vì buổi sáng hôm nay đứng quá lâu nên chân hơi sưng lên, cô dứt khoát nằm dài trên giường, gác cao chân lên chồng chǎn, lại lấy sổ tay ra ghi chép lại ca phẫu thuật, kinh nghiệm như thế này không dễ có được, nhất định phải vừa học vừa nhớ, nếu ngủ một giấc tỉnh lại rồi mới viết thì sẽ để sót rất nhiều chi tiết nhỏ.

Ghi chép đến 12 giờ, Thư Tân chuẩn bị đi ngủ thì Vũ Minh nhắn tin lại: "*Hồng nhạt.*"

Lỗ tai Thư Tân ửng đỏ, trong lòng nghi ngờ không biết Vũ Minh có đoán được mục đích cô hỏi anh không, nhưng lại cảm thấy không thể, anh chẳng nhạy cảm tí nào trong phương diện này.

Cô chuyển chủ đề khác: "*Bệnh nhân thế nào rồi anh?*"

Một lúc sau anh mới trả lời: "*Bình an.*"

Hai chữ ngắn ngủi nhưng đủ để chứng minh mọi nỗ lực hôm nay không hề uổng phí, những chi tiết nhỏ cụ thể thì mai mới hỏi lại được, Thư Tân để điện thoại xuống, vốn định ngủ luôn nhưng nhìn một lúc lại bật WeChat lên.

Mở phần mềm mua sắm ra, cô thầm nghĩ, kế hoạch là vào thứ sáu, nếu muốn ngày mai nhận được hàng thì phải đặt mua tại cửa hàng cùng thành phố. Cô lướt phần mềm mua sắm, chọn một cửa hàng đồ lót Nhật Bản có danh tiếng, cửa hàng này có ba ưu điểm: Hàng săn có, cùng thành phố, phong cách và kiểu dáng hơn hẳn những mẫu váy ngủ khác cô đã xem.

Khuyết điểm sao, chỉ là hơi đắt một chút.

Thư Tân chọn lựa kĩ lưỡng từng mẫu một, sau đó quyết định không mua áo khoác mới mùa thu này, chọn một chiếc váy ngắn, nhẹn đau đặt mua.

***

Sáng hôm sau, quả nhiên chủ nhiệm La có đề cập đến ca phẫu thuật lớn mà toàn bộ các khoa phải ra tay ngày hôm qua, nói xong lời cuối cùng, ông có nhắc tới ghi chép gây mê của Thư Tân: "Ca phẫu thuật lớn với quy mô toàn bộ các khoa ra tay như vậy, có rất nhiều phương pháp chữa trị đa dạng, bác sĩ trực ban đã ghi chép lại toàn bộ những loại thuốc và phương pháp trị liệu, sau đó tiến hành đối chiếu thì không hề có chỗ nào sai sót cả. Điều này không chỉ phản ánh thái độ làm việc mà còn thể hiện năng lực cá nhân của em ấy."

Ánh mắt của mọi người phóng tới từ bốn phương tám hướng, Thư Tân không khỏi xấu hổ, cô không thích khoe khoang trước mặt người khác, nhưng người đang khen lại là thầy hướng dẫn của cô, liếc mắt nhìn Vũ Minh, anh đang vội vàng viết bệnh án cấp cứu, không biết có nghe thấy lời nay không.

Thư Tân nghe nói bác Cố đã thuận lợi chuyển từ ICU sang phòng bệnh thường rồi, chờ lúc giao ban, thửa dịp có thời gian, cô liền mang theo hoa quả đến phòng bệnh thường khoa lồng ngực thăm bác Cố.

Mới vừa vào tháng máy đã nhận được cuộc điện thoại lạ: "Cô Thư, chuyển phát nhanh của cô đến rồi, cô ra nhận đi, tôi còn phải đi giao những đơn khác."

"Nhanh như thế sao?" Thư Tân suy nghĩ một lúc, ở kí túc xá ban ngày không có người nhận hộ, địa chỉ cô điền là khoa lâm sàng.

Nhưng cô chỉ là thực tập sinh, không có bàn làm việc ở khoa lâm sàng, càng không có tủ riêng.

"Phiền anh giao đến bàn làm việc của Vũ Minh nhé, tôi sẽ gửi số điện thoại cho anh, anh giao cho anh ấy hộ tôi."

Nhân viên chuyển phát nhanh làm theo.

Thư Tân cầm một đồng hồ trên tay, lúc đi qua phòng bệnh Điều trị đau, cô dứt khoát để cốc nước và sách vào văn phòng rồi mới quay lại thang máy. Bởi vậy nên bị chậm mất một lúc.

Đến ngoài phòng bệnh thường khoa lồng ngực, Thư Tân hỏi số giường của bác Cố, sau đó mở cửa phòng bệnh, trong phòng chất đầy hoa tươi và trái cây, tiếng cười nói mềm mại dễ nghe, cô mỉm cười mang theo hoa quả đi vào, trong phòng nhiều người, cô cũng không nhìn kỹ.

Giáo sư Hoàng gọt táo, hình như bà đang thương lượng chuyện cuối tuần này mời đồng nghiệp khoa nội tiết và khoa chỉnh hình đi ăn cơm.

Chu Văn và Cố Phi Vũ thì nhìn điện thoại di động: "Tôi mai có thể bảo Vũ Minh đưa Thư Tân đến, trời ơi, tên nhóc này chụp ảnh thật tốt, không hổ danh xuất thân ngành nhiếp ảnh chuyên nghiệp."

Cố Phi Vũ ngược lên: "Sư muội Thư Tân, bố anh đang nói muốn gấp em."

Thư Tân nhìn về phía ông lão nằm trên giường bệnh: "Cháu chào bác Cố."

Chủ nhiệm Cố mỉm cười quan sát kỹ Thư Tân, thân thể ông đang dần hồi phục, chỉ là tốc độ rất chậm, miệng ông mở ra khép lại như muốn nói gì đó.

Giáo sư Hoàng vẫy tay: "Thư Tân, lại đây."

Sau đó ánh mắt bà lại nhìn ra phía sau cô: "Ô, Vũ Minh à?"

Thư Tần quay đầu, không phải Vũ Minh thì là ai, anh mặc áo blouse trắng, ống nghe vắt trên cổ theo thói quen.

Anh vội vàng nghe điện thoại, chắc là nửa đường thì gặp nhân viên chuyển phát nhanh, trong tay vẫn còn cầm hộp. Vốn Thư Tần không coi đây là chuyện gì to tát nhưng nhìn kĩ thì trên hộp có in logo cửa hàng đồ lót Nhật Bản này, cửa hàng này rất nổi tiếng, người biết cũng không ít. Nụ cười trên mặt Thư Tần cứng đờ, trời ơi, sao cửa hàng này cứ phải in logo trên hộp làm cái gì cơ chứ?

Chương 59

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Vũ Minh đang nghe điện thoại trong khoa, lúc đến gần anh đưa hộp đồ trong tay cho Thư Tân.

Vừa rồi ở khoa có nhân viên chuyển phát nhanh tìm anh, vốn anh còn tưởng là phòng thí nghiệm gửi thuốc tới, lúc ký nhận xong mới biết người nhận là Thư Tân, sợ cô cần dùng gấp nên liền mang sang đây cho cô.

Tâm mắt Chu Văn rơi xuống hộp đồ, sau đó lại nhanh chóng cúp mắt.

Lúc đầu Cố Phi Vũ còn hơi nghi ngờ nhưng hình như nhớ đến gì đó, anh ta nhếch mép cười: "Vũ Minh, cậu với sư muội Thư Tân hẹn nhau sao, một trước một sau cùng tới trùng hợp như vậy."

Thư Tân xấu hổ nhìn trái nhìn phải, cũng may giáo sư Hoàng với mấy vị trưởng bối không có biểu hiện gì, hiển nhiên là họ không biết nhãn hiệu này. Cô miễn cưỡng nhận lấy hộp đồ, lúc đi tới bên giường thì giả vờ tùy ý giấu nó đi sau đống hoa quả.

Vũ Minh nhìn bóng lưng của Thư Tân, hình như có gì không đúng lầm, vừa rồi trong thang máy mấy người đồng nghiệp nữ cũng có biểu cảm rất kỳ lạ.

Điện thoại vẫn chưa tắt, anh đưa mắt đánh giá cái hộp kia, trên đường đi bộn quá chưa nhìn kỹ, chỉ thoáng thấy bên ngoài hộp có in logo màu hồng

nhạt, anh đoán là Thư Tân mua đồ trang điểm gì đó, chẳng lẽ bên trong có đồ vật khác hay sao?

Thư Tân đi tới bên giường, những nếp nhăn bên khói mắt chủ nhiệm Cố gấp thành từng tia, khi ông mỉm cười, nếp nhăn càng hằn sâu hơn, chủ nhiệm Cố chăm chú nhìn Thư Tân, mở miệng thật khẽ: "Chào cháu."

Thư Tân bắt lấy tay ông: "Chủ nhiệm Cố, bác đã khỏe hơn chưa ạ?"

Chủ nhiệm Cố nháy mắt mấy cái, cho dù đang nằm trên giường bệnh nhưng dáng vẻ của ông vẫn lộ ra sự lạc quan.

Vũ Minh không nghiên cứu logo kia nữa, cúp điện thoại đi đến bên cạnh Thư Tân, nhìn máy giám sát, thấp giọng hỏi: "Hôm nay bác cảm thấy miệng vết thương như thế nào?"

Chủ nhiệm Cố nói câu gì đó, Vũ Minh cúi người nghe xong liền đứng thẳng dậy, tăng tốc độ truyền dịch ở bên cạnh giường lên.

Giáo sư Hoàng kéo Thư Tân: "Vừa rồi còn vừa nhắc đến cháu với ông Cố, khoảng thời gian ông ấy ngã bệnh này, cháu thường xuyên qua đưa cơm, còn giúp đỡ rất nhiều nữa, bình thường công việc cũng bận rộn như vậy, khổ cho cháu rồi."

Cố Phi Vũ hờn dỗi: "Lại chẳng phải vận may của Vũ Minh quá tốt sao, theo đuôi được cả sư muội Thư Tân."

Chu Văn đập một cái sau gáy anh ta: "Cậu có thể đừng ghen tị như thế được không, người ta gọi đây là lưỡng tình tương duyệt." (1)

(1) *Lưỡng tình tương duyệt: Đôi bên đều có tình cảm với nhau.*

Cố Phi Vũ thỏa sức cười nhạo: "Bây giờ mới lưỡng tình tương duyệt thôi, chị đừng quên lúc ấy tên nhóc này theo đuổi người ta đến nỗi sắp phát khóc đấy."

Mọi người ở đây đều lộ vẻ tò mò, Thư Tân suy nghĩ định nói sang chuyện khác, Vũ Minh đập Cố Phi Vũ một cái: "Sao cậu lâm nhảm nhiều thế, có phải định chọn nhà hàng ở bên cạnh bệnh viện không?"

Cố Phi Vũ nói: "Đúng, là quán Đông Phong, lái xe ra đây cũng không tới mười phút, từ đã bảo ông chủ giữ cho chúng ta hai chỗ để xe, cậu cũng đưa Thư Tân sang đây sớm nhé."

Giáo sư Hoàng: "Bác Cố của cháu cũng sắp xuất viện rồi, lần này nằm viện may mà được các vị đồng nghiệp giúp đỡ, cuối tuần tất cả mọi người không có ở bệnh viện, lần sau lại tụ tập thì cũng rất phiền phức, thôi thì bác nghĩ tối mai mời một nhóm người thân thiết trong bệnh viện ăn một bữa cơm nên liền chọn nhà hàng ở gần đây, 6 giờ tối mai, vừa lúc mọi người tan làm thì qua đó ăn cơm luôn, Thư Tân, mai cháu có thời gian không? Nếu cháu không rảnh thì đành hẹn khi khác vậy."

Vũ Minh nhìn Thư Tân, cuối tuần đã hẹn đến nhà cô ăn cơm, nếu hẹn lại bữa khác e rằng ảnh hưởng đến kế hoạch của gia đình cô, nhìn ra Thư Tân cũng không có ý định phản đối đi ăn cơm, anh khẽ cười: "Vâng, cô ấy có thời gian."

Thư Tân mỉm cười đút tay vào túi áo blouse, những cái khác thì cô không lo lắng nhưng chỉ lo về việc thu thập số liệu mẫu ở phòng bệnh Điều trị đau, nghe Vũ Minh nói như thế, cô biết là lại phải phiền sư huynh Vương Nam đến phòng Điều trị đau rồi.

Từ trước tới nay đã làm phiền sư huynh Vương Nam đến mấy lần, quả thực phải xin lỗi anh ta, nhưng bữa ăn cơm đã được chọn vào thứ sáu, cô không muốn khiến mọi người lại phải đổi thời gian, liền nói: "Dì Hoàng, ngày mai cháu tan làm sẽ đến ạ."

Giáo sư Hoàng rất vui vẻ: "Được rồi, Vũ Minh với Thư Tân đều thông nhất rồi, Cố Phi Vũ, con gọi điện thoại cho mấy cô chú bên khoa nội tiết với khoa chỉnh hình nhẹ, tuy mẹ đã mời họ rồi nhưng đến cái tuổi này của chúng ta, có quá nhiều chuyện mà trí nhớ lại kém, tốt nhất con vẫn nên xác nhận lại với họ một lần nữa."

Cố Phi Vũ lấy điện thoại di động ra: "Bây giờ con đi gọi đây."

Nhưng còn chưa ấn số thì màn hình điện thoại đã tối sầm lại, Cố Phi Vũ nói: "Trời ạ, cái điện thoại này chẳng biết lại dở chứng gì nữa, mỗi ngày phải sạc pin gần chục lần, bất cứ lúc nào cũng có thể sập nguồn."

Chu Văn: "Chắc bị hỏng, đã đến lúc cậu đổi di động rồi đấy."

Thư Tân lấy sạc của mình ra, khẽ nói: "Cố sư huynh, trước tiên anh dùng tạm sạc của em đi."

Cố Phi Vũ: "Cảm ơn sư muội Thư Tân, hảy, không được, sạc của em dùng cho Android, của anh là Apple, không dùng được."

Vũ Minh đưa điện thoại di động của mình cho anh ta: "Dùng của tớ đi."

Cố Phi Vũ vào danh bạ của Vũ Minh: "Những người khác đều liên hệ được rồi, chỉ còn lại chủ nhiệm Uông thôi, chiều hôm qua dì ấy đi nơi khác họp, không biết thứ sáu có thể về kịp không, cũng chưa đồng ý là có tới ăn cơm không nữa."

Điện thoại được kết nối, Cố Phi Vũ mở miệng: "Dì Uông... Ông cô là?"

Giáo sư Hoàng cầm một miếng táo cho chủ nhiệm Cố: "Đưa điện thoại cho mẹ."

"À, đúng, tôi là Cố Phi Vũ, phiền cô chuyển lời cho giáo sư Uông, cảm ơn."

Cố Phi Vũ cúp điện thoại: "Dì Uông sẽ gọi lại sau, vừa nãy là học trò của dì ấy nghe điện thoại, cái tên này rất quen."

Chu Văn: "Thích Mạn à? Dì Uông rất thích cô ta, đi đâu đều dẫn theo cô học trò này."

"Sao chị lại biết cô ta?"

"Nãy chị thấy cô ta trong video tuyên truyền."

Điện thoại của Vũ Minh lại vang lên, bên khoa tim gọi đến hỏi chuyện, Thư Tần ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường trong phòng, đã hơn 7 giờ, cô chưa ăn cơm, thấy Vũ Minh còn đang bận bịu, cô liền cười nói với mấy người giáo sư Hoàng: "Dì Hoàng, các vị giáo sư, cháu phải đi phòng Điều trị đau dây ạ, chủ nhiệm Cố, bác hãy nghỉ thật tốt nhé, mai cháu sẽ quay lại thăm bác."

Cô nói xong liền đến chỗ lúc nãy để hộp đồ, dùng người che cái hộp, cười híp mắt đi ra ngoài.

Giáo sư Hoàng tiễn đến cửa: "Cố Phi Vũ, con đi tiễn Thư Tần đi."

Vũ Minh còn đang nghe điện thoại, anh nói với giáo sư Hoàng: "Bác quay lại đi, cháu đưa Thư Tần về là được rồi ạ."

Hai người đi tới chỗ thang máy, Thư Tần chờ Vũ Minh nghe điện thoại xong mới hỏi anh: "Buổi tối anh sẽ đến phòng Điều trị đau ạ?"

Thang máy đến rồi, hai người một trước một sau đi vào, có quá nhiều người nên Vũ Minh dùng cánh tay che chở cho Thư Tần, cô đứng trước

người anh.

"Anh phải đến khoa tim trước, buổi tối lại tới khoa bàn giao công chuyện, em về nhà ăn cơm trước đi, nếu buổi tối anh vẫn chưa hết bận thì em hãy tự tan làm trước."

Tiếng nói của anh vang lên trên đỉnh đầu cô, cô quay lại hỏi: "Vậy em để cơm ở phòng đọc sách nhé, anh nhớ tranh thủ ăn đầy, đừng để nguội."

Vũ Minh đồng ý, ánh mắt rơi vào chiếc hộp trong tay cô, thấp giọng hỏi: "Trong hộp đựng gì thế em?"

Cô vội vàng nghiêng người sang, hai tay càng ôm cái hộp chặt hơn: "Không có gì, chỉ là mỹ phẩm thôi."

Mỹ phẩm mà phải thầm thầm bí bí thế sao? Anh cười thương lượng với cô: "Để anh xem một chút được không?"

Thư Tân: "Không được. Chẳng có gì đáng xem cả, hơn nữa anh xem cũng không hiểu."

Cửa thang máy vừa mở, cô đã chạy ra ngoài: "Em đi đây, ăn cơm xong sẽ gọi điện thoại cho anh."

Đến khoa, thừa dịp trong hành lang không có ai, Thư Tân tìm cách tiêu hủy hộp đồ, lấy váy ngủ bên trong giấy bọc ra, cũng không kịp kiểm tra cẩn thận, nhanh chóng nhét hộp vào trong thùng rác.

Quả nhiên Vũ Minh không tới phòng Điều trị đau, Thư Tân nên đọc sách thì đọc sách, nên đổi chiếu bản mẫu thì đổi chiếu, thấm thoát đã đến 10 giờ thì chuẩn bị tan làm.

Quay về kí túc xá, Thịnh Nhất Nam còn chưa về, Thư Tân đến chở tủ quần áo lấy ra một bộ quần áo dài tay, sau đó lấy bộ váy ngủ đi vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại cẩn thận kiểm tra. Váy ngủ màu hồng nhạt có thắt lưng, độ dài chỉ ngang đùi, bên dưới là một chiếc quần đùi cùng màu, chất liệu mỏng trong suốt. Lần đầu tiên mua loại quần áo thế này, bản thân cô cũng thấy xấu hổ.

May là hãng này còn có những loại áo ngủ, váy ngủ bình thường nữa, không chỉ có mỗi loại như thế này, bị nhiều người nhìn thấy như vậy nhưng vẫn có thể miễn cưỡng giải thích là mua kiểu dáng khác.

Cô ngâm nó trong nước giặt, không dùng tay vò, Thịnh Nhất Nam trở về, giọng nói vang lên từ bên ngoài: "Thư Tân, hôm nay cậu về sớm thế, sắp tắm xong rồi hả?"

Thư Tân nói: "Tớ đang giặt quần áo, có đặt trà sữa ở trên bàn ấy, đá vẫn chưa tan đâu, cậu mau uống đi."

Thịnh Nhất Nam: "Wow, quán này mới mở hả?"

"Ngon không?"

"Ừm, ngon lắm."

"Tớ biết cậu sẽ thích mà."

Thư Tân giặt sạch váy, gỡ quần áo trên giá phơi xuống, suy nghĩ một chút, cô liền treo váy ngủ ở bên trong, treo bộ quần áo dài tay ra ngoài, để như thế thì chí ít từ ngoài nhìn vào sẽ không thấy gì hết.

Sợ gió thổi bay, cô lại dùng kẹp quần áo cố định lại chõ bả vai, sau đó mới treo lên dây phơi quần áo. Mấy ngày gần đây đều có nắng, khí hậu cũng khô mát, quần áo sẽ nhanh khô thôi.

***

Ngày hôm sau, Vũ Minh và giáo sư Tào liên hệ về vấn đề sân bãi với trung tâm hội nghị nên không có ở khoa, Thư Tân bận bịu đến 6 giờ rồi thay quần áo đi ra.

Lúc đi ngang qua phòng làm việc của bác sĩ, Thư Tân nghe thấy bên trong có người nói chuyện: "Chuyện này làm sao mới ổn đây nhỉ? Tôi đều không quen biết những người khác, chỉ nhận ra trưởng khoa Vũ, anh ấy có nhiều phiếu như vậy, chẳng muốn bỏ phiếu nữa. Ô, cô bé này là ai, số phiếu cao thế."

Ngô Mặc nói: "Đây là Thích Mạn. Hôm nay có người hỏi tôi cô ấy có phải bạn gái của Vũ Minh không, tôi nói là Thư Tân khoa chúng ta."

Thư Tân dừng chân lại, đám người đang túm tụm trước máy vi tính, một người dùng chuột lướt trang web, những người khác cầm hộp cơm ăn.

Ngô Mặc quay đầu nhìn thấy Thư Tân: "Thư Tân, đang nói đến cậu này, sao cậu không đăng ký vậy?"

Thư Tân hỏi: "Bây giờ còn đăng ký được nữa không?" Hai ngày trước cô quá bận, ban ngày thì giúp đỡ chăm sóc bác Cố, buổi tối không phải đến phòng Điều trị đau thì là chuẩn bị cho cuộc thi Tiếng Anh, căn bản không để ý đến thông báo của bệnh viện. Hơn nữa không phải nói điều kiện tham gia là công chức của bệnh viện sao, thực tập sinh cũng được đăng ký à?

Ngô Mặc nói: "Bây giờ không kịp nữa, hết hạn hôm qua rồi. Thì ra là cậu không đăng ký, từ còn tưởng không tìm thấy ảnh cậu, cậu xem, nhiều thực tập sinh khoa chúng ta đều đăng ký đầy."

Thư Tân nhìn thấy ảnh của Vũ Minh đầu tiên, bình thường anh rất ít cười, không ngờ lúc cười đem lại cảm giác khó tả như vậy, nếu nhìn sâu vào

đôi mắt đen kịt của anh sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác anh rất có sức hấp dẫn. Bên phải là bức ảnh của Thích Mạn, ngũ quan ưa nhìn, khí chất trang nhã, xếp ở vị trí thứ hai.

"Các cậu đừng nói, Vũ Minh cười lên rất có lực sát thương, không biết hôm đấy có chuyện gì mà anh ấy lại vui vẻ như thế nhỉ?"

Vương Giáo Giáo nói: "Lúc chụp ảnh tôi có ở đây, cả quá trình trưởng khoa Vũ đều rất vui vẻ."

Thư Tân liếc nhìn cô ta một cái, Cố Phi Vũ gọi điện thoại tới: "Sư muội Thư Tân, em tan làm chưa, mau cùng Vũ Minh qua đây đi."

Thư Tân vừa nghe điện thoại vừa đi ra ngoài: "Hôm nay Vũ Minh làm việc ở bên ngoài, không biết anh ấy có trở về không, bây giờ em sẽ gọi điện thoại cho anh ấy."

Vừa mới cúp điện thoại thì Vũ Minh gọi tới: "Tan làm chưa, anh đang ở bãi đỗ xe."

Thư Tân nói: "Em xuống ngay đây."

Đến bãi đỗ xe, Thư Tân tìm xe Vũ Minh, anh thay áo sơ mi mới, đang ngồi trong xe cúi đầu nhìn điện thoại di động.

Thấy Thư Tân lại gần, anh nghiêng người mở cửa xe, đưa cho cô cốc nước trái cây: "Có đói không, uống trước cái này đi."

Thư Tân nhận lấy rồi thắt dây an toàn.

Vũ Minh nhìn cô mặc bộ váy liền áo mỏng tanh, ánh mắt anh dừng lại ở đôi chân lộ ra ngoài của cô, khẽ hỏi: "Em có lạnh không, có muốn qua kí

túc xá thay quần áo không?" Đường đi đến quán ăn trùng hợp ngang qua cửa sau kí túc xá.

Thư Tân lắc đầu một cái, uống hớp nước trái cây rồi hỏi anh: "Bên trung tâm hội nghị có thuận lợi không anh?"

Vũ Minh xoay vô lăng: "Cũng tạm ổn."

Điện thoại của anh vang lên, Thư Tân nhìn lướt qua màn hình, là số lạ.

Vũ Minh nghe máy: "Đúng, tôi là Vũ Minh, có chuyện gì vậy?"

Bên kia nói vài câu, Vũ Minh nhíu mày: "Cô với giáo sư Uông đang ở đâu?"

Con ngươi Thư Tân ở chuyển động.

"Tôi sẽ gửi địa chỉ cho các cô."

Thư Tân lặng lẽ đợi anh nói chuyện xong: "Ai vậy anh?"

"Bạn học của em đây, điện thoại của giáo sư Uông hết pin, cô ta hỏi quán ăn ở đâu."

"Bạn học nào của em?"

"Cái người tóc ngắn ấy, khoa nội tiết."

Thư Tân nhìn anh một cái, đột nhiên nói: "Anh đưa em về kí túc xá đi, em lấy quần áo."

"Không phải em vừa nói không cần sao?"

"Có bộ quần áo em phải lấy ngay." Để tối nay còn ngủ với anh.

Vũ Minh không để ý lắm: "Được thôi."

Chương 60

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Vòng tới cửa sau kí túc xá nữ, Vũ Minh ở lại trong xe, Thư Tân lên tầng lây đồ.

Đèn trong phòng không sáng, mỗi thứ sáu Thịnh Nhất Nam đều về nhà, hôm nay theo thường lệ cô ấy cũng không ở kí túc xá.

Thư Tân vào phòng vệ sinh gỡ quần áo đang phơi xuống, với tay lấy bộ váy ngủ bên trong ra.

Cô ôm bộ quần áo đi ra, mở tủ, đầu tiên gấp váy vào trong balo, sau đó tới trước gương chải tóc.

Vũ Minh nói không sai, buổi tối trời lạnh, chiếc váy mỏng cô mặc quá ngắn, gió từ cửa sổ đang mờ thổi vào khiến cô lạnh run.

Cô tìm một cái áo len có màu tương tự mặc vào, cầm túi, khóa kĩ cửa rồi xuống tầng.

Vũ Minh mở cửa cho Thư Tân, hỏi cô: "Mắt công đi tới đây một chuyến chỉ để mặc thêm áo thoi hả?" Áo len màu vàng nhạt rất mỏng.

Thư Tân để balo đựng váy ngủ ra sau xe, cúi đầu nhìn một cái: "Thế là đủ rồi."

Nhưng chân còn lộ ra đấy.

"Thật sự không lạnh nữa à?"

Cô kiên trì: "Không lạnh đâu anh."

Vũ Minh suy nghĩ một chút, thôi quên đi, con gái có rất nhiều chuyện không lí giải được, anh xoay người lấy cái gối ôm của giáo sư Hoàng mà hôm trước bà để quên ở ghế sau: "Nếu lạnh thì ôm cái gối này ở trên đùi. Ngày mai đến nhà em, bác trai bác gái thích cái gì?"

Thư Tân ôm lấy gối, cô suýt nữa đã quên luôn chuyện này, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, cô nói với anh: "Nếu không thì mua một ít hoa quả nhé?"

Vũ Minh nở nụ cười. Đợi một lúc lâu mà chỉ nhận được câu trả lời này, anh sớm nên đoán được cô cũng chẳng để ý chuyện này lắm, không bằng chờ lát nữa đến chỗ ăn cơm nhờ mấy trưởng bối như giáo sư Hoàng tư vấn còn hơn.

Anh mỉm cười khởi động xe: "Anh sẽ hỏi sau vậy."

Quán Đông Phong đã mở được gần mươi năm, cũng có danh tiếng ở đây, vị trí ở ngay cạnh bệnh viện, chỉ cách hai con đường, bởi vì đỗ xe thuận tiện nên nhân viên trong bệnh viện thường tới đây ăn cơm.

Cô Phi Vũ đã bảo ông chủ giữ chỗ để xe trước đó, Vũ Minh đỗ xe xong liền cùng Thư Tân xuống xe.

Phòng ăn được đặt trước ở tầng hai, các đồng nghiệp đã đến kha khá, số còn lại đều đang trên đường tới.

Giáo sư Hoàng nói chuyện với mấy vị chủ nhiệm, nhìn thấy Vũ Minh và Thư Tân đến thì nói: "Thư Tân, mau ngồi bên này, Vũ Minh, cháu xuống giúp Cố Phi Vũ đón tiếp mọi người đi."

Cố Phi Vũ dẫn Thư Tân vào trong: "Sư muội Thư Tân, em với chị Văn ngồi ở đây đi."

Vũ Minh bị Cố Phi Vũ kéo đi, Thư Tân mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Chu Văn, cô đưa mắt nhìn xung quanh, mọi người hoặc là học trò của chủ nhiệm Cố và giáo sư Hoàng hoặc là công nhân viên trẻ tuổi.

Một bàn toàn người, chỉ có Chu Văn là cô quen biết.

Món ăn còn chưa lên, cửa phòng ăn đã mở ra, Chu Văn hỏi Thư Tân: "Đêm nay ai đi phòng Điều trị đau thế?"

Thư Tân đáp: "Vương sư huynh giúp em một đêm ạ."

Chu Văn đặt đũa xuống: "Chị cũng đoán là Vương Nam."

Thư Tân hơi khó hiểu: "Ồ sao vậy ạ?"

"Em không biết à? Đề tài tiến sĩ của Vương Nam trực thuộc hạng mục của Vũ Minh đấy, từ lựa chọn chủ đề đến thiết kế đều là Vũ Minh giúp cậu ấy làm, Vương Nam chính là fan trung thành của Vũ Minh, dù Vũ Minh bảo cậu ấy làm gì cậu ấy đều sẽ vui vẻ đi làm. Tuy nhiên chị cũng hơi khó hiểu, tổ của Vũ Minh nhiều người như vậy, sao lại để em đi làm việc thu thập bản mẫu này, mỗi lần thu thập phải ngồi mất mấy tiếng, hết sức tẻ nhạt."

Thư Tân để một lon nước xuống trước mặt Chu Văn: "Cũng không sao đâu ạ, dù sao mỗi buổi tối em đều phải đọc sách, đọc ở đâu thì cũng như nhau thôi ấy mà."

Lúc này bên ngoài có mấy người đến, giáo sư Uông và Thích Mạn đãy hành lí vào, hiển nhiên là vừa xuống máy bay, dáng vẻ khá mệt mỏi.

Cố Phi Vũ và Vũ Minh để tay trong túi quần đi phía sau, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Trong phòng ăn nhất thời sôi động hẳn lên: "Cuối cùng lão Uông cũng đến rồi."

Giáo sư Uông kéo khăn lụa trên cổ xuống, vỗ ngực một cái: "Vội vội vàng vàng, chỉ sợ không đến kịp, vất vả lắm mới tới nội thành, kết quả điện thoại lại hết pin, cũng may là có học trò đi theo tôi, không thì ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi được."

Giáo sư Hoàng: "Chẳng trách lúc nãy Cố Phi Vũ không gọi được, đây hẳn là học trò của giáo sư Uông."

Thích Mạn cười: "Xin chào giáo sư Hoàng."

Giáo sư Uông: "Nó theo tôi đến thành phố bên cạnh họp, cũng vừa mới xuống máy bay thôi."

Thích Mạn nói với giáo sư Uông: "Cô liên hoan với đồng nghiệp đi ạ, em sẽ không tham gia tiệc đâu, hành lí của cô để ở đây, có việc thì cô gọi điện thoại cho em nhé."

Giáo sư Hoàng cản Thích Mạn lại: "Đứa trẻ này khách khí quá, đã đến đây cả rồi, ăn bữa cơm với giáo viên hướng dẫn của em rồi hẵng về."

Thích Mạn đành ở lại, sắp xếp cẩn thận đồng hành lí xong thì ngồi bên cạnh giáo viên hướng dẫn của mình, chào hỏi từng người một.

Thư Tân nhìn về phía cửa, chỉ thấy được một bên mặt của Vũ Minh.

Một mình Cố Phi Vũ không kham nổi, Vũ Minh đang rót rượu giúp.

Giáo sư Uông nói đùa vài câu với đồng nghiệp, sau đó hỏi nhân viên phục vụ: "Phòng rửa tay ở đâu vậy?"

"Đi đến cuối hành lang rồi rẽ trái ạ."

Giáo sư Uông và Thích Mạn cùng đi vệ sinh, lúc bước ra thì Cố Phi Vũ và Vũ Minh đang chuẩn bị về phòng ăn.

Hành lang không rộng, nhiều nhất cũng chỉ có thể chứa được ba người cùng đi.

Giáo sư Uông và Cố Phi Vũ đi đầu trước, bà hỏi Cố Phi Vũ: "Lão Lưu có đến không?"

"Không ạ, trong khoa có cấp cứu, chủ nhiệm Lưu đã tới dưới tầng rồi lại bị gọi đi."

Vũ Minh cầm điện thoại di động, cúi đầu nhìn email.

Thích Mạn sóng vai đi bên cạnh anh, đi được mấy bước thì quay sang nhìn, lên tiếng nhắc nhở: "Trưởng khoa Vũ Minh, caravat của anh bị lệch rồi."

Vũ Minh không ngẩng đầu, tùy tiện sửa lại: "Cảm ơn."

Thích Mạn cười: "Đừng khách khí."

Bốn người về chỗ ngồi, Cố Phi Vũ nói với giáo sư Hoàng: "Chủ nhiệm Lưu có việc không tới được, mọi người đừng đợi, ăn trước đi."

Vũ Minh kéo cỗ áo rồi ngồi xuống bên cạnh Thư Tân.

Cô rót cho anh cốc nước, Vũ Minh hỏi: "Còn muốn uống gì không, anh đi lấy cho em."

Thư Tân uống nước trái cây, lắc đầu: "Em uống no rồi."

Đối diện có người nói: "Chủ nhiệm Bành, không phải cô định mua áo sơ mi cho người yêu sao, áo Vũ Minh mặc khá đẹp đấy."

Giáo sư Bành híp mắt lại: "Vũ Minh, cậu mua áo này ở đâu thế?"

Anh cúi đầu nhìn: "À, cái này Thư Tân mua cho tôi."

Ánh mắt của giáo sư Bành nhìn sang Thư Tân, cô hạ đũa xuống, cười nói: "Là hãng XX."

Mọi người ăn ý mỉm cười.

Món ăn nhanh chóng được dọn lên, mọi người sôi nổi nói chuyện phiếm.

Giáo sư Uông uống nước trái cây rồi hỏi Vũ Minh: "Hạng mục xuống nông thôn của em được phê duyệt chưa? Gần đây khoa cô cũng tiến hành phát triển hạng mục bệnh tiêu đường cho trẻ em nghèo ở nông thôn, bởi vì còn mới ở giai đoạn đầu nên có nhiều chỗ không thuận lợi, em gửi bản mẫu của em cho cô Uông tham khảo một chút nhé."

Vũ Minh đứng bên cạnh rót rượu cho mấy vị giáo sư, anh bỏ một cốc lên bàn: "Được ạ, nhưng bây giờ vẫn chưa được phê duyệt."

Có vị bác sĩ khoa chỉnh hình hơi kinh ngạc: "Vẫn chưa được phê duyệt? Sắp tới Trung Thu rồi, còn kéo dài nữa sẽ đến sang năm luôn đấy."

Giáo sư Hoàng cũng ngạc nhiên: "Lão Cố bị bệnh làm gì cũng chẳng có khái niệm về thời gian nữa, sắp đến sinh nhật Tiểu Văn rồi nhỉ?"

Cô Phi Vũ: "Đúng vậy, sinh nhật của chị Văn rất dễ nhớ, Trung Thu âm lịch, sau đó chính là sinh nhật của Vũ Minh, hai người họ một người sinh đầu tháng một người sinh cuối tháng."

Giáo sư Hoàng nhìn về phía Vũ Minh, thở dài: "Hàng năm đều thu xếp tổ chức sinh nhật cho Vũ Minh, nhưng năm nào thằng bé cũng có chuyện bận, đến cả bánh gato mừng sinh nhật cũng chưa từng ăn."

Vũ Minh nửa đùa nửa thật nói: "Cháu đã lớn như vậy rồi, sinh nhật cũng có gì hay đâu mà."

Thư Tân yên lặng ăn đồ ăn, cô đã xem qua lý lịch của Vũ Minh, sinh nhật anh vào đầu tháng chín.

Một mình trải qua sinh nhật là cảm giác như thế nào? Cô không thể tưởng tượng ra được. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần đến sinh nhật cô, bố mẹ đều tỉ mỉ sắp xếp, dù chỉ là cả nhà cùng ăn bữa cơm nhưng cũng phải chuẩn bị kĩ lưỡng.

Cô Phi Vũ cảm thấy bầu không khí hơi căng thẳng, nói: "Mẹ à, bây giờ Vũ Minh có bạn gái rồi, mẹ còn lo không có ai tổ chức sinh nhật cho cậu ấy làm gì, ngược lại con trai mẹ đây này, đến bây giờ vẫn chưa có bạn gái."

Trong bữa tiệc có không ít đồng nghiệp năm đó của mẹ Vũ Minh, ai cũng biết mẹ anh mất vào đầu tháng chín nên không khó đoán vì sao Vũ Minh không chịu tổ chức sinh nhật, vội vàng mượn cớ nói sang chuyện

khác: "Cô Phi Vũ, cậu không có bạn gái hả? Sao khiến chúng tôi khó tin thế?"

Giáo sư Hoàng nghiêm mặt không tiếp lời, Chu Văn cười hì hì: "Cậu đừng chọc tứcdì Hoàng, năm ngoái giới thiệu cho cậu một cô gái tốt như vậy, không phải cậu dọa người ta chạy mất sao?"

Cô Phi Vũ xua tay: "Hai năm trước em không hiểu chuyện."

Lúc tiệc tan, Vũ Minh và Cô Phi Vũ ở dưới tầng tiễn mọi người.

Thư Tân và Chu Văn nói chuyện với mấy vị bác sĩ trẻ tuổi, Vũ Minh hỏi giáo sư Hoàng: "Dì cho cháu xin chút ý kiến đi, ngày mai cháu đến nhà Thư Tân thì nên mua cho bố mẹ cô ấy cái gì ạ?"

Giáo sư Hoàng nói: "Không phải cô Uông của cháu đã nói rồi sao, nên mua cho mẹ Thư Tân chút tổ yến với mỹ phẩm, còn bố Thư Tân thì mua hộp thuốc lá hoặc rượu."

Vũ Minh lấy điện thoại di động ra: "Bố của Thư Tân không hút thuốc lá cũng không uống rượu, mỹ phẩm hai người vừa nói là nhãn hiệu gì ạ, cháu không nhớ lắm, dì nói lại lần nữa được không?"

Giáo sư Hoàng dùng khăn quàng che kín bả vai: "Về rồi dì gửi tin nhắn cho cháu, cũng cố gắng viết ít đồ cho cháu tham khảo, không phải ngày mai cháu còn đi kiểm tra phòng Điều trị đau sao? Nhớ làm xong việc sớm một chút, hôm nay caravat bị lệch rồi, mai không được như thế đâu đấy."

Vũ Minh dứt khoát kéo caravat xuống, cười nói: "Bình thường cháu không hay thắt cái này."

Giáo sư Hoàng liếc nhìn Thư Tân đang nói đùa với Chu Văn, hơi xúc động: "Ra mắt bố mẹ thì quan hệ sẽ khác đi đấy, theo dì thấy, đứa trẻ Thư

Tần này rất tốt, nếu như phát triển thuận lợi thì cuối năm nay có thể dự đám cưới của hai đứa rồi."

Vũ Minh ngó ra: "Thật ra cháu không ngại việc cuối năm kết hôn, nhưng Thư Tần vẫn chưa tốt nghiệp, hơn nữa cô ấy còn sắp đi trao đổi, phải xem cô ấy với bố mẹ cô ấy nghĩ thế nào nữa."

Lúc này giáo sư Uông và Thích Mạn đi tới tạm biệt, nghe xong lời này, giáo sư Uông cười thở dài: "Lão Hoàng, chị cũng quá nóng lòng rồi, đừng quên người trẻ tuổi bọn nó không giống chúng ta năm ấy, yêu đương và kết hôn với chúng là hai chuyện khác nhau."

Thích Mạn lảng lặng nghe, khẽ mỉm cười: "Cô ơi, xe đến rồi ạ."

Bên kia tất cả giáo sư cùng lên xe, mấy người Chu Văn cũng đi hết.

Cô Phi Vũ chở giáo sư Hoàng còn Thư Tần lên xe Vũ Minh.

Vũ Minh vốn nêu đưa Thư Tần về nhà, nhưng sắp tới bệnh viện anh lại đổi ý: "Ban ngày dì Lưu đã giặt sạch ga trải giường rồi, hay em đến thay ga giúp anh nhé?"

Còn có thể tìm lí do vụng về hơn nữa không thể, Thư Tần đáp: "Vâng."

Vũ Minh hơi khò họng, bèn mở cửa ra cho gió thổi vào.

Đến bệnh viện, lần đầu tiên anh không đỗ xe ở dưới hầm mà đỗ xe ở bãi đỗ xe trên mặt đất rồi kéo Thư Tần đi xuống.

Ánh trăng bàng bạc, gió đêm lay động cành cây ở phía xa, hai người tùy ý ngắm phong cảnh. Lúc đi ngang qua một cửa hàng tiện lợi, Vũ Minh nói với cô: "Anh vào mua chút đồ."

Lúc nói chuyện lòng bàn tay anh nóng lên.

Chương 61

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Về đến nhà thì vẫn chưa tới 10 giờ.

Hai người cũng không nói chuyện, Vũ Minh nắm tay Thư Tân đi về hướng phòng ngủ chính.

Càng đến gần cánh cửa, tim Thư Tân càng đập nhanh.

Đi được nửa chừng, Thư Tân cảm thấy mình cần phải hít thở, dù sao đi nữa cũng phải có một bước đệm, cô liền dừng bước hỏi Vũ Minh: "Không phải anh nói phải thay ga giường ạ?"

Tư duy của Vũ Minh chưa bao giờ chậm lại như lúc này, một lát sau mới hỏi lại: "Ừ, thì sao em?"

"Ga trải giường phơi ở bên ngoài."

Tâm trạng Vũ Minh hơi nóng vội nhìn về phía phòng khách, vốn anh thuận miệng nói thôi, không ngờ trên ban công thực sự phơi đồ.

Thư Tân nhắc anh: "Phải lấy xuống thì mới thay được."

"Vậy em chờ anh nhé, anh đi lấy."

Thư Tân nhìn bóng lưng của Vũ Minh, sao người này có thể nói hai chữ "chờ anh" thản nhiên như vậy nhỉ? Cô dùng điều khiển từ xa bật TV, đặt túi xuống mới nhớ ra mình chưa rửa tay nên liền đi tới nhà vệ sinh ở phòng khách.

Sau khi quay về Vũ Minh vẫn chưa đi ra, cô giả vờ bình tĩnh ngồi sofa xem TV, đợi thật lâu sau Vũ Minh vẫn đứng ở ban công, cô hơi khó hiểu, đành đứng dậy đi tìm anh.

"Sao vậy?"

Vũ Minh cầm cờ lê: " Tay nắm cửa hỏng rồi."

Thật muốn mắng người quá đi thôi, sớm không hỏng muộn không hỏng, lại hỏng đúng vào lúc này.

Thư Tân đi tới bên cạnh anh, nắm tay nắm cửa lắc lắc nhưng quả nhiên nó vẫn bất động.

Cô dùng lực vặn mạnh, vẫn không nhúc nhích.

Vũ Minh vốn đang kìm né sự bức bối, nhưng nhìn thấy dáng vẻ ấy của Thư Tân lại không nhịn được bật cười.

"Trong phòng anh vẫn còn ga trải giường."

Thư Tân nhìn ý cười thoảng hiện lên trong mắt anh, rụt tay về, bình tĩnh quay lại phòng: "Vậy về phòng rồi thay."

Vũ Minh tiện tay lắc lắc một chút, không ngờ nó lại di chuyển.

Thư Tân kinh ngạc: "Lại được rồi à anh?"

"Được rồi."

Nắm tay này thành tinh rồi sao, Thư Tần đến bên cạnh anh nghiên cứu hồi lâu nhưng không có kết quả, chỉ dành ôm ga giường trở về phòng ngủ chính cùng với anh. Đã có kinh nghiệm từ lần trước, hai người nhanh chóng thay xong ga giường.

Vũ Minh kéo cô đến trước người: "Vừa nãy anh hỏidì Hoàng, em có nghe thấy không?"

"Anh hỏi gì?"

"Anh bảo ngày mai đi mua đồ cho bố mẹ em."

"Vâng."

"Có muốn mua thêm gì khác không? Vậy anh cứ mua theo danh sách củadì Hoàng nhé?"

"Vâng."

"Sáng sớm mai anh đưa em về nhà trước, tiếp theo thì để anh sắp xếp."

"Vâng."

Anh cười: "Sao thế?" Ngoại trừ một chữ "vâng" thì chẳng nói thêm gì cả.

Cô nhìn theo yết hầu của anh: "Vừa nãy ở phòng ăn quá nóng, em lại ăn nhiều nên đường máu hơi cao." Đầu óc không hoạt động được.

Vũ Minh nhìn cô, dưới ánh đèn ấm áp trong veo, khuôn mặt cô toát ra một sức hấp dẫn kì lạ, thứ gì đó trong túi quần nóng đến lạ lùng, anh nhìn chằm chằm xuống, chỉ lo lắng vật kia sẽ bùng cháy.

Anh buông cô ra: "Anh cũng ra nhiều mồ hôi, anh đi tắm trước nhé?"

Thư Tân đưa tay lau mồ hôi, gật đầu qua loa, anh thật sự giống như một nguồn nhiệt di động vậy.

Anh bảo đảm với cô: "Anh sẽ ra ngay."

Thư Tân ngồi tại chỗ, chân như bị thứ gì đó đóng đinh xuống sàn khiến cô vốn dĩ nên làm gì đó nhưng lại không thể nhấc nổi chân.

Vũ Minh vừa vào phòng tắm liền lấy hộp đồ trong túi để lên bồn rửa tay, mở vòi hoa sen, vốn anh định trực tiếp tắm luôn nhưng lại chợt nhớ ra tay nắm cửa ở ban công vừa nãy, sợ có gì sai sót nên anh liền cầm cái hộp lên nghiên cứu thật kỹ.

Thư Tân ở bên ngoài cũng không nhàn rỗi, cô gọi điện thoại cho bố mẹ như thường lệ, sau đó lại xác nhận địa điểm ra ngoài chơi hôm chủ nhật với Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc.

Làm xong hết tất cả những thứ này, cô xách balo vào phòng, kéo khóa ra nhìn vào trong, cái túi đựng váy ngủ như đang phát sáng vậy.

Cảm giác mới qua hai giây, Vũ Minh đã tắm xong và đi ra.

Cô làm như không có chuyện gì xảy ra kéo khóa balo vào.

Giữa lông mày anh vẫn còn đọng nước, khẽ hỏi cô: "Anh lấy áo ngủ cho em nhé?" Giọng của anh rất trầm, cũng khá dịu dàng.

Thư Tân ôm balo: "Không cần đâu." Em cũng có, hơn nữa còn đẹp hơn của anh gấp vạn lần.

Cô cúp mắt quan sát anh, muốn đẩy cửa phòng tắm ra lại nghe thấy tiếng di động anh vang lên. Tiếng âm báo này rất quen thuộc, mỗi lần có email mới điện thoại của anh sẽ có âm báo như vậy.

Chẳng lẽ là email của bên San Fransico gửi tới?

Tuy rằng trong nước đã là tối thứ sáu nhưng bên kia vẫn là thứ năm, đối phương gửi email cho Vũ Minh trong thời gian làm việc là chuyện rất bình thường.

Tay Thư Tân bất động trên tay nắm cửa, xuất phát từ cảm giác tê nhẹ trong lòng, cô quay đầu nhìn anh, Vũ Minh đi đến tủ đầu giường, mở màn hình lên.

"Là William ạ?"

"Là học trò của giáo sư Uông, hỏi anh chuyện mô hình phát triển nông thôn."

"Thích Mạn?"

Sắc mặt anh bình thản: "Đúng vậy."

Thư Tân để balo sang một bên, đi tới bên cạnh anh.

Mười giờ, lại là buổi tối thứ sáu, cô đã gặp giáo sư Uông mấy lần, bà cũng không phải loại người cuồng công việc như vậy.

Trước đây chỉ là nghi ngờ nhưng bây giờ cô đã có thể xác nhận. Người theo đuổi Thích Mạn rất nhiều nhưng chưa bao giờ thấy cô ta lấy lòng ai, có

phải người đàn ông như Vũ Minh đã làm nảy sinh ham muốn chinh phục của cô ta rồi không?

"Cô ta gửi cái gì, cho em xem với."

Anh vừa mới xóa email này đi.

Thư Tân nhìn màn hình, lại nhìn anh: "Anh xóa rồi hả?"

"Đúng." Anh vứt điện thoại di động lên đầu giường. Đâu chỉ xóa, còn che giấu nữa.

"Tại sao phải xóa?"

Anh nhíu mày, nội dung trong mail không thể tùy tiện xem, trên đó còn mang danh nghĩa của giáo sư Uông, trước đây anh đã gặp chuyện như vậy, biện pháp đơn giản nhất chính là xóa đi.

"Bởi vì anh cảm thấy cô ta rất phiền phức."

Thư Tân nhìn điện thoại di động ở đầu giường, nếu như đêm nay cô không ở đây, anh cũng sẽ tự nhiên như vậy mà xóa email này đi hả?

Cô cố gắng để cho bản thân bình tĩnh, không có nếu như cũng không cần nếu như. Nhưng ít nhất cô có thể mượn cơ hội này để nói rõ hết hoàn toàn những nghi vấn trong lòng ra với anh.

"Vũ Minh, anh có nhớ lần đầu tiên vì sao chúng ta cãi nhau không?"

Vũ Minh nhận ra sắc mặt cô không tốt lắm, trong lòng âm thầm chào hỏi Thích Mạn không dưới một trăm lần, mỗi câu nói đều cân nhắc hết sức kĩ lưỡng: "Có nhớ, anh tỏ tình với em, em từ chối anh."

Ký ức ghi lòng tạc dạ như vậy, đến giờ cũng không thể quên được.

"Không đúng, không phải cái này, buổi tối hôm đó ở phòng Điều trị đau, anh hỏi xin em WeChat của Thích Mạn, em cực kỳ tức giận." Chuyện này như cái đầm trong lòng cô, thỉnh thoảng lại đâm cô một cái, nếu không có chuyện đêm đó thì sau này cô cũng không để ý Thích Mạn như vậy.

Vũ Minh ngắn người, không ngờ đến tận bây giờ cô vẫn canh cánh trong lòng chuyện đó, lúc trước tại sao mình lại mắc lỗi như vậy nhỉ, quả thật là tự đào hố chôn bản thân.

Cô đang chờ câu trả lời chắc chắn của anh, quan hệ của hai người đã phát triển đến mức ra mắt bố mẹ rồi, từ lúc cô bắt đầu qua lại với anh cho đến nay, khúc mắc duy nhất chính là chuyện này.

Vốn đã muốn nói rõ ràng với anh từ sớm nhưng cô vẫn không xác định được thái độ của Thích Mạn, nếu đêm nay đã phát giác ra thì không thể nghi ngờ đây chính là cơ hội hiếm có để làm rõ mọi chuyện.

Hoặc là giải quyết tất cả khúc mắc hoặc là lập tức gọi xe rời đi.

Cô nhìn anh: "Em muốn hỏi anh, tại sao lại là Thích Mạn mà không phải người khác?"

Vũ Minh kinh ngạc: "Nếu cô ta không phải bạn học của em thì anh cũng chẳng biết cô ta là ai đâu."

..." Cô không trả lời, lúc đó thêm WeChat của Thích Mạn anh còn từng gọi tên cô ta cơ mà.

Anh nhận ra Thư Tần không chấp nhận lời giải thích lúc này, anh hơi rối loạn, chậm rãi chỉnh lại dòng suy nghĩ: "Thư Tần, buổi sáng hôm đó, bạn học của em hỏi anh chuyện bệnh nhân trong thang máy, Cố Phi Vũ nói lúc

đó sắc mặt em không tốt nên bảo anh dùng Thích Mạn để thử xem em có ghen không, anh không nhớ kỹ tên bạn học của em. Sau đó có ca bệnh từ khoa Nội tiết chuyển đến phòng Điều trị đau anh mới biết bác sĩ phụ trách là Thích Mạn. Trước đó anh chỉ biết cô ta là bạn học của em, sau đó, cô ta vẫn chỉ là bạn học của em."

Thư Tân không lên tiếng.

Anh nhìn kỹ vào mắt cô, chỉ ước có thể bộc bạch ngay lúc này, từng lời nói đều suy nghĩ rất cẩn thận.

"Thư Tân, anh biết mình đang làm gì, em tốt như vậy, anh muốn ở bên em. Nếu như anh có suy nghĩ với người con gái khác thì tại sao không theo đuổi người khác, nhất định phải mặt dày mày dạn theo đuổi em?"

Anh là loại người sẽ làm khổ mình như vậy sao?

Thư Tân ngược mắt nhìn thẳng vào anh.

Vũ Minh nhìn Thư Tân với ánh mắt thăm dò, tuy rằng cô đang tức giận nhưng vẻ mặt vẫn dịu dàng như trước khiến người khác muốn dán mặt mình lên đó.

"Mấy năm qua, anh chẳng có chuyện gì vui vẻ cả, từ khi em bước vào khoa, sự vui vẻ trong trí nhớ của anh là em đã chiếm một nửa, chuyện William trong cuộc họp thường niên, chuyện bản mẫu phòng Điều trị đau, em quan tâm đến chuyện của anh như vậy, mời anh uống nước trái cây, mang bữa sáng cho anh, ngay cả cãi nhau với em anh cũng thấy thú vị, nếu không có em..."

Cuộc sống của anh sẽ trở lại trạng thái ban đầu.

Anh không nói nữa, lời này như đang khấn cầu vậy, sự tự tôn và kiêu ngạo không cho phép anh nói ra điều này trước mặt cô.

Thư Tân ngay lập tức nhận ra ánh mắt của anh thay đổi, trước khi gặp anh, mỗi ngày cô đều từng bước học tập rồi sinh hoạt, vận mệnh đều đã được sắp đặt, để cho cô gặp được Vũ Minh vào thời điểm thích hợp nhất.

Anh tỏa sáng như vậy, trong những năm tháng sau này của anh, "Thích Mạn" sẽ không chỉ xuất hiện một lần.

Cô thích anh nhưng cũng yêu bản thân mình. Cô kéo dài khoảng cách giữa hai người, rất nghiêm túc nói: "Vũ Minh, em rất hâm mộ tình cảm của bố mẹ em, em hi vọng mình và người em yêu cũng có thể như vậy. Em hi vọng anh có thể tận tâm đối xử với tình cảm này, cũng hi vọng trong đời sống tình cảm của chúng ta chỉ có đối phương. Anh nghe cho rõ đây, em không cần lời thề, em muốn anh coi nó thành tín ngưỡng, nếu như anh phản bội em, em sẽ không do dự rời bỏ anh."

Vũ Minh yên lặng, từ sau khi mất mẹ, đây là lần đầu tiên anh cảm giác được sự sợ hãi xa cách đã lâu. Một thời gian rất dài trong quá khứ, chỉ cần nghe đến hai chữ "phản bội" là anh lại nảy sinh lòng thù hận mãnh liệt, sự hy vọng của Thư Tân sao lại không phải chấp niệm đời này của anh chứ?

Anh nhớ đến buổi tối đã nghe được một cách nói hợp lý: "Hôn nhân và yêu đương không phải là một chuyện." Anh có thể không quan tâm người khác, nhưng đối với anh hôn nhân là chuyện cả đời, không phụ lòng, cũng sẽ không phản bội.

Anh cầm tay cô đặt lên lòng ngực mình, nói từng câu từng chữ: "Được, không có lời thề, đây là tín ngưỡng."

Thư Tân ôm cổ anh, kiêng chân lên hôn anh.

Anh không kìm lòng được mà nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn của cô.

Hơi nóng dần tăng cao, Thư Tân phát hiện ra trên vai lẩn trên cổ mình đang đỏ ra từng lớp mồ hôi mỏng. Mà trên người anh lại rất sạch sẽ nam tính, từng chút từng chút khơi gợi ngọn lửa trong cô.

Cô vẫn còn sót lại một chút lý trí, lúc bản thân bị anh đè lên giường thì nhỏ giọng nói: "Em vẫn chưa tắm rửa."

Vũ Minh mỉm cười, cô thật sự cố chấp với việc này, anh tiếp tục hôn: "Không thì anh ôm em vào tắm nhé?"

Thư Tân cười né tránh, tìm cơ hội nhảy xuống giường, lúc đi vào cũng không quên cầm theo balo. Tắm xong, cô mặc váy ngủ đứng soi trước gương, da thịt lộ ra và đường cong ẩn hiện khiến mặt cô nóng lên, cô cảm thấy mình không có cách nào đi ra ngoài, cách một cánh cửa gọi anh: "Vũ Minh, lấy hộ em bộ áo ngủ."

Vũ Minh nằm trên giường, một cánh tay đặt sau đầu, một tay khác cầm cái hộp nhỏ, kiến thức đã có đủ nhưng kinh nghiệm thực tế thì chẳng có gì cả.

Tay nắm cửa ở ban công và email của Thích Mạn đã khiến anh có tâm lý bất an trong lòng, Thư Tân chú trọng những chi tiết nhỏ như vậy, hiện tại anh chỉ hi vọng vật này không xảy ra chuyện gì.

Trong lúc đang suy nghĩ thì nghe thấy Thư Tân gọi, anh đứng lên, tìm áo ngủ của mình đưa tới trước cửa phòng tắm: "Anh chờ em ở ngoài."

Thư Tân khẽ vâng.

Bên trong truyền ra tiếng sột soạt, không bao lâu sau, cô mặc áo ngủ của Vũ Minh đi ra, mới đi được hai bước đã bị anh bế lên.

Đây là lần đầu tiên anh ôm cô như vậy, Thưần cảm thấy mình như gấu bông được đứa trẻ ôm vào trong ngực, cô nắm lấy vai anh, cười nói: "Vũ Minh, anh thật té nhạt."

"Sao anh lại té nhạt?"

"Có đường băng phẳng mà lại không cho em đi."

Khi anh cười lên thì siêu đẹp trai, cả mặt đều giãn ra, đôi mắt rạng rỡ có thần: "Em đi quá chậm, anh giúp em thôi."

Hai người lăn lên giường, mái tóc dài của cô xõa tung, quần áo hơi rộng, cởi động một chút liền để lộ bờ vai trắng nõn và chút viền ren hồng nhạt.

"Đây là cái gì?"

Cô chạm phải ánh mắt tò mò của anh, lập tức nhắm mắt lại, tưởng tượng cảnh quần bò lùn trước bị anh rút như nhổ củ cải, cả người đều thả lỏng hơn không ít.

Vũ Minh không đợi cô kịp trả lời, đã cúi đầu hôn cổ cô, một tay khác mò đến cúc trước ngực áo, vẩy ngũ hồng nhạt lập tức lộ ra cùng với da thịt trắng như tuyết.

Chương 62

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Khi Vũ Minh tỉnh lại thì trời còn chưa sáng, bên ngoài là một gương mặt tảo mù hương nhẹ nhàng.

Ngõ ngang trong chốc lát, anh nhìn về phía đồng hồ báo thức đầu giường, thời gian vẫn còn sớm, chưa tới bảy giờ. Cúi đầu nhìn, Thư Tân vẫn đang ngủ say.

Cánh tay bị cô gái dưới đầu, lâu như vậy không động đậy nên bây giờ đã sớm tê liệt. Nhiệt độ của hai người khiến chiếc chăn mỏng nóng lên, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy chiếc giường này áp áp như vậy. Nằm một lúc, anh không nhịn được đưa tay vén sợi tóc trên trán cô, Thư Tân vẫn chưa tỉnh, hô hấp vừa nhẹ vừa chậm, làn da cô căng mọng, thơm ngọt như hoa quả.

Anh hôn hòi lâu, rốt cuộc Thư Tân cũng có phản ứng, thân thể còn tỉnh lại nhanh hơn ý thức, cô sờ bờ vai của anh, nhắm mắt mỉm cười.

Anh cũng cười: "Em tỉnh rồi."

Tối hôm qua Thư Tân kiên trì phải mặc lại váy ngủ lên người, lẩn lộn một lúc, dây váy đã sớm tuột xuống cánh tay, bầu ngực đầy đà nửa ẩn nửa hiện, còn mê người hơn cả khi lõa lồ. Vũ Minh hôn cằm cô, hôn cổ cô, cơ thể đang âm thầm bùng cháy.

Thư Tân vẫn không chịu mở mắt, đở mặt: "Ôi, anh đừng làm phiền, em còn muôn ngủ nữa."

"Bảy giờ rồi." Hai cánh tay anh chống bên đầu cô, lại cúi người xuống thăm dò khắp nơi, dịu dàng vô hạn.

Thư Tân hé mắt nhìn đầu giường, trên đèn led màu xanh hiện một loạt những con số nổi bật.

Tối hôm qua đã thương lượng kĩ càng rồi, đầu tiên Vũ Minh sẽ đưa cô về nhà, sau đó quay lại bệnh viện kiểm tra phòng, mà việc này nhất định phải tiến hành vào lúc 8 giờ.

Mấu chốt là nếu bây giờ không rời giường thì bố mẹ sẽ gọi điện tới.

Còn đang đấu tranh với cơn buồn ngủ, Vũ Minh đã bắt đầu thăm dò xuống dưới, Thư Tân kéo chăn muộn che lên người lại lập tức bị anh ngăn cản.

Cô xoay người: "Anh để em ngủ thêm 5 phút đi."

"Em ngủ của em, anh không làm phiền em."

Như thế này mà còn gọi là không làm phiền? Cô ngứa không chịu được, muốn lăn tới bên kia giường, nhưng nơi nào đó trên cơ thể đã bị Vũ Minh nhẹ nhàng cắn chặt, chân cũng không nhắc lên nổi.

Cô ngay lập tức ngừng thở, như vậy làm sao ngủ được nữa?

Muốn vươn người ngăn chặn anh, nhưng cô vừa tỉnh dậy còn không đủ sức, chờ đến lúc anh chuẩn bị làm rồi, cô vừa xấu hổ vừa tức giận, dùng sức đẩy anh: "Anh không mệt à?" Đã mấy lần rồi, cô nhức eo đau lưng chết đi được.

Anh cúi đầu loay hoay hồi lâu, thật vất vả mới nháu được hai chân cô lên vòng qua eo mình, dùng hành động nói cho cô biết: "Anh không mệt."

Cô có ý nói: "Nhưng em mệt."

Anh dỗ dành: "Em nằm đừng nhúc nhích, anh động là được rồi."

***

Thư Tân thật sự quá mệt, bị giày vò một trận, suýt nữa lại ngủ thiếp đi.

Vũ Minh giúp cô mặc quần lót và váy ngủ, nhìn cô miễn cưỡng không chịu đứng lên liền cúi xuống hôn: "Gần 8 giờ rồi em."

Thư Tân kinh ngạc, bình thường lúc này cô đều chuẩn bị gọi xe về nhà rồi, cô sợ nhất là bị bố mẹ hỏi đã ở đâu nên nhanh chóng mở mắt ra.

Vũ Minh để cô ôm cổ mình, anh bế cô rời giường: "Anh đưa em về nhà trước."

Thư Tân ngồi dậy, rèm cửa sổ chưa được kéo kín, một tia nắng mặt trời xuyên qua cửa chiếu vào phòng. Cô dựa vào ánh sáng ít ỏi nhìn khuôn mặt phán chấn của anh, luôn cảm thấy anh lúc ban ngày và ban đêm không giống nhau, khi mở miệng cô hơi ngại ngùng: "Buổi trưa lúc nào anh đến?"

"Chắc gần 12 giờ." Sợ cô bị cảm lạnh, anh phủ thêm một lớp áo ngủ nữa.

Thư Tân dặn anh: "Lúc anh tới thì nhớ gọi điện cho em."

"Ừ." Anh cúi người quan sát cô: "Em còn đau không?" Giọng nói rất dịu dàng, ngũ khí cũng nghiêm túc.

Thư Tân mặc kệ anh, vấn đề này anh hỏi suốt rồi, trong lúc làm cũng hỏi, kết thúc cũng hỏi.

Cô hừ một tiếng, đi đến phòng tắm trong cái nhìn chăm chú của anh, lấy gói sữa rửa mặt mini và bàn chải đánh răng trong balo ra chuẩn bị rửa mặt.

Vũ Minh nhìn ra Thư Tân không khó chịu thì yên tâm hơn, anh nói ở sau lưng cô: "Không phải anh lo em khó chịu sao?"

Thư Tân quay về giường bùi mõi, lo lắng thì cứ lo đi, hành động của cô không khách khí chút nào, cách cửa truyền đến tiếng vang, Vũ Minh đi lại trong phòng, soạt một tiếng, rèm cửa được kéo ra.

Thư Tân ló đầu ra ngoài, quả nhiên cả phòng đều tràn ngập ánh nắng mặt trời, mấy ngày liên tiếp thời tiết đều rất tốt.

Vũ Minh đứng bên giường cởi áo ngủ.

Thư Tân nhìn chăm chú xương quai xanh đẹp đẽ của anh: "Bữa sáng ăn gì ạ?"

Anh quay đầu nhìn cô: "Em muốn ăn gì? Anh xuống dưới tầng mua cho em."

Thư Tân nhìn thời gian, trở về phòng vệ sinh, dùng dây chun buộc qua loa tóc lên: "Không thì tùy tiện ăn gì trên đường cũng được."

Sắp xếp xong đồ rồi đi ra, Vũ Minh đã mặc áo xong, đang cầm caravat ngắn người như là do dự có nên đeo không.

Cô hỏi: "Sao thế anh?"

Vũ Minh ngược mắt: "Hai bác có chú ý gì không em?" Bình thường anh chẳng bao giờ quan tâm đến khía cạnh này, nhưng hôm qua giáo sư Hoàng có nói, trước đây bố mẹ Thư Tân từng khá ưng Trâu Mậu, phụ nữ trung niên lại đặc biệt coi trọng án tượng đầu tiên.

Thư Tân đăm chiêu, bình thường bố không bao giờ đeo caravat, cũng không thấy mẹ mua cho bố: "Hay thôi anh đừng đeo."

"Được." Anh bỏ caravat xuống: "Vậy bộ quần áo này có cần thay không? Cứ mặc vậy hả?"

Thư Tân nở nụ cười, lần đầu tiên cô thấy Vũ Minh bối rối như vậy, cô nghiêng đầu ung dung đáp: "Đẹp lắm anh." Anh mặc gì cô đều cảm thấy đẹp trai hết.

Anh cười: "Tất cả nghe theo em."

Hai người rửa mặt xong đóng cửa, trên đường đi Vũ Minh nhìn thời gian, thấy không kịp quay lại kiểm tra phòng liền lấy điện thoại di động ra gọi điện cho bác sĩ trực ban sáng nay, áy náy nói: "Bác sĩ Trần, phiền cậu đưa bác sĩ trong khoa đi kiểm tra phòng trước, tôi sẽ đến muộn một chút."

Thư Tân yên lặng nghe, từ khi quen Vũ Minh đến giờ, chắc đây là lần đầu tiên anh đi làm muộn.

Mua bữa sáng trên đường, Vũ Minh đưa Thư Tân về tiều khu Hoa Đào, nhìn cô xuống xe.

Thư Tân: "Đừng để bác sĩ trong khoa đợi quá lâu, trên đường lái xe cẩn thận nhé anh."

Vũ Minh đưa balo cô để rơi trên xe cho cô: "Anh sẽ cố gắng đến sớm."

Thư Tân gật đầu, chờ Vũ Minh lái xe đi rồi mới vào trong nhà.

Phòng khám răng hàm mặt ở dưới tầng mở cửa, bên trong chỉ có một bác sĩ vừa mới tốt nghiệp và hai cô y tá, bố cô không ở đây.

Thư Tân vừa lên nhà liền nói: "Bố mẹ, con về rồi."

Thư Liên Hải đang ngồi xóm ở bếp sơ chế bào ngư, hải sản tươi mua ở chợ về giá rẻ hơn một nửa so với ở nhà hàng nhưng khuyết điểm duy nhất là sơ chế rất phiền phức.

Nhưng đây là loại hải sản Thư Tân thích ăn nhất, chỉ cần trong nhà có chuyện gì vui thì đây là món ăn không thể thiếu trên bàn ăn.

Nghe được giọng con gái, Thư Liên Hải cười vui vẻ: "Về rồi à, mẹ con còn đang hỏi sao con chưa về kia, dưa Hami (1) cắt ở trên bàn rồi đấy."

(1) *Dưa Hami: một loại dưa ngọt ở vùng Tân Cương Trung Quốc.*

Thư Tân chạy vào bếp muốn kéo bố lên: "Bố ơi bố vào đây đi, con có chuyện quan trọng muốn nói với bố mẹ."

Thư Liên Hải hơi sững sờ, chống tay đứng dậy, đến bên cạnh cửa rửa tay, vừa đánh giá vẻ mặt của con gái vừa cười hỏi: "Muốn nói chuyện ra nước ngoài trao đổi à, lần này thi đua so tài gì đó, trường học chuẩn bị cử các con đi đâu trao đổi?"

"Chuyện đó nói sau đi bố." Thư Tân đến bên ban công gọi mẹ: "Mẹ ơi con về rồi."

Đúng lúc Tân Vũ Quyên muốn gọi điện thoại cho con gái: "Ôi, đang muốn xuống đón con đây."

Thư Tân đợi bố mẹ ngồi ngay ngắn trên sofa mới trình trọng tuyên bố: "Bố mẹ, con có bạn trai rồi."

Thư Liên Hải và Tân Vũ Quyên đang cho rằng con gái nói tì mỉ cụ thể chuyện thi đấu, vì phổi hợp với cô mà còn cười híp mắt chăm chú lắng nghe, ai biết chờ hồi lâu lại nghe được tin tức động trời này.

Thư Tân thận thùng nhìn bố rồi lại nhìn mẹ, khẽ nói: "Anh ấy là sư huynh của con, cũng là bác sĩ trong bệnh viện, tên là Vũ Minh."

***

Lúc Vũ Minh đến dưới nhà Thư Tân đã là 12 giờ, dừng xe xong thì gọi điện thoại cho Thư Tân, hỏi số nhà cô rồi trực tiếp lên tầng.

Thư Tân đã làm công tác tư tưởng cho bố mẹ cả một buổi sáng, tuy rằng hai người đã có hiểu biết sơ qua về Vũ Minh nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên con gái yêu đương, nếu không trực tiếp xúc, hai người đều chưa có ý kiến gì.

Thư Liên Hải bận việc trong nhà bếp, Tân Vũ Quyên quét dọn nhà cửa, vừa thay khăn trải sofa vừa trách con gái: "Sao con không nói sớm một chút, khiến cho mẹ với bố con chẳng chuẩn bị gì cả. Lần trước lúc giới thiệu Trâu Mậu với con, con cũng không nói mình có bạn trai, kết quả bây giờ thì hay rồi, nói con dẫn bạn trai về con liền dẫn ngay."

Thư Tân tự biết mình đuối lý, ngoan ngoãn lau sàn nhà, nói thầm trong lòng, đã lâu như vậy rồi mẹ còn thích Trâu Mậu.

Điện thoại vừa reo, Thư Tân nói với mẹ: "Vũ Minh đến rồi ạ."

Tần Vũ Quyên cầm khăn trải sofa cũ ra ban công, lại nói một câu vào bếp: "Thư Liên Hải, bạn trai của con gái anh đến rồi." Một lúc sau đã nhìn thấy con gái nói chuyện với một người đàn ông trước cửa.

Tần Vũ Quyên từ từ đi tới, có vẻ hài lòng. Chẳng trách con gái lại thích, đứa trẻ này thật sự xuất chúng.

Thư Tần mỉm cười nói: "Mẹ ơi, đây là Vũ Minh."

Tần Vũ Quyên nở nụ cười: "Chào cháu."

Vũ Minh nhìn Tần Vũ Quyên, lễ phép nói: "Cháu chào cô ạ."

Chương 63

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Ăn cơm xong, Thư Liên Hải và Tân Vũ Quyên nói chuyện với Vũ Minh trong phòng khách, Thư Tân ra ban công tưới hoa.

Từng dòng nước nhỏ li ti rơi xuống, phiến lá hoa lan phản chiếu lại ánh sáng màu xanh lục.

Thư Tân tưới xong một chậu, lại thêm một chậu nữa, mãi đến tận khi mươi chậu hoa trên ban công đều được tưới xong mới dừng lại nghiêng tai lắng nghe.

Bố đang hỏi Vũ Minh phương hướng của anh trong tương lai, Vũ Minh rất kiên trì giải thích.

Xuyên qua tấm kính sát sàn trong như gương, Thư Tân nhìn thấy trên mặt bố thấp thoáng ý cười, vừa nghe vừa gật đầu.

Cô hững hờ sờ lá cây, năm đó điều tiếc nuối lớn nhất của bố chính là không thi đỗ Tế Nhân, biết được Vũ Minh là bác sĩ trẻ tài năng xuất chúng của Tế Nhân thì khó tránh khỏi hỏi nhiều hơn vài câu.

Nhấp ngụm trà, bố tiếp tục hỏi công tác hàng ngày của Vũ Minh ở khoa, lúc nhắc tới biểu hiện của con gái thì ông hỏi cẩn thận hơn.

Vũ Minh nhìn về phía ban công, Thư Tân không kịp nghiêng đầu tránh ra chỗ khác nên bị anh nhìn chính diện.

Vũ Minh rất bình tĩnh: "Cô ấy rất tốt, chủ nhiệm và cấp trên của khoa Lâm sàng đều khá thích cô ấy."

Thư Liên Hải biết rõ lời Vũ Minh không hẳn là khách quan nhưng vẫn rất vui vẻ, hỏi tiếp: "Trước đây Tiểu Vũ cùng từng ra nước ngoài trao đổi rồi, Tân Tân cần nộp những giấy tờ gì vậy, nhà chú phải cung cấp cái gì chứng minh không?"

Thư Tân thả bình tưới nước xuống. Vũ Minh học hệ tám năm, không hẳn sẽ biết rõ chuyện trao đổi của sinh viên hệ bảy năm các cô.

Ai ngờ Vũ Minh lại nói: "Các cô ấy sẽ được cử đi vào tháng 8 năm sau, viện nghiên cứu sinh có đăng một bản mẫu, cháu đã in cho Thư Tân rồi, thứ hai sẽ điền giúp cô ấy, sau đó bên trường học sẽ làm thủ tục ạ."

Hiển nhiên là anh đã có ý tìm hiểu quy trình, Thư Liên Hải và Tân Vũ Quyên liếc mắt nhìn nhau, Thư Tân há miệng xoay người.

Vũ Minh lại hỏi: "Thư Tân đã làm hộ chiếu chưa ạ?"

Tân Vũ Quyên lắc đầu: "Vẫn chưa, đứa trẻ này chưa từng ra nước ngoài, năm con bé tốt nghiệp trung học, cô với bố con bé dẫn con bé đi Hồng Kong chơi mấy ngày thôi."

Vũ Minh: "Vậy tuần sau cháu đưa Thư Tân đi làm hộ chiếu, những tài liệu khác thì có thể nộp cho viện theo quy trình nhưng hộ chiếu tốt nhất vẫn nên làm sớm thì hơn ạ."

Thư Tân câu được câu không nghe Vũ Minh nói chuyện với bố mẹ, chờ tưới hoa xong, lại chậm rãi sờ sờ cây mọng nước (*1*) bố nuôi, lè mé mãi không chịu bước vào.

(1) Cây mọng nước dùng để chỉ các cơ quan sinh dưỡng của rễ, thân và lá của cây. Lá dày và mọng nước và có chức năng lưu trữ một lượng lớn nước. Nó có ít nhất một mô thịt, đó là một mô sống, trong số các chức năng khác, lưu trữ nước có thể được sử dụng khi điều kiện độ ẩm của đất xấu đi, rễ cây không còn có thể được hấp thụ từ đất và cung cấp độ ẩm cần thiết. Nó có thể làm cho cây trồng tạm thời thoát khỏi nguồn nước bên ngoài và tồn tại độc lập.

Tần Vũ Quyên nói vọng ra ban công: "Thư Tần, vào nhà bếp đun bình nước đi con."

Thư Tần đẩy cửa kính ra, bố đang nói với Vũ Minh: "Phòng khám bệnh đã mở được năm năm, ở ngay dưới tầng đáy, nếu Tiểu Vũ cảm thấy hứng thú thì có thể xuống xem một chút."

Xem ra là chuẩn bị xuống phòng khám rồi, mắt Thư Tần nhìn thảng đi qua phòng khách rồi vào bếp đun nước.

Lúc đi ra, Thư Liên Hải đang cho Vũ Minh xem sách của thiết bị mà phòng khám chuẩn bị sử dụng, Tần Vũ Quyên đứng dậy vào phòng bếp gọt hoa quả, Thư Tần bưng khay đựng trà tới đặt lên bàn.

Lại chuyển sang vấn đề ẩm thực nước ngoài, Thư Liên Hải nói: "Đứa trẻ Tần Tần này rất biết chăm sóc bản thân, nhưng dù sao cũng không quen môi trường sống, lại ở đó lâu như vậy, chú với mẹ con bé không yên lòng lắm. Đúng rồi, Tần Tần, mấy hôm trước bố có đến hiệu sách mua cho con mấy quyển sách tiếng nước ngoài, đều ở trên bàn của con đấy, đúng lúc Vũ Minh ở đây, để thằng bé xem giúp con đi."

Thư Tần lầm bầm: "Bố à, con đã bảo bố đừng mua đồ lung tung rồi mà."

Thư Liên Hải cười ha hả nhìn về phía Vũ Minh: "Cháu nhìn xem, đứa trẻ này cực kỳ thích quản lí chú với mẹ nó, bình thường mua cho nó ít đồ, hoặc là nó không cho chú dùng tiền, hoặc là phải mua ở chỗ nó chỉ định."

Tần Vũ Quyên bưng hoa quả đi ra: "Nhưng mà Tần Tần nói rất có lí, nó mua sách trên mạng còn tiện hơn so với anh mua ở hiệu sách nhiều."

Vũ Minh: "Cô chú đừng quá lo lắng, thời điểm sang năm Thư Tần ra nước ngoài vừa đúng lúc cháu cũng ở bên đây, chú mua những sách gì thế à? Để cháu xem cho cô ấy."

Tần Vũ Quyên quay người chỉ: "Đó là phòng ngủ của con bé, không biết cái gì bảo bối gì mà bình thường cũng không cho cô chú vào."

Thư Tần đứng ở cửa nhìn Vũ Minh, anh đặt tách trà xuống rồi đứng lên.

Phòng của cô không lớn, chỉ có một chiếc giường nhỏ và tủ sách.

Bàn học được đặt cạnh cửa sổ, ga trải giường hoạt hình màu xanh nhạt, gói hình trái tim đặt ở đầu giường. Vũ Minh vừa đi vào vừa đánh giá, nghĩ đến bình thường Thư Tần đều ngủ nghỉ đọc sách ở đây, mỗi một góc đều lộ ra vẻ đáng yêu.

Thư Tần bước vào phòng xong cũng không để ý đến anh, một mình đứng trước bàn lật chồng sách tham khảo, Vũ Minh đi tới phía sau cô, thấp giọng nói: "Sao không thấy ảnh của em?"

Thư Tần mở ngăn kéo lấy album ảnh ra, quay người đưa cho anh.

Vũ Minh vừa nhìn bức ảnh liền nở nụ cười, Thư Tần khi còn bé và hiện tại đều gần giống nhau, chỉ khác là khuôn mặt trẻ con hơi bầu bĩnh một chút, tóc cũng không dài như bây giờ.

Bên cạnh mỗi tấm hình đều viết ngày cụ thể.

Trên bức ảnh chụp ở tiểu học và nhà trẻ là chữ viết của Thư Liên Hải: "*Ảnh lưu niệm con gái 4 tuổi, chụp tại công viên XX.*"

"Ảnh lưu niệm con gái 8 tuổi, chụp tại thiên đường nhi đồng XX."

Mặt sau chính là chữ của chính Thư Tân: "*Du lịch mùa xuân với trường học, chụp tại viện bảo tàng XX.*"

"Chuyến tham quan viện bảo tàng khoa học kỹ thuật một ngày, nước dưa hấu bán ở cổng uống rất ngon."

Thì ra thói quen thích uống nước trái cây của Thư Tân được hình thành từ khi ấy.

Thư Tân quan sát vẻ mặt của Vũ Minh, thì ra không phải anh không thích cười mà là bởi vì anh không hay gặp được chuyện mà anh cho là vui vẻ, số lần cười mấy ngày nay của anh còn nhiều hơn một tháng trước cộng lại.

Cô đến gần: "Bức nào xinh nhất hả anh?"

"Tất cả đều rất xinh." Từ cô bé lớn lên thành thiếu nữ, những tấm hình này ghi lại quá trình trưởng thành của cô.

Vũ Minh nhớ trước đây Cố Phi Vũ có theo đuổi vài cô hoa khôi của trường, nhưng anh cảm thấy chẳng ai xinh đẹp bằng Thư Tân.

Mỗi lần nghe Cố Phi Vũ kể kinh nghiệm theo đuổi con gái, anh đều rất hờ hững, có lúc thì dựa lưng vào ghế xoay bút, lười trả lời Cố Phi Vũ. Nếu như khi ấy gặp được Thư Tân, liệu anh có thích cô không? Anh chăm chú quan sát cô, vẫn sẽ thích, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi.

Hai người ở trong phòng ngủ hơn năm phút, Thư Liên Hải và Tân Vũ Quyên ở bên ngoài ho khan đầy hàm ý.

Thư Tân cất album ảnh vào ngăn kéo, ôm chồng sách tham khảo bước ra.

Thư Liên Hải chờ Vũ Minh và Thư Tân ngồi xuống sofa mới mở miệng: "Như thế nào, chú không mua sai phải không?"

Vũ Minh dạ một tiếng: "Chú rất tinh mắt, những quyển sách này đều có tác dụng ạ."

Thư Liên Hải vui vẻ nói: "Buổi chiều có phải về bệnh viện không, món ăn buổi trưa làm vẫn còn nhiều, cháu về đó ăn cơm cũng không tiện, ở đây ăn tối rồi hẵng về."

***

Buổi tối Thư Tân đưa Vũ Minh xuống nhà, đến bên cạnh xe, Vũ Minh như thí sinh chờ được chấm điểm, quay người hỏi Thư Tân: "Bố mẹ em có ân tượng với anh như thế nào?"

Thư Tân: "Anh không tự tin với bản thân như thế sao?"

Vũ Minh ho một tiếng, cái này không gọi là không tự tin, suy nghĩ của người già và bố mẹ vợ vốn không dễ đoán mà, tuy nhiên vừa mới từ nhà Thư Tân ra, muốn nghe phản hồi của bố mẹ cô thì cũng phải cần một khoảng thời gian, lúc khác nói vậy.

"Ngày mai em ra ngoài chơi với mấy người Thịnh Nhất Nam hả?"

Thư Tân vắng một tiếng, "Đã đồng ý sẽ mời bọn họ đi ăn cơm rồi."

"Có muốn anh đưa em đi không, thân thể em không thoải mái."

Mặt Thư Tân đỏ lên: "Không thoải mái cũng không cần anh đưa." Hơn nữa cô cũng không phải không di chuyển được.

"Vậy em đừng đi dạo lâu quá."

Cô gật đầu.

Vũ Minh vẫn không yên tâm: "Nếu không ngày mai anh mua thuốc giảm đau cho em nhé?"

Càng nói càng sai rồi, Thư Tân lườm anh một cái: "Anh làm tốt chuyện của mình đi." Khóa tập huấn gây mê tim và chuyện đề tài đều có rất nhiều việc phải làm.

Vũ Minh bật cười nhìn cô, nhớ tới hai lần trước, mỗi lần anh chậm chạp đẩy nhẹ cô đều nhíu mày, sau đó anh dần có kinh nghiệm hơn, từ từ "phù hợp" với cô, cô mới chậm rãi ồn hơn. Anh ngăn chặn suy nghĩ đang bay xa của mình: "Nếu em không đi được thì gọi điện cho anh, anh đến đón em."

Không thể trò chuyện nổi nữa, Thư Tân đi về nhà: "Ngược lại ngày mai em sẽ không gọi điện thoại cho anh, thứ hai gặp lại."

***

Thư Tân về đến nhà, Thư Liên Hải không có ở phòng khách, Tân Vũ Quyên đang xem TV, thấy con gái trở về, bà buông điều khiển từ xa xuống: "Đang định hỏi con, Vũ Minh không có người thân trong nước hả?"

Không phải đã hỏi hết rồi sao, Thư Tân ngồi xuống sofa: "Không ạ, anh ấy là con một, mẹ anh ấy qua đời từ mười một năm trước, còn bố đã không ở trong nước từ lâu rồi ạ."

Tần Vũ Quyên khó hiểu: "Năm đó bố thằng bé đi rồi không về nữa?"

Thư Tần gật đầu: "Con cũng không rõ lắm." Cô chỉ biết là quan hệ của Vũ Minh với bố anh rất căng thẳng, hơn nữa dựa vào tính cách của Vũ Minh, sợ rằng cả đời này cũng không thể hòa thuận với bố mình.

Tần Vũ Quyên nói: "Bảo sao lúc nhắc đến chuyện gia đình, thằng bé rất bằng lòng trò chuyện về mẹ mình, nói rằng mẹ mình họ Lư, trước khi qua đời là phó chủ nhiệm khoa nội tiết, nhưng nhắc đến bố thì thằng bé chỉ nói qua loa. Bố thằng bé làm gì thế? Ly hôn với mẹ thằng bé từ bao giờ?"

Thư Tần suy nghĩ một chút: "Hình như làm công ty IT gì đó, hiện tại đang ở bên Mĩ, tình huống cụ thể thì anh ấy không nhắc đến, Vũ Minh rất hiếm khi đề cập tới những chuyện này."

Tần Vũ Quyên do dự một chút mới thuận miệng hỏi: "Chỗ Vũ Minh đang ở là nhà nó mua hả?"

Thư Tần nhìn mẹ, lần trước lúc mẹ nói đến Trâu Mậu, từng mấy lần nhắc tới điều kiện gia đình anh ta rất tốt. Dương nhiên mẹ không tính toán nhiều, nhưng nói tới chuyện bạn trai của con gái, không tính toán thì cũng dàn "vật chất" lên.

Cô đáp: "Là ở tiểu khu ngay cạnh bệnh viện ạ."

Tần Vũ Quyên hơi kinh ngạc: "Giá nhà chỗ đó rất đắt, nhà như thế nào? Khu nhà ở một phòng?"

Thư Tần suy nghĩ một chút mới đáp: "Ba phòng chính hai phòng khách."

Cô nhìn mẹ mình, hơi không vui: "Mẹ hỏi mấy cái này làm gì?"

Tần Vũ Quyên: "Không phải mẹ có ý muốn hỏi thăm những thứ này, nhưng mà vốn con không biết giá cho thuê mặt bằng đắt thế nào, hiệu quả phòng khám của bố con không được như trước, tiền lương một tháng của mẹ ở khoa lâm sàng cũng được từng đó, chờ đến lúc con kết hôn, mẹ với bố con dồn hết số tiền tích góp cả đời chưa chắc đã đủ, mẹ nói cho con nghe những điều này không phải là hi vọng sau đó con không phải chạy vạy khắp nơi sao?"

Thư Tần thảng người ngồi bên cạnh mẹ, ôm vai bà nói: "Công việc sau này của con sẽ kiếm được rất nhiều tiền, bố mẹ không cần tích góp làm gì đâu."

Tần Vũ Quyên nghiêm mặt: "Đâu có dễ dàng như vậy, con chưa ra ngoài xã hội nên suy nghĩ vẫn quá ngây thơ. Mẹ hỏi con, Vũ Minh cũng mới làm việc không bao lâu, lấy đâu nhiều tiền như vậy để mua nhà, đây cũng không phải mấy trăm ngàn mà là một con số rất lớn đấy."

Thư Tần nhớ tới những chuyện được nghe trước kia, cũng không tiếp lời mẹ, Thư Liên Hải từ trong phòng đi ra nói: "Chuyện này hơi kì lạ, bố cảm thấy chuyện nhà Vũ Minh hơi quen tai, sợ mình nhớ nhầm nên đặc biệt lên mạng xem tin tức năm đó, mẹ Vũ Minh là một phó giáo sư, lúc đó bố nó rất nổi tiếng trong giới kinh doanh, bởi vì chuyện ly hôn ra tòa mà khá nhiều lần bị lên báo."

Tần Vũ Quyên nhìn chồng: "Sao anh biết chuyện này?"

Thư Liên Hải ngồi xuống thở dài: "Vũ Minh cũng thật đáng thương, năm đó bố thằng bé là tổng giám đốc trẻ nhất của một công ty IT trên thị trường, vì chuyện ly hôn mà mời luật sư tốt nhất lên tòa, mẹ Vũ Minh chắc là cũng quá đau lòng, sau khi ly hôn không lâu thì mắc bệnh ung thư rồi qua đời. Tần Tần, những chuyện này con đều biết rồi chứ?"

Thư Tần ôm gối, khẽ vang một tiếng.

Tần Vũ Quyên kinh ngạc: "Chẳng trách thằng bé này không chịu nói đến bố mình."

Thư Liên Hải nói: "Bố mẹ Vũ Minh ưu tú, gen di truyền tốt như thế, thằng bé này xuất chúng cũng không có gì lạ. Bố không có ý kiến với bản thân Vũ Minh, người bố đã gặp, mọi mặt đều không có gì để chê, nhưng bố không sợ những chuyện khác, chỉ sợ Vũ Minh bị bố thằng bé ảnh hưởng."

Thư Tần bỗng nhiên đứng dậy.

Tần Vũ Quyên giơ tay: "Hãy, con nói chuyện cẩn thận cho mẹ, bố mẹ chỉ có một đứa con gái là con, bố con yêu con như nào, con cũng không phải không biết, nếu bố con biết chuyện của bố mẹ Vũ Minh, sớm nhắc nhở con thì có sao đâu?"

Thư Liên Hải nói: "Phải thừa nhận là bố hơi lo lắng, nhưng mà nói thật bố cũng rất thích Vũ Minh, so với thằng bé, Trâu Mậu có vẻ cũng bình thường, sau này không hẳn là con có thể gặp lại được người ưu tú như thế, Tần Tần, con có ý kiến của mình, chuyện như vậy bố mẹ cũng không quyết định thay con được, bố chỉ nói ra suy nghĩ của mình nhưng tất cả còn phụ thuộc vào bản thân con."

Thư Tần nhớ tới những lời tối qua mình nói với Vũ Minh, muốn giữ gìn một mối quan hệ đâu chỉ cần mỗi sự kiên định và niềm tin, thời gian mới có một ngày mà đã có người đặt nghi vấn, khuyên nhủ cô cẩn thận, quan trọng là người nói những điều này lại là hai người cô yêu thương nhất.

Cô lên tiếng: "Bố nói có lý, con hiểu sự lo lắng của bố, nhưng vốn bố không hề hiểu rõ Vũ Minh."

***

Thư Tần trở lại phòng ngủ, kiệt sức ngã lên giường, lúc đầu cơ thể cũng rất mệt mỏi, mới vừa rồi còn nói chuyện với bố mẹ hai tiếng liền, hiện tại

xương cốt như tan ra, không nhắc người lên nỗi.

Cô nói tới thái độ của gia đình Cố Phi Vũ dành cho Vũ Minh rồi đến chuyện suốt hai đêm anh không ngủ vì chăm sóc bác Cố, kể lại cẩn thận những khi tiếp xúc với Vũ Minh trong suốt hơn một tháng, sau đó bố vẫn còn hơi lo lắng nhưng thái độ đã bình thường trở lại.

Thư Tân biết, đối với việc này, cô không có cách nào loại bỏ sự lo lắng của bố, chỉ có thời gian mới chứng minh được tất cả.

Mẹ ở bên ngoài gọi cô: "Tần Tần, con có tấm không, không thì để mẹ giặt quần áo."

Thư Tân nhảy dựng lên: "Con có tấm."

Tấm xong đi ra, sự không thoái mái giữa hai chân càng rõ ràng, cô nằm xuống giường, vừa mới kéo tấm chăn mỏng thì đã nhìn thấy điện thoại có cuộc gọi nhỡ, trên màn hình có hai tin nhắn mới.

Mở ra xem, Vũ Minh gửi cô hai tấm hình, một tấm là ảnh mấy ngày trước cô tham gia cuộc thi tiếng anh.

Ảnh chụp khá đẹp, khiến Thư Tân bất ngờ là Vũ Minh lại còn dùng phần mềm làm đẹp, phía dưới còn có một hàng chữ kèm theo: *Thư Tân, năm XX tháng XX, tham gia cuộc thi lựa chọn sinh viên ra nước ngoài trao đổi của Té Nhân.*

Thư Tân không nhịn được khẽ bật cười, lại nhìn tấm tiếp theo, đó là một bức ảnh cũ, trong hình có một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, người này ngồi xổm, trong lòng ôm một cậu bé tầm năm, sáu tuổi.

Người phụ nữ có khuôn mặt rất xinh đẹp, nụ cười xán lạn, bà ấy đang nghiêng đầu hôn lên mặt cậu bé, cách màn hình cũng có thể cảm nhận được tình mẫu tử bà dành cho cậu bé.

Ngũ quan cậu bé tuấn tú, con ngươi đen như mực, hình như là vừa mới khóc một trận, một tay cầm bóng bay, tay còn lại siết chặt tay mẹ mình.

Trên giao diện hiển thị dòng chữ "nhấp vào", Thư Tân không biết lúc Vũ Minh mở bức ảnh này có tâm trạng thế nào, vành mắt cô đột nhiên hơi cay.

Cô bĩnh tĩnh lại, giả vờ ung dung trả lời: "*Anh khi còn bé không giống bây giờ.*"

Vũ Minh: "*Không giống chỗ nào?*"

"*Không đẹp trai như bây giờ.*"

Vũ Minh suy nghĩ một chút, bình thường anh không soi gương nên cũng không thấy có gì khác biệt.

Được rồi, cô nói gì thì là thế đi. Anh nhắn lại: "*Đã ngủ chưa?*"

"*Đang chuẩn bị ngủ a.*"

Vũ Minh nằm dài trên giường, một tay gói sau đầu, không biết có phải ảo giác hay không nhưng anh lại cảm thấy bên gối còn lưu lại hương thơm của cô.

Anh nghiêng đầu hít một hơi, là mùi dầu gội đầu của Thư Tân.

Anh gọi điện thoại cho cô.

Thư Tân nhanh chóng nghe máy.

"Em dùng dầu gội đầu gì vậy?"

"?" Thư Tân: "Sao anh lại hỏi cái này?"

Giọng nói của Vũ Minh hơi khàn khàn: "Trên giường với gối có mùi thơm."

Mặt Thư Tân nóng lên: "Anh không giặt ga giường à?" Ga giường bẩn hết cả rồi.

"Không giặt, giặt rồi sẽ không ngửi thấy nữa."

Thư Tân nhớ tới dì Lưu, suýt thì nhảy dựng lên: "Em ra lệnh cho anh sáng sớm mai phải giặt ngay."

Vũ Minh biết cô lo lắng điều gì: "Anh không cho dì Lưu vào phòng anh."

"Vậy cũng không được."

"Vậy tối thứ hai em tới đây giúp anh thay ga giường được không?" Trên giường chỉ có một mình anh, sự ấm áp tối hôm qua như một giấc mơ.

Thư Tân trở mình nhìn trần nhà: "Nói sau đi anh."

Vũ Minh nghĩ đến vẻ mặt lúc này của Thư Tân: "Nếu như ngày mai không thoái mái thì gọi cho anh, anh sẽ đến đón em."

Lại nữa rồi, Thư Tân nói: "Anh bận việc của anh đi, trừ phi em muốn gặp anh, bằng không em sẽ không gọi điện thoại cho anh."

Giọng nói của Vũ Minh trầm thấp: "Vậy ngày mai em nhất định sẽ gọi cho anh."

Cô tặc lưỡi: "Ai cho anh tự tin đây vậy?"

Anh nở nụ cười: "Em chứ ai."

"Không thèm nghe anh nói nữa, em buồn ngủ rồi." Cúp điện thoại, cô giơ điện thoại lên nhìn tấm ảnh chụp kia, năm chụp đã lâu rồi, độ phân giải không cao, nhưng rõ ràng Vũ Minh cố ý giữ gìn tấm ảnh này nên bức ảnh vẫn hoàn chỉnh như mới. Cô hoàn hồn, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt của Vũ Minh trên đó, vừa nãy đánh trống lảng nói chuyện với anh lâu như vậy, hi vọng đêm nay anh sẽ không mơ thấy người mẹ đã mất của mình.

***

Thứ hai, cơ thể Thư Tân nặng trịch, như quả cân bị vùi trên giường vậy. Chuyện đêm trước vẫn để lại di chứng tới bây giờ, eo cô đau, chân cũng mỏi, rõ ràng là đã nghỉ ngơi hai đêm nhưng vẫn cảm thấy vô cùng uể oải.

Sau đó vẫn là bỗng cửa, Thư Tân mới không thể rời giường.

Chạy tới khoa, mọi người đang bàn chuyện "Khóa tập huấn gây mê tim", công việc chính của khoa lâm sàng hai tuần này chính là làm sao để tổ chức khóa tập huấn lần này thật hoàn hảo, vừa nhắc tới, hình như người nào cũng có nhiệm vụ.

Chủ nhiệm La đích thân đưa ra chỉ thị: Khoa Lâm sàng bổ nhiệm không ít thư ký, trong tuần này, thư ký chủ yếu phụ trách việc vặt và là chân chạy, mỗi công đoạn gấp phải vấn đề gì cũng phải báo cáo trực tiếp cho phó tổ trưởng Vũ Minh.

Thư Tân nhìn về phía Vũ Minh, anh quá bận, lúc nghe điện thoại cũng còn đang nhìn bảng phân ca làm, cô đoán mình không thể nói chuyện được

với anh nên để bữa sáng bố làm trên bàn làm việc của anh, sau đó cùng Thịnh Nhất Nam vào phòng thay đồ.

Mấy người còn đang nói chuyện ở hành lang, đúng lúc Vũ Minh đi ra, anh không vào phòng thay đồ mà trực tiếp bước về phía văn phòng chủ nhiệm, không biết ai gọi điện thoại tới, chỉ nghe thấy Vũ Minh nói: "Vâng, chủ nhiệm Vương."

Bên kia nói gì đó, Vũ Minh trả lời: "Hai ngày nay khoa có nhiều việc lăm, anh tìm người khác quay video tuyên truyền đi. Đúng, tôi không quay được."

Chương 64

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mặc Y Phi

Thịnh Nhất Nam cảm thán: "Trưởng khoa Vũ tuy hứng quá, cơ hội tuyên truyền tốt như vậy, nói không đi thì không thèm đi luôn."

Ngô Mặc nhìn Thư Tân, khẽ nói: "Trưởng khoa Vũ vốn không thích dính dáng đến những chuyện như vậy."

"Thế nếu bây giờ trưởng khoa Vũ không chịu đi thì định để ai quay video tuyên truyền đây?" Thịnh Nhất Nam vỗ đầu một cái, "Ôi, tớ không nghĩ ra ứng cử viên thích hợp."

Ngô Mặc dịu giọng nói: "Hệ thống khoa ngoại nhiều bác sĩ như vậy, còn sợ không có người thích hợp sao, sư huynh Lâm Cảnh Dương của khoa chúng ta cũng được đầy chứ, khoa Chỉnh hình với khoa Tim mạch cũng có vài người có hình tượng tốt."

"Tớ tò mò không biết bên khoa nội sẽ là ai nhỉ?"

"Thích Mạn? Số phiếu của cô ấy rất cao."

Còn đang tán gẫu thì mấy vị giáo sư cấp trên đi ngang qua, Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc nhanh chóng ngậm miệng.

Thư Tân thay xong quần áo rồi bước vào phòng giải phẫu.

Tháng mới, giờ làm việc mới, Thư Tân không tiếp tục đói ca gây mê lòng ngực nữa, cô được Vũ Minh phái sang phòng sản khoa số 24.

Nhất Viện là bệnh viện dạy học nổi danh toàn quốc, sản phụ được chuyển đến đây thường có chứng bệnh khác nữa, trong phương pháp gây mê cũng đòi hỏi độ khó khá cao, nhưng dù vậy, thực hiện ba, bốn ca sinh mổ đến giữa trưa cũng là chuyện bình thường, để tiếp quản kịp thời, phòng mổ số 24 thường mở trước 8 rưỡi.

Lúc Thư Tân chạy đến phòng giải phẫu, quả nhiên sản phụ đầu tiên đã nằm trên bàn mổ, bác sĩ trao đổi và y tá thiết bị (1) đang mở túi làm những bước chuẩn bị.

(1) *Y tá thiết bị: y tá trong khoa phẫu thuật. Là một y tá thiết bị, không chỉ phải có kiến thức chuyên môn phong phú và kỹ năng vận hành lành nghề, mà còn có trách nhiệm cao, khả năng quan sát nhạy bén và kỹ năng giao tiếp tốt và mối quan hệ tốt, và có thể xử lý khẩn cấp kịp thời và chính xác.*

Thư Tân chào hỏi rồi đi tới đầu bàn mổ, sản phụ đội mũ vô trùng, chắc là bởi vì căng thẳng nên cô ấy vừa nghe có tiếng bước chân liền nghiêng đầu nhìn sang, Thư Tân đến trước mặt cô ấy, mỉm cười tự giới thiệu: "Chào cô."

Trao đổi vài câu xong, cảm xúc lo lắng của sản phụ cũng giảm đi không ít, Thư Tân lật xem bệnh án.

"37 tuổi, vết sẹo tử cung, lần sinh mổ thứ hai, siêu âm hiển thị một phần nhau thai ở phía trên cuống rốn." Cái gọi là vết sẹo tử cung là chỉ trước đó sản phụ từng phẫu thuật sinh mổ vài lần.

Thư Tân đánh giá xong thì Chu Văn bước vào.

Thư Tân nhanh chóng chào hỏi: "Chị Chu."

Sắc mặt của Chu Văn đã tốt hơn rất nhiều so với hai ngày trước: "Ồ, đã sang bên này rồi hả?"

Thư Tân gật đầu: "Hôm nay là ngày của tổ giải phẫu các chị, em xem trên máy tính thì tất cả đều là ca sinh mổ của khoa chị."

"Đúng, đến giữa trưa tất cả đều là mổ có vết sẹo tử cung."

Thư Tân đã xem qua bảng thống kê gần mươi năm của một khoa sản gây mê Vũ Minh từng làm, từ khi có chính sách hai con, tỉ lệ người có vết sẹo tử cung sinh mổ lần thứ hai ngày một tăng lên qua mỗi năm, cũng có nghĩa là họ đều lựa chọn lặp lại việc sinh mổ.

Cô vừa gắn điện tâm đồ lên bụng sản phụ vừa hỏi Chu Văn: "Chị Chu, hiện tại có nhiều người có vết sẹo tử cung đồng ý thử nghiệm sinh đẻ (sinh không đau) không ạ?"

Vì để hạ thấp tỉ lệ sinh mổ lại, tổ chức bà mẹ và trẻ em quốc tế từng đề nghị, hễ là những sản phụ có triệu chứng vết sẹo tử cung thì đều có thể cân nhắc tham gia thử nghiệm sinh đẻ, đương nhiên điều kiện tiên quyết là bệnh viện thực hiện có điều kiện kỹ thuật tương ứng.

Chu Văn nói: "Không nhiều lắm, tháng trước chúng ta làm mấy chục ca."

Mới có mấy chục ca... Thư Tân hơi kinh ngạc, bởi vì phòng sinh của một viện mỗi tháng thường có khoảng bảy, tám trăm trường hợp sinh tự nhiên.

Cô hỏi: "Sản phụ từng có kinh nghiệm sinh mổ có phải đều tình nguyện sinh mổ lần thứ hai chứ không chịu thử nghiệm sinh đẻ đúng không ạ?"

Cô muốn sang năm làm đề tài về lĩnh vực này, không biết có đủ số lượng bản mẫu không nữa.

Chu Văn nói: "Thứ nhất là yêu cầu rất nghiêm ngặt, thứ hai là sản phụ và gia đình không chịu bất chấp nguy hiểm, đối với phần lớn sản phụ mà nói, họ tình nguyện tới phòng mổ chịu đựng chứ cũng không đồng ý ở phòng sinh thử nghiệm sinh đẻ. Nếu như không phải khoa gây mê các em triển khai sinh không đau ở phòng sinh thì tỷ lệ này sẽ càng nhỏ hơn. Sao em lại hỏi cái này, muốn làm đề tài về lĩnh vực này hả?"

Thư Tần cười đáp: "Đề tài em định làm là gây mê tim, nhưng bởi vì đến lượt sang gây mê ở khoa sản nên em muốn tìm hiểu thêm tình huống về lĩnh vực này a."

Lúc này, Trần sư tỷ phụ trách dẫn Thư Tần bước đến, thời gian không còn sớm, Trần sư tỷ vừa đến đã kéo Chu Văn và bác sĩ trao đổi để kiểm tra và đối chiếu.

Kiểm tra bệnh nhân xong, Chu Văn đi ra ngoài rửa tay, Trần sư tỷ nói với Thư Tần: "Em lại đây hỗ trợ đặt tư thế gây mê, trước đây đã từng làm gây mê ở khoa sản chưa?"

Thư Tần: "Từng làm một ngày với giáo sư Cố a."

"Tốt." Trần sư tỷ bắt đầu đeo găng tay, "Hôm nay em nhìn chị thao tác trước, sau đó chị sẽ hướng dẫn em dần dần."

Thư Tần đứng bên cạnh bung dung dịch khử trùng ngoài da, Trần sư tỷ chọc vào vị trí đã xác định sẵn: "Trước khi bắt đầu thao tác nhớ phải giao tiếp để bệnh nhân giải tỏa, độ cứng của eo có những yêu cầu nhất định liên quan đến mức độ thao tác, bước thứ nhất phải giảm bớt tâm lý lo lắng của người bệnh."

Thư Tần nghiêm túc gật đầu.

Ca phẫu thuật bắt đầu, quá trình diễn ra rất thuận lợi, kết thúc ca đầu tiên, Chu Văn nói với Thư Tân: "Nếu như em có hứng thú với việc gây mê của khoa sản thì không bằng đến phòng sinh của bọn chị xem thử, khoa gây mê bọn em cũng có bác sĩ chịu trách nhiệm ở phòng sinh 24 giờ, chị nhớ khi ấy Vũ Minh cũng từng l่าน lượt đến đó, còn thực hiện cấp cứu một ca thuyên tắc ói." (2)

(2) *Thuyên tắc ói là một cấp cứu sản khoa hiếm gặp do dịch nước ói, những tế bào thai nhi, tóc hoặc các mảnh tổ chức thai khác lọt vào hệ tuần hoàn máu mẹ thông qua nhau gây ra một phản ứng dị ứng. Phản ứng dị ứng này gây ra suy hô hấp và tuần hoàn cấp tính cho mẹ. (Nguồn: Wikipedia)*

"Thuyên tắc ói à?" Thư Tân biết chỉ cần sẵn phụ vào phòng sinh, bất cứ lúc nào cũng có thể xin làm "sinh không đau", trong quá trình sinh nếu có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì bác sĩ gây mê túc trực ở phòng sinh có thể kịp thời tiến hành cấp cứu với bác sĩ khoa sản.

Nếu như đó thực sự là thuyên tắc ói thì tình hình bệnh nhân quả thật không tốt chút nào.

"Bệnh nhân đã được cứu rồi à?"

"Cứu được rồi, nhưng bởi vì diện tích thuyên tắc quá rộng, suýt nữa không giữ được tử cung, máu đông khiến chức năng của phổi cũng xảy ra vấn đề lớn, nằm ở ICU mất nửa tháng mới được xuất viện."

Chu Văn cởi găng tay, nói tiếp: "Chủ nhiệm La của các em vì tạo ra phòng sinh không đau 24 giờ mà đã làm rất nhiều việc trong phương diện này, năm ngoái chị đi tham quan bệnh viện dạy học cùng cấp bậc khác, tuy rằng bệnh viện đó cũng có phòng sinh không đau nhưng bác sĩ gây mê không túc trực trong phòng sinh."

Lúc này, giáo sư Ngô đi vào, vốn là muôn tìm Thư Tân nhưng nghe xong lời này lại nói: "Tiểu Chu, em suy nghĩ rộng một chút, nếu như muốn làm phòng sinh không đau 24 giờ thì ban ngày cần điều một bác sĩ sang phòng sinh trông coi, ca đêm thì lại cần hai đội, một đội trực ca đêm, mỗi đội trực trong phòng sinh. Chủ nhật còn cần hai bác sĩ trực ca sáng, chỉ riêng việc điều động nhân sự đã làm khó bệnh viện rồi. Hơn nữa tuy rằng cùng là bệnh viện đa khoa nhưng không phải phòng sinh nào cũng có hình thức chăm sóc 1 với 1, bác sĩ sản khoa cũng ít, làm sao mà triển khai được?"

Chu Văn nửa đùa nửa thật nói: "Cho nên mới nói năng lực của chủ nhiệm La quá mạnh, em nhớ là phòng Điều trị đau cũng do một tay chủ nhiệm La gây dựng."

Trần sư tỷ xưa tay: "Có hạng mục nghiệp vụ nào triển khai dễ dàng chứ? Sinh không đau có bao nhiêu vấn đề khoa sản cũng biết được, phòng Điều trị đau vừa khó làm vừa không hiệu quả, hiện tại bởi vì không đủ số lượng bệnh nhân mà rất nhiều bệnh viện đều tách riêng khoa gây mê và điều trị đau ra. Trước đây lúc phó chủ nhiệm Chương phụ trách phòng Điều trị đau, trong 24 giường thường xuyên có người bất mãn, năm nay đúng là đã tốt hơn rất nhiều rồi, đó là bởi vì chủ nhiệm La đã dồn rất nhiều công sức vào đó."

Thư Tân đặt bệnh án sang một bên, trước đây cấp trên kiểm tra phòng Điều trị đau đều là phó chủ nhiệm Chương, một năm trở lại đây mới đổi thành chủ nhiệm La và Vũ Minh. Đại khái là phó chủ nhiệm Chương cảm thấy phòng Điều trị đau không có hiệu quả nên có ý định bỏ mang nghiệp vụ này.

Trần sư tỷ là học trò của chủ nhiệm La, hơn Vũ Minh hai khóa, là điển hình của phái "La", tính cách lại ngay thẳng, giọng điệu mới nghe thì có vẻ tùy ý nhưng rõ ràng là rất không đồng tình với cách làm của phó chủ nhiệm Chương.

Giáo sư Ngô hiễn nhiên ngầm đồng tình với quan điểm của Trần sư tỷ, chỉ cười không nói gì, Thư Tân đột nhiên nhớ tới mấy lần trước có kiểm tra kinh nghiệm thao tác đột xuất, cô hỏi: "Giáo sư Ngô, thầy tới tìm em à?"

Quả nhiên giáo sư Ngô nói: "Buổi trưa hôm nay các em sẽ đến hội trường hỗ trợ, hiện tại lên văn phòng xem nhiệm vụ của mình đã, Tiểu Trần, dưới đây đang nhiều việc lăm, nếu không thầy đưa Thư Tân đi trước nhé."

Trần sư tỷ nói: "Không thành vấn đề, thầy cứ bận việc của mình đi ạ."

Nghe nói không phải là thi, Thư Tân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đưa ghi chép mình đã làm xong cho Trần sư tỷ, lúc này mới cùng giáo sư Ngô ra ngoài. Đi được nửa đường cô chợt phát hiện giáo sư Ngô cầm trong tay tờ mẫu đăng ký, trên đó viết "Lựa chọn cán bộ bậc trung của hệ thống Tế Nhân". Cô cúp mắt, hơi ngạc nhiên, thì ra giáo sư Ngô cũng tham gia ứng tuyển lựa chọn vị trí phó chủ nhiệm.

Nhưng điều này cũng phải được chủ nhiệm ngầm đồng ý, đồng thời thúc đẩy chuyện này mới được. Bởi vì lý lịch của giáo sư Ngô kém hơn chủ nhiệm La và phó chủ nhiệm Chương rất nhiều, hơn nữa năm ngoái còn vừa mới kết hôn xong.

Trong phòng làm việc có mười mấy sinh viên chen chúc nhau, bác sĩ, thạc sĩ, hệ bảy năm, hệ thực tập đều có mặt, cả Vương Giáo Giáo cũng bị kéo tới. Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam đang đứng trước bàn.

Chủ nhiệm La và phó chủ nhiệm Chương đều ở đây, ngoài ra còn có mười mấy vị giáo sư đã ngoài 40 tuổi.

Giáo sư Ngô dẫn Thư Tân vào.

Chủ nhiệm La đặt các loại báo cáo lên bàn, ánh mắt trời chiếu lên mái tóc đen của ông, có thể thấy rõ ràng vài sợi đã bạc trắng.

Phó chủ nhiệm Chương ngồi trên ghế sofa uống trà, mỉm cười nói: "Chủ nhiệm La, giáo sư Lưu của Đại học Y Z vì có việc đột xuất nên không tới được, đề tài bảo vệ cơ tim của Lâm Cảnh Dương đã được công nhận ở đăng cấp quốc tế, cũng phù hợp với chủ đề khóa tập huấn, hoàn toàn có thể một mình lên giảng đường giảng bài."

Thư Tân nhìn chằm chằm vào những sấp xếp trong hội nghị trên bàn, phó chủ nhiệm Chương là chuyên gia gây mê cơ tim nổi tiếng toàn quốc, lớp học thứ hai chính là bài giảng "Mối quan hệ giữa nồng độ oxy hít vào và quá trình tự hủy của tế bào cơ tim" của phó chủ nhiệm Chương, có thể thấy Lâm Cảnh Dương chỉ có duy nhất một trường hợp để thảo luận.

Nếu như được giảng bài trong hội nghị chính thức có tính chất toàn quốc này tương đương với việc tích lũy được vốn liếng học thuật.

Chủ nhiệm La cười đáp: "Đề tài của Cảnh Dương đương nhiên không thành vấn đề, nhưng khóa tập huấn chỉ có tổng cộng thời gian là hai ngày, chương trình học đã được sắp xếp dày đặc, chuyên gia khắp nơi trên toàn quốc đều đến giảng bài, đã có nhiều học viên đăng ký như vậy, chương trình học sẽ ưu tiên cân nhắc dành cho những người bậc giáo sư trở lên, chuyện của giáo sư Lưu tôi cũng biết, hiện tại đang để Vũ Minh điều chỉnh rồi."

Phó chủ nhiệm Chương nở nụ cười: "Nhưng sao buổi sáng tôi nghe nói Vũ Minh có một bài giảng riêng nhỏ, vừa nãy đúng lúc tôi gặp chủ nhiệm khoa Khoa học và giáo dục, còn nói chuyện với ông ấy về chuyện này, nhất định là tôi nghe nhầm rồi, năng lực quản lý và nghiên cứu khoa học của chủ nhiệm La rõ như ban ngày, sao khoa Lâm sàng có thể có sự sắp xếp không hợp lý như vậy được?"

Chủ nhiệm La cúp mắt, chậm rãi uống một ngụm trà.

Vũ Minh bước từ bên ngoài vào, vốn anh đang cúi đầu nhìn bảng biểu, bây giờ mới ngẩng đầu nhìn phó chủ nhiệm Chương: "Phó chủ nhiệm

Chương quả thật nghe nhầm rồi, người giảng bài thay cho giáo sư Lưu của Đại học y Z chính là giáo sư Ngô khoa chúng em."

Chương 65

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Nụ cười trên mặt phó chủ nhiệm Chương cứng lại.

Vốn giáo sư Ngô định nói vài câu nhưng ông nhìn thấy Vũ Minh đã tới nên cũng không lên tiếng nữa.

Sinh viên vây quanh trước bàn tách ra hai bên, Vũ Minh đưa chương trình dạy học đã được sắp xếp cho chủ nhiệm La: "Bài giảng của giáo sư Lưu thuộc Đại học y Z đổi thành "Kinh nghiệm xử lý nỗi lo lắng trước khi gây mê cho trẻ em" của giáo sư Ngô, sẽ được giảng sau giờ học của giáo sư Tào và phó chủ nhiệm Dư thuộc đại học S."

Nếp nhăn trên mi tâm của chủ nhiệm La hơi giãn ra, nhận lấy chương trình dạy học rồi khẽ nói: "Giáo sư Ngô, hai ngày trước tôi bận bịu tổ chức hội nghị nên chưa kịp hỏi ý kiến của anh, Vũ Minh nói với anh về việc này chưa?"

Vẻ mặt giáo sư Ngô khá tươi tỉnh: "Nói rồi, hai ngày trước tôi đã gửi giáo án bài giảng cho Vũ Minh."

Thư Tần lặng lẽ ngược mắt, sắc mặt phó chủ nhiệm Chương vẫn như bình thường, dựa vào ghế sofa chậm rãi uống nước.

Chủ nhiệm La gật đầu, hỏi Vũ Minh: "Giáo sư Tào chuẩn bị bài giảng về nội dung gì?"

Vũ Minh: "Nghiên cứu về hồi phục phổi để giảm các biến chứng sau phẫu thuật tim".

Chủ nhiệm La hài lòng: "Năm ngoái giáo sư Tào từng bảo vệ luận văn về phương diện nghiên cứu khoa học này, giáo sư Ngô chuyên nghiên cứu về giải tỏa nỗi lo lắng trước khi gây mê ở trẻ em, hai vị giáo sư đều có kinh nghiệm lâm sàng phong phú, nội dung giảng bài cũng phù hợp với chủ đề của khóa tập huấn gây mê tim, em nhớ cập nhật kịp thời nội dung học tập lên trang web để tránh trường hợp học viên không nắm rõ chuyện điều chỉnh chương trình học."

Vũ Minh mỉm cười: "Thầy ký tên trước đã, thầy không ký làm sao em cập nhật được."

Chủ nhiệm La vung bút, kí tên ở dưới chỗ "Ý kiến của chủ nhiệm".

Sự điều chỉnh này khá hợp tình hợp lý, hai vị giáo sư Tào và giáo sư Ngô đều đủ năng lực để làm người giảng chính. Trên mặt phó chủ nhiệm Chương là một nụ cười miễn cưỡng, không phát biểu ý kiến nữa.

Nhìn tên hai vị giáo sư trên chương trình dạy học, Thư Tân đột nhiên nghĩ tới, gần đây giáo sư Tào bận rộn chuẩn bị cho công việc của khóa tập huấn, có vẻ rất phát triển ở khoa.

Giáo sư Ngô tham gia ứng tuyển vị trí phó chủ nhiệm, liệu có phải giáo sư Tào cũng tham gia không nhỉ?

Chủ nhiệm La hỏi Vũ Minh: "Bây giờ ở hội trường đang có ai?"

Vũ Minh lật tư liệu đăng ký của thành viên lên, không ngẩng đầu: "Có nhiều ca phẫu thuật lâm, buổi sáng giáo sư Tào và Trịnh Linh ở hội trường, buổi trưa sẽ phái người tới hỗ trợ."

Giáo sư Ngô chỉ vào những sinh viên bên cạnh: "Đây đều là những "thanh niên khỏe mạnh" mới gọi từ phòng phẫu thuật sang, để bọn họ lâm trận đi, tôi đã liên hệ xe đến đưa bọn họ đi rồi."

Thư Tân đi theo mọi người, biết Vũ Minh cũng sẽ đi nên cô cố ý tụt lại vài bước.

Chốc lát sau quả nhiên Vũ Minh phát hiện ra, chưa tới 11 giờ, anh biết chắc chắn Thư Tân chưa ăn cơm.

"Em đến bãi đỗ xe chờ anh nhé, anh đưa em đi ăn cơm."

Thư Tân nhìn đám người trước mặt, học trò với bác sĩ cùng đi nhiều như vậy, một mình cô ngồi xe anh e là không tốt lắm.

Vũ Minh quan sát vẻ mặt cô, hơi nhướng mày: "Em nghĩ gì thế, Vương Nam đã ở bãi đỗ xe rồi, nhiều người như vậy, đương nhiên xe khoa gọi không đủ chỗ, anh đã nói chuyện với giáo sư Ngô rồi, em gọi hai người nữa lên xe đi."

Thư Tân cười híp mắt: "Vâng ạ, vậy để em đi gọi đám Ngô Mặc."

Vũ Minh cũng cười: "Buổi trưa muôn ăn gì nào, ăn đồ nướng không?" Anh đã hỏi Vương Nam rồi, anh ta nói gần đây có một nhà hàng đồ nướng.

Thư Tân ngó ra một giây, cô có biết nhà hàng mà Vũ Minh nói đến, ông chủ là người Hàn Quốc, vừa mới khai trương, bạn bè cấp ba của cô khen quán này không ngọt miệng, trong phần mềm còn gửi nhiều voucher khuyến mãi, cô không ngờ Vũ Minh cũng biết: "Muốn ạ."

"Ừ, thế để anh bảo Vương Nam đặt chỗ."

"Anh đợi tẹo." Thư Tân mở điện thoại, "Để em xem thử voucher khuyến mãi đã hết thời hạn sử dụng chưa đã."

Vũ Minh nhìn cô, từ lúc có nhận thức đến nay, anh chưa bao giờ dùng cái gọi là voucher khuyến mãi này, nhưng mà đáng vẻ cùi đầu chăm chú của Thư Tân rất thú vị nên cũng không ngăn cô. Đợi một lúc lâu không thấy cô nói chuyện, anh khẽ cười: "Thế rốt cuộc có hay không nào, không có thì thôi."

"Anh đừng giục." Thư Tân biết anh chẳng tính toán mấy thứ này, nhưng có thể dùng voucher khuyến mãi thì ai lại không cần chứ?

Bên kia có người gọi: "Thang máy đến rồi."

Thư Tân vừa nhìn điện thoại vừa đi về phía trước: "Anh đợi chút, em tìm được sẽ gửi cho anh."

Vũ Minh đi thang máy lên tầng, giáo sư Ngô dẫn một đám học trò xuống tầng.

Trong lúc đi xuống giáo sư Ngô nói: "Xe của Vũ Minh có thể chở năm người, trừ Vương Nam còn ba chỗ ngồi nữa, ai muốn đi?"

Thịnh Nhất Nam với Ngô Mặc cướp lời: "Bạn em đã xí chỗ trước rồi à."

Tâm trạng giáo sư Ngô cũng không tệ, thấy nhóm học trò bàn luận sôi nổi thì bật cười ha hả: "Hệ bảy năm chuẩn bị thi lý thuyết lần hai, bốn người các em cũng biết quy định của khoa, thời gian thi đều rất đột xuất, nói không chừng ngày nào đó sẽ thi ngay, bình thường tan làm xong về nhớ đọc thêm sách đấy."

Ba người Thư Tân sợ đến nỗi quên cả nói chuyện, nụ cười của Vương Giáo Giáo cũng cứng đờ.

Vốn mọi người đều rất hưng phấn, bởi vì tuy rằng phải đến hội trường làm việc nhưng so với áp lực dưới tiết tấu nhanh trong phòng mổ thì chí ít cũng có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

Ai biết vừa mới vui vẻ không bao lâu liền nghe được tin dữ này, bọn họ muốn bật khóc nhưng vẫn phải cảm ơn giáo sư Ngô: "Cảm ơn giáo sư Ngô ạ."

Đến bãi đỗ xe, Thư Tân đi tìm xe Vũ Minh, từ xa đã thấy sư huynh Vương Nam, anh ta mặc một chiếc áo hoodie dài màu xanh đậm, đang lười biếng nằm nhoài trước đầu xe.

Thịnh Nhất Nam nói: "Năm sau sư huynh Vương Nam sẽ tốt nghiệp mà sao tớ cảm giác đầu anh ấy cũng sắp trọc đến nơi rồi nhỉ?"

"Tóc trọc còn có thể dài lại, thuận lợi tốt nghiệp là được rồi." Thư Tân bận bịu tìm voucher khuyến mãi, vắt vả lăm mới tìm được một cái, vội vàng gửi cho Vũ Minh.

Đi tới trước xe, ba người sôi nổi chào hỏi: "Xin chào Vương sư huynh."

Vương Nam nháy mí mắt lên: "Sư huynh vừa gọi điện thoại nói rằng còn phải sang khoa Y tế (1) xử lý vài việc, chắc giờ này chưa xong được, chúng ta đợi một lát đi."

(1) Khoa Y tế là một bộ phận quan trọng của bệnh viện, chịu trách nhiệm tổ chức thực hiện điều trị y tế trong bệnh viện.

Ngô Mặc biết Vương Nam là học trò của chủ nhiệm La nhưng anh ta bận bịu làm thí nghiệm nên rất ít khi ở khoa, đôi bên cũng không thân quen lắm.

Ngô Mặc quan sát đối phương một lúc, thấy tính tình Vương Nam cũng hiền lành liền kín đáo hỏi: "Vương sư huynh, em có thể hỏi một câu được không, anh học hệ tám năm hay thi nghiên cứu sinh ạ?"

Vương Nam đáp: "Anh học hệ tám năm."

Ngô Mặc hơi thất vọng, Thịnh Nhất Nam khó hiểu: "Câu hỏi cái này làm gì?"

Ngô Mặc nói: "Định hỏi thăm Vương sư huynh một chút chuyện về việc thi bằng thạc sĩ."

Thịnh Nhất Nam cười: "Vương sư huynh, sao khoảng thời gian này chỉ có mình anh ở ngoài làm thí nghiệm vậy, khóa này của các anh chỉ tuyển một bác sĩ là anh phải không ạ?"

"Hai người." Toàn bộ sự chú ý của Vương Nam đều đặt vào việc nhắm mắt nghỉ ngơi: "Một người khác dựa vào mối quan hệ, tạm thời đổi nguyện vọng sang khoa mắt rồi."

Ngô Mặc nhỏ giọng nói: "Tôi biết chuyện này, có một bác sĩ khoa mắt ở cạnh phòng tôi. Có một lần anh ấy nói về việc này rồi, bảo là năm đó vì chuyện này mà phó chủ nhiệm Chương cực kỳ tức giận, vị sư huynh kia muốn phó chủ nhiệm Chương nguội giận nên từng mang quà tới cửa nhận lỗi với ông ta, đi đi lại lại vài lần thì sự việc mới dần ổn thỏa."

Thư Tân kinh ngạc nói: "Vì thế năm đó phó chủ nhiệm Chương tuyển người vô ích à?"

Vương Nam nói: "Không tuyển được hệ tám năm thôi, trái lại tuyển được hai bác sĩ ở nơi khác. Trước đây hàng năm khoa Lâm sàng chỉ tuyển hai người hệ tám năm, chính là khóa Vũ sư huynh với Lâm sư huynh đấy, nhưng mà không cẩn thận có khi khóa này chúng ta chỉ lấy một người."

Thịnh Nhất Nam nhỏ giọng nói: "Tôi nghe nói năm đó bối cảnh của phó chủ nhiệm Chương rất vững chắc, trong trường đều cho rằng ông ta sẽ là chủ nhiệm khoa tiếp theo, không ít người hướng tới vị phó chủ nhiệm này, nhưng sau đó đúng lúc đổi nhiệm kỳ mới, viện trưởng cũ về hưu, viện trưởng mới lên thay không giống phong cách cũ. Lúc xác định điều kiện lựa chọn cán bộ đã đề cao thành quả nghiên cứu khoa học và năng lực lâm sàng. Vì thế mà số phiếu của chủ nhiệm La áp đảo số phiếu của phó chủ nhiệm Chương, vừa bắt đầu trưởng khoa Vũ đã theo chủ nhiệm La nên Lâm sư huynh chỉ có thể theo phó chủ nhiệm Chương thôi."

Thư Tân hơi giật mình, cô còn tưởng rằng Lâm Cảnh Dương chủ động lựa chọn phó chủ nhiệm Chương, hóa ra là không cẩn thận đi theo sai người.

Tuy rằng chủ nhiệm La cũng không hẹp hòi, trong công việc thường ngày đều cho Lâm Cảnh Dương rất nhiều cơ hội, nhưng dù sao khá e ngại phó chủ nhiệm Chương, khó tránh khỏi ảnh hưởng đến việc phát triển nghiệp vụ của Lâm Cảnh Dương.

Vương Nam: "Lợi hại nhỉ, việc này em cũng biết à?"

Thịnh Nhất Nam ngượng ngùng đáp: "Dù sao em cũng còn thấy phục khả năng dự đoán của trưởng khoa Vũ nữa."

Vương Nam vò vò tóc, giọng điệu lộ ra sự buồn ngủ: "Chất lượng của khóa đó rất cao, lớp 1 và lớp 2 đều đăng ký vào khoa Gây mê, sư huynh đã sớm bộc lộ tài năng trong trường rồi, Lâm sư huynh cũng là nhân vật nổi tiếng, cuối cùng hai thầy mỗi người đều chọn một, anh đoán có khi trong mơ họ cũng cười đến nỗi tỉnh giấc áy chứ. Có điều em đoán sai rồi, sư huynh không có cái gọi là khả năng dự đoán này, anh áy đi theo chủ nhiệm La bởi vì nghiên cứu những cơn đau trong ung thư của ông áy rất xuất sắc thôi."

Ngô Mặc kinh ngạc mở to hai mắt: "Em cho rằng Vũ sư huynh vì bị ảnh hưởng bởi chủ nhiệm La mới bắt đầu làm "những cơn đau trong ung thư", thì ra trước khi được chọn vào Nhất Viện anh ấy đã hứng thú với vấn đề này rồi."

Thư Tân nhớ tới người mẹ xinh đẹp trong bức hình kia, hơi ngây người một chút, Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc ngẩng đầu: "Trưởng khoa Vũ tới rồi."

Thư Tân nhìn theo tầm mắt của bọn họ, Vũ Minh chạy tới chỗ rẽ, chờ lúc anh đến trước xe, mọi người đều vui vẻ chào hỏi.

Vũ Minh bận nghe điện thoại, trực tiếp vòng tới ghế lái từ đầu xe: "Lên xe đi, đến hội trường cũng vừa đúng 12 giờ."

Trên đường đi Vương Nam tranh thủ ngủ, Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam không dám ăn đồ ăn vặt trên xe Vũ Minh, Thư Tân sợ anh khát nước, thùa dịp bọn họ không chú ý, mở nắp chai nước khoáng đưa tới bên môi anh, ra hiệu anh uống một ngụm đi.

Vũ Minh yên lặng mỉm cười, uống nước trên tay Thư Tân, hỏi cô: "Voucher khuyến mãi em vừa gửi anh dùng như thế nào?"

"Lúc tính tiền đưa cho thu ngân là được."

Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam nhìn nhau một cái, thần kỳ thật, trưởng khoa Vũ cũng sẽ dùng voucher khuyến mãi ư?

Hội trường ở ngay khách sạn JOYA International, xe đã đến nơi.

Đoàn người đi ngang qua quán nước giải khát ở bãi đỗ xe, Vũ Minh hỏi: "Ai muốn uống nước trái cây không?"

Vương Nam lười biếng giơ tay: "Em muốn."

Vũ Minh liếc anh ta một cái. Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc cũng nhanh chóng phụ họa: "Bạn em cũng uống, cảm ơn trưởng khoa Vũ."

Vũ Minh đưa cho Thư Tân cốc nước chanh leo, ba người còn lại mỗi người một cốc.

Mọi người đi tới khách sạn, Vũ Minh lấy điện thoại ra xem email mới nhận được, thoảng nhìn về phía tên ngốc to đầu Vương Nam, lần đầu tiên cảm thấy mình đang dần theo một đám học sinh tiểu học.

Nhân viên hội trường gọi điện thoại đến, Vũ Minh nghe máy: "Tôi đến dưới tầng rồi."

Bước vào phòng khách, Vũ Minh đi tut lại hai bước, khẽ hỏi Thư Tân: "Em có đói không? Hay để Vương Nam đưa các em đi ăn cơm trước nhé?"

Thư Tân lắc đầu: "Em chờ anh rồi cùng đi, à, nhiệm vụ anh giao cho em là gì, có thay đổi gì không ạ?"

Vũ Minh: "Mua đồ lưu niệm cho các chuyên gia, khai mạc xong em sẽ phụ trách đưa đồ đến từng phòng của bọn họ."

Bước chân của Thư Tân dừng lại, đây là cơ hội rất tốt để tiếp xúc với những người có quyền trong giới, chẳng trách sau khi Vương Giáo Giáo biết chuyện này lại ghen tức đến vậy.

Vũ Minh biết cô đang nghĩ gì: "Anh cũng không phải cho em đi cửa sau, căn cứ vào thông lệ của khoa, việc này sẽ được giao cho người có thành tích tốt hơn làm."

Thư Tân tò mò: "Vậy những lần trước đó là ai ạ?"

"Là anh."

Thư Tần hừm một tiếng, khen ngợi bản thân thì thôi đi, vẻ mặt còn không thay đổi như thế nữa chứ.

Vũ Minh ngẩng đầu nhìn phía trước một chút rồi dừng lại kéo Thư Tần: "Khoảng thời gian này có nhiều việc phải làm lăm, một mình anh khá bận, tối về còn phải tăng ca nữa."

"Cho nê?"

"Đến nhà giúp anh một chút đi."

Thư Tần hắng giọng, cho tới bây giờ nghiệp vụ của Vũ Minh đều không cần ai hỗ trợ, cô thoáng nhìn Vương sư huynh đi đằng trước đã dẫn Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc vào thang máy rồi.

Cô bối rối vài giây rồi lắc đầu: "Không tốt lăm."

Suy nghĩ một chút, cô sợ bố mẹ đột nhiên gọi điện thoại nên quả quyết nói: "Không được không được."

Vũ Minh nhìn cô hồi lâu, đột nhiên nói: "Thư Tần, hay là chúng ta kết..." Điện thoại vang lên, là Cố Phi Vũ gọi tới.

"Bố tớ xuất viện về nhà chẳng làm chuyện gì khác, cả ngày chỉ lâm bẩm nói muôn gấp cậu, chị Văn còn đi xem mắt nữa, đối phương vẫn theo tiêu chí cao, giàu, đẹp trai, cậu với sư muội Thư Tần nếu có thời gian thì buổi tối tan làm qua đây ăn bữa cơm nhé."

Chương 66

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Vũ Minh: "Ngày hôm nay tớ bận quá, không thể đổi sang ngày khác được sao, chủ nhật tớ với Thư Tân sẽ đến thăm bác Cố."

Cố Phi Vũ nói: "Tớ đã nói trước với bố là có thể cậu không tới được rồi, nhưng bố nghe nói Tế Nhân chuẩn bị chọn lựa cán bộ bậc trung nên nhất quyết muốn gặp cậu, quan trọng là tối nay chị Văn sẽ xem mắt người đàn ông kia, cậu không tò mò anh ta trông như thế nào sao?"

Vũ Minh: "Không phải cậu nói rồi đấy à, cao, giàu, đẹp trai."

Cố Phi Vũ: "Thôi đừng nói nhiều nữa, ăn bữa cơm cũng không tốn đến hai tiếng, ngày mai tớ trả phép đi làm lại rồi, còn nợ đồng nghiệp mấy buổi trực đêm với sáng đây này, bảy ngày tiếp theo tớ đều sẽ ở bệnh viện thôi, kể cả chủ nhật cậu với sư muội Thư Tân có tới đây ăn cơm thì tớ cũng không có mặt ở nhà tiếp đãi các cậu đâu."

Vũ Minh nhìn Thư Tân, buổi tối ăn cơm ở nhà họ Cố xong trở về sớm nhất cũng phải 9 giờ, nếu như việc trong tay chưa làm xong thì có thể thuận tiện để nghỉ về nhà cùng nhau.

"Để tớ hỏi Thư Tân đã, buổi chiều còn bận việc khóa tập huấn, kể cả có đến chắc cũng sẽ đến muộn đây nhé."

Cố Phi Vũ: "Cũng không mong các cậu tới đây trước 8 giờ, chỉ cần đến là được rồi, vậy thế nhé, tớ cúp máy đây."

Thư Tân hỏi: "Là Cố sư huynh à?"

"Bác Cố muốn chúng ta đến nhà họ Cố ăn cơm tối." Anh hỏi ý kiến của cô, "Em muốn đi không?"

Thư Tân ôm một tiếng, bác Cố mới khỏi bệnh, sẽ có cảm giác ỷ lại về mặt tình cảm rất nặng, đặc biệt là mấy ngày mới xuất viện này không thể không có người nhà bên cạnh làm bạn.

"Em chỉ sợ bạn quá thô thiển." Cô nhớ tới mấy câu vừa nãy mình nghe được, "Cố sư huynh còn nói chuyện khác phải không ạ?"

"Chị Văn sẽ xem mặt."

Thư Tân khá giật mình, trước đây ở phòng phẫu thuật sinh mổ cũng không thấy Chu Văn tiết lộ chút gì, với tính cách của chị ấy, không thể tùy tiện đồng ý việc sắp xếp xem mặt của người lớn, nếu đã đồng ý thì hẳn là bên nhà kia đã làm gì đó trước ở chỗ Chu Văn rồi.

Cô với Vũ Minh đi đến thang máy rồi án nút, "Chị Chu nghĩ về đối tượng xem mặt này như thế nào ạ?"

Vũ Minh suy nghĩ một lát mới nói, "Anh không rõ lắm, tối nay đến không phải sẽ biết sao?"

Anh còn đang nghĩ đến chuyện vừa rồi, suýt nữa đã buột miệng thốt ra câu nói kia, cũng may mà kịp dừng lại. Hoàn cảnh bây giờ đương nhiên không phải là một trường hợp lí tưởng, thời cơ cũng chưa phải lúc. Bề ngoài Thư Tân dịu dàng nhưng là người rất có chủ kiến, không dễ bị lay chuyển, trước đây cũng đã khiến anh phải đau đầu nhiều ngày.

Hôm thứ bảy ấy trở về từ nhà Thư Tân, liên tiếp hai ngày anh bận chuyện khóa tập huấn, hôm nay tới khoa đi làm cũng không thấy Thư Tân đề cập tới việc cái nhìn của bố mẹ cô về anh.

Vẫn đ𝐞 chưa giải quyết được, đã nghĩ tới thì hiển nhiên không thể để yên, nhân lúc thang máy chưa tới, anh kéo Thư Tân đến nơi ít người, thấp giọng hỏi: "Án tượng của bố mẹ em với anh như thế nào?"

Thư Tân nhìn anh, những năm này, một mình Vũ Minh đã phải gánh vác quá nhiều, có thể bố mẹ cũng có cái lý của bọn họ. Nhưng đôi bên đều là người mà cô yêu quý nhất, cô vừa muốn giữ gìn tôn nghiêm cho Vũ Minh, vừa phải thông cảm với sự lo lắng của bố mẹ, cô gật đầu: "Bọn họ cảm thấy anh là người rất tốt."

Người rất tốt... Vũ Minh đánh giá câu nói này, bố mẹ Thư Tân hiền lành kín đáo, khen một câu "rất tốt" cũng không có nghĩa là đã chấp nhận.

"Vì thế nên không phản đối chúng ta yêu nhau à?"

Thư Tân lườm anh: "Anh tự nói xem bản thân có chỗ nào chưa đủ tốt?"

"Mặt nào anh cũng rất tốt."

"Thế không phải đúng rồi sao, em thích anh, bố mẹ em cũng sẽ thích anh."

Thang máy đến rồi, Vũ Minh dắt cô đi vào, nhớ tới bữa sáng Thư Tân mang từ nhà đến, lông mày đang nhíu lại chậm rãi giãn ra.

Thư Tân hít sâu một hơi mới có thể thoát khỏi cảm giác đau đớn nhàn nhạt trong lòng, từ nhỏ cô đã có một thói quen, một khi đã quyết định cái gì là đồ của mình thì cô sẽ bảo vệ nó như một loại bản năng vậy. Giống như bây giờ, cô một lòng muốn bảo vệ tình cảm của cô và Vũ Minh. Có thể nói

là cô cố chấp, nhưng đường còn dài, nếu như vừa gặp phải vấn đề đã dao động thì điều đầu tiên cô làm sẽ là khinh bỉ chính mình.

Cô lấy điện thoại ra cho Vũ Minh xem: "Anh nhìn thực đơn này."

Vũ Minh nhìn vào màn hình, điện thoại của cô quả thực hơi cũ, mở ứng dụng cũng mất một lúc lâu, hình như pin cũng có vấn đề, bình thường cô luôn mang sạc dự phòng theo người.

Cũng làm khó cô còn coi nó là bảo bối.

"Thực đơn của nhà hàng đồ nướng à?"

"Vâng, đây đều là những món ăn nổi tiếng của bọn họ, anh muốn ăn gì để em đặt."

"Đồ nướng cũng chẳng khác nhau mấy, nếu không thì đặt thịt bò xào đi."

Thư Tân liếc anh một cái: "Anh biết em thích ăn món này à?"

Vũ Minh không đáp, lần trước lúc ăn cơm ở nhà cô, bác trai có làm món thịt bò xào, những món ăn khác cô không động đũa nhiều lắm nhưng lại ăn thịt bò nhiều nhất.

Thư Tân cười vui vẻ: "Vậy để em đặt trước, nếu như đến nhà hàng mới đặt thì hơi lãng phí thời gian."

"Ừ."

Đúng lúc đó cửa thang máy mở ra, Trịnh sư tỷ của khoa đứng bên ngoài, vừa nhìn thấy Vũ Minh liền nói: "Cuối cùng cũng đến rồi, đang muốn xuống tìm em đây."

***

Lúc Thư Tân đi thực tập đã tham gia khóa tập huấn của khoa nội Tứ Viện, trong ấn tượng của cô thì chỉ cần theo các thầy giáo đi tìm chỗ ngồi sau đó ngồi xuống nghe giảng là được rồi.

Cho đến khi bản thân tham dự vào cô mới biết hội trường có nhiều việc, khá hỗn loạn, đối với người không có kinh nghiệm liên quan mà nói thì dù có đích thân tới hiện trường thì cũng không biết phải làm gì.

Từ đặt bảng tên đến liên hệ xuống đồ lưu niệm, tất cả mọi chuyện đều rườm rà và chi tiết.

Vừa đến đây Thư Tân đã được sắp xếp bày thời khóa biểu 3D ở hành lang, đợi đến lúc cô ôm một chồng sách nhỏ vừa mới in về thì đã nhìn thấy giáo sư Tào và Vũ Minh đang nói chuyện với người phụ trách khách sạn.

Cô biết khóa tập huấn kéo dài hai ngày, nhưng rất nhiều học viên ở các nơi khác đã đến đây từ tối thứ sáu rồi.

Vấn đề ăn uống, giao thông, chỗ ở, đón tiếp các chuyên gia, mọi thứ đều phải chuẩn bị từ sớm, chỉ cần có một chỗ sai lầm thôi sẽ ảnh hưởng đến ấn tượng của người trong ngành đối với Tế Nhân.

Cô và các bạn học chạy lên chạy xuống, một buổi trưa mà đã đi được bảy tám chuyến.

Có thể đây chính là ưu điểm dạy học của bệnh viện đa khoa, có rất nhiều cơ hội để rèn luyện nền tảng lâm sàng.

Buổi chiều giáo sư Tào bảo Thư Tân gọi điện cho viện nghiên cứu sinh, Thư Tân vâng lời, trải qua một phen kiên trì làm công tác truyền thông, viện nghiên cứu sinh sẽ sớm đăng thông báo về khóa tập huấn trên trang chủ.

Để điện thoại xuống Thư Tân mới chợt nhận ra, mặc dù mới vào khoa có hơn một tháng nhưng tốc độ trưởng thành của cô đã rõ lên trông thấy. Lại nhìn xung quanh, người trưởng thành cũng không chỉ có cô, Ngô Mặc hơi yếu thế hơn thì giỏi về truyền thông, Thịnh Nhất Nam là cao thủ thu thập thông tin, Vương Giáo Giáo tuy ích kỷ nhưng biết cách xử sự lại giỏi nắm bắt cơ hội, nói ra thì hầu như ai cũng đều có sở trường của mình.

Hơn một giờ chiều bọn họ đi ăn đồ nướng, bảy rưỡi tối chính thức hết bận, lúc đi ra từ hội trường, Vũ Minh đưa Thư Tân lên xe đến nhà họ Cố.

Cơ thể Thư Tân hơi mệt một chút nhưng tinh thần lại rất hưng phấn: "Thì ra chủ nhiệm đại học Y hiền lành như vậy, bình thường nhìn ông ấy giảng bài đều cảm thấy hơi hung dữ. Không phải viện sĩ Vương (I) về hưu rồi sao, nhưng sao vẫn đang làm việc ở văn phòng vậy ạ?"

(I) *Viện sĩ: là những danh hiệu học thuật cao nhất về khoa học và công nghệ được thành lập bởi một số quốc gia, và thường được vinh danh suốt đời.*

Thư Tân hỏi một câu, Vũ Minh đáp một câu, một lúc lâu sau cuối cùng cô cũng yên tĩnh, nhưng lại lấy sổ ghi chép của anh ra xem.

Vũ Minh: "Em không mệt à?"

Thư Tân không ngẩng đầu: "Giáo sư Ngô nói khoảng thời gian này có thể sẽ thi lý thuyết."

"Đọc sách trên xe không tốt cho mắt, về nhà rồi xem sau."

Thư Tân để sổ ghi chép xuống, buổi chiều Vũ Minh nghe điện thoại ở hội trường, lúc cô đi ngang qua trùng hợp nghe được vài câu, đại khái là hạng mục "Những cơn đau trong ung thư" có chút vấn đề, sau khi anh cúp điện thoại thì hồi lâu vẫn không nói gì.

Cô biết hạng mục này quan trọng như thế nào đối với Vũ Minh, vốn tưởng là trước khóa tập huấn gây mê hàng năm anh đã bắt đầu chuẩn bị rồi, sau đó sáng nay nói chuyện cô mới biết, thì ra trước khi vào khoa Gây mê của Nhất Viện anh đã có hứng thú với hạng mục này, cũng nhất định phải làm được, nếu như khâu cuối cùng lại gặp sự cố, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng được tâm trạng của anh giờ phút này.

Cô dịu giọng hỏi anh: "Có phải buổi chiều khoa Khoa học và giáo dục gọi điện cho anh nói về chuyện hạng mục không?"

Vũ Minh hơi mệt mỏi nhưng giọng điệu vẫn bình thường: "Chuyện móc nối xuống nông thôn xảy ra vài vấn đề, ngày mai anh sẽ đến khoa Khoa học và giáo học với Ủy ban y tế và sức khỏe một chuyến."

Thư Tân gật đầu, đột nhiên nói: "Tai nghe khứ tiếng ồn của anh vẫn còn ở chỗ em, buổi tối về ký túc xá em đưa cho anh nhé."

Vũ Minh ngân ra, trên mặt thấp thoáng ý cười, nếu Thư Tân muốn đọc sách ở ký túc xá thì không cần trả lại anh tai nghe khứ tiếng ồn.

Nhưng nếu không có dự định đọc sách thì càng không cần thiết có ý đề cập đến tai nghe khứ tiếng ồn.

Anh cảm thấy tảng đá đè nặng trong lòng đột nhiên biến mất, mỉm cười nhìn ra ngoài cửa sổ, thấp giọng hỏi cô: "Thế tóm lại buổi tối em muốn đọc sách không?"

Thư Tân không tiếp lời, sớm biết vậy không nên đau lòng thay anh.

Vũ Minh nắm tay cô: "Đọc sách ở nhà hiệu suất cao hơn, anh nấu đồ ăn cho em."

Thư Tân nhìn một lúc, rốt cuộc không chịu nổi: "Không phải anh không biết nấu cơm sao, lần trước còn bảo em hâm nóng thức ăn cho anh còn gì?"

"Chỉ là anh muốn ăn đồ ăn em làm thôi mà, lần này anh nấu cho em được không?"

Cô vẫn còn giận anh nên nói đùa: "Em không ăn, em giảm béo."

Cô Phi Vũ gọi điện thoại tới: "Bao giờ cậu với sư muội Thư Tân tới, mẹ tôi chuẩn bị đồ ăn rồi."

"Nửa tiếng nữa."

***

Nhà họ Cố rất náo nhiệt, có bốn đến năm người ngồi trong phòng khách, TV đang bật, mọi người nói chuyện phiếm không ngừng.

Giáo sư Hoàng và dì giúp việc thuê theo giờ đang bận bịu trong bếp, Cô Phi Vũ phụ trách làm người giúp đỡ.

Vũ Minh dẫn Thư Tân vào, Cô Phi Vũ nghe thấy tiếng động liền đi ra: "Rốt cuộc cũng tới rồi."

Thư Tân nhìn sang, cô đã gặp bố mẹ Chu Văn rồi, tối nay chị ấy ăn mặc rất xinh đẹp, cách đó không xa có một người đàn ông cao lớn anh tuấn đang ngồi thẳng lưng trên sofa, cạnh đó là bố mẹ Chu Văn, dáng vẻ cực kỳ coi trọng, Thư Tân đoán chắc hẳn anh ta chính là đối tượng xem mắt đêm nay của Chu Văn.

Thư Tân theo Vũ Minh đi chào hỏi: "Cháu chào bác Chu, dì Lý, chị Chu ạ."

Bố mẹ Chu Văn nói: "Vị này chính là Trình Vệ, người phụ trách công ty Nhuệ, Tiểu Trình, đây là Thư Tân và Vũ Minh chúng ta vừa mới nói đến."

Thư Tân và Vũ Minh nói: "Xin chào."

Trình Vệ đã ngoài ba mươi, khí chất rất chín chắn, anh ta vươn tay ra: "Xin chào."

Bố mẹ Chu Văn còn nói: "Vũ Minh, bác Cố của cháu nói các cháu mà đến thì phải đi gặp ông ấy ngay."

Vũ Minh lại đứng dậy: "Vậy cháu với Thư Tân qua đó nhé."

Phòng ngủ chính ở cuối hành lang, cửa đang mở, hai người đến noi thì gõ cửa trước: "Bác Cố."

Chủ nhiệm Cố đang nằm trên giường.

Người chăm sóc bên giường nghe thấy tiếng động thì ló đầu ra nhìn rồi đứng dậy: "Ông ấy vẫn đang chờ hai người."

Đến bên giường, Thư Tân phát hiện sắc mặt của chủ nhiệm Cố đã tốt hơn mấy ngày trước rất nhiều, giọng nói cũng to hơn, chỉ là sức khỏe vẫn hơi yếu.

Nhìn bọn họ tiến lại gần, ánh mắt chủ nhiệm Cố hiền hòa, đầu tiên gật đầu với Thư Tân, sau đó mới hỏi Vũ Minh: "Bà Hoàng nói tuần trước cháu đến nhà con bé."

Thư Tân cười, Vũ Minh nói: "Việc này mà bác cũng biết, vết mổ thế nào rồi ạ?"

"Tốt lắm rồi." Chủ nhiệm Cố chống giường muốn ngồi dậy.

Vũ Minh duỗi tay đỡ ông, Thư Tần cũng tới giúp đỡ, chủ nhiệm Cố nói: "Bệnh viện lại chuẩn bị lựa chọn cán bộ bậc trung, hạng mục "Những cơn đau trong ung thư" của cháu thế nào rồi?"

Vũ Minh trả lời: "Rất thuận lợi ạ."

Chủ nhiệm Cố phẩy tay: "Bác Cố đã về hưu rồi, có mấy lời cháu cứ nói thảng."

Ông nghỉ một chút, từ từ nói: "Chương Lập khoa các cháu tính cách như thế nào bác cũng biết, trong lúc nằm viện bác Cố không có tinh thần và thể lực để nói những điều này nên hôm nay đặc biệt gọi cháu tới là muốn nói cho cháu biết, Chương Lập không trúng tuyển trong đợt lựa chọn cán bộ bậc trung trước đó, rốt cuộc bây giờ cũng tới cơ hội lần này, chắc chắn ông ta đã chuẩn bị rất nhiều, bác cũng biết sơ sơ quan hệ với cấp trên của ông ta, cơ hội của ông ta đã hết, chỉ còn lần gắng sức cuối cùng này thôi, cháu phải hết sức thận trọng cho bác."

Thư Tần hơi sờ, lúc trước nằm viện hầu như bác Cố chưa hề nói chuyện, bây giờ cô đã biết phong cách nói chuyện của Cố Phi Vũ bắt nguồn từ đâu rồi.

Vũ Minh yên lặng một lúc mới đáp: "Bác hãy yên tâm dưỡng bệnh, trong lòng cháu biết rõ."

Chủ nhiệm Cố nhìn về phía Thư Tần: "Cháu gái, bác Cố có mấy câu muốn nói riêng với cháu, Vũ Minh, cháu ra phòng khách ngồi một lúc đi."

Thư Tần kinh ngạc, Vũ Minh bật cười: "Bác muốn nói gì thế, cháu cũng muốn nghe."

Chủ nhiệm Cố cố chấp lắc đầu: "Chỉ mấy câu thôi."

Vũ Minh nhìn Thư Tân, cô gật đầu, chủ nhiệm Cố vẫn trong thời kỳ dưỡng bệnh, chỉ sợ tâm trạng ông có gì đó không ổn, Vũ Minh đành nói: "Được rồi, anh ở ngay bên ngoài nhé."

Chờ Vũ Minh đi ra ngoài rồi, chủ nhiệm Cố mới hắng giọng nói: "Cháu gái, mời ngồi."

Thư Tân mỉm cười: "Bác có muốn uống nước không ạ?"

Chủ nhiệm Cố nở nụ cười: "Không cần đâu. Bác Cố mạo muội hỏi một câu: Cháu gái, bố mẹ cháu gặp Vũ Minh rồi, họ cảm thấy nó như thế nào?"

Thư Tân chậm rãi ngồi xuống một bên, trong lòng phỏng đoán ý tứ trong lời nói của bác Cố: "Bạn họ đều thích anh ấy ạ."

Sắc mặt chủ nhiệm Cố giãn ra: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt."

Ông ngây người một lúc: "Cháu gái, chuyện gia đình của Vũ Minh cháu biết hết rồi hả?"

Thư Tân khẽ gật đầu.

Chủ nhiệm Cố ủ rũ thở dài: "Chuyện này nói ra tuy là bác với giáo sư Hoàng không đúng, nếu lúc ấy chúng ta không giới thiệu Lư Viện cho bố của Vũ Minh thì sẽ không có những chuyện sau đó. Sở dĩ bác Cố muốn gặp cháu chính là hy vọng bố mẹ cháu hãy yên tâm, đứa trẻ Vũ Minh này chưa bao giờ một thân một mình, nếu sau này người lớn hai bên chính thức gặp mặt, bác và giáo sư Hoàng chính là bố mẹ thằng bé."

Trong lòng Thư Tân hơi chua xót, khẽ hỏi: "Bác Cố, bác có thể nói cho cháu biết được không, rõt cuộc năm đó nhà Vũ Minh đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?"

***

Vũ Minh đợi ngoài cửa một lúc vẫn không thấy Thư Tần ra, Cố Phi Vũ hết bận rồi nên gọi anh ra phòng khách: "Tự nhiên đứng chờ ra đây làm gì, lại đây nói chuyện đi."

Vũ Minh đành đi qua: "Đi Hoàng cần giúp gì không?"

Cố Phi Vũ nói: "Sắp ăn cơm rồi."

Vũ Minh ngồi xuống, có email gửi đến điện thoại, anh mở ra trả lời.

Chu Văn nói chuyện vài câu với Trình Vệ, nhìn Vũ Minh một chút, thấy cổ áo sơ mi của anh hơi lỏng, bên trong còn có dấu đỏ nhỏ, vị trí rất lệch, không để ý kĩ thì sẽ không nhìn thấy.

Chu Văn rời mắt đi, nghiêng người lấy đĩa trái cây trước mặt bố mẹ: "Hai người có thể ăn ít hoa quả một chút không, lúc về lượng đường máu lại tăng nữa bây giờ."

Cố Phi Vũ nhìn cửa phòng ngủ chính đang khép hờ: "Thật không hổ là bố tớ, vừa ra viện đã khỏe như vâm rồi, Vũ Minh, ông ấy nói gì với sư muội Thư Tần vậy?"

Vũ Minh đặt điện thoại di động lên bàn trà: "Tớ đâu có biết."

Chương 67

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Trong phòng, khuôn mặt chủ nhiệm Cố thấp thoáng chút sáng chút tối dưới ngọn đèn, vừa như đang thương xót, vừa như đang hồi tưởng.

Sau một khoảng thời gian trầm mặc khá dài, rốt cuộc ông cũng ngước mắt lên, dịu dàng nhìn Thư Tần.

"Cháu gái, những năm này trước mặt người ngoài Vũ Minh chưa từng đề cập đến chuyện bố mẹ nó, cố gắng hết sức lảng tránh như vậy cho thấy khúc mắc trong lòng nó rất sâu. Bác Cố chỉ có thể nói, lúc mẹ Vũ Minh qua đời đã chịu rất nhiều đau khổ, chuyện này có liên quan đến việc sau này Vũ Minh khăng khăng muốn nghiên cứu về những cơn đau trong ung thư, còn những chuyện khác, bác Cố muốn giao quyền chủ động cho Vũ Minh, để chính thằng bé nói cho cháu biết."

Thư Tần rơi vào suy tư, chỉ mấy câu nói ngắn ngủi thôi nhưng lại chứa đựng nỗi đau xót vô hạn.

Bí kịch của bố mẹ Vũ Minh, thân là con trai, chưa hẳn anh đã có thể nói rõ ràng mọi chuyện, huống hồ là người ngoài như bác Cố. Dựa vào sự từng trải của bác Cố, chắc hẳn ông hiểu rất rõ điểm này, vì thế mới không muốn tự mình nói ra.

"Hai bác nghìn Vũ Minh lớn lên, bề ngoài thằng nhóc này bướng bỉnh nhưng bên trong lại trọng tình nghĩa, mẹ nó đã qua đời nhiều năm như vậy,

chúng ta đều hi vọng sẽ có người có thể tháo gỡ khúc mắc lớn này trong lòng thằng bé, giúp nó tha thứ cho bản thân."

Đầu tiên Thư Tần ngẩn ra, sau đó những nghi ngờ và buồn phiền đồng thời hiện lên trong đầu, cô rất muốn đi xuống truy hỏi anh, nhưng như chủ nhiệm Cố mới nói, ông vừa là người biết chuyện lại vừa là trưởng bối của Vũ Minh, cô rất hiểu việc ông chú ý đến tôn nghiêm của anh.

Cho nên đối với cô mà nói, so với việc biết được chân tướng năm đó từ miệng người ngoài, cô càng đồng ý giao quyền lựa chọn cho Vũ Minh hơn.

Cô gật đầu: "Bác Cố, cháu sẽ chuyển lại lời của bác cho bố mẹ, bọn họ vốn đã rất thích Vũ Minh, nếu như biết anh ấy có trưởng bối như bác và dì Hoàng thì sẽ càng vui vẻ hơn nữa."

Ánh mắt chủ nhiệm Cố sáng ngời, đè tài vòng đi vòng lại lại quay về điểm xuất phát, rõ ràng cô gái này đang nói cho ông biết: con bé hiểu được nỗi khổ tâm của ông. Mục đích cuộc nói chuyện tối nay đã đạt được, bà Hoàng nói không sai, cô gái này không chỉ lương thiện mà còn rất hiểu chuyện.

Đi ra từ phòng ngủ chính, Thư Tần phát hiện bầu không khí trong phòng khách rất hòa hợp, Chu Văn đang tán gẫu với Trình Vệ, Cố Phi Vũ ở bên cạnh tiếp lời, Vũ Minh thì nói chuyện với bác Chu và dì Chu.

Bác Chu nói: "Cố Phi Vũ, Vũ Minh đạt giải quán quân cuộc thi "Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị", cơ hội tốt như vậy mà sao không thấy cháu tham gia, nếu đến lần sau phải đợi sang năm rồi."

Giáo sư Hoàng bước ra từ phòng bếp, nghe vậy liền cười khẩy: "Khỏi phải nói, lão Cố vừa nhắc đến chuyện này đã nổi giận rồi."

Cố Phi Vũ: "Mẹ à, tối hôm nay mọi người đều đang vui vẻ, bố xuất viện, Trình Vệ và sư muội Thư Tần lần đầu tiên đến nhà chúng ta ăn cơm, mẹ có

thể đừng nói chuyện gây mất hứng được không à? Hơn nữa nếu con tham dự thi thì Vũ Minh phải làm sao, còn vị trí quán quân cho cậu ấy đứng ư?"

Vũ Minh ngồi dựa vào sofa, thấp giọng nói: "Mẹ nó."

Chu Văn bóc mẽ: "Cô Phi Vũ, bàn về người có da mặt dày, trong cả hệ thống Tế Nhân nếu cậu đứng thứ hai thì chẳng ai dám đứng thứ nhất."

Giáo sư Hoàng: "Con cút vào bếp lấy đũa cho mẹ đi."

Bà mắng Cố Phi Vũ xong, quay người thì nhìn thấy Thư Tân: "Ô, cháu xong rồi đấy à?"

Giáo sư Hoàng và chủ nhiệm Cố đã sớm hiểu ngầm với nhau, bà biết Thư Tân được giữ lại nói chuyện cũng không thấy kỳ lạ, Vũ Minh nhìn cô, cũng không hỏi thêm gì.

Thư Tân đi tới. Vũ Minh bảo cô: "Đói bụng không? Ăn cơm đi."

Thư Tân gật đầu rồi được Vũ Minh nắm tay dẫn tới phòng ăn, Chu Văn bụng bát ngồi xuống đối diện. "Ô, chị không thấy đây."

Thư Tân khẽ cười, Vũ Minh kéo ghế ra cho cô.

Cố Phi Vũ cầm đũa bước đến: "Chị Văn, chị còn có anh Trịnh Vệ đẹp trai như thế ở bên cạnh, một mình em làm chó độc thân, cả buổi tối đều bị chị với Vũ Minh hành hạ sấp mặt rồi."

Chu Văn lên tiếng: "Vậy thì cậu tìm bạn gái đi, à, lúc trước không phải chủ nhiệm Trần đưa cho cậu xem ảnh mấy cô gái ở học viện nghệ thuật sao? Có nhiều người đẹp như vậy, chị không tin không có người nào nói chuyện hợp với cậu."

Cố Phi Vũ nhận lấy bát canh lớn dì giúp việc bưng ra: "Thời gian gần đây em làm gì có lúc nào rảnh xem điện thoại di động đâu."

Giáo sư Hoàng đứng bên cạnh bàn nói: "Lần đầu tiên Thư Tần và Trình Vệ đến đây, dì cũng không biết các cháu thích ăn gì, các cháu đều nói mình không kén ăn nên dì Hoàng tùy tiện làm vài món thôi."

Thư Tần cười ngọt ngào: "Dì Hoàng vất vả rồi, món gì cháu cũng thích ăn hết."

Trình Vệ đứng bên cạnh Chu Văn, mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều tràn ngập sự tôn trọng với Chu Văn, dáng vẻ này cũng không giống giả vờ mà bộc lộ hết sức tự nhiên. Chờ bố mẹ Chu Văn ngồi xuống rồi, anh ta mới ngồi xuống bên cạnh, nhận lấy đồ uống Cố Phi Vũ đưa tới, cũng không quên vặn nắp ra trước cho Chu Văn: "Dì Hoàng, cả bàn đầy món ăn, sắc hương vị đều có đủ, tay nghề của dì quả là khiến cháu khâm phục."

Giáo sư Hoàng cười nói: "Nhà dì với nhà Chu Văn vừa là hàng xóm vừa là đồng nghiệp, nói đến cùng gần như người thân rồi, lần đầu Tiêu Trình đến nhà chơi, tuyệt đối đừng gò bó quá, nếu như những món ăn này hợp khẩu vị cháu thì nhớ ăn nhiều một chút."

Bữa cơm này ăn hơn một tiếng, mọi người trên bàn ăn đều hòa hợp vui vẻ.

Trên đường trở về, Thư Tần nói: "Em cảm thấy hình như Trình Vệ rất thích chị Chu."

Cả buổi tối ánh mắt anh ta đều đặt trên người chị ấy.

Vũ Minh không quan tâm lắm: "Ừ."

Thư Tần nhìn anh: "Chị Chu thấy như thế nào ạ?"

Trên bầu trời mưa phùn lát phát, hạt mưa như những cây kim bạc đập vào cửa kính, Vũ Minh bật cần gạt nước lên: "Chắc là cũng thích Trình Vệ đây, nếu không thì sao lại đồng ý xem mắt chứ."

Thư Tân suy nghĩ, trực giác nói cho cô biết rằng, tuy Chu Văn không ghét Trình Vệ nhưng để đến mức độ thích thì vẫn chưa tới.

Cô rơi vào trầm tư, một lúc lâu không nói câu gì, Vũ Minh nhìn cô: "Em đang nghĩ gì thế?"

Trên cánh tay đột nhiên có cảm giác mát mẻ, Thư Tân nhìn ra ngoài cửa sổ: "Ồ, trời mưa rồi."

Vũ Minh nhìn cô, quần áo hơi mỏng: "Em có lạnh không? Hay để anh đưa em về ký túc xá lấy quần áo với tai nghe nhé?"

Lại chuyển sang đề tài này, Thư Tân nhớ lại nội dung cuộc nói chuyện giữa mình và bác Cố, từ sau khi rời khỏi nhà Cố Phi Vũ, Vũ Minh không hề đề cập tới chuyện vừa rồi, đương nhiên điều này tức là anh tôn trọng cô, nhưng không có nghĩa anh không quan tâm.

Không biết được câu "tha thứ cho bản thân" kia của bác Cố nghĩa là như thế nào nhỉ, lúc mẹ Vũ Minh qua đời anh chỉ mới 15, 16 tuổi thôi.

Nghĩ tới đây cô thấy hơi buồn bã, nếu không phải anh đang lái xe thì cô thật sự muốn nắm lấy tay anh.

Vũ Minh nhìn cô, bất ngờ phát hiện sự dịu dàng trong mắt cô: "Em có mệt không, anh lái thẳng đến cửa sau ký túc xá luôn nhé?"

Thư Tân lấy lại tinh thần: "Anh đợi em téo."

Lúc này có rất nhiều người đi lại ở kí túc xá, chắc chắn Thịnh Nhất Nam đã về phòng rồi.

Cô lấy balo trên ghế sau đặt lên đùi, mở khóa ra, nhìn vào trong một chút, sổ ghi chép của anh ở bên trong, túi rửa mặt lần trước cũng chưa lấy ra, áo ngủ thì có thể mặc đồ của anh.

"Không cần qua kí túc xá đâu, em nhắn tin cho Thịnh Nhất Nam là được."

Mi tâm Vũ Minh nhanh chóng giãm ra: "Được."

Về nhà, ban ngày dì Lưu vừa mới quét dọn nên phòng khách không nhiễm bụi, sàn nhà sáng như gương.

Thư Tân vào cửa liền bước thẳng đến phòng ngủ chính, ánh đèn màu cam nhẹ nhàng chiếu sáng căn phòng, ga giường đã thay sang cái mới màu xanh nhạt, đến gần mới nhận ra hoa văn vô cùng trẻ con.

Cô vừa nhìn liền nhận ra đây là ga trải giường dành cho trẻ em cô mua cho Vũ Minh ở trung tâm thương mại, không tốt, cô vội hỏi Vũ Minh: "Là anh thay hay dì Lưu thay vậy?"

Vẻ mặt Vũ Minh không thay đổi: "Dì Lưu thay đấy."

Thư Tân kinh ngạc, ga trải giường bị giàn xéo lộn xộn như thế, chắc chắn dì Lưu vừa nhìn liền biết chuyện gì đã xảy ra.

Cô giật chân: "Sao anh lại như thế nhỉ, em đã bảo anh mau chóng thay ga rồi cơ mà?"

Thật ngây thơ, vừa mới đùa một câu cô đã tưởng thật rồi, anh nhướn mày: "Anh thay đấy, được chưa?"

Thế còn tạm được. Thư Tân thả balo xuống, ngắm nhìn bốn phía, ngại ngùng hỏi: "Thế anh giặt ga trải giường bị bẩn chưa?"

"Giặt rồi."

Thư Tân nhớ tới những dấu vết lonen kia thì khuôn mặt đỏ ửng: "Có thể máy giặt không sạch được đâu."

"Anh vò rồi."

Thư Tân chạy ra ban công, ga trải giường được giặt sạch sẽ tinh tươm, quả nhiên không còn một chút dấu vết nào, cô ngẩng đầu nghiên cứu một lúc, trước đây lúc đến kỳ kinh nguyệt cô cũng từng làm bẩn ga trải giường, vết kia rõ ràng không hề dễ tẩy đi.

Lúc này cô đã tin Vũ Minh có thể nấu cơm, sống một mình lâu như vậy hẳn cũng phải học được cách chăm sóc bản thân.

Lúc vào phòng thì Vũ Minh đang tìm quần áo sạch trong tủ, thấy cô quay lại liền đóng tủ lại: "Kiểm tra xong rồi à?"

Thư Tân ngại ngùng đến gần: "Anh giặt bằng cái gì vậy?"

"Xà phòng." Anh cười, lại bổ sung, "Cả tay nữa."

Thư Tân không tưởng tượng ra được dáng vẻ Vũ Minh vò ga trải giường sẽ như thế nào, cô cụp mắt nhìn ngón tay thon dài của anh, bình tĩnh rời mắt đi: "Chắc anh muốn tắm rửa rồi, vậy em sang bên cạnh đọc sách nhé."

Cô vừa mới cất bước Vũ Minh đã cản cô lại.

"Tầm chung đi."

Chương 68

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Thư Tân bịt tai, biết ngay anh sẽ được voi đòi tiên: "Không được, bố mẹ sẽ gọi điện thoại cho em."

"Tắm rửa không ảnh hưởng đến việc em nghe điện thoại mà."

Cô nghĩ đến tình huống đấy, vừa đóng cửa, trong phòng tắm chỉ còn anh và cô, chẳng biết một lần tắm mất bao lâu nữa, cô hăng giọng nói: "Không được đâu, nhỡ không gọi được cho em, bố mẹ sẽ gọi cho Thịnh Nhất Nam đấy."

Anh đã biết cô sẽ không lập tức đồng ý: "Nếu không thì như này nhé, để điện thoại di động trong phòng tắm, anh đảm bảo sẽ tắm xong trong vòng 20 phút."

Thật là vô lại. Thư Tân nhìn anh, không nói gì, anh thấy cô đã hơi do dự thì cúi đầu muốn hôn cô, anh tiến tới ngày càng gần, tầm mắt cô vô thức thấp xuống, cho đến khi sống mũi của anh chạm vào gương mặt cô, tầm mắt của Thư Tân thu nhỏ lại chỉ còn có thể nhìn thấy môi anh.

Anh nhanh chóng hôn cô, Thư Tân nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Anh hôn rồi lại hôn, nụ hôn vừa nóng vừa nhẹ như một chiếc lông vũ sượt qua vậy.

Lần này anh kiên nhẫn một cách bất thường, trong lòng Thư Tân ngứa ngáy không chịu nổi, mỗi lần muốn anh tiến sâu hơn để truy đuổi, anh đều không chịu cho cô cơ hội. Sau vài lần, cô bị anh chọc tức, thừa dịp lần thứ hai anh liếm môi mình, cô đảo khách thành chủ, há miệng cắn anh.

Vũ Minh kêu một tiếng, không nỡ kéo giãn khoảng cách giữa hai người, để mặc cô cắn vài cái mới hơi nghiêng đầu, cố tình hỏi: "Em cắn anh làm gì?"

"Bởi vì anh không thành thật." Thư Tân kiếng chân lên ôm cổ Vũ Minh, cạy hàm răng của anh ra, tận tình khiến nụ hôn sâu thêm.

Nụ hôn này như một đốm lửa nhỏ khiến cơ thể Vũ Minh nhanh chóng nóng lên, giống như đang đứng giữa khoảng trời mùa hè, mặt trời dùng những ánh nắng của mình thiêu đốt anh từng chút một.

Phòng tắm ở ngay bên cạnh, bên trong như có một sức mạnh vô hình muốn kéo anh vào đó, nhưng mà anh không nỡ rời khỏi sự ngọt ngào của nụ hôn này, mỗi lần nhẹ nhàng trần trọc đều khiến cơ thể và hô hấp của anh xuất hiện phản ứng vi diệu gần như run rẩy.

Anh không thể không thừa nhận, hai người càng ngày càng phù hợp, anh đã nghiệm cô mất rồi, căn bản không có cách nào tự kiềm chế.

Điện thoại trong túi quần rung lên hồi lâu, anh chẳng buồn xem điện thoại, thở gấp khẽ buông lỏng môi Thư Tân, cúi người ôm cô lên.

Ánh mắt Thư Tân long lanh như nước, miễn cưỡng hồi phục hô hấp, giãy giụa cười nói: "Anh đừng ôm em như thế, em cũng không phải gấu bông của anh."

Hai tay Vũ Minh đỡ dưới mông cô, dùng lưng đẩy cửa phòng tắm phía sau ra, cũng không biết vì sao mà lần nào anh cũng muốn ôm cô như vậy.

"Tắm xong anh sẽ đổi tư thế khác ôm em."

Mặt Thư Tân đỏ ửng, giọng nói nhẹ như tơ nhện: "Em phát hiện anh rất hư hỏng."

Anh đặt cô ngồi trên bồn rửa tay, vừa hôn vừa giúp cô cởi khuy áo, giọng nói khàn khàn vang lên: "Hư hỏng như thế nào cơ?"

Lưng Thư Tân kề sát với mặt gương, quần áo bị vứt vào một góc, chót tiếng "lạch cách" vang lên, có đồ vật gì đó rơi từ trong túi quần ra.

Thư Tân biết đó là điện thoại di động của mình, gần đây pin xảy ra vấn đề, mỗi đêm bố mẹ đều gọi điện "kiểm tra", nhỡ lúc gọi tới mà điện thoại lại hết pin thì không tốt, bởi vì chỉ cần nói chuyện với Thịnh Nhất Nam là bố mẹ sẽ biết cô không ở kí túc xá.

Cô đẩy Vũ Minh ra: "Anh chờ một chút."

Không có phản ứng gì, anh lưu luyến từ bả vai đến trước ngực cô, không biết là do không khí quá lạnh hay hơi thở của anh quá nóng mà khiến cô nổi da gà.

Vành mắt cô nóng rát, thở hổn hển ngẩng đầu lên, cắn cổ và trước ngực lộ ra da thịt trắng như tuyết, Vũ Minh nhìn đến nỗi mê mẩn, anh vén sợi tóc dài rơi trước ngực Thư Tân ra rồi hôn lên cổ cô. Đột nhiên lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, trong phút chốc ý thức của Thư Tân được kéo về, cô nhanh chóng mở mắt ra.

Vũ Minh biết Thư Tân lo lắng nhất là cái này, anh vẫn hôn cô, một tay khác với ra phía sau lấy điện thoại di động giúp cô. Thư Tân nhìn liếc qua màn hình, là mẹ cô gọi tới, hô hấp cứng lại, cô buông anh ra: "Là mẹ em."

Vũ Minh không tiếp tục quần quít lấy cô nữa, phẩy phẩy cỗ áo cho bay bớt mồ hôi, kiên nhẫn chờ cô nghe điện thoại.

Thư Tần hít một hơi thật sâu, chờ hơi thở khôi phục lại bình thường mới nghe máy: "Mẹ à."

Mẹ cô còn chưa kịp nói chuyện, màn hình điện thoại đột nhiên tối sầm lại, hết pin rồi.

Hai người đều ngẩn ra, vừa mới sạc ở nhà Cố Phi Vũ xong mà bây giờ đã lại hết pin rồi.

Cứ bỏ dở giữa chừng như vậy thực sự không cam lòng.

"Không thì để anh mang sạc vào cho em nhé."

Cô đỏ mặt gật đầu, ngồi không nhúc nhích nhìn anh đi ra ngoài.

Anh khẽ cười rồi đóng cửa lại, lúc này Thư Tần mới ý thức được giữa hai chân có gì không đúng lắm, trong lòng giật thót một cái, chống hai tay nhảy xuống khỏi bồn rửa tay.

Vũ Minh ra ngoài tìm balo của Thư Tần, kéo khóa lấy sạc, lúc quay lại thì phát hiện cửa phòng tắm đã bị khóa.

Anh khó hiểu: "Thư Tần?"

"Anh chờ em một lát."

"Sao thế em?"

Giọng nói của cô iu xiù: "Hình như bà dì của em tới rồi."

Vũ Minh như bị sét đánh ngang tai, sững sờ đứng bên ngoài phòng tắm.

Nhưng mà tính thử ngày thì một tháng trước ở cuộc họp thường niên, bởi vì đến kỳ mà Thư Tân không ra khỏi cửa được, anh còn xuống dưới tầng mua cho cô một cái váy mới.

Bây giờ đã qua một tháng, quả thật là kỳ kinh nguyệt của cô đến rồi.

Anh không giấu nổi sự chán nản ê chè, sợ có thể cô không tiện nên anh cách một cánh cửa lên tiếng: "Anh xuống mua đồ cho em nhé."

"Dưới tầng có cửa hàng tiện lợi, để em dùng ứng dụng đặt cũng được." Thư Tân kéo cửa, để lộ ra một khe nhỏ, "Anh đưa sạc cho em đi để em gọi điện cho mẹ."

Vũ Minh đưa sạc cho cô, dục vọng từ từ biến mất, rốt cuộc anh cũng có thể suy nghĩ về những vấn đề khác.

Trong phòng tắm vang lên giọng nói nhỏ nhẹ của Thư Tân, hẳn là cô đang gọi về nhà, một lúc sau thì truyền đến tiếng vòi hoa sen, có vẻ là cô muốn tắm rửa.

Anh vào phòng bếp đun nước nóng, rót đầy một cốc, sau đó để lên tủ đầu giường cho cô.

Cô vẫn còn đang tắm, anh mở laptop lên, vừa chỉnh sửa tài liệu vừa chờ cô.

Không bao lâu sau chuông cửa vang lên, nhân viên chuyển phát nhanh giao mấy túi vật dụng hàng ngày tới.

Vũ Minh cầm đồ đi tới cửa phòng tắm gỗ cửa, vốn muốn đưa hết cho Thư Tân nhưng cô chỉ lấy một gói trong đây, dịu giọng nói: "Chỗ còn lại anh để vào tủ đầu giường đi."

Anh cười đồng ý, để đồ vào rồi đóng ngăn kéo, định đi nhưng anh lại quay đầu, mở tủ ra nhìn, trong nhà cứ thế mà có thêm đồ của cô, vốn là địa bàn của mình anh đã chật rãi biến thành căn nhà của hai người, cảm giác này thật kì diệu.

Thư Tân thu dọn bên trong xong, mặc áo ngủ của Vũ Minh vào rồi đi ra. Anh nói với cô: "Chờ anh một lát, anh tắm xong sẽ quay lại."

Thư Tân vâng một tiếng, ôm sổ ghi chép của anh ngồi lên đầu giường, chật rãi kéo chăn lên.

Chăn đệm rất mềm, cô lật sổ ghi chép nhìn vài trang rồi lại nhìn hai bên một chút, không biết có phải là ảo giác của cô hay không, mặc dù mới thay ga giường nhưng khắp nơi đều là mùi hương sạch sẽ của anh.

Cô điều chỉnh tư thế ngồi, quay đầu nhìn thấy nước nóng trên tủ đầu giường, đoán là Vũ Minh đun, cô cầm lên uống một ngụm, tuy không có mùi vị gì nhưng vẫn cảm thấy ngọt ngào như pha mật.

Lúc Vũ Minh tắm không mang điện thoại di động vào, laptop sáng lên, Thư Tân vô tình nhìn lướt qua, trên màn hình là đơn xin mộc nổi xuống nồngthon một lần nữa của anh.

Điện thoại bên cạnh laptop vang lên, Thư Tân nghiêng người nhìn một chút, là chủ nhiệm La, cô vội vã nhảy xuống giường đưa điện thoại đến trước cửa phòng tắm: "Là điện thoại của chủ nhiệm La."

Tiếng nước ngừng lại, Vũ Minh mở cửa, vừa lau tóc vừa nghe máy, ánh mắt Thư Tân rơi xuống dưới, phát hiện bên hông anh có quần khăn tắm.

Động tác nhanh đẩy. Cô nằm lên giường, ôm sổ ghi chép đọc một lúc, ngẩng đầu nhìn Vũ Minh, anh cũng không có ý định tránh cô mà nghe máy ngay trong phòng.

Không biết chủ nhiệm La nói gì, động tác lau nước trên tóc của Vũ Minh chậm rãi ngừng lại, mãi đến tận khi có giọt nước rơi xuống mi tâm anh mới nhớ ra để lau tiếp.

Thư Tân nghĩ đến khóa tập huấn gần đây rồi cả chuyện lựa chọn cán bộ bậc trung nữa, lo lắng nhìn Vũ Minh.

Một lát sau Vũ Minh mới nói: "Vậy ngày mai em sẽ đến khoa sớm một chút, chủ nhiệm, thầy cũng ngủ sớm đi ạ."

Lại nói vài câu nữa, sau đó cúp điện thoại.

Thư Tân hỏi: "Sao thế anh?"

Vũ Minh vén chăn trèo lên giường: "Chuyện tuyển chọn cán bộ bậc trung, chủ nhiệm La bảo anh chuẩn bị giúp thầy ấy ít đồ."

Anh vừa tới gần liền mang theo hơi nóng, Thư Tân chưa quen lầm với hành động thân mật thế này nên hơi dịch sang bên cạnh một chút.

"Chủ nhiệm La ứng tuyển chức phó viện trưởng, phó chủ nhiệm Chương ứng tuyển vị trí trưởng khoa hay phó trưởng khoa ạ?"

"Trưởng khoa, chủ nhiệm La ngoại trừ ứng tuyển vị trí phó viện trưởng còn ứng tuyển cả chủ nhiệm khoa nữa."

Thư Tân cảm thấy dựa vào lần chọn lựa cán bộ bậc trung này, hai lực lượng chính của khoa Lâm sàng sẽ thay đổi.

Ví dụ chủ nhiệm La làm gì thì ngay lập tức phó chủ nhiệm Chương cũng có hành động.

Cô là một sinh viên nhưng cũng nhìn ra được sự quản lý trong khoa chẳng hề nhất trí, vị trí của Vũ Minh cũng khiến những việc anh được tiếp xúc khác xa cô.

Có thể từ khi cô bắt đầu vào khoa đã án định thuộc phái "La" rồi, hơn nữa trong lòng cô cũng rất bênh vực người nhà mình.

Vũ Minh thấy Thư Tân say sưa suy nghĩ thì đầy đầu cô, đã muộn như thế này rồi, lại hiếm có dịp được ở cùng nhau, anh không muốn bàn bạc với cô về những chuyện này.

Anh kiềm chế dục vọng của chính mình, ghé vào gần cổ cô ngửi ngửi rồi ngẩng đầu nhìn cô: "Em dùng sửa tắm của anh à?"

Hiển nhiên Thư Tân cũng không có ý định truy hỏi những chuyện đó vào lúc này, cúp mắt cười: "Không thì dùng của ai?"

"Sao anh cảm thấy không giống nhau nhỉ?"

Thư Tân cúi đầu ngửi người mình, lại quay sang ngửi thử cổ áo anh: "Đâu có, rõ ràng mùi giống nhau mà."

Vũ Minh: "Nhưng mà em thơm hơn anh."

Thư Tân chui đầu vào trong lồng ngực anh, đura tay sờ sờ khắp nơi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh: "Vũ Minh."

Anh bắt được tay cô, cất giọng khàn khàn: "Sao vậy?"

"Cho em xem hình xăm của anh được không?"

Vũ Minh yên lặng một lúc mới hỏi: "Trước đây em đã biết anh có hình xăm rồi à?"

"Đương nhiên là em biết."

Anh tựa đầu lên trán cô, giọng nói trầm thấp: "Đều là chuyện từ hồi trung học rồi, có phải em đã quan tâm đến anh từ rất sớm rồi không?"

"Còn lâu nhé, đây là sau đó em nghe nói vậy, ai bảo anh là người nổi tiếng ở Tế Nhân chứ, em không muốn biết cũng không được."

Anh bật cười, ép cô tỏ thái độ: "Ô, mới nghe một lần mà em đã nhớ kỹ thế sao?"

"Ai bảo trí nhớ của em tốt."

"Đúng là mạnh miệng."

"Anh không cho xem thì thôi."

"Lần trước em không thấy à?"

Thư Tân cúp mắt: "Rất nhiều nơi không nhìn kỹ."

Nội tâm Vũ Minh đấu tranh một lúc rồi nằm ngửa ra: "Vậy em tự tìm đi."

Chương 69

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Lúc Vũ Minh lén giùng chỉ tùy tiện mặc quần áo ngủ, lúc này anh xoay người, nambi thành hình chữ đại (大) trước mặt Thư Tân.

Thư Tân đứng dậy ngồi cạnh cánh tay anh, cô đã sớm nhìn qua nửa người trên của Vũ Minh, lòng ngực và phần lưng đều không có hình xăm, nhưng cô sợ lần trước mình nhìn sót nên quyết định nhìn kỹ lại một lần từ đầu đến cuối.

Cô cởi khuy áo ngủ của Vũ Minh ra, chăm chú nhìn trước ngực anh.

Đèn tỏa ánh sáng như gấm, chiếu sáng từng tấc da thịt của anh.

Vũ Minh gối hai tay ra sau đầu, nhắm mắt lại không nhúc nhích.

Qua hồi lâu Thư Tân vẫn không có phản ứng, anh không mở mắt, cười nói: "Em muốn kiểm tra bao lâu vậy?"

Thư Tân dùng sức lật người anh: "Anh cho em nhìn lưng đi."

Vũ Minh rất phối hợp quay người, ánh mắt Thư Tân chàm rã lướt trên lưng anh. Lúc đầu, tất cả sự chú ý của cô đều đặt trên xương quai xanh đẹp đẽ nhô lên và cơ bắp trên người anh, phải thừa nhận người này có một vẻ ngoài rất đẹp, cơ bắp đều hơn người, cả da ở lưng cũng không hề có tỳ vết nào.

Tìm một lúc nhung vẫn không thấy hình xăm, cô đưa tay xuống tìm trên eo Vũ Minh, muôn nhìn thắt lưng anh, ngón tay của cô vừa đụng vào da Vũ Minh, bắp thịt cả người anh đều căng cứng.

Anh cố ổn định hô hấp: "Không có ở đây đâu."

Thư Tân: "?"

Vũ Minh quay người nhìn cô: "Nhất định muốn xem à?"

Thư Tân gật đầu.

Vũ Minh nằm ngửa ra, chỉ xuống bụng dưới ở bên phải của mình: "Ở đây."

Thư Tân hơi giật mình, lúc trước khi hai người thân mật không phải cô chưa từng nhìn, đơn giản là vì lần đầu tiên thân mật nên quá thận thùng, cô không dám nhìn chằm chằm vào anh nên trong ấn tượng của cô chỗ kia không có hình xăm.

Cô cởi đai quần của Vũ Minh ra, hơi kéo quần anh xuống dưới một chút, sau đó mượn ánh đèn quan sát cẩn thận.

Lần đầu tiên nhìn vẫn không thấy, lại nhìn một lần nữa mới phát hiện dấu vết đó ở chỗ bụng phải, tên thường gọi là đường nhân ngư (1), chỉ cần kéo quần xuống 2cm là nhìn thấy.

(1) Đường nhân ngư là hai cái đường hình tam giác từ hông kéo xuống dưới bộ phận sinh dục của đàn ông. Có một câu thành ngữ rất hay là: *Noi xinh đẹp nhất của phụ nữ là “hang bướm bướm”, nét quyến rũ nhất của đàn ông là “đường nhân ngư”*.

Sau khi cô vén tóc sang một bên tai thì cúi người đánh giá hình xăm kia, đó là hình một con chim ưng bình thường và khá phổ biến. Hình xăm đã trải qua rất nhiều lần tẩy rửa, đường viền khá nhạt, chẳng trách mà không dễ nhận ra.

"Tại sao anh lại xăm hình này?" Cô nhẹ giọng hỏi anh.

Vẻ mặt Vũ Minh không tốt lắm: "Xăm chơi thôi."

Thư Tân không tiếp tục truy hỏi, nếu xăm ở những nơi dễ thấy khác, bố mẹ Vũ Minh sẽ nhanh chóng phát hiện anh có hình xăm, chỉ khi xăm ở nơi như thế này mới đủ bí ẩn và kích thích.

Mà không biết vì sao, sau đó Vũ Minh lại coi nó là một dấu vết đáng si nhục nên mới liên tục tẩy nó đi.

Thư Tân nhẹ nhàng xoa xoa làn da chõ này của anh, động tác cực kỳ dịu dàng.

Vũ Minh nhắm mắt kiềm chế một lúc, nhưng hiển nhiên anh đã đánh giá cao sức chịu đựng của mình, sắc mặt càng ngày càng kém.

Cuối cùng anh vội vã tóm lấy tay cô, miến cương nói: "Em nhìn đủ chưa?"

Thư Tân nhìn thoáng qua sắc mặt của anh, áy náy rụt tay về rồi làm tỗ bên cạnh anh: "Rồi ạ."

Vũ Minh yên tĩnh nằm một lúc, cúi xuống hôn lên đỉnh đầu cô: "Em mệt không?"

Thư Tân chui vào lòng ngực của anh: "Hơi hơi ạ."

Anh quay người nằm đối diện với Thư Tân: "Ngủ đi, anh nhìn em ngủ."

Thư Tân hỏi: "Anh không ngủ à?"

Vũ Minh giúp cô vén tóc sang một bên: "Ngày mai anh phải sang khoa Khoa học và giáo dục để sửa lại kế hoạch xuống nông thôn một lần nữa."

Thư Tân ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, mới 11 giờ: "Vậy em cũng phải đọc sách."

Vũ Minh nở nụ cười: "Em đúng là đồ bám đuôi."

"Ai bảo thế? Em chuẩn bị thi thôi mà?"

Vũ Minh vuơng người ngồi dậy, đưa sổ ghi chép cho Thư Tân, còn mình thì đặt máy tính lên đầu gối, dựa vào tường chỉnh sửa văn bản.

Thư Tân ngồi bên cạnh anh, có thể là bởi vì ở bên cạnh Vũ Minh nên hiệu suất đêm nay rất cao, cô đọc một trang rồi lại một trang, mãi đến khi đọc được một nửa cuốn sổ mới thấy buồn ngủ.

Cô không nỡ nằm xuống, yên lặng tính toán trong lòng, đã đọc gần đủ ghi chép về khoa Lồng ngực với khoa Sản rồi, sau đó cũng cố lại lần nữa dựa theo nội dung cơ sở của giáo trình Miller's Anesthesia là được, có điều không biết phạm vi thi lý thuyết lần thứ hai là gì thôi.

Nghĩ như thế, cô ôm cuốn sổ kia gục trên vai anh, Vũ Minh xoay mặt nhìn cô, để sổ ghi chép lên đầu giường rồi nhẹ nhàng giúp cô nằm thẳng xuống.

Thư Tân vừa nằm xuống gối liền lâm bẩm vài tiếng, sau đó kéo góc chăn, muốn lăn sang một bên.

Vũ Minh sơ cô lăn xuống chân giường nén vội kéo cô trở về.

"Dáng ngủ xấu thật." Anh quan sát Thư Tân một lúc, lại gân hòn lên cỗ cô, thấp giọng phê bình.

Hiển nhiên Thư Tân ngủ rất say, không hề nhúc nhích.

Lúc này Vũ Minh mới vươn người ngồi dậy, mở máy tính ra tiếp tục công việc.

Thư Tân cảm giác không biết mình đã ngủ bao lâu, hình như nửa đêm nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy Vũ Minh đang nghe điện thoại, nhưng bởi vì giọng anh quá nhỏ, cô chỉ nghe được ba chữ giáo sư Tào thôi.

Đã muộn thế này rồi ai còn gọi điện thoại nhỉ? Cô thực sự quá mệt, lại trở mình ngủ tiếp.

Khi tỉnh lại đã hơn 6 giờ, trong phòng có ánh sáng mờ mờ.

Trời đã sáng nhưng vẫn chưa sáng rõ.

Thư Tân quay đầu nhìn người bên cạnh, nửa bên mặt Vũ Minh vùi trong gói, anh vẫn đang ngủ say.

Cô nhớ tới cuộc điện thoại đêm qua, cảm thấy nỗi băn khoăn đầy bụng, cô lặng lẽ xuống giường, đến phòng tắm rửa mặt.

Lúc đi ra đã thấy Vũ Minh dậy rồi, anh đi tới phòng tắm, đứng sau lưng Thư Tân lên tiếng: "Sao không gọi anh?"

"Muốn để anh ngủ thêm một lúc nữa mà." Thư Tân nghe giọng nói khàn khàn của anh, không biết là do mệt hay bị cảm, cô quay đầu nhìn anh, khẽ

hỏi: "Anh bị cảm à?"

Vũ Minh thử cảm nhận một lúc: "Không phải, anh nghe điện thoại lúc nửa đêm nên đi ngủ hơn muộn."

"Chuyện khóa tập huấn ạ?"

Tâm trạng Vũ Minh hơi chán nản: "Chủ nhiệm Ngô khoa Khoa học và giáo dục gọi điện cho anh, chuyện hạng mục ấy mà."

Thư Tân nói: "Xảy ra vấn đề gì à anh?"

Vũ Minh nhìn ra sự lo lắng của cô, anh khẽ cười: "Không có chuyện gì, về kế hoạch mốc nối xuống nông thôn, bọn họ hi vọng bên chúng ta có thể cử một bác sĩ đủ tư cách đến bệnh viện thí điểm để hướng dẫn, vẫn còn đang trong quá trình liên lạc."

Anh quay đầu nhìn cô: "Đừng đứng đờ ra thế, bị muộn rồi đấy."

Thư Tân chỉ dành đi thay quần áo.

Thu dọn xong rồi ra ngoài, vẫn còn đang trên đường đi mà các phòng ban đã lục tục gọi điện thoại cho Vũ Minh, hội chẩn, sắp xếp ca phẫu thuật cấp cứu tạm thời, xin điều chỉnh thứ tự ngày phẫu thuật...

Đoạn đường ngắn ngủi mười phút mà anh đã nghe bốn, năm cuộc điện thoại.

Lúc đi qua quán ăn, Vũ Minh dừng lại, vừa nghe điện thoại vừa mua bữa sáng cho Thư Tân.

Sữa đậu nành quá nhiều, Thư Tân vừa uống vài ngụm liền đưa cho Vũ Minh, sợ quấy rầy anh gọi điện thoại nên nhỏ giọng nói: "Anh uống đi."

Vũ Minh không nói gì liền uống nốt chỗ còn lại, Thư Tân lấy giấy ăn ra, mỉm cười chớp mắt lau miệng cho anh.

Lúc đến bệnh viện vẫn còn sớm, hai người một trước một sau kéo dài khoảng cách. Không ít cán bộ bệnh viện đến chào hỏi Vũ Minh, Thư Tân không muốn bị người ta nhận ra điều gì đó nên định đi một thang máy khác.

Trong khoa có rất ít sinh viên, phần lớn đồng nghiệp còn chưa tới, Thư Tân đến phòng thay đồ thay quần áo, lúc đi ra chủ nhiệm La đã tới.

Vẫn đề quan trọng lần này vẫn là khóa tập huấn gây mê tim.

Chủ nhiệm La nói hiện nay các bước chuẩn bị đã gần như tiến hành đâu vào đấy, năng lực của Vũ Minh và giáo sư Tào rõ như ban ngày, bất kể là sinh viên hôm qua đến hội trường giúp đỡ hay những người ở lại phòng mở tăng ca, chủ nhiệm La đều tuyên dương như nhau.

Vừa mới giao ban xong, Vũ Minh liền đi ra ngoài, không biết là đến ủy ban Sức khỏe hay khoa Khoa học và Giáo dục nữa.

Buổi sáng Thư Tân làm gây mê khoa Sản ở phòng phẫu thuật số 24, nhớ tới hạng mục của Vũ Minh, nhất thời cô khá lo lắng.

Bạn bịa đến buổi trưa, Thư Tân đang định đi ăn cơm thì giáo sư Ngô đến tìm cô: "Tài liệu và đĩa CD khoa đặt in cho khóa tập huấn đến rồi, các em xuống dưới tầng giúp đỡ đi."

Thư Tân đi xuống tầng, khi ngang qua hành lang thì vừa đúng lúc nhìn thấy chủ nhiệm Ngô khoa Khoa học và Giáo dục đi đến, ngoài ra còn có mấy người của bộ Y Tế nữa.

Thịnh Nhất Nam đang phân phát đồ vật bên trong phòng làm việc của bác sĩ, cô ấy ngẩng đầu nhìn Thư Tần: "Thư Tần, mau tới đây đi."

Cô vừa định đi vào thì Vũ Minh bước ra từ văn phòng chủ nhiệm, nhìn thấy cô trên hành lang thì lại gầm đứa cho cô sổ ghi chép và chìa khóa: "Bỏ vào tủ rồi khóa hộ anh."

Thư Tần nhận lấy, nhìn ra phía sau Vũ Minh, cửa phòng chủ nhiệm mở rộng, không biết người ở bên trong đang bàn bạc chuyện gì mà giọng nói của phó chủ nhiệm Chương rất to.

Thư Tần gật đầu đáp: "Vâng." Chờ Vũ Minh quay vào, cô đến phòng làm việc của bác sĩ, mở tủ của Vũ Minh ra, vừa định đặt sổ ghi chép vào thì nhìn thấy bên trong có một hộp điện thoại di động mới tinh.

Cô cầm hộp điện thoại lên, tem bên ngoài vẫn chưa bị bóc đi, bên cạnh còn có hóa đơn, thời gian đúng là ngày hôm nay.

Gần đây pin điện thoại di động của cô có vấn đề, chẳng lẽ buổi sáng Vũ Minh ra ngoài làm việc rồi thuận tiện mua luôn?

Nhip tim của cô đột nhiên tăng nhanh, bởi vì không xác định được liệu đây có phải mua cho cô không nên vẫn để lại hộp điện thoại vào chỗ cũ.

Bên kia đám Ngô Mặc đã gọi mấy lần: "Thư Tần, mau tới hỗ trợ đi."

Thư Tần khóa tủ rồi chạy tới.

Giáo sư Ngô yêu cầu các sinh viên xếp thành một hàng và sắp xếp nhiệm vụ: "Tài liệu và đĩa CD đều đang chất đống ở văn phòng chủ nhiệm, khóa tập huấn sẽ phát cho mỗi học viên đã đăng ký một túi gồm tài liệu và đĩa CD, các em chuyển đồ ra ngoài, sau đó phân loại vào từng túi một nhé, trong mỗi túi có hai đồ vật đấy, nhớ đừng để sai."

Mọi người vội vàng đáp rồi đi theo sau giáo sư Ngô vào văn phòng chủ nhiệm.

Cửa mở, người ở bên trong cũng không ít, Thư Tân quét mắt nhìn lướt qua, phần lớn cô đều biết, còn lại có mấy người trung niên khá lạ mặt, cô đoán họ ở những ngành khác của trường học.

Đồ đẽ ở trong phòng tài liệu, cô đi vào mang một đồng hồ ra, chợt nghe thấy phó chủ nhiệm Chương nói: "Kế hoạch hợp tác Trung - Mỹ “Những cơn đau trong ung thư” của Vũ Minh đã tiến hành đến giai đoạn này rồi, nếu cứ đút gánh giữa đường như vậy thì thực sự khá đáng tiếc. Nếu cấp trên đưa ra yêu cầu cử giáo sư có thâm niên đến đơn vị thí điểm đóng quân ba tháng thì chúng ta hoàn toàn có thể chọn ra một ứng cử viên phù hợp từ những giáo sư có thành tích trong lĩnh vực nghiên cứu những cơn đau trong ung thư, ví dụ như giáo sư Tào Văn Thu chẳng hạn, ông ấy đã nghiên cứu lĩnh vực này nhiều năm rồi, năng lực nghiệp vụ cũng khá tốt, tuổi tác và chức danh rất thích hợp."

Ông ta mỉm cười nhìn về phía chủ nhiệm La: "Chủ nhiệm La, năm đó chúng ta đều từng đi đến đơn vị thí điểm, muốn dẫn dắt cơ sở đơn vị thành lập một khoa hoàn toàn mới thì không hề dễ dàng, đòi hỏi năng lực nghiệp vụ cũng như năng lực quản lí, càng cần có tinh thần chịu khó chịu khổ. So với chúng ta khi đó, hiện tại giáo sư Tào đã thuần thục hơn nhiều về mọi mặt, cho giáo sư Tào tự mình đi thí điểm sẽ khắc phục được các loại khó khăn để thí điểm thành công."

Thư Tân nghe xong thì thầm nhíu mày, giáo sư Tào đã tham gia ứng tuyển vị trí phó chủ nhiệm, nếu bây giờ bị điều đi đóng quân ở đơn vị thí điểm thì đương nhiên sẽ không thể cạnh tranh các hạng mục diễn thuyết trong hệ thống Tế Nhân.

Giống như bố của Cố Phi Vũ đã từng nói, hoạt động ngầm của phó chủ nhiệm Chương đã có tác dụng, mặc dù ông ta không thể nào làm dao động

phương diện quyết sách nhân sự nhưng có thể động tay từ những phương diện khác.

Xem ra phó chủ nhiệm Chương biết giáo sư Tào muốn tham gia ứng tuyển vị trí phó chủ nhiệm năm nay nên đầu tiên muốn tập trung lực lượng đối phó giáo sư Tào.

Thư Tân ngược mắt nhìn về phía Vũ Minh, tay anh đeo trong túi quần, mặt không hề có cảm xúc đứng trước bàn.

Chủ nhiệm La cười nói: "Giáo sư Tào có năng lực xuất chúng, nhưng khoa chúng ta cũng không thiếu nhân tài trong lĩnh vực nghiên cứu những cơn đau trong ung thư, coi như muốn điều người đến đơn vị thí điểm thì cũng chưa chắc phải là giáo sư Tào."

Phó chủ nhiệm Chương nói: "Hay là Vũ Minh nhỉ? Tôi không hề nghĩ ngờ năng lực của em ấy, tuy nhiên em ấy còn quá trẻ tuổi, huống chi chức danh cũng không phù hợp, đúng rồi, Vũ Minh, không phải lần này em là quán quân của cuộc thi Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị sao, chắc sắp sửa ra nước ngoài học tập rồi nhỉ, bây giờ xuống nông thôn trợ giúp có vẻ không thích hợp lắm."

Thư Tân yên lặng đi theo đám người, hiển nhiên phó chủ nhiệm Chương cho rằng chủ nhiệm La sẽ không cho Vũ Minh đi nên mới nói như vậy.

Kéo Vũ Minh vào, chẳng qua vẫn muốn nhầm vào giáo sư Tào.

Chủ nhiệm Ngô khoa Khoa học và giáo dục nhìn đôi bên, sau đó ngồi thẳng người, mỉm cười nói: "Còn có một biện pháp khác, chính là dự án hợp tác Trung - Mỹ lần này chỉ giới hạn ở bốn cơ sở trực thuộc hệ thống Tế Nhân thôi, còn hạng mục mổ nối xuống nông thôn thì sẽ lùi lại hai năm, chờ điều kiện ở các bệnh viện cơ sở đã ổn định rồi thì sẽ tiếp tục xem xét đến việc mổ nối. Vũ Minh, hình như lần trước thầy cũng đã nói với em về đề nghị này rồi."

Vũ Minh gật đầu: "Chủ nhiệm Ngô, chắc là thầy cũng biết, từ lúc vào bệnh viện em đã bắt đầu nghiên cứu hạng mục này rồi, những số liệu và bảng biểu trong này có ý nghĩa như thế nào, chắc thầy đều biết rõ."

Phó chủ nhiệm Chương như nghĩ đến điều gì đó, ngón tay gõ lên tay vịn của sofa, sắc mặt hơi biến đổi, có vẻ không tốt lắm.

Lâm Cảnh Dương nhìn Vũ Minh, biểu cảm trên mặt khá phức tạp.

Chủ nhiệm Ngô cầm lấy chồng tài liệu, nói: "Dương nhiên là thầy biết những bảng đánh giá."

Vũ Minh nói: "Không đúng, đây là những "cơn đau", cơn đau ung thư giai đoạn cuối."

Từng câu từng chữ kết hợp với giọng điệu mạnh mẽ khiến văn phòng rơi vào yên tĩnh.

Chân Thư Tân như dính xuống mặt đất, không thể nào di chuyển được.

Lâm Cảnh Dương thấy mấy sinh viên đứng trước cửa thì khẽ mỉm cười đi tới đóng cửa lại.

Thư Tân đi mấy bước, từ cửa phòng đóng chặt có thể nghe được giọng nói không cao không thấp của anh.

Không biết anh đã nói gì, chủ nhiệm La quát lên: "Vũ Minh!"

Chủ nhiệm Ngô khoa Khoa học và giáo dục kinh ngạc cao giọng: "Vũ Minh, em quá kích động rồi, nếu như lúc này xuống nồng thon thì giải quán quân Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị em vừa đạt được phải làm sao? Không, thầy tuyệt đối không đồng ý."

Chương 70

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Tuy rằng Thư Tân không nghe rõ Vũ Minh nói gì nhưng từ phản ứng của chủ nhiệm La và giáo sư Ngô khoa Khoa học và giáo dục thì không khó đoán ra anh đã đưa ra quyết định gì.

Lòng cô lập tức trở nên rõ bời, cuộc đấu tranh nhân sự ngầm ở khoa đã diễn ra từ lâu, bây giờ sắp đi vào giai đoạn căng thẳng nhất rồi.

Hạng mục của Vũ Minh không phải là đề tài nghiên cứu khoa học bình thường mà là đề tài đã giành được giải quốc gia của khoa nửa đầu năm nay, nó liên quan đến ngân sách nghiên cứu khoa học, nhất định phải giám sát từng chút một.

Phó chủ nhiệm Chương là kẻ lão luyện trong chuyện đấu tranh, hoặc là không làm gì, nhưng một khi ra tay sẽ nhắm ngay vào trung tâm sức mạnh của phái "La".

Trải qua nhiều lần "nỗ lực", phó chủ nhiệm Chương đã đợi được kết quả như bây giờ, ông ta đánh vào hạng mục của Vũ Minh, cũng đang nhắm tới giáo sư Tào. Muốn móc nối xuống nông thôn, trước tiên sẽ phải cử người đến thí điểm ở bệnh viện cơ sở, ứng cử viên thích hợp có mấy người, chỉ cần hơi thúc đẩy một chút là có thể rơi xuống đầu giáo sư Tào hoặc giáo sư Ngô.

Hoặc là thăng tay từ bỏ việc móc nối xuống nông thôn, nhưng điều này hiển nhiên đi ngược lại với mong muốn ban đầu khi tiến hành mở rộng kĩ

thuật mới này, tập trung nhiều sức lực như vậy rồi nhưng số lượng người có thể được tiến hành điều trị lại có hạn, về lâu dài khi sử dụng lâm sàng trong tương lai, hiển nhiên đề tài này sẽ mất rất nhiều giá trị.

Nhưng mà điều khiến phó chủ nhiệm Chương không ngờ tới chính là Vũ Minh thà từ bỏ một suất Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị cũng không chịu nhượng bộ chút nào.

Tay chân Thư Tân trở nên lạnh lẽo. Nơi này không phải là tháp ngà, nó là một xã hội chân thực, một khi lý tưởng xảy ra xung đột với lợi ích thì đương nhiên sẽ hoàn toàn thay đổi.

Phòng làm việc của bác sĩ có người gọi cô, Thư Tân cố dằn lòng rồi sang bên cạnh hỗ trợ.

Hiển nhiên các bạn học đều nghe được những chuyện vừa rồi, ai ai cũng khá giật mình, khẽ bàn luận: "Hôm trước mới nghe nói giáo sư Tào và giáo sư Ngô đều muốn tham gia lần lựa chọn phó chủ nhiệm này, hóa ra là sự thật."

"Sao tớ có cảm giác sóng gió sắp nổi lên nhỉ, có phải khoa Lâm sàng sắp có biến động lớn không?"

"Nếu như trưởng khoa Vũ xuống nông thôn thì chuyện ra nước ngoài phải làm sao bây giờ, cứ bỏ lỡ như vậy sao?"

"..."

"Việc này rất bình thường, cậu từng nghe câu nói "Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rẽ" (1) chưa?"

(1) Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rẽ: Ý chỉ những người tài năng hoặc xuất chúng rất dễ bị ghen ghét và chỉ trích.

Giáo sư Ngô bước vào, nghe được nửa câu liền ho khan một tiếng.

Không còn ai dám nói chuyện nữa.

Thư Tân nỗ lực để bản thân tập trung vào việc phân loại đồ vật nhưng tâm tư cô không lúc nào yên được.

Chuyện đến nước này cô cũng đã có dự cảm từ sớm, Vũ Minh cố chấp với hạng mục Những cơn đau trong ung thư như thế không chỉ vì theo đuổi nghiệp vụ, mà còn có nguyên nhân khác khiến anh không thể không làm như vậy.

Chỉ nhìn chuyện xảy ra hơn một tháng qua, từ việc bộc lộ tài năng ở buổi giảng dạy chuyên đề trong cuộc họp hàng năm, rồi thuận lợi bàn bạc xong xuôi việc hợp tác Trung - Mỹ, lại đến nỗ lực móc nối kỹ thuật mới xuống nông thôn, mỗi một bước anh đi đều đã được chuẩn bị hết sức kĩ lưỡng. Chuẩn bị lâu như vậy, tất cả chỉ vì thời khắc này.

Đừng nói hai năm, hiển nhiên một ngày anh cũng không đợi được.

Có lẽ cô nên ủng hộ quyết định của Vũ Minh, nhưng chỉ cần nghĩ đến cuộc thi Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị cạnh tranh rất kịch liệt thì cô không thể nào bình thản chấp nhận kết quả này.

Căn cứ vào quy củ bao năm qua của Té Nhân, nếu Vũ Minh không đi được, Lâm Cảnh Dương sẽ thuận lợi thế chân vào vị trí của Vũ Minh.

Dám sinh viên tay chân nhanh nhẹn, đồ vật nhanh chóng được phân loại xong, giáo sư Ngô kiểm kê xong thì cho mọi người trở lại phòng phẫu thuật.

Thư Tân mang theo tâm trạng nặng nề lên tầng, đến trước cửa phòng giải phẫu, cô điều chỉnh tốt cảm xúc rồi mới đi vào.

Một ca sinh mổ khẩn cấp được nghi là "Suy thai" (2) do phòng sinh chuyển đến, bác sĩ phụ trách giường bệnh là Chu Văn, tim thai của thai nhi không tốt, bác sĩ đang khử trùng phần lưng cho sản phụ.

(2) *Suy thai: hiện tượng thai nhi có dấu hiệu thiếu oxy trong tử cung, gây nguy hiểm cho sức khỏe và tính mạng của thai nhi.*

Thư Tân nhanh chóng tinh táo lại, mặc kệ có nhiều tình huống gay go xảy ra như thế nào, mỗi người đều phải tự ý thức được vị trí của bản thân, cô quay đầu chào hỏi Chu Văn, dùng tốc độ nhanh nhất giúp đỡ cấp trên làm các bước chuẩn bị.

Sau khi thuận lợi hoàn thành ca phẫu thuật, vì phải vội sang phòng sinh nên Chu Văn vừa xuống bàn mổ liền cởi quần áo.

Thư Tân yên lặng chuẩn bị cho ca phẫu thuật tiếp theo.

Chu Văn đã đi ra khỏi phòng phẫu thuật, đột nhiên quay lại kéo Thư Tân sang một bên, thấp giọng hỏi: "Hạng mục của Vũ Minh làm sao vậy, xảy ra chuyện gì à?"

Thư Tân đã tiếp xúc với Chu Văn được một thời gian kha khá, biết rằng mỗi khi cô ấy sốt ruột thì hai hàng lông mà sẽ dựng thẳng lên.

Cấp trên và hộ lý trong phòng nghe thấy đều nhìn sang bên này, Thư Tân ngó xung quanh, hiện tại hiển nhiên không phải lúc để nói chuyện này, Chu Văn cũng lập tức nhận ra, cô ấy không nói gì nữa mà đi ra khỏi phòng phẫu thuật.

Đã một ngày rồi Thư Tân không thấy Vũ Minh, nhưng lúc tan làm, đột nhiên Vương Nam tới tìm cô.

Trong tay anh ta còn ôm một tập tài liệu khác, thay quần áo vô trùng vào phòng 24 tìm Thư Tân: "Sư huynh bảo anh đến lấy chìa khóa tủ của anh ấy."

Thư Tân lấy điện thoại di động ra, Vũ Minh có gửi tin nhắn cho cô: "*Đưa chìa khóa cho Vương Nam.*"

Thư Tân lấy chìa khóa trong túi quần ra đưa cho Vương Nam, khẽ hỏi: "Vương sư huynh, Vũ Minh đang ở dưới tầng ạ?"

"Không, bọn họ sang khoa Khoa học và giáo dục rồi."

Xem ra cả ngày hôm nay sẽ không gặp được anh rồi, Thư Tân trở lại phòng phẫu thuật. Bất kể là việc chọn lựa cán bộ bậc trung hay nộp tài liệu về bối cảnh của những người tham gia Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị để chuẩn bị ra nước ngoài thì đều không còn nhiều ngày nữa.

Trước đó, rõ cuộc ai phải xuống nông thôn để móc nối hạng mục sẽ được quyết định trong vài ngày tới.

Thư Tân bận bịu giao ban rồi tìm hiểu bệnh nhân ngày mai, khi trở về cô đi ngang qua hành lang, văn phòng chủ nhiệm khóa cửa, phòng làm việc của bác sĩ cũng không có người nói chuyện, ngay cả phòng uống nước cũng yên tĩnh hơn thường ngày.

Cô đeo balo đi đến phòng Điều trị đau, mãi đến tận khi cẩn thận thu xong bản mẫu cuối cùng cũng không đợi được điện thoại của Vũ Minh.

Trở lại kí túc xá, Thịnh Nhất Nam ôm máy tính, vừa thấy Thư Tân liền nói: "Mau đến xem video đi, hệ thống ngoại khoa cuối cùng quyết định chọn sư huynh Lâm Cảnh Dương, khoa nội thì vẫn là Thích Mạn rồi. Tớ nói này, Thích Mạn quả thật rất sôi nổi, vừa nãy gặp trong thang máy, cô ta và giáo viên hướng dẫn đều ở đó, giáo viên hướng dẫn đã giao nhiệm vụ cho

cô ta, cả hạng mục Bệnh tiêu đường xuống nông thôn cũng để cho cô ta làm."

Thư Tân thò ơ ừ một tiếng, dùng bông thấm nước sát trùng lau điện thoại di động rồi vào bên trong rửa tay.

Thịnh Nhất Nam nhìn trang web: "Kì lạ nhỉ, không phải những năm qua khoa Lâm sàng của Tế Nhân chỉ có một vị trí phó chủ nhiệm thôi sao, tại sao lần này nhiều giáo sư ứng tuyển phó chủ nhiệm khoa Lâm sàng thế nhỉ? Theo tôi thì năng lực của giáo sư Tào khá đỉnh, các mối quan hệ của giáo sư Ngô lại tốt, hai người đều ứng tuyển, cũng không biết cuối cùng ai thắng đây. Có điều nếu như giáo sư Tào phải xuống nông thôn thì chắc chỉ có thể là giáo sư Ngô thôi."

Thư Tân bước ra khỏi phòng vệ sinh, cầm điện thoại lên nhìn, Vũ Minh vẫn không gọi điện.

Cô ngồi vào trước bàn, mở tài liệu giảng dạy ra.

Thịnh Nhất Nam nhận ra tâm trạng Thư Tân không tốt, cô ấy ngượng ngùng nói: "Mấy ngày nữa là đến Trung thu rồi, vừa nãy mấy sinh viên nữ cùng tầng chúng ta nói sẽ đến quán ăn nhỏ đằng sau bệnh viện ăn uống, lúc ấy bọn mình cùng đi, cậu muốn ăn gì, tôi mời."

"Được, nhưng nhà cậu ở gần đây mà Trung thu không về nhà à?"

Thư Tân nhớ lần trước giáo sư Hoàng nói sinh nhật Chu Văn vào Trung thu, sau đó không lâu chính là sinh nhật của Vũ Minh.

Nếu như Vũ Minh xuống nông thôn, chẳng phải anh lại phải trải qua sinh nhật năm nay một mình sao?

Đang ngẩn người thì điện thoại vang lên, là Vũ Minh.

Thư Tân vội vàng nghe máy.

Vũ Minh: "Em về kí túc xá rồi à?"

"Anh hết bận rồi ạ?"

"Anh ở dưới tầng."

Thư Tân ngồi bật dậy: "Em xuống ngay đây."

Cô chạy xuống dưới tầng, trước cửa kí túc xá có một người đang đứng.

Thư Tân nhìn dáng người đứng thăng như cây tùng của anh, nỗi lo lắng và bất an chồng chất cả ngày cuối cùng cũng biến mất vào giờ khắc này.

Cô bước xuống bậc thang, chạy tới phía anh, chờ Thư Tân đến bên cạnh, Vũ Minh đưa cho cô một thứ, khẽ cười: "Cho em, đổi cái điện thoại cũ kia của em đi."

Thư Tân cúi đầu nhìn, là điện thoại mới mà cô thấy trong tủ của Vũ Minh hôm nay.

Chương 71

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Vốn là Thư Tân có rất nhiều chuyện muôn nói với Vũ Minh, nhưng bây giờ lại ngắn người, hóa ra thực sự là mua cho cô.

Ba tháng trước điện thoại của cô bắt đầu có vấn đề, nhưng tiền trợ cấp nghiên cứu sinh một tháng của cô không nhiều như vậy, trừ phi điện thoại hỏng hoàn toàn, không thì cô cũng không nghĩ tới việc đổi điện thoại.

Quan trọng là từ nhỏ đến giờ cô đều không có thói quen nhận quà của người khác, nhưng bây giờ là Vũ Minh mua cho cô, tính ra đây là lần đầu tiên anh mua quà cho cô kể từ khi họ bắt đầu mối quan hệ.

Cô nhận lấy cái hộp, ngược mắt nhìn anh, dịu giọng hỏi: "Anh mua hôm nay à?"

Không hề có ý từ chối, giọng điệu còn tự nhiên như vậy, nỗi phiền muộn trong lòng Vũ Minh với đi không ít, so với lần trước vì trả tiền váy cho anh mà cô còn chạy đến trung tâm thương mại mua áo sơ mi, lần này quả thực là khác biệt một trời một vực.

Anh cầm lại điện thoại di động, mở hộp ra cho cô: "Sim của em đâu, anh thay giúp em."

Thư Tân đưa điện thoại di động cũ cho anh, Vũ Minh dùng tài khoản của mình đăng nhập giúp cô, Thư Tân lại gần nhìn thao tác của anh, lần đầu tiên dùng Iphone nên cô không quen cách sử dụng lắm.

Vũ Minh làm cho cô từng cái mõt: "Em biết tải ứng dụng ở đâu không?"

Thư Tần cầm lấy thử thao tác, ban đầu đúng là dễ dàng nhưng mà cô không biết mật mã tài khoản của anh.

Vũ Minh nhập mật mã vào rồi đưa cho cô: "Em nhớ kỹ đi."

Thư Tần: "Có cái gì đâu mà không nhớ được."

Cô dùng mật mã tài khoản của anh để tải mấy ứng dụng mình thường dùng ngay trước mặt anh, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nhận món quà quý giá như vậy, ít nhiều cô cũng hơi ngại ngùng: "Anh nghĩ thế nào mà lại mua điện thoại cho em vậy?"

"Điện thoại của em hay gặp vấn đề, anh sợ không tìm được em."

Thư Tần hài lòng cẩn thận cất điện thoại đi, thầm tính toán nên chuẩn bị quà sinh nhật gì cho anh. Nhìn Vũ Minh một cái, vấn đề đã đặt ra trong lòng cô cả ngày rồi, bây giờ cô muốn hỏi anh.

"Chuyện đè tài thế nào rồi anh?"

Ý cười trên mặt Vũ Minh thoáng thu lại: "Đơn vị thí điểm ở bệnh viện nhân dân huyện Thanh Bình."

Vẻ mặt Thư Tần dần cứng lại: "Ai đi thí điểm?"

Một lát sau Vũ Minh mới đáp: "Anh."

Trong đầu Thư Tần trống xóa, dù đã chuẩn bị kỹ càng nhưng ngực cô vẫn như bị ai đó đánh một cái thật mạnh. Cửa kí túc xá có nhóm nữ sinh

cười đùa trở về, nhìn thấy Thư Tân và Vũ Minh thì đều tò mò ngó sang bên này.

Thư Tân cảm thấy giọng nói của đám người kia lúc ẩn lúc hiện đến nỗi gần như không nghe thấy, bởi vì bây giờ tất cả sự chú ý của cô đều đặt trên người Vũ Minh.

"Đã xác định rồi sao?"

Giọng điệu của Vũ Minh rất bình thản: "Ừ."

"Chuyện Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị thì phải làm sao bây giờ?"

"Thí điểm không giống với việc móc nối xuống nông thôn bình thường, ít nhất phải cần ba tháng."

Thư Tân lập tức lo lắng, tình huống đêm so tài kịch liệt đó vẫn như hiện ra trước mắt, trong cuộc đua nơi mà thực lực là vua như vậy, chức quán quân của Vũ Minh cũng không phải tự nhiên mà chiếm được.

Cô cố gắng hết sức để duy trì sự bình tĩnh: "Không có biện pháp khác sao ạ, giáo sư đủ tiêu chuẩn ở khoa Lâm sàng rất nhiều."

Vũ Minh khẽ cười, không đáp lời.

Trong cuồng hysteric Thư Tân như có cái gì mắc kẹt, đề nghị này quả thực không hề có tính thực tế, thí điểm ở cơ sở khác với móc nối xuống nông thôn bình thường hay viện trợ y tế ở Tây Tạng không chỉ không hề có tác dụng gì đối với việc thăng chức mà mấy tháng liên tiếp chỉ được hưởng mức lương trợ cấp cơ bản nhất, nếu không phải là đề tài của mình, ai sẽ chủ động chạy đến cơ sở để thí điểm chứ?

"Vì thế chỉ có thể là anh đi thôi sao?"

Ánh mắt Vũ Minh lướt qua đỉnh đầu cô, như có thể nhìn thấu sự mờ mịt tối tăm phía chân trời, nhìn ra xa xăm, sau đó anh thu tầm mắt lại, nhẹ nhàng nói: "Số lượng bản mẫu của đề tài thu được nằm ở Nhất Việt, nhưng tình huống thực tế của cơ sở không giống với Tế Nhân, rất nhiều phương án trị liệu có thể thực thi được ở Tế Nhân nhưng đến cơ sở lại không thực hiện được, nếu như không có cơ sở thí điểm thì biện pháp trị liệu mới chỉ có thể áp dụng ở cấp bậc bệnh viện đa khoa dạy học được thôi."

Thư Tân gật đầu, những điều này cô đều biết, nhưng mà...

"Thư Tân, chuyện này anh đã muốn làm từ rất lâu rồi."

Thư Tân ngắn người. Ánh mắt và giọng nói của anh có một loại cảm giác yên ổn lạ thường, cô còn muốn nói gì đó nhưng dường như có một nỗi bông chặc trong cổ họng vậy.

Vũ Minh cũng im lặng với cô, cô quan tâm mỗi một sự kiện liên quan đến anh, lo lắng cho mỗi một quyết định anh làm ra, trước đây chưa từng có khi nào anh nóng lòng muốn xoa dịu sự sầu lo của một người như thế, cũng chưa từng có lúc nào nỗ lực giải thích kế hoạch của mình cho một người đến vậy.

Anh xoa mi tâm đang nhíu lại của cô, kiên nhẫn nói: "Thư Tân, anh hy vọng có thể hoàn thành đề tài này trong năm nay, đừng nói chỉ là xuống nông thôn thử nghiệm cơ sở, kể cả chuyện khác khó khăn hơn anh cũng sẽ làm mà không do dự, vì thế em có hiểu không, đây là lựa chọn của bản thân anh."

Thư Tân tiêu hóa những câu nói này, từ ngày đầu tiên gặp nhau, người đàn ông này vĩnh viễn luôn biết mình đang làm gì.

Anh vẫn là Vũ Minh trước kia, nhưng bây giờ anh đang mong muốn có được sự ủng hộ và thấu hiểu của cô.

Cô nhớ tới lời nói của bác Cố, tâm trạng khó chịu trong lồng ngực cũng giảm bớt, nếu như đề tài Những cơn đau trong ung thư là chấp niệm của Vũ Minh, lần này có thể thành công hay không cũng là bước ngoặt có ý nghĩa tháo gỡ khúc mắc của anh.

Huống hồ con đường Vũ Minh phải đi còn rất dài.

Cô bắt đầu thử chấp nhận quyết định này, dòng suy nghĩ ngày một rõ ràng, tâm trạng cũng dần thoải mái hơn, bây giờ chính là giai đoạn căng thẳng trong việc thay đổi nhân sự ở khoa, rời đi lúc này chưa chắc đã là không có lợi.

Hơn nữa Vũ Minh luôn nói được làm được, nếu như không tranh thủ sự đồng ý của chủ nhiệm La và khoa Khoa học và Giáo dục thì sẽ phải kéo dài rất lâu.

Vũ Minh biết Thư Tân cần một khoảng thời gian để chấp nhận chuyện này, anh im lặng nhìn cô, ánh mắt dịu dàng đến nỗi gần như tìm tòi, lại mở miệng nói về chuyện khác: "Buổi tối em có thể ra ngoài không?"

"?"

"Bây giờ là đầu tháng, nếu như anh muốn trở về trong vòng ba tháng thì hai ngày nữa phải đi ngay, bằng không thời gian thí điểm chỉ có thể tính từ tháng sau, uổng phí mất một tháng trời."

Thư Tân cuồng lên: "Vì thế hai ngày nữa anh sẽ đi sao?"

"Giúp anh thu dọn hành lý nhé?"

Thư Tân chỉ do dự một giây liền chạy lên tầng: "Anh chờ em một chút."

Cô chạy về kí túc xá lấy đồ, Thịnh Nhất Nam nhìn bộ dạng vội vã của cô thì giật mình ngời dậy: "Lại muộn ra ngoài hả?"

"Có việc gấp."

Hai người vừa về đến nhà, chủ nhiệm La đã gọi điện thoại cho Vũ Minh, Thư Tần đi rửa tay với tâm trạng nặng nề, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, cô đi ra mở cửa. Cố Phi Vũ và Chu Văn đến rồi, còn đang nói chuyện ngay trước cửa: "Cố Phi Vũ, chị không thích sinh viên này, không phải cậu nhìn thấy người ta xinh đẹp nên cố ý nói nhiều hơn mấy câu với cô ta đấy chứ hả?"

"Em đã nói gì với cô ta đâu. Rõ ràng là giáo sư Uông hỏi em vì sao Vũ Minh đột nhiên muốn xuống nông thôn mà."

Thư Tần suy nghĩ một chút mới lên tiếng: "Cố sư huynh, chị Chu."

Cố Phi Vũ nhìn thấy Thư Tần, hiển nhiên là anh ta đến vì chuyện của Vũ Minh, cổ họng hơi khàn: "Sư muội Thư Tần, sao chỉ có mình em vậy, Vũ Minh đâu?"

Chương 72

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Thư Tần nhanh chóng mời bọn họ vào: "Anh ấy đang gọi điện thoại ở bên trong ạ."

Cô Phi Vũ nhìn ra phía sau Thư Tần, hơi ngượng ngùng: "Hai người chưa nghỉ ngơi à? Ban ngày nói chuyện ở bệnh viện không tiện, đã muộn thế này mà đến không báo trước, sư muội Thư Tần đừng trách nhé."

Sắc mặt Thư Tần ửng đỏ, đối đáp cũng rất tự nhiên: "Em cũng vừa mới tới thôi, Vũ Minh đang định gọi điện thoại cho anh chị đấy."

Chu Văn nhíu mày: "Vũ Minh từ bỏ việc ra nước ngoài rồi hả?"

Thư Tần đi đến phòng bếp rót nước, bởi vì chuyện nói ra rất dài dòng nên cô vẫn do dự chưa trả lời, Vũ Minh nói chuyện điện thoại xong thì bước ra khỏi phòng, nhìn thấy Cô Phi Vũ và Chu Văn, anh hơi bất ngờ: "Sao hai người lại đến đây?"

Cô Phi Vũ trực tiếp mắng luôn: "Tên nhóc nhà cậu điên rồi phải không?"

Chu Văn trừng mắt nhìn Vũ Minh: "Vũ Minh, hai năm Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị mới chọn ra ba người, bao nhiêu người đó mất vì tiêu chuẩn này, nếu như cậu không đi thì cậu biết sẽ đến tay người nào không, Lâm Cảnh Dương đây!"

Vũ Minh ngồi lên ghế sofa: "Hai người lập thành đội đến mắng em đây hả?"

Cô Phi Vũ nói: "Không mắng cậu thì mắng ai, có khi Lâm Cảnh Dương và lão Chương khoa các cậu đang mở tiệc chúc mừng đấy. Cậu ở trong Tế Nhân mà không biết chỉ tiêu Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị này giá trị đến mức nào hả? Sau đó còn cạnh tranh vị trí chủ nhiệm, ngoại trừ những thứ quan hệ ngắn ngang kia, đây chính là chỉ tiêu khách quan nhất. Bỏ lỡ lần này, cậu có thể bão đảo nhất định hai năm sau bản thân nhất định nằm trong top 3 không?"

Chu Văn lên tiếng: "Hơn nữa buổi chiều chị đã gọi điện thoại cho khoa Khoa học và giáo dục rồi, lão Ngô nói chuyện thí điểm có thể lùi lại hai năm sau mà, tuy rằng chị không hiểu nghiệp vụ của khoa Gây mê các cậu, nhưng chị biết nếu như năm nay William đến Trung Quốc thì trọng điểm nghiệp vụ của khoa các cậu hoàn toàn có thể triển khai trên bốn cơ sở của hệ thống bệnh viện Phụ Chức trước."

Cô Phi Vũ nói: "Đúng vậy đấy, đê tài đã được giải quốc gia rồi, hợp tác Trung - Mỹ cũng đã bàn xong, hiện tại chỉ kẹt mỗi một chỗ là không thể móc nối xuống nông thôn mà thôi, nhưng coi như lần này không được thì lần sau cũng sẽ có cơ hội mà, sao cậu sốt ruột thế, hai năm cũng không chờ nổi sao?"

"Hai năm sau không có đủ tài chính cho hạng mục, không chờ được."

Chu Văn và Cô Phi Vũ im lặng.

Thư Tân bước ra khỏi phòng bếp, phát hiện bầu không khí ở phòng khách không đúng lầm, thái độ của Vũ Minh rất hờ hững, Chu Văn và Cô Phi Vũ thì trùng mắt nhìn anh, hai người đều rất kích động nhưng mà không thể nói nổi một câu.

Cô bưng nước tới, đặt cốc thủy tinh xuống trước mặt Cố Phi Vũ và Chu Văn, sau đó ngồi xuống bên cạnh Vũ Minh.

Cố Phi Vũ như nhớ ra gì đó, vẻ mặt hơi quái lạ, lại mở miệng nói tiếp, tuy nhiên đã bớt gay gắt: "Được rồi, hiện tại tôi đã biết, coi như cậu muốn đi thí điểm, nhưng mà cậu đi được sao, cậu là cấp trên hay là phó cấp trên?"

Vũ Minh đế điện thoại lên bàn trà: "Tôi là người phụ trách hạng mục."

Cố Phi Vũ đầy một bụng muối nói nhưng đành nhẫn nhịn.

Chu Văn: "Nhân sự trong khoa của các cậu sẽ nhanh chóng có sự biến động lớn, chủ nhiệm La coi trọng cậu như thế, ông ấy nỡ để cậu đi sao?"

Vũ Minh: "Thư Tần rót nước cho hai người kia, uống nước đã rồi chiến đấu tiếp được không?"

Cố Phi Vũ không thể không nể mặt Thư Tần, anh ta cầm cốc lên: "Cảm ơn sư muội Thư Tần."

Chu Văn vốn cũng đang hơi khát, cô ấy uống liền mấy ngụm lớn rồi mới nói: "Có phải tuần này khoa Gây mê sẽ tổ chức khóa tập huấn gây mê tim không? Mấy ngày nay ở phòng phẫu thuật chị thường xuyên nghe sinh viên khoa các cậu cứ nói gì mà "nhiệm vụ, nhiệm vụ", khoa các cậu bận rộn như vậy, công tác chuyển giao thì thế nào?"

"Chuyện khóa tập huấn gây mê tim giao hết cho giáo sư Tào và giáo sư Ngô, chỉ cần làm xong thủ tục là hai ngày nữa có thể đi rồi."

Chu Văn và Cố Phi Vũ nhìn nhau, đã sắp xếp chu đáo đến vậy rồi, xem ra là hạ quyết tâm phải đi.

Từ đầu tới cuối Thư Tân không xen vào, lúc này trong lòng cô đang nghĩ, năng lực nghiệp vụ và chức danh của giáo sư Tào đều ổn nhưng lý lịch thì vẫn kém phó chủ nhiệm Chương kha khá.

Khóa tập huấn gây mê tim là một nền tảng học thuật rất tốt, trước đó chủ nhiệm La đã sắp xếp để giáo sư Tào và giáo sư Ngô giảng bài ở khóa tập huấn, hơn nữa nếu nhân cơ hội này giành được vị trí ban tổ chức cho giáo sư Tào thì khi đến lúc chính thức tuyển chọn, giáo sư Tào sẽ có chút vốn liếng để đấu với phó chủ nhiệm Chương.

Cô Phi Vũ không tiếp tục ngăn cản Vũ Minh nữa: "Thí điểm ở đâu?"

Thư Tân đáp hộ Vũ Minh: "Bệnh viện nhân dân huyện Thanh Bình à." Cô còn chưa kịp xem bản đồ, chỉ biết là chỗ đó cách đây tầm bảy, tám tiếng đi xe.

Cô Phi Vũ: "Đây không phải là đơn vị bệnh viện phái chúng ta đến giúp đỡ người nghèo à?"

Chu Văn nói: "Không phải chứ, năm ngoái có ca sản phụ bị cấy ghép nhau thai (1), lãnh đạo bệnh viện bọn họ lo lắng sản phụ sẽ bị băng huyết nên chuẩn bị xe cả đêm chuyển đến bệnh viện chúng ta còn gì. Hơn nữa năm trước chị đi theo chủ nhiệm đến bệnh viện này làm quản lý chất lượng. Máy đúra đoán xem, số lượng máy giám sát tim thai trong phòng khám của bọn họ không đạt tiêu chuẩn. Máy giám sát tim thai là gì, là khẩu súng trong tay bác sĩ khoa sản bọn chị! Ngay lúc đấy chủ nhiệm của bọn chị tức giận đến nỗi cho 0 điểm về chất lượng phòng khám bệnh của bọn họ."

(1) *Cấy ghép nhau thai để cập đến sự xâm nhập của nhung mao nhau thai vào một phần của lớp cơ thành tử cung, xảy ra trong ba tháng đầu, là một trong những biến chứng nghiêm trọng của sản khoa, có thể dẫn đến chảy máu mẹ, sốc, thủng tử cung, nhiễm trùng thứ phát và thậm chí tử vong.*

Cô ấy uống một hớp nước rồi nói tiếp: "Vũ Minh, chị biết cậu đã sớm đánh giá cơ sở thực hiện thí điểm Những cơn đau trong ung thư, nhưng chị vẫn phải nhắc cậu, điều kiện ở huyện Thanh Bình còn tồi tệ hơn so với cậu tưởng nhiều đây."

Vũ Minh nhìn cô ấy: "Cũng bởi vì điều kiện kém mới đi thí điểm, nếu như ngay cả huyện Thanh Bình cũng có thể thí điểm thành công thì sau đó muốn triển khai mẫu mô hình phòng bệnh Những cơn đau trong ung thư trên phạm vi toàn tỉnh, thậm chí cả nước sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Cô Phi Vũ vẫn khá buồn bực: "Tên nhóc nhà cậu có dã tâm quá lớn, còn nhớ bố tớ thường nói câu gì không, trong lĩnh vực lâm sàng của chúng ta, bước đầu tiên thành công cũng chưa nói lên được điều gì bởi vì có ít nhất khoảng cách một năm ánh sáng trong một trăm bước. Hơn nữa cậu đi ba tháng này, sư muội Thư Tần phải làm sao bây giờ?"

Thư Tần nhìn Vũ Minh, biết tuy rằng ngoài miệng anh không nói gì nhưng trong lòng lại cực kỳ quan tâm tới những người bạn này, cô mỉm cười để tranh thủ sự ủng hộ của bọn họ giúp anh: "Cô sư huynh, Vũ Minh xuống nông thôn ba tháng, em nên làm gì thì làm đây thôi."

Chu Văn lên tiếng: "Cô Phi Vũ, cậu không cần lo lắng đến vấn đề này đâu, Vũ Minh đã sớm nghĩ đến trước cậu rồi."

Thư Tần nhìn theo ánh mắt của Chu Văn rơi xuống chiếc điện thoại di động mới, hơi ngạc nhiên.

Cô Phi Vũ cũng nhìn thấy: "Mua điện thoại cho sư muội Thư Tần thì có ích gì chứ, không bằng cậu hỏi sư muội Thư Tần một chút, em ấy muốn cậu ở lại bên cạnh em ấy hay muốn điện thoại bên cạnh em ấy."

Vũ Minh: "Tôi hôm nay cậu đến làm gì thế, quấy rối hả?"

Thư Tân thấy bầu không khí đã dịu đi rất nhiều thì cười híp mắt nói:
"Em vào bếp gọt hoa quả."

Vũ Minh sợ cô bị đứt tay, vội đứng dậy: "Để anh làm cho."

Cô Phi Vũ kêu lên một cách đầy kỳ quái: "Tớ không ăn, tớ sợ bị hoa quả
cắn tay mất."

Vũ Minh: "Không ăn thì lượn đi."

Thư Tân đứng tại chỗ, hỏi Chu Văn: "Chị Chu, điều kiện kí túc xá ở đó
như thế nào ạ?"

Chu Văn phẩy tay: "Bạn chỉ chỉ ở đó tổng cộng hai ngày, tự trả tiền
khách sạn trên thị trấn, không đến ký túc xá của bệnh viện bạn họ, có điều
chỉ cần nhìn điều kiện phòng khám lớn là biết rồi, chắc chắn điều kiện ký
túc xá của bạn họ không thể nào tốt được."

Cô Phi Vũ nói: "Sư muội Thư Tân, em đừng lo lắng cái này, lúc đi học
Vũ Minh là cao thủ đánh nhau số một ở trường, dựa vào thể chất của tên
nhóc này, kể cả ném cậu ấy tới nơi có điều kiện kém hơn đi chăng nữa thì
cũng không chết được đâu."

"Trước đây Vũ Minh rất thích đánh nhau ạ?"

"Hồi học cấp ba thì đều là như vậy, trước đây tất cả hình trên web trường
đều là của Vũ Minh, các nữ sinh rất mê mẩn cậu ấy."

Thư Tân khá tự nhiên hỏi tiếp: "Giáo sư Lư qua đời đúng năm Vũ Minh
tốt nghiệp cấp hai, anh ấy thay đổi bởi vì chuyện này sao ạ?"

Cô Phi Vũ và Chu Văn đều kinh ngạc, nhìn nhau không nói gì, cũng
may là lúc này Vũ Minh bước ra từ nhà bếp, vừa đi vừa nghe điện thoại,

anh đặt đĩa trái cây lên bàn trà, nói: "Tớ phải đến nhà chủ nhiệm La."

Chu Văn và Cố Phi Vũ nhanh chóng nói: "Bạn chị cũng về đây."

Thư Tân tiễn bọn họ tới cửa, Vũ Minh nói với cô: "Chờ anh về rồi cùng thu dọn đồ đặc nhé."

Thư Tân gật đầu, sau khi bọn họ đi, cô mở tủ quần áo ở phòng ngủ chính tìm vali, huyện Thanh Bình cách đây không tính là quá xa, khí hậu cũng không khác lắm, sắp đến giữa mùa thu rồi, từ già đến tất đều phải chuẩn bị cẩn thận.

Thư Tân gấp chút quần áo của Vũ Minh rồi để vào trong vali, trong quá trình sắp xếp, cô cố tình để ý các ngóc ngách, nhưng tìm một vòng cũng không thấy ảnh hồi bé của Vũ Minh, càng không thấy ảnh của giáo sư Lư.

Thu dọn được một nửa thì đã hơn 11 giờ, Vũ Minh vẫn chưa về.

Thư Tân vào phòng vệ sinh tắm rửa sạch sẽ, bước ra lên giường ôm sổ ghi chép, vừa đọc sách vừa chờ anh.

Không bao lâu sau cơn buồn ngủ ập đến, Thư Tân mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Chất lượng giấc ngủ của cô rất tốt, chỉ cần cơn buồn ngủ tới là một lúc sau sẽ ngủ được ngay.

Lần này vì nhớ Vũ Minh, cô ngủ không sâu lắm, đang lúc nửa tỉnh nửa mê thì có người nằm xuống bên cạnh, trên người người này có hơi thở mà cô quen thuộc, vừa nằm xuống đã ôm lấy cô từ phía sau. Thư Tân cảm nhận được hô hấp nóng rực quanh cổ mình, cổ gắng lặng lẽ mở mắt. Anh như sợ đánh thức cô, không tiếp tục quấy nhiễu nữa, ôm cô vào lòng ngủ cả đêm.

***

Tin tức được truyền đi rất nhanh, ngày hôm sau Thư Tân và Vũ Minh đến khoa, vừa vào đã nhìn thấy mấy sinh viên trong văn phòng đều đang bàn luận chuyện này. Bọn họ nhìn thấy Vũ Minh đến thì liền im lặng.

Sau cuộc họp buổi sáng, giáo sư Ngô gọi một số nghiên cứu sinh đi phát tài liệu khóa tập huấn, trong đó có Thư Tân.

Phát đồ xong rồi trở về, trong thang máy có hai, ba công chức của bệnh viện đang nói chuyện, thấy có người đi vào, vốn bọn họ định im lặng nhưng lại thấy chẳng qua chỉ là mấy nghiên cứu sinh nên không để ý lăm, ôm cánh tay tiếp tục bàn luận: "Cứ nói Vũ Minh sẽ là người nối nghiệp đời tiếp theo của khoa Gây mê, nếu như lần này cậu ấy không đi Mĩ thì chuyện sau này phải thế nào bây giờ?"

"Không phải khoa bọn họ còn có Lâm Cảnh Dương sao, khoa lâm sàng cạnh tranh kịch liệt như thế nào cũng không phải cậu không biết, nếu như một người sang Mĩ, một người xuống cơ sở, có khi nào chênh lệch sẽ càng ngày càng lớn không?"

"Tù từ đã, đợi có kết quả đợt lựa chọn cán bộ bậc trung đi rồi hẵng nói."

Thư Tân nghe được những lời này thì nhíu mày, chờ hai người kia ra khỏi thang máy, Ngô Mặc thấp giọng nói: "Quá phức tạp, đã sớm nghe nói bao năm qua sau cuộc thi Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị đều sẽ có chuyện xảy ra, trưởng khoa Vũ áp đảo như vậy mà cũng không thoát khỏi lời nguyền này."

"Chuyện này thì liên quan gì đến lời nguyền, nơi có người thì sẽ đấu tranh thôi, đặc biệt là dưới nền tảng áp lực như vậy của Tế Nhân, chỉ cần dính đến vấn đề sự nghiệp sau này thì ai cũng sẽ liều mạng để tranh thủ."

"Hơn nữa quả thật gừng càng già càng cay, phó chủ nhiệm Chương chọc đúng vào mạch máu của trưởng khoa Vũ, Lâm Cảnh Dương đi lên cũng coi như là một nước cờ phó chủ nhiệm Chương để lại cho mình, chuyện lần này

thực sự rất bất ngờ, các cậu nói xem, đây liệu có phải là đoạn trũng sự nghiệp của Vũ Minh không?"

Lúc đang nói chuyện thì thang máy đến nơi, cửa vừa mở ra, Lâm Cảnh Dương đứng bên ngoài, Thịnh Nhất Nam giật mình đến nỗi suýt thì cắn nhầm lưỡi, những người khác cũng đều im lặng.

Lâm Cảnh Dương mặc áo sơ mi màu xám bên trong áo blouse, trên cổ áo có đeo một chiếc caravat màu xanh ngọc, vừa tao nhã tác phong lại nhanh nhẹn.

Trước mặt sinh viên anh ta chưa bao giờ tự cao tự đại, ngẩng đầu nhìn thấy bọn họ liền nở nụ cười thân thiện, chờ bọn họ đi ra mới bước vào thang máy.

Thư Tần gật đầu, quét mắt qua sơ yếu lý lịch Lâm Cảnh Dương cầm trong tay rồi ôm đồ đi vào phòng.

Lâm Cảnh Dương đi thang máy xuống tầng, lý lịch nền tảng để ra nước ngoài phải nộp trong hôm nay. Việc liên quan đến chỉ tiêu Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị, giao cho ai anh ta cũng không yên tâm nên buổi sáng quyết định tự mình đi nộp hồ sơ.

Vốn dĩ các mối quan hệ của anh ta rất tốt, hầu như toàn bộ hệ thống Tế Nhân từ trên xuống dưới đều không có người có án tượng xấu với anh ta. Có một đồng nghiệp vô tình gặp được trong sảnh, nghe phong thanh liền liên tục chúc mừng anh ta.

Anh ta vẫn duy trì nụ cười, bước chân vừa lớn vừa nhanh, đi ra đứng trên bậc thang đại sảnh bệnh viện, ngược mắt nhìn ra xa.

Bầu trời xanh trong vắt, cơn gió mang theo mùi hương thơm ngát, tất cả đều là dáng vẻ mà trời thu nên có.

Bên ngoài tường viện có vài cây quế, đến mùa này, hoa vàng đã sớm nở rộ khắp nơi.

Lần đầu tiên tới viện kiến tập là như vậy, mấy năm trôi qua vẫn như vậy.

Sau đó tầm mắt của anh ta thấp dần, nhìn thấy Vũ Minh đứng trong bãi đỗ xe, bên cạnh anh là chủ nhiệm Ngô khoa Khoa học và giáo dục cùng người đồng nghiệp nào đó phụ trách móc nối xuống nông thôn của khoa Y tế, đứng nói chuyện mấy câu, Vũ Minh liền đi đến một chiếc xe màu đen.

Anh ta nhận ra đó là xe của Vũ Minh, theo tình hình hiện tại, hẳn là Vũ Minh muốn đi hoàn thành thủ tục chuyện xuống nông thôn.

Lâm Cảnh Dương chậm rãi bước xuống bậc thang, hai phương hướng hoàn toàn trái ngược nhau, có thể từ đây sẽ diễn ra hai quỹ đạo cuộc sống khác nhau.

Anh ta nên kiên định một chút, ngay cả khi có vài lời chỉ trích nhưng thời gian sẽ làm phai nhạt tất cả, về sau trên lý lịch của anh ta sẽ chỉ ghi chép quá trình anh ta từng bước đạt được những vinh quang đặc biệt thôi.

Anh ta chậm rãi đi mấy bước, ánh mắt rời xuống sơ yếu lý lịch của mình, ánh tà dương chiếu rọi xuống, bức ảnh trắng toát hơi phản chiếu, ngũ quan bên trên rõ ràng như vậy mà giờ phút này lại trở nên mơ hồ.

Phía trên bản khai là tám chữ khâu hiệu của trường Tế Nhân.

Anh ta càng nhìn càng thấy chói mắt nôn vội rời mắt, ngẩng đầu nhìn về phương hướng vừa nãy Vũ Minh lái xe đi, anh ta hơi quay đầu, bước xuống bậc thang rồi đi về một hướng khác.

Chương 73

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

Sau khi Thư Tần trở về từ bên ngoài thì liền đi đến phòng phẫu thuật số 24.

Khoảng thời gian này cô chuyên môn thực hiện gây mê với khoa Sản, ban ngày thì làm chân chạy vặt, buổi tối thì đọc sách, liên tiếp đã mười ngày, cũng coi như là có nhận thức bước đầu với việc Gây mê tủy sống.

Do không gian ngoài màng cứng của sản phụ rất giàu mạch máu, nguy cơ chảy máu cao hơn so với bệnh nhân bình thường khi đặt ống thông. Giáo viên vô cùng cẩn thận trong việc giảng dạy nên Thư Tần được học kỹ hơn.

Đến cuối buổi sáng, sản phụ bị tiền sản giật (1) nặng hơn 125 kg. Thư Tần đã thực hiện thành công một cú đâm thủng (2) dưới sự hướng dẫn của giáo sư Cố. Chỉ vừa mới được học điều khiển mặt phẳng gây mê (3), Thư Tần hơi căng thẳng, cũng may là điện tâm đồ của bệnh nhân được khống chế rất ổn, mặt phẳng gây mê cũng tốt. Tuy rằng theo lời nói của giáo sư Cố là: "Thao tác chỉ là nền tảng thôi, quản lý phẫu thuật mới là bộ phận sâu xa nhất của gây mê lâm sàng." Nhưng đối với giai đoạn bây giờ của Thư Tần mà nói thì làm sao để có thể học hết phần nền tảng mới là quan trọng nhất.

(1) *Tiền sản giật:* Tiền sản giật để cập đến huyết áp và protein niệu tăng sau 20 tuần tuổi thai, và các triệu chứng như nhức đầu, chóng mặt, buồn nôn, nôn và khó chịu ở bụng trên có thể xảy ra.

(2) *Đâm thủng*: một thuật ngữ phẫu thuật thường được sử dụng cho y học. Đây là một kỹ thuật chẩn đoán và điều trị trong đó kim đâm vào khoang cơ thể để lấy dịch tiết ra để xét nghiệm, một chất khí hoặc chất tương phản được tiêm vào khoang cơ thể để chụp động mạch.

(3) *Mặt phẳng gây mê*: Đối với quy định mặt phẳng gây mê, mặt phẳng thử nghiệm thường được thử nghiệm với đau thử da hoặc tăm bông muối lạnh. Điều chỉnh mặt phẳng chặn là một phần quan trọng của gây mê tuy sóng.

Bận bịu đến giữa trưa, lúc đi ăn cơm trong giờ nghỉ trưa, Thư Tân gọi điện thoại cho Vũ Minh, nhưng chắc là đang bận việc nên anh không nghe máy.

Trên bàn cơm phía sau có rất nhiều người, thấy Thư Tân đang tìm chỗ ngồi thì có người bắt chuyện với cô: "Ngồi đây này."

Thư Tân không ngờ sư huynh Vương Nam cũng ở đây, trừ anh ta ra thì còn có Trần sư tỷ và Lưu sư huynh thuộc "dòng chính", cô vừa ngồi xuống bên này thì Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc cũng đi tới.

Mọi người đang hứng thú nói chuyện, đều là về khóa tập huấn, tâm tư Thư Tân đặt vào chuyện của Vũ Minh nên thỉnh thoảng mới nói vài câu.

Mỗi khi đến buổi trưa căn tin đều rất náo nhiệt, nhưng mà tất cả các nhân viên đều sẽ đến đây, dù các bàn ăn gần nhau nhưng lúc nào cũng có sự phân chia giữa phái La và phái Chương.

Chuyện gì mọi người đều nói, chỉ duy nhất không nói về chuyện nhạy cảm nhất gần đây là lựa chọn cán bộ bậc trung.

Thấy đã sắp ăn cơm xong, bác sĩ Kha rất tự nhiên gợi chuyện: "Không phải chủ nhật sẽ tổ chức khóa tập huấn gây mê tim sao, nhà tôi ở ngay gần đây, trùng hợp hôm đó cũng là ngày tổ chức sinh nhật cho con gái tôi, tôi

định làm một bữa tiệc buffet nhỏ cho con bé, chờ tối chủ nhật tổ chức khóa tập huấn gây mê tim xong thì mọi người hãy đến chung vui nhé."

Bàn toàn sinh viên và công chức nghe có chuyện tốt như vậy thì đều vội vàng nói: "Ồ, tôi còn chưa gặp con gái của bác sĩ Kha đâu đấy."

Một vị y tá trao đổi nói: "Có phải con gái bác sĩ Kha sắp hai tuổi rồi không?"

Bác sĩ Kha mỉm cười rồi cho các đồng nghiệp xem ảnh trong điện thoại.

"Thật đáng yêu."

Vương Giáo Giáo quan sát mấy vòng, cười nói: "Giống Kha sư huynh thật đấy."

"Sao tôi lại cảm thấy con bé giống mẹ hơn nhỉ?"

Bác sĩ Kha vui vẻ nghe những bình luận thiện chí của mọi người, nói: "Trẻ con rất thích náo nhiệt, mẹ con bé cũng sớm muốn mời mọi người ăn bữa cơm, đã chuẩn bị không ít thứ rồi, buổi tối chủ nhật nếu mọi người rảnh thì hãy nể mặt tôi đến tham dự một chút nhé."

Lúc nói chuyện ánh mắt anh ta quét qua từng người một xung quanh, khi sang chỗ mấy bác sĩ từ cơ sở khác đến học thạc sĩ cũng không dừng lại.

Trần sư tỷ và Lưu sư huynh nhìn nhau, Thư Trần tiếp tục ăn cơm, bác sĩ Kha chính là học trò đầu tiên của phó chủ nhiệm Chương, anh ta là người khéo ăn nói, có vài lần cô đang thu bản mẫu ở phòng Điều trị đau thì gặp bác sĩ Kha trực ca đêm, anh ta từng quanh co lòng vòng hỏi thăm cô về tiến độ hạng mục của Vũ Minh.

Trong cuộc tuyển chọn cán bộ bậc trung của Tế Nhân, lãnh đạo sẽ đến các khoa để ngầm thăm dò, bởi vì sơ công chức của viện có tính khuynh hướng nên lãnh đạo đặc biệt thích hỏi thăm ý kiến của những sinh viên, nghiên cứu sinh và các bác sĩ học thạc sĩ.

Nếu phó chủ nhiệm Chương muốn tham gia tuyển chọn thì con đường mặt trên phải đi, nhưng cũng không thể bỏ qua cơ sở ngầm phía dưới. Tiệc sinh nhật chính là lý do hết sức công khai, dùng phương thức này để củng cố nhận xét của quần chúng trong khoa, có vẻ vừa thân thiết lại không hề để lộ dấu vết. Thư Tân đoán phó chủ nhiệm Chương cũng sẽ có mặt trong buổi tiệc sinh nhật tối chủ nhật này.

Một lúc sau, tính cả những bác sĩ học thạc sĩ thì hơn nửa bàn đều vui vẻ đồng ý.

Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam nghe mọi người nói thì có vẻ hưng phấn, hình như cũng định tham gia, giáo viên hướng dẫn của hai người vốn không tham gia lựa chọn cán bộ bậc trung, huống hồ đối phương lại nhiệt tình nên không thể từ chối.

Thư Tân quyết định buổi tối chủ nhật sẽ kéo hai người bạn họ đi chở khác đọc sách, Vương Nam gắng gượng nhắc mí mắt lên, đột nhiên nói: "Có phải hệ bảy năm các em sắp thi lý thuyết rồi không? Buổi sáng anh nghe giáo sư Ngô gọi điện đến viện nghiên cứu sinh, nói tuần sau sẽ phát bài thi đến khoa."

Hai người Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam nhìn nhau.

Sớm biết là sẽ thi toàn quốc, ai ngờ ngay tuần sau rồi.

Thư Tân khẽ hỏi: "Vương sư huynh, giáo sư có nói thứ mấy thi không a?"

Vương Nam: "Anh chỉ đi ngang qua nghe được vài câu thôi, không nghe rõ lắm, có điều chắc chắn là trong tuần sau đây."

Nói xong liền bê khay cơm trống không ung dung rời đi.

Quả nhiên Ngô Mặc không còn tâm trạng bàn luận chuyện tham gia tiệc sinh nhật nữa, lo lắng nói: "Thế không phải là chỉ còn mấy ngày sao? Nhưng mà chủ nhật còn phải làm chuyện khóa tập huấn, không có thời gian đọc sách nữa đây."

Thịnh Nhất Nam bất chấp tất cả nói: "Đằng nào cũng phải thi, thi sớm xong sớm."

Trong lòng Thư Tân đang đoán phạm vi sẽ thi, lên tiếng chào mọi người trên bàn, thuận tiện kéo luôn hai người đi: "Chúng ta lên nhận ca đi, quá giờ rồi."

Lúc chạng vạng, Thư Tân đến phòng thăm bệnh nhân xong trở về, Vũ Minh nhắn lại cho cô.

"Sáng mai sẽ đi."

Trong đầu Thư Tân trắng xóa, đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Cô vội vàng gọi lại cho anh, anh ngắt máy, nhắn lại một tin: "*Anh đang bận.*"

Thư Tân ở lại thêm một lúc, thấy thời gian vẫn chưa quá muộn thì ổn định tâm trạng đang hỗn loạn lại, định đến nhà Vũ Minh thu dọn những hành lý còn sót lại cho anh.

Lúc đi ngang qua phòng làm việc của bác sĩ thì đúng lúc bên trong không có người, cô đến trước bàn làm việc xem tin tức.

Tế Nhân đã chính thức đăng thông báo về việc tuyển chọn cán bộ bậc trung, ngoài ra còn có danh sách Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị, vị trí đầu tiên vốn là Vũ Minh, bây giờ đã đổi thành Lâm Cảnh Dương, người ngay sau đó là Trâu Mậu và một vị đồng nghiệp bên khoa Nội Tiết.

Thư Tân chậm rãi trượt con chuột nhìn xuống, ngoài cửa đột nhiên có một đám người đi vào, cô đứng thẳng dậy, hóa ra là Trần sư tỷ và giáo sư Cố dẫn một số bác sĩ học thạc sĩ tới.

Việc dạy học cho bác sĩ học thạc sĩ luôn do giáo sư Cố và Trần sư tỷ phụ trách, giáo sư Cố nói: "Thời khóa biểu của mọi người đã phát, có một bài giảng về Uống thuốc lâm sàng trong việc thư giãn cơ, thời gian là từ 8 giờ đến 10 giờ tối chủ nhật, các bạn nhớ đến khoa để học."

Một vị bác sĩ học thạc sĩ gãi đầu nói: "Ôi, chẳng phải tối chủ nhật phải đến nhà bác sĩ Kha ăn cơm tối sao?"

Trần sư tỷ vỗ trán: "Chết, lúc xếp thời khóa biểu đã quên mất chuyện này, để tôi xem người giảng bài chính là ai, à, là giáo sư Hứa, để tôi trao đổi lại với ông ấy."

Cô ấy gọi điện thoại cho giáo sư Hứa trước mặt mọi người, nói vài câu, sau đó tiếc nuối nói với những bác sĩ học thạc sĩ: "Thứ hai giáo sư Hứa phải đến nơi khác để họp, cuối tuần sau mới về, có thể không đổi giờ được."

Các bác sĩ học thạc sĩ lập tức nói: "Chúng tôi đến đây là để học thạc sĩ, khoa đã sắp xếp cho chúng tôi chương trình học tốt như vậy, thời gian lên lớp đều được xác định rồi, sao có thể tùy tiện đổi chứ. Giáo sư Cố, bác sĩ Trần, chúng tôi đều nghe theo sự sắp xếp của hai người."

Giáo sư Cố gật đầu: "Vậy thì đành quyết định là buổi tối chủ nhật nhé."

Sau đó ông nhìn sang: "Thư Tân, em đi in thời khóa biểu này ra dán lên bảng thông báo nhé."

Thư Tân nhanh chóng bước tới hỗ trợ: "Vâng a."

Trong lúc làm những việc này, Trần sư tỷ nói với các bác sĩ học thạc sĩ: "Nếu như chương trình học có điều chỉnh gì thì tôi sẽ thông báo sớm trong nhóm, tôi có lập một nhóm chat gồm năm bác sĩ, lát nữa mọi người thêm WeChat của tôi, tôi thêm các bạn vào. Sau đó tôi sẽ định kỳ chia sẻ những video dạy học và tài liệu của khoa chúng ta lên đó."

Bác sĩ học thạc sĩ phấn khởi: "Bác sĩ Trần, có tài liệu học về gây mê cấy ghép gan không, tôi rất có hứng thú với việc quản lý gây mê cấy ghép gan."

"Có đây, chủ nhiệm La rất mạnh về phương diện này, Vũ Minh từng quay một đoạn video dạy học, buổi tối tôi sẽ gửi lên nhóm."

Thư Tân dùng nam châm dính thời khóa biểu lên bảng trống, xoay người lại thấy Trần sư tỷ và giáo sư Cố không giao nhũng việc khác nên liền đeo balo đi ra.

Trong khoảng thời gian này cô đã sớm hiểu được một đạo lý, để trưởng thành đâu chỉ cần mỗi vùi đầu vào học mà càng cần xây dựng một nền tảng tốt. Đến thời điểm thật sự phải tranh cử, vì sự phát triển của mình sau này, không ai có thể chỉ lo mỗi thân mình.

Mà đối với bốn người bạn họ, Ngô Mặc đã sớm cảm thấy vô vọng với việc thi thạc sĩ, gần đây bắt đầu hỏi thăm chuyện học lại thạc sĩ sau khi tốt nghiệp, Vương Giáo Giáo vẫn giữ nguyên phần lớn tác phong hồi mới vào khoa, có tiến bộ trong việc không hề đi khắp nơi nói toạc ra với người khác những gì mình có trong tay nữa.

Nếu như Thịnh Nhất Nam không có dã tâm thì sẽ không quan tâm từng biến động của hệ thống Tế Nhân.

Kể cả bản thân cô, không phải cũng đã tận dụng mọi thứ để tranh thủ lợi ích cho phái "La" đấy thôi.

Trong lúc chờ thang máy, Thư Tân quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, những đám mây lớn bay đầy trời, ánh nắng chiều chiếu xuống khiến bầu trời có một màu tím nhạt trong vắt.

Khung cảnh này thật quen thuộc, Thư Tân nhớ tới lúc bốn người bạn họ đi lên sân thượng hôm mới vào khoa, những ánh tượng khác trong đầu đều trở nên mờ nhạt, chỉ nhớ rõ một câu nói: "Tôi muốn trở thành bác sĩ đindh nhất."

Lời nói và lý tưởng lúc đó vẫn còn hào hùng như vậy nhưng khung trời trước mặt hình như lại hơi không giống với lúc trước.

Trong lòng Thư Tân hơi mơ hồ, có thể hoàng hôn của Tế Nhân chưa bao giờ thay đổi, thay đổi là những điều khác, nhưng cô không tránh khỏi tò mò, nếu như lúc trước chủ nhiệm La không thể lên chức, vậy Vũ Minh có thể trở thành Vũ Minh bây giờ hay không.

Thang máy đến rồi, Thư Tân đột nhiên nhớ đến câu nói của Vũ Minh: "Ông đây không có thời gian yêu đương.", đổi lại là Vũ Minh, làm sao có thời gian suy nghĩ vớ vẩn như cô.

Muốn làm rõ giả thiết này, trước hết có bản lĩnh trở thành "Vũ Minh" đi rồi nói.

Thư Tân nghiêm túc đứng thẳng lưng, ôm chặt sổ ghi chép đi vào thang máy.

Vừa xuống dưới tầng thì cô nhận được một cuộc điện thoại.

Là một số máy bàn lạ, phía trước là bốn con số nội bộ của Tế Nhân.

Thư Tân nhanh chóng nghe máy, đầu kia là giọng nói của một người phụ nữ trung niên xa lạ: "Xin chào em Thư Tân, đây là văn phòng nghiên cứu sinh."

Thư Tân đoán đây là chủ nhiệm của phòng nghiên cứu sinh, họ Cố, liền cười nói: "Chủ nhiệm Cố, em chào cô."

"Chương trình trao đổi của các em là giữa tháng 8 năm sau, nhưng bởi vì phải sớm trao đổi với phòng lâm sàng bên Mỹ nên phải nộp lí lịch lên rất sớm, tốt nhất là em nên mang những thứ cần chuẩn bị đến đây sớm nhé."

Thư Tân điều chỉnh dây áo, vốn là hai ngày nay cô muốn đi làm hộ chiếu nhưng quá bận nên không thể dành ra chút thời gian.

"Không biết là phải chuẩn bị những tài liệu gì ạ?"

"Thế này đi, em tới phòng nghiên cứu sinh một chuyến, cô đưa danh sách cho em."

Thư Tân chạy đến phòng nghiên cứu sinh, đến cửa thì gặp được Lôi Hạo Dương của phòng ICU, anh ta cũng vừa từ khoa sang đây.

Bởi vì từng thi đấu nên hai người cũng coi như có quen biết, Lôi Hạo Dương gọi: "Thư Tân."

Thư Tân bắt tay đối phương: "Chào anh."

Cô nhìn vào bên trong một cái, Thích Mạn đang đứng trước bàn làm việc của chủ nhiệm Cố cười khanh khách nói gì đó.

Lôi Hạo Dương nhìn theo tầm mắt cô, chủ động phá vỡ sự im lặng: "Hình như Thích Mạn chuẩn bị làm hạng mục tiêu đườòng với giáo sư hướng dẫn, kéo dài khoảng một tuần."

Khóe miệng Thuần khẽ nhéch lên, đứng ở cửa đợi một lúc vẫn không thấy Thích Mạn đi ra, cô ngẩng đầu nhìn, khắp nơi trên hành lang đều treo quảng cáo bánh Trung thu, tuần sau chính là sinh nhật của Vũ Minh. Vốn đang hi vọng năm nay sẽ tổ chức sinh nhật với anh, bây giờ thì đương nhiên không thể nào rồi.

Dưới biển quảng cáo của cửa hàng đồ ngọt có hình một chiếc bánh gato thu nhỏ, bánh được làm hết sức tinh xảo, Thuần đi tới xem, đột nhiên có một suy nghĩ.

Mới vừa lấy điện thoại ra ghi lại số liên lạc thì Vũ Minh gọi điện tới: "Em đang ở đâu?"

"Em đang ở phòng nghiên cứu sinh nhận tư liệu."

"Anh đến đón em."

Chương 74

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

Thư Tần nghe điện thoại xong thì Thích Mạn cũng đi ra.

Tầm mắt hai người giao nhau, Thích Mạn tỏ vẻ thoái mái: "Thư Tần!"

Thư Tần gật đầu, lướt qua Thích Mạn rồi đi vào trong.

Sắp đến giờ tan tầm, trong phòng làm việc có một cô giáo với khuôn mặt nghiêm túc, chắc chắn bị tan làm nê trên bàn bê bộn đồ vật, nghe được tiếng bước chân, bà ngẩng đầu: "Thư Tần phải không?"

"Em chào chủ nhiệm Cố ạ."

Chủ nhiệm Cố đánh giá Thư Tần qua cặp kính, mấy ngày trước Vũ Minh sang bên này làm việc thì có hỏi thăm bà về chuyện trao đổi của hệ bảy năm, lúc đó bà đã cảm thấy kì lạ, sau đó mới nghe người khác kể lại cô sinh viên tên Thư Tần này chính là bạn gái của Vũ Minh.

Bà cũng coi như chứng kiến Vũ Minh lớn lên, bây giờ gặp được bạn gái của anh nên cũng không tránh khỏi việc đánh giá nhiều hơn.

Cô bé này có làn da trắng và đôi mắt sáng, mái tóc xoăn sóng lớn màu đen, khuôn mặt hết sức dịu dàng, tư thế đứng rất đoan trang, đôi chân vừa dài vừa thẳng.

Chủ nhiệm Cố thu lại tầm mắt, gương mặt cũng không hề có ý cười nhưng giọng điệu dịu đi mấy phần: "Em nhớ nộp tất cả những tài liệu này trước thứ ba, chú ý phần yêu cầu ảnh chụp, đừng chọn sai kích cỡ và màu sắc phông nền."

Thư Tân đáp vâng, cẩn thận cất giấy tờ vào balo, sau đó cô đưa mắt nhìn lên mặt bàn, hồ sơ của Thích Mạn nằm ở trên cùng trong chồng tài liệu.

Cô cười hỏi: "Chủ nhiệm Cố, xin xuống nông thôn có phải rất tốt cho phần lý lịch công việc của bọn em sau này không ạ? Nếu sinh viên chưa tốt nghiệp như em có thể xin điều xuống nông thôn không?"

Chủ nhiệm Cố tiện tay cầm tài liệu kia lên: "Sinh viên đương nhiên không thể xuống nông thôn, thực tập lâm sàng cần có yêu cầu luân chuyển cụ thể. Đây là khoa Nội tiết hợp tác với bệnh viện Nhi đồng phát động hạng mục "Sàng lọc sớm bệnh tiểu đường ở trẻ em tại nông thôn" do chủ nhiệm Uông - giáo viên hướng dẫn của Thích Mạn phụ trách, thời hạn là một tuần. Tuy nhiên những hoạt động như thế này trợ giúp rèn luyện năng lực cá nhân, sau này nếu như khoa các em có hoạt động tương tự thì nhớ tranh thủ cơ hội với giáo sư hướng dẫn của em."

Thư Tân cười: "Em hiểu rồi ạ, cảm ơn chủ nhiệm Cố."

Nhin kỹ một chút, trên bảng của Thích Mạn viết bệnh viện nhân dân huyện Mão Nguyên, địa danh khá xa lạ, chắc là còn xa hơn cả huyện Thanh Bình mà Vũ Minh muốn đi. Sau khi nói chuyện thêm vài câu, cô chào tạm biệt rồi xuống tầng, vừa mới xuống thang thì Vũ Minh đã đến rồi.

Thư Tân chạy về phía anh, chỉ sợ chạy không đủ nhanh.

Vũ Minh đang định gọi điện thoại cho Thư Tân, anh bỏ điện thoại vào túi quần, ôm lấy cô: "Em chạy cái gì?"

"Một ngày rồi không gặp anh."

Vũ Minh cười: "Em dè đặt một chút được không?"

"Không được." Có lẽ là vì sáng mai anh sẽ đi nên cô chỉ ước có thể thu từng biếu cảm trên khuôn mặt anh vào trong lòng.

Anh vuốt tóc trên trán cô: "Tóc rối hết rồi."

"Đây không gọi là rối, gọi là xõa tung anh hiểu không?"

Quên đi, không thể giải thích rõ cho anh được.

Vũ Minh nhìn cô vài giây, quyết định không thảo luận vấn đề này với cô nữa: "Đã ăn cơm chưa?"

"Chưa ạ."

Anh nắm tay cô đi về phía trước: "Đi thôi, về nhà."

"Lại để sư huynh Vương Nam thu bản mẫu hộ em ạ?"

"Lần này là cậu ta chủ động xin."

Thư Tân lập tức trở nên im lặng. Mặc dù cô cố ý lảng tránh đề tài xuống nông thôn nhưng không thể tránh được sự thật là sáng mai anh sẽ đi.

Cô nhìn con đường dưới chân hai người, cất giọng rầu rĩ: "Mấy giờ anh đi?"

Vũ Minh đút tay vào túi quần nhìn về phía trước, ánh tà dương buỗi hoàng hôn chiếu xuống đường mòn, hai bên đường là những tòa nhà nhỏ

mái đỏ lâu đài của Tế Nhân. Gió thu nổi lên, lá cây vang lên những tiếng xào xác.

"Bảy giờ. Phó trưởng khoa Liễu khoa Y tế sẽ đi cùng anh, sáng ngày kia ông ấy còn phải quay lại đây."

Tâm trạng của Thư Tân càng ngày càng trống trải, thời gian ba tháng không nhiều lắm, Vũ Minh coi trọng hạng mục này như vậy, vừa đến huyện Thanh Bình sẽ lập tức triển khai chuyện thí điểm. Bảy tám tiếng đồng hồ đi xe không phải ít, trong khoảng thời gian này chưa chắc anh sẽ về.

Đương nhiên Vũ Minh nhìn ra được tâm trạng Thư Tân lúc này. Cũng may cô không như những cô gái khác bắt buộc anh phải thận trọng cân nhắc, càng không truy hỏi anh làm vậy liệu có đáng giá không.

Anh nhớ lại những kỷ niệm từ khi quen cô tới nay, mỗi lần chỉ cần chờ được sánh bước cùng cô, anh đều có cảm giác thư thái hơn rất nhiều.

Anh cầm tay cô: "Anh bảo dì Lưu về rồi, tối nay muốn ăn gì, anh nấu cho em."

Thư Tân đã quên tuyệt lo lắng: "Muốn ăn gì cũng được sao a?"

"Không được."

Cô nhìn anh.

Anh nhướng mày: "Không phải em thích ăn thịt bò sao, anh bảo dì Lưu chuẩn bị cái này rồi, còn lại trong tủ lạnh có món gì làm món đó."

Cô đi với anh một đoạn: "Vậy cũng được, em sẽ làm cho anh một món."

Vũ Minh nhìn phía trước, khẽ cười: "Lần này để anh làm đi, lần sau em làm cho anh ăn."

"Anh đừng có nấu khó ăn quá đấy nhé."

Anh liếc nhìn cô một cái, cất giọng xem thường: "Anh làm ngon hơn em nhiều."

"Em không tin."

"Lát nữa sẽ biết ngay thôi."

Về đến nhà, Thư Tân vào phòng ngủ tiếp tục thu dọn hành lý, buổi chiều chắc Vũ Minh đã về một chuyến, đồ đạc trong vali đầy hơn trước.

Thư Tân vào phòng vệ sinh rửa tay rồi ra tủ đầu giường lấy băng vệ sinh.

Vừa mở ngăn kéo cô liền trông thấy hộp bao cao su đặt trên túi băng vệ sinh, tối hôm qua rõ ràng không có, dĩ nhiên là Vũ Minh vừa mới mua rồi cất vào đây.

Thư Tân dọn dẹp thêm một lúc rồi vào bếp. Ông tay áo Vũ Minh xắn cao, cúi đầu tiện tay ném ớt chuông xanh vào bồn rửa rau, động tác qua loa, nhìn sao cũng không thấy có dáng vẻ của một người đứng bếp.

Cô đi tới bên cạnh anh: "Anh mua cái kia làm gì?"

"Cái nào?"

"Cái kia ấy."

Anh tiếp tục vò vặt: "Cái nào cơ?"

"Nghe không hiểu thì không cho dùng."

Vũ Minh hắng giọng đáp: "Lúc đi ngang qua cửa hàng tiện lợi thì mua thôi."

"Nhưng em chưa hết kỳ."

"Sợ lần sau lúc muôn dùng lại không có, lần trước mua một hộp ba cái mà trong một buổi tối đã dùng hết sạch rồi."

Thư Tân cảm thấy nhiệt độ trên gương mặt mình còn nóng hơn trong bếp, cô không để ý đến anh nữa, lập tức ra ngoài. Một lát sau Thư Tân nói vọng vào trong: "Điện thoại của Cố Phi Vũ à."

"Hỏi cậu ấy xem có chuyện gì."

Thư Tân nói: "Cố sư huynh, Vũ Minh đang nấu cơm trong bếp à."

Cố Phi Vũ không hề ngạc nhiên khi Vũ Minh nấu cơm, chỉ nói: "Sư muội Thư Tân, sáng mai Vũ Minh đi hả?"

"Bảy giờ sáng mai à."

"Hừ, tuần sau chính là sinh nhật cậu ấy rồi, có mấy ngày nữa thôi cũng không chịu chờ. Buổi chiều bố anh còn đang hỏi chuyện này, ông nói năm nay Vũ Minh có bạn gái nhất định thế nào cũng được ăn bánh sinh nhật, ai ngờ lại thế này."

Thư Tân liếc mắt nhìn phòng bếp, chậm rãi đi ra phòng khách: "Hàng năm Vũ Minh đều trải qua sinh nhật một mình à?"

"Cứ đến sinh nhật là không trông thấy cậu ấy."

Thư Tân dừng bước, đây rõ ràng là hành động trốn tránh, chỉ khi cố tình muôn lảng tránh mới trùng hợp vào mỗi năm như vậy.

Cố Phi Vũ do dự một lúc rồi nói: "Sư muội Thư Tân, lần trước em có hỏi anh, không phải anh không muốn nói, là anh không biết rõ. Việc này có liên quan nhiều đếndì Lư. Tuy nhiên mấy ngày nay bạn anh cũng hiểu ra rồi, chỉ cần trong lòng Vũ Minh vẫn canh cánh chuyện này thì đừng nói là đi Mỹ đào tạo chuyên sâu, mà kể cả sau này cho dù cậu ấy có trở thành viện trưởng của Tế Nhân đi nữa thì cũng không có ý nghĩa gì, chi bằng mượn cơ hội lần này để cậu ấy hoàn toàn buông được chuyện đó."

Trong lòng Thư Tân rất hỗn loạn.

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lúc, Cố Phi Vũ đột nhiên lên tiếng: "Sư muội Thư Tân, cảm ơn em, nếu là cô gái khác thì có thể đã cãi nhau với Vũ Minh từ lâu rồi, dù gì cậu ấy cũng bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy, ngay cả anh và chị Văn đều không thể giải thích được."

Thư Tân ngây người nhìn màn đêm: "Cô sư huynh."

"Hả?"

Cô vén tóc ra sau tai, mỉm cười: "Cũng cảm ơn anh."

Cố Phi Vũ ngân ra, cười hì hì: "Tùy tiện tán gẫu vài câu thôi. Vậy nhé, sáng mai tên nhóc này đã đi rồi, không làm phiền thế giới của hai người nữa."

Thư Tân vội vàng cúp điện thoại rồi quay đầu nhìn vào trong bếp, đấu tranh một lúc, cuối cùng cô vẫn làm theo kế hoạch lúc đầu, mở điện thoại

đặt trước bánh sinh nhật, sau đó mở lịch xem ngày chính xác rồi đặt vé đến huyện Thanh Bình.

Cô quay về phòng ngủ chính tiếp tục thu dọn hành lý, nhìn thấy hộp bao cao su trong ngăn kéo, làm như không có chuyện gì tự nhủ trong lòng, ngày đó đi nhất định phải nhớ mang theo cái này. Nếu Vũ Minh tức giận với cô, cô sẽ dùng biện pháp khác để "chế ngự" anh.

Sau đó cô mở trang Taobao chọn quà, lúc chọn xong, bước ra ngoài phòng khách thì thức ăn đã xong rồi.

Vũ Minh kéo một cái ghế ra, đứng cạnh bàn nói: "Tới đây ăn cơm nào."

Thư Tân bước đến, có ba món ăn, tuy bè ngoài rất bình thường nhưng mùi hương khá thơm.

Chưa kịp ngồi xuống mà cô đã dùng đũa gấp thử một miếng trước.

Vũ Minh nhìn cô: "Thế nào?"

Thư Tân gấp cho anh một miếng: "Em muốn khen ngợi anh."

Chương 75

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

Vũ Minh nhíu mày: "Sao hơi mặn nhỉ?"

Thư Tần cẩn thận ném thử: "Không mặn mà."

"Canh thế nào?"

"Ngon lắm." Thư Tần do dự một chút, nhìn Vũ Minh: "Hay anh xói cho em một bát cơm đi?"

Gần đây buổi tối cô không ăn cơm.

Vũ Minh cười nhạo cô: "Em không giảm béo nữa hả?"

"Tôi nay không giảm."

Vũ Minh ngồi xuống, anh dựa vào ghế nhìn Thư Tần ăn, giống như chỉ thế cũng no bụng được vậy.

Lần này Thư Tần cực kỳ kiên trì, trước đây cô học nấu ăn với bố, cũng biết là dù nhìn bình thường nhưng bắt tay vào làm thì không phải đơn giản.

Vũ Minh nấu mấy món ăn này nhìn qua thì rất bình thường nhưng phải thường xuyên làm mới có thể đạt được tiêu chuẩn này. Năm nay dì Lưu mới

đến nhà Vũ Minh, có thể tưởng tượng được rằng trong một khoảng thời gian rất dài, Vũ Minh đã tự nấu cơm tự ăn cơm một mình như vậy.

Anh ngồi một lúc lâu cũng không động đũa, Thư Tân mỉm cười đưa thìa canh đến bên miệng anh: "Có phải là muốn em đút cho anh không vậy?"

Vũ Minh uống một ngụm canh trên tay cô, rõ ràng là không có khẩu vị gì nhưng đột nhiên lại rất muốn ăn, ba món ăn bị bọn họ đánh chén sạch sành sanh, một bát cuối cùng còn bị Thư Tân cướp đi.

Ăn xong thì thoái mái hơn nhiều, hai người cùng nhau rửa bát. Thư Tân định thu dọn hành lý cho Vũ Minh, vừa mới vào phòng thì điện thoại của anh vang lên.

Hình như là giáo sư Tào, Vũ Minh vừa nghe điện thoại vừa mở máy tính ra.

Thư Tân mở tủ quần áo, lại đến tủ đầu giường lấy đồ, trong lúc vô tình nhìn sang, trên màn hình máy tính của Vũ Minh là lớp học của khóa tập huấn gây mê tim và phương thức liên lạc của các chuyên gia, chỉ là phía dưới có tên của hai viện sĩ Tế Nhân.

Thư Tân suy nghĩ một chút, cô đã từng xem qua chương trình học rồi, cũng không thấy nhắc đến hai người này sẽ tới.

Vũ Minh nói chuyện điện thoại xong thì kéo cô lại: "USB đâu?"

Thư Tân lấy từ trong balo ra đưa cho anh: "Phải làm gì ạ?"

Vũ Minh sao chép những tài liệu trên máy tính vào: "Nhớ giữ kỹ USB, chủ nhật tổ chức khóa tập huấn, anh không ở đây, nếu như giáo sư Tào tìm em thì đưa USB này cho ông ấy."

Thư Tân nhìn anh. Vũ Minh rất ít khi nhắc đến những việc của khoa, nhưng một khi đề cập đến thì anh tuyệt đối không bao giờ lảng tránh. Thân là sinh viên giỏi nhất của chủ nhiệm La, anh rời đi vào thời điểm như này sẽ không thể nào không lên kế hoạch công việc.

"Vốn dĩ tuần này anh muốn đưa em đi làm hộ chiếu nhưng không kịp nữa, sáng mai anh không xếp lớp cho em, buổi sáng em không cần tới khoa, đi làm hộ chiếu với chụp ảnh trước đi."

Anh chỉ hận không thể sắp xếp hết mọi chuyện cho cô trước khi đi, Thư Tân vuốt ve USB trong tay.

Vũ Minh tìm tất cả sổ ghi chép ra rồi bỏ lên bàn, sau đó kéo cô ngồi xuống: "Lúc anh không ở đây thì biết phải làm gì rồi chứ?"

Thư Tân bình tĩnh đáp: "Đi làm, học tập, thu bản mẫu."

Vũ Minh mỉm cười: "Biết rất rõ rồi nhỉ?"

"Em vẫn luôn biết rõ."

Vũ Minh nhìn cô một lúc: "Yên tâm, đừng sợ, mặc kệ có chuyện gì xảy ra ở khoa thì em cứ làm tốt chuyện của mình trước, nếu gặp phải chuyện không vui thì lập tức gọi điện cho anh."

Cô không kìm được nỗi buồn ly biệt nhập nhô trong lòng: "Muốn gặp anh thì phải làm sao bây giờ?"

Vũ Minh ti vào trán cô: "Anh đến tìm em."

"Đồ lừa đảo." Cô cười, "Anh cũng không phải hoàng đế, nói về là về được luôn."

Anh cũng cười: "Hoàng đế là ai chứ, là Vũ Minh là được rồi."

Cô bĩu môi: "Vũ Minh là ai chứ?"

"Bạn trai em."

Thư Tân nhìn sâu vào mắt anh, Vũ Minh cúi đầu hôn cô, lặp đi lặp lại, dịu dàng vô cùng, giống như muốn khám từng chi tiết nhỏ vào trong dư vị của bọn họ.

Lúc sáng sớm tinh dậy, Thư Tân đang vùi đầu ngủ trong lồng ngực của Vũ Minh, anh nhắm mắt lại nằm gần mươi phút, sau đó quay đầu nhìn cô, anh thấy cô vẫn chưa tỉnh dậy nên cầm lấy điện thoại di động.

Thư Tân bị tiếng lạch cách của điện thoại đánh thức, mơ mơ màng màng mở mắt ra, đúng lúc trông thấy Vũ Minh đặt điện thoại xuống đầu giường.

Cô chống tay lên ngực anh ngồi dậy, hơi choáng váng: "Anh đang làm gì thế?"

"Không làm gì cả."

Cô nghi ngờ nhìn tủ đầu giường, đang muốn bò qua người anh thì điện thoại vang lên, lần này là chuông báo thức.

Vũ Minh thuận tiện chấn tầm mắt cô. Chết rồi! Đã 6 giờ rưỡi, sao đêm trôi qua nhanh như vậy chứ?

"Nhanh lên, sẽ không kịp mất."

Thư Tân sợ làm lỡ giờ xuất phát của anh, cô nhảy vội từ trên giường xuống, rửa mặt xong xuống tầng.

Ngày hôm qua Vũ Minh đỡ xe ở bãi đỗ xe của bệnh viện, sương mù màu bạc lượn lờ trên bầu trời, tầm nhìn mờ mờ ảo ảo. Thư Tân cho rằng bọn họ là người đầu tiên đến, ai ngờ lại gần xe Vũ Minh mới thấy có mấy người đã đến rồi.

Cô Phi Vũ và Chu Văn còn ngái ngủ, tối hôm qua bọn họ ở bệnh viện nên trên người còn mặc áo blouse trắng.

Thư Tân: "Cô sư huynh, chị Chu."

Vũ Minh: "Tôi qua hai người không về nhà à?"

Từ lâu giữa ba người đã không hề tồn tại sự khách sáo: "Chờ cậu chứ còn gì nữa, muốn tự lái xe đi huyện Thanh Bình à?"

"Ừ." Tối hôm qua anh đã hứa với Thư Tân thì cũng nên sắp xếp như thế.

Vũ Minh nhìn Chu Văn: "Chị Văn, đã nói sẽ tổ chức sinh nhật cho chị, cuối cùng em lại không ở đây, ngày mai chị tổ chức sinh nhật thì em nhờ Thư Tân đến đại diện được không?"

Chu Văn nói: "Được, chị Văn rất hào phóng, nhớ để Thư Tân mang phong bì đỏ nặng chút đến là được."

Vũ Minh đút tay vào túi quần: "Không thành vấn đề."

Cô Phi Vũ cười xáu xa: "Nói xong rồi nhé, phải gấp đôi phong bì của tờ đấy. Sư muội Thư Tân, em phải giám sát Vũ Minh nhé."

Vài câu chuyện cười đã hóa giải nỗi buồn ly biệt, người của khoa Y tế đến rồi, bên cạnh phó trưởng khoa Liễu có một người đàn ông trung niên với bước đi vững vàng, đến gần mới biết là chủ nhiệm La.

Mọi người hoi bát ngò, quên cả việc đùa giỡn: "Chủ nhiệm La."

Chủ nhiệm La gật đầu với bọn họ rồi nói với Vũ Minh: "Đến huyện Thanh Bình thì đừng quá nóng vội, thời gian thí điểm kéo dài đến ba tháng, công tác cần rất nhiều bước chuẩn bị, bình tĩnh bước từng bước một thôi."

Thái độ của Vũ Minh cũng rất bình tĩnh, anh cười: "Có gì khó khăn em sẽ gọi cho thầy."

Chủ nhiệm La ừ một tiếng: "Chờ em làm xong bước thứ nhất thì thầy sẽ đưa người của khoa đến huyện Thanh Bình một chuyến."

Thư Tân cảm thấy giữa chủ nhiệm La và Vũ Minh có một sự ăn ý, tâm trạng lo lắng mây ngày của cô hiện tại đã ổn định hơn.

Lúc nói chuyện, có vài email gửi đến điện thoại của Vũ Minh, màn hình sáng lên, Thư Tân nhìn sang mới chú ý tới anh đã đổi màn hình khóa điện thoại.

Là tấm ảnh cô ngủ say như chết, hơn nữa còn vào sáng sớm, tóc tai rối bù, muôn xấu bao nhiêu thì xấu bấy nhiêu.

Phó trưởng khoa Liễu nhìn lịch trình rồi lên tiếng nhắc nhở: "Chủ nhiệm La, Vũ Minh, đi đường mất khoảng bảy, tám tiếng đồng hồ, thời gian không còn sớm, chúng ta nên đi thôi."

Thư Tân miễn cưỡng nhìn Vũ Minh, như thế hai người không nói chuyện được rồi.

Anh nhìn cô, trước mặt nhiều người như vậy, anh không nói nổi những lời mùi mẫn, cuối cùng chỉ thốt lên một câu: "Cố gắng tự chăm sóc cho mình!"

Thư Tân gật đầu, nhẹ nhàng nói: "Anh cũng thế nhé."

Vũ Minh mở cửa bước lên xe, Thư Tân đứng tại chỗ nhìn theo xe của anh rời đi.

Có một người thư ký đứng bên cạnh chủ nhiệm La, người này mỉm cười nói: "Ông cứ cho Vũ Minh đi như vậy à? Ông làm chủ nhiệm khoa thấu tình đạt lý đến thế, thực sự hiếm thấy."

Chủ nhiệm La cảm thán: "Tôi là chủ nhiệm khoa nhưng cũng là giáo viên hướng dẫn của Vũ Minh."

Mãi đến khi Thư Tân không nhìn thấy xe của Vũ Minh mới yên lặng quay người, cô sờ USB trong túi, đi theo phía sau chủ nhiệm La, hai người Cố Phi Vũ và Chu Văn bên cạnh đang nói chuyện phiếm nhưng cô không nghe lọt một câu nào.

Chỉ còn một ngày cuối cùng là đến khóa tập huấn, Thư Tân dành thời gian đi làm hộ chiếu, buổi chiều vừa mới trở lại khoa đã bị giáo sư Ngô sắp xếp đến khách sạn đón tiếp chuyên gia.

Bận rộn làm phai mờ nỗi buồn ly biệt, tuy vậy mỗi một giờ trôi qua Thư Tân lại muôn gọi điện cho Vũ Minh, nhưng sợ anh còn đang lái xe, không an toàn nên mới đành thôi.

Lúc các chuyên gia đến là chạng vạng tối, Thư Tân được thông báo là viện trưởng Ngô của đại học B đến rồi, cô nhìn thấy chủ nhiệm La và phó chủ nhiệm Chương xuống xe. Theo sau phó chủ nhiệm Chương là bác sĩ Kha chờ theo Vương Giáo Giáo và các sinh viên. Hôm nay Vương Giáo Giáo đeo đồ trang sức trang nhã, cách ăn mặc rất đúng mực.

Khoảng thời gian này phó chủ nhiệm Chương rất đặc ý, sau khi nói chuyện vài câu liền chủ động giới thiệu Lâm Cảnh Dương với viện trưởng

Ngô: "Viện trưởng Ngô, mấy năm nay ông không tới đây, tôi giới thiệu cho ông một nhân tài của khoa chúng tôi."

Viện trưởng Ngô vốn đang nói chuyện với chủ nhiệm La, nghe vậy thì đánh giá Lâm Cảnh Dương: "Tôi biết, Vũ Minh đúng không? Lần đi Seattle dự cuộc họp gây mê hàng năm, tôi có gặp mấy vị chủ nhiệm khoa trung tâm gây mê y học, nghe nói đề tài tiến sĩ của cậu làm ở phòng thí nghiệm Steve hả? Bạn họ khen cậu không dứt miệng, đúng là hậu sinh khả úy." (1)

(1) *Hậu sinh khả úy là thành ngữ được bắt nguồn từ câu nói của Khổng Tử có nghĩa là giới trẻ, lớp người sinh sau thật đáng tôn kính và sợ hãi; ám chỉ giới trẻ có thể vượt qua được thế hệ trước.*

Phó chủ nhiệm Chương gượng cười: "Viện trưởng Ngô, đây là Lâm Cảnh Dương."

Sắc mặt Lâm Cảnh Dương không hề thay đổi: "Viện trưởng Ngô, chào ông, tôi tên là Lâm Cảnh Dương, lần đầu gặp mặt, mong ông giúp đỡ nhiều hơn."

Viện trưởng Ngô bắt tay, áy náy cất lời: "Lâm Cảnh Dương, bây giờ tôi nhớ kỹ rồi."

Chủ nhiệm La hắng giọng: "Viện trưởng Ngô vừa mới xuống máy bay, Thư Tân, Vương Nam, hai em theo viện trưởng Ngô về phòng thu xếp hành lý đi."

Ông lại thuận tiện giới thiệu: "Đây cũng là vài sinh viên tôi mới tuyển, Vương Nam, Thư Tân."

Thư Tân mỉm cười: "Xin chào viện trưởng Ngô."

Lần đầu tiên cô không thấy Vương Nam ngáp dài ngáp ngắn mà đứng thẳng người: "Chào viện trưởng Ngô."

Nhân dịp mấy vị chuyên gia đang ôn chuyện, Thư Tân kiên nhẫn đứng bên cạnh chờ đợi. Một lát sau Vũ Minh đã gọi điện tới, cô thấy bên kia tạm thời không có động tĩnh gì bèn nhanh chóng đi sang một góc nghe máy: "Anh đến rồi à?"

"Đến rồi."

Nỗi lo lắng của Thư Tân lại dâng lên: "Đi đường như thế nào, anh ở lại kí túc xá à? Buổi tối anh ăn cơm ở đâu?"

"Đều rất ổn." Chỗ duy nhất không tốt là lúc trên đường đi đã bắt đầu nhớ cô rồi.

Thư Tân dịu giọng nói: "Anh phải chú ý ăn cơm đầy nhé, em đang phải đón tiếp chuyên gia đây."

Vũ Minh còn phải làm việc, giọng anh trở nên nghiêm túc hơn: "Tôi hôm qua anh nói gì em còn nhớ không?"

"Còn nhớ chứ." Thư Tân xoay người nhìn cảnh tượng náo nhiệt trong đại sảnh, "Nếu như anh ở đây thì tốt rồi."

Vũ Minh im lặng một lúc mới hỏi: "Ba tháng mà cũng không chờ được à?"

Anh giống như khôi phục được giọng nói kiêu ngạo, nhưng mà mấy người kia đã kết thúc cuộc trò chuyện rồi, Thư Tân không có thời gian suy nghĩ hàm nghĩa sâu xa của câu nói này, chỉ nói: "Tí nữa em gửi ảnh cho anh."

Vũ Minh đang muốn tắt điện thoại, chợt dừng lại: "Anh gì?"

"Bức ảnh xinh đẹp của em, để anh làm màn hình khóa điện thoại."

Vũ Minh thấp giọng nói: "Được, vậy em gửi nhiều chút."

Thư Tân không thể kìm né được niềm vui trên khuôn mặt, cô vội vàng cúp điện thoại, liếc mắt nhìn bức ảnh Vũ Minh ở cuộc họp hàng năm kia, nếu muốn làm màn hình khóa điện thoại thì cũng phải đạt đến trình độ này mới được.

***

Mặc dù ngày hôm sau là chủ nhật nhưng Thư Tân và Thịnh Nhất Nam đều có nhiệm vụ nên đã dậy từ rất sớm.

Tối hôm qua Thư Tân cũng đặt bánh sinh nhật cho Chu Văn nên đi được nửa đường thì nhận được điện thoại của cửa hàng bánh, bọn họ báo cô biết một chiếc bánh sẽ làm xong trong hôm nay, còn cái kia thì thứ sáu đến lấy.

Khi đến hội trường còn chưa tới bảy giờ, lễ khai mạc mời rất nhiều lãnh đạo, cả hiệu trưởng tiền nhiệm của Tế Nhân cũng đến.

Thư Tân hít một hơi thật sâu rồi đi đến chỗ chủ nhiệm La và giáo sư Tào.

Chương 76

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

Khóa tập huấn diễn ra trong hai ngày, nhiệm vụ của Thư Tân là làm việc vặt cho giáo sư Tào.

Trình tự giảng bài cũng không khác với chương trình học mà Vũ Minh đã lập, khác nhau ở chỗ, vào giờ nghỉ trưa ngày tiếp theo có sắp xếp thêm một hạng mục. Chủ nhiệm La mời mấy vị lãnh đạo quan trọng của Ủy ban Gây mê học đến phòng họp nhỏ bàn bạc, chỉ có giáo sư Tào và giáo sư Ngô đi theo.

Thư Tân biết chủ nhiệm La đang tìm cách để hai vị giáo sư tiến vào ủy ban Gây mê của Hiệp hội bác sĩ chuyên ngành gây mê, chỉ cần có thể lên làm ủy viên phó chủ nhiệm thì sẽ được cộng điểm đối với việc ứng tuyển.

Thế nhưng các chuyên gia sẽ rời đi vào xế chiều, chương trình bình bầu đề cử lại hết sức phức tạp. Do đó, để thúc đẩy chuyện này trước khi tuyển chọn cán bộ bậc trung chủ nhiệm La đã đặc biệt mời viện sĩ cũ của trường học đến đây.

Thư Tân thầm đánh giá năng lực nghiệp vụ của hai vị giáo sư. Nếu như lần này thuyết trình và tài liệu nộp lên không có vấn đề gì thì ít nhất giáo sư Tào sẽ có hy vọng tiến vào ủy ban.

Thư Tân rót trà xong lập tức ra ngoài với Trần sư tỷ. Đứng ở cửa phòng họp đợi một lúc, đột nhiên giáo sư Tào cầm thẻ phòng đi ra: "Mau đến khách sạn Thụy Hải, không tìm được dây nguồn máy tình xách tay của viện

trưởng Ngô, trong máy tính của ông ấy có bản mẫu ý kiến đánh giá mà ông ấy đã chuẩn từ trước. Hai em nhanh chân đến phòng của ông ấy lấy USB đi."

Thư Tân kinh ngạc, chuyện này cũng quá trùng hợp rồi. Buổi trưa chỉ có đúng một tiếng, buổi chiều còn phải tiếp tục giảng bài, giáo sư Tào và giáo sư Ngô sơ chương trình học gấp sự cố nên hai ngày nay hầu như bọn họ đều đi theo hành trình đã định, sao bây giờ phía hai vị giáo sư không gặp vấn đề mà bên chuyên gia lại xảy ra chuyện?

Tuy nhiên chỉ cần nghĩ đến đây là lần cuối cùng phó chủ nhiệm Chương tham gia tranh cử chủ nhiệm khoa thì sẽ không còn cảm thấy kì lạ nữa. Nếu như lần này phó chủ nhiệm Chương vẫn không thể nào áp đảo chủ nhiệm La thì sau này không còn cơ hội thắng được nữa rồi. Bên phó chủ nhiệm Chương nhiều người như vậy, bất cứ phân đoạn nào cũng có thể gấp sự cố.

Trong ba người thì lý lịch của Thư Tân là đơn giản nhất, cô nhận lấy thẻ phòng của giáo sư Tào: "Em sẽ về ngay."

Thời gian quá gấp gáp, nếu như về khách sạn một chuyến rồi lại quay lại, coi như giáo sư Ngô có thể thuyết trình thuận lợi thì đến lượt giáo sư Tào sẽ không còn nhiều thời gian nữa.

Chạy được vài bước, Thư Tân đột nhiên nhớ tới USB trong balo, lại vội vàng quay về.

Lúc này Lưu sư huynh cũng mở cửa nói: "Thư Tân, chủ nhiệm La hỏi có phải Vũ Minh để đồ ở chỗ em không?"

Thư Tân nhanh chóng lấy USB từ trong balo ra đưa cho giáo sư Tào: "Bên trong có một tập tin lớn, giáo sư Tào, thầy xem trước xem ở đó có bản mẫu của viện trưởng Ngô không, bây giờ em sang khách sạn ngay."

Lưu sư huynh mở máy tính ra: "Giáo sư Tào, cắm USB vào máy tính xem."

Thư Tân không kịp đợi bọn họ mở tập tin, vội vàng nhấn thang máy xuống tầng, bởi vì khoa có xe, có thể trừ đi khoảng thời gian gọi xe nhưng thời gian cô đi đi về về khách sạn Thụy Hải cũng mất 40 phút rồi.

Cô lau mồ hôi chạy về phía cuối hành lang, cửa phòng họp vẫn đóng, sắc mặt của Trần sư tỷ và Lưu sư huynh rất bình tĩnh, nhìn thấy Thư Tân tiến tới, bọn họ không hẹn mà cùng thấp giọng nói: "Đã nói được mười mấy phút rồi, trong USB có sẵn, có lẽ từ một tháng trước Vũ Minh đã yêu cầu viện trưởng Ngô gửi riêng."

Thư Tân thở phào, chuyện này cũng không có gì lạ, trong USB của Vũ Minh có hơn trăm tập tin, vì để đảm bảo mỗi phân đoạn đều không xảy ra vấn đề nên có lẽ anh đã chuẩn bị xong hết tư liệu rồi.

Một tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh, cửa mở ra, tiếng cười ản giấu trong không khí.

Chủ nhiệm La và mấy vị chuyên gia trò chuyện rất vui vẻ, trên mặt giáo sư Tào và giáo sư Ngô cũng mang theo ý cười.

Thư Tân nghĩ, xem ra mọi chuyện có vẻ thuận lợi, chỉ cần chờ ý kiến của toàn bộ ủy viên nữa thôi.

Chắc là chủ nhiệm La nghe được từ chối giáo sư Tào chuyện vừa rồi, ông mỉm cười nhìn Thư Tân, trả lại USB cô đã đưa cho viện trưởng Ngô. Buổi chiều ông phân nhiệm vụ cho Thư Tân chuẩn bị danh sách cảm ơn.

Đây là nhiệm vụ đầu tiên giáo viên hướng dẫn trực tiếp giao cho nên cô rất nghiêm túc bắt tay vào làm. Sau khi làm xong cô nhờ giáo sư Ngô đưa cho chủ nhiệm La, chủ nhiệm La đổi chiếu một lần nữa, phát hiện không có

chỗ nào sai sót, quà tặng cũng được sắp xếp rất khéo léo. Ông khá hài lòng rồi giao lại cho giáo sư Ngô đi bố trí.

Khóa tập huấn kết thúc thuận lợi, toàn bộ người của khoa đều mệt đến ngã ngửa, Thư Tần và Thịnh Nhất Nam trở lại phòng ngủ, đầu ngón tay cũng không nhắc lên nỗi.

Một lúc sau, cô cố gắng bò dậy tắm rửa, Thư Tần đã nhìn thấy thông báo trên trang web, khoa Nội tiết của bệnh viện hợp tác với bệnh viện Nhi đồng đến huyện Mão Nguyên để sàng lọc bệnh tiêu đường sóm ở trẻ em, trước khi đoàn chuyên gia xuất phát đã chụp một bức ảnh chung, phía sau chủ nhiệm Uông chính là Thích Mạn.

Thịnh Nhất Nam cũng nhìn thấy tin tức này, cô nàng ngồi ở mép giường đổi giày: "Đây là lần thứ hai Thích Mạn đi công tác với đoàn chuyên gia rồi, cô ta cũng thật biết cách nắm bắt cơ hội. Đừng hiểu lầm, tớ không có ý xấu đâu, chỉ là... tớ cảm thấy giữa người và người sao lại chênh lệch nhiều như vậy."

Thư Tần không lên tiếng, mở điện thoại ra xác nhận địa chỉ của huyện Mão Nguyên một lần nữa. Hai bệnh viện cách nhau hai thị trấn, hơn nữa theo kế hoạch nhóm Thích Mạn sẽ trở về vào thứ bảy.

Ngày hôm sau đến khoa, Thư Tần bỗng có cảm giác hụt hẫng khi không đọc được lịch trình bận rộn của Vũ Minh như mọi khi. Cũng may công việc của khóa tập huấn còn sót lại quá nhiều, cho nên lần thi lý thuyết thứ hai của hệ bảy năm vốn sẽ tổ chức trong tuần này được dời sang tuần sau.

Buổi tối thứ sáu, Thư Tần yêu cầu cửa hàng bánh ngọt bảo quản bánh cho mình, sau đó gọi điện cho bố mẹ, nói cô muốn đến đơn vị thí điểm để tổ chức sinh nhật cho Vũ Minh nên chủ nhật không thể về nhà.

Bố mẹ thương lượng một lúc rồi hỏi: "Hay để bố chờ con đi nhé?"

Thư Tân đành nói dối: "Xa lăm ạ, ở huyện Thanh Bình cơ, phải mất mười mấy tiếng đồng hồ, ngồi xe buýt đường dài tiện hơn ạ. Hơn nữa con đi cùng hai người bạn nữa của Vũ Minh, lái xe mệt lắm, bố mẹ cứ yên tâm đi."

Thư Liên Hải và Tân Vũ Quyên hỏi thăm vài câu, dặn dò mãi trên đường Thư Tân phải chú ý an toàn rồi mới cúp điện thoại.

Sáng hôm sau, Thư Tân chăm chút trang phục từ đầu đến chân một lúc lâu rồi mới đến cửa hàng lấy bánh gato, sau đó bắt xe buýt đi. Đường đi mất bảy tiếng rưỡi, chuyến xe đầu tiên xuất phát lúc 8 giờ 50, nếu như đi đúng giờ thì chưa đến 5 giờ chiều sẽ đến huyện Thanh Bình.

Thư Tân đã chuẩn bị đầy đủ cho chuyến đi này, không chỉ có nước và đồ ăn vặt mà còn mang theo một cuốn tài liệu giảng dạy, vừa lên xe cô lập tức lôi từ trong balo ra đọc, đến buổi chiều, cô tính toán giờ Vũ Minh làm xong rồi lấy điện thoại gọi cho anh.

Lần thứ nhất không gọi được, lần thứ hai cũng qua rất lâu anh mới nhấc máy, tín hiệu đứt quãng, giọng của Vũ Minh khá mơ hồ: "Vừa nãy tín hiệu không tốt lắm."

Thư Tân: "Anh đang ở phòng bệnh ạ?"

Vũ Minh: "Ở trung tâm sức khỏe huyện bên cạnh, bệnh viện huyện chỉ có một bệnh nhân, hôm qua vừa mới xuất viện rồi, hôm nay anh dẫn chủ nhiệm khoa bọn họ xuống phía dưới đi dạo."

Thư Tân nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe: "Anh đoán xem em đang ở đâu?"

Dường như Vũ Minh có một loại trực giác tâm linh tương thông: "Em đang đến đây à?"

Thư Tân không giấu được ý cười nơi khóe miệng: "Chắc là tầm 5 giờ sẽ đến bệnh viện các anh."

Vũ Minh ho một tiếng, khó che giấu được cảm xúc phẫn khởi: "Anh sẽ về Thanh Bình ngay, nếu em tới thì đừng đi lung tung, anh đến đón em."

*

Tuần hoạt động chữa bệnh miễn phí tại bệnh viện nhân dân huyện Mão Nguyên cũng coi như đã kết thúc, nếu xuất phát ngay trong buổi chiều thì khuya sẽ về đến nơi.

Mọi người nghe đồn bên cạnh có một khu danh lam thăng cảnh rất nổi tiếng nên đột ngột đổi ý. Hành trình sắp xếp dày đặc quá, sợ mọi người mệt mỏi nên đề xuất ý kiến qua khu đó nghỉ ngơi một đêm rồi về.

Trong lúc nói chuyện phiếm, có người bảo huyện Thanh Bình vốn là đơn vị chuyên tổ chức các đợt trị bệnh miễn phí, cách khu thăng cảnh kia không xa lắm.

"Không phải Vũ Minh ở bệnh viện nhân dân huyện Thanh Bình sao? Hôm nay là chủ nhật, chắc cậu ấy cũng không bận rộn, vậy chúng ta tạt ngang qua đó rủ Vũ Minh cùng đi leo núi đi."

Giáo sư Uông lên tiếng: "Bây giờ Vũ Minh chỉ lo chuyện thí điểm thôi, chưa chắc đã chịu đi đâu."

"Bệnh viện dưới đây không hợp thu nhận bệnh nhân ung thư, Vũ Minh một thân một mình cũng khó triển khai được công việc."

Giáo sư Uông ngẫm nghĩ hồi lâu: "Đợi một chút. Lần trước đi ăn cơm lão Hoàng nói muốn tổ chức sinh nhật cho Vũ Minh, có khi nào là hai ngày này không nhỉ?"

Thích Mạn: "Em chỉ nhớ sinh nhật bác sĩ Chu Văn khoa Sản là sau Trung thu."

Giáo sư Uông được lời này nhắc nhở: "Sinh nhật hai người họ cách nhau khoảng mấy ngày, năm đó mẹ của Vũ Minh vào cùng đợt với cô, vừa nhắc tới chuyện này là cô cảm thấy tiếc nuối, buổi tối cô phải tìm nó ăn bữa cơm, nếu là sinh nhật thì sao lại trải qua một mình lẻ loi được."

Thích Mạn mỉm cười, đưa một chai nước khoáng đến trước mặt giáo sư Uông.

Giáo sư Uông ngẩng lên nhìn thấy học trò của mình, bà để lộ vẻ mặt do dự, nhưng lúc này đã có đồng nghiệp mở bản đồ trên điện thoại ra: "Sau giờ nghỉ trưa là có thể xuất phát, đến huyện Thanh Bình thì cũng hơn một tiếng."

Giáo sư Uông đành coi như thôi, trở về phòng, trong lúc thu dọn hành lý bà chăm chú nhìn học trò của mình. Quan hệ giữa giáo viên và sinh viên rất thân thiết, đã gần đến trình độ có thể đoán ý đối phương, cuối cùng bà chỉ kín đáo nói: "Thích Mạn, bạn gái Vũ Minh cũng là một trong những người đi Mĩ trao đổi lần này à?"

Thích Mạn rất thản nhiên: "Lần trước nộp tài liệu em còn gặp cô ấy."

Thật ra hôm nay Thích Mạn không nghĩ đến việc sẽ tới huyện Thanh Bình, nhưng đã có cơ hội gặp mặt, trong lòng cô ta giống như có dây leo dù đã mọc ra vậy, cứ theo bản năng thúc đẩy chuyện này. Lần đầu tiên Thích Mạn gặp Vũ Minh là khi anh đến khoa Nội tiết hội chẩn, lúc đó anh vẫn chưa có bạn gái. Nghe nói anh tham gia Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị nên lần đó cô ta đã cố gắng chăm chút thật kỹ đến xem anh thi đấu.

Cô ta còn nhớ đêm thi đấu ấy kịch tính biết chừng nào, từng câu anh nói trên bục giảng, mỗi một vẻ mặt của anh đều để lại ấn tượng trong đầu cô ta.

Thế nhưng cô ta chưa kịp tiến thêm một bước tiếp xúc với anh thì đã nghe nói anh và Thư Tân đang yêu đương. Vấn vẹn có mấy ngày.... Có lẽ nên nói là không có duyên.

Tuy nhiên cho đến tận bây giờ cô ta vẫn cảm thấy tiếc nuối, rõ ràng chỉ kém một bước thôi mà bỏ lỡ một người như thế.

Phải thừa nhận cô ta thích Vũ Minh từ đầu đến chân, giọng nói của anh khiến cô ta không kìm lòng được muốn lại gần, từ khi tiếp xúc với người đàn ông này, những người theo đuổi cô ta đều trở nên rất mờ nhạt.

Trước đó cô ta vẫn không nghĩ đến chuyện đi huyện Thanh Bình, nhưng cơ hội lại vô tình xuất hiện trước mắt. So với để lại tiếc nuối suốt cả đời, Thích Mạn quyết định mạo hiểm giữa chinh phục và thất bại một lần, nếu như vẫn không thể nào thì đến lúc đó cô ta hoàn toàn buông bỏ suy nghĩ này cũng không muộn.

***

Xe buýt chạy trên đường rất thuận lợi, lúc Thư Tân đến bệnh viện nhân dân huyện Thanh Bình cũng chưa tới 5 giờ.

Thư Tân vừa xuống xe liền gọi điện cho Vũ Minh: "Em đến rồi."

Vũ Minh: "Anh còn đang trên đường, sắp tới rồi."

Thư Tân cầm bánh gato đợi mấy phút, xoay người lại xem tòa nhà bệnh viện đơn sơ đằng sau.

Bệnh viện có diện tích rất nhỏ, phía Đông là phòng khám cao bốn tầng, phía Tây là tòa nhà sáu tầng, hai tòa kiến trúc cách nhau tầm mấy chục mét.

Chủ nhật phòng khám không mở cửa, chỉ có lác đác vài bệnh nhân đi dạo cùng người nhà.

Trong sân có vài chiếc xe máy và xe đạp đỗ loạn xạ. Tầng dưới của phòng khám bệnh chính là căn tin, không gian chật chöt, chỉ có năm, sáu cái bàn. Vách tường bị khói dầu hun đèn nỗi ó vàng, vừa đầy dầu mỡ lại dính thêm lớp bụi bẩn.

Trong bệnh viện không có căn tin khác, có lẽ bình thường Vũ Minh đều ăn cơm ở đây.

Thư Tân chậm rãi đi dạo, vô tình đi tới trước phòng khám bệnh, vừa nãy đi quanh lâu như vậy nhưng cô không thấy kí túc xá, không biết Vũ Minh ở đâu nhỉ.

Cô bước lên bậc thang, lẽ nào ở phòng khám bệnh sao?

Trong đại sảnh nhỏ hẹp, Thư Tân ngẩng đầu nhìn lên vách tường treo lơ lửng thông tin giản lược bác sĩ của các khoa. Đúng lúc này, cô nghe thấy tiếng ô tô ở bên ngoài.

Cô đi ra xem, đúng lúc Vũ Minh đóng cửa xuống xe. Anh ngẩng đầu nhìn thấy cô, mi tâm giãn ra trong nháy mắt.

Thư Tân cảm thấy nụ cười này thật chói mắt. Mới mấy ngày không gặp anh mà như cách một thế kỷ vậy, cầm theo bánh gato chạy không tiện, cô đêđò ở cửa, lao vào lòng ngực anh: "Anh có bất ngờ không?"

Vũ Minh dang rộng vòng tay ôm cô vào lòng, khẽ cười: "Em nặng thật đấy."

Chương 77

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

"Nói vớ vẩn, rõ ràng là em gầy đi hai cân."

Vũ Minh quan sát cô, ánh tà dương buổi hoàng hôn từ phía sau chiếu lên vành tai hồng hào lộ ra của cô, như màu đỏ của ngọc thạch nhẵn nhụi vậy, khiến người ta không nhịn được muốn cúi đầu hôn một cái.

Xung quanh có vài người ngạc nhiên dừng chân, dù tiếc đến đâu anh đành phải buông cô ra.

"Túi xách của em đâu?" Anh nhìn ra phía sau cô, "Đi tay không tới à? Sữa rửa mặt gì đấy cũng không mang theo sao?"

"Em để ở sảnh rồi, đồ nặng quá xách không tiện."

Giọng Thư Tân nhỏ nhẹ, anh kiên trì lắng nghe. Từ khi đến Thanh Bình, mỗi ngày đều có rất nhiều công việc phân tán sự chú ý của anh, nhưng đến tận khi cô xuất hiện trước mắt, anh mới biết nỗi nhớ nhung mình dành cho cô nhiều như nào.

Thư Tân nhìn bốn phía xung quanh: "Ký túc xá của anh đâu, vừa nãy em đi quanh một lúc lâu mà không thấy."

Anh để tay vào túi quần, thờ ơ nói: "Anh ngủ ở tòa nhà phòng khám."

"Tòa nhà phòng khám?" Thư Tân kinh hãi, lập tức lùi về vài bước, ngẩng đầu xác nhận bảng hiệu.

"Không có gì kỳ lạ cả, bệnh viện không có ký túc xá độc lập, trước đây các bác sĩ như bọn anh đến bệnh viện cũng ở nơi này."

"Nhưng đến tầng bốn đều là phòng của các khoa, người tới người đi toàn là bệnh nhân, bình thường nghỉ ngơi như thế nào?"

Vũ Minh cảm thấy việc giải thích quá phiền phức, anh kéo cô: "Đi tới xem chẳng phải sẽ biết sao?"

Bước vào phòng khách, Thư Tân nói: "Đến đây nào, giúp em cầm đồ đi."

Một đống đồ thật lớn.

Một hộp bánh gato tinh xảo to đùng cùng với rất nhiều đồ ăn vặt và một cái hộp được đóng gói đẹp đẽ, bên trong là caravat cô chọn cho anh, 7749 thứ đồ, toàn bộ chất thành một đống.

Vũ Minh sững sờ, đi đường xóc nảy suốt bảy tám tiếng, cô xách được chúng đến đây cũng chẳng dễ dàng gì,

Anh nở nụ cười: "Em không biết mệt phải không, mang nhiều đồ đi như vậy làm gì chứ?"

Thư Tân giải thích: "Dù sao em cũng đến rồi, muốn mang nhiều đồ ăn cho anh một chút, mau tới đây giúp em cầm balo với đồ ăn vặt."

Vũ Minh mỉm cười làm theo những gì cô nói, nhưng khi nhìn thấy trong túi giấy để lộ hộp bánh gato to đùng, nụ cười của anh bỗng nhiên biến mất: "Đây là cái gì?"

"Bánh gato chúc mừng sinh nhật chứ gì." Những thứ khác đều để cho Vũ Minh cầm, cô chỉ xách theo hộp bánh gato, "Mấy ngày trước chị Văn tổ chức sinh nhật, em cũng đặt bánh ở đây, ngon lắm."

Vũ Minh nhìn cô: "Tại sao lại mua cái này?"

Ánh mắt anh vừa u ám vừa nặng nề, lảng lặng nhìn cô.

Lúc đầu Thư Tần rất vô tư nhưng dưới cái nhìn chăm chú của anh, nụ cười trên môi cô chợt tắt dần.

Cô lẩm lét nhìn trái nhìn phải, quyết định nói sang chuyện khác: "Ký túc xá ở tầng bốn à?"

Qua một lúc Vũ Minh mới phục hồi tâm trạng, lạnh nhạt đáp: "Đi lên trước rồi nói."

Trong tòa nhà không có thang máy, hai người đi thang bộ. Vũ Minh giữ im lặng suốt quãng đường lên tầng, Thư Tần tình cờ gợi lên vài chủ đề nhưng Vũ Minh hầu như không hề có hứng thú.

Thư Tần lo lắng không yên. Suốt 15 năm anh đều một mình trải qua sinh nhật, ngày hôm nay cô phá vỡ thông lệ này, tất nhiên sẽ khiến anh bài xích.

Trước khi đến đây cô cũng đã linh cảm Vũ Minh sẽ không hoan nghênh sự sắp xếp này, nhưng điều cô không ngờ tới anh sẽ có cảm giác phản cảm đến mức này.

Tầng bốn là văn phòng hành chính của bệnh viện huyện, hai bên vách tường một nửa là màu trắng, phía dưới thì đều sơn màu xanh nước biển.

Những mảng sơn loang lổ tróc ra không ít, để lộ tường vôi trắng mốc bên trong.

Vũ Minh dẫn Thư Tân đi đến cuối hành lang, lấy một chiếc chìa khóa từ trong túi quần ra, mở cửa, sau đó để chìa khóa xe và đồ ăn vặt lên bàn.

Thư Tân vừa đi vào vừa nhìn, một căn phòng mười mấy mét vuông cũ kỹ, chỉ cần liếc mắt một cái là thấy hết các đồ vật.

Một chiếc giường tầng dựa vào tường, bên cạnh có một bàn làm việc, ngoài ra không còn gì nữa.

Cô để balo lên bàn, sau đó đi vào, bên phải có một phòng rửa tay, cửa sổ màu đỏ cũ kỹ, có thể nhìn thấy nhà dân ở đối diện.

Đâu đâu cũng có dấu vết của năm tháng, cô mở khóa vòi nước, nước cũng là màu gỉ sắt.

Nước chảy ào ào một lúc mới trong lại, cũng may bên cửa sổ có đặt một lọ dung dịch rửa tay, Thư Tân rửa tay sạch sẽ rồi mới ra ngoài.

Trong phòng, đồ của cô đều bị gom đến bàn bên giường, Thư Tân đánh giá xung quanh, sàn nhà rất sạch sẽ, bàn làm việc cũng được lau chùi qua, trên đó đặt chồng chất các loại tạp chí chuyên ngành theo kỳ. Nhìn ra được mấy ngày nay Vũ Minh đã quét dọn không ít.

Vũ Minh đứng trong phòng, từ đằng sau có thể thấy anh đang ngắn người nhìn chiếc bánh gato mừng sinh nhật.

Trong lòng Thư Tân thấp thỏm, chậm rãi đi tới, ôm eo anh từ phía sau: "Có muốn em khen anh không? Dọn dẹp căn phòng sạch sẽ như vậy."

Vũ Minh kéo cô đến trước người mình: "Hôm nay em đến thăm anh à?"

Cô cười thật ngọt ngào, gật đầu: "Vâng."

"Thuận tiện tớ chúc sinh nhật cho anh?"

Cô nhìn anh, vì không rõ phản ứng của anh thế nào nên cô không đáp lại.

Trong ngực Vũ Minh vừa khó chịu vừa bức bối: "Anh không cần người khác tớ chúc sinh nhật cho anh."

Thư Tần không cười nổi.

Vũ Minh ngược mắt nhìn cái bánh gato, thứ kia chói mắt như vậy, mỗi lần nhìn nó anh đều cảm giác như có người đang dùng con dao nhọn khoét vào lòng anh, vết sẹo tầng tầng lớp lớp dày đặc trong lòng bị cạy mở, vết thương đầm đìa máu lộ ra mà không có bất kỳ sự che chở nào.

Trước đó Thư Tần đã chuẩn bị kỹ càng, tuy rằng trên mặt không thể giữ được bình tĩnh nhưng cô lập tức gật đầu: "Được thôi! Nhưng vứt đi thì thật là uổng phí, một mình em ăn, anh cứ coi như nó không tồn tại là được."

Cô liếc anh, đi tới bên hộp bánh gato, đã cố ý dặn cửa hàng bánh bỏ nhiều đá khô vào hơn, dù sao cũng đi trên đường lâu như vậy, túi nước đá cũng sắp tan rồi. Cây nến đặt ở bên cạnh, hiển nhiên bây giờ không còn cần nữa.

Vũ Minh vô cùng bảo thủ đối với chuyện này, nhiều năm như vậy rồi, từ Cố Phi Vũ cho tới Chu Văn, bác Cố hay giáo sư Hoàng đều không thể khiến anh thay đổi.

Thư Tần còn tưởng rằng cô xuất hiện có thể thay đổi điều gì đó, hóa ra chỉ là suy nghĩ ngây thơ, tiếp tục như vậy thì ngay cả cô cũng không có

cách nào, Vũ Minh sẽ gánh cây thập tự mà sống cả đời.

Mở hộp ra nhìn bên trong, trong lúc xách cô đặc biệt cẩn thận, bơ và hoa quả đều được bảo vệ đến mức hoàn hảo, trên đó viết dòng chữ: "*Sinh nhật vui vẻ, yêu anh. Thư Tân.*"

Cô chết lặng lấy dao ra, cắt một miếng nhỏ để lên đĩa, do tâm trạng ảnh hưởng, vị giác trở nên rất nhạy nhẽo, kem bơ ngọt ngào vào trong miệng đều chẳng có mùi vị gì.

Điều khiến cô khó chịu không phải vì anh từ chối sự sắp xếp của cô mà bởi vì đến bây giờ anh vẫn không chịu buông bỏ khúc mắc của mình.

Vũ Minh nhìn bóng lưng Thư Tân, làm sao trong lòng dễ chịu được, nhưng mà chỉ cần chấp nhận bữa tiệc sinh nhật nho nhỏ Thư Tân chuẩn bị nghĩa là anh đã quên đi sai lầm mình phạm phải khi còn trẻ. Nhiều năm như vậy, trừ người con trai là anh ra, còn ai nhớ tới những đau khổ người phụ nữ ấy phải trải qua năm đó chứ?

Lòng anh đau nhói như bị kim đâm, đi tới trước bàn, để phần bánh còn lại vào trong hộp, mở cửa ra.

Đương nhiên Thư Tân biết anh muốn làm gì, cô chạy theo ngăn anh: "Anh định làm gì?"

"Em không ăn hết được nhiều như vậy, để anh xuống dưới tầng vứt đi."

Thư Tân cảm thấy quả thật khó mà tin nổi: "Vũ Minh!"

Vũ Minh cũng không để ý đến cô, cố tình mở cửa đi ra ngoài.

Thư Tân cướp lại, miễn cưỡng kiềm chế vì đắng chát, cô nói: "Đưa cho em, em xuống căn tin dưới tầng ăn xong rồi sẽ chia cho những người khác

một phần."

"Ném thǎng nó vào thùng rác thì đơn giản hơn đây."

Anh đi ra ngoài, Thư Tần đứng ở cửa nhìn theo bóng lưng của anh, mặt nóng bừng, quả thật còn khó chịu hơn việc bị người khác tát cho một cái. Có lẽ nên trách cô không hỏi anh trước, nhưng phản ứng của anh hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô. Việc khiến cô càng tức giận hơn khó chịu đó là anh đã giãm đap lên chút tâm lòng mà cô tỉ mỉ chuẩn bị này.

Thư Tần không nói rõ được rốt cuộc trong lòng mình khó chịu hay buồn bã, nghĩ đến tình sâu ý đậm từ trước tới nay, bây giờ bao nhiêu nhiệt tình đều đổ sông đổ bể. Cô thẩn thờ đứng một lúc, tìm thấy caravat mình mua rồi để lên giường cho anh.

Bên trong cũng viết một tấm thiệp mừng nho nhỏ: Thư Tần yêu Vũ Minh.

Đây là quà sinh nhật cô chuẩn bị cho anh. Không biết anh sẽ đối xử với cái caravat này như thế nào, có thể cũng sẽ cảm thấy chướng mắt mà vứt đi, nói chung là tùy anh thôi.

Cô đeo balo lên lưng, xuông tầng với tốc độ nhanh nhất, mới ra đến chỗ rẽ của bệnh viện liền nhận được điện thoại của Vũ Minh, giọng anh đầy lo lắng: "Em đi đâu vậy?"

Thư Tần cố gắng tỏ ra hết sức bình thản: "Em cảm thấy hôm nay mình đến không đúng lúc, bây giờ tâm trạng em không tốt lắm, chờ chúng ta đều bình tĩnh lại rồi hãy gặp mặt sau."

Giọng nói của Vũ Minh thấp xuống: "Đừng nói với anh là bây giờ em định đi về nhé?"

"Hôm nay còn một chuyến xe cuối cùng."

Vũ Minh: "Chuyện vừa nãy anh sai rồi, anh xin lỗi."

Thư Tân lớn tiếng: "Em không chấp nhận lời xin lỗi của anh. Vũ Minh, anh là tên khốn! Giữa chúng ta có rất nhiều chuyện chưa làm rõ, em phải suy nghĩ kỹ một chút. Anh đừng tới tìm em, hiện tại em không muốn nhìn thấy anh!"

Cô không nói hai lời lập tức cúp điện thoại. Cô đâu chỉ yêu anh mà còn sùng bái anh, cho nên cô đồng ý trao cho anh sự bao dung và nhượng bộ vô hạn, cô ủng hộ mỗi một quyết định của anh; thế nhưng điều đó không có nghĩa là cô tha thứ việc anh dùng cách này để chà đạp lên tấm lòng của cô.

Cô hối hận vì đã đến đây một chuyến nhưng rồi lại cảm thấy không hối hận cho lắm, mâu thuẫn là ở đây, nếu như không bùng nổ thì vĩnh viễn không thể nào giải quyết được.

Tâm trạng Vũ Minh cực kỳ rối loạn, Thư Tân chạy đi quá nhanh, chìa khóa xe vẫn để trong phòng, anh chỉ có thể quay lại lấy.

Vừa nãy anh để chìa khóa xe lẫn với đồ ăn vặt, lòng càng loạn càng không tìm thấy, mãi một lúc cũng thấy chìa khóa xe. Bỗng nhiên anh nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, còn có giọng nói của con gái, trong lúc vội vàng nên không kịp nghe kỹ, chỉ cảm thấy khá giống giọng Thư Tân.

Vũ Minh mừng như điên, mở cửa ra nhìn thấy giáo sư Uông và mấy bác sĩ khoa Nội tiết, còn cả Thích Mạn đứng ở cửa.

Trong tay Thích Mạn còn cầm một cái hộp, cô ta trông thấy Vũ Minh thì ngẩn người, anh mặc một chiếc áo sơ mi, đẹp trai hơn bất kỳ ai khác, cô ta mỉm cười: "Bác sĩ Vũ Minh."

Vũ Minh lạnh lùng nhìn Thích Mạn: "Cô là ai vậy?"

Chương 78

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

Thích Mạn cũng không giữ nỗi nụ cười nữa, cô ta từng liên lạc với Vũ Minh không chỉ một lần, còn từng mượn danh nghĩa giáo viên hướng dẫn gửi mail cho anh, với trí nhớ của anh, tuyệt đối không thể không nhận ra cô ta, bây giờ thái độ của anh như vậy chẳng khác nào cho cô ta một cái tát trước mặt mọi người.

Giáo sư Uông và mấy người giáo sư khác cũng kinh ngạc: "Vũ Minh, xảy ra chuyện gì vậy? Cô biết hôm nay là sinh nhật em, đúng lúc bọn cô đi ngang qua. Trong lúc mọi người tán gẫu có đề cập đến chuyện bệnh viện nhân dân huyện Thanh Bình cũng là đơn vị tiếp nhận chương trình chữa bệnh của bệnh viện chúng ta. Các đồng nghiệp cũng coi như quen thuộc chỗ này nên mới đến thăm em."

Vũ Minh một lòng muốn thoát ra lại bị mọi người vây quanh, anh chỉ có thể miễn cưỡng duy trì lễ độ: "Em nhận ý tốt của mọi người, nhưng bây giờ em có một chuyện rất gấp, lần này không chiêu đãi được, trở về em sẽ mời mọi người một bữa cơm tạ tội."

Mọi người đều là người thức thời, trước đó vì tín hiệu trên đường cao tốc không tốt nên mới không gọi điện thoại cho Vũ Minh, nói đúng ra lần này đến quả thật cũng đột ngột, họ liền nhanh chóng cười nói: "Ôi, ôi, đừng nói thế, đêm nay chúng tôi sẽ ngủ ở nhà nghỉ chỗ khu du lịch. Nếu như cậu xong việc còn thời gian thì đến đó chơi với chúng tôi nhé!"

"Bây giờ thì chắc không được rồi, đành trở về rồi liên lạc sau thôi." Vũ Minh bước về phía trước một bước. Thích Mạn vẫn đang ngần người ôm

hộp chăn ở phía trước, anh lạnh giọng nói: "Tránh ra."

Nét mặt Thích Mạn xám xịt. Bình thường cô ta sẽ dùng mấy lời lịch sự để hóa giải sự lúng túng, nhưng trên mặt người đàn ông này giăng kín mây đen, ánh mắt không hề có chút độ ám nào. Đối với cô ta mà nói, anh chính là một ngọn núi trùng điệp khó có thể chinh phục, giờ phút này cô ta đứng trước mặt anh nhưng cũng không thể nói một câu nào để tự giải vây cho mình.

Giáo sư Uông không thể nhịn được nữa, bà nhìn ra được cô sinh viên của mình đang cực kỳ gượng gạo nhanh tay kéo cô ta ra.

Cuối cùng chướng ngại vật trước mắt cũng tránh ra, Vũ Minh vội vàng xuống tầng.

Anh vừa đi vừa gọi điện thoại cho Thư Tân, lúc đầu còn có thể nghe được vài tiếng tí tí, sau đó cô đứt khoát ngắt liên lạc.

Lòng Vũ Minh nóng như lửa đốt.

Từ bệnh viện đến bến xe buýt phía Tây phải bắt xe, nhưng taxi trong thị trấn không nhiều lắm, anh chỉ hi vọng bây giờ cô vẫn đang chờ xe ở trước cổng bệnh viện.

Thế nhưng khi Vũ Minh chạy vội xuống dưới tầng thì ở cổng đã không còn một ai.

Anh hỏi người bảo vệ gác cửa: "Vừa nay bác có thấy một cô gái mặc áo lông nào không?"

Mấy ngày nay mọi người đều thường xuyên nhìn thấy Vũ Minh, biết anh là "chuyên gia" từ bệnh viện tuyển trên xuống nên thái độ rất nhiệt tình: "Có thấy, đã đi rồi."

"Gọi xe hay tự đi a?"

Bác bảo vệ nhở lại: "Đi ra ngoài sau đó rẽ phải, đi rất nhanh, tôi cũng không để ý cô ấy có gọi xe hay không."

Vũ Minh cố gắng dặn mình phải bình tĩnh, anh nghĩ một lát rồi lấy xe của mình.

Chuyến xe cuối cùng của bến xe phía Tây là 6 giờ rưỡi, nếu Thu Tân ngồi xe taxi thì khoảng 10 phút là có thể đến nơi, nhưng anh lại sợ cô không gọi được xe, vì thế trong quá trình đi anh không ngừng nhìn ra bên người cửa sổ. Vậy mà đến cổng bến xe phía Tây, anh cũng không nhìn thấy bóng hình quen thuộc ven đường.

Còn mươi phút nữa xe sẽ khởi hành, ánh chiều tà le lói, hành khách trong bến rất thưa thớt.

Vũ Minh vào ga gọi điện thoại cho cô, ngay sau đó lại tìm bốn năm vòng trong sảnh đợi xe và cửa soát vé, nhưng anh vừa không nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Thu Tân mà còn không thấy bóng dáng cô đâu.

Anh mua tạm một tấm vé đi vào tìm cô, trên xe đã có rất nhiều người ngồi, anh tìm từ đầu xe đến cuối xe vẫn không tìm được Thu Tân.

Cuối cùng anh đi ra khỏi bến xe, Vũ Minh đứng ngoài cửa nhìn lại, người ngày càng thưa dần, ánh tà dương cũng sắp lụi tàn, lòng anh chùng xuống, gọi điện thoại cho cô nhưng không ngoài dự đoán, cô vẫn không nghe máy.

***

Thu Tân ngồi trong sảnh đợi xe ở bến xe phía Đông, vừa nãy khi đi ra bệnh viện nhân dân, vừa ra đầu ngõ cô may mắn bắt được một chiếc

taxi.

Cô nói với tài xế là muốn đến bến xe, tài xế đã lớn tuổi, nhìn qua rất hiền lành, nhưng giọng phổ thông của ông ta không đúng tiêu chuẩn, bô bô nói với cô một chuỗi địa chỉ, sau đó liền chở cô đến bến xe.

Lúc Thư Tân xuống xe thì không phát hiện có gì khác thường, đến khi vào bến mua vé cô mới phát hiện đây là bến xe phía Đông.

Bến xe phía Đông cũng có xe buýt về thành phố, nhưng ít chuyến hơn so với bến xe phía Tây, chuyến cuối là vào lúc 8 giờ, còn chuyến cuối bến xe phía Tây là lúc 6 rưỡi, bây giờ quay lại thì không kịp nữa, Thư Tân đành mua vé ở bến xe phía Đông lúc 8 giờ.

Lúc mua vé có người chen ngang, người này không cẩn thận giẫm lên giày Thư Tân, vì để hợp với áo lông trắng và quần bò nêm hôm nay cô cố ý chọn một đôi giày cao gót màu nude, giày không tốt lắm, vừa bị giẫm một cái đã đứt dây.

Thư Tân ngẩng đầu nhìn người giẫm giày cô kia, ánh mắt của đối phương còn hung dữ hơn cả cô. Thư Tân không muốn gây chuyện, mua xong vé thì trở lại chỗ ngồi, chuyện còn lại chỉ là chờ đợi thôi.

Sau cuộc cãi vã, lòng Thư Tân tê dại, ngồi yên một lúc, cô lấy tài liệu giảng dạy ra đọc, nhưng nhìn một lúc lâu cũng không đọc nổi chữ nào. Cô vô thức cúi đầu chỉnh áo lông mới phát hiện góc áo có dính một vết bơ nhỏ, vị của bơ là vị mà cô đặc biệt chọn ở cửa hàng, vì Vũ Minh không thích ăn ngọt nên cô cố ý chọn loại ít ngọt. Bây giờ nhìn thấy lại chỉ cảm thấy chướng mắt và đầy mỉa mai.

Cô lấy giấy ăn ra lau. Trời tối dần, một đợt hành khách đi xếp hàng rời đi, trên ghế đối diện có mấy người đàn ông cao to mập mạp, mặc dù ngồi ở khu vực cấm hút thuốc nhưng bọn họ vẫn hút không kiêng dè gì, ánh mắt rơi trên người cô, mang theo hàm ý đánh giá rõ ràng.

Thư Tần quyết định đứng lên thật nhanh, khập khiễng đi tới khu đợi xe khác đông đúc hơn. Ở chỗ đó có một nhóm người ngồi, già trẻ lớn bé đều có, đa phần là tới đây du lịch, bầu không khí rất vui vẻ, hoặc chia sẻ đồ ăn cho nhau, hoặc nói chuyện về phong cảnh gần đây.

Thư Tần ngồi vào giữa bọn họ.

Mấy phút sau, cô chú ý nghe nội dung người một nhà này nói chuyện, sau khi xác định là bọn họ đi cùng một chuyến xe với mình thì yên lòng hơn.

Cô nghĩ, nếu như không phải đến tìm Vũ Minh thì có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ tới nơi này một mình.

Đúng lúc cô đang ngẩn người thì mấy người đàn ông cao lớn nãy cũng đi đến đây, ngồi xuống phía đối diện.

Đã hơn bảy giờ, gần đến thời gian soát vé, Thư Tần đề phòng liếc nhìn chỗ đối diện. Đột nhiên cảm giác chỗ vừa nãy bị giẫm hơi đau, cô cúi đầu chậm rãi xoa bóp mắt cá chân. Đúng lúc này điện thoại di động vang lên lần thứ hai, cô nhìn màn hình, đang do dự có nên tắt máy hay không thì cô nghe thấy tiếng bước chân của một người đàn ông đi về phía bên này.

Là tiếng bước chân cô rất quen thuộc, bước đi rất nhanh, bước chân cũng lớn.

Cô không muôn ngẩng đầu, vẫn nhìn chằm chằm xuống mặt đất, người đàn ông đó đi tới trước mặt cô, tựa như anh đã đi một quãng đường rất xa đến đây. Đến anh tới gần hơn, Thư Tần nghe thấy tiếng thở gấp của anh. Sau đó Vũ Minh từ từ ngồi xổm xuống bên cạnh cô, như phát hiện vết thương của cô, anh liền nắm lấy mắt cá chân của Thư Tần.

Chương 79

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

Quãng thời gian quen cô, Vũ Minh đã có thể hiểu được tính cách của Thư Tân, anh biết một khi cô quyết định phải đi thì nhất quyết không chịu quay đầu.

Điều duy nhất anh có thể xác định chính là Thư Tân không đến bến xe phía Tây đi chuyến xe cuối cùng, mà đường đi từ huyện Thanh Bình về đến thành phố chỉ có một ga tàu hỏa và hai tuyến xe khách.

Anh đi đến ga tàu hỏa gần nhất, vừa hỏi mới biết nhà ga này đang được tu sửa, mấy tuyến đường đã dừng hoạt động từ đầu năm rồi.

Đã như vậy thì chỉ có một nơi chưa tìm thõi, Vũ Minh rời khỏi ga tàu, đi thẳng đến bến xe phía Đông.

Bóng mờ hoàng hôn chậm rãi bao phủ bầu trời của thị trấn này, từng chiếc đèn đường chiếu rọi hai bên đường, Vũ Minh tăng tốc xe, nhớ đến buổi chiều từ rất nhiều năm trước anh mất mẹ, cảm giác sợ hãi như vây xâm chiếm trái tim anh.

Thị trấn nghèo nàn lạc hậu, đường phố buổi tối tiêu điều, giữa hai bến xe phải đi hết cả huyện, nỗi sầu lo của Vũ Minh tăng lên theo thời gian trôi qua, anh càng ngày càng nóng ruột.

Anh gọi điện thoại cho Thư Tân nhưng cô vẫn không chịu nghe máy.

Khi Vũ Minh chạy tới bến xe phía Đông thì chỉ cách chuyến xe cuối cùng mười mấy phút, sắp sửa soát vé rồi, trời cũng đã tối mịt, anh mua vé chạy tới sảnh đợi xe.

Bến xe phía Đông lớn gấp đôi bến xe phía Tây, sảnh đợi xe rộng bao la, hành khách đi qua đi lại. Vũ Minh cố gắng tìm trong đám người, đi tìm từng hàng ghế ngồi, sự hoảng loạn và hụt hẫng dần tăng lên.

Đi tới nơi soát vé cuối cùng, anh nhìn thấy một đám hành khách, sau đó trong đám người ấy, anh nhìn thấy người con gái quen thuộc kia, cô ngồi trong đám người, yên tĩnh như thường ngày.

Xung quanh náo nhiệt càng làm nổi bật lên sự cô đơn của cô, anh nhớ tới cảnh cô xách túi lớn túi nhỏ tới, lòng Vũ Minh như bị ai kéo mạnh, cực kỳ khổ sở.

Không thể đợi thêm một phút nào nữa, anh nóng vội đi về phía cô.

Lúc chuẩn bị đến bên cạnh Thư Tân thì cô đột nhiên khom người xuống.

Vũ Minh cứ tưởng rằng cô muốn tìm đồ, lại gần nhìn mới phát hiện cô đang xoa mắt cá chân, giày cao gót vẫn ở trên chân nhưng gót giày đã gãy rồi.

Khóe mắt cô hình như phát hiện sự có mặt của anh, động tác xoa bóp hơi dừng lại, Vũ Minh im lặng đi tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống, dùng tay kiểm tra vết thương cho cô, sau đó ngẩng đầu lên nhìn vào mắt cô.

Thư Tân lạnh nhạt nhìn anh, khóe miệng hơi nhếch lên.

Sắc mặt anh rất kém, nhìn cô một lúc, cuối cùng anh mở miệng: "Xin lỗi."

Giọng nói của anh khác lúc trước, Thư Tân đột nhiên cảm thấy sống mũi cay xè, chính là người này, một tiếng trước còn ném bao nhiêu yêu thương của cô cho anh và cả bánh gato vào thùng rác.

Cô dùng sức đẩy tay anh ra, thấp giọng nói: "Em không muốn nhìn thấy anh, anh đi đi."

Lần này Vũ Minh cực kỳ kiên trì: "Nếu như bây giờ em ngồi xe về thì lúc đến nơi cũng đã ba giờ sáng, không an toàn chút nào. Nếu để bố em tới đón em thì cả đêm chú ấy cũng không được nghỉ ngơi. Vì vậy nếu muốn về thì để ngày mai anh đưa em về."

Thư Tân nhìn sang phía đối diện, từ khi Vũ Minh đến thì mấy người đàn ông kia không tiếp tục quan sát cô nữa, nhưng cảm giác bị mấy người này rình mò vẫn còn đây. Xung quanh đã có người nhìn sang bên này, chỉ cần là người có chút kinh nghiệm thì đều nhìn ra họ là một đôi tình nhân đang giận dỗi.

Chỉ cần hai người tiếp tục giằng co thì đám người xung quanh nhất định sẽ coi hai người là tiêu điểm. Trong lòng Thư Tân vừa chua xót vừa oán hận, chưa bao giờ cảm thấy Vũ Minh đáng ghét như vậy.

Bên kia bắt đầu soát vé, cô ra sức hạ quyết tâm, xoay người cầm lấy túi, ba giờ sáng thì ba giờ sáng, lần này cô quá xúc động, hiện tại thứ hai người cần nhất chính là bình tĩnh, cô không chấp nhận bất cứ sự hòa giải nào.

Vũ Minh nhìn ra ý định của cô, nắm chặt tay cô: "Em đến đây, anh rất vui vẻ, từ khi đến nơi này, không một ngày nào anh không nhớ em, anh không nên chà đạp sự sắp xếp của em, không nên phụ nỗi khổ tâm của em, chuyện hôm nay đều là lỗi của anh."

Thư Tân nhìn sang một bên, nước mắt kìm nép quá lâu cuối cùng cũng chảy xuống, cô lập tức giơ tay lau đi, tên khốn kiếp này không đáng để cô khổ sở.

Vũ Minh cúi đầu, giúp cô đi giày rồi đỡ cô lên: "Em theo anh về trước đi, anh thật sự xin lỗi em."

"Em nói rồi, em không chấp nhận lời xin lỗi của anh, em về thành phố trước, chúng ta bình tĩnh mấy ngày đã."

Hầu hết của Vũ Minh trượt lén trượt xuống, thấy thái độ cô vẫn cố chấp như trước, anh quay mặt sang bên cạnh, đột nhiên nói: "Thứ anh muốn ném đi không phải là bánh gato mừng sinh nhật của em, mà là..."

Giọng nói của anh nghẹn ngào, Thư Tân kinh ngạc nhìn anh, trái tim cũng như mềm nhũn ra.

***

Đến tận khi trở lại ký túc xá, hai người vẫn không nói chuyện.

Vũ Minh cẩn thận sắp xếp hành lý của cô, anh bật đèn rồi ngồi xổm xuống kiểm tra chân cô, cũng may không sưng đỏ.

Thư Tân thu chân về, đổi dép lê mình mang đến, trong phòng có một chiếc giường tầng.

Cô liếc Vũ Minh, tự nhủ với bản thân, mình chỉ tá túc ở đây một đêm thôi, sáng mai sẽ lập tức rời đi.

Chương 80

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

Vũ Minh ngồi một bên giường im lặng nhìn Thư Tân.

Ngoài cửa sổ trời đã tối đen, trên đỉnh đầu có một bóng đèn huỳnh quang chiếu sáng. Bình thường anh ghét căn phòng này quá nhỏ, nhưng bây giờ lại vui mừng vì không gian chật hẹp này, khoảng cách giữa hai người gần như vậy, chỉ cần ngẩng đầu hay xoay người là có thể nhìn thấy đối phương.

Anh đi tới phía sau Thư Tân, muốn ôm vai cô nhưng cô lập tức tránh sự đụng chạm của anh, tay rơi vào khoảng không, ánh mắt anh nhìn theo hành động của cô.

Thư Tân biết anh đang nhìn mình, ngoài mặt thì cô thu gọn balo nhưng trong lòng lại hết sức mâu thuẫn. Vừa nãy lúc ở bến xe, cô nhìn thấy rõ ràng biểu cảm của Vũ Minh, một người kiêu ngạo như vậy, nếu như không phải bị chạm vào nỗi giày vò sâu nhất trong lòng thì làm sao đôi mắt anh có thể đỏ lên như vậy.

Hiện tại cô đang lâm vào tình huống tiến thoái lưỡng nan, tha thứ cho anh nhưng hành động của anh chà đạp giới hạn của cô. Không tha thứ cho anh nhưng từ đáy lòng cô lại thông cảm cho nỗi khổ tâm của anh.

Cô không tham dự vào quá khứ của Vũ Minh, cô chỉ biết là anh không thích nhắc đến những chuyện như thế này nên mỗi lần chuẩn bị chạm đến đề tài này cô đều cố ý lảng tránh. Vũ Minh không nói, cô cũng chưa bao giờ

hỏi. Thậm chí ngay cả chuyện vì sao anh lại cố chấp với hạng mục "Những cơn đau trong ung thư" như vậy, cô cũng chỉ có thể tự mình suy đoán.

Nguyên nhân chính là như vậy, Thư Tân cảm thấy giữa mình và Vũ Minh vĩnh viễn có một lớp màng không thể nhìn thấy ngăn cách. Có thể một lần xung đột không nói lên điều gì, nhưng về sau này, khi tình yêu và sự sùng bái đã bị năm tháng mài mòn, cô không thể liên tục tha thứ cho anh như vậy.

Hốc mắt của cô lại đỏ, lần này không phải vì khó chịu mà là vì hoang mang.

Cô vĩnh viễn không hối hận khi đã trao tình yêu của mình cho người đàn ông trước mặt, nhưng đây là lần đầu tiên trong mối tình này, cô nhận ra được sự bất lực.

Vũ Minh cố gắng phá vỡ sự im lặng, anh biết điều Thư Tân muốn là một lần thảng thắn nói chuyện, hoặc chí ít cũng là lời xin lỗi chân thành, nhưng nếu chỉ như vậy thì anh luôn cảm giác mình nợ cô.

Bởi vì có vài thứ đã đè xuống đáy lòng quá nhiều năm, từ lâu đã đông lại thành một cục sắt nặng nề, anh quật cường giữ yên lặng chỉ vì không muốn đối mặt với sự xấu xí của bản thân năm đó. Và cuộc cãi vã này như một cái xéng sắc bén, rốt cuộc cũng có dấu hiệu cạy mở nó ra.

Anh đứng sững người hồi lâu, lâu đến mức cảm giác như chìm xuống đáy biển sâu vô tận, anh bắt buộc phải mở lớn miệng để hô hấp mới có thể duy trì sự bình tĩnh.

Vũ Minh khó thở kéo cổ áo, anh liếc mắt về phía giường, chợt trông thấy một chiếc hộp.

Thư Tân vội vàng muốn cướp lại nhưng bị Vũ Minh nhanh hơn một bước lấy được.

Anh mở ra xem, là một chiếc caravat. Trên mặt caravat có một tấm thiệp nhỏ viết tay: Thư Tân yêu Vũ Minh.

Bởi vì biết anh kiêng kị đề tài "sinh nhật" nên ngay cả một câu "Sinh nhật vui vẻ" cô cũng không viết.

Tâm măt của Vũ Minh dừng ở caravat, lòng ngực như có gì đó nghẹn lại, hắn là cô gái này quá dịu dàng lương thiện thì mới có thể cân nhắc đến chi tiết nhỏ như vậy.

Ân tượng về sinh nhật lần cuối cùng chính là hình ảnh một người mẹ sắp lìa đời để lại cho đứa con trai sự yêu thương vô bờ bến. Còn lần này là người con gái anh yêu đã dùng phương thức “ngờ nghêch” như vậy để chúc mừng sinh nhật anh.

Mặc dù anh chẳng có máu mủ ruột thịt gì với Thư Tân nhưng bản thân anh nảy sinh cảm giác cuộc đời “chỉ có mình cô ấy”. Trong mối tình này, vốn dĩ anh muốn dành cho Thư Tân những gì tốt đẹp nhất, có một số việc, người không vượt qua được là anh, một mình anh gánh vác tất cả là được rồi.

Thế nhưng có lẽ anh đã sai rồi, thứ Thư Tân tình nguyện chia sẻ với anh không chỉ là những vinh quang của anh, và cũng không hề muốn trong những thời khắc như thế này mà đẩy cô ra xa.

Anh đi tới phía sau Thư Tân, lần này anh mặc cho cô giãy giụa, kéo cô đến trước ngực mình, ôm thật chặt.

Thư Tân muốn vùng ra nhưng Vũ Minh ôm rất chặt, ngay cả hít thở cô cũng cảm thấy khó khăn.

Thư Tân thấp giọng nói: "Buông em ra."

"Không buông." Vũ Minh trả lời rất kiên định.

Anh thấp giọng: "Anh sẽ kể cho em chuyện năm ấy." Đิ một mình lâu như vậy, anh thật sự mệt mỏi rồi.

Giọng nói của anh xoay quanh đỉnh đầu Thư Tân, trầm thấp, khàn đặc, uể oải.

Thư Tân bị ảnh hưởng bởi một loại cảm xúc không tên, chậm rãi dừng việc giãy giụa lại.

Vũ Minh bình tĩnh nói: "Mười mấy năm trước, có một cậu bé rất không hiểu chuyện..."

Việc không quen dốc bầu tâm sự giống như dùng một chiếc chìa khóa bị gỉ mờ cửa, phải dùng hết sức lực mới có thể di chuyển chiếc chìa khóa.

Thư Tân nhận ra ẩn sâu trong giọng nói bình tĩnh của Vũ Minh là bao nhiêu đau khổ và cay đắng cuồn cuộn, cảm giác đau lòng nhanh chóng lấn át sự tò mò và tâm trạng tức giận. Nếu vạch trần khúc mắc sẽ khiến Vũ Minh khổ sở như vậy, cô thà rằng không nghe nữa.

Cô ngắt lời anh: "Vũ Minh."

Vũ Minh vẫn cố chấp: "Cậu bé ấy là con mọt. Tuy rằng công việc của bố và mẹ đều rất bận, ít khi ở nhà với cậu bé nhưng cuộc sống của cậu bé vẫn hết sức hạnh phúc. Có thể chính vì quá hạnh phúc nên cậu bé đã sinh ra đầy tật xấu. Lúc đó công ty của bố cậu bé chuẩn bị đưa ra thị trường, mẹ đã trình bày đề tài và chuẩn bị tranh thủ cơ hội thăng chức ở bệnh viện, cậu bé phát hiện ra bố mẹ không có nhiều thời gian để quản lý mình nên bắt đầu học được cách buông thả bản thân. Dưới ảnh hưởng của mấy người bạn bè hàng xóm xấu, cậu trốn học, đánh nhau, cả đêm chơi game ở quán net. Không bao lâu sau mẹ cậu phát hiện ra sự thay đổi của con trai mình thì lo

lắng vô cùng, mặc dù công việc của bà rất bận nhưng bà vẫn nghĩ mọi cách để quan tâm đến con trai, ban ngày đến đón con trai tan học, buổi tối thì giám sát việc cậu làm bài, có mấy lần vì cậu bé trốn học mà bà còn từng cấm đoán con trai.

Một khi tư tưởng đã buông thả thì rất khó thu lại được. Trong thế giới của cậu bé lúc đó, "chơi" thú vị hơn việc học rất nhiều, nhưng bởi vì sự ngăn cản của mẹ, cậu bé như bị trói tay trói chân, hoạt động cũng bị hạn chế nhiều hơn. Thêm vào đó, vì sự trách phạt của mẹ mà mâu thuẫn giữa hai mẹ con càng tăng, cho tới một khoảng thời gian, cậu bé chỉ cần nghe thấy giọng mẹ liền khó chịu."

Giọng nói của Vũ Minh càng ngày càng khàn đặc, cổ họng Thư Tân đắng ngắt.

"So với điều này thì bố cậu bé dịu dàng hơn mẹ cậu nhiều, công việc của bố vốn rất bận, thường xuyên phải đi công tác, ông đã từng tới trường học để giải quyết vấn đề của con trai nhưng biểu hiện của bố rất kiên trì, khi giải quyết với con trai sẽ không kịch liệt như mẹ. Hình tượng người bố trong lòng cậu bé rất lớn, trên TV hay trên Internet, khắp nơi đều có thể nhìn thấy lịch sử bố gây dựng sự nghiệp, cậu biết bố là một thương nhân thành công, còn coi bố là thần tượng trong một thời gian rất dài."

"Sau đó có người nói cậu có phụ nữ ở bên ngoài, cậu bé còn khịt mũi coi thường. Bởi vì từ đầu đến cuối bố đều rất tôn trọng và dịu dàng với mẹ, chỉ cần bố có thời gian thì nhất định sẽ ở nhà với mẹ. Mãi đến tận khi vấn đề ly hôn được đưa ra, bố đều không có biểu hiện gì khác thường. Ban đêm cậu bé nhiều lần nghe được những cuộc cãi vã của bố mẹ, bọn họ cãi nhau rất kịch liệt. Bố thề thốt phủ nhận việc gấp bồ nhí ở ngoài, mẹ lại nói rằng bà từng nhìn thấy bố hẹn hò với một cô giáo trung học."

"Vì tâm trạng của mẹ càng ngày càng thay đổi, sau đó bố dứt khoát chuyển đến công ty ở, cậu bé cảm nhận được sự đau khổ của mẹ nên cũng bớt ngỗ nghịch hơn trước. Cậu từng lén lút theo dõi bố, nhưng mặc kệ cậu có đi bao nhiêu lần cũng không thể nhìn thấy bên cạnh bố có người phụ nữ

khác. Cậu bé bắt đầu tin tưởng lời giải thích "tính cách không hợp" của bố, có thể bởi vì mẹ nghi ngờ và phỏng đoán vô căn cứ nên quan hệ vợ chồng mới trở nên tồi tệ như vậy, giống như những lúc mẹ dạy dỗ cậu vậy, có lúc nghiêm khắc đến nỗi không có tình người."

"Bố và mẹ ly thân được ba tháng, vì mẹ không đồng ý ly hôn nên bố chính thức mời luật sư ra tòa thỏa thuận. Một mặt mẹ vừa bận rộn công việc vừa chăm sóc con trai, mặt khác vẫn cố chấp tìm chứng cứ bố ngoại tình. Sau đó bố dùng tất cả mối quan hệ, cuối cùng cũng được phán quyết ly hôn, buổi tối hôm đó tâm trạng của mẹ cực kỳ tệ, điều duy nhất đáng mừng chính là cuối cùng con trai được tòa án xử đế cho bà nuôi."

Cuồng họng Vũ Minh như có thứ gì đó mắc kẹt, anh nghẹn lại, hít một hơi thật sâu.

Thư Tân hoàn toàn chìm đắm trong chuyện xưa này, cô sợ ngắt mạch của anh nên hô hấp cũng cẩn thận từng li từng tí một.

Không gian yên lặng, đồng hồ cũ kỹ trên bàn vẫn kêu tích tắc, nhưng nó là máy móc, không đủ để ảnh hưởng đến suy nghĩ của Vũ Minh.

Không biết qua bao lâu, Vũ Minh mới mở miệng lần nữa: "Trong toàn bộ quá trình ly hôn, mẹ không hề đề cập đến chuyện sai lầm của bố trước mặt cậu bé. Cậu bé đau lòng thay cho mẹ nhưng không biết có nên hận bố không, ví dụ như bố cũng không phản bội mẹ, chỉ vì tính cách không hợp nên mới đưa ra yêu cầu ly hôn, vậy thì có nên lên án đạo đức của bố không. Sau khi ly hôn, mẹ và con trai vẫn ở lại căn nhà lúc đầu, mẹ vượt qua được những tháng ngày giày vò nhất, chậm rãi tĩnh táo lại, bà hiểu được cách điều chỉnh tâm trạng của bản thân, dù công việc có bận rộn đi nữa thì vẫn sẽ tỉ mỉ chăm sóc cuộc sống của con trai. Bề ngoài cuộc sống của hai mẹ con không có gì thay đổi, nhưng bởi vì ở trường học cậu bé thường hay tiếp xúc với nhóm bạn xấu nên chẳng bao lâu sau liền chứng nào tật nấy, lần này vì sắp đến lúc thi cấp ba nên mẹ càng nghiêm khắc với cậu hơn trước."

"Cậu bé dần dần cảm thấy cuộc sống của mẹ chỉ xoay quanh hai điểm là công việc ở bệnh viện và việc học hành của cậu, hơn nữa bởi vì tính cách của mẹ ít nhiều có thay đổi nên bầu không khí trong nhà trở nên rất u ám. Chỉ vì chuyện học hành mà mẹ liên tục mắng cậu, ở nhà giống như trong nhà tù vậy. Từ khi ly hôn, mẹ ít cười hǎn, cậu bé rất nhớ người mẹ thích cười trước đây, nhớ cuộc sống gia đình êm ám trước kia. Có lúc cậu cảm thấy trong lòng khó chịu đến phát điên, thà rằng chạy ra ngoài chơi hoặc đến nhà anh em tốt chơi game chứ cũng không chịu về nhà với mẹ."

"Khó khăn lắm mới qua kỳ thi cấp ba, cậu bé miễn cưỡng thi đỗ một trường cấp ba bình thường, cậu tự cho là báo cáo kết quả như thế là ôn nên càng chơi bời nhiều hơn trong kỳ nghỉ hè. Một khoảng thời gian rất dài sau đó, cậu bé không thể nào ngừng suy nghĩ, rốt cuộc những buổi tối năm ấy khi mẹ về nhà, một mình chờ đợi là loại cô đơn đến nhường nào."

"Tính cách mẹ không chỉ càng ngày càng u sầu mà hành vi cũng ngày càng kỳ lạ hơn. Bà mua quần áo cho con trai, mua giày, một năm bốn mùa, từ mồng đến dày, mỗi lần đều mua số lượng đủ cho mấy năm liền. Có một lần sắp khai giảng, cậu bé đến nhà bạn chơi, vì chơi game mà quên mất chuyện buổi tối có gia sư đến nhà dạy học thêm, chờ đến khi cậu về nhà thì gia sư đã bỏ về từ lâu rồi. Không biết vì sao mà ngày hôm đó tâm trạng của mẹ cũng rất kém, bà tát cậu bé một cái ngay tại chỗ."

Vũ Minh chậm rãi cúi đầu, đó là lần đầu tiên mẹ đánh anh, lúc đó anh cao hơn mẹ nửa cái đầu, đứng thẳng tắp ăn trọn cái tát này, anh vĩnh viễn nhớ được cảm giác một bên mặt vừa tê vừa đau, lỗ tai ống ống như không nghe được nữa, lúc đó anh chỉ cảm thấy mẹ xuống tay quá nặng, bây giờ lại hận vì sao lúc đó mẹ ra tay quá nhẹ.

Anh nuốt sự mặn chát nơi đầu lưỡi, nói tiếp: "Mẹ nói với cậu bé: Nếu như ngay cả bà cũng mất rồi thì sau này ai sẽ quản lý cậu đây. Cậu bé cảm thấy không thể nói lý với mẹ, cãi nhau với bà một trận. Vì lần mâu thuẫn này mà mối quan hệ mẹ con vất vả lắm mới dịu xuống lại căng thẳng. Ngay trước khi nhập học, mẹ đột nhiên nói với cậu bé tháng sau bà phải đi công tác, muốn tổ chức sinh nhật sớm cho cậu bé, vì vẫn còn ghim cái tát kia nên cậu bé chẳng coi chuyện này là to tát, tối hôm đó còn đi ra ngoài chơi game

với bạn học. Bởi vì bắt đầu cuộc sống cấp ba nên mẹ quản lý cậu càng nghiêm, cậu cảm thấy quá lầm rồi, cả đêm không thèm nghe điện thoại của mẹ, sau đó điện thoại di động của cậu hết pin, sáng ngày hôm sau mới về nhà."

Vũ Minh nói tới đây, như chạm đến đoạn xúc động khó vượt qua nhất, đột nhiên anh đẩy Thư Tân ra, bước nhanh tới một bên. Thư Tân nghe được âm thanh run rẩy của anh, vết sẹo đóng vảy bị cạy ra, vết thương đầm đìa máu hé lộ, cuối cùng thời khắc này cũng tới, cô run rẩy hỏi bản thân, có phải cả cô và anh đều chưa chuẩn bị kỹ càng không.

Nghĩ tới đây cô rất khó chịu, bước chân giống như không hề có chút sức lực nào, chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn anh.

Một lát sau Vũ Minh mới nói tiếp: "Về đến nhà, cậu bé phát hiện trên bàn ăn bày một chiếc bánh sinh nhật, đã đặt ở đây cả một buổi tối, bơ đều đã tan hết, mẹ không có nhà, bởi vì..."

Thư Tân run sợ lắng nghe, cuối cùng cô không nhịn nổi, đi tới phía sau Vũ Minh ôm lấy anh. Không bao lâu sau cô đột nhiên cảm thấy có gì đó chảy xuống mu bàn tay, ẩm ướt, trong lòng cô chấn động, cuồng quíng ngang đầu.

Vũ Minh đứng đó, rõ ràng anh đã cực kỳ cố gắng kiềm chế, nhịn rồi lại nhịn, nhưng lưng anh vẫn như bị người ta ra sức đánh. Một lúc sau anh trượt người, ngồi xổm xuống bật khóc: "Có kết quả về căn bệnh ung thư vú của bà, sự phát triển của khối u nhanh hơn so với dự kiến, cho nên bà muốn tổ chức sinh nhật cho con trai trước khi nhập viện, bà đợi con trai cả một buổi tối, nhưng con trai lại không thể đáp ứng nổi mong muốn nhỏ nhoi này của bà."

Chương 81

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

Nước mắt Thư Tân tràn mi.

Dù cho thời gian đã qua đi nhiều năm, nhưng sự tự trách và hối hận của Vũ Minh vẫn mãnh liệt như thế, cô nóng lòng muốn san sẻ nỗi đau đớn của anh, chỉ có thể ôm chặt anh từ phía sau, nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp an ủi khác. Vào những thời khắc như thế này mới thấy ngôn ngữ bất lực biết bao, nếu nói "nỗi đau như cắt da cắt thịt" thì đương nhiên chỉ có người trong cuộc mới có thể thấu hiểu được.

Vũ Minh chưa bao giờ kể hết mọi chuyện với người khác, một khi mạch nước tình cảm đã mở ra thì cả người đều chìm sâu trong đó, không thể ra được.

Thư Tân yên lặng làm bạn với anh, thời gian lặng lẽ chảy xuôi, mới có mười mấy phút mà tựa như đã qua nửa đời người, những tâm trạng nghẹn lại quá lâu cuối cùng cũng nói hết ra, Vũ Minh mở miệng, giọng nói vẫn khàn khàn như trước nhưng tâm trạng đã không còn kích động.

"Mẹ anh vì chuyện của bố mà cả năm cũng không để ý đến sự thay đổi của cơ thể. Hằng năm bệnh viện đều có chương trình kiểm tra sức khỏe định kỳ cho nhân viên, có thể khi ấy mẹ bận vụ ra tòa ly hôn nên bỏ lỡ việc kiểm tra, đến lúc phát hiện mình có khối u ở ngực thì đã qua mất thời kỳ điều trị tốt nhất. Trong thời gian điều trị ung thư vú kháng thể âm tính ba lần, bệnh lý đặc biệt nên không có phương án trị liệu tốt nhất. Tuy rằng mẹ anh không chịu chấp nhận sự thật nhưng cũng biết loại ung thư này phát

triển cực kỳ nhanh, trước khi nằm viện chuyện gì có thể sắp xếp bà đều chuẩn bị ổn thỏa rồi."

Sự đau khổ và hối hận dồn nén, anh đứng dậy ngồi ở mép giường, ngón tay xen vào giữa tóc.

Bởi vì đã in sâu vào ký ức nên từng chi tiết nhỏ đã qua đều rõ ràng ngay trước mắt: anh thở hổn hộc chạy đến phòng bệnh, liếc mắt nhìn thấy mẹ nằm trên giường bệnh; khi còn bé anh thường đến bệnh viện tìm mẹ, trong trí nhớ đều là mẹ mặc áo blouse trắng trị liệu cho bệnh nhân, còn lúc này, bản thân bà lại nằm trên giường.

Chủ nhiệm khoa nói với mẹ rất nhiều vấn đề chuyên ngành anh nghe không hiểu, nhưng anh hiểu một chuyện: Mẹ bị bệnh, hơn nữa căn bệnh ấy rất nghiêm trọng.

Anh như kẻ ngốc đứng trước giường bệnh của mẹ, trong lòng rất sợ hãi, nhớ đến tối hôm qua mẹ uổng công chờ đợi, lúc này mới nhận ra mình khôn nạn thế nào.

"Mẹ sợ anh đau buồn nên không nói gì, chỉ bảo anh bà phải cố gắng trị bệnh, còn anh đã lớn rồi, trong thời gian bà trị bệnh phải biết tự chăm sóc cho mình. Anh đồng ý với mẹ, anh nói sau này sẽ nghe lời mẹ, chỉ cần mẹ có thể khỏe lại."

"Mẹ anh mỉm cười nhưng cười xong, bà lại bắt đầu khóc. Đó là lần đầu tiên mẹ anh khóc trước mặt con trai, lúc ly hôn, cho dù đau khổ đến mức nào bà cũng chưa từng bộc lộ trước mặt anh. Lần này bà ôm anh khóc rất lâu, anh cũng khóc, anh khấn cầu trong lòng, mẹ anh là người tốt, cả đời chưa từng làm chuyện gì xấu, có thể đừng đối xử với bà như vậy được không."

Thư Tần giơ tay lau nước mắt rơi xuống một bên má, Vũ Minh nhìn mặt đất, khuôn mặt vẫn không hề bộc lộ cảm xúc bởi anh vẫn đang chìm sâu

vào hồi úc, đôi mắt sâu thăm thẳm. Nhớ tới khi đó, anh chỉ hy vọng đây chỉ là một giấc mơ, tinh lại sức khỏe của mẹ vẫn khỏe mạnh, cả nhà vẫn hòa thuận như vậy. Nhưng đến khi anh mở mắt ra, mẹ vẫn đang nằm trên giường bệnh. Anh ra ngoài gọi điện thoại cho bố, thời điểm như thế này bố không thể không có mặt.

Anh nhớ rõ sau khi bố nghe điện thoại, ông im lặng rất lâu, sau đó trả lời với anh là đang đi công tác, không về kịp trong ngày, sau khi trở về ông nhất định sẽ đến bệnh viện ngay. Đêm đó đồng nghiệp của mẹ đến thăm bà, anh ngồi chờ ngoài. Anh nghe bọn họ bàn tán với nhau, nghe nói có người bắt gặp bố anh ở Hong Kong mua nhẫn kim cương cho một người phụ nữ, xem ra sắp chuẩn bị kết hôn rồi, người phụ nữ đó chính là cô giáo trung học mẹ từng gặp.

Nghĩ tới đây Vũ Minh cười mỉ mai: "Sau đó bằng chứng về việc bố anh ngoại tình đã hoàn toàn sáng tỏ, anh nghĩ chuyện bố ly hôn với mẹ, nghĩ đến bệnh tình của mẹ, trong lòng vừa thấy khó chịu vừa thấy đau khổ. Ngày thứ hai mẹ anh nằm viện thì bố có đến thăm bà, ông ta nói rằng nghe được tin mẹ đỗ bệnh cũng cảm thấy rất khó chịu. Bố ngồi nói chuyện với mẹ bên giường bệnh rất lâu, phần lớn bọn họ đều nói chuyện về anh."

"Cứ cách ngày ông ta lại đến thăm mẹ, cũng thuê người có chuyên môn chăm sóc bà, nhưng cách điều trị bệnh của mẹ anh không có hiệu quả, chỉ hai tháng ngắn ngủi mà tế bào ung thư đã lan rộng. Ông ta nhận thấy tình hình của mẹ ngày càng tệ, rốt cuộc ông ta cũng nhắc đến chuyện chuẩn bị di dân, ông bà ngoại của anh đều đã qua đời từ hai năm trước, cân nhắc đến khả năng sau này mẹ không thể nào chăm sóc anh nữa nên ông ta muốn làm thủ tục luôn cho anh. Tâm trạng của mẹ càng ngày càng tệ, bà nhìn trần nhà, bật khóc nức nở."

Vũ Minh nói đến đây, cắn chặt răng. Anh đã từng rất ngỗ nghịch, trốn học, đánh nhau, xăm hình, mẹ không cho anh làm gì, anh càng muốn làm; nhưng cho dù anh ghét mình đến mức nào vẫn không thể không hận bố vì khoảng thời gian này anh đã biết chuyện của bố với người phụ nữ kia. Anh đoán được bố đang làm thủ tục di dân với ai. Mẹ có thể không còn để ý đến chuyện này, chỉ là không nỡ rời xa con trai.

"Anh thấy mẹ khóc đau lòng đến vậy, không nhịn được nữa chạy xộc vào phòng bệnh chỉ thảng vào mặt ông ta nói hận ông, nói anh sẽ nhất quyết không rời xa mẹ, cả đời này anh không muốn nhìn thấy ông ta nữa."

"Mẹ lớn tiếng quát anh dừng lại, bố khuyên anh rất nhiều nhưng anh không muốn nghe dù chỉ một câu. Anh nói với ông ta đừng để anh gặp được người phụ nữ đáng ghê tởm kia, không có ông ta và người phụ nữ đó chắc chắn mẹ anh không mắc bệnh nặng như vậy. Ông ta nghe xong thì không nói gì nữa. Sau đó có rất nhiều chuyện anh không nhớ rõ, chỉ nhớ sức khỏe của mẹ anh càng ngày càng kém, mà cuối cùng anh cũng thuyết phục được mẹ bỏ suy nghĩ sẽ để anh đi."

Trong lòng Thư Tân quặn đau, làm sao không nhớ chứ, chỉ là anh không muốn nói thêm về bố mình thôi. Với tính cách của Vũ Minh mà nói, hai bố con nhất định đã xung đột nhiều lần, cho đến khi hoàn toàn cắt đứt, hiện tại điều khó nhất bây giờ chính là ngoại trừ hận bố, Vũ Minh còn căm hận chính bản thân anh.

"Khi ấy mỗi ngày bác Cố và dì Hoàng đều đến thăm mẹ anh, đặc biệt là dì Hoàng, bà luôn cảm thấy hoş hẹn với mẹ anh, bởi vì chính họ mai mối nên mẹ mới quen bố anh. Một ngày ba bữa của anh đều do bác Cố và dì Hoàng chăm sóc. Anh tan học liền chạy tới phòng bệnh của mẹ, có lúc ngồi làm bài tập với Cố Phi Vũ, làm xong liền đưa mẹ xem, đến buổi tối anh lại canh giấc ngủ cho mẹ. Lúc bắt đầu mẹ còn có thể kiểm tra bài tập của anh, sau đó bệnh của bà ngày càng nặng, chỉ có thể nhờ dì Hoàng kiểm tra hộ."

"Thời điểm đó Nhất Viện vẫn chưa có phòng Điều trị đau, tình trạng của mẹ anh ngày càng kém, khói u nhanh chóng di căn, muốn dùng những biện pháp giảm đau cao hơn nhất định phải có bác sĩ chuyên khoa gây mê túc trực bên giường, chính lúc ấy anh biết đến chủ nhiệm La. Khi đó ông ấy vẫn là một bác sĩ bậc trung, ông nghĩ vài biện pháp giảm đau nhưng đồng thời cũng làm tổn thương đến thần kinh liên sườn. Tuy nhiên lúc ấy điều kiện còn hạn chế, các biện pháp trị liệu rất truyền thống, lúc đầu còn có tác dụng nhưng sau đó thì đều vô dụng."

"Mỗi đêm anh rất sợ ngủ, bởi vì anh sợ sau khi tỉnh dậy sẽ không còn nhìn thấy mẹ nữa. Những lúc tình trạng của mẹ khá hơn một chút thì buổi tối sẽ nói chuyện với anh. Bà khen gần đây kết quả học tập của anh đã tốt hơn rồi hỏi sau này anh muốn làm gì? Lúc đó anh trả lời bà là chưa nghĩ tới, bà nói nếu không thì anh có muốn làm bác sĩ khoa nhũ hoặc bác sĩ điều trị ung thư không, anh lập tức đồng ý. Mẹ chỉ duy trì được chốc lát rồi cơn đau buốt lại ập đến, lúc ấy mẹ anh nói chẳng cần thứ gì chỉ cần hết đau là được, hỏi anh có thể suy nghĩ đến chuyên khoa này không."

"Anh lập tức trả lời "Được ạ!""

"Mẹ anh muốn con trai phải nhớ kỹ những lời bà đã nói, sau này không được phép làm đường lạc lối. Anh nhìn mẹ, trước đây bà rất đẹp, vậy mà hiện tại gầy đến mức không ra hình người, tóc rụng hết, cổ tay bà gầy tro xương, cảm giác chỉ cần đụng nhẹ cũng gãy làm đôi. Tối ngày hôm ấy bà rất khỏe, bà kể cho anh khá nhiều chuyện. Bỗng nhiên anh có linh cảm, rất sợ, anh quỳ bên giường mẹ, hứa với bà sau này sẽ không chọc tức bà nữa, cầu xin bà hãy cố gắng kiên trì, phải chứng kiến con trai mình thực hiện lời hứa."

"Mẹ anh đồng ý. Để tuân thủ lời hứa, bà không từ bỏ việc trị liệu, mấy lần cấp cứu đều có thể vượt qua. Ngày mẹ anh qua đời cơ thể hầu như đã biến dạng, ngực bụng đều bị phù thũng, bụng gồ lên thật cao, ý thức cũng mơ hồ. Đêm bà đi, tất cả máy móc đều được rút hết. Mẹ không nỡ xa anh, siết tay anh thật chặt. Anh nói với bà: Mẹ ơi, những lời mẹ nói con đều nhớ. Nếu mẹ cảm thấy khó chịu quá, vậy mẹ hãy đi đi. Đến lúc này bà mới buông tay anh."

Nói đến đây, Vũ Minh nghẹn ngào bật khóc, cũng không nói tiếp được nữa.

Hai mắt Thư Tân mờ đi vì nước mắt, trước khi lâm chung thử người mẹ mong nhớ nhất chính là cuộc sống tương lai của con trai, trong những năm

tháng dài đằng đẵng sau đó người đàn ông này vẫn cố gắng thực hiện lời hứa với mẹ mình năm ấy.

Cô khó có thể tưởng tượng được, Vũ Minh mới mười mấy tuổi, rốt cuộc có thể vượt qua khoảng thời gian đen tối ấy như thế nào. Bởi vì sự đau lòng khó có thể nói được thành lời, cô ôm lấy bờ vai anh, không cẩn thận làm nước mắt rơi trên vai anh, ướt đẫm một mảng.

Vũ Minh vẫn im lặng, cảm nhận được sự ấm ướt trên vai áo, anh giơ hai tay lên, dùng sức ôm chặt lấy cô. Những lời này anh đã chôn dưới đáy lòng rất nhiều năm, nói ra hết trong một lần tựa như mình anh phiêu bạt, lặn lội quãng đường rất dài cuối cùng cũng đã trông thấy bờ bên kia.

Có lẽ những cảm xúc dồn nén được trút ra hết một lần nên đêm đó Vũ Minh cảm thấy rất mệt. Trong lúc mơ màng, anh cảm nhận được bàn tay mềm mại của Thư Tân xoa nhẹ. Anh khẽ nhíu mày, trong tiềm thức nhận ra nơi cô đang chạm đến chính là hình xăm thời niên thiếu. Mỗi lần chạm vào hình xăm đó, anh lại nhớ đến mẹ, nỗi đau đớn ùa về; vậy mà lần này có lẽ đã buông xuồng được nên anh không chống cự, để mặc cho cô an ủi mình.

Sáng sớm khi Thư Tân tỉnh lại căn phòng đã sáng rõ. Cô lấy điện thoại ra xem, 10 giờ hơn. Tối qua Vũ Minh ôm cô ngủ ở giường tầng, giường hơi chật, Vũ Minh ngủ rất say nhưng cô vẫn miên man nghĩ về chuyện của anh nên trằn trọc rất lâu sau mới ngủ thiếp đi. Tỉnh giấc đã trễ thế này rồi, không biết Vũ Minh đi đâu. Cô ngồi dậy, đặt hai chân xuống giường mới phát hiện cuối giường có một đôi giày mới, còn trên bàn bày rất nhiều trái cây cô thích, tất cả đều lộ ra sự tinh tế.

Thư Tân định cầm giày lên xem thì có người xoay khóa cửa, cửa mở ra, Vũ Minh mang bữa sáng về.

Chương 82

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

Ánh mắt hai người giao nhau, Vũ Minh đóng cửa lại đi vào.

Thư Tần nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, cảm giác ngực như bị ép chặt, rất đau.

Vũ Minh đặt bữa sáng lên bàn, xoay người nhìn Thư Tần. Anh đi tới bên giường, ngồi xổm xuống, không nói lời nào cầm chiếc giày mới lên đi vào chân giúp cô.

Tầm mắt Thư Tần rơi xuống sống mũi cao thẳng của anh, nhớ tới hình ảnh khi giáo sư Lư còn trẻ, hai mẹ con giống nhau như vậy, cô lại muốn khóc nữa rồi.

Căn phòng rất yên tĩnh nhưng trong không khí tĩnh lặng ấy lại có một cảm giác thân thiết đến kỳ lạ, gắn kết chặt chẽ, không thể tách rời.

Nhiệt độ từ lòng bàn tay của Vũ Minh cao hơn so với khí lạnh trời thu rất nhiều, mắt cá chân Thư Tần nhanh chóng được anh nắm chặt, giống như được đặt trong chậu nước ấm.

Cô nhìn đôi giày mới, kiểu giày đế bằng màu trắng, chất liệu bằng da dê mềm mại, dù chưa đi nhưng cô biết sẽ rất êm chân.

Vũ Minh mang giày vào rồi mới ngẩng đầu nhìn Thư Tần: "Thử xem vừa không, không được thì anh đổi lại cho em."

Thư Tân dựa vai anh đứng lên, thong thả đi qua đi lại vài bước.

"Thế nào?"

Cô nhẹ nhàng ma sát gót chân xuống mặt đất, rất vừa vặn. Cô vâng một tiếng, "Cũng được ạ."

Vũ Minh im lặng nhìn cô một lúc rồi kéo cô đến trước ngực: "Em còn giận không?"

Thư Tân cúp mắt, trong lòng đã sớm tha thứ cho anh rồi, và đâu chỉ tha thứ, cô còn muốn nhảy lên ôm anh thật chặt. Tuy nhiên ngoại trừ tình yêu và sự đau lòng dành cho Vũ Minh, cô còn quan tâm đến cuộc sống sau này của hai người.

Tối hôm qua là lần đầu tiên bọn họ "thắng thắn nói chuyện", bây giờ giữa cô và Vũ Minh ngoại trừ tình yêu còn có một sự gắn kết vận mệnh, cô muốn hết lòng yêu anh, cũng hy vọng Vũ Minh sẽ yêu cô như vậy. Mặc dù tình yêu không chỉ là vấn đề của hai người nhưng đến cuối cùng cũng sẽ chỉ có hai người mà thôi. Từ trong ra ngoài Vũ Minh là người rất kiêu ngạo, thô lỗ nỗi đau chôn giấu nhiều năm nhưng anh cũng không muốn cô thương hại anh.

Chính vì anh muốn loại bỏ phiền nhiễu của những yếu tố khác nên sáng sớm đã ra ngoài mua đồ, anh dùng cách cơ bản của những người yêu nhau để làm hòa với cô.

Quả nhiên cô nghe thấy Vũ Minh nói: "Xin lỗi, hôm qua anh không nên vứt bánh sinh nhật em mang đến, những năm qua anh đều không tổ chức sinh nhật."

Anh khá lúng túng, Thư Tân cảm giác cổ họng đắng ngắt, không biết là vì bản thân hay vì Vũ Minh và mẹ anh.

"Chuyện lần này là anh không đúng, sau này nếu chúng ta cãi nhau..."

"Còn cãi nhau nữa ư?"

"Anh nói là nếu, cả hai chúng ta đều rất ngang bướng."

Cũng đúng... Thư Tân nghe anh nói tiếp.

"Nếu lại cãi nhau thì anh có thể thương lượng với em một việc được không?"

Thư Tân ừm một tiếng.

"Sau này nếu cãi nhau, nếu cần một người lánh đi thì người đó phải là anh, anh là đàn ông, em cứ ở nhà là được rồi. Anh sẽ xuống tầng đi một vòng, chờ em bót giận anh sẽ quay về."

Thư Tân dở khóc dở cười. Anh độc thân quá lâu, có bạn gái sẽ phải học cách quan tâm đến cảm xúc của người khác, nhìn dáng vẻ "ngốc nghếch" của anh lại khiến cô đau lòng, nghĩ đến chuyện suốt bao nhiêu năm người đàn ông này sống trong cảnh cô đơn, cô mong muốn mang lại nhiều sự ấm áp cho anh.

Cô gật đầu lại lắc đầu, nghiêm túc hỏi: "Chúng ta có thể không cãi nhau được không anh?"

"Nhưng mà anh có nhiều tật xấu..." Vũ Minh chống cằm lên đinh đầu cô, "Được, vậy thì không cãi nhau, sau này anh sẽ kể hết mọi chuyện với em, việc gì cũng sẽ thảng thắn giải quyết với em. Thư Tân, anh muốn nói cho em biết, anh..."

Giọng của anh ngày một trầm thấp: "... Yêu em."

Thư Tân dựa vào ngực anh, giọng nói của người đàn ông trầm ám, trong veo. Trong trí nhớ của cô, đây là lần đầu tiên anh nói anh yêu cô, cảm động như vậy, trịnh trọng như vậy. Về phương diện biểu lộ tình cảm, anh đang tiến bộ rất nhanh.

Tiến bộ nhờ sự ảnh hưởng của cô.

Nghĩ tới đây cô lập tức cảm thấy kiêu ngạo, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, bất ngờ phát hiện vành tai Vũ Minh ửng đỏ, cô thầm nghĩ trông anh thật đáng yêu.

"Em cũng yêu anh."

Trong lòng xót xa, đôi mắt cô cũng phiếm hồng, cô dùng sức ôm chặt anh.

Vũ Minh nhắm mắt, Thư Tân quá thấu hiểu anh, quả thực khiến anh luống cuống. Anh nhớ đến rất nhiều buổi tối, mỗi khi đến ngày lễ anh sẽ đến nhà họ Cố, nhưng cho dù nhà họ Cố ám áp đến thế nào thì sự ám áp đó cũng thuộc về người nhà họ Cố, không thể nào đi vào trong lòng anh. Bây giờ anh chỉ cần nghĩ đến sau này có thể ở chung một nhà với Thư Tân, chỉ cần nghĩ đến cô đi lại lại trong phòng mình, cả người liền cảm thấy ám áp.

Anh xúc động, hôn lên đỉnh đầu cô, lặp lại: "Thư Tân, anh yêu em."

Giọng nói của Thư Tân vang lên: "Em cũng vậy."

Vũ Minh nở nụ cười, anh còn muốn lặp lại rất nhiều lần nữa nhưng mà không được, như vậy hai người sẽ thành kẻ ngốc mất, anh đẩy cô đến trước bàn: "Ăn bữa sáng trước đi, nếu không sẽ nguội mất."

Bây giờ Thư Tân mới nhớ ra mình chưa rửa mặt, cô đỏ mặt: "Đợi em một lát."

Cô nhanh chóng lấy túi đồ vệ sinh cá nhân vào phòng vệ sinh cũ kỹ, sửa sang một lúc mới ra ngoài.

Vũ Minh sợ đồ ăn nguội nên đậy kín nắp lại.

Bữa sáng là cháo và một đĩa bánh, Thư Tân té xong tóc rồi mới ngồi vào trước bàn. Cô ăn một miếng, trong dạ dày lập tức trở nên ấm áp, nhớ tới tối hôm qua một mình đợi ở bên xe lạnh lẽo, cô lại có cảm giác như mình đang mơ.

Cô đút cho Vũ Minh: "Anh cũng ăn đi."

"Anh ăn rồi." Tuy vậy nhưng anh vẫn ăn một miếng, sau đó đứng bên bàn gọt táo cho Thư Tân, hai ngày thứ bảy chủ nhật cứ thế trôi qua.

Anh và Thư Tân chỉ có thể ở cùng nhau nửa ngày nữa.

Anh nghe được tiếng người đi lại trên hành lang, chủ nhật bệnh viện huyện không mở phòng khám nhưng vì văn phòng hành chính và phòng khám bệnh ở cùng một tòa nên thỉnh thoảng sẽ có nhân viên của bệnh viện lên tầng lấy đồ.

Anh quay đầu nhìn chiếc giường tầng, ván giường quá mỏng, trở mình nhẹ một cái cũng vang lên tiếng kẽo cà kẽo kẹt.

Thư Tân không biết Vũ Minh đang nghĩ gì, ăn xong bữa sáng cô nhìn đồng hồ, mới 11 giờ, cô nói với Vũ Minh: "Hôm nay anh có kế hoạch gì không?"

"Muốn ra ngoài chơi à?" Vũ Minh đưa quả táo cho Thư Tân, đương nhiên anh thích ở trong ký túc xá hơn, anh trả lời qua loa: "Trong trấn hình như có một công viên."

Cảm nhận được Thư Tân rất phấn khởi, anh đành phải đổi giọng: "Được rồi, để anh hỏi người ở đây một chút."

Anh lấy di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho đồng nghiệp bên khoa Y tế của bệnh viện huyện.

Thư Tân đứng dậy: "Em không muốn đi chơi, em muốn đi xem phòng Điều trị đau."

Điều này không chỉ là khúc mắc của Vũ Minh nhiều năm qua mà còn liên quan đến tiến triển toàn bộ hạng mục của anh, đây là điều cô quan tâm nhất.

Vũ Minh kinh ngạc, đương nhiên anh đồng ý: "Được đấy."

Khi cô vừa đến anh đã muốn dẫn cô đi xem chỗ này.

Từ trong ký túc xá bước ra, anh khóa kỹ cửa rồi xuống tầng ba, Vũ Minh đưa Thư Tân đến một căn phòng trống cuối hành lang: "Đây là phòng Điều trị đau, vừa mới treo bảng thôi, chủ nhật tuần sau sẽ bắt đầu nhận bệnh nhân."

"Anh và chủ nhiệm khoa gây mê ở đây thay phiên nhau khám bệnh à?"

"Ừ." Vũ Minh cầm lấy đơn thuốc bỏ trống trên bàn làm việc lật qua lật lại rồi trả về.

"Nơi này có tổng cộng mấy bác sĩ gây mê vậy ạ?"

"Tính luôn chủ nhiệm khoa thì có năm bác sĩ gây mê, năm nay mới tuyển một sinh viên chuyên ngành vừa mới tốt nghiệp nữa, hiện tại có sáu người."

Thư Tân đi loanh quanh phía sau Vũ Minh, nếu như không có nhiều ca phẫu thuật thì việc tuyển nhiều bác sĩ gây mê nằm trong biên chế cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Mới đến một tuần lễ thôi nhưng Vũ Minh đã làm rất nhiều chuyện. Thế nhưng bảo hiểm y tế của bệnh viện huyện chắc chắn sẽ rất ít, một số loại thuốc mới và phương pháp điều trị không có trong phạm vi bảo hiểm cơ bản. Do đó những việc Vũ Minh muốn làm chắc chắn sẽ bị trói tay trói chân, nhưng tất cả đều không thể ngăn cản được anh.

Trung tâm Điều trị đau do ung thư ở đối diện sân bệnh viện, nằm ở tầng ba, chỉ có hai chiếc giường, một bệnh nhân duy nhất đã xuất viện hôm thứ sáu, bây giờ trong phòng bệnh không có nổi một y tá và bác sĩ trực.

Khi hai người vừa mới vào trong thì điện thoại của Vũ Minh vang lên, là chủ nhiệm Lưu khoa gây mê gọi tới, chắc ông nghĩ chủ nhật Vũ Minh cũng không có việc nên liền mở miệng nói: "Bác sĩ Vũ Minh, không ngờ chủ nhật cậu cũng không về thành phố, thật là ngại quá, từ khi cậu đến chúng tôi cũng chưa thiết đãi gì cả, buổi trưa tôi muốn mời cậu ăn cơm, quanh đây có một khu du lịch, dùng bữa xong chúng ta đi dạo một chút được không?"

Thư Tân ở bên cạnh nghe được vài ba câu, công tác thí điểm không thể thiếu sự giúp đỡ của những nhân viên tại bệnh viện, vội vàng ra hiệu Vũ Minh đồng ý.

Vũ Minh mỉm cười: "Buổi trưa ăn cơm với nhau thì được nhưng việc sang khu du lịch thì thôi ạ, bạn gái tôi đến rồi."

Chủ nhiệm Lưu kinh ngạc, ông cười: "Tốt quá tốt quá, vậy để tôi sắp xếp."

Vũ Minh cúp điện thoại, nói với Thư Tần: "Ăn cơm với bọn họ xong cũng muộn rồi, còn phải đưa em về thành phố nữa, liệu có kịp không?"

Chẳng còn thời gian làm bất cứ chuyện gì.

Thư Tần: "Ai nói với anh hôm nay em phải về thành phố?"

Vũ Minh nhìn cô, không hiểu.

Thư Tần cười: "Trước khi đến em đã xin chủ nhiệm La nghỉ một ngày rồi, vì em có biểu hiện tốt trong khóa tập huấn nên chủ nhiệm lập tức đồng ý."

Chương 83

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

Để lại câu nói này, Thư Tần đi ra ngoài.

Vũ Minh hơi mông lung, kéo cô lại: "Thật hay giả vậy?"

Thư Tần suýt thì bật cười, người này vui đến nỗi ngớ ngẩn luôn rồi: "Anh nghĩ thử xem, cuối tuần chỉ có hai ngày, đi đi về về đã mất mười mấy tiếng rồi, em không nỡ dùng tất cả thời gian này để ngồi xe."

Đến lúc này Vũ Minh mới nở nụ cười, véo mặt cô: "Làm anh kìm nén suốt cả buổi, ở đây chờ anh." Tin tức tốt xuất hiện đột ngột làm anh còn vui hơn là biết từ trước, bây giờ có nhiều thời gian rồi, thậm chí anh bắt đầu tính toán xem buổi trưa nên cho Thư Tần ăn gì.

Vũ Minh cười rõ lên khiến ánh mắt trở nên rạng rỡ, có cảm giác như ánh sao lấp lánh, đáng tiếc anh lại không hay cười, từ tối qua đến bây giờ mới nở được một nụ cười, Thư Tần nhìn vào mắt anh, khẽ nói: "Em là sinh viên, không dễ xin nghỉ đâu, lần sau có khi khoa sẽ không phê chuẩn cho em mất."

"Anh về thành phố thăm em, em đi một chuyến vừa phiền phức lại không an toàn."

Thư Tần muốn gật đầu đồng ý nhưng lại lập tức lắc đầu, vì đề tài này Vũ Minh đã từ bỏ rất nhiều thứ. Với anh mà nói, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là làm tốt công tác thí điểm.

"Vẫn nên để em đến thăm anh đi, lúc tới thì thuận tiện mang đồ ăn cho anh nữa, không phải anh thích bánh bao bố em làm sao? Trời lạnh nên bánh bao không sợ hỏng, em để ở tủ lạnh dưới căn tin, nếu anh muốn ăn thì nhở ông chủ hâm nóng lại nhé."

Vừa nãy lúc hai người xuống tầng cô đã quan sát rồi, ông chủ căn tin rất hiền lành lại dễ bắt chuyện.

Vũ Minh phản đối: "Bánh bao vẫn phải ăn nhưng anh sẽ về ăn. Anh đã bàn bạc với bên này rồi, nửa tháng sẽ về nhà một lần, cũng không ở quá lâu đâu, một ngày là được."

Thư Tân suy nghĩ một chút, Vũ Minh lái xe đi đúng là thuận tiện hơn, chí ít không cần đứng xếp hàng soát vé như cô ở bên xe, chỉ là cô lo lắng anh sẽ mệt mỏi.

Vũ Minh bổ sung: "Tiêu chuẩn chuyến tiếp cuối năm sắp có rồi, em đừng lãng phí thời gian."

Thư Tân nuốt lời định nói xuống, đúng là mấy ngày nay cô chẳng lo lắng việc gì, chỉ lo vòng thi viết thứ hai của khoa Lâm sàng.

Vũ Minh lại nói tiếp: "Tuần sau các em thi rồi, anh để lại nhiều sổ ghi chép như thế, em đọc đến đâu rồi?"

"Mới đọc được một nửa thôi." Thư Tân hậm hực, bài thi do cả bốn bệnh viện làm cùng một lúc, sau đó ngẫu nhiên chọn ra một bài.

Tuy rằng nội dung thi đều trong phạm vi cơ bản nhưng đề bài rất linh hoạt, trong sổ ghi chép của Vũ Minh, những ca bệnh đều được phân tích và ghi lại rất rõ ràng mạch, nếu như cô đọc được hết đồng sổ ghi chép đó thì không cần sợ bài thi "phân tích ca bệnh" nữa.

Vũ Minh nhìn cô một cái: "Không biết hồi xưa người nào ở trên sân thượng ngang nhiên hô lớn, mục tiêu ngắn hạn là muôn sớm tốt nghiệp, mục tiêu dài hạn là có năng lực nghiệp vụ vượt qua anh nhỉ? Dù sao mục tiêu dài hạn của em cũng không thể thực hiện được nên thực hiện mục tiêu ngắn hạn đi."

"Hừ, em chỉ còn một lần thi viết thôi nhé, về phần mục tiêu dài hạn, chúng ta cứ chờ xem."

Vũ Minh nở nụ cười: "Anh rất thích dáng vẻ tự tin này của em."

Nghe giọng điệu chế nhạo của anh, Thư Tần lại ngứa da, cô cười mà như không cười, đưa tay véo mặt anh: "Anh là đồ ngông cuồng tự đại."

Vũ Minh để cho cô véo mấy cái mới kéo tay cô xuống: "Đi thôi, đi ăn cơm với người ngông cuồng tự đại này nào."

Bên ngoài trung tâm Điều trị những cơn đau do ung thư có một con đường yên tĩnh, hành lang dài dằng dặc, ánh nắng mùa thu xuyên qua cửa kính chiếu xuống sàn nhà màu xám. Bệnh viện huyện không ồn ào náo nhiệt như ở Tế Nhân, khi đến nơi này, bản thân lại bất giác trở nên chậm chạp hơn.

Hai người nắm tay thảnh thoảng bước đi.

"Vốn dĩ anh cũng phải quay về một chuyến. Chủ nhiệm La định ứng tuyển chức phó viện trưởng, danh sách cán bộ bậc trung cũng phải công bố rồi, nếu như lúc đó có kết quả thi viết lần thứ hai thì anh sẽ đến trường học hỏi hộ em."

Thư Tần nghiêng đầu ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, sắc trời vào thu lúc nào cũng đậm hơn so với các mùa khác, distant xa có vài cành cây phong

màu đỏ nhuộm sương mờ, bầu trời trong xanh, những đám mây lặng lẽ trôi trên đường chân trời.

Nghĩ đến những chuyện ở khoa gần đây, cô khẽ thở dài, nếu như bác sĩ lâm sàng chỉ cần tập trung vào nghiệp vụ thì tốt rồi, nhưng hầu như không có bệnh viện nào như vậy.

Cô quay đầu nhìn Vũ Minh: "Khoa gây mê ở đây đồng ý phối hợp làm thí điểm à anh? Chủ nhiệm họ Lưu? Là người như thế nào ạ?"

Vũ Minh không có ý kiến: "Lát nữa ăn cơm thì em sẽ thấy thôi."

Chủ nhiệm Lưu gọi điện đến nói rằng đã đặt cơm ở nhà hàng cách bệnh viện không xa.

Khi Vũ Minh và Thư Tân tới nơi đã trông thấy mấy người đứng tán gẫu ở bên ngoài, một người trong số đó thấy Vũ Minh thì mỉm cười chào hỏi: "Bác sĩ Vũ."

Vũ Minh giới thiệu với Thư Tân: "Người này là chủ nhiệm Lưu, người này là bác sĩ Âu."

Thư Tân bắt tay đối phương: "Xin chào chủ nhiệm Lưu và các vị tiền bối."

Chào hỏi xong xuôi, Thư Tân mới biết được người hơn bốn mươi tuổi có vóc dáng thấp bé, làn da ngăm đen trước mắt là chủ nhiệm Lưu, mấy người còn lại đều là bác sĩ khoa Gây mê, còn có một vị y tá lớn tuổi là y tá trưởng của phòng mổ.

Chủ nhiệm Lưu chà xát tay rồi dẫn Vũ Minh và Thư Tân vào trong: "Tuần trước cậu đã tới nhưng ngày nào cũng bận rộn chuyện công việc, cũng không chịu để chúng tôi mời một bữa cơm, nếu hôm nay bác sĩ Thư cũng tới rồi thì tôi muốn mượn dịp cuối tuần này dẫn nhân viên chiêu đãi

hai bác sĩ một bữa, phòng ăn riêng ở bên trong, đã gọi trước mấy món rồi, đều là đặc sản địa phương, hi vọng hai người không chê."

Vũ Minh đút tay vào túi quần đi lên bậc thang phía trước, vừa đánh giá hoàn cảnh trong nhà hàng vừa nói: "Bữa hôm nay để tôi mòi đi, cả tuần nay mọi người cũng cực khổ vì công tác thí điểm rồi, tôi rất muốn cảm ơn mọi người."

"Đừng nói như vậy." Chủ nhiệm Lưu cười: "Sau này còn rất nhiều vấn đề về nghiệp vụ cần bác sĩ Vũ quan tâm, chúng tôi phối hợp với công tác thí điểm là chuyện nên làm."

Vũ Minh mỉm cười, thuận miệng hỏi: "Bệnh án điện tử có tương ứng với hệ thống thông tin không? Tôi vẫn đang chờ thứ hai bên kỹ thuật đến đây."

"Đã tương ứng rồi, bệnh án và những ghi chép còn thiếu sẽ nhanh chóng được hoàn thiện, vẫn đề quan trọng bây giờ là phần lớn bác sĩ ở khoa Gây mê chúng tôi đều quen viết ghi chép gây mê bằng tay, không thường xuyên viết bệnh án, chờ lắp đặt xong hệ thống chúng tôi còn cần bác sĩ Vũ Minh hướng dẫn nữa. Còn lịch trình trực ban phòng bệnh tháng này tôi đã bảo Tiểu Ân sắp xếp xong rồi, chỉ cần trung tâm Điều trị đau do ung thư bắt đầu nhận bệnh nhân thì sẽ lập tức sắp xếp người trực ban."

Toàn bộ người khắp khoa đều nhiệt tình đến kỳ lạ, sau khi ngồi xuống hỏi thăm vài câu thì bầu không khí lập tức sôi nổi lên.

Vũ Minh rót đồ uống cho Thư Tần, anh lên tiếng hỏi về tiến triển của bệnh nhân ung thư thời kỳ cuối ở huyện bên hôm qua: "Bệnh nhân đó vẫn không chịu chuyển viện à?"

Chủ nhiệm Lưu phất tay: "Người nhà đã từ bỏ rồi. Bác sĩ Vũ Minh, không phải tôi muốn dội gáo nước lạnh, nhưng ở chỗ chúng tôi, nghiệp vụ Những cơn đau trong ung thư quá khó thực hiện. Nói như bệnh viện của cậu, lượng ca phẫu thuật và danh tiếng nghiệp vụ đều vang dội toàn quốc,

năm ngoại đồi kiểm tra cũng không đồng ý về chất lượng giường ngủ trong trung tâm Điều trị đau, thay đổi cả cơ sở sẽ càng khó khăn."

Vũ Minh xoay cái bát trong tay, cười nói: "Chủ nhiệm Lưu nên nghe qua một câu cửa miệng trong giới những người bệnh bị đau do ung thư: "Không sợ chết, chỉ sợ đau". Nếu còn đau trong ung thư không đáng coi trọng thì năm 1982 sẽ không chú trọng thành lập Hội trị liệu đau do ung thư; huống hồ, năm trước đã có mục tiêu 4A về những cơn đau trong ung thư, năm ngoái còn có bảng nhận xét chung của các chuyên gia về mức độ đau trong ung thư."

Chủ nhiệm Lưu vội vàng giải thích: "Bác sĩ Vũ Minh nói những điều này đều là những thứ tôi đang học tập. Thế nhưng tôi còn muốn nói thêm, những bệnh nhân thật sự được trung tâm Những cơn đau trong ung thư tiếp nhận đều là những ca đau do ung thư mãn tính khó chữa trị, không nói đến thuốc, chi phí cho một máy giảm đau dưới da cũng đã khiến người ta khiếp sợ. Đây lại là hạng mục tự thanh toán. Vậy nếu người bệnh biết phải trả nhiều tiền như vậy, họ thà ở nhà đau đớn chết còn hơn. Vấn đề chủ yếu của chúng ta bây giờ chính là chi phí, nếu không thể giải quyết được điều này thì trung tâm Điều trị đau do ung thư sẽ không có bệnh nhân đâu."

Vũ Minh nhìn chủ nhiệm Lưu, đột nhiên nói: "Anh đã từng nghe nói đến "Phẫu thuật trong ngày" (1) chưa? Đã có văn bản chính thức đưa vào thí điểm rồi đấy."

(1) *Phẫu thuật trong ngày là một cơ sở hoạt động hiệu quả, nơi bệnh nhân có thể nhận được sự chăm sóc y tế tuyệt vời và trở về nhà ngay trong ngày. Các thủ tục đăng ký, chuẩn bị phẫu thuật, phục hồi và ra viện đều được thực hiện ở cùng một nơi, làm giảm nhu cầu nhập viện điều trị nội trú và tiết kiệm các chi phí liên quan.*

Chủ nhiệm Lưu sững sờ: "Phẫu thuật trong ngày? À, cái này tôi biết."

"Năm năm trước khi còn là sinh viên, có một lần ra ngoài họp với chủ nhiệm La, tôi nghe được một vị tiền bối bậc chủ nhiệm nói, "Phẫu thuật

"trong ngày" là kiểu mẫu của các nước phương Tây, tuyệt đối không thể thực hiện được ở Trung Quốc. Tuy nhiên, cách đây không lâu, rất nhiều bệnh viện đa khoa dạy học và bệnh viện cấp tính đều đã thực hiện thí điểm "phẫu thuật trong ngày", chi phí của "phẫu thuật trong ngày" cũng chính thức được thêm vào phạm vi bảo hiểm một năm sau đó."

Dừng lại, Vũ Minh nửa đùa nửa thật nói: "Buồm bướm vỗ cánh có thể tạo ra một cơn bão, chỉ cần có người làm, chuyện năm năm trước còn không có khả năng, hiện tại chẳng phải đã bắt đầu thực hiện rồi sao? Bây giờ nửa bước cũng khó đi, không có nghĩa là về sau cũng khó khăn như vậy."

Chủ nhiệm Lưu trợn tròn mắt.

Vũ Minh dựa vào lưng ghế, anh nói tiếp: "Nếu trung tâm Điều trị đau do ung thư trở thành phòng truyền thống cấp bậc bệnh viện đa khoa thì cơ sở làm đơn vị thí điểm huyện Thanh Bình cũng coi như thuộc hàng đầu trong nước, sau này chỉ cần nhắc đến cái tên điển hình của bệnh viện đa khoa thì không thể thiếu tên bệnh viện nhân dân huyện Thanh Bình."

Thư Tân nhìn chủ nhiệm Lưu, câu nói cuối cùng rất có tính mê hoặc, trong phút chốc trên mặt chủ nhiệm Lưu để lộ biểu cảm mong chờ, nhưng ông ấy nhanh chóng bị hiện thực kéo lại: "Lời cậu nói rất có đạo lý, nhưng mà phẫu thuật trong ngày cũng được, sinh nở không đau cũng được, đều không đắt đỏ như trung tâm Điều trị đau do ung thư. Cậu xem lương một tháng của chúng ta được bao nhiêu tiền, tôi là chủ nhiệm khoa, cố chấp với một hạng mục lỗ vốn, bác sĩ cấp dưới không tán thành, lãnh đạo bệnh viện cũng sẽ không ủng hộ; dĩ nhiên những điều bác sĩ Vũ Minh nói rất có lý, nhưng chúng tôi không thể giới hạn vào điểm lợi ích mà muốn tính lâu dài. Nói chung cho dù cậu muốn chúng tôi làm gì, chúng tôi đều sẽ toàn lực phối hợp với công tác của cậu. Bác sĩ Thư, đừng ngồi không vậy, nào, ăn cơm thôi."

Chủ nhiệm Lưu chuyển đề tài sang các món ăn, thời gian còn lại, Vũ Minh nhiều lần nói về việc quản lý bệnh nhân bị đau do ung thư, nhưng bởi vì chủ nhiệm Lưu muốn thăng chức nên luôn mồm hỏi liệu năm nay chủ

nhiệm La có làm giám khảo cuộc phỏng vấn không, những bác sĩ khác trên bàn hiến nhiên cũng cảm thấy hứng thú với phương pháp gây mê, một bữa cơm ăn mất cả buổi chiều, nhưng thực sự nói chuyện về đề tài Những cơn đau trong ung thư thì chỉ có vài phút.

Lúc đi ra Vũ Minh không nói gì, Thư Tần yên lặng thở dài, trước đó cũng đã dự đoán công tác của Vũ Minh sẽ không thuận lợi, nhưng không ngờ lại khó như vậy. Chủ nhiệm Lưu chỉ muốn đổi phó việc thí điểm, ngoài mặt thì rất phối hợp nhưng rõ ràng sau lưng muốn chống lại, người của phòng quản lý còn như vậy, bác sĩ phía dưới thì khỏi cần phải nói.

Nếu cứ tiếp diễn tình trạng này, chờ công tác thí điểm ba tháng kết thúc, báo cáo công việc của Vũ Minh sẽ không tốt đẹp gì.

Vũ Minh dừng lại nhìn cô: "Tự nhiên em đờ ra làm gì?"

Thư Tần thành thật khai báo: "Lo lắng cho việc thí điểm ấy mà."

Giọng điệu của anh khá bình thản: "Mới một tuần thôi mà, cứ từ từ, nếu như việc này không làm được thì đừng nghĩ đến chuyện móc nối xuống nông thôn nữa."

Tinh thần Thư Tần phấn chấn hơn một chút, không thể nói tâm lý của Vũ Minh tốt, chỉ có thể nói rằng nếu anh đã quyết định đi thí điểm thì đã sớm suy nghĩ đến các khó khăn rồi.

Vũ Minh quan sát vẻ mặt cô, hiếm có dịp cô đến, bây giờ anh chỉ muốn ở bên cô.

"Buổi chiều còn muộn đi dạo ở đâu? Anh mua cho em mấy bộ quần áo."

"Không cần đâu anh, ở đây thì mua quần áo làm gì chứ?"

"Qua bên khu du lịch chơi một chút nhé, trong thị trấn có một công viên, khu phong cảnh ngoài thị trấn thì quá xa."

"Em chẳng muốn đi đâu cả, chỉ muốn về ký túc xá nghỉ ngơi thôi."

Lời này rất hợp ý Vũ Minh, anh nở nụ cười: "Vậy đi thôi."

Trở lại ký túc xá, vừa mới vào cửa Vũ Minh đã ép Thư Tân lên cánh cửa hôn, hôn một lúc lại kéo giãn khoảng cách giữa hai người, vừa hôn môi cô vừa đưa tay cởi khuy áo của mình. Nhịn nửa tháng rồi, cả thể xác lẫn tinh thần anh đều rất nhớ cô.

Thư Tân cảm nhận hô hấp nóng rực của anh trên cổ mình, nụ hôn này vừa sâu vừa vội vã, giống như là chuyện muốn làm quá nhiều, trái lại không biết nên làm chuyện gì trước. Anh thắp lên khát vọng trong cô, cơ thể cô nhanh chóng nóng rực. Khi anh cúi đầu hôn cô, cô hơi khép mắt, im lặng nhiệt tình đáp lại. Đầu không khí bị sự say sưa ngây ngất của hai người đốt cháy, khắp nơi trong phòng đều nồng đậm tình ý.

Khi anh khẽ cắn môi cô, Vũ Minh nhìn đôi mắt ướt át của Thư Tân, cơ thể có phản ứng mãnh liệt khiến anh lập tức kéo khóa quần xuống.

"Không lên giường, dùng tư thế này đi." Anh không thể chờ đợi được nữa, vội tháo móc áo lót của cô ra, vòng hai chân cô lên hông mình. Đúng lúc này, bên ngoài hành lang truyền đến tiếng nói chuyện, hình như là nhóm người nào đó của phòng hành chính đến lấy đồ.

Cách một lớp ván cửa mỏng manh không thể ngăn chặn bất kỳ âm thanh nào, mỗi hai người vẫn dính chặt nhưng động tác chợt khụng lại. Nhờ vào ánh sáng u ám trong phòng, Thư Tân có thể nhìn thấy trong mắt Vũ Minh hiện rõ sự chán nản.

Trong lòng Vũ Minh quả thực đã mắng một câu, đành phải rời khỏi môi cô, thở gấp: "Chúng ta đi thôi."

Thư Tân nhìn chót mũi anh, thở ngắt quãng: "Đi đâu cơ anh?"

Vũ Minh quay đầu lại, vừa tự cài lại khuy áo của mình vừa tìm gì đó trong phòng.

Anh đưa túi cho Thư Tân, lại vào phòng vệ sinh lấy bàn chải đánh răng và sữa rửa mặt của hai người.

Chờ Thư Tân sửa soạn đồ xong, Vũ Minh cầm lấy chìa khóa xe: "Đêm nay chúng ta ngủ ở chỗ khác."

Thư Tân hiểu ý, cô cùng anh xuống tầng rồi lên xe.

Vũ Minh lái xe vừa nhanh vừa vội, giống như trong lòng chỉ có duy nhất một suy nghĩ.

Lúc đi ngang qua một siêu thị, Vũ Minh nhìn ra ngoài cửa sổ, xe bắt đầu giảm tốc độ, Thư Tân đoán được ý đồ của anh: "Anh muốn làm gì?"

Vũ Minh vội vàng tắt máy: "Mua đồ."

Thư Tân ôm balo: "Không cần."

Vũ Minh đã mở cửa xe ra rồi dừng lại: "Làm sao vậy?"

"Em có mang theo."

Vũ Minh sững sờ một chút, chợt cười rạng rỡ: "Thư Tân."

Thư Tân đỏ mặt, thản nhiên nói: "Sao ạ?"

"Không có gì." Anh kéo cô vào trong ngực, "Anh muốn hôn em."

Bên ngoài toàn là người, nhanh chóng hôn một cái liền tách ra, Vũ Minh lái xe còn nhanh hơn vừa nãy, đến một khách sạn duy nhất của thị trấn, kéo Thư Tân xuống xe rồi đăng ký thuê phòng.

Vừa vào phòng, Vũ Minh liền dùng tư thế vừa nãy, lần thứ hai ép Thư Tân lên cánh cửa, chậm rãi vứt quần áo của cô xuống đất, trong phòng dần dần vang lên hơi thở gấp gáp của hai người. Khi anh muốn cởi quần cô, cuối cùng Thư Tân cũng bắt được tay anh: "Em muốn đi tắm."

Trong đầu Vũ Minh nghe được một từ "Dừng", anh bất đắc dĩ hỏi: "Lát nữa tắm không được sao em?"

Cô lắc đầu một cái, hôn anh: "Chờ em một lát."

"Bệnh thích sạch sẽ." Tuy nhiên anh vẫn tôn trọng ý của cô, Thư Tân rất cố chấp về phương diện này, anh cũng không có cách nào.

Anh muốn tắm với Thư Tân, cô lại đẩy anh ra: "Em sẽ xong ngay thôi."

Vũ Minh đi ra giữa phòng, ngừa mặt nhìn lên trần nhà rồi cúi đầu xuống nhìn vị trí nào đó đang nhô cao của mình, anh nằm xuống, nhìn lên trần nhà nghĩ, cách này của Thư Tân đúng là muốn giết người ta mà.

"Em xong chưa?" Anh cao giọng hỏi.

"Chưa đâu."

Vũ Minh đợi một lúc, anh đứng dậy, đứng giường cởi áo sơ mi ra, mở balo của Thư Tân tìm "công cụ", sau đó đi tới bên ngoài phòng tắm, trực tiếp mở cửa ra.

Thư Tân còn đang gọi đầu, cô vội vàng quay lưng, vừa sợ vừa cười: "Sao anh đáng ghét thế!"

Vũ Minh im lặng cởi quần áo, ánh mắt rất bướng bỉnh. Xuyên qua làn hơi nước, cơ thể trắng như tuyết của cô hiện lên đường cong mờ ảo.

Thư Tân không có nơi nào để đi, Vũ Minh bước đến dưới vòi hoa sen, tóc nhanh chóng bị dính nước, những giọt nước chảy từ lông mày đến sống mũi của anh, anh đẩy cô dựa vào tường, để cô cảm nhận được nơi nào đó của mình: "Chờ đợi nữa anh sẽ hỏng mắt."

Thư Tân nhìn yết hầu của anh: "Anh thật là xấu xa."

Câu nói này như tiếng vọng lượn lờ, tóc gáy sau lưng Vũ Minh đều dựng cả lên, anh ôm chặt eo Thư Tân, đẩy môi cô ra, từng chút từng chút, từ nồng đến sâu, tùy ý hôn cô.

Lưng Thư Tân dán vào bức tường gạch sứ lạnh lẽo đằng sau, hô hấp quấn quýt, cơ thể của phụ nữ và cơ thể của đàn ông hòa hợp lại nóng bỏng. Dưới da là cơ bắp rắn chắc điển hình của phái mạnh, ẩn chứa vẻ đẹp bất tận. Anh dính sát như vậy, hận không thể hòa tan cô vào người mình, cô ra sức đáp lại anh, đầu ngón tay còn đang vuốt ve vai và cánh tay anh. Đột nhiên cô rên lên một tiếng đau đớn, anh quá nhanh, còn chưa chờ cô hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng đã bắt đầu xâm chiếm rồi.

Yêu cầu không ngừng nghỉ, đến giữa quá trình, như người lữ hành khát khô đã uống được nửa bình nước, rốt cuộc anh cũng có thời gian hỏi: "Thích không?"

Ý thức của Thư Tân bay lơ lửng giữa không trung, cô mờ mịt hỏi lại: "Cái gì?"

"Anh."

Cô nghiêng đầu đi, cố ý nói: "Không thích."

Anh có đầy cách buộc cô phải thừa nhận, rất nhanh sau đó, cô run rẩy mềm nhũn gục xuống khuỷu tay anh.

"Thật sự không thích à?"

Khóe miệng cô cong lên, còn bướng bỉnh hơn anh, miễn cưỡng nở nụ cười: "Không."

Anh cố ý hiểu sai lời của cô: "Gì cơ?"

Anh xoay người Thuần lại, từ phía sau giúp cô đứng vững.

Thuần khẽ rên một tiếng, chóng tường, kiềm chế giọng điệu biến dạng của mình, đồ xấu xa.

Vũ Minh để tâm đến từng biến hóa nhỏ của cơ thể cô, luồn tay vào mái tóc ướt của cô, hôn vành tai Thuần: "Không một ngày nào anh không nhớ em."

Từ mới lạ đến phù hợp, anh vừa kích động lại kiên trì, sự vui vẻ từng chút từng chút chồng chất lên nhau, cuối cùng dẫn cô lên đỉnh.

Xong một lần, anh hài lòng bế cô ra ngoài.

Thuần cực kỳ mệt mỏi, cô ngủ thiếp đi trong lòng ngực Vũ Minh. Tối hôm qua không ngủ được, lúc tỉnh lại trời đã tối, khách sạn ở bên cạnh chợ đêm, tiếng huyên náo truyền từ phía dưới lên. Thị trấn về đêm còn náo nhiệt hơn so với cô tưởng tượng. Vũ Minh nhắm mắt lại, bàn tay rất kiềm chế khẽ di chuyển trên người cô, phát hiện Thuần đã tỉnh lại, anh lập tức làm càn.

Thư Tân trốn sang một bên: "Anh thu tay về mau."

Vũ Minh khuất phục, hôn xương quai xanh của cô, hoàn toàn không muôn: "Đừng tránh mà, ngày mai em phải về rồi."

Bởi vì ánh mắt quyến luyến của anh, Thư Tân đâu còn cam lòng tránh né, cơ bụng nóng bỏng của anh dán sát vào bụng dưới của cô, cô thoáng nhìn hình xăm bên dưới của anh, đột nhiên nói: "Chờ một chút."

Anh quả nhiên không động đậy: "Làm sao vậy?"

Cô đẩy anh xuống, cưỡi lên người anh, ngại ngùng nói: "Em muốn thử như này xem sao."

Mái tóc xoăn dài của cô xõa xuống bả vai, tựa như nữ vương.

Vũ Minh hơi nhởn dậy, ánh mắt rơi trên người cô, anh trêu chọc: "Bằng sức lực của em ư, có thể không?"

Thư Tân đẩy ngã anh: "Anh đừng nói nữa."

Lần thứ hai tiến vào, có điều như Vũ Minh nói, mới mấy lần Thư Tân đã thở hổn hển rồi.

Vũ Minh tiến thoái lưỡng nan, muốn cười lại không cười được, sự h胡 hổng lộ ra, anh rướn người đè cô xuống.

Lần này không gấp gáp như lần đầu tiên, tất cả giác quan của hai người đều mở ra, mặc sức hòa hợp, thoải mái phát tiết, sau khi tất cả kết thúc, mỗi một lỗ chân lông trên người Vũ Minh đều lộ ra sự thỏa mãn, anh ôm Thư Tân vào lòng, môi nhẹ nhàng ma sát trên đỉnh đầu cô, hít một hơi thật sâu,

mùi thơm của dầu gội đầu và hương thơm nhàn nhạt trên người cô hợp thành một loại mùi vị đặc biệt, hơi có mùi sữa, khiến người ta say mê.

Thư Tân lười biếng vùi trong lòng ngực anh, nhẹ nhàng vuốt ve hình xăm của anh, giống như tối hôm qua, anh vẫn không bài xích hành động này.

"Anh còn đau không?"

"Cái gì?"

"Hình xăm." Cô duỗi tay chỉ vào, cúp mắt nhìn anh, "Anh xóa mấy lần rồi?"

"Năm, sáu lần gì đó." Anh gói cánh tay ra sau đầu, không hề trốn tránh, giọng điệu thản nhiên, "Không nhớ rõ nữa rồi."

Thư Tân yên lặng nhìn anh, khoảng thời gian mẹ mới qua đời ấy, không biết mỗi buổi tối anh vượt qua như thế nào, cũng may cuối cùng Vũ Minh không cầm kỵ đề tài này nữa, có thể thản nhiên nói về quãng thời gian đó.

"Tại sao phải xóa?" Cô thương tiếc xoa xoa, thử hỏi, "Nhớ tới mẹ anh à?"

"Ừ." Chỉ mở một chiếc đèn giường nêng ngũ quan Vũ Minh nửa sáng nửa tối, "Vừa nhìn thấy cái này sẽ nhớ tới mẹ anh, có lúc cực kỳ nhớ bà, chỉ ước gì vật này biến mất khỏi cơ thể."

Ánh mắt cô tràn ngập đau lòng, đây là lần đầu tiên hai người bình tĩnh mở lòng với đối phương.

Cô yên lặng chui vào lòng ngực anh, tiếp tục đề tài này: "Khoảng thời gian mẹ anh vừa mới qua đời ấy, anh làm sao vượt qua được?"

Vũ Minh giơ tay sờ lồng ngực của mình, trong một quãng thời gian rất dài, trời vừa tối là ngực lại cứng như nham thạch: "Phần lớn thời gian đều đọc sách, không rảnh để suy nghĩ lung tung, hoặc là đến nhà Cố Phi Vũ chơi, buổi tối lúc ngủ néo nhớ đến mẹ..."

Giọng nói của anh u ám hơn: "Thì anh nhìn ảnh của mẹ."

Thư Tần nhớ tới tấm ảnh hai mẹ con chụp chung, dùng sức ôm chặt anh, một mình ở nhà, thiếu niên ngồi cô độc ở đầu giường nhìn ảnh của mẹ mình, cả đời cô cũng không hiểu được sự đau lòng và cô đơn đấy.

Nếu như lúc ấy cô ở bên cạnh anh thì tốt rồi, không không, trên đời này ai có thể thay thế được vị trí của mẹ chứ.

Có thể là đã đau đớn quá lâu, Vũ Minh giống như chết lặng với những năm tháng ấy: "Anh nhớ đến khoảng thời gian mẹ lâm chung, luôn cảm thấy không đủ thời gian. Sau đó tâm tư của anh đều đặt vào những việc nên làm, thời gian cứ chậm chậm trôi qua."

Anh cúi đầu nhìn Thư Tần: "Cho đến nay mẹ anh đã mất được mười hai năm nhưng hạng mục của anh chỉ mới tiến hành được một nửa."

"Thế nhưng anh đã thực hiện được lời hứa của mình với dì Lư rồi." Thư Tần đau lòng không thôi, "Còn vượt xa sự mong đợi của dì nữa."

Vũ Minh trở nên trầm mặc, Thư Tần biết anh đang nghĩ gì, việc mẹ qua đời để lại sự ám ảnh cho anh cả đời, người ngoài không thể nào khiến Vũ Minh hoàn toàn thoát khỏi cảm giác áy náy ấy, chỉ có thể để tự anh thoát ra thôi.

"Em đói, chúng ta đi ăn tối nhé?!"

Vũ Minh vươn người ngồi dậy: "Muốn ăn gì? Nếu không em ở trên phòng chờ anh, anh đi mua đồ cho em?"

Thư Tân đưa tay cho anh: "Anh kéo em dậy đi, em muốn đi dạo chợ đêm."

Hai người thay quần áo, chợ đêm quả thật náo nhiệt như Thư Tân tưởng tượng, các loại đồ ăn vặt đều có, Vũ Minh mua cho cô một suất bánh nướng mặn không nhán, sau đó lại dẫn cô đi ăn lẩu cay.

Đang đi dạo vui vẻ thì điện thoại của Vũ Minh vang lên.

Chương 84

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

Là điện thoại của chủ nhiệm Ngô gọi tới, bên San Francisco muốn trao đổi cụ thể chi tiết "Hạng mục của Trung Quốc", Vũ Minh nói chuyện tầm mươi mấy phút, vừa mới cúp máy thì điện thoại lại vang lên.

Lần này là bệnh viện huyện gọi tới, Vũ Minh nghe xong vài câu, lập tức đáp: "Tôi về ngay."

Thư Tân hỏi: "Phải về bệnh viện ạ?"

Vũ Minh: "Có một bệnh nhân vừa mới chuyển tới trung tâm Điều trị đau, bác sĩ trực ban không có kinh nghiệm, anh phải về một chuyến."

Thư Tân đầy bát cơm trước mặt ra, đứng dậy. Vũ Minh ngăn người: "Đừng gấp gáp. Em cứ ăn đi, xong việc anh sẽ qua tìm em. Nếu em không muốn đi dạo thì về khách sạn nghỉ ngơi trước đi."

"Không muốn, em muốn về bệnh viện với anh."

Vũ Minh nở nụ cười, thật sự là một phút cũng không nỡ rời xa anh mà.

Thư Tân không để ý đến niềm vui trong mắt anh, cô đeo balo lên đi lấy xe với anh.

Nhanh chóng lái xe về bệnh viện, trung tâm Điều trị đau vừa hoạt động, bác sĩ khoa Gây mê chỉ có sáu người, vì để bảo đảm ban ngày có đủ bác sĩ tiến hành thay ca nên hiện tại không phân ca trực cố định, chỉ lúc nào nhận bệnh nhân thì phòng bệnh mới gọi điện thoại cho bác sĩ trực đêm.

Vừa mới tới tầng ba liền nghe thấy tiếng khóc kìm nén, Thư Tân hơi ngạc nhiên nhìn về phía Vũ Minh. Trong trung tâm Điều trị đau của Tế Nhân thường nhận những bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối, nhưng bởi vì trước khi người bệnh được chuyển đến đã thực hiện trị liệu ung thư trước, hầu hết người nhà đều chuẩn bị tâm lý, trừ phi người bệnh qua đời còn không sẽ rất ít xuất hiện tình huống cảm xúc mất khống chế như thế này.

Đèn trên hành lang đều sáng rõ, ở chỗ rẽ của hành lang có vài người nhà bệnh nhân, một nam, bốn nữ, độ tuổi cũng không nhỏ.

Vũ Minh nhìn bọn họ một chút, lập tức lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa phòng thay quần áo, Thư Tân hiểu ý đợi ở cửa, ánh mắt đảo về phía đối diện. Một người đàn ông tầm 50 tuổi đang ngồi xổm trên mặt đất bật khóc, mấy người phụ nữ đều đã khóc nức nở từ lâu, sợ gây tiếng động nên cố ý kìm nén âm thanh, nhưng sự đau khổ tràn ra giữa những kẽ tay, muôn kìm cũng không kìm được

Vũ Minh nhanh chóng đóng cửa lại đi ra, thuận tiện lấy một chiếc áo blouse trắng của thực tập sinh cho Thư Tân.

Thư Tân chạy theo Vũ Minh đến cuối hành lang, bác sĩ ca đêm và y tá đã tới, người bệnh nằm trên giường số 1, nhân viên chăm sóc không thành thạo về mặt nghiệp vụ chữa bệnh nên dù chỉ có một bệnh nhân nhưng phòng bệnh vẫn bận rộn lạ thường.

Bác sĩ Âu đứng ở đầu giường với bác sĩ trực ban khác, buổi chiều anh ta vừa mới ăn cơm cùng Vũ Minh và Thư Tân nên nhìn thấy bọn họ chạy tới thì tỏ ra rất tự nhiên: "Hai người đến rồi."

Vũ Minh lấy ống nghe trong túi ra, bước nhanh về phía giường: "Chuyển tới từ khoa nào?"

"Khoa phẫu thuật tổng hợp." (1)

(1) Khoa Phẫu thuật tổng hợp là chuyên khoa lâm sàng của các hệ thống phẫu thuật để điều trị gan, đường mật, tuyến tụy, đường tiêu hóa, hậu môn trực tràng, bệnh mạch máu, khối u và các bệnh chấn thương của tuyến giáp và tương tự.

Thư Tân đi theo Vũ Minh, người bệnh là một ông cụ hơn 70 tuổi, bị đau đớn hành hạ đến nỗi cuộn tròn người lại, nghe được tiếng nói chuyện, ông cụ miễn cưỡng cử động cổ quay đầu lại, khẽ há miệng: "Bác sĩ."

Vũ Minh nhẹ nhàng nói: "Chào ông, cháu họ Vũ, bây giờ cháu sẽ kiểm tra sức khỏe cho ông."

Ông cụ hơi gật đầu, Thư Tân nhìn về phía máy giám sát bên giường, kinh nghiệm cho cô biết rằng giờ phút này ông cụ đang vô cùng đau đớn, đáng tiếc không có bảng đánh giá độ đau, nếu không có thể lập tức đánh giá sơ bộ cho ông cụ rồi.

Đến phòng làm việc của bác sĩ, bác sĩ Âu báo cáo bệnh tình với Vũ Minh: "Khoa phẫu thuật tổng hợp vừa mới nhận bệnh nhân, đã làm kiểm tra tế bào học (2) và chụp MDCT (3), bị ung thư tuyến tụy, tuần sau sẽ phẫu thuật, đến lúc đó xem tình hình trong ổ bụng rồi quyết định phương án cắt bỏ."

(2) Kiểm tra tế bào học: khảo sát các tế bào rời hoặc một cụm tế bào lẩn trong chất dịch lỏng thấy được trên kính hiển vi. Đây là một kết quả quan trọng để giúp bác sĩ chẩn đoán ung thư và cách điều trị.

(3) MDCT: Máy dò đa tính chụp cắt lớp, có chức năng chụp cắt lớp vi tính cơ bản và phức tạp, cho phép các bác sĩ nhìn rõ các bộ phận: Xương,

mạch máu, phần mềm cơ thể, qua đó có thể tìm ra các dấu hiệu của bệnh lý ung thư, chấn thương, nhiễm trùng của cơ quan cần thăm khám.

Vũ Minh nhận lấy rồi lật ra xem: "Báo cáo xuất viện? Đây là lần thứ hai bệnh nhân nhập viện?"

Bác sĩ khoa Phẫu thuật tổng hợp gật đầu tiếp tục câu chuyện: "Ông cụ là người làng bên cạnh chúng ta, vợ đã mất được mười mấy năm, ba người con gái đều lập gia đình, con trai và con dâu thì làm ăn trên thị trấn, điều kiện kinh tế cũng không quá tốt, bình thường ông cụ đều ở nhà làm nông. Ông cảm thấy khó chịu từ lâu nhưng nghĩ không có chuyện gì lớn. Con gái phát hiện ông vàng da, còn nghĩ do viêm gan A. Trước đó bọn họ còn nuối hi vọng là bệnh nào khác, không ngờ đến khi chẩn đoán là ung thư tuyến tụy, người nhà không tin kỹ thuật của chúng ta nên đã làm thủ tục xuất viện ngay trong ngày, sau đó đưa ông cụ đến bệnh viện đa khoa làm xét nghiệm tế bào học. Một lần nữa họ nhận được kết quả bệnh án xác thực là ung thư tuyến tụy giai đoạn cuối. Ở lại chỗ đó thì không tiện chăm sóc ông cụ, chỉ dành chuyên về thị trấn, hôm nay người nhà mới chạy về, vì không chấp nhận được sự thật nên khóc mãi đến tận bây giờ."

Đang lúc nói chuyện, mấy người nhà đi ngang qua cửa phòng làm việc, bọn họ cố gắng thu lại vẻ đau khổ trên mặt, vừa đi vừa thấp giọng bàn bạc gì đó.

"Lần trước khi ông cụ nằm viện thì xuất hiện cơn đau nặng. Đây là hồ sơ bệnh án của ông ấy, cậu xem qua đi."

Vũ Minh lật xem bệnh án, bác sĩ khoa phẫu thuật tổng hợp nói: "Đã từng thay đổi nhiều phương án nhưng hiệu quả không ổn định, ban đêm người bệnh vẫn không thể nào ngủ được, tình hình dinh dưỡng cũng càng ngày càng kém, vẫn đề chủ yếu bây giờ vẫn là khối u trong ổ bụng, lỡ xuất huyết trong lúc phẫu thuật thì e rằng không thể phẫu thuật. Đúng lúc trưởng phòng khoa Y tế của chúng tôi cũng xem bệnh án, ông nói ở đây có trung tâm thí điểm Điều trị đau, đề nghị chúng tôi chuyển bệnh nhân đến đây thử

xem, nếu như bác sĩ Vũ Minh và chủ nhiệm Lưu có biện pháp thì tốt quá, trước tiên cải thiện tình trạng của người bệnh rồi nói tiếp."

Bên ngoài có một loạt tiếng bước chân, chủ nhiệm Lưu khoa Gây mê chạy đến.

"Bác sĩ Vũ Minh."

"Để tôi kiểm tra sức khỏe cho bệnh nhân." Vũ Minh nói với chủ nhiệm Lưu, "Anh hãy gọi điện cho khoa Ung bướu đi, tình hình của bệnh nhân rất kém, sau khi phẫu thuật còn phải trị liệu bằng hóa chất, tốt nhất mấy khoa liên quan nên sớm đề ra phương án trị liệu."

Chủ nhiệm Lưu vẫn phôi hợp: "Tôi đi gọi điện thoại ngay."

Thư Tân đi đến bên giường làm kiểm tra cho người bệnh với Vũ Minh, trở lại văn phòng thì chủ nhiệm Lưu đã nói chuyện điện thoại xong: "Chủ nhiệm khoa Ung bướu đang đi họp ở nơi khác, thứ ba mới về, tôi đã nói với người cấp cao là bác sĩ Triệu của khoa đó rồi, anh ta sẽ tới đây ngay. Bác sĩ Vũ Minh, tôi cảm thấy còn phải hỏi ý kiến của người nhà bệnh nhân nữa, vốn kinh tế của bọn họ cũng chẳng khá giả, ông cụ đến giai đoạn này rồi, dựa theo kinh nghiệm trước kia của tôi, người nhà sẽ trực tiếp làm thủ tục xuất viện, hoặc gom góp tiền chuyển tới bệnh viện tuyến trên."

Thái độ của ông ta vẫn rất tiêu cực, cũng không phải là không muốn nhận bệnh nhân mà cho rằng người nhà bệnh nhân sẽ không chấp nhận trị liệu chính quy trong trung tâm Điều trị đau.

Vũ Minh không có ý kiến gì, sau đó tìm người nhà bệnh nhân để nói chuyện.

Quyền ký tên thuộc về anh con trai, cuối cùng người đàn ông trung niên cũng không khóc nữa nhưng vẫn còn rất buồn phiền.

Vừa nãy lúc người này ngồi xóm trên đất khóc, Thư Tân còn tưởng nhầm anh ta 50 tuổi rồi, bây giờ mới biết đối phương chỉ mới hơn 40 tuổi, có lẽ do những năm tháng vất vả gây ra, nhìn qua anh ta già hơn so với những người cùng tuổi rất nhiều, bất luận là Vũ Minh hay chủ nhiệm Lưu nói gì thì anh ta cũng chỉ nói một câu: "Chỉ cần bố tôi có thể sống thêm mấy ngày, chuyện gì chúng tôi cũng làm được."

Chủ nhiệm Lưu nhìn về phía Vũ Minh, ánh mắt anh vừa nhìn bẳng đánh giá tình trạng đau vừa cẩn thận thăm hỏi mấy câu, động viên người nhà bệnh nhân xong, cuối cùng bọn họ cũng lục tục rời đi.

Thư Tân đứng dậy đi đến phòng rửa tay, nghe thấy người nhà bệnh nhân đang thương lượng chuyện chuyển viện.

Con gái cả của ông cụ khóc không thành tiếng: "Kẻ cả không trị khỏi cũng không thể điều trị ở bệnh viện huyện như này được, chỗ này lấy đâu ra bác sĩ giỏi? Đời này của bố chưa một ngày sống tốt, bây giờ chúng ta nhẫn tâm để ông chịu đựng nữa sao, em thấy vẫn nên chuyển lên thành phố đi, có sống thêm được mấy ngày cũng tốt."

Đứng bên cạnh anh con trai là một người phụ nữ, nghe giọng điệu thì hình như là con dâu ông cụ: "Chuyện chị cả nói không dễ thực hiện đâu, nếu muốn chuyển tới thành phố thì ai sẽ túc trực trong bệnh viện đây? Sau này nếu còn phải làm xạ trị, ai đưa ông cụ đi làm? Mấy chuyến đi lại đều khó khăn, mỗi chuyến lại mất mấy ngày, hơn nữa đã là ung thư giai đoạn cuối rồi, chuyển tới nơi nào chẳng giống nhau, khoa phẫu thuật tổng hợp vẫn tính là khoa chủ chốt của bệnh viện huyện, không bằng ở lại đây đi, di chuyển qua lại bố cũng không chịu đựng được nữa đâu."

Người đàn ông rất đau lòng, giật chân: "Đến lúc này rồi, cô có thể câm miệng đừng nói gì được không?"

Người phụ nữ kia ưỡn ngực: "Chẳng phải tôi cũng đau lòng cho bố sao, bọn trẻ còn phải đi học, chúng ta đều lên thành phố với bố thì ai trông

chúng nó đây? Chuyện làm ăn trong nhà không cần làm nữa à?"

Cô ta càng nói giọng càng lớn, người đàn ông tức giận kéo mạnh cánh tay của cô ta, người phụ nữ ăn vạ khóc lóc lên, hành lang trở nên rối loạn, Thư Tân bước ra từ phòng vệ sinh, nhanh chân trở lại phòng bệnh.

Vũ Minh đang đọc bệnh án cho bác sĩ Âu, anh ta cúi đầu nhập một hàng dữ liệu, hơi kinh ngạc: "Bác sĩ Vũ Minh, nồng độ hydroxy/liều testosterone đầu tiên thấp như vậy sao?"

Vũ Minh: "Người bệnh đã 74 tuổi rồi, ung thư giai đoạn cuối thì sức khỏe sẽ rất kém, lúc dùng thuốc phải cẩn thận, tốt nhất là bắt đầu từ liều lượng nhỏ đi lên."

Bác sĩ Âu gật đầu, tiếp tục nhập bệnh án điện tử.

Chủ nhiệm Lưu ở đằng sau cất tiếng nói: "Dòng suy nghĩ của điều trị đau và quản lý gây mê lâm sàng quá khác nhau, hiếm thấy có người như bác sĩ Vũ Minh đều tinh thông cả hai phương diện, chúng tôi cần học hỏi nhiều lắm."

Nhưng hiển nhiên ông ta nhớ kỹ giờ làm việc của ca gây mê ban ngày, chỉ nhìn hai cái liền đi đến bên cạnh gọi điện thoại, đêm nay bác sĩ Âu trực ở phòng bệnh, phòng mổ ngày mai thiếu một bác sĩ.

Thư Tân yên lặng đi tới bên cạnh Vũ Minh, từng bước đi của anh quá khó khăn, so với phòng Điều trị đau đã hoàn thiện thì nơi này chính là một mảnh giấy bị chia năm xẻ bảy, phàm là chuyện nghiệp vụ thì Vũ Minh đều phải thúc đẩy mới tiến hành được.

Vũ Minh sợ Thư Tân quá mệt mỏi, nghiêm đầu qua chỗ khác khẽ nói với cô: "Nếu không em về nghỉ trước đi?"

Thư Tân lắc đầu: "Em ở lại với anh."

Nói xong liền lấy tài liệu giảng dạy trong balo ra, một mình ngồi xuống bên cạnh.

Vũ Minh nhìn sườn mặt của cô, nhớ tới khoảng thời gian ở khoa Điều trị đau, hai người cũng ai làm việc người này như vậy, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác thật yên tĩnh, thậm chí lúc dạy bác sĩ Âu viết bệnh án điện tử cũng trở nên kiên nhẫn hơn.

Không lâu sau bác sĩ Triệu của khoa Ung bướu đến, cả chủ nhiệm Lưu và phó chủ nhiệm khoa Phẫu thuật tổng hợp nữa, sau các xét nghiệm, Vũ Minh nhắn chủ nhiệm Lưu tập hợp mọi người thảo luận phương án.

Điều kiện của phòng bệnh đơn sơ, Thư Tân không có chỗ để đi, chỉ dành ngồi bên cạnh đọc sách.

Chợt có máy tiếng nói vang lên, Vũ Minh và chủ nhiệm Lưu đang đánh giá mức độ nguy hiểm của việc gây mê với phó chủ nhiệm khoa Phẫu thuật tổng hợp, nghe ý tú của Vũ Minh chính là nếu như người bệnh phải phẫu thuật thì để anh thực hiện công tác gây mê.

Thảo luận xong việc này, bác sĩ Triệu của khoa Ung Bướu lại đưa ra phương án xạ trị bước đầu, để đối phó với “tính ngoan cố” của những cơn đau trong ung thư, Vũ Minh vừa xem tư liệu ảnh chụp cắt lớp vừa đánh giá độ khả thi của phương pháp xạ trị với bác sĩ Triệu.

Cuối cùng Vũ Minh nói: "Thứ hai tôi sẽ gọi điện thoại cho trưởng khoa Tân khoa Y tế, chờ thứ ba chủ nhiệm khoa Ung bướu trở về thì chúng ta cùng làm phương án trị liệu, tuần sau người bệnh sẽ phẫu thuật. Còn có rất nhiều vấn đề về việc trị liệu phải thảo luận với nhiều khoa, tốt nhất chúng ta nên thành lập một tổ nhỏ, dễ dàng điều chỉnh phương án kịp thời."

Bác sĩ Triệu khoa Ung bướu ngồi thăng người lên: "Khoa chúng tôi đã sớm muốn mở rộng nghiệp vụ ở mặt này, nhưng bây giờ trong nước phần

lớn phòng Điều trị đau vẫn thuộc về khoa gây mê, trong phương diện tiến cử kỹ thuật mới, khoa chúng ta thường gặp nhiều khó khăn, hiếm thấy bác sĩ Vũ Minh khởi xướng việc hợp tác nhiều ngành, tôi cảm thấy nghiệp vụ về ung thư của chúng ta có thể hoàn thành."

Vũ Minh cười nói: "Nếu không thì bác sĩ Triệu hãy thu xếp giúp tôi những vấn đề trị liệu liên khoa đi, đúng lúc tôi có chuyện trên hạng mục phải về Tế Nhân chứng thực một chút, nếu là đối với đơn vị giúp đỡ người nghèo thì tôi sẽ làm một bản báo cáo về những khó khăn nơi này gấp phải rồi phản ánh lên viện."

Bác sĩ Triệu vui vẻ nói: "Cũng được, tối tôi sẽ về thu xếp, buổi sáng ngày mai gửi email cho bác sĩ Vũ."

Thư Tân lật qua một trang sách, Vũ Minh đã thí điểm ở đây một tuần lễ, chủ nhiệm Lưu không tích cực, một cây làm chảng nến non, muốn đẩy bọn họ đi về phía trước chỉ có thể dùng những cách khác. Khoa Ung bướu của bệnh viện huyện tuy rằng không có nhiều bệnh nhân nhưng không thiếu những người bệnh trong giai đoạn cuối gặp phải vấn đề đau do ung thư gây ra. Nếu như hợp tác liên khoa, sau này về phương diện tiếp nhận bệnh nhân, nghiệp vụ của các phòng ban cũng sẽ tuần tự đi vào quy trình.

Cô thoáng nhìn sang bên kia, đã thấy mắt chủ nhiệm Lưu hơi sáng lên, hiển nhiên suy nghĩ đang bay xa, từ quản lý phẫu thuật đến điều trị đau do ung thư sau phẫu thuật, Vũ Minh đều trình bày hết sức rõ ràng.

Trung tâm Điều trị đau không còn là một nhánh nhỏ của Phụ Chức nữa mà nó đã trở thành một phòng có thể cung cấp phương pháp trị liệu lâm sàng tổng hợp. Có lẽ chủ nhiệm Lưu thấy khoa Ung bướu tích cực hưởng ứng nên thái độ cũng buông lỏng hơn.

Phó chủ nhiệm khoa Phẫu thuật tổng hợp lén tiếng: "Bây giờ chỉ sợ khối u đã di căn đến ổ bụng và động mạch máu, đến lúc mở ổ bụng thì cùng lăm cưng chỉ làm phẫu thuật mở van thối, quan trọng vẫn là việc điều trị bằng hóa chất sau khi phẫu thuật, nhưng nếu có cơ hội cắt bỏ khối u thì việc cố

gắng duy trì sức khỏe của người bệnh những ngày này rất quan trọng. Đã cho thuốc rồi vậy bây giờ chúng ta đi xem tình huống người bệnh đi?"

Vũ Minh nhìn đồng hồ đeo tay, vừa đúng lúc anh cũng định làm kiểm tra vòng thứ hai, liền trả lời: "Được."

Bọn họ đi đến ngoài hành lang thì bác sĩ Âu bước ra, Vũ Minh hỏi anh ta: "Độ đau đớn đã giảm bớt chưa?"

"Giảm rồi."

"Hô hấp và tuần hoàn thế nào?"

"Biến đổi không nhiều."

Người nhà bệnh nhân lần lượt đi ra, con trai của ông cụ nói với chủ nhiệm Lưu: "Anh là chủ nhiệm ở đây sao? Bố tôi ăn được một bát cháo lớn, bây giờ ngủ thiếp đi rồi, hơn nửa tháng qua, đây chính là lần đầu tiên."

Người nhà bệnh nhân đều rất phấn chấn, tuy rằng biết đây đã là giai đoạn cuối nhưng quan niệm xưa nay thì chỉ cần ăn được ngủ được là có hi vọng bình phục.

Phó chủ nhiệm khoa Phẫu thuật tổng hợp và bác sĩ Triệu mỉm cười nhìn sang phía Vũ Minh, anh vừa đi ra từ phòng bệnh sau khi xác nhận tình trạng của bệnh nhân, sự chú ý lại chuyển sang bảng kiểm tra lần thứ hai. Chủ nhiệm Lưu thấy người nhà bệnh nhân nhiệt tình như vậy thì lúng túng không biết nói gì, chỉ đành lên tiếng: "Chúng tôi đã bàn bạc phương án trị liệu bước đầu cho bố anh, đang muốn hỏi ý kiến mọi người, người nhà bệnh nhân đều ở đây phải không, đến văn phòng chủ nhiệm đi."

Thư Tân ngẩng đầu nhìn ra cửa thì chỉ thấy người nhà bệnh nhân đồng loạt đi vào, bây giờ đang ngồi xuống nói chuyện, Vũ Minh giải thích rất cẩn kẽ, có lẽ là nhìn thấy phương án trị liệu của nhiều khoa kết hợp nên người

nhà bệnh nhân cũng phối hợp hơn trước rất nhiều, trong toàn bộ cuộc nói chuyện, rất nhiều lần bọn họ hỏi về vấn đề chi phí của phương pháp trị liệu.

Thư Tần lắng nghe nhưng không tham gia, luôn cảm thấy thái độ của mọi người đã có sự chuyển biến rất đáng kể, ngay cả chủ nhiệm Lưu.

Bận bìu đến hơn 11 giờ, Vũ Minh chăm chú nhìn bệnh án bác sĩ Âu đã viết xong, thấy phương pháp trị liệu cũng đã áp dụng được một lượt, thể trạng của người bệnh ổn định hơn, lúc này mới đưa Thư Tần ra ngoài.

Lúc xuống tầng, chủ nhiệm Lưu nói: "Hiếm có dịp bác sĩ Thu đến đây một chuyến mà lại phí cả buổi tối ở đây, bác sĩ Vũ Minh, ngày mai cậu yên tâm trở lại báo cáo công tác đi, tôi cũng đã được học bổ túc về nghiệp vụ điều trị đau, bên này tôi tiếp quản được."

Vũ Minh: "Buổi tối ngày mai tôi sẽ về, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi."

Hai người tạm biệt chủ nhiệm Lưu rồi trở lại ký túc xá, khách sạn cách chỗ này quá xa, lỡ như có chuyện gì thì chạy tới không tiện, cũng may đồ vệ sinh cá nhân đều ở trong balo.

Lúc tắm xong đi ra, Thư Tần nằm xuống bên cạnh Vũ Minh, giường dưới quá chật, cử động đều hơi khó khăn.

Rõ ràng rất mệt nhưng chẳng biết sao Thư Tần vô cùng hưng phấn, tuy rằng đường đi khó khăn nhưng Vũ Minh đang dùng cách của mình để tiến từng bước một, trải qua lần nói chuyện thăng thắn, bây giờ cô đã hiểu rõ mọi chuyện, ngẩng đầu nhìn, ánh mắt Vũ Minh trong bóng tối mờ sáng, cô sờ môi anh: "Sao anh vẫn chưa ngủ?"

"Anh đang nghĩ ngày mai nên thuyết phục chủ nhiệm khoa Ung bướu đến huyện Thanh Bình một chuyến như thế nào."

"Ngày mai?"

Vũ Minh cúi đầu nhìn cô: "Có phải là hơi khó không?"

Thư Tân suy nghĩ một chút, đồi lại là người khác có thể không được nhưng cô rất có lòng tin với Vũ Minh: "Em cảm thấy không có vấn đề gì lớn."

Vũ Minh nở nụ cười, nghĩ đến chuyện hai người sắp phải xa nhau nên cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, vén tóc trên trán cô sang một bên, anh nói: "Ngày mai em phải về rồi, đưa em về xong anh còn phải bận chuyện khác, hết bận lại phải quay về đây."

Thư Tân cũng không nỡ, dụi đầu vào cánh tay anh, cât giọng rầu rĩ: "Anh còn biết mai mình phải lái xe cả ngày hả? Bây giờ ngủ ngay cho em."

"Nhưng mà anh không ngủ được." Anh lộ ra vẻ mặt suy tư, "Hay làm chuyện khác nhỉ?"

Thư Tân cảm nhận ván giường mỏng manh phía dưới, hơi do dự: "Chiếc giường này không ổn lắm đâu?"

Vũ Minh im lặng cười, vốn kế hoạch của anh là chờ Thư Tân ngủ sẽ ngồi dậy viết báo cáo, lúc nói câu ấy cũng không có ý gì khác.

Nhin lâu trong bóng tối, bây giờ Thư Tân có thể trông thấy đường nét trên khuôn mặt anh, nụ cười của Vũ Minh mang theo nhiều ẩn ý sâu xa.

Rõ ràng là do cô nghĩ lung tung, cô chán nản đánh anh một cái, xoay người mặc kệ anh.

Vũ Minh ôm chặt cô từ phía sau, hôn lên vành tai cô: "Giường này không được, chúng ta vào phòng vệ sinh được không?"

Thư Tân dùng cùi chỏ huých anh, tức giận nói, "Không đi, muốn thì anh tự đi đi."

Đúng là không chịu được khi bị trêu mà, sáu giờ sáng ngày mai phải dậy rồi, muộn thế này rồi sao còn đủ thời gian chứ, Vũ Minh ôm cô lên, bây giờ coi như cứ hiểu theo ý kia của cô đi: "Ít nhất phải một, hai tuần nữa mới được gặp nhau, còn chưa dùng hết thứ kia đâu."

Thư Tân giả ngu: "Cái gì?"

Vũ Minh dùng lưng đẩy cửa phòng vệ sinh ra: "Công cụ em mang đến ý."

***

Sáng hôm sau mới sáu giờ Vũ Minh đã dậy, nhân lúc Thư Tân đang thu dọn đồ đạc, anh đi đến phòng bệnh xem tình hình bệnh nhân, đợi chủ nhiệm Lưu đến thì mới lái xe đưa Thư Tân đi.

Thư Tân dựa đầu vào ghế, tối hôm qua chưa ngủ đủ, lúc lên xe đầu tiên là cô gọi cho bố mẹ trước, nói sẽ về thành phố với Vũ Minh, sau đó bắt đầu ngủ bù. Trên đường cô tỉnh lại một lần, trên người cô có thêm áo khoác của Vũ Minh.

Vũ Minh lái xe khá nhanh, nhưng gấp tắc đường nên khi về đến Nhất Viện cũng đã ba giờ chiều.

Vũ Minh đỗ xe xong xuôi sau đó đưa Thư Tân đến kí túc xá nữ: "Lúc chủ nhiệm La tham gia tuyển chọn thì anh sẽ trở về, khoảng thời gian này em tập trung ôn thi đi, đừng lo chuyện đi đi về về."

"Vâng." Bên dưới kí túc xá có nhiều người qua lại, Thư Tân biết anh còn nhiều chuyện phải làm, cô cầm lấy balo nói: "Anh nhớ lái xe chậm một chút, mặc kệ muộn thế nào thì đến nơi cũng phải gửi tin nhắn cho em. Còn nữa, lúc làm việc đừng khiến bản thân quá mệt mỏi."

Vũ Minh chăm chú nhìn cô, muốn nhìn thêm vài lần nhưng lại sợ càng nhìn thì càng không nỡ, cuối cùng quyết đoán quay người: "Anh đi đây."

Thư Tân nhìn bóng lưng của Vũ Minh, mặt trời bắt đầu lặn về phía Tây, bóng của anh được kéo dài trên mặt đất, cô nhớ đến đêm hôm anh đã kể hết tất cả, nhớ tới gánh nặng những năm nay cũng như sự nỗ lực của anh, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác trống vắng, không kìm lòng được mà gọi: "Vũ Minh."

Bước chân của anh dừng lại, lập tức quay về, cười nói: "Em còn gì dặn dò à?"

Thư Tân quên mất bản thân muốn nói gì, chỉ đáp: "Lần sau quay về anh muốn ăn gì thì nói cho em biết, em sẽ nói với bố, chúng ta về nhà ăn cơm."

Vũ Minh quan sát vẻ mặt của cô, trong nháy mắt đã hiểu ra điều gì: "Được, giúp anh nói với chú là anh thích ăn rau cần và khoai sọ."

Thư Tân gật đầu.

Vũ Minh nhìn cô mấy lần: "Bây giờ anh đi thật nhé?"

Thư Tân lại gật đầu, đứng tại chỗ, mãi cho đến khi bóng dáng Vũ Minh dần biến mất trên đường lớn ở sân bóng rổ đằng xa, lúc này cô mới chậm rãi quay về kí túc xá.

Lúc đang thay ga giường thì Thịnh Nhất Nam trở về, nhìn thấy Thư Tân, cô ấy vừa mừng vừa lo: "Wow, cuối cùng cũng về rồi."

Thư Tân đưa cho cô ấy một gói đồ ăn vặt mua ở chợ đêm: "Cho cậu này, ăn thử đi."

Thịnh Nhất Nam nhanh chóng vào phòng vệ sinh rửa tay, vui mừng nhận lấy: "Mới một ngày không gặp cậu mà sao như đã qua lâu lăm vậy nhỉ? À cậu đã biết chưa, mai sẽ thi đấy."

Thư Tân hơi hối hóp, cô biết sắp thi rồi nhưng không ngờ lại là ngày mai.

Cô ngồi dậy nói: "Khoa thông báo rồi à?"

"Hôm nay giáo sư Ngô nói với bọn tôi, không biết lần này làm cái quỷ gì mà lại không thi ở khoa, trái lại đến giảng đường lớn thi."

Thư Tân kinh ngạc, nghĩ lại khoảng thời gian mình đã tự ôn tập, vốn định đêm nay sẽ về nhà một chuyến, xem ra bây giờ đành phải đọc sách rồi.

Bữa tối ăn cùng với Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc, ăn xong hai người bọn họ về khoa đọc sách, Thư Tân đến phòng Điều trị đau thu bản mẫu, cô định gọi điện thoại cho Vũ Minh nhưng sợ anh đang lái xe nên lại thôi.

Thu bản mẫu xong, Thư Tân đến nhà Vũ Minh, trên đường ít người qua lại, mùa thu đang ngày càng đến gần, trong gió đêm lô ra sự hiu quạnh, thổi vào mặt cô, lành lạnh.

Cô nhìn con đường dưới chân, nhớ đến khoảng thời gian mình hay đi về cùng Vũ Minh, đáng tiếc khi đó hai người động tí là giận dỗi, bây giờ không có ai cãi nhau với cô, chỉ có một mình đi qua con đường dài dằng dẵng.

Đến nhà Vũ Minh, Thư Tân nhìn ngó trước cửa, hiển nhiên là ngày nào dì Lưu cũng đến đây quét dọn, đồ dùng trong nhà đều rất sạch sẽ, quay qua quay lại hồi lâu cũng không thấy dấu vết chứng tỏ Vũ Minh đã về đây. Nghĩ lại cũng đúng, hẵn anh đã có ý đi tìm chủ nhiệm khoa Ung bướu vì ông cũ bị bệnh kia, làm sao có thể lãng phí thời gian vào những chuyện khác chứ.

Thư Tân ôn tập trong phòng sách đến 12 giờ mới trở về kí túc xá.

Nửa đêm thì nhận được tin nhắn Vũ Minh gửi tới: "*Anh về đến huyện Thanh Bình rồi.*"

Thư Tân nhìn đồng hồ, 1 giờ rưỡi, Thịnh Nhất Nam đang ngủ trên giường tầng, cô nhanh chóng trả lời: "*Mọi thứ vẫn thuận lợi chứ ạ?*"

Vũ Minh không ngờ Thư Tân còn chờ anh, muộn thế này rồi, nghĩ đến ngày mai cô còn phải đi làm liền kiềm chế bản thân, chỉ trả lời một tin: "*Ừ, thuận lợi, em ngủ đi.*"

Thư Tân gửi lại một biểu tượng cảm xúc gật đầu, sợ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của anh, cô chậm rãi để điện thoại di động xuống. Muộn thế này rồi, nếu như không có cô thì khi Vũ Minh về đến huyện Thanh Bình sẽ chẳng có tin nhắn báo bình an nào.

Vũ Minh đợi vài giây, quả nhiên Thư Tân không đáp lại, anh để điện thoại bên cạnh gối, nhắm mắt nằm một lúc rồi lại lấy di động ra, tìm bức ảnh anh chụp cô nhân lúc trước khi xuất phát đi Thanh Bình. Thư Tân cho rằng bức ảnh này rất xấu, nhưng khi anh ngắm nó lại cảm thấy vui vẻ. Anh nhìn thêm một lúc rồi đặt tấm ảnh này làm hình nền điện thoại theo thói quen.

Ngày hôm sau có rất nhiều ca phẫu thuật, phong cách của trưởng khoa mới không giống Vũ Minh, tính cách lạnh nhạt, năng lực phối hợp cũng kém hơn nhiều, tối tới lui lui như con thoi ở hai tầng phẫu thuật trên dưới,

hết sức mệt mỏi. Mặc dù như vậy, mỗi ngày kết thúc vẫn có không ít thiếu sót.

Buổi tối, sinh viên hệ bảy năm quả nhiên bị kéo đến giảng đường lớn thi. Không gian rất lớn nhưng chỉ có bốn người nhóm Thư Tân và hai vị giáo sư làm giám thị.

Tuy rằng Thư Tân cảm thấy kỳ lạ nhưng không có nhiều thời gian suy nghĩ, bởi vì bài thi nhanh chóng được phát ra, phong cách ra đề không giống như lần trước, cũng may khoảng thời gian này cô đã đọc được khá nhiều, lúc thi xong suy nghĩ lại một lần, so với sự mơ hồ sau khi thi hồi đợt một thì lần này không tính là vấn đề lớn.

Mới vừa thoát khỏi trạng thái bay lơ lửng thì cô nhận được điện thoại của Vũ Minh: "Em thi xong rồi à?"

"Sao anh biết?"

"Tôi hôm nay Vương Nam đi thu bản mẫu ở phòng Điều trị đau thay em, cậu ấy nói cho anh biết, em thi ra sao rồi?"

Đúng lúc này Vương Giáo Giảo đi từ đằng sau tới, Thư Tân vâng một tiếng: "Cũng được ạ."

Chương 85

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

Thư Tân vẫn nhớ người bệnh bị ung thư tuyến tụy kia, cô hỏi Vũ Minh: "Hôm qua chủ nhiệm khoa Ung bướu có đến huyện Thanh Bình với anh không?"

"Không đi."

Thư Tân kéo lại dây đeo balo, cô đã sớm đoán được sẽ không thuận lợi, hôm qua khi bọn họ về đến nơi đã là xế chiều, cho dù Vũ Minh có lập tức đi tìm chủ nhiệm khoa Ung bướu thì chỉ trong một thời gian ngắn cũng rất khó thuyết phục đối phương về huyện Thành Bình với anh.

"Chủ nhiệm Chu nói tuần này có nhiều công việc đã lên kế hoạch rồi, huyện Thanh Bình quá xa, ông ấy không dành thời gian để đi được, anh rời khỏi khoa Ung bướu lại đi tìm chủ nhiệm Mã của khoa phẫu thuật tổng hợp."

"Chủ nhiệm Mã có đồng ý đi không ạ?"

"Cũng không đi, thứ hai ông ấy phải đến nơi khác họp, tuần sau mới về được."

Thư Tân thở dài, sự thay đổi ngoài ý muốn.

"Sau đó anh với chủ nhiệm La đến khoa báo cáo công tác về khoảng thời gian này. Anh nói thí điểm được một tuần, nhưng chỉ có tổng cộng hai

người bệnh, hơn nữa người bệnh đầu tiên còn không chịu đồng ý trị liệu trong trung tâm Điều trị đau, đã làm thủ tục chuyển viện ngay hôm đó."

Thư Tân nở nụ cười, đến huyện Thanh Bình làm việc một tuần, thực tế tàn khốc đã đánh cho Vũ Minh một đòn, nhưng anh nhanh chóng vững vàng đứng lên, bởi vì anh phải đi về phía trước. So với một Vũ Minh "không gì không làm được" khi cô mới vào khoa thì Vũ Minh "yếu thế" hiện tại hiển nhiên đã trưởng thành hơn rất nhiều, cũng tích lũy được nhiều kinh nghiệm hơn.

"Anh nói với bọn họ, nếu cứ phát triển theo chiều hướng này thì trung tâm Điều trị đau nhất định không nhận được bệnh nhân, công tác thí điểm sẽ thất bại."

"Chủ nhiệm La và bên văn phòng khoa nói thế nào ạ?"

"Bọn họ hơi sốt ruột." Vũ Minh cười, "Sau đó anh báo cáo với bọn họ về email của bác sĩ Triệu khoa Ung bướu bệnh viện huyện và những khó khăn anh gặp phải trong tuần này cho họ. Chủ nhiệm La nghe anh nói lên suy nghĩ bước đầu về việc khoa Ung bướu và trung tâm Điều trị đau hợp tác, thầy rất ủng hộ. Thầy còn nói hôm qua gặp được chủ nhiệm Trình của khoa Ung bướu bệnh viện huyện Thanh Bình trong một hội nghị, sẽ lập tức gọi điện thoại cho đối phương."

"Sau đó thì sao ạ?"

Mấy ngày nay Vũ Minh quá mệt mỏi, giọng hơi khàn nhưng anh biết Thư Tân quan tâm chuyện này nên kiên nhẫn nói tiếp: "Chủ nhiệm Trình vẫn đang ở thành phố, nhận được điện thoại lập tức đến bệnh viện chúng ta. Ông ấy nói các khoa ở bệnh viện cơ sở vẫn còn nhiều rào cản, nghe chủ nhiệm La nói về đề nghị hợp tác với trung tâm Điều trị đau thì đồng ý thử một lần. Sau đó, chủ nhiệm Trình chủ động gọi điện thoại cho trưởng khoa Y tế của bệnh viện bọn họ, để bệnh viện Thanh Bình lấy danh nghĩa đơn vị giúp đỡ người nghèo chính thức mời chủ nhiệm Chu đến hội chẩn."

"Bây giờ át hẳn chủ nhiệm Chu đã đồng ý rồi chứ?" Dù sao vừa có cả khoa và chủ nhiệm La thúc đẩy, lại có lời mời thịnh tình của đơn vị giúp đỡ người nghèo nữa.

"Sáng ngày mai lên đường, buổi tối sẽ đến nơi."

Thư Tân rất vui, không biết là vì Vũ Minh mời được chuyên gia nổi danh toàn quốc tiến hành chữa trị cho ông cụ kia hay là vì công tác thí điểm cuối cùng cũng gặt hái được một bước tiến dài nữa.

"Vì thế bây giờ bắt đầu từ bệnh nhân ung thư tuyển tụy này, bệnh nhân trong trung tâm Điều trị đau đớn sẽ sử dụng hình thức khám chữa bệnh kết hợp này à?"

"Vẫn còn sớm, lần này chỉ mời chủ nhiệm Chu đến làm một mô hình ca bệnh mẫu với anh thôi, nếu có thể mượn cơ hội này để tạo ra một quy trình tiêu chuẩn hóa thì những công tác tiếp theo đó có thể từ từ tiến hành. Sau đó mỗi một bệnh nhân mà khoa Ung bướu thu nhận đều sẽ thử bàn luận phương án trị liệu với trung tâm Điều trị đau."

Thư Tân ấn nút thang máy đi xuống, như vậy trung tâm Điều trị đau không một bóng người có thể thoát khỏi cục diện bế tắc rồi. Việc chẩn đoán và điều trị của người bệnh sau khi nhập viện cũng sẽ có triển vọng hơn; nhưng nếu có thể khống chế được tình trạng đau do ung thư thì tình hình hệ miễn dịch và dinh dưỡng của bệnh nhân cũng có thể cải thiện tùy theo mức độ, nếu sau đó tiếp tục điều trị theo mục tiêu đề ra thì hiệu quả trị liệu sẽ càng rõ ràng hơn.

Cô đổi vị trí suy nghĩ một chút, sau này nếu gặp phải tình huống tương tự trên phương diện nghiệp vụ, liệu cô có thể đạt đến trình độ như Vũ Minh thế này không? Có thể trình độ tương xứng nhưng e rằng không được quyết đoán như anh.

"Trong trung tâm Điều trị đau chỉ có hai chiếc giường, nếu sau này hai khoa bắt tay vào làm thì liệu giường có đủ không ạ?"

"Em suy nghĩ hơi xa rồi nhưng cũng có lý!" Mọi chuyện bắt đầu được đẩy mạnh tốc độ, tuy rằng bận rộn cả ngày nhưng Vũ Minh vẫn cảm thấy mình rất dồi dào sức lực, "Toàn hỏi chuyện thí điểm của anh, sao em không lo cho bài thi của mình vậy?"

Thư Tân đi vào thang máy, nhóm Vương Giáo Giáo đã sớm đi rồi, xung quanh không có người, nói chuyện cũng thoải mái hơn.

"Lần này cảm giác tốt hơn lần trước."

"Nếu như lần này vẫn đứng thứ nhất thì có phải sẽ đủ tiêu chuẩn để học tiến sĩ sớm rồi không?"

Gần như là vậy, nhưng trước khi công bố điểm, Thư Tân vẫn không dám quá chắc chắn.

Cô nghe được bên kia có người gọi tên Vũ Minh mới biết anh vẫn đang ở trong trung tâm Điều trị đau, lần bận này chắc hẳn sẽ đến rạng sáng, cô khẽ nói: "Anh bận việc trước đi, nói chuyện sau nhé."

Bên kia đang thúc giục, Vũ Minh không kịp dặn nhiều mà nhanh chóng cúp điện thoại, Thư Tân đứng trên bậc thang nghĩ lại tình hình của cuộc thi lần này, càng nghĩ càng thấy ổn, cô giẫm chân lên những chiếc lá rụng đầy đất, đi về phía kí túc xá dưới màn đêm.

***

Ngày hôm sau bệnh viện chính thức tuyên bố danh sách chọn lựa cán bộ bậc trung và thời gian diễn thuyết.

Kết quả của việc ứng tuyển làm ủy viên hội Gây mê của giáo sư Tào và giáo sư Ngô cũng có rồi, xưa nay Tế Nhân đều tập trung vào lâm sàng và nghiên cứu khoa học, dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ của chủ nhiệm La, giáo sư Tào thuận lợi trở thành ủy viên, tuy rằng giáo sư Ngô không được chọn nhưng vẫn tham gia ứng tuyển vị trí phó chủ nhiệm như trước.

Chuyện này có nghĩa là tính cả hai vị giáo sư Tào và giáo sư Ngô thì năm nay số người cạnh tranh cương vị phó chủ nhiệm tổng cộng có năm người. Phái La có hai người, phái Chương có ba người.

Thư Tân cố gắng hết sức để tránh thảo luận chuyện này với những người bên cạnh, nhưng có thể cảm nhận được một điều rõ ràng rằng ngày tuyển chọn dần tới gần, bầu không khí của khoa ngày càng dâng trào.

Tuần này cô bị phân tối phẫu thuật ở khoa Phẫu thuật tổng hợp, phẫu thuật nội soi khá nhiều, ban ngày hết bận, tan làm lại đọc sách. Vào khoa này được hai tháng, cô vừa xem sổ ghi chép của Vũ Minh vừa đọc giáo trình Miller's Anesthesia, đã nhanh chóng đọc xong một quyển sách dày cộp rồi.

Buổi trưa Thư Tân xin nghỉ đi ra ngoài một chuyến, đến văn phòng nghiên cứu sinh, cô hoàn thiện những tài liệu liên quan đến suất đi trao đổi ở nước ngoài, đồng thời đưa hộ chiếu cho chủ nhiệm Cố.

Lúc trở về đi ngang qua hành lang, văn phòng phó chủ nhiệm có người nói chuyện, phó chủ nhiệm Chương và mấy vị giáo sư ở bên trong. Thư Tân không có tình láng nghe, nhưng dường như đôi phương không có ý tránh người ngoài nên cô không nghe thấy cũng khó.

"Năm này số người đăng ký quả thật không ít." Thì ra là đang nói chuyện trình bày giải thưởng khoa học tiến bộ và công nghệ xuất sắc.

"Lâm Cảnh Dương cũng đăng ký phải không?"

"Có chứ. Hai tháng nay Lâm sư đệ đều giam mình trong phòng thí nghiệm, sáng nay đã cho xưởng giao thuốc mẫu thử nghiệm rồi, tôi đã kiểm tra bản mẫu, chất lượng đều rất tốt."

Hình như bác sĩ Kha đang lật xem cái gì, trong không gian khẽ vang lên tiếng lật giấy sột soạt.

"Ồ, nhiều đề tài như vậy, sao lại không thấy hạng mục chủ nhiệm La ký tên cho Vũ Minh? Đề tài Những cơn đau trong ung thư của cậu ấy chẳng phải cũng là đề tài cấp quốc gia sao, ở huyện Thanh Bình lâu như vậy, rốt cuộc thế nào rồi?"

"Nghe nói đến nơi hơn một tuần lễ nhưng mới nhận được một bệnh nhân?"

Mấy tiếng cười khẽ vang lên, không giấu được hàm ý vui mừng khi biết được điều này.

"Người trẻ tuổi ấy mà, chính là quá lý tưởng hóa." Giọng nói chậm rãi của phó chủ nhiệm Chương vang lên, "Tùy tiện nhìn mấy con số thống kê đã nghĩ mình biết thực trạng của cơ sở, nhưng đến lúc tự mình đến đó thì mới biết là không hề dễ làm, cũng sắp đến cuối năm rồi, không làm được báo cáo công tác, cho dù đã trình đề tài lên thì cũng rất khó được đánh giá cao."

"Bỏ lỡ cơ hội ra nước ngoài của Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị, bây giờ lại sắp bỏ lỡ giải thưởng khoa học tiến bộ và công nghệ xuất sắc ư?"

Tiếng cười vang lên lần thứ hai, Thư Tân muốn làm như không nghe thấy nhưng trong lòng rất buồn bực. Cô đi tới phòng nước bên cạnh uống nước.

"Dựa vào nền tảng tốt của Tế Nhân như vậy mà hiệu quả của phòng Điều trị đau cũng không cao, huyện Thanh Bình là chỗ nào chứ? Tên nhóc

vết mũi chưa sạch thật không biết trời cao đất dày, La Hậu Lâm mặc kệ học trò của mình hồ đồ, nhưng như thế chẳng phải lãng phí hết kinh phí cho đề tài này sao? Ai cũng nói Vũ Minh là người xuất sắc nhất trong lứa thanh niên, tôi thấy đơn giản chỉ là một kẻ kiêu căng tự đại, Lâm Cảnh Dương cũng cùng khoá với cậu ta, nhưng mọi người xem, đứa trẻ này khiến người ta yên tâm hơn Vũ Minh nhiều."

"Phó chủ nhiệm Chương, mấy ngày nay sao tôi nghe nói trong viện muốn tách phòng Điều trị đau khỏi khoa Gây mê à? Tuy rằng phòng Điều trị đau không có hiệu quả cao nhưng vẫn là phòng Lâm sàng, nếu thật sự muốn tách ra thì ai sẽ sang bên kia để quản lý?"

Không biết là phó chủ nhiệm Chương không có hứng thú hay đang muốn nói chuyện khác nên không tiếp lời.

Bác sĩ Kha nói: "Sớm tách ra như vậy cũng được, nghiệp vụ phẫu thuật còn nhiều hạng mục chờ triển khai, có gì phải lãng phí nhiều sức người sức của như vậy. Hơn nữa nếu không trực thuộc khoa Gây mê thì phòng Điều trị đau có thể càng khó duy trì hơn so với bây giờ, củ khoai nóng bỏng tay này, ai muốn nhận thì nhận thôi."

Cửa bị đóng lại, Thư Tân không thể nghe được phó chủ nhiệm Chương nói gì, chỉ đành đi ra khỏi phòng uống nước.

Chủ nhật về tối nhà, Thư Tân nói với bố mẹ chuyện tuần sau Vũ Minh sẽ đến ăn cơm, buổi tối gọi điện cho anh cô mới biết chủ nhật này chủ nhiệm khoa Ung bướu Nhất Viện sẽ đến cơ sở, Vũ Minh nhất định phải nhân cơ hội này làm cho tốt mô hình ca bệnh đầu tiên, Thư Tân chờ mong việc thí điểm sẽ thuận lợi, cũng không gọi điện thoại cho Vũ Minh, ở nhà chờ hai ngày, cô dùng toàn bộ thời gian để đọc sách.

Thứ hai Thư Tân đến khoa, chủ nhiệm La và phó chủ nhiệm Chương không ở khoa, sắp sửa thi đấu rồi, sẽ có hai bài diễn thuyết, giao ban buổi sáng do hai vị trưởng khoa ca sáng mới chủ trì.

Chưa đến thời gian giao ban, ông chủ không ở đây, bầu không khí trong phòng thoái mái hơn thường ngày rất nhiều, Thư Tân vừa đến liền nghe thấy giọng của Vương Giáo Giảo: "Lâm sư huynh, anh giành được một suất Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị, việc vui như vậy sao không thấy anh mời khách thế ạ?"

"Đúng vậy đấy, cũng đã công bố được hai tuần rồi, bình thường bác sĩ Lâm rất hào phóng, lúc này không thể từ chối được đâu nhé."

Lâm Cảnh Dương nở nụ cười khiêm tốn, lúc đầu không nói gì nhưng không chịu nổi sự ôn ào của mọi người, cuối cùng chỉ dành cười nói: "Mấy ngày nay bận rộn quá nên quên chuyện này, nếu không thì để cuối tuần này đi?"

Thư Tân mỉm cười đi đến giữa đám sinh viên, cuộc bình chọn sóng gió đã lắng lại, dường như người trong khoa cũng quên chuyện Lâm Cảnh Dương thế chỗ Vũ Minh, mọi người xung quanh đều chúc mừng anh ta, cả Thịnh Nhất Nam cũng đang vỗ tay, lần này đi huyện Thanh Bình, Thư Tân biết được rất nhiều chuyện mà trước đây không biết, theo lý cô không nên suy nghĩ gì khác mà ủng hộ Vũ Minh đi về phía trước.

Thế nhưng cứ coi như là hiểu được những đạo lý này, vậy mà khi đặt bản thân vào hoàn cảnh ấy thì muốn làm được cũng chẳng dễ dàng gì.

Cười đùa vài câu thì chính thức giao ban, được một nửa thi giáo sư Ngô đi ra ngoài một chuyến, lúc trở về ông ta cầm một tờ danh sách, chờ sinh viên giao ban xong, ông ta đứng phía trước nói: "Vừa nãy trụ sở chính của trường gọi điện thoại nói kết quả thi lý thuyết lần thứ hai của hệ bảy năm có rồi."

Thư Tân sợ đến mức bước chân ngừng lại, Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc cũng khá kinh ngạc: "Sao lại nhanh như vậy?" Lần đầu tiên thi viết phải nửa tháng sau mới có kết quả, lần này mới mấy ngày đã có rồi.

Giáo sư Ngô công bố danh sách:"Dựa theo số điểm được công bố, Thư Tân..."

Thư Tân đứng đó, căng thẳng đến mức da đầu cũng căng hết ra, có thể dù tiêu chuẩn hay không phải xem điểm lần này rồi.

"80 điểm."

"Vương Giáo Giáo, 74 điểm."

Dường như Vương Giáo Giáo không tin được kết quả này, cô ta cắn chặt môi dưới.

"Thịnh Nhất Nam, 76 điểm."

Ngô Mặc căng thẳng xoa hai tay: "Ngô Mặc, 72 điểm."

Tim Thư Tân đập thình thịch, mỗi ngày đều nghĩ đến tiêu chuẩn này, đến lúc có kết quả thật rồi, trái lại cô có cảm giác không chân thật. Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc cúi đầu chúc mừng cô, ánh mắt Thư Tân rơi trên mặt bọn họ, bởi vì tâm trạng vẫn còn rời rạc nên không biết phải nói gì.

Giáo sư Ngô không ngẩng đầu, tiếp theo công bố thứ hạng tổng hợp của các kỳ thi, lúc này mới nói: "Thư Tân rất tốt, những người khác cũng đều có tiến bộ, sau đó đợi chủ nhiệm La và phó chủ nhiệm Chương trở về xác nhận, tôi sẽ gửi kết quả này lên văn phòng nghiên cứu sinh."

Thủ tục học tiến sĩ sớm khá là phức tạp, chương trình bồi dưỡng cũng không giống hệ bảy năm phổ thông, trụ sở chính sẽ đốc thúc các phòng nộp danh sách sớm một chút, như truyền thống mọi năm thì muộn nhất cũng không quá học kỳ hai. Buổi sáng Thư Tân chuyên tâm theo giáo sư Cố học tập, nhưng chỉ cần rảnh rỗi là sẽ véo mạnh mình một cái như muốn xác

nhận lần nữa với những người xung quanh, nhưng mà trừ bốn người bạn họ thì không ai để ý kỳ thi này.

Buổi trưa Thư Tân ăn cơm, mấy lần muôn gọi điện thoại cho bố mẹ, dù sao thì kết quả chính thức vẫn chưa được công bố, cũng đã án số xong rồi nhưng mà cô kìm nén được.

Cô gọi điện thoại cho Vũ Minh, anh vừa mới nghe thì giọng nói của chủ nhiệm Lưu vang lên, Thư Tân đoán anh đang bận việc nói tóm tắt: "Kết quả thi lý thuyết lần thứ hai của bọn em có rồi."

Hình như Vũ Minh hơi ngạc nhiên: "Nhanh thế sao?"

Thư Tân nở nụ cười, phản ứng giống cô như đúc.

Sau đó liền nghe Vũ Minh nói với chủ nhiệm Lưu: "Chờ một chút."

Tiếp theo hình như anh cố ý đi tới một góc yên tĩnh, không gian không còn ồn ào như lúc này.

"Em đứng thứ mấy?"

"Thứ nhất."

Vũ Minh tính toán cho cô một chút: "Vậy thì giàn đủ rồi."

Năm đó anh học hệ tám năm, không cần tham gia thi tiến sĩ nhưng mà biết Thư Tân vừa vào khoa liền ghi nhớ điều này. Dựa theo quy củ những năm qua thì người đứng thứ nhất sẽ được chọn vào danh sách học tiến sĩ.

Thư Tân cũng hi vọng như vậy: "Hiện tại mới có kết quả học tập thôi, còn phải chờ khoa ký tên nộp lên văn phòng nghiên cứu sinh và trụ sở chính nữa, chờ danh sách được công bố mới coi như xác định được."

"Nếu có thể xác định được rồi, em định chúc mừng như thế nào?"

Thư Tân đứng dậy, thấp giọng nói: "Làm gì mà anh hưng phấn thế, kết quả cũng chưa có, huống hồ anh cũng không ở đây..."

Vũ Minh nghe ra trong lời nói của cô có hàm ý oán trách và nhớ nhung, anh mỉm cười, áy náy nói: "Hay anh tặng quà cho em nhé? Cũng coi như chúc mừng rồi."

"Quà gì ạ?"

"Đây chuyên hay vòng tay gì đó." Hình như con gái đều thích mấy thứ loại này.

"Em không muốn, mỗi ngày đều phải vào phòng phẫu thuật, đeo vào lại phải cởi ra."

"Vậy đổi máy tính bảng cho em nhé?" Có một lần hai người đi dạo phố ngang qua một cửa hàng điện máy, trên cửa dán một áp phích quảng cáo máy tính bảng, anh nhớ Thư Tân còn liếc nhìn vài lần, "Thấy màu hồng nhạt được không?"

"Máy tính bảng của em mới mua được nửa năm, vẫn dùng tốt, đổi cái gì mà đổi."

"Qua mấy ngày nữa sẽ tuyển chọn nhân sự, anh phải về một chuyến, chờ anh hết bận thì dẫn em đi xem phim nhé?"

Thư Tân nhớ tới tình hình loạn cào cào mấy ngày nay ở khoa mà không hứng thú nổi. Đối với giai đoạn hiện giờ của Vũ Minh mà nói, thời gian còn quý hơn vàng, ban ngày phải dẫn dắt thành lập hợp tác giữa khoa Ung bướu và khoa Gây mê, buổi tối viết kế hoạch và báo cáo, nếu như dùng hết thời

gian để đi xem phim, cô có thể tưởng tượng được tình huống như vậy sẽ rất đáng quan ngại.

"Anh đừng tồn thời gian vào mấy chuyện không liên quan. Böyle giờ em không muôn gì hết, chỉ hi vọng anh tập trung thí điểm thôi."

"Cái gì mà chuyện không liên quan chứ?" Vũ Minh phản bác cô, biết rõ cô đang lo lắng cái gì, trong lòng dâng lên một dòng nước ám, "Được rồi, chờ anh về thì nói tiếp."

Thư Tân hỏi anh: "Bên kia của anh thế nào ạ? Người bệnh đã phẫu thuật chưa?"

"Đã cắt bỏ bộ phận bị phù thũng rồi, xuống bàn mổ thuận lợi. Chủ nhiệm Chu và anh thực hiện một phương án, mấy ngày nay anh sẽ viết báo cáo tổng kết, chuẩn bị gửi ca bệnh thứ nhất cho văn phòng khoa."

"Phương án trị liệu nhiều khoa liên kết ấy ạ?"

"Ừ."

Thư Tân thở phào, bao nhiêu khó khăn mới đi đến bước này. Nếu báo cáo này được gửi lên, có thể tưởng tượng được phản ứng của chủ nhiệm La và bên khoa.

"Anh có nhận thêm bệnh nhân không?"

"Buổi sáng nhận thêm một người rồi."

"Chuyển tới từ những phòng khác ạ?"

"Trực tiếp chuyển tới từ khoa Ung bướu."

Thư Tân vô cùng vui vẻ, còn muốn hỏi nữa.

Vũ Minh: "Ở đây còn đang chờ điều chỉnh bệnh án điện tử, anh đi trước nhé."

Thư Tân vẫn còn muốn nói nhưng đành cúp điện thoại, có người gọi cô: "Sư muội Thư Tân."

Thư Tân ngẩng đầu, là Cố Phi Vũ.

"Cố sư huynh." Cô mỉm cười, "Hôm nay anh có ca phẫu thuật à?"

"Hôm nay tổ bọn anh có ca phẫu thuật." Cố Phi Vũ ngồi xuống đối diện, anh ta nhìn cô mấy lần: "Trưởng khoa mới của các em như nào vậy, Vũ Minh không chịu phân em đến khoa Chính hình của bọn anh, mới cũ đều giống nhau, giữa trưa hôm nay chỉ thấy một cậu nhóc mập nhở thoát ẩn thoát hiện ở phòng 27 bọn anh."

Thư Tân biết Cố Phi Vũ đang nói đến Ngô Mặc, cô bật cười: "Thì tại chưa đến lượt thôi ạ."

Cố Phi Vũ ăn hết cơm của mình rồi nhìn về phía trước: "Chị Văn."

Chu Văn vừa mới xuống bàn mổ, bưng khay cơm ngồi xuống bên này, khẽ nói: "Nhanh nhanh, hai người gọi điện thoại cho Vũ Minh đi, chị có tin tốt muốn cho cậu ấy biết."

Cố Phi Vũ và Thư Tân nhìn nhau: "Tin tức tốt gì ạ?"

Chu Văn hạ thấp giọng: "Chị nghe được phong thanh là tuần này có kết quả điều tra và đánh giá thành quả nghiên cứu khoa học tổng hợp rồi, chủ nhiệm La thắng phó chủ nhiệm Chương một đoạn khá dài đấy."

Ánh mắt Thư Tân sáng lên, Cố Phi Vũ phát tay: "Giời ạ, em còn tưởng rằng đã công bố rồi, coi như toàn bộ người của khoa đều bâu cho chủ nhiệm La thì sao chứ, cuối cùng chẳng phải vẫn dựa vào ý kiến của lãnh đạo và trụ sở chính sao? Em nghe nói năm nay phó chủ nhiệm Chương có quan hệ gì lợi dụng được đều lợi dụng cả rồi, mấy ngày nay chính là khoảng thời gian then chốt, chỉ cần một ngày chưa công bố tin tức chính thức thì những gì chúng ta biết đều là tin đồn nhảm mà thôi."

Lông mày Chu Văn dựng đứng lên: "Gì mà tin đồn nhảm chứ? Đây là chỉ tiêu quan trọng để tham khảo cho cuộc tuyển chọn nhân sự đấy."

Thư Tân muôn nói xen vào thì trưởng khoa ca sáng đến tìm cô: "Sao em còn ở đây, mau đưa Lưu sư tỷ đi ăn cơm đi."

Thư Tân vội vàng đứng dậy.

Buổi chiều chủ nhiệm La về khoa, giáo sư Ngô nộp điểm của hệ bảy năm lên, văn phòng chủ nhiệm túm tụm đầy người chờ chủ nhiệm La ký tên.

Chủ nhiệm La nhận lấy kết quả đánh giá học tập: "Đây là kết quả thi của hệ bảy năm à?"

"Đều ở đây hết, thành tích của Thư Tân xếp thứ nhất."

Chủ nhiệm La nhắc bút lên, muốn ký tên ở "Bảng đệ trình tiêu chuẩn Tiến sĩ sớm" lại hơi do dự, nhìn xung quanh, văn phòng toàn người, chỉ có Lâm Cảnh Dương là trẻ nhất, ông vỗ tay với anh ta: "Em đi gọi Thư Tân đến đây, thày hỏi ý kiến của em ấy một chút."

Lâm Cảnh Dương mỉm cười đồng ý: "Được ạ."

Thư Tân đi đến, gõ cửa xong mới vào: "Chủ nhiệm, thày tìm em ạ?"

Chủ nhiệm La nhấp một ngụm trà: "Gọi em tới là muôn nghe ý kiến của em, xếp hạng của bốn người các em có rồi, em có đồng ý theo thầy học tiến sĩ không?"

Thư Tân gật đầu: "Em đồng ý ạ."

Chủ nhiệm La mỉm cười nhắc nhở cô: "Em phải biết yêu cầu tiến sĩ của thầy rất cao. Trước khi quyết định, tốt nhất em nên suy nghĩ thận trọng, học tiến sĩ không thoái mái như học thạc sĩ đâu, muốn tốt nghiệp cũng không dễ, rốt cuộc là muôn học hay không còn tùy vào quyết định của em."

Thư Tân nở nụ cười tươi sáng, không chút do dự: "Em đã suy nghĩ kỹ rồi, có thể theo thầy học tiến sĩ là vinh hạnh suốt đời của em."

Lúc này chủ nhiệm La mới lộ ra ý cười, ký tên vào "Bảng đệ trình tiêu chuẩn Tiến sĩ sớm".

"Được rồi, em về làm việc trước đi. Giáo sư Ngô, phiền cậu đi một chuyến nộp ý kiến của khoa lên văn phòng nghiên cứu sinh."

Phó chủ nhiệm Chương hiển nhiên cũng không quan tâm chuyện này, vẫn nheo mắt nhìn gì đó trong tay.

Thư Tân nín thở đi ra, vốn tưởng rằng mình đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, thế nhưng chân đi trên đất vừa nhẹ vừa hẫng, như đạp lên đám mây dày vậy, cô tự nói với mình ngàn vạn lần phải bình tĩnh nhưng vẫn rất hưng phấn muôn cười thật lớn.

Lâm Cảnh Dương phải về phòng phẫu thuật, anh ta đi ra cùng Thư Tân.

Phó chủ nhiệm Chương đột nhiên hỏi: "Chủ nhiệm La, sao trong đề cử lại có đề tài của Vũ Minh?"

"Buổi sáng tôi vừa mới bô sung."

Bước chân của Lâm Cảnh Dương hơi ngừng lại, Thư Tân cũng chậm rãi thu lại nụ cười.

Sau đó liền nghe phó chủ nhiệm Chương cười: "Không phải là ông đang đùa chứ, trong lâm sàng coi trọng nhất là báo cáo. Trung tâm Điều trị đau của huyện Thanh Bình vốn không nhận được bệnh nhân, Vũ Minh lấy gì mà viết báo cáo? Số liệu bịa đặt, dữ liệu ca bệnh bịa đặt sao?"

Chủ nhiệm La rất bình tĩnh: "Ai nói không nhận được bệnh nhân? Chính bởi vì nói phải có số liệu cụ thể nên chúng tôi mới quyết định thêm đè tài của Vũ Minh vào. Sáng nay em ấy đã gửi một bản báo cáo cho tôi và cho văn phòng khoa. Trong hai tuần qua, em ấy đã dựa vào tình hình thực tế của bệnh viện huyện để phá vỡ kết cấu trung tâm Điều trị đau và xây dựng lại. Hiện tại, hình thức nhiều khoa kết hợp đã được thử nghiệm, sở dĩ thêm đè tài của em ấy vào danh sách đè cử là quyết định chung của tôi và bên khoa."

Phó chủ nhiệm Chương khẩy: "Một bản báo cáo mà thôi, viết lưu loát mà mè đến đâu cũng vậy. Cơ sở đó đâu phải tôi chưa từng đến, nào có dễ dàng như vậy?"

"Bệnh viện huyện Thanh Bình là đơn vị đi theo bệnh viện chúng ta, bất kỳ tình huống gì cũng không lừa được chúng ta. Chính bởi vì đều biết công tác ở cơ sở khó thực hiện nên chúng tôi mới nhìn kết quả báo cáo của Vũ Minh với con mắt khác xưa, người trẻ tuổi của khoa bây giờ đều chỉ chăm chăm vào đánh giá chức danh và hệ số phân chia tiền thưởng, có mấy người chịu đi đường khó khăn? Nếu tiếp tục phát triển như vậy, trình độ nghiệp vụ của khoa vĩnh viễn đừng mong được nâng cao."

Ánh mắt Thư Tân lướt qua một bên, Lâm Cảnh Dương cất bước về phía trước, cô đi đến phòng thay đồ cho nữ rồi đẩy cửa vào.

Buổi chiều ngày hôm sau văn phòng nghiên cứu sinh chính thức đưa ra thông báo, Thư Tân xác nhận lại mấy lần, không thấy sai sót gì nữa mới yên tâm gọi điện thoại cho Vũ Minh và bố mẹ.

Thứ sáu tuần này sẽ tuyển chọn cán bộ bậc trung, tối hôm trước Thư Tân nói chuyện với Thịnh Nhất Nam nên ngủ muộn, sáng hôm sau lại dậy muộn, khi chạy tới khoa thì chủ nhiệm La đang giao ban như thường lệ, mới được một nửa thì bên ngoài có mấy người đi vào.

Trong đó có hai thầy giáo của văn phòng nghiên cứu sinh, những người khác thì đều rất lạ mặt.

Lúc giao ban, mấy người này luôn đứng bên ngoài, sau khi các loại công việc kết thúc, một người trung niên đi tới nói: "Em chính là Thư Tân phải không?"

Thư Tân thấy kỳ lạ, lo lắng không yên: "Em chào thầy."

"Em đi theo chúng tôi một chuyến."

Thời điểm chuyện này phát sinh quá trùng hợp khiến vô số ánh mắt phóng tới, Thư Tân đầy khó hiểu, chỉ đành đi ra với bọn họ để tiện hỏi thăm, đối phương có ý đi tới một phòng làm việc.

Cửa đóng lại, một người trong số đó nở nụ cười thân thiện: "Em ngồi đi, chúng tôi là thầy Vương và thầy Chu của ban kỷ luật trường học, muốn hỏi em một chút chuyện."

Thư Tân buồn bực ngồi xuống.

"Thư Tân, em và Vũ Minh có quan hệ yêu đương phải không?"

Thư Tân cẩn thận cân nhắc hai giây rồi gật đầu.

Đối phương nở nụ cười: "Là xác định quan hệ sau khi vào khoa hay trước khi vào khoa?"

Thư Tân cười: "Thưa thầy, em có thể hỏi là đã xảy ra chuyện gì trước được không ạ?"

"Có người báo cáo với trụ sở chính, nói chuyện thi chuyển tiếp của khoa các em tồn tại hành vi làm rối loạn kỉ cương."

Thư Tân đã sớm có linh cảm nhưng vẫn hết sức kinh ngạc.

Cô kiên nhẫn giải thích: "Thầy Vương, thầy Chu, bài thi của khoa do bốn bệnh viện của bệnh viện Phụ Chức đưa ra, thời gian thi cũng là thông báo đột xuất, không thể nào biết trước phạm vi được."

Thầy Vương đặt tay xuống: "Em đừng kích động vội, đây không phải là lần đầu tiên có người báo cáo với chúng tôi tình huống này, lần này sở dĩ chúng tôi tới đây cũng bởi đã điều tra trước một chút."

Thư Tân nhớ tới buổi tối hôm đó, cô đã thấy khó hiểu vì sao địa điểm thi lại đột nhiên thay đổi thành giảng đường... thì ra đây là nguyên nhân.

"Đối phương có cung cấp chứng cứ, có người nhìn thấy trước khi thi em đã xem những tài liệu có liên quan, để chứng minh điều ấy, đối phương còn gửi ảnh tới."

Thư Tân sờn hết tóc gáy sau lưng, cố gắng loại bỏ những suy nghĩ khác, nhớ lại những chuyện trong thời gian này, ngoại trừ đọc giáo trình Miller's Anesthesia thì tư liệu tham khảo mà cô đọc chính là số ghi chép của Vũ Minh.

"Chúng tôi đã so sánh bài thi và số ghi chép của Vũ Minh trong hình, xác thực có nội dung giống nhau." Thầy Vương đặt bức ảnh lên bàn trà, "Trước khi em thi, Vũ Minh hoặc chủ nhiệm La có cho em xem nội dung liên quan không?"

***

Vũ Minh dừng xe ở bãi đỗ xe xong, dùng tốc độ nhanh nhất đến khoa, thấy cửa hai văn phòng đều đang đóng thì chỉ dành lùi lại, lưỡng lự ở hành lang hai bước, anh lấy điện thoại ra, lúc này phía sau có người bước đến.

Người kia nhìn thấy anh liền nói: "Bác sĩ Vũ Minh."

Vũ Minh dừng bước, nhìn đối phương. Là Vương Giáo Giảo.

Vương Giáo Giảo hắng giọng: "Bác sĩ Vũ Minh, em có chuyện muốn nói với anh."

Vũ Minh nghĩ đến cuộc điện thoại trên đường kia, trong lòng đầy khó chịu, nhìn thấy Vương Giáo Giảo nhưng không lên tiếng.

Đợi một lúc lâu cũng không thấy cô ta nói tiếp, Vũ Minh lên tiếng: "Có chuyện gì thì nói đi."

Vương Giáo Giảo đang muốn mở miệng thì phía sau có mấy người đi tới, Vương Giáo Giảo quay đầu nhìn, miễn cưỡng cười: "Không có gì."

Ánh mắt Vũ Minh đảo sang bên kia, mấy người phó chủ nhiệm Chương đang đi đến, bọn họ trò chuyện vui vẻ, tâm trạng có vẻ không tệ.

"Ồ, đây không phải Vũ Minh sao, về rồi à?"

Vũ Minh nhướng mày: "Phó chủ nhiệm Chương."

Chương 86

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

"Sao hôm nay lại về rồi?"

Vũ Minh đón lấy từng ánh mắt, phó chủ nhiệm Chương chậm rãi đến gần, mấy vị giáo sư đều nở nụ cười thân thiện, sắp đến thời gian diễn thuyết rồi, đoàn người đang chuẩn bị xuất phát.

Xoay người lại, Vũ Minh vô tình nhìn thấy cửa văn phòng đóng chặt, ngọn lửa giận bùng lên, anh miễn cưỡng kìm nén lại, cười đáp: "Trở về giải quyết một số vấn đề thôi."

Giải quyết vấn đề? Nghe được giọng điệu ngông cuồng này, phó chủ nhiệm Chương mỉm cười dừng bước lại. Qua một khoảng thời gian không gấp, bên trong con người trẻ tuổi này như có thêm chút cứng cỏi, anh nâng cao đầu, cảm giác ngột ngạt phủ xuống.

Điều này làm cho ông ta nhớ tới tình hình ứng tuyển lần thứ nhất năm đó, chỉ cần là sinh viên đến khoa nộp CV thì không ai là không hỏi đến tên tuổi ông ta.

Chỉ có người "đứng nhất lớp" này, từ lúc bắt đầu gặp được La Hậu Lâm, những năm sau đó cũng không thèm để ý phó chủ nhiệm này vào trong mắt.

Bây giờ đã mấy năm trôi qua rồi, cuộc thi đấu thứ hai sắp sửa bắt đầu. Người trẻ tuổi mà, sớm muộn cũng nên trả giá đắt cho sai lầm của chính

mình.

Phó chủ nhiệm Chương cười, vòng tay bên cạnh Vũ Minh, hòa nhã vỗ vai anh: "Nghe nói em đang gặp phải khó khăn ở cơ sở à?"

Nhân lúc này Vương Giáo Giáo liền rời đi. Vũ Minh nhìn cô ta một cái, sau đó đảo mắt về phía phó chủ nhiệm Chương, ông ta đang lải nha lải nhải, ân cần như đối xử với học trò của mình vậy: "Em ấy mà, những thứ khác đều rất tốt, chỉ là quá liều lĩnh. Tôi đã sớm nhắc nhở em, một trung tâm Điều trị đau không có thiết bị không có bệnh nhân sẽ không duy trì nổi đâu. Em thì hay rồi, liều mạng lấy kinh phí của tổ đề tài đổ vào cơ sở, bây giờ đụng phải tường mới biết nghiệp vụ khó thực hiện đến đâu."

Ông ta nhìn cửa phòng làm việc, trên mặt thấp thoáng ý cười, nói tiếp: "Tuy nhiên em cũng đừng quá chán nản, người trẻ tuổi muốn có được thành tích thì bị ngã đau cũng là chuyện bình thường, có vấn đề thì hãy kịp thời về báo cáo, khoa luôn là hậu thuẫn kiên cố của người trẻ tuổi."

"Thầy nói những câu này..."

Cửa phòng làm việc mở ra, mấy người của ban kỷ luật trụ sở chính đi ra, đúng lúc nghe thấy lời dạy dỗ đầy hàm ý của phó chủ nhiệm Chương.

"Vũ Minh đến rồi à? Chúng tôi có việc muốn hỏi em." Chủ nhiệm La đã bị gọi đến bệnh viện, nhóm người này chuyên môn phụ trách điều tra sinh viên.

Phó chủ nhiệm Chương có quen biết nên tiến lên chào hỏi đối phương, bước chân rất tự nhiên rời khỏi hành lang.

Sự chú ý của Vũ Minh đã sớm chuyển sang Thư Tần, cô đi dằng sau mọi người như đang suy nghĩ gì đó, có lẽ tâm trạng vẫn chưa hồi phục nên mặt đǒ au.

Anh nhớ đến cảnh tượng cô đọc sách mỗi đêm ở phòng Điều trị đau, ngực Vũ Minh đột nhiên thắt lại, gấp phải chuyện gây rối như thế này, đừng nói là cô, dù là ai cũng không thể nào bình tĩnh.

Thư Tân cũng nhìn thấy Vũ Minh, dáng vẻ mạnh mẽ cô có gắng duy trì hiện tại như bị đâm thủng, tựa như quả bóng xì hơi, vô cùng ủ rũ.

Cả sáng nay cô vừa tức giận lại vừa uất ức.

Đối mặt với sự chất vấn của bọn họ, cô biết sự biện minh bằng lời nói không hề có sức thuyết phục nên mới nói cho đối phương biết, không chỉ cô từng xem sổ ghi chép của Vũ Minh mà bạn học khác cũng từng mượn đọc.

Thầy Vương nhanh chóng gọi Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc đến phòng bên cạnh, hai người bọn họ cũng xác nhận chuyện này, nhưng khi họ đưa quyển sổ đã đọc ra thì không hề có nội dung liên quan. Còn trên bức ảnh của người báo cáo gửi tới thì rõ ràng là bao gồm toàn bộ phạm vi bài thi lần này.

Một bài phân tích ca bệnh có nhiều câu hỏi trắc nghiệm, tối đa năm điểm, đủ để ảnh hưởng tới kết quả thi cuối cùng.

Trên thực tế, bài thi lần này có cách dùng thuốc trong phẫu thuật bắc cầu tim phổi, bây giờ vẫn chưa đến lượt Thư Tân phẫu thuật tim, cô sợ mình không thể nào kết hợp được sổ ghi chép và ca bệnh lâm sàng nên lúc xem sách cô ý nhảy cóc đến nội dung này trong sổ ghi chép, nhưng cô không có cách nào để chứng minh với đối phương chuyện này bởi vì đây chỉ là suy nghĩ của cô.

Người chụp ảnh nhầm vào cô, đặc biệt chỉ một mình cô.

Sau những câu hỏi dài dòng, lòng Thư Tân rất hỗn loạn. Thầy giáo điều tra là phó chủ nhiệm ủy ban kỷ luật của trường học, câu hỏi có rất nhiều kĩ

xảo, sau khi hỏi xong, thậm chí có những lúc cô còn tự nghi ngờ chính mình.

Đúng lúc này thì Vũ Minh trở về.

Anh không nói gì với cô, nhưng chỉ một ánh mắt liền có thể khiến tâm trạng của Thư Tần ổn định. Những nghi vấn bên ngoài không ảnh hưởng tới Vũ Minh, cũng không thể ảnh hưởng tới cô. Lúc trước khi vào khoa cô là người đứng thứ nhất, lúc thi giành suất sang nước ngoài trao đổi là người đứng thứ nhất, bây giờ cũng là người đứng thứ nhất, những nỗ lực cô trả giá không phải là giả, cô không hề gian lận, không hề quay cờ.

Lúc đi lướt qua, Thư Tần nghe được Vũ Minh thăng thắn nói: "Thầy Vương, trường học gọi điện thoại cho em là vì việc này?"

Thầy Vương xoay người lại đi vào trong: "Em nghiêm túc một chút, đây không phải chuyện nhỏ."

Vũ Minh liếc mắt nhìn Thư Tần một cái, anh vẫn không nói gì nhưng trong ánh mắt chất chứa nội dung phong phú hơn vừa nãy: an ủi, quan tâm, yêu thương, còn cả nguồn sức mạnh cuồn cuộn không ngừng nữa.

"Cach" một tiếng, cánh cửa trước mắt đóng lại, Thư Tần đứng trên hành lang, dù có tiếp tục chờ đợi trong lo lắng không yên cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa cả.

Lúc rời đi, cô mơ hồ nghe được bên trong nói: "Sau đây phó viện trưởng và trưởng khoa Y tế sẽ tới thu thập chứng cứ. Hai sinh viên buổi sáng vốn chủ động làm chứng cho Thư Tần, nhưng trong vô tình bọn họ đã tạo nên chứng cứ xác đáng hơn về việc làm lộ đề thi. Nếu như tiêu chuẩn Tiến sĩ sớm lại được quyết định bằng quan hệ cá nhân thì không thể nào xảy ra. Chuyện này không hề công bằng đối với cả khoa. Bây giờ không chỉ sinh viên không đồng tình, mấy vị giáo viên hướng dẫn cũng có ý kiến."

Thư Tân cười mỉa, quả thật là một biện pháp tốt, có vị giáo viên hướng dẫn nào lại không bảo vệ sinh viên của mình? Chỉ cần chuyện này truyền ra ngoài khoa thì có thể dễ dàng gây nên những sự bất mãn giữa các "phái trung lập" với chủ nhiệm La.

Và đương nhiên việc Vũ Minh làm lộ đề sẽ trở thành mục tiêu để công kích, thậm chí vì ảnh hưởng đến việc tuyển chọn cán bộ của giáo viên hướng dẫn mà còn dẫn đến sự phản cảm của chủ nhiệm La dành cho anh.

Ảnh hưởng sau đó mới là đáng sợ nhất, Thư Tân không thể nào kiềm chế được sự lạnh lẽo trong lòng, lúc đi ngang qua văn phòng, cô bước vào mở trang web của bệnh viện.

Ngày hôm qua phòng nghiên cứu sinh mới công bố danh sách sinh viên được học Tiến sĩ sớm, nhưng hôm nay đã bị gỡ rời. Đây rõ ràng là có ý đồ, tốc độ phát tán còn nhanh hơn cô dự đoán.

Tiêu chuẩn cứ như vậy mà tan như bong bóng, Thư Tân thẫn thờ đứng trước máy vi tính.

Trưởng khoa ca sáng đến tìm người, nhìn thấy Thư Tân thì gấp giọng hỏi: "Xử lý xong việc chưa? Nhanh trở lại phòng 28, trên đó đang rất bận."

"Vâng ạ." Thư Tân gật đầu, khắp nơi đều bận tối mắt tối mũi, sao có thể thừa chồm cho cảm xúc cá nhân chứ?

Nhanh chóng thay quần áo, Thư Tân nhớ lại chuyện mấy ngày nay, trong đầu vẫn tràn ngập câu hỏi.

Nhìn vào gương đeo khẩu trang mới vô tình phát hiện trong mắt có ánh nước, lẽ nào vừa nãy cô khóc? Có thể chính bản thân cũng không ý thức được.

Giơ tay lau đi nhưng càng lau nước mắt càng nhiều.

Cô kéo khẩu trang y tế che lại, kiên cường nuốt tất cả nước mắt vào trong.

"Thật không có tiền đồ." Thư Tần tự mắng mình trước gương, kéo mạnh cửa ra, trở về phòng phẫu thuật.

***

Vũ Minh ngồi trên ghế sofa, vươn người cầm lấy bức ảnh chụp: "Chỉ bằng vài bức ảnh này mà nói là khoa đã làm lộ đề?"

"Chỗ đó chiếm năm điểm trong bài thi rồi, còn không đủ nghiêm trọng hay sao? Căn cứ vào quy định của Tế Nhân, tất cả chuyện liên quan đến thi cử tuyển chọn nhân tài đều do người quản lý phụ trách ra đề, chờ bài thi được nộp lên thì bốn bệnh viện sẽ ngẫu nhiên chọn ra, nhưng mà em nhìn xem."

Thầy Vương mở quyển sổ của Thư Tần ra: "Trong sổ ghi chép của Thư Tần, ôn thi một lần đã ôn đủ năm điểm của bài thi, sau khi phát hiện vấn đề này, chúng tôi đã tra lại bài thi chưa phát ra của khoa Gây mê trên hệ thống, kết quả thế nào? Tùy tiện nhìn một bài thi của khoa các em sẽ thấy ca bệnh tương tự trong quyển sổ này, xấp xỉ tầm 10 - 20 điểm, chuyện này nói lên điều gì? Nói lên rằng mười lăm bài thi mà khoa Gây mê Nhất Việt các em cung cấp rất có thể không phải do chủ nhiệm La tự mình ra đề."

"Thân là chủ nhiệm mà lại để cho sinh viên của mình ra đề hộ, nếu như lại xuất hiện thêm chuyện cố ý lộ đề, chẳng phải vấn đề sẽ hết sức nghiêm trọng sao? Ảnh hưởng đến việc lựa chọn nhân tài là thứ yếu, máu chóp là do sơ hở trong công tác quản lý, nói không dễ nghe thì chính là tác phong không đúng đắn! Vừa nãy chúng tôi đã báo cáo kết quả điều tra lên trên, hiện tại trường học rất coi trọng chuyện này."

Thầy Ngô ở bên cạnh nói chen vào: "Vũ Minh, em cũng đừng có thái độ chống đối, mục đích của chúng tôi chỉ là điều tra sự thật, nói trắng ra là nhìn việc không nhìn người."

Vũ Minh nở nụ cười, đối với nhân viên hành chính, chưa từng có chuyện "nhìn việc không nhìn người", chỉ có "đối phó với người" rồi mới có thể "đối phó với việc".

Quan hệ của phó chủ nhiệm Chương bao gồm cả mấy người quản lý của trụ sở chính, bây giờ nắm được sơ hở của chủ nhiệm La, đương nhiên sẽ muốn đào sâu vào. Có thành tựu trong việc quản lý chưa chắc đã có thêm điểm, nhưng chỉ cần bại lộ một sai sót thì nhất định sẽ bị trừ điểm.

Quyền chấm điểm nằm trong tay trường học và lãnh đạo. Hiện tại số phiếu của phó chủ nhiệm Chương đại khái có thể chiếm được 40%, chỉ cần nỗ lực thêm một chút cũng có thể biến thành 50%, thậm chí 60%.

Quan trọng là vấn đề còn chưa ngã ngũ. Sau khi trụ sở chính nhận được báo cáo, có người đã dựa vào cách thanh trùng vấn đề mà phản ánh chuyện này lên ủy ban Kỷ luật.

Chỉ bằng một mình Vương Giáo Giáo? Vũ Minh đăm chiêu nhìn chăm chú vào bức ảnh, cô ta không làm được nhiều chuyện như vậy, cũng sẽ không nghĩ xa đến thế.

Nhưng mà hồi sáng có vẻ Vương Giáo Giáo biết chuyện này.

Lúc đó ở trên hành lang, cô ta muốn nói gì với anh?

Anh lật qua lật lại bức ảnh, vì để bảo vệ thông tin của người báo cáo, bức ảnh đều đã được xử lý, chỉ có một tấm, vì vấn đề góc chụp và bối cảnh nên không cần thận phản chiếu lại ngày tháng trên vách tường phòng phẫu thuật, đáng tiếc là vẫn rất mơ hồ.

"Vũ Minh, em đừng chỉ ngồi nhìn mà không nói gì, chúng cứ ở ngay trước mắt, em có ý kiến gì thì hãy nói với chúng tôi, mục đích điều tra của chúng tôi không phải tiến hành trùng phạt cá nhân mà là đầy mạnh việc công bằng không thiên vị."

"Em không có chuyện gì để nói."

Thầy Vương nghẹn họng: "Thái độ này của em là thế nào?"

"Mấy tháng trước khi thi, trong khoa có lời đồn em ra đề hộ chủ nhiệm La, em không biết lời đồn đó bắt nguồn từ đâu, nhưng thực tế là từ trước đến nay em chưa từng nhìn thấy những bài thi này."

"Chưa từng nhìn thấy? Chữ viết trong sổ ghi chép đều là của em, những sinh viên khác cũng có thể làm chứng điều này, trùng hợp một hai vấn đề thì không sao, nhưng trùng hợp nhiều như vậy, em định giải thích như thế nào?"

Vũ Minh nhìn đồng hồ đeo tay, 5 giờ rưỡi sẽ chính thức bắt đầu tiến hành diễn thuyết tuyển chọn nhân sự, thời gian còn lại là sáu tiếng. Chủ nhiệm La còn đang bị hỏi thăm, không gọi điện thoại được.

"Liên quan đến nghi vấn của hai thầy, em có thể chờ chủ nhiệm La về rồi giải thích với hai thầy cùng thầy ấy, thế nhưng điều kiện tiên quyết là em muôn lanh đạo trường, phó chủ nhiệm Chương, các giáo sư và sinh viên lẫn cả hai thầy đều phải có mặt."

Thầy Vương và thầy Ngô nhìn nhau: "Đây là ý gì? Sở dĩ chúng tôi hỏi riêng từng cá nhân là vì không muốn tạo thành ảnh hưởng xấu, nói trắng ra Thư Tân vẫn còn là sinh viên, cho dù phạm sai lầm về mặt tư tưởng nhưng hủy bỏ tiêu chuẩn cũng đã đạt được mục đích răn đe rồi, nếu làm to mọi chuyện, đối với em ấy hay em, cả chủ nhiệm La nữa, đều không tốt."

Thầy Ngô suy nghĩ một lúc mới phản ứng lại, lộ ra vẻ mặt khó xử: "Vũ Minh, có lẽ tôi biết ý em là gì, sáng nay chúng tôi cũng đã điều tra rồi, không sai, có một phần sổ ghi chép của em đã được công khai, ngoại trừ bối dường cho bác sĩ học thạc sĩ và giảng bài cho sinh viên thì còn có một ít ca bệnh để làm chương trình học thi đua, nhưng vấn đề bây giờ là đề thi lần này chỉ có trong sổ ghi chép của Thư Tần, nếu như không giải thích rõ điều này, cho dù em công khai tất cả chương trình học thì cũng không có cách nào rửa sạch được nghi vấn làm lộ đề này."

"Em không làm lộ đề, đương nhiên sẽ không tồn tại cái gọi là rửa sạch nghi vấn." Cuối cùng Vũ Minh xác nhận lại vài tấm ảnh rồi trả chúng về, "Chuyện này tạo thành ảnh hưởng trong khoa, chỉ giải thích vài câu không thể hết được, em hy vọng có thể chứng minh hai điểm ngay trước mặt toàn bộ người của khoa: em và chủ nhiệm La không thiên vị làm rối kỷ luật và thành tích cuộc thi hoàn toàn do Thư Tần dùng thực lực của cô ấy để đạt được. Bây giờ vở kịch này cũng nên hạ màn rồi."

Hai người Vương Ngô trợn mắt há mồm.

Giọng điệu của Vũ Minh rất nghiêm túc: "Nếu như điều tra ra vấn đề, hai thầy có thể lập tức quay về báo cáo; nếu không có vấn đề, đương nhiên phải trả lại tiêu chuẩn cho Thư Tần, mặt khác với tư cách là người trong cuộc, em cũng có quyền tiến hành tự chứng minh cho bản thân, nếu hai thầy đến điều tra chân tướng thì mong hai thầy giúp đỡ sắp xếp."

Giăng co hồi lâu, Vũ Minh cũng không chịu nói câu nào thỏa đáng, không hỏi được chứng cứ mang tính then chốt, thầy Vương đành nhượng bộ: "Chuyện này tôi sẽ gọi điện thương lượng với mấy vị lãnh đạo, trước lúc đó, vì để tránh bị nghi ngờ, em và chủ nhiệm La, cả Thư Tần nữa không được liên hệ trước với nhau, liên quan đến chuyện này, mong em hiểu cho, dù sao chúng tôi cũng vì đảm bảo tính chân thực của kết quả điều tra."

***

Đúng 4 giờ, phòng làm việc của bác sĩ bên cạnh trở nên náo nhiệt, Vũ Minh lật hết bảng giờ làm việc tháng trước ra xem, một lần nữa củng cố nghi vấn trong lòng, đứng dậy khỏi sofa.

Trường học nói được làm được, trong mấy tiếng này, anh không thể liên lạc với chủ nhiệm La. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, chỉ còn cách giờ diễn thuyết nửa tiếng nữa.

Đến thời điểm này rồi, phần lớn các ca phẫu thuật đều đã kết thúc, nhưng một số vẫn chua, có thể gọi nhiều người đến như vậy cũng đã không dễ dàng.

Cửa vừa mở ra, thầy Vương đi vào nói: "Vũ Minh, em ra đi, phó viện trưởng Lưu và chủ nhiệm La đến rồi."

Vũ Minh đi ra hành lang, Lâm Cảnh Dương áo mũ chỉnh tề, cũng vừa trở về từ bên ngoài.

Anh ta nhìn thấy Vũ Minh thì ngạc nhiên: "Về rồi à? Thế nào, mấy ngày nay chắc cậu mệt muối chết nhỉ?"

Vũ Minh dừng lại, cười châm biếm: "Vẫn ổn."

Anh chưa bao giờ thăm dò chuyện của người khác, nhưng lần này lại chăm chú nhìn thứ gì đó trong tay Lâm Cảnh Dương, trên đó viết "Bảng đệ trình giải thưởng kỹ thuật khoa học tiến bộ", văn phòng Khoa và khoa Y tế đều đã đóng dấu.

Chào hỏi xong, Vũ Minh đút tay vào túi quần đi hai bước rồi lại quay về, xoay mặt nhìn Lâm Cảnh Dương: "Cậu được đấy."

Ánh mắt Lâm Cảnh Dương nhìn theo tầm mắt Vũ Minh xuống bảng biểu trong tay mình, anh ta sững sờ, cười giơ tờ giấy trong tay lên, giải thích: "Tôi cũng vừa mới nộp thôi, đang tổng hợp số lượng."

Vũ Minh cười mỉa: "Tôi khen cậu được, ý là cậu có tiến bộ, có thể ra tay với một cô gái."

Vẻ mặt Lâm Cảnh Dương đầy mờ mịt: "Cậu đang nói gì thế?"

"Từ khi chúng ta là bạn học đến nay cũng đã mấy năm." Vũ Minh lạnh nhạt nhìn anh ta, "Là đàn ông thì nhầm về phía tôi đây này, đừng động vào cô ấy."

Một vị giáo sư bàn luận ở bên trong: "Nếu đúng là như vậy thì đây chính là hiện tượng thiên vị trong khoa, nên dốc sức chỉnh đốn cải cách."

"Luôn mồm nói công bằng, nhưng lại ngầm cho sinh viên của mình đi cửa sau."

"Cô ấy?" Lâm Cảnh Dương nhìn về phía văn phòng nào nhiệt, mở miệng hỏi: "Cô ấy nào? Vũ Minh, sao tôi không hiểu gì thế, cậu không sao chứ?"

Còn giả vờ giả vẹt, Vũ Minh nhìn về phía trước, cười giễu cợt một tiếng, gật đầu: "Cạnh tranh quang minh chính đại với tôi, tôi sẽ khiến cậu thua tâm phục khẩu phục."

Lâm Cảnh Dương nhìn theo bóng anh rời đi, nụ cười chậm rãi biến mất.

Chương 87

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

Khá nhiều người tụ tập trong văn phòng, có giáo viên hướng dẫn, có sinh viên. Sáng sớm mọi người còn chưa biết chuyện này thì hiện tại về cơ bản đều đã biết hết rồi.

Vũ Minh vừa mới bước vào thì chủ nhiệm La và phó viện trưởng Lưu cũng đã tới.

Sự xuất hiện của bọn họ không làm tiếng bàn tán ngót đi mà còn tăng lên nhiều hơn, đặc biệt là mấy giảng viên hướng dẫn thạc sĩ tiến sĩ kia, càng nói càng tỏ ra khó chịu.

Phó viện trưởng Lưu được mời ngồi xuống một bên. Giáo sư Triệu - giảng viên hướng dẫn của Ngô Mặc lên tiếng: "Chủ nhiệm La, nếu quy định chỉ có sinh viên của chủ nhiệm khoa được chuyển tiếp sớm thì cớ gì phải tổ chức mấy cuộc thi to nhỏ làm gì nữa."

Bà ta là người già đời, tính cách cũng ngay thẳng, từ khi vào khoa đã thi mấy lần, Ngô Mặc đều xếp hạng ngược từ dưới lên. Bởi vì lo lắng học trò sẽ không đạt đủ tiêu chuẩn nên bà ta đặc biệt tìm Ngô Mặc nói chuyện, bây giờ mới biết không phải sinh viên của mình không đủ nỗ lực mà là có người để lộ đề từ trước.

"Nếu tiêu chuẩn đã được quyết định nội bộ thì cũng chẳng cần nói mấy lời hoa mỹ làm gì nữa."

Đây là lời của một giảng viên thâm niên khác, giảng viên hướng dẫn của Thịnh Nhất Nam.

Càng ngày càng nhiều người tham gia thảo luận, tiếng nói của hai phía đồng thời vang lên. Nhóm sinh viên lặng lẽ đứng chen chúc ở cửa, không ai dám nói xen vào. Thư Tân là người trong cuộc bị đẩy lên phía trước, tuy rằng nét mặt cô rất bình tĩnh nhưng cũng có thể nhận ra được vô số ánh mắt nhăm về phía mình.

Cô tự nói với bản thân không cần để ý nhưng ngay cả thái độ của Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc cũng không tự nhiên như ngày thường. Đây là nơi chỉ nói đến công bằng và chấp nhận thực lực, nếu không có chứng cứ khiếu nại thì không nói làm gì, chỉ sợ có người mượn gió bẻ măng.

Quả nhiên, bên trong đám người, không biết có ai đột nhiên cất giọng ồm ồm: "Thật ra chuyện lần này không phải là lần duy nhất, hiện tượng không công bằng trong khoa có rất nhiều, nếu lãnh đạo viện và lãnh đạo trường đều đến rồi, không bằng để mọi người thoải mái nêu ý kiến đi."

Một thầy giáo lớn tuổi của phái Chương lật bảng biếu trong tay, lập tức tiếp lời: "Không có ý nhầm vào vị lãnh đạo nào của khoa, thật ra phương pháp quản lý giáo dục còn nhiều bất cập. Mượn chuyện bồi dưỡng nhân tài mà nói, suất tham gia cuộc họp hàng năm trong khoa đều do văn phòng chủ nhiệm tự ý quyết định, có sinh viên liên tục được tham gia nhiều lần nhưng có người đợi mãi cũng chẳng đến lượt. Cùng là nghiên cứu sinh của khoa như nhau, dựa vào đâu mà phân biệt đối xử như thế?"

Giáo sư Tào phản bác: "Giáo sư Vũ, lời này của anh không đúng, chỉ cần tổ chức hội thảo cho phép sinh viên tham gia thì chúng tôi sẽ công khai trưng cầu ý kiến của mọi người. Tất cả trình tự đều rõ ràng minh bạch, người nào cũng có cơ hội. Sinh viên nào nhiều lần không lấy được một suất thì chỉ có thể nói là do chưa chăm chỉ học tập."

"Đúng! Không có sự lãnh đạo của chủ nhiệm La thì nghiệp vụ của khoa sẽ đi lên được những nấc thang mới hay sao? Những năm qua, trong khoa thành lập hệ thống nghiên cứu huấn luyện tiến sĩ gây mê học online, mở phòng khám gây mê, thực hiện sinh nở không đau và nhiều đề tài nghiên cứu khoa học cấp quốc gia. Tất cả đều được thực hiện dưới sự chỉ đạo của chủ nhiệm La. Phương pháp giảng dạy và quản lý có công bằng hay không mọi người đều rõ như ban ngày."

"Công bằng? Nếu như công bằng thì sẽ không xuất hiện chuyện làm lộ đề."

Trong tiếng tranh luận, Vũ Minh vẫn chăm chú làm việc trên máy tính và máy in ở bên cạnh, vững như núi Thái Sơn.

Chủ nhiệm La liếc mắt nhìn sinh viên của mình, biểu hiện của ông cũng rất bình tĩnh.

Vì chuyện ứng tuyển vị trí phó viện trưởng, sáng sớm ông đã bị mấy vị lãnh đạo viện gọi đi nói chuyện, vừa ra khỏi văn phòng viện cũng đã hơn 11 giờ, chưa kịp về khoa thì nhận được tin tức.

Ban đầu khi nhìn thấy những tấm ảnh đó ông cũng rất kinh ngạc, rõ ràng là đề bài phân tích ca bệnh của ông, tại sao lại xuất hiện trong sổ ghi chép của Vũ Minh?

Phản ứng đầu tiên của ông chính là muốn liên lạc với Vũ Minh để tìm hiểu rõ tình hình nhưng do chuyện này đã quay r้าย lãnh đạo trường và ủy ban kỷ luật nên ông không thể gặp mặt Vũ Minh; cũng đúng lúc tham gia ứng tuyển nên ông như đứng đầu sóng gió, chỉ cần ông xuất hiện vấn đề dù nhỏ thế nào cũng sẽ bị phóng đại lên mấy lần, huống chi lại là chuyện lộ đề, không hề nhỏ chút nào.

Thông qua việc so sánh cẩn thận, chủ nhiệm La phát hiện ca bệnh trong sổ ghi chép của Vũ Minh không hoàn toàn giống đề bài mà ông đưa ra,

nhưng sau khi nghe được yêu cầu giải quyết công khai của anh, ông tạm thời đoán được nguyên nhân.

Mười hai năm trước Vũ Minh đến tìm ông, nguyên nhân không gì khác, chỉ vì ông từng là người cung cấp những biện pháp điều trị đau cho mẹ của anh nên anh rất muốn trở thành một sinh viên được ông hướng dẫn.

Lúc ấy chủ nhiệm La cho rằng đây chỉ là suy nghĩ kích động của một chàng thanh niên vừa mất mẹ, nhưng mà mấy năm sau, cậu thanh niên này thật sự đã gia nhập Té Nhân.

Khoảng thời gian sau đó, bất cứ câu hỏi lớn nhỏ nào trong môn học anh đều đến khoa gây mê của Nhất Viện tìm ông. Ông luôn cho rằng anh nóng vội, vừa vào năm nhất, các môn học đều ở mức cơ bản, những chuyên ngành thế này làm sao anh có thể hiểu được? Thế mà... từ trước đến nay ông chưa từng gặp sinh viên nào liều mạng như vậy, mỗi lần đến gặp ông là một lần tiến bộ hơn. Nhận ra được sự cố chấp của anh, ông đã dạy Vũ Minh rất nhiều khái niệm gây mê sơ cấp.

Nhớ lại cảnh tượng lúc đó, chủ nhiệm La càng chắc chắn vì sao những ghi chép này lại trùng với đề.

Lúc đó ông lắc đầu cười, đứa trẻ này cũng không ngại làm lớn chuyện. Tuy nhiên đã có người muốn gây khó dễ trước đêm tuyển chọn nhân sự, ngại gì không mượn cơ hội này mở rộng ảnh hưởng của sự việc chứ?

Vì đã có được gợi ý nên cả buổi chiều chủ nhiệm La đều sắp xếp chuyện này, liên lạc với phòng bệnh án rồi nhờ người lấy một số đồ trong văn phòng ông.

Lúc này, ngoài cửa rất hỗn loạn, bí thư đảng ủy Trình trong viện cũng tới. Chủ nhiệm La và phó chủ nhiệm Chương cất bước nghênh đón, bí thư Trình xua tay cười: "Nghe nói hôm nay khoa Gây mê rất náo nhiệt, cũng

đúng lúc tôi vừa từ trụ sở chính về nên thuận tiện ghé qua đây xem thế nào."

Cả văn phòng lập tức sôi nổi, bao gồm cả lãnh đạo của khoa Y tế thì đã có ba vị lãnh đạo viện rồi.

Chuyện này có chứng cứ xác thực, chỉ báo cáo lên trên thì làm sao đủ, tiện thể đưa tất cả những người này đến khoa để cho bọn họ tận mắt chứng kiến chuyện này gây nên biết bao ánh hưởng trong khoa mới được.

Rốt cuộc vẫn không thể truy cứu là ai mật báo tin tức.

Bí thư đảng ủy tìm đại một chiếc ghế rồi ngồi xuống bên cạnh phó viện trưởng.

Thầy Vương - thanh tra ban kỉ luật nhân cơ hội nói: "Hôm nay triệu tập mọi người tới đây mục đích là để điều tra rõ ràng chuyện làm lộ đề, nhưng nếu phát hiện có lỗ hổng ở bộ phận quản lý, mọi người đều có thể nói ra, bất kể là ý kiến tích cực hay ý kiến trái chiều, chúng tôi đều sẽ báo cáo lại đúng sự thật cho trường học."

Phó chủ nhiệm Chương tỏ vẻ rất biết điều, sau khi chào hỏi bí thư Trình xong thì ngồi xuống cạnh lãnh đạo, toàn bộ thời gian ông ta đều im lặng, lâu lâu lại nói vài ba câu với các giáo sư phía sau, nghe xong lời này thì trên mặt để lộ niềm vui.

Đúng như dự liệu của ông ta, có thêm sự tham gia từ phía trường học, tiếng bàn tán xôn xao càng nhiều.

Chủ nhiệm La đứng trước toàn bộ người của khoa, bắt luận ai đưa ra ý kiến gì, ông đều không ngắt lời cũng không nổi giận. Phó viện trưởng Lưu và bí thư Trình trò chuyện vài câu, lộ ra vẻ tán thành.

Vốn dĩ Thư Tần đang buồn vì chuyện bị bạn bè xa lánh và cô lập, bây giờ đột nhiên như được cổ vũ. Khi còn học ở trường, cô từng dự thiền môn "Dược lý học" của chủ nhiệm La, sau tiết học, sinh viên cả giảng đường đều có ý kiến, chủ nhiệm La kiên trì giải đáp từng người một, cảnh tượng ấy đã để lại ấn tượng sâu sắc trong đầu cô. Sau này khi vào Nhất Viện, cô không chỉ ngưỡng mộ danh tiếng ngày càng lừng lẫy về phương diện học thuật của chủ nhiệm La mà còn bởi vì phong thái nhà học giả chân chính trên người ông nữa.

Chờ tất cả mọi người có ý kiến kha khá rồi, chủ nhiệm La mới lên tiếng: "Thân là giáo viên hướng dẫn, tôi hoàn toàn tin tưởng hai sinh viên của mình; với tư cách là người giảng dạy, tôi cam đoan không có ai ra đề thay tôi; nhưng với cương vị là một người quản lý tôi cũng có thể thông cảm những nghi ngờ trong lòng mọi người. Vũ Minh, dưới yêu cầu của em, lãnh đạo viện và mọi người của khoa đều đến rồi, bây giờ trước mặt mọi người, em có thể nói xem rõt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"

Thư Tần nhìn về phía Vũ Minh.

Vũ Minh phát tài liệu trong tay rồi đi tới đứng trước mặt mọi người: "Em không ngờ chuyện này tạo thành ảnh hưởng lớn trong khoa như vậy, còn quấy rầy lãnh đạo viện và trường học nữa."

Mặc dù giọng điệu áy náy nhưng trong mắt anh một khôn hề tỏ ý xin lỗi.

Lập tức có người lên tiếng: "Vũ Minh, chuyện này rất nghiêm trọng, xin lỗi không thể xong được, nhất định phải trừng phạt nghiêm khắc. Hơn nữa sao chuyện này có thể nghe lời giải thích một phía của em, cô sinh viên kia tên Thư Tần phải không? Đứng trốn đằng sau nữa, ra đi, Thư Tần cũng phải lên tiếng trong chuyện này."

Mọi người quay đầu lại nhìn Thư Tần, cô đang định bước ra thì Vũ Minh cười nói: "Giáo sư Triệu, cô đừng nóng vội. Vì chuyện này, suốt buổi trưa em đã cùng hai thầy bên ban kỷ luật thống kê lại, trong mười lăm bài

thi, tổng cộng có năm đề bài giống với số ghi chép của em, trùng hợp chính là tất cả đều là đề bài phân tích ca bệnh, số điểm phân bố không giống nhau nhưng gộp lại thì là 20 điểm."

Cả khoa ô lên.

Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam nhìn Thư Tân, bước chân hơi dịch sang bên cạnh.

Thư Tân quay đầu thản nhiên nhìn hai người bọn họ. Ngô Mặc hơi rụt cổ lại, Thịnh Nhất Nam không rụt người lại nhưng cô ấy không hề che giấu sự nghi ngờ trong mắt mình. Dưới cái nhìn chăm chú của Thư Tân, hai người ngượng ngùng lùi ra sau.

"Không riêng việc làm lộ đề, còn chuyện ra đề thay chủ nhiệm La thì sao?" Một bác sĩ nam vừa nói vừa nhìn bốn phía, "Thực sự không tưởng tượng được, nếu cứ tiếp tục như vậy trong khoa sẽ lộn xộn đến thế nào."

Vũ Minh nhìn người kia một cái, là Kha Vinh, sinh viên lớn nhất của phó chủ nhiệm Chương.

Anh không nhúc nhích, tiếp lời: "Buổi chiều, dưới sự đồng ý của hai thầy ban kỷ luật, em đã làm powerpoint về đề thi và những gì trong số ghi chép, năm ca bệnh đặt cùng một chỗ để so sánh sẽ có được cái nhìn toàn vẹn hơn. Tài liệu em đều đã in ra, các giáo sư có thể truyền nhau đọc trước một lần. Vì không thể phát toàn bộ cho các bác sĩ và sinh viên nên em sẽ chiếu lên màn hình."

Giáo sư Lưu nhíu mày: "Tình huống của đề thứ nhất giống nhau như đúc. Mọi người nghe thử, bệnh nhân nam bị mất nước, 57 tuổi, cân nặng 60kg, cân nặng bây giờ là 56 kg. Nồng độ ion natri huyết thanh là 130mmol/L, nghi ngờ tắc ruột nên tiến hành phẫu thuật nội soi. Sau khi vào phòng phẫu thuật được tiêm dung dịch hồi sức, tổng lượng dung dịch hồi sức được thêm vào là bao nhiêu? Đây là một câu hỏi trắc nghiệm."

"Nhìn lại sổ ghi chép của Vũ Minh, người bệnh 58 tuổi, tắc ruột, cân nặng 68kg, cân nặng hiện tại là 64kg. Nồng độ ion natri huyết thanh là 129mmol/L, tiến hành phẫu thuật nội soi."

"Chắc, coi như trùng ca bệnh cũng không thể nào trùng khớp đến vậy, ngoại trừ cân nặng tăng giảm thì quá trình nhập viện và bệnh án đầu tiên về cơ bản đều khá giống nhau."

Vũ Minh: "Chỉ nhìn bề ngoài sẽ thấy hai ca bệnh rất giống nhau, nhưng trong sổ của em ghi lại, đây là ca bệnh năm ngoái em từng làm phẫu thuật ngoại khoa tổng hợp, mặt sau sổ ghi chép có viết số bệnh án của người bệnh, tra trên máy tính là tìm ra được bệnh án."

Có người nhanh chóng tìm được bệnh án này trong máy tính: "Không sai, đây là ca gây mê Vũ Minh làm."

"Vậy thì sao chứ? Ca bệnh cậu tiếp nhận lại nằm trên đề của chủ nhiệm La?"

"Đúng vậy, càng tô càng đen, chuyện này chẳng phải càng chứng tỏ cậu ra đề thay sao, lẽ nào cậu muốn nói đây là trùng hợp?"

Vũ Minh rất bình tĩnh: "Thứ nhất, em chỉ viết công thức tính lượng natri bù trên sổ ghi chép, không viết lượng dung dịch hồi sức cụ thể, cho dù có người mượn đọc sổ ghi chép của em cũng chưa chắc có thể đối phó với đề trên bài thi. Thứ hai, như giáo sư Lưu đã nói, đây đúng là trùng hợp."

"Trùng hợp? Không thể nào." Giáo sư Lưu phát tay, "Vậy đề thứ hai thì sao? Hôm qua người bệnh lại tái nhiễm ure máu và nhiễm toan (1), nam, 41 tuổi, thiểu niệu (2), hiệu quả sử dụng Furosemide (3) không tốt, huyết áp 168/97mmHg, BUN 30mmol/L, CO2CP 15mmol/L. Sau khi truyền natri bicarbonate (4) vào tĩnh mạch, bệnh nhân bị khó thở, nhịp tim đạt tới 124

lần/phút và xuất hiện một ít mụn nước trong phổi. Ca bệnh này nên xử lý như thế nào, chọn..."

(1) *Nhiễm toan: toan chuyển hóa mạn tính thận suy nhiễm độc niệu sự trao đổi chất của con người các sản phẩm có tính axit như axit photphoric, axit sunfuric và các chất khác do bài tiết và duy trì các rào cản thận, "có thể xảy ra urê toan ." Trong nhiễm toan mạn tính nhẹ , hầu hết bệnh nhân có ít triệu chứng hơn, nhưng nếu máu động mạch $HCO_3 < 15 \text{ mmol/L}$, có thể mất cảm giác ngon miệng, nôn, yếu và thở sâu.*

(2) *Thiểu niệu: đề cập đến lượng nước tiểu 24 giờ ít hơn 400 ml hoặc lượng nước tiểu dưới 17 ml mỗi giờ.*

(3) *Furosemide: một loại thuốc lợi tiểu.*

(4) *Natri bicarbonate, công thức hóa học $NaHCO_3$, thường được gọi là baking soda, là một muối axit được hình thành bằng cách trung hòa một bazơ mạnh và một axit yếu , và có tính kiềm yếu khi hòa tan trong nước.*

"Lúc đó Vũ Minh đang luân phiên đến ICU, trong sổ viết người bệnh nhập viện bị ure máu và nhiễm toan, nam, 40 tuổi, huyết áp 170/100mmHg, BUN 32mmol/L, CO2CP 16mmol/L, được đưa tới ICU thì người bệnh xuất hiện tình trạng suy tim, có nhiều mụn nước trong phổi, các bước khẩn cấp trị liệu cho bệnh nhân."

Phó chủ nhiệm Churong kinh ngạc, ông ta thở dài: "Hày, đây là sự thật rồi, vốn không tin em làm lộ đề, nhưng nếu không phải em ra đề thay chủ nhiệm La thì không tìm được lời giải thích nào hợp lí hơn. Vũ Minh, em vốn là bác sĩ trẻ có tiền đồ nhất trong khoa chúng ta, bình thường chủ nhiệm La cũng khen ngợi em không ít, không ngờ em còn trẻ như vậy lại không đi con đường đúng đắn. Phó viện trưởng Lưu, bí thư Trình, mọi người nhìn xem, một đề bài thì thôi, đây lại còn liên tục năm đề đấy."

Mấy người truyền tay nhau đọc, sắc mặt nghiêm túc, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Vũ Minh và chủ nhiệm La, dần dần lộ ra vẻ khó chịu.

Bầu không khí càng ngày càng nghiêm trọng, vài giáo sư đang muốn khởi xướng “đợt chỉ trích thứ hai”, nhóm sinh viên đứng ở cửa tách ra, người phụ trách phòng bệnh án dẫn theo hai nhân viên trường đến, mang theo rất nhiều bệnh án, bọn họ còn đặc biệt dùng một chiếc xe đầy bệnh án chuyên dụng, trên đó là những tập bệnh án đã cũ.

Người trong khoa còn đang khó hiểu, chủ nhiệm La cảm ơn những người đưa bệnh án tới, Vũ Minh càng được khích lệ, tuy rằng anh không được liên lạc với chủ nhiệm La, nhưng giáo viên hướng dẫn của anh hiển nhiên đã hiểu được mục đích hành động của anh rồi.

Chò xe đầy bệnh án đến trước mặt mọi người, Vũ Minh liếc mắt nhìn chủ nhiệm La, ông chậm rãi tới trước xe bệnh án, tìm ra ca bệnh mười năm trước, công khai trước mặt mọi người.

Ánh mắt phó chủ nhiệm Chương không thay đổi, nụ cười trên mặt đột nhiên cứng lại.

"Buổi sáng tôi đã gọi điện cho trưởng khoa Hầu phòng bệnh án để mượn bệnh án, bởi vì bệnh án từ lâu nay không có bệnh án điện tử, các đồng nghiệp phòng bệnh án giúp đỡ tìm cả một buổi trưa mới ra. Vì không đủ thời gian nên chưa kịp làm powerpoint. Giáo sư Tào, phiền anh phát bệnh án này xuống."

Trong văn phòng yên tĩnh một lúc rồi lại vang lên những tiếng bàn luận.

Lấy một bản bệnh án ra, bày ra trước mặt những vị lãnh đạo viện và những vị giáo sư có thâm niên nhất.

Giáo sư Triệu rút một tập ghi chép gây mê màu đỏ, ngay sau đó lại tìm ghi chép phẫu thuật và ghi chép ở phòng bệnh, vì cùng quan sát với các vị

giáo sư ngồi cạnh, bà ta híp mắt dựng tờ giấy trước mặt lên.

Những người ngồi ở đây đều là người già dặn kinh nghiệm trong gây mê, vừa nhìn liền biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

Một lần nữa ngẩng đầu lên, ánh sáng qua chiếc kính trên mũi giáo sư Lưu lóe lên: "Chủ nhiệm La, đây là..."

Phó viện trưởng Lưu và bí thư Trình đối chiếu với bản trình chiếu của Vũ Minh, họ đã hơi hiểu ra sự việc.

Chỗ Thư Tần đứng hơi xa, không nhìn rõ những chi tiết nhỏ, nhưng xuyên qua mặt sau của trang giấy có thể thấy đây là ghi chép viết tay.

"Đây là những ca gây mê tôi làm năm 2008. Lúc đó còn đang thiết lập hệ thống bệnh án điện tử, những ghi chép gây mê và bệnh án kiểm tra phòng bệnh chỉ có thể viết tay, nhưng quá trình người bệnh nhập viện và tình huống phẫu thuật đều được lưu giữ hoàn hảo trong bệnh án."

Bệnh án này được truyền từ tay giáo sư Lưu đến bí thư đảng ủy rồi lại đưa cho thầy Vương ban ký luật.

Cấp trên xác nhận xong, đến lượt bác sĩ cấp dưới truyền nhau đọc.

Ngoại trừ hai thầy ban ký luật trụ sở chính thì tất cả mọi người đều có kinh nghiệm lâm sàng.

Tất cả mọi người đều nhìn ra tình huống của người bệnh mười năm trước này và trong sổ ghi chép của Vũ Minh giống nhau, đều là tắc ruột dẫn đến hỗn loạn chất điện giải, sau khi đưa vào phòng mổ thì tiến hành phẫu thuật nội soi.

Ca bệnh điển hình như thế này, tình trạng lúc khám và quá trình chữa bệnh thường tương tự nhau, nhưng dấu hiệu sinh tồn (5), tuổi tác, cân nặng đều giống nhau như thế quả thật hiếm thấy.

(5) *Dấu hiệu sinh tồn là một nhóm gồm 4 đến 6 dấu hiệu quan trọng nhất cho biết trạng thái sống còn của cơ thể. Những phép đo này được thực hiện giúp đánh giá tình trạng sức khỏe chung của một người, cũng như xác định các маш mối bằng chứng bệnh có thể xảy ra, và cho thấy tiến trình hồi phục của bệnh nhân.*

Tuy nhiên họ không thể không tin được, bởi vì từng chi tiết nhỏ trong bệnh án rất khớp với bản trình chiếu. So với sổ ghi chép của Vũ Minh thì ca bệnh này của chủ nhiệm La mới thật sự là nguồn gốc chính.

"Nếu không tận mắt nhìn thấy thì tôi cũng không dám tin hai bệnh án lại giống nhau như vậy, mười năm tuần hoàn, mười năm này, phòng phẫu thuật khoa chúng ta tăng từ ba mươi lên sáu mươi phòng, lượng phẫu thuật hàng năm tăng từ năm nghìn ca đến chín nghìn ca."

Không hề có một âm thanh nào khác, bầu không khí trở nên yên tĩnh, phó chủ nhiệm Chương xác nhận lại bệnh án, môi mím chặt.

"Thế nhưng đây chỉ mới là một phần bệnh án, sau đó còn bốn đề phân tích ca bệnh nữa, tình huống cũng gần giống, coi như xuất hiện sự trùng hợp trong bệnh án này nhưng không thể nào cả năm ca đều là trùng hợp được."

"Đúng vậy, đề thi viết của hệ bảy năm lần này thì sao?" Giáo sư Vũ nhìn phó chủ nhiệm Chương, chỉ vào bản trình chiếu của Vũ Minh, "Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành (6), còn chưa mở ngực huyệt áp của bệnh nhân đã giảm xuống, tiếp theo xuất hiện hiện tượng rung tim, tim ngừng đập ngột, tiến hành hồi sức tim phổi khẩn cấp, có nhiều phương án để chọn thuốc co mạch, chiếm 5 điểm. Trong sổ của Vũ Minh cũng có một mục tương tự như vậy. Ngày nào chúng ta cũng làm phẫu thuật tuần hoàn ngày nhưng tình huống như vậy quanh năm suốt tháng được mấy lần?"

(6) Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành là lấy một đoạn của tĩnh mạch sụn tự thân hoặc các mạch máu khác ở chân, cầu nối giữa động mạch chủ và đầu xa của tổn thương tắc động mạch vành, để máu của động mạch chủ được đưa đến đầu mạch vành. Để khôi phục việc cung cấp máu của cơ tim tương ứng, cải thiện thiếu máu cơ tim và giảm các triệu chứng đau thắt ngực.

Lời nói này đã nhắc nhở hai thanh tra ban kỷ luật, bọn họ trả lại tài liệu đã xem xong cho giáo sư Tào, mỉm cười hỏi: "Chủ nhiệm La, có thể cho chúng tôi xem xuất xứ của ca bệnh thứ hai được không?"

Năm ca bệnh này đều được đưa đến, nhưng Vũ Minh là "kẻ tình nghi", không tiện tự mình làm, đành để Vương Nam và người của phòng bệnh án bỏ bốn bệnh án còn lại lên bàn, phát cho mọi người xem.

Nhin đề bài, đề thứ hai bao gồm cả "Phẫu thuật động mạch vành" và "tim đột ngột ngừng đập", tình huống rất đặc biệt, cách xử lý cũng phức tạp. Mẫu chốt là bài thi đều dùng thuốc trên phương diện toàn hoàn, bị người khác nghi ngờ làm lộ đề cũng không có gì kỳ lạ, nhưng mỗi câu trả lời ABCD đều khác nhau, chắc là Vũ Minh đã thuộc lòng kiến thức liên quan từ lâu, tự mình ra vài đề bài trong số nhưng chưa hề viết đáp án.

Chủ nhiệm La hắng giọng nói: "Đây là cuộc phẫu thuật tôi làm tháng 6 năm 2015, quá trình cấp cứu người bệnh rất thành công, lúc đó tôi từng tổ chức cuộc thảo luận toàn khoa, sau đó căn cứ vào quá trình cấp cứu ngay lúc đó, tôi đưa ra sáu đề dùng thuốc co mạch, lần thi này của hệ bảy năm lấy một trong sáu đề đó. Ca phẫu thuật của Vũ Minh được thực hiện cuối năm ngoái, hai lần gây mê này cách nhau hai năm."

Bệnh án thứ hai bắt đầu được truyền nhau đọc, dưới sự ra hiệu của Vũ Minh, Vương Nam ôm bệnh án đi khắp các góc của khoa một vòng, từ lãnh đạo đến sinh viên, ai nấy đều đã tiến hành xác nhận.

Cú nhìn trong bệnh án có "ghi chép dùng thuốc" và "ý kiến thảo luận cả khoa" sẽ biết, đề bài trên bài thi bắt nguồn từ ca gây mê do chính chủ nhiệm La thực hiện.

Còn ca bệnh Vũ Minh làm chỉ tương tự ở quá trình phát bệnh mà thôi.

Ngô Mặc lặng lẽ đứng đó, ánh mắt Thịnh Nhất Nam lóe lên, hai người kéo góc áo Thư Tần: "Thư Tần."

Thư Tần giả vờ không nghe thấy.

"Còn đề bài thứ ba, bệnh nhân bị suy thận và suy tim, từ bản trình chiết thì Vũ Minh gặp ca bệnh này khi đang luân phiên ở ICU, nhưng bệnh án tôi ra đề này là bản mẫu năm 2016 của hạng mục Khoa học tự nhiên cấp quốc gia. Hai ca bệnh này có bệnh trạng và sự biến hóa bệnh tình rất giống, nhưng đọc bệnh án hoàn chỉnh thì có thể nhận ra bệnh nhân của Vũ Minh bị nhiễm trùng phổi trước khi nhập viện, sau khi điều trị ở nhà một tháng mới xuất hiện hiện tượng suy tim, còn bệnh nhân của tôi là suy tim đột ngột trong lúc trị liệu bằng hóa chất, nguyên nhân không giống, cách trị liệu cũng khác nhau."

"Đề thứ tư, bệnh nhân là một ông cụ tôi từng thay khớp háng năm 2010, người bệnh xuất hiện phản ứng toàn thân sau khi đặt xương nhân tạo vào. Bệnh án tương tự trong số Vũ Minh xảy ra vào cuối năm ngoái, cùng là một ông cụ thay khớp háng nhưng thực tế người bệnh này được chẩn đoán là thuyên tắc mỡ (7), chỉ nhìn đề bài thì quả thật cảm thấy giống nhau, nhưng phần thi và kết quả bệnh nhân hoàn toàn khác nhau."

(7) *Thuyên tắc mỡ đề cập đến sự tắc nghẽn của các mạch máu nhỏ gây ra bởi các giọt lipid trong lưu lượng máu lưu thông, thường gặp trong gãy xương dài, nhiễm trùng mô mỡ nghiêm trọng hoặc tổn thương gan nhiễm mỡ.*

"Cho tới đè thứ năm, phòng Điều trị đau có một bệnh nhân ung thư phổi giai đoạn cuối, người bệnh này vì để tiết kiệm chi phí nên người nhà đã tự ý dùng thuốc oxycodone. Hành động này đã khiến thuốc được giải phóng nhanh chóng, người bệnh cũng xuất hiện hiện tượng suy hô hấp vào ban đêm. Đè này nói về cách sử dụng thuốc và máy thở bên giường, bởi vì liên quan đến cơ sở lý luận Đau trong y học, rất đáng để sinh viên để ý nên tôi đã nâng điểm câu này cao lên."

Tình huống của mỗi người bệnh đều khác nhau nhưng như chủ nhiệm La từng nói, năm ca bệnh trên bài thi đều là ông lấy từ bệnh án mình từng làm mà ra.

Hơn nữa, bác sĩ chữa trị chính là chủ nhiệm La.

Nhu thế vẫn chưa đủ, chủ nhiệm La tiếp tục: "Nộp mười lăm đè thi lên kho đè của trường, tổng cộng tôi đã đưa ra hơn sáu mươi đè phân tích ca bệnh có to có nhỏ, hơn nữa những đè này không một đè nào được lấy từ kho đè truyền thống, tất cả đều lấy từ ca bệnh điển hình tôi gấp phải khi làm lâm sàng, hiện tại bệnh án của những ca bệnh này đều nằm trên xe, nếu như thời gian còn kịp, khoa có thể tiến hành xác nhận từng cái một."

Phó viện trưởng Lưu và bí thư Trình nở nụ cười thoái mái, thấy chủ nhiệm La đẩy xe ra, họ đứng dậy ngăn cản: "Hầy, lão La, nói thêm gì đi nữa thì cũng là điều tốt, chúng tôi đến đây tìm hiểu tình hình, nhưng rõ ràng chỉ là một sự hiểu lầm."

"Tuy nhiên nhờ sự hiểu lầm này, cuối cùng chúng tôi cũng biết lý do vì sao độ chuyên nghiệp của khoa Gây mê không ngừng nâng cao như vậy. Lão La, ông đúng là không đơn giản, là một vị chủ nhiệm ưu tú, có thể làm gương tốt cho toàn bộ khoa."

Phó chủ nhiệm Chương khoanh tay ngồi bất động, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Bên trong góc đột nhiên có một giọng nói với ngữ khí hết sức kính phục: "Bệnh án mười năm trước mà cũng có thể tìm ra nhanh như vậy sao? Trí nhớ của chủ nhiệm La quả thật quá khủng, đổi lại là tôi, coi như biết đề thi này là tự mình ra nhưng cũng không dễ nói được rõ cuộc là ca bệnh nào, hệ thống điện tử lúc đó chưa hoàn thiện, vốn rất khó tìm người bệnh, có thể tìm ra số thứ tự năm viện trong thời gian ngắn như vậy, quả thật đáng khâm phục."

Bầu không khí căng thẳng trong văn phòng vốn đã hơi thả lỏng, câu này vừa được thốt ra, mọi người lại nhìn nhau. Đúng vậy, muốn nhờ phòng bệnh án tìm bệnh án từ lâu như vậy ít nhất cũng phải cung cấp số thứ tự năm viện của bệnh nhân.

Thế nhưng là một bác sĩ gây mê, đặc biệt là bác sĩ gây mê chức vị cao, số ca bệnh qua tay một năm đâu chỉ một nghìn ca, kể cả đề bài tự mình ra nhưng cũng đã là chuyện từ mười năm trước, đừng nói số thứ tự năm viện, có thể nhớ tên người bệnh cũng là chuyện lạ rồi.

Giáo sư Triệu và giáo sư Lưu nghe xong thì cảm thấy không đúng lầm, ca bệnh mười năm trước, thật khó mà tin nổi. Đêm nay còn diễn thuyết tuyển chọn nhân sự nữa, phó viện trưởng Lưu và bí thư đảng ủy đều có thể chi phối những thành viên ban lãnh đạo làm giám khảo.

Một trận báo cáo sóng gió, vốn là chứng cứ xác thực, ai ngờ đến cuối cùng, vốn dĩ chủ nhiệm La và Vũ Minh đang ở thế bất lợi ngược lại trở thành người có lợi nhất.

May mắn phái trung gian bọn họ đều có cảm giác bị biến thành công cụ để chủ nhiệm La quét sạch nghi ngờ trước mặt lãnh đạo, nghiêm túc nghĩ lại thì chuyện này không khó làm, chỉ cần chuẩn bị năm bệnh án trùng nhau là được.

Ánh mắt phó chủ nhiệm Chương hơi chuyển động, ông ta liếc giáo sư Vũ.

Giáo sư Vũ chống tay đứng dậy, lắc đầu một cái, tự nhiên thở dài: "Quên chuyện này đi thôi, coi như là bị gọi đến xem một vở kịch."

Vở kịch phái La tự biên tự diễn.

Lúc sau có một sinh viên ngập ngừng: "Này, người báo cáo không phải là chính người của chủ nhiệm La đây chứ?"

Thư Tân quay đầu nhìn cửa, người nói là một thạc sĩ của phó chủ nhiệm Chương, còn chưa dứt lời, một bóng người đi ra ngoài, bóng dáng cao gầy giống Vũ Minh, trong lúc vội vàng Thư Tân chỉ nhìn thấy được gò má người kia, là Lâm Cảnh Dương.

Lâm Cảnh Dương không đi vào, chỉ đứng ở cửa rồi rời đi.

Hai thầy Vương Ngô của ban ký luật không nói nữa, họ thu dọn đồ đạc: "Như vậy đi, chuyện này chúng tôi sẽ về báo cáo trước, tình huống cụ thể thế nào, chờ thứ hai mở cuộc họp với lãnh đạo trường để thảo luận vậy."

Dây cót vừa hơi thả lỏng trong đầu Thư Tân lại căng lên, hai vị ban ký luật này có quan hệ rất tốt với phó chủ nhiệm Chương, rõ ràng vẫn giữ thái độ nghi ngờ, có thể đêm nay cuộc tuyển chọn kết thúc, nếu như hai người quay về báo cáo không rõ ràng, không chừng có thể ánh hưởng đến quá trình chấm điểm của trụ sở chính với chủ nhiệm La.

Vũ Minh nhìn chủ nhiệm La: "Chủ nhiệm, thầy không lấy những bão bối kia ra sao, đừng giấu thế chứ."

Hai vị lãnh đạo viện cũng hồi phục tinh thần.

Chủ nhiệm La từ từ đi tới trước xe bệnh án, cầm lấy một quyển sổ ghi chép.

Một cuốn sổ ghi chép rất bình thường, trên bìa ghi hai chữ "Té Nhân", chỉ là đã quá cũ rồi, cả cuốn sổ đều lộ ra dấu vết năm tháng, hơn nữa không chỉ một cuốn, phía trên bệnh án xếp tận bảy, tám cuốn.

Chủ nhiệm La mở một cuốn trong đó ra, nhìn xung quanh một chút, ông cảm khái: "Năm đó có một người trẻ tuổi chạy đến tìm tôi, hỏi tôi làm sao để có thể trở thành một bác sĩ lâm sàng ưu tú trong thời gian ngắn nhất. Tôi nói cho cậu ấy biết, học tốt các lớp ở đại học đi, lợi dụng từng giờ tự học buổi tối một, chờ cậu học vững kiến thức cơ bản rồi thì quay lại tìm tôi."

"Học kỳ một năm nhất kết thúc, chàng trai này đứng nhát lớp, cậu ấy cầm bảng kết quả học tập đến tìm tôi, vẫn hỏi tôi những câu hỏi cũ. Tôi thấy cậu ấy có tiến bộ, liền đưa cho cậu ấy cuốn sổ ghi chép công tác này, tôi nói đây là một bản chép tay ca bệnh, cậu lấy về xem trước, có thể hiểu bao nhiêu thì hiểu."

Chủ nhiệm La nói xong, đưa cuốn sổ ghi chép này cho mọi người, sáu, bảy cuốn còn lại cũng được mọi người truyền tay đọc.

"Tôi nói với đứa trẻ này, chờ em bước vào giai đoạn lâm sàng, lúc kết thúc thực tập mỗi ngày, hãy ghi lại những ca bệnh mà em có ảnh tượng sâu sắc, tích lũy từng ngày sẽ có thu hoạch. Sau đó cậu ấy đến khoa thực tập, còn liều mạng hơn tôi năm đó. Mới trải qua thời gian ngắn ngủi một năm đã viết được bốn cuốn sổ ghi chép."

Một bác sĩ thực tập cười giơ tay: "Tôi biết rồi, chủ nhiệm La, người anh đang nói là bác sĩ Vũ Minh."

Vũ Minh đứng bên cạnh, hờ hững không nói gì, mọi người thấy anh ngại thì đều bật cười, bầu không khí rõ ràng sôi nổi hơn vừa nãy.

Thư Tần mở một cuốn ra, trong sổ ghi chép của chủ nhiệm La đều là ca bệnh lâm sàng tâm đặc, cô vừa xem vừa nghĩ, phong cách ghi chép của Vũ

Minh bắt nguồn từ chủ nhiệm La, nhưng anh đào sâu và tỉ mỉ hơn chủ nhiệm La.

Không bao lâu sau, rốt cuộc có người tìm được một ca bệnh trong sổ ghi chép: "A, tôi tìm được ca bệnh gốc của đè bài kia này."

Hai vị lãnh đạo viện chăm chú nhìn một lúc, sổ ghi chép của chủ nhiệm La đều tích lũy từng năm, mười lăm đè thi bắt đầu được soạn từ hai năm trước, nếu nói đây là diễn trò, chẳng phải là diễn trò từ mười năm trước sao?

Phó chủ nhiệm Chương cố gắng điều chỉnh nét mặt của mình, đứng dậy đi tới bên này.

Hai vị lãnh đạo khẽ nhìn ông ta một cái, xoay người nói: "Chuyện bên này không còn gì nữa, lát nữa sẽ phải diễn thuyết, chủ nhiệm La, lão Vương, lão Ngô, cùng đi đi."

Nụ cười của phó chủ nhiệm Chương vừa mới giương lên được một nửa, ông ta cứ như vậy lúng túng đứng tại chỗ, lần đầu bị lãnh đạo ngó lơ như thế, bầu không khí xung quanh đều lộ ra sự khó xử, nhưng mà càng càng già càng cay, phó chủ nhiệm Chương nhanh chóng xốc lại tinh thần, chắp tay cất bước ra ngoài. Hai vị ban kỷ luật cẩn thận thu dọn đồ đạc, liếc mắt nhìn phó chủ nhiệm Chương, không nói gì đi ra khỏi văn phòng.

Khi hai người này đi qua Thư Tần, điện thoại của thầy Vương vang lên, chắc là lãnh đạo trường gọi tới, ngữ khí của ông ta rất nghiêm túc: "Đúng, điều tra gần xong rồi, phải... Chỉ là hiểu lầm thôi."

Thư Tần khinh bỉ nhìn gáy đối phương, nhưng nhờ vậy sự kiện làm lộ đề sẽ không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì với việc ứng tuyển của chủ nhiệm La.

Hơn nữa xem thái độ của hai vị lãnh đạo viện lúc này, chẳng những không có ảnh hưởng mà còn có tác dụng tích cực là đáng khác.

Vũ Minh quay đầu nhìn Thư Tân, ý tứ rất rõ ràng: muốn cô chờ anh. Sau đó anh đuổi theo đoàn người.

Phó viện trưởng Lưu nở nụ cười: "Vũ Minh, rất tốt, hôm nay giữ được bình tĩnh, ra ngoài một khoảng thời gian, cảm giác em đã thay đổi rất nhiều, chuyện huyện Thanh Bình tiến hành như nào rồi, có thuận lợi không?"

"Không thuận lợi lắm ạ, lần này quay về định tranh thủ sự ủng hộ của lãnh đạo." Vũ Minh ăn ngay nói thật, lại cười nói: "Phó viện trưởng Lưu, bí thư Trình, chuyện xuống nông thôn em sẽ báo cáo tỉ mỉ trên đường. Chuyện lúc nãy hơi náo loạn, đám sinh viên đều bị dọa sợ, nếu không có chuyện gì thì bao giờ đăng lại thông báo chuyên tiếp sớm của văn phòng nghiên cứu sinh ạ?"

Thư Tân không nghe được câu nói tiếp theo vì cô và những người khác phải đồng thời ngồi xe đến hội trường trụ sở chính.

Ban giám hiệu đã bố trí từ sớm, ánh đèn chói mắt, màn sân khấu màu đỏ tươi, hôm nay là lễ tuyển chọn cán bộ bậc trung của bốn bệnh viện lớn thuộc hệ thống Phụ Chúc, không ít người đến hội trường, còn lớn hơn nhiều so với hồi thi đấu Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị.

Điện thoại di động vang lên, là Cố Phi Vũ gọi tới, Thư Tân vừa nghe điện thoại vừa tìm chỗ ngồi.

"Sư muội Thư Tân, không gọi được cho Vũ Minh, anh với chị Văn sắp đến rồi, nếu tối nay em với Vũ Minh muốn làm lễ chúc mừng thì anh với chị Văn sẽ đến nhà bọn em ăn lẩu."

"Làm lễ chúc mừng ạ? Cố sư huynh, kết quả tuyển chọn còn chưa có mà."

"Này, hôm nay không phải lão già Chương làm loạn một trận ở khoa các em sao, em đừng hỏi, là tin tức của Cố sư huynh quá nhanh, hôm nay muôn ăn lẩu gì? Buổi tối anh với chị Văn mang đến."

Thư Tân đi khập khiễng về phía trước, thấy phó chủ nhiệm Chương ngồi ở hàng thứ hai, cột đèn trên sâu khấu chiếu xuống tạo thành lớp ánh sáng nhàn nhạt trên mặt ông ta, sự ủng hộ của những người xung quanh phó chủ nhiệm Chương vẫn náo nhiệt như thường ngày nhưng tinh thần của ông ta cũng giảm đi ít nhiều, cả người hâm sâu vào chỗ ngồi, cứng nhắc như tượng đá, không nhúc nhích.

Phía trước rất náo nhiệt, hiệu trưởng và viện sĩ bước ra đọc diễn văn, lúc này phó chủ nhiệm Chương mới xốc lại tinh thần ngồi thẳng dậy. Chủ nhiệm La đi tới hàng ghế thứ nhất rồi ngồi xuống, Thư Tân không thấy Vũ Minh, vì cảm nhận được bầu không khí sắp mở màn đầy kịch liệt nên cô căng thẳng hít một hơi thật sâu.

Chương 88

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

Tiếng vỗ tay như thủy triều, màn sân khấu mở ra, hiệu trưởng đi đến trước sân khấu.

"Hôm nay là một ngày rất đặc biệt, bốn năm lại trôi qua, chúng ta chuẩn bị cử hành một vòng tuyển chọn cán bộ bậc trung mới. Chúng ta thường nói, trong lịch sử một trăm năm hào quang đã qua của Tế Nhân, mỗi thành viên của bệnh viện đều có một vị trí không thể thay thế."

Ánh đèn phía sau hiệu trưởng sáng lên, trong phút chốc bầu không khí trong hội trường đạt đến cao trào. Trong thính phòng phần lớn là công nhân viên chức và sinh viên của bệnh viện đa khoa thuộc hệ thống Phụ Chúc, lúc nhìn thấy bức ảnh và giới thiệu tóm tắt giáo viên hướng dẫn của mình thì tất cả mọi người đều rất hưng phấn vỗ tay nhiệt liệt.

Thư Tân nhìn danh sách trên màn hình, từ xưa đến nay Tế Nhân đều rất nghiêm ngặt trong việc tuyển chọn cán bộ bậc trung.

Ánh của chủ nhiệm La được xếp ở hàng thứ nhất trong những người tranh cử của Nhất Viện, phó chủ nhiệm Chương theo sát phía sau.

Những hàng phía sau là một số khuôn mặt mới lần đầu tham gia tuyển chọn.

Trải qua tầng tầng lớp sàng lọc, những người cuối cùng của khoa chính thức bước vào giai đoạn diễn thuyết, ngoại trừ giáo sư Tào và giáo sư

Ngô thì còn hai vị giáo sư của phái Chương, buổi chiều vị giáo sư Vũ từng nhiều lần gây khó dễ cho Vũ Minh cũng ở trong đó.

"Chúng ta đều biết rằng bất kể là con đường lâm sàng hay bộ phận chức năng, từng người trên cương vị cán bộ bậc trung đều có tác dụng như một trụ cột vững vàng. Họ tiếp nối, dựa vào năng lực quản lý xuất sắc của mình gắn kết chặt chẽ sức mạnh tuổi trẻ và kinh nghiệm quý báu của lớp người trước; bọn họ dũng cảm tìm tòi, thông qua sự nỗ lực ngày qua ngày, đổi mới kỷ luật và xây dựng lên một tầm cao mới. Bốn năm qua, những tin tức tốt liên tiếp không ngừng, kiên trì quyết tiến lên bốn năm mới..."

Trong lúc hiệu trưởng đọc diễn văn, có các công nhân viên chức lục tục tiến vào hội trường. Chưa đến 7 giờ, rất nhiều công nhân viên chức của hệ thống bệnh viện Phụ Chức vừa mới tan làm, vốn có khá nhiều bạn học và bác sĩ của khoa ngoài bên cạnh Thư Tần, đúng lúc này, hai vị sư tỷ bên cạnh vì tìm người quen nói chuyện nên đứng dậy đi lên hàng trước.

Hai vị trí bên cạnh Thư Tần trở nên trống không, Ngô Mặc kéo Thịnh Nhất Nam, tỏ vẻ muốn ngồi xuống đây.

Từ lúc bắt đầu hai người bọn họ đã liên tục nhìn về hướng Thư Tần nhưng cô không đón nhận nên đáy mắt Ngô Mặc để lộ sự xấu hổ, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng. Thịnh Nhất Nam nhường mày, mấy lần muốn thương lượng đổi chỗ ngồi với Thư Tần, lần này được rồi, hai vị sư tỷ đã đi.

Tâm trạng Thư Tần rất phức tạp, chuyện buổi chiều khiến mối quan hệ của ba người xuất hiện vết nứt, hòa giải thì được nhưng trong mối quan hệ nghiêm nhiên đã tồn tại vết nứt, rất khó có thể trở lại như trước.

Trái lại cũng không phải là quá khố sở, chỉ có điều... Thư Tần không quên được cảm giác lạc lõng khi ấy.

Thực ra lúc có danh sách đỗ bổ đã nói với cô, giai đoạn thực tập lâm sàng là giai đoạn đặc biệt nhất của đời người, một chân còn ở trong tháp

ngà nhưng chân còn lại đã bước vào xã hội.

Hai tháng này, cô với Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam xây dựng lên một mối quan hệ không được vững chắc lắm, dòng nước lũ của xã hội chứa những viên đá sắc bén, đang gột rửa bọn họ không dừng một giây phút nào, tiêu chuẩn chuyên tiếp liên quan đến tương lai sau này của từng người, có thể trong lòng bọn họ vẫn tin tưởng cô, chỉ khi nào đối mặt với những nghi ngờ thì mối quan hệ mỏng manh này sẽ không thể chịu nổi một đòn.

Cũng may Thư Tân không lâm vào cảnh khó xử quá lâu, chưa đợi nhóm Ngô Mặc ngồi vào đã có người an vị trước.

"Sư muội Thư Tân."

Thư Tân đáp lời: "Cố sư huynh, chị Chu."

Cô nhanh chóng lấy hai chai nước khoáng trong balo đưa cho hai người, nhỏ giọng nói: "Vừa nãy nhận điện thoại của hai người, em còn tưởng lát nữa anh chị mới đến."

"Gọi từ lúc trên đường rồi." Chu Văn rón rén ngồi xuống, chào hỏi đồng nghiệp xung quanh, thấp giọng hỏi: "À, có phải em có bạn học tên là Vương Giáo Giáo đúng không?"

Thư Tân gật đầu: "Sao vậy chị Chu?"

"Lúc chị với Cố Phi Vũ đỗ xe ở bãi đỗ xe đằng sau trường học rồi đi qua vườn hoa thì nhìn thấy Vũ Minh nói chuyện với Vương Giáo Giáo, không biết hai người họ đang nói gì, hình như Vương Giáo Giáo còn khóc nữa."

Thư Tân buồn bực. Chẳng trách từ lúc bắt đầu đã không nhìn thấy Vũ Minh, tán gẫu cái gì, tán gẫu chuyện thi cử sao? Tại sao Vương Giáo Giáo lại khóc, bị Vũ Minh dọa? Nhưng điều này không giống với tác phong trước sau như một của Vương Giáo Giáo cho lắm.

Thư Tần còn đang suy nghĩ, Cố Phi Vũ uống một ngụm nước, nhéch miệng cười: "Sư muội Thư Tần, em tuyệt đối đừng hiểu lầm, chắc chắn là nói chuyện không tốt đẹp gì, mặt Vũ Minh xám xịt như mây đen, còn cô bé kia nói một câu lại nhìn trước nhìn sau, lén lén lút lút giống đặc vụ đang báo cáo."

Anh ta nói xong thì quay đầu nhìn lại: "Không phải tên nhóc ấy đến rồi sao? Chờ cậu ấy đến đây, bọn anh sẽ tra hỏi cậu ấy."

Thư Tần nhìn sang theo tầm mắt Cố Phi Vũ, quả nhiên là Vũ Minh, một tay anh đút túi quần, một tay cầm đồ, phía sau không có người bên ngoài, sau khi đi vào anh quét mắt một vòng tìm trong hội trường, vốn định trực tiếp đi về ghế khán giả phía Đông, sau khi thoáng nhìn về phía này lại thay đổi phương hướng.

Bên trái còn một ghế trống, Thư Tần thương lượng với Trần sư tỷ bên cạnh: "Trần sư tỷ, chị có thể dịch sang bên kia một ghế không ạ?"

Trần sư tỷ nhìn thấy: "À, Vũ Minh đến rồi." Nhắc túi sau lưng lên, không nói thêm gì mà lập tức chuyển chỗ ngồi.

Vũ Minh đi tới gần vị trí đi ra, vừa nãy sắc mặt anh không vui, rõ ràng đang suy tư gì đó, sau khi ngồi xuống lông mày mới giãn ra, chào hỏi đồng nghiệp xung quanh xong, anh quay đầu nhìn về phía Thư Tần, chỉ hận ở giữa có Cố Phi Vũ và Chu Văn chấn mất.

"Hai người nhường đường một chút được không?"

"Không cho."

Hiệu trưởng đọc xong diễn văn của mình, mọi người nhanh chóng vỗ tay, nhân lúc này Cố Phi Vũ hỏi: "Vừa nãy tên nhóc nhà cậu nói gì với Vương Giáo Giảo vậy?"

Vũ Minh đáp: "Hỏi cô ta chuyện báo cáo."

Chu Văn nuốt miếng bánh quy trong miệng: "Ngay cả sinh viên cũng lợi hại như vậy, khoa các cậu cũng thật phức tạp, trước khi tuyển chọn nhân sự lại gây ra sự kiện lớn như thế, chị nghe Tiểu Hoàng khoa các cậu nói người báo cáo đã cung cấp không ít ảnh chụp."

Thư Tân định đưa chai nước cho Vũ Minh, hơi ngó ra một lúc, nỗi nghi vấn chôn trong lòng cả ngày, quả thực vô cùng sống động.

"Hơn nữa lão Chương ra tay rất nhanh, trực tiếp mòi ban kỷ luật đến. Nếu không phải Vũ Minh và Thư Tân cây ngay không sợ chết đứng, không chừng chủ nhiệm La sẽ bị đổ tội là làm việc tư gây rối loạn kỉ cương, nhân cơ hội phát tán vấn đề trên phòng quản lý, lúc này lên năm quyền đúng là rất khó nói."

Thư Tân khó hiểu: "Thật sự là Vương Giáo Giáo báo cáo ạ?"

Xung quanh có nhiều người, hiển nhiên không thích hợp để nói những chuyện như thế này, Vũ Minh chỉ đáp: "Về rồi nói."

Anh ngồi một lúc rồi quay đầu nhìn Thư Tân.

Gió cánh tay sau lưng ra muốn sờ đầu Thư Tân, đáng tiếc khoảng cách quá xa không với đến, anh chỉ dành thu tay lại, giả vờ xoa gáy.

Mấy đồng nghiệp nữ đằng sau chê cười: "Trai đẹp Vũ à, yêu đương cũng phải chú ý tình huống."

Vũ Minh khẽ cười.

Buổi chiều náo loạn như thế nên ai cũng biết quan hệ của anh với Thư Tần, vốn là trong sáng vô tư, bây giờ có thể quang minh chính đại rồi.

Thư Tần nhìn Vũ Minh, anh quay đầu lại, cũng nhìn cô, ý cười trong mắt còn chưa kịp thu lại, trong đôi mắt đen thắm tựa như có những ngôi sao nhỏ vụn.

Đột nhiên cô bị sự ăn ý yên lặng này làm cảm động, cả ngày hôm nay đều biểu hiện nhẹ nhàng như không, bây giờ oan ức ùn ùn trào lên trong lòng.

Vũ Minh liếc mắt nhìn, Cố Phi Vũ và Chu Văn không có ý định nhường chỗ, anh ra vẻ đứng dậy: "Chúng ta thương lượng đi, đổi chỗ một chút được không?"

"Không được." Trăm miệng một lời.

Vũ Minh nhìn hai người, Cố Phi Vũ và Chu Văn vẫn không nhúc nhích, mạnh mẽ đổi chỗ sẽ gây ra động tĩnh rất lớn, Vũ Minh chỉ dành đồ cho Thư Tần: "Mua ở cửa trường học, em uống trước lót dạ đi."

Khoảng cách quá xa, chuyện cái gì cũng phải duỗi tay, nói một câu cũng cách tận hai kỳ đà cản mũi, thật là phiền phức.

Thư Tần thò người ra nhận lấy, là cốc nước táo, mùa này không còn vị chanh leo cô thích uống rồi.

"Hả, của tớ với chị Văn đâu? Cậu coi bọn tớ là không khí à?"

"Tớ không biết hai người đã đến."

Thư Tần ngạc nhiên khiêm nhường hỏi: "Chị Chu có uống không ạ?"

Chu Văn xua tay: "Chị không uống, chị đang giảm cân, mấy ngày nay không uống trà sữa với nước trái cây đâu."

"Cô sư huynh thì sao?"

Cô Phi Vũ cười quái gở: "Vũ Minh mua cho em, anh dám uống sao? Trái lại lát nữa muốn đến nhà các em ăn ké, em nói Vũ Minh mua nhiều nước trái cây một chút, anh với chị Văn uống bù gấp đôi."

Vũ Minh cho Thư Tân một lời đảm bảo: "Thứ hai vẫn phòng nghiên cứu sinh sẽ đăng lại thông báo học lên tiến sĩ một lần nữa."

"Vâng."

Thư Tân gật mạnh đầu. Vốn là suất của cô, đương nhiên phải trả lại cho cô. Không cần nói nhiều, cô ngọt ngào đưa nước cho Vũ Minh.

Cô Phi Vũ và Chu Văn bị kẹp giữa hai người, nhìn thấy cảnh tượng tình nồng ý mật thì đồng loạt dựa vào ghế đằng sau: "Tớ xin khiếu. Thật không thể chịu được."

"Có bản lĩnh thì đổi chỗ đi?"

"Không đổi đấy."

Thư Tân cười, Vũ Minh chẳng muốn để ý để bọn họ, vặn nắp chai nước ra uống một ngụm, tự mình mở điện thoại xem email.

Viện trưởng Nhất Viện lên sân khấu, trong hội trường khôi phục sự nghiêm túc.

Cô Phi Vũ không tiếp tục xoay trái xoay phải nói chuyện nữa, Vũ Minh ngẩng đầu nhìn bức diễn thuyết lớn, cũng cất điện thoại vào túi quần.

"... Nhìn tình trạng lượng nghiệp vụ ngày càng tăng lên những năm gần đây của bệnh viện, chế độ lựa chọn cán bộ bậc trung đã đưa ra sự điều chỉnh tương ứng, lượng khám cấp cứu và số ca phẫu thuật hàng năm cũng tăng lên, nhiệm vụ giáo dục, quản lý và nghiên cứu khoa học lâm sàng ngày càng mang trọng trách nặng nề. Để đảm bảo nghiệp vụ có thể triển khai thuận lợi và cũng vì tiến thêm một bước trong việc tối ưu hóa chất lượng quản lý chữa bệnh, nhà trường và lãnh đạo viện các cấp đã đưa ra nhiều đề nghị về mọi mặt, thông qua nhiều lần thảo luận và được sự đồng ý của cấp cao hơn, hiện tại quyết định sẽ bổ nhiệm thêm hai vị phó chủ nhiệm cho khoa Lâm sàng..."

Nhà trường đã đưa ra thông báo liên quan từ trước, các cán bộ cũng nhiều lần bàn luận trên web rồi. Thế nhưng khi phát biểu những lời này vẫn gây ra một làn sóng hỗn loạn không nhỏ.

Bổ nhiệm thêm hai vị phó chủ nhiệm nữa, nghĩa là sau này khoa sẽ từ một vị phó chủ nhiệm tăng lên thành ba vị phó chủ nhiệm cùng quản lý, những chức trách mà phó chủ nhiệm đang đảm nhiệm, ví dụ như phạm vi chức năng của phó chủ nhiệm Chương sẽ phải chia sẻ một phần với hai vị phó chủ nhiệm khác.

Thư Tân ngồi thẳng người nhìn phía trước, cách mười mấy hàng ghế dựa, cô có thể nhìn thấy bóng lưng của phó chủ nhiệm Chương, dựa theo trình tự trong danh sách thì sẽ lập tức đến lượt phó chủ nhiệm Chương lên diễn thuyết.

Quả nhiên, sau khi người dẫn chương trình tuyên bố quy tắc diễn thuyết xong, hai tay phó chủ nhiệm Chương đặt trên tay vịn đây một cái, xốc lại tinh thần đứng lên.

Mười mấy phút ngắn ngủi, ông ta đã khôi phục lại trạng thái bình thường, sải chân bước nhanh đến bục diễn thuyết. Phía dưới vang lên tiếng vỗ tay.

Tuyển chọn nhân sự có hai giai đoạn: báo cáo công tác và trả lời câu hỏi.

Sau khi hai giai đoạn kết thúc, nhà trường và tổ chuyên gia mới của viện sẽ tiến hành bỏ phiếu với tổ tuyển người.

Phương thức bỏ phiếu là giấu tên, sau khi thống kê xong số phiếu thì sẽ công bố tại chỗ.

Đương nhiên, việc các lãnh đạo chọn ai, không chọn ai đã được ngầm lựa chọn từ trước, so với những cuộc thi đấu thì diễn thuyết tuyển chọn nhân sự giống như một phương thức công khai thái độ hơn.

Tuy nhiên nếu như ứng cử viên vốn được chọn lại xuất hiện hành vi trái quy định trong đêm tuyển chọn nhân sự thì số phiếu sẽ phát sinh sự thay đổi không được báo trước.

Lên sân khấu, phó chủ nhiệm Chương tươi cười, cất giọng nói: “Kính thưa các vị lãnh đạo, các đồng nghiệp, tôi rất vinh hạnh có thể tham gia cuộc tuyển chọn cán bộ bậc trung năm nay.”

Một phần báo cáo công tác được kiểm soát hoàn hảo trong vòng mười phút. Lúc kết thúc, trong hội trường vang lên tiếng vỗ tay không ngừng.

Đến giai đoạn trả lời câu hỏi, hai đề bài của phó chủ nhiệm Chương đều do nhà trường ra, trưởng bộ phận tổ chức của trường học nhận lấy micro.

Cô Phi Vũ thấp giọng nói: “Hừ, đây chẳng phải là người quen cũ của lão Chương sao, anh nghe bồ nói rồi, hai người bọn họ từng là bạn học.”

Trưởng bộ phận hỏi hai vấn đề: thứ nhất là triển của quỹ hạng mục gây mê tim cấp quốc gia phó chủ nhiệm Chương đang đảm nhiệm, thứ hai là liên quan đến vấn đề giảng dạy hàng ngày và kiểm tra phòng ở khoa Gây mê.

Thư Tân không thể không thừa nhận phó chủ nhiệm Chương rất có tài ăn nói, ông ta không chỉ trả lời vấn đề trong vòng hai phút mà còn cực kỳ tự nhiên phô bày thành quả nghiên cứu khoa học mấy năm qua của mình dựa vào câu hỏi vừa được đặt ra.

Có vài hạng mục đề tài cấp quốc gia.

Có ba tác phẩm chuyên ngành do ông ta làm tổng biên tập.

Phó Chủ tịch Hiệp hội Gây mê tại địa phương, Phó Chủ tịch Hiệp hội Gây mê Trung Quốc.

Thành viên của Hiệp hội Gây mê Trung Quốc, xx Nhóm Gây mê Nội tạng, thành viên xx của Hiệp hội Quản lý Đường hàng không.

Lúc xuống sân khấu, 17 phiếu, hơn một nửa lãnh đạo đã bỏ phiếu cho phó chủ nhiệm Chương.

Trần sư tỷ ở bên cạnh thở dài: “Phó chủ nhiệm Chương quả là lợi hại.”

Cô Phi Vũ nói với Chu Văn: “Sớm nhìn ra rồi phải không, mấy năm qua lão Chương đã dồn sức lực vào chỗ nào. Bốn năm trước ông ta đứng ở chỗ này, vấn đề nghiệp vụ đơn giản, còn sống bằng tiền dành dụm, chỉ cũng có thể thấy, chỉ cần nhắc đến những lãnh đạo trường học này, không một ai mà lão Chương không quen.”

Thư Tân vốn đặc biệt có lòng tin, nhưng lúc này lại hơi lo lắng, cô nhìn Vũ Minh, anh nhìn sân khấu, vẫn là dáng vẻ kiên định không có gì phá vỡ được.

Lúc tiến vào khoa Thư Tân đã biết tuy rằng năng lực của chủ nhiệm La xuất sắc ở mọi mặt, nhưng vì lý lịch chật hơn phó chủ nhiệm Chương hai

năm nên lúc mới lên năm quyền các công tác quản lý rất gian nan, mỗi một hạng mục nghiệp vụ mới triển khai đều nhận nhiều phản đối trong khoa, ủng hộ thì ít, thường xuyên phải sử dụng phương pháp tranh luận. Lực đẩy của những người ủng hộ phó chủ nhiệm Chương trên sân khấu kia thường sẽ tạo ra một số cản trở.

Nhưng khó khăn thì khó khăn, mọi chuyện cũng đã qua rồi. Lòng người thay đổi, chủ nhiệm La đi lên bục diễn thuyết trong những tiếng vỗ tay ngày càng kịch liệt.

Từ đầu đến cuối chủ nhiệm La đều đầm tĩnh vững vàng, sau khi tự giới thiệu bản thân thì tiến vào đề tài chính: "... Theo tài liệu số 12 được bộ Y tế cũ công bố năm 1989, ngành Gây mê học chính thức trở thành một phòng lâm sàng độc lập, trải qua gần 30 năm trưởng thành, ngành Gây mê học ngày càng trưởng thành mạnh mẽ... Và sự phát triển mấy năm qua của khoa chúng tôi cũng đi qua ba giai đoạn."

Trong thời gian mười phút, chủ nhiệm La đã trình bày toàn bộ những bài học kinh nghiệm và sự tâm đắc của ông trên phương diện quản lý khoa.

Lúc trả lời câu hỏi, chủ nhiệm La rút thẻ đề.

Có hai vị lãnh đạo trường tỏ rõ thái độ không hề tích cực như vừa nãy. Thư Tân sút ruột uống một ngụm nước, ý kiến của nhóm người nghe chỉ chiếm một phần, rốt cuộc có thắng được hay không thì phải dựa vào sổ phiếu của nhà trường và phía viện.

Cũng may chủ nhiệm La bốc phải một đề của nhà trường, còn một đề khác do tổ chuyên gia mới của viện ra đề.

Người ra đề bên phía nhà trường là một vị phó thư ký, sau lưng Thư Tân lặng lẽ đỏ mồ hôi, bởi vì vừa nãy lúc phó chủ nhiệm Chương trả lời câu hỏi, vị lãnh đạo này là người vỗ tay đầu tiên.

Phó thư ký vừa nói liền nhầm vào vấn đề hiệu quả của phòng Điều trị đau, ông ta hỏi chủ nhiệm La: "... Về vấn đề quản lý có cần điều chỉnh không, việc xây dựng danh tiếng có hợp lí không, việc tuyên truyền liệu đã làm đúng chỗ chưa?"

Chu Văn khẽ nói: "Nếu như ngày hôm nay không được làm sáng tỏ, có khi nào đề này sẽ đổi thành: "Đồng chí La Hậu Lâm, xin hãy giải thích về hiện tượng làm lộ đề của khoa các anh." ?"

Cô Phi Vũ: "Không đúng, nhất định sẽ hỏi như này: Đồng chí La Hậu Lâm, rốt cuộc tại sao tên nhóc trời đánh tên là Vũ Minh của khoa các anh lại yêu đương trong khoa? Thân là người quản lý phòng ban tại sao có thể dung túng nè nếp có hại này?"

Thư Tân và Chu Văn suýt nữa phì cười, Vũ Minh nhíu mày: "Con mẹ nó, cậu yên tĩnh một chút được không?"

Hiếm thấy có khi Cô Phi Vũ không oán thán lại, bởi vì câu hỏi của lãnh đạo rất dài và liên tục: "... Anh thân là người quản lý phòng ban có từng suy nghĩ việc tách riêng phòng Điều trị đau ra khỏi khoa Gây mê không? Hai hiệu quả chênh lệch như vậy, liệu có làm công tác trọng tâm của khoa Gây mê xuất hiện sự mất cân đối không?"

Chủ nhiệm La cười đáp: "Chúng tôi còn một con đường rất dài trên phương diện dẫn dắt mọi người thiết lập khái niệm giảm đau khoa học và tích cực, mấy năm qua toàn bộ khoa đã thực hiện rất nhiều công tác, chúng tôi triển khai nhiều hạng mục những cơn đau trong ung thư dưới hình thức hợp tác quốc tế, cũng đã làm nhiều hoạt động từ thiện dạy học và chữa bệnh, tỷ lệ nhận bệnh nhân lúc mới mở phòng là 30%, bây giờ đã gần đạt đến 100%."

"Nếu như nhà trường và tổ chuyên gia mới của viện hỏi ý kiến cá nhân của tôi, tôi cho rằng hiện nay phòng Điều trị đau chưa có điều kiện tách ra hoạt động độc lập. Lý do là: Việc xây dựng tiếng vang và bồi dưỡng nhân tài vẫn còn chưa bước vào thời điểm chín muồi, sự phân phối lượng nghiệp

vụ cõng tồn tại nhiều bất cập. Tuy nhiên tôi không loại trừ tính khả thi của việc tách thành một khoa độc lập trong tương lai, bởi vì vấn đề hiệu quả chỉ là tạm thời, sớm muộn sẽ khắc phục được khó khăn."

Câu hỏi rườm rà này chiếm gần hai phút.

Thời gian còn lại không đủ 60 giây, nếu như lại có thêm câu hỏi thì không đủ thời gian để chủ nhiệm La tiến hành trả lời.

Đến phiên tổ chuyên gia mới của viện, bí thư đảng ủy thương lượng vài câu với mấy vị lãnh đạo bên cạnh, cầm micro lên: "Đồng chí La Hậu Lâm, đây là một đề ngẫu hứng, xé chiều hôm nay trong sổ cá nhân của anh, tôi thấy được rất nhiều ghi chép ca bệnh do chính anh viết lại, ca bệnh sớm nhất có thể thấy từ năm anh vừa mới tham gia công tác, lúc đó anh đang luân chuyển ở khoa nội hô hấp, vẫn còn là một bác sĩ bình thường, sau đó đi Mỹ học tiến sĩ, thậm chí anh còn đổi ghi chép từ tiếng Trung sang tiếng Anh, xin hỏi đã nhiều năm như vậy, làm sao anh có thể kiên trì được thói quen thế này?"

Thư Tân kinh ngạc, lãnh đạo phái La đã bắt đầu lên tiếng rồi.

"Từ khi còn nhỏ, tôi từng được nghe bài giảng của một viện sĩ, ông ấy nói bác sĩ lâm sàng không thể rời xa "thực tiễn", cũng không thể thiếu "thời gian". Câu nói này nhắc nhở tôi, nếu bác sĩ lâm sàng muốn nâng cao năng lực nghiệp vụ thì phải dựa vào sự quan sát thông thường và tổng kết lại."

"Mượn vấn đề hiếm gặp trong việc gây mê là "tăng thân nhiệt ác tính" (1) để nói, từ nhỏ người bệnh thường vì chẩn đoán sai dẫn đến việc chậm trễ thời gian cấp cứu, nhờ có đồng nghiệp trong và ngoài nước không ngừng bồi sung, chọn lọc mới có thể có một bộ quy trình chẩn đoán được tiêu chuẩn hóa, thời gian làm việc càng dài, tôi càng hiểu rõ tầm quan trọng của việc tổng kết kinh nghiệm, mỗi khi gặp phải chỗ bế tắc, tôi sẽ nhớ lại những ca bệnh mình đã làm, thói quen này có lợi với tôi cả đời."

(1) Tăng thân nhiệt ác tính là một tình trạng do cơ thể phản ứng nghiêm trọng với một số loại thuốc được sử dụng để gây mê trong phẫu thuật. Nếu không được điều trị kịp thời, tình trạng này có thể gây tử vong.

Thời gian đã hết.

Chủ nhiệm La nói lời kết: "Có một người đồng nghiệp đã từng nói với tôi, cậu ấy hi vọng mỗi một bệnh nhân của cậu ấy đều có thể "yên tâm đi ngủ, tỉnh dậy bình an", câu nói này cũng là nguyên tắc trong công việc mà tôi theo đuổi."

Bí thư giơ sổ ghi chép trong tay lên: "Đây là bản chép tay công tác kiên trì lâu nhất tôi gặp từ khi hành nghề đến nay. Một ngày không khó, một tháng không khó, một năm không khó, điều khó khăn là vài chục năm vẫn như một, hơn nữa đồng chí La Hậu Lâm không chỉ yêu cầu nghiêm khắc với chính bản thân mà còn truyền thói quen công tác này cho lứa trẻ tuổi có năng lực nổi bật của bọn họ như Vũ Minh, chính là người kế thừa truyền thống tốt đẹp này."

Tiếng vỗ tay như sấm rền, người nỗ lực không ít nhưng được mấy ai có thể kiên trì chép tay ca bệnh lại nhiều năm như vậy. Thái độ làm việc nghiêm túc và tác phong công tác này càng thuyết phục người khác hơn so với lý lịch đầy ánh hào quang.

Cố Phi Vũ không phục: "Không đúng, khen ngợi chủ nhiệm La thì không nói, sao còn tiện thể khen Vũ Minh nữa thế?"

Chu Văn nói: "Chú ý nghe một chút, vị lãnh đạo khen ngợi người của chúng ta thật sự có kỹ xảo, vừa chú ý đúng mực vừa chú ý thời cơ, tối hôm nay chúng ta đến nhà Vũ Minh ăn lẩu, nhất định phải bắt bọn họ bỏ thêm mấy cái đùi gà."

Vũ Minh nhìn chăm chú vào màn hình, rất lâu không nhúc nhích, đến phần bỏ phiếu mới chú ý, những chuyện mà Cố Phi Vũ và Chu Văn đùa

nhau căn bản anh không nghe lọt tai.

Thư Tần sốt ruột điều chỉnh vị trí chỗ ngồi một chút, Trần sư tỷ nắm hai tay lại cầu nguyện: "Số phiếu nhất định phải cao, nhất định, nhất định..." Giọng nói thấp như muỗi kêu, lặp lại liên tục.

Nhân viên ôm hòm bỏ phiếu đi qua hàng thứ nhất, từng lanh đạo lần lượt tiến hành bỏ phiếu giấu tên.

Sau đó là thống kê số phiếu.

Tâm trạng Thư Tần rất căng thẳng, cô là sinh viên bình thường, sẽ không tiếp xúc với mấy màn đấu tranh giành lợi ích nội bộ. Ngày hôm nay khi bị nghi ngờ là người biết trước đè, cô đã được liệt vào hàng ngũ phái La, cảm nhận được sự đối nghịch của phái Chương.

Trải qua chuyện ngày hôm nay, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng được chỉ cần lần này phái Chương thắng thì những năm sau Vũ Minh và chủ nhiệm La sẽ bị chèn ép như thế nào. Mà dưới phái La nhiều người như vậy, cũng đều phải chịu sự đả kích không nhỏ.

Trong hội trường lúc đầu toàn là tiếng bàn luận không ngót rời đột nhiên im lặng, cảm nhận được bầu không khí căng thẳng bốn phía, cả Cố Phi Vũ và Chu Văn cũng không cười đùa nữa.

Trên hàng ghế trước có mấy vị giáo sư bình thường đều giữ được bình tĩnh nhưng giờ khắc này khuôn mặt đều căng ra, chăm chú theo dõi.

Thời gian chỉ mấy phút mà kéo dài như cả năm.

Đột nhiên hàng trước có người ngồi dậy: "Có kết quả rồi."

Là Vương Nam, vừa nãy cũng không có ai phát hiện anh ta ngồi trước hai hàng.

"22 phiếu."

Mấy hàng ghế phía trước nhốn nháo, Trần sư tỷ hưng phấn đến nỗi suýt nhảy khỏi chỗ ngồi, vì bên trái là đồng nghiệp nam nên chị ấy quay sang ôm chặt Thư Tân, nói nồng lộn xộn: "Xong rồi!"

Thư Tân kích động nhìn sang hướng Vũ Minh, thêm vào kết quả bỏ phiếu trong khoa và chấm điểm nghiệp vụ, chủ nhiệm La chắc chắn thắng rồi.

Vũ Minh dựa vào sau ghế, thở phào nhẹ nhõm: "Mẹ nó."

Quá vui vẻ, mấy vị sư huynh phía trước hưng phấn quay đầu lại đập vai Vũ Minh, Chu Văn và Cố Phi Vũ ở bên cạnh mừng rỡ không kém: "Thì ra tên nhóc nhà cậu cũng cǎng thǎng à, vừa nãy không phải kín như bưng sao?"

Vũ Minh: "Tớ nói không cǎng thǎng lúc nào?"

Anh nhìn Thư Tân, việc muốn làm ngay bây giờ chính là ôm cô vào ngực. Lúc nãy anh chỉ thấy Cố Phi Vũ rất phiền, bây giờ anh lại ngứa mắt toàn bộ người xung quanh. Anh cố gắng để bản thân bình tĩnh lại nhưng vẫn cực kỳ hưng phấn muốn nhảy dựng lên.

Thư Tân đối diện với anh, mỉm cười vui vẻ, Vũ Minh bật cười làm đau mày khói mắt đều rất tuấn tú, khiến người ta không thể rời mắt.

Chu Văn đột nhiên nghiêm đầu sang chỗ khác: "Ôi, chị gọi điện thoại cho Trình Vệ, chắc chuyện công ty của anh ấy cũng xong rồi, Thư Tân, Vũ Minh, không phản đối chị gọi Trình Vệ đến nhà bọn em ăn lẩu chứ?"

Vũ Minh: "Được thôi."

Thư Tần: "Chị Chu gọi điện đi, dì Lưu biết hôm nay Vũ Minh về nên có để lại thức ăn trong tủ lạnh."

Chu Văn: "Vậy để chị gọi anh ấy, nhưng mà chỉ ăn lẩu thôi sao được, nếu không đêm nay ăn xong chúng ta ra ngoài chơi một chút đi."

Trần sư tỷ thò người sang bên này: "Chu Văn, có phải cậu với bạn trai chuẩn bị kết hôn không?"

"Phải bàn bạc lại đã, nếu không có vấn đề gì thì chắc cuối năm nay, mọi người có đề nghị gì không, đêm nay đi đâu chơi?"

Lập tức có người tham gia bàn luận: "Kết thúc diễn thuyết cũng hơn chín giờ, ngày mai là thứ bảy được nghỉ, không thì mai cũng được."

Xung quanh có mấy người không đáp lời, không phải người ủng hộ phái Chương thì là sinh viên của phó chủ nhiệm Chương, sắc mặt khó coi nhất có lẽ thuộc về học trò lớn nhất của phó chủ nhiệm Chương, bác sĩ Kha.

Lâm Cảnh Dương ngồi ở hàng đầu phía Tây, khóc miện nở nụ cười nhạt như mây như gió gần như không nhận ra được.

Phản quan trọng nhất của đêm nay đã qua, tiếp theo thì thoái mái hơn rồi. Giáo sư Tào, giáo sư Ngô, giáo sư Vũ lần lượt thay phiên nhau lên diễn thuyết, tuy rằng số phiếu của giáo sư Tào cách xa số phiếu của phó chủ nhiệm Chương nhưng ông ta là người có số phiếu cao nhất trong nhóm người năm nay mới tham gia tuyển chọn nhân sự.

Tâm trạng vui vẻ, các bác sĩ và sinh viên cố gắng giữ yên lặng, nhưng chỉ cần đến giờ nghỉ giải lao lại không nhịn được đùa giỡn.

Lúc tan cuộc, không ít công nhân viên chức đến chúc mừng chủ nhiệm La, Thư Tân bị chắn ở bên ngoài, đừng nói đến chúc mừng mà ngay cả muôn nhìn được mặt ông cô cũng phải nhón chân lên.

Ngoài ra còn có các đồng nghiệp phòng phẫu thuật, phòng hộ lý, nghiên cứu sinh và các bác sĩ học tiến sĩ, chỉ cần là người tối nay đến tham dự đều tới chúc.

Đồng nghiệp các phòng khác thì càng không cần nói.

Thịnh Nhất Nam dẫn đầu nhóm sinh viên vây quanh Vũ Minh, nhiệt liệt hô "Trưởng khoa Vũ".

Sự chú ý của Ngô Mặc đặt trên người Thư Tân, ôm balo bước từng bước nhỏ theo cô.

"Thư Tân." Cát tiếng gọi cô từ phía sau, Ngô Mặc thành khẩn lên tiếng: "Xin lỗi, chuyện hôm nay là tớ không đúng, tớ không nên nghi ngờ cậu, lúc đó tớ nên đứng ra giải thích thay cậu, nhưng mà tớ..."

Nói xong, anh ta cúi gập người: "Tớ là người không coi trọng nghĩa khí, Thư Tân, mong cậu nhận lời xin lỗi của tớ."

Thư Tân lảng lặng nhìn anh ta, khéo miệng Ngô Mặc mím lại, trên gương mặt bụ bã hiện ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ.

Anh ta nhó đến USB Thư Tân đi họp hàng năm đưa cho mình, bình thường đều cho anh ta mượn tài liệu, còn có bánh bao và món tráng miệng chú Thư mang từ nhà đến nữa, anh ta không thể nào che giấu được sự hỗn loạn trên mặt.

Một lúc lâu Thư Tân vẫn không lên tiếng, anh ta luống cuống vặn ngón tay.

Thư Tân thở dài, bình tĩnh gật đầu: "Tớ chấp nhận lời xin lỗi của cậu."

Lúc nói xong lời này, bản thân cô cũng im lặng một lúc lâu, cô có thể cảm nhận được, có một thứ gì đó lặng yên trôi đi.

Ngô Mặc cũng cảm nhận được sự thất vọng của Thư Tân, liều mạng đề nghị: "Chủ nhật đi chơi không, mấy tuần cảng thǎng rồi cũng nên thả lỏng một chút. Tớ nghe nói ở quảng trường có mở mấy cửa hàng đồ ngọt mới, chúng ta cùng đi ăn nhé!"

Thư Tân nhìn bóng lưng của Vũ Minh: "Cuối tuần này tớ không rảnh."

Ngô Mặc thông cảm gật đầu, hắng giọng hỏi: "Vậy thì cuối tuần sau?"

Thư Tân không trả lời ngay bởi vì có thêm một nhóm người đi ra. Máy ngày trước danh tiếng của Lâm Cảnh Dương ở khoa đang nổi như cồn, đêm nay trông anh ta có phần cô quạnh, nhưng khi bước xuống thang, anh ta nở nụ cười với Vũ Minh đang đứng lẫn trong đám người.

Vũ Minh cũng đưa mắt nhìn Lâm Cảnh Dương một cái, biểu cảm rất lạnh nhạt.

Thư Tân cảm thấy kì lạ, bình thường Lâm Cảnh Dương là người luôn đứng vững trước những biến cố, thái độ của Vũ Minh với anh ta cũng bình thường nhưng đêm nay đứng nói Vũ Minh, ngay cả Lâm Cảnh Dương cũng không tự nhiên.

Trong hội trường có quá nhiều người, mười mấy phút vẫn còn người ở bên trong. Chủ nhiệm La cũng ở bên trong nói chuyện với một nhóm các cán bộ bậc trung trước sân khấu. Người trẻ tuổi bàn bạc hoạt động ngày mai chậm rãi tản ra, hoặc ra ngoài gọi xe, hoặc đến bãi đỗ xe. Ngô Mặc và Thịnh Nhất Nam lên xe như thường lệ.

Cố Phi Vũ đứng trên bậc thang nhìn bóng lưng Lâm Cảnh Dương rời đi, lắc đầu một cái: "Hày, cũng thật tiếc cho Lâm Cảnh Dương."

Chu Văn gọi điện thoại cho Trình Vệ, hẹn việc đến nhà Vũ Minh ăn lẩu, nghe xong thì khịt mũi coi thường: "Có cái gì đáng tiếc, bình thường Lâm Cảnh Dương cũng rất biết điều, hơn nữa dựa vào nhân cách của chủ nhiệm La, chẳng lẽ sẽ chèn ép cậu ta sao? Cơ hội đến thì vẫn tạo điều kiện cho cậu ta như thường thôi."

Vũ Minh tiễn chủ nhiệm La xong, kéo Thư Tân đi về hướng bãi đỗ xe: "Cậu là đồ ngu ngốc."

Cố Phi Vũ nhắc chân đạp: "Tên nhóc này lại muốn ăn đòn, sao tớ lại ngu ngốc? Cậu nói rõ cho tớ."

Chu Văn ngăn cản Cố Phi Vũ: "Trời ạ, có gì phải trêu chọc Vũ Minh làm gì, lát nữa người bị đánh lại không phải cậu sao?"

Cố Phi Vũ tức nổ đom đóm: "Chị Văn, sao chị lại bịa đặt như vậy, có lần nào tên nhóc này không bị em đánh đến chết đi sống lại đâu, chị không tin em thì để tên nhóc này gọi một tiếng ông nội Cố ngay trước mặt hai người bây giờ."

Vũ Minh còn chẳng thèm quay đầu: "Dựa vào chỉ số thông minh này của cậu, tớ gọi cậu là ông nội cậu chịu nổi không?"

Cố Phi Vũ nói: "Lúc theo đuổi sư muội Thư Tân chẳng phải còn vội vàng gọi tớ là ông nội Cố sao, bây giờ lại trở mặt không biết, sư muội Thư Tân, em không biết chứ..."

Bước chân của Vũ Minh dừng lại, ý nghĩ muốn giết Cố Phi Vũ cũng có rồi.

Cố Phi Vũ nhảy nhót: "Ánh mắt kia của tên nhóc nhà cậu là như nào đấy, có bản lĩnh thì đừng dùng chiêu trò với tớ."

Thư Tân làm như không nghe ra hàm ý trong lời nói kia, cười híp mắt nắm chặt tay Vũ Minh lên xe, Cố Phi Vũ đàng hoàng trả lại: "Cậu đừng nói Lâm Cảnh Dương báo cáo nhé?"

Thư Tân hỏi Vũ Minh: "Vừa rồi Vương Giáo Giáo nói gì với anh vậy?"

Vũ Minh khởi động xe: "Vương Giáo Giáo không chịu thua nhận là cô ta báo cáo, anh nói có người trong khoa đã thấy cô ta xem sổ ghi chép của em, hơn nữa cái này thuộc về phạm trù báo cáo ác ý, nguồn gốc bức ảnh đã được xác định, lúc này Vương Giáo Giáo mới thừa nhận chuyện chụp ảnh, cô ta nói lúc đó nghe được có người trong khoa bảo anh tiết lộ đề cho em, vì thế cô ta chụp ảnh để kiểm chứng, cô ta không báo cáo, chỉ thảo luận chuyện này với mấy bạn học thôi."

"Anh tin lời này sao?"

"Có tin hay không anh không quan tâm, nhưng một mình Vương Giáo Giáo không làm được nhiều chuyện như vậy." Vũ Minh xoay vô lăng, nhìn về phía gương chiếu hậu bên trái, "Hơn nữa kể cả báo cáo thành công thì tiêu chuẩn học tiến sĩ cũng sẽ không rơi vào tay cô ta."

"Đúng vậy đấy." Chu Văn nghĩ ngợi rồi nói: "Toàn bộ khoa đều biết quan hệ của sinh viên này với Thư Tân không tốt, việc này lộ ra thì rất dễ dàng đoán được là Vương Giáo Giáo. Đừng nói phó chủ nhiệm Chương còn chưa lên chức, coi như thật sự lên chức thì Vương Giáo Giáo cũng chưa tốt nghiệp, nếu như vì chuyện báo cáo mà đắc tội với phái La thì sẽ ảnh hưởng đến công tác và tương lai sau này của cô ta. đương nhiên đây chính là do Vương Giáo Giáo có lòng tiêu nhân, nhưng cô ta không cần thiết phải đùa với tương lai của mình như thế."

Vũ Minh: "Thư Tần, bức ảnh người báo cáo cung cấp em thấy rồi đúng không?"

"Vâng, có vài tấm ảnh bình thường, có vài tấm giống như được phóng to ra bị vỡ nét."

"Buổi chiều chưa kịp xác nhận với em, quyển sổ ghi chép này em không cho người khác mượn chứ?"

Thư Tần hơi sợ: "Không ạ, sổ ghi chép anh đưa em chỉ có Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc mượn một quyển, quyển bị báo cáo này là quyển em chưa đọc xong, bình thường em cũng mang tới khoa, trong lúc chờ ca phẫu thuật tiếp theo hoặc đến nhà ăn em sẽ tiện tay lấy ra đọc, nhưng em không để sổ ghi chép rời khỏi mình quá lâu."

"Lần trước em đến huyện Thanh Bình tìm anh có mang theo quyển sổ này không?"

Thư Tần nghĩ đi nghĩ lại, lòng rối như tờ vò, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không, lúc đó em mang nhiều đồ lắm, chỉ cầm theo một quyển tài liệu giảng dạy thôi, sổ ghi chép cất ở kí túc xá."

Nói đến đây, cô dường như nhớ ra điều gì đó, vội lấy di động ra tìm trong danh bạ.

Tìm tới một dãy số, Thư Tần nhìn màn hình, hơi do dự, người liên lạc là bác sĩ khoa tai mũi họng phòng bên, bạn cùng phòng với Vương Giáo Giáo.

Vũ Minh: "Chuyện Lâm Cảnh Dương về nhà rồi nói, anh xác nhận với em trước, bình thường người có thể tự tiện tiếp xúc với sổ ghi chép này của em..."

Điện thoại của Chu Văn vang lên: "Vũ Minh, Trình Vệ đã đến dưới tầng rồi, chị bảo anh ấy đỗ xe ở bãi đỗ xe nhé."

Rốt cục Thư Tân quyết định án dãy số, gọi cuộc điện thoại này xong, cô nói với Vũ Minh: "Vũ Minh, anh cho em về kí túc xá đi, em muốn xác nhận một chuyện."

Vũ Minh hiểu suy nghĩ của Thư Tân: "Được, anh đi với em."

Thư Tân lắc đầu một cái, nhìn anh: "Chuyện này em phải tự mình xử lý."

Đến bệnh viện, Thư Tân xuống xe, nói với Vũ Minh: "Các anh về trước đi, em xử lý xong sẽ về."

Vũ Minh không kiên trì nữa, ngồi trong xe nhìn bóng lưng Thư Tân, Cố Phi Vũ nói: "Sư muội Thư Tân quá hiền lành, cậu thật sự yên tâm để em ấy đi một mình sao? Không đi với em ấy à?"

Vũ Minh: "Cô ấy nói rất đúng, có một số việc phải tự mình xử lý."

Thư Tân chào hỏi với dì quản lý kí túc rồi chạy lên tầng.

Ký túc xá có người, Thịnh Nhất Nam ngồi bên giường đỗi giày, cô ấy ngẩng đầu lên nhìn, sững sốt hỏi: "Ồ, không phải cậu đi với trưởng khoa Vũ rồi à?"

Thư Tân nhìn Thịnh Nhất Nam, ánh mắt như nhìn một người xa lạ.

Thịnh Nhất Nam khó chịu: "Cậu sao thế, vẻ mặt không tốt lắm."

Thư Tân quay người đóng cửa lại, bước nhanh tới bàn mở ngăn kéo ra, lấy sổ ghi chép xác nhận lại lần nữa, cơn giận trào lên lồng ngực nhưng cô cố gắng kiềm chế, lạnh nhạt hỏi: "Tuần trước tớ đi huyện Thanh Bình, có phải Vương Giáo Giáo đã tới kí túc xá của chúng ta đúng không?"

Chương 89

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Queenie_Sk

Thịnh Nhất Nam mở miệng muốn nói nhưng rồi thôi.

Thư Tần nhìn cô ấy, không gian yên tĩnh đến lạ thường.

"Cô ta đã tới đây, đúng không?"

Thịnh Nhất Nam né tránh ánh mắt của Thư Tần, khom người thay giày: "Có tới sao? Tuần trước tờ về nhà, không ở kí túc xá..."

Thư Tần cực kỳ thất vọng.

Cô biết bác sĩ Lâm, bạn cùng phòng của Vương Giáo Giáo. Gần đây vì bận rộn viết luận văn nên đêm nào cô ấy cũng ở kí túc xá, vừa rồi cô đã xác nhận lại, đúng là thứ bảy Vương Giáo không những không về nhà mà còn lần đầu tiên đi sang phòng bên cạnh.

Thật ra lúc đi ra ngoài Vương Giáo Giáo không nói với bác sĩ Lâm mình muốn đi đâu, nhưng dù gì hai phòng kí túc xá cũng cạnh nhau, bên này chỉ cần có động tĩnh là bên kia có thể biết được.

Lúc đó bác sĩ Lâm nghe được Vương Giáo Giáo gõ cửa phòng bên cạnh, còn khó chịu một lúc lâu. Biết mối quan hệ của Vương Giáo Giáo và phòng bên cạnh cực kỳ tệ, đặc biệt là với Thịnh Nhất Nam. Từ khi dọn vào kí túc xá, Vương Giáo Giáo chạy sang hầu hết các phòng trong ký túc, chỉ trừ phòng ngủ của nhóm Thư Tần.

Lạ thỉ lạ, nhưng bác sĩ Lâm chỉ cho rằng mọi người đã làm hòa nê sau khi Thư Tân khéo léo hỏi thăm trong điện thoại thì đã thuận miệng nói ra.

Thư Tân nhìn Thịnh Nhất Nam chầm chằm, cô ấy chậm chạp dọn dẹp đồ đạc, đột nhiên như nhớ tới cái gì, giọng điệu buông lỏng: "Ôi, cậu xem tớ đãng trí quá. Hình như Vương Giáo Giáo có tới. Mấy ngày nay trong khoa xảy ra quá nhiều chuyện, loạn cả lên nê tớ quên mất."

Quên mất? Nhất thời quên mất?

"Là cậu gọi cô ta tới à?"

Giọng điệu của Thư Tân rất cứng rắn.

Thịnh Nhất Nam không nói gì, ngẩng đầu lên.

Tính cách Thư Tân rất tốt, lễ phép với người khác, nói chuyện nhỏ nhẹ nhưng cô ấy cũng từng được thấy vẻ kiên quyết của Thư Tân, ví dụ như hiện tại.

Lời này vừa thốt ra, không khí lập tức trở nên âm u như sắp mưa.

Thịnh Nhất Nam yên lặng trong chốc lát, bỏ giày xuống gầm giường: "Sao tớ lại gọi cô ta đến? Cậu còn không hiểu tớ sao, Vương Giáo Giáo phiền chết đi được. Hôm đó, cô ta đột nhiên chạy tới, nói với tớ đổi địa điểm thi lý thuyết lần hai, nói xong rồi bỏ đi. Nếu như cậu không tin thì gọi Vương Giáo Giáo đến đây hỏi cô ta đi."

"Tớ hỏi rồi."

Thịnh Nhất Nam im lặng.

"Cô ta ở đây nửa tiếng mới đi."

"Cậu đã hỏi rồi thì còn hỏi tớ làm gì nữa?" Thịnh Nhất Nam mắt húng: "Lúc cô ta đến tớ đang ở trong nhà vệ sinh giặt quần áo, vốn dĩ không hề để ý cô ta."

Thư Tân kìm nén cơn giận, lấy sổ ghi chép trong ngăn kéo ra, ném từng quyển một lên bàn.

Vũ Minh đưa cho cô tổng cộng mười quyển sổ ghi chép, ngoại trừ hai quyển nộp lên trên thì còn lại đều để trong ngăn kéo đầu giường.

Ngăn kéo không khóa, chỉ cần không ra khỏi phòng ngủ thì bất cứ lúc nào Thịnh Nhất Nam cũng có thể lật xem.

Chuyện này cô chưa từng giấu giếm Thịnh Nhất Nam.

Cô ấy thu dọn tài liệu ở bên cạnh, ánh mắt khá mệt tập trung, không nhìn Thư Tân.

Thu dọn xong xuôi, Thư Tân nghiêng người sang: "Hôm nay người bên trường học đến đây, cậu cũng có mặt, bọn họ đưa ra bức ảnh về mấy quyển sổ ghi chép này, hơn nữa không chỉ có một bức."

Thịnh Nhất Nam nhìn sổ ghi chép: "Trời ạ, lẽ nào đúng là Vương Giáo Giả làm? Mẹ ơi, tớ đã muốn nói từ lâu. Hằng ngày cậu đều cầm sổ ghi chép lên khoa, người ta rất dễ chụp lại."

Trong lòng Thư Tân chỉ cảm thấy buồn nôn.

Sóng gió lần này, người gian lận rõ ràng không chỉ có một người, nhưng đến nay mới có một mình Vương Giáo Giả không quen che giấu tâm trạng

nên bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

"Số ghi chép được chụp lại có tất cả ba trăm trang, năm bệnh án bị tình nghi lại nằm ở những trang khác nhau."

Thịnh Nhất Nam mờ mịt, chớp mắt mấy cái.

"Quyển sổ ghi chép dày như vậy, nếu muốn chụp nhiều hình và lật từ đầu sẽ rất mất thời gian. Ban ngày tờ chỉ xem lúc chuẩn bị chờ ca phẫu thuật mới, nếu như đưa bệnh nhân đi PCU, tờ sẽ để sổ ghi chép trong ngăn kéo khoa Gây mê, nhưng nhiều lắm chỉ khoảng mấy phút sẽ quay lại, cho dù có người lật ra xem thì cũng không đủ thời gian trong một lần chụp được nhiều hình như vậy."

Khóe môi Thịnh Nhất Nam mấp máy, không lên tiếng.

"Tuần trước tờ đi huyện Thanh Bình, vì quá nhiều đồ nên đã để sổ ghi chép trong phòng ngủ."

Thịnh Nhất Nam ôm một tiếng, lộ ra vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Bảo sao tự dựng tuần trước Vương Giáo Giáo đột nhiên chạy đến phòng ngủ của chúng ta, thì ra là đến chụp trộm."

Thịnh Nhất Nam áy náy gãi đầu: "Thư Tân, lúc cô ta tới tờ đang giặt quần áo ở bên trong, tờ cho rằng chỉ cần không để ý đến Vương Giáo Giáo thì cô ta sẽ tự đi, việc này là tờ không đúng, nhưng lúc ấy thực sự tờ không nghĩ đến chuyện này."

Thư Tân yên lặng nhìn Thịnh Nhất Nam.

Bình thường ở khoa, quan hệ của Thịnh Nhất Nam và Vương Giáo Giáo gần như đến mức độ giường cung bật kiém, thế nhưng tối hôm ấy, Thịnh Nhất Nam bỏ mặc cô ta trong phòng ngủ nửa tiếng, cho cô ta cơ hội chụp lại vô số bức ảnh.

Sau đó, người đứng phía sau Vương Giáo Giảo sàng lọc ra những ca bệnh giống bài thi, coi đây là chứng cứ để báo cáo.

Hắn là Vương Giáo Giảo còn đang thầm vui vẻ, vì lúc cô ta "thu thập chứng cứ", Thịnh Nhất Nam còn đang bận rộn giặt quần áo không để ý động tĩnh bên ngoài.

Dù sau đó Vương Giáo Giảo có nảy sinh nghi ngờ, cô ta cũng không thể nào đứng ra tố cáo Thịnh Nhất Nam, bởi vì dù sao người chụp ảnh là bản thân cô ta chứ không phải Thịnh Nhất Nam.

"Thịnh Nhất Nam, chúng ta vào khoa cùng một ngày, ở cùng một phòng ký túc, tính cách cậu ra sao, tớ rất rõ. Cậu nắm tin tức rất nhanh về bối cảnh của Vương Giáo Giảo, trong bệnh viện có động tĩnh gì cậu là người biết đầu tiên. Hôm đó Vương Giáo Giảo không báo trước mà đến, có thể lúc bắt đầu cậu không đoán được cô ta muốn làm gì, nhưng khi cô ta chụp ảnh ở bên ngoài lâu như vậy, thế mà cậu không nghi ngờ chút nào sao?"

"Không phải." Thịnh Nhất Nam trợn mắt lên, "Cậu có ý gì? Lẽ nào do tớ cố ý để Vương Giáo Giảo chụp ảnh? Cậu đừng quên, hôm nay khi người của trường học đến, tớ với Ngô Mặc còn chủ động làm chứng giúp cậu đấy!"

Cơn buồn nôn trong lồng ngực Thư Tân cuồn cuộn không dứt, quả thật không một ai có thể chứng minh được động cơ của Thịnh Nhất Nam.

Ngay cả chính Vương Giáo Giảo có lẽ cũng không nói được rõ ràng.

Cô chỉ biết là cô vừa đi huyện Thanh Bình, Vương Giáo Giảo liền chạy đến. Sau đó cô ta ở bên ngoài lâu như vậy, Thịnh Nhất Nam chẳng những không ngăn cản mà còn không hề ra ngoài kiểm tra.

"Thịnh Nhất Nam, buổi tối có kết quả tuyển chọn nhân sự, số phiếu của chủ nhiệm La vượt qua phó chủ nhiệm Chương, Vương Giáo Giáo sơ chuyện báo cáo sẽ tạo thành ảnh hưởng xấu đối với cô ta sau này, hiện tại đã vội vã tẩy trắng cho bản thân, coi như cô ta đã quên một số chi tiết nhỏ, chỉ cần giúp cô ta nhớ lại là được, rõ cuộc cô ta làm như thế nào có được tin tức từ đi huyện Thanh Bình, là ai ám chỉ cô ta đến phòng của chúng ta..."

Sắc mặt Thịnh Nhất Nam tráng bệch: "Thu Tân, cậu nghi ngờ ai thì cũng không nên nghi ngờ tôi! Hơn nữa rõ ràng Vương Giáo Giáo là người báo cáo, liên quan gì đến tôi chứ?"

Lòng ngực Thu Tân pháp phòng, cô nhớ tới ngày đầu tiên Thịnh Nhất Nam đưa bọn họ lên sân thượng, bầu trời trên đỉnh đầu trong xanh, gió thổi tới từ bốn phương tám hướng.

Bốn bác sĩ nhỏ mới vào lâm sàng tràn ngập lòng hăng hái.

Cô và Ngô Mặc hô to về phía phương xa trên sân thượng: "Tôi muốn làm bác sĩ đỉnh nhất." Âm thanh của một người khác còn to hơn bọn họ: "Tôi muốn được ở lại Nhất Viện!"

Rõ ràng mới hai tháng, nhưng nhớ tới tình huống lúc ấy, tựa như có ảo giác năm tháng đã cách xa dài dằng dẵng.

Trong miệng Thu Tân đắng ngắt: "Thật ra chuyện này không khó xác nhận, rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì thì hỏi Vương Giáo Giáo là biết. Chuyện đã đến nước này, tôi nghĩ cô ta hoàn toàn đồng ý nghĩ lại mọi chuyện cho rõ ràng."

Cô xoay người đi ra ngoài, Thịnh Nhất Nam đột nhiên đứng lên, cất giọng gấp gáp: "Không phải đã chứng minh được là không bị lộ đề sao? Tiêu chuẩn học tiến sĩ của cậu cũng được giữ nguyên rồi, cậu còn muốn như nào nữa?"

Chịu thùa nhận rồi à? Thư Tân quay đầu lại: "Còn muôn thế nào ư? Số ghi chép ở ngay trong phòng ngủ, cậu là bạn cùng phòng của tớ, bất cứ lúc nào cũng có thể mượn đọc, có biết trước đề hay không cậu là người rõ nhất so với bất cứ người nào trong khoa, nhưng lúc Vương Giáo Giả làm những việc này cậu lại đồ thêm dầu vào lửa! Tớ bị tước bỏ tiêu chuẩn, cậu không hề đứng ra chứng minh! Sau đó tớ hỏi cậu chuyện đêm ấy, ngay cả dũng khí thừa nhận cậu cũng chẳng có!"

Sắc mặt Thịnh Nhất Nam biến đổi mấy lần, giọng nói rất lớn, còn hơi lấp bấp: "Nhưng mà.. nhưng mà điều tớ nghi ngờ là có căn cứ. Sự thật chứng minh số ghi chép tớ và Ngô Mặc mượn không hề trùng đề, chỉ có mấy quyển cậu xem là trùng tận năm đề!"

Trong mắt Thư Tân chát chứa nỗi tức giận, bước nhanh tới trước bàn, cười mỉa mai: "Thế hôm nay cậu biết chuyện gì xảy ra rồi hả? Tớ nghĩ tớ nên nhắc nhở cậu, lúc trước cậu mượn mấy quyển số này là chính cậu tự chọn, nếu như đề bài lấy từ số ghi chép của Vũ Minh, cậu còn có cơ hội nhìn thấy những tài liệu này sao?"

Thịnh Nhất Nam rồi bời chỉ lên một quyển số ghi chép trên bàn, vẫn nói năng hùng hồn: "Vậy thì sao chứ? Những thứ này đều là tài liệu nhìn thấy được, mấy cái kia thì không thể. Từ lúc thi lý thuyết lần một đã có người nói Vũ Minh ra đề thay chủ nhiệm La, kể cả chính cậu cũng thảo luận chuyện này với tớ, cậu dám nói cậu không tin giả thiết này? Cậu dám nói cậu không hề quan tâm đến tiêu chuẩn học tiến sĩ?"

"Vào khoa mới được mấy ngày thôi, tớ đã thấy cậu chủ động mua nước trái cây cho trưởng khoa Vũ, sao đó trưởng khoa Vũ bắt đầu theo đuổi cậu, tớ cũng không tin anh ấy chưa từng thiên vị cậu về mặt công tác. Tiêu chuẩn học tiến sĩ rõ ràng thi bằng thực lực, nhưng từ khi cậu bắt đầu qua lại với trưởng khoa Vũ thì không thể nói là còn có công bằng hay không rồi!"

Thư Tân kinh ngạc, tâm trạng phức tạp không nói rõ được trào lên mũi, khiến cô vừa phẫn nộ lại vừa thất vọng.

Vai Thịnh Nhất Nam trũng xuống, đi tới một bên, tiếp tục căm phẫn: "Nhà tớ ở ngay bên cạnh bệnh viện, ước mơ từ nhỏ của tớ đã là trở thành một bác sĩ, gia đình tớ rất bình thường, bố mẹ không giúp đỡ được gì trên phương diện nghề nghiệp của tớ, muôn được ở lại trường, tớ chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của chính mình. Tớ vừa không có bối cảnh như Vương Giáo Giả, cũng không phải sinh viên của chủ nhiệm khoa, vừa vào khoa tớ đã thua từ vạch xuất phát, rõ ràng tớ vô cùng nỗ lực! Mỗi lần thi tớ đều kém mất một, hai điểm, nếu như không làm lộ đề, tớ thua tâm phục khẩu phục, nhưng nếu quả thật có chuyện đó thì báo cáo có gì sai? Huống hồ tớ cũng không phải là người chủ động báo cáo, người báo cáo là người khác! Thư Tân, tớ chỉ muốn sự công bằng."

Thư Tân giận đến đỉnh điểm, ngược lại trở nên tê dại, cô dùng sức đóng ngăn kéo: "Được, cậu muốn nói về công bằng, tớ nói công bằng với cậu. Hai tháng vào khoa, hằng đêm tớ đến phòng Điều trị đau thu bản mẫu thì cậu yên tâm đọc sách ở phòng ngủ, cậu có nghĩ đến công bằng không? Mỗi ngày giáo viên hướng dẫn của cậu đều tự mình dạy cậu trong phòng phẫu thuật, tớ còn chẳng có giáo viên cố định, cậu có nghĩ tới công bằng không? Rõ ràng không biết trước đè, nhưng lúc tớ bị tước bỏ tiêu chuẩn vì tội danh này, cậu có nghĩ tới công bằng không?"

Cuồng họng Thịnh Nhất Nam như mắc nghẹn.

"Bàn về gia đình, bố mẹ tớ cũng rất bình thường, vấn đề nghề nghiệp sau này, tớ cũng chỉ có thể dựa vào bản thân. Lúc trước có thể thi đỗ làm nghiên cứu sinh của chủ nhiệm La chỉ vì tớ đứng thứ nhất trong danh sách xếp hạng."

Thịnh Nhất Nam như bị người khác cho ăn một cái tát, cắn chặt môi, khuôn mặt dần dần trở nên đỏ ửng.

"Tôi trả giá bằng bao nhiêu nỗ lực, trong lòng tôi rất rõ ràng!" Thư Tân deo balo lên, nhanh chân đi ra ngoài: "Điều tôi ngay thơ nhất chính là kết

bạn không cần thận, nhưng bắt đầu từ ngày hôm nay, tôi nhất định sẽ sửa chữa sai lầm này."

Thịnh Nhất Nam nhìn bóng lưng Thư Tần, cô dám cắt đứt quan hệ như vậy.

Thịnh Nhất Nam đột nhiên vô cùng hối hận, thốt lên: "Xin lỗi, Thư Tần, tôi xin lỗi cậu."

Cửa đóng lại, câu nói này bị ngăn cách ở phía sau.

Thư Tần bước nhanh xuống tầng, gió đêm thổi tới, cô ngược mắt lên, không thể nói là quá khổ sở nhưng trong lòng ngực vô cùng trống rỗng.

Cô ngẩng đầu nhìn sao trên bầu trời đêm.

Lần trước khi có cảm giác thế này, cô vội chạy lên sân thượng để giải tỏa cảm xúc tiêu cực, nhớ lúc ấy có người nói với cô: "Một người phải nhớ được bản thân muốn cái gì."

Còn nói cho cô biết: "Đi về phía trước, chừng nào cô còn đi về phía trước thì sẽ không nghe được những tiếng nói nhỏ yếu phía sau nữa."

Người này mạnh mẽ như thế, kiên định như thế, vừa nghĩ tới người đàn ông kia, cô càng có mục tiêu rõ ràng.

Cô bước về phía trước, điện thoại vang lên, là Vũ Minh.

"Thế nào rồi, anh đến đón em nhé?"

"Em đang về rồi."

"Được, vậy anh chờ em."

Thư Tân mỉm cười cúp điện thoại.

Đến nhà Vũ Minh, đèn trong phòng khách sáng trưng, mới đứng ở cửa đã ngửi được mùi hương cay xè nóng hổi.

Chu Văn và Trình Vệ xem TV trên sofa, Cố Phi Vũ đang ở phòng ăn háo hức với cái lò vi sóng.

Món lẩu vừa được mang lên, một bàn toàn là thức ăn đã được chuẩn bị sẵn.

Là cảm giác gia đình, Thư Tân hít sâu một hơi, tâm trạng tiêu cực biến mất trong nháy mắt.

Thay giày xong, Chu Văn lên tiếng: "Về rồi à?"

Thư Tân đi vào chào hỏi: "Anh Trình Vệ." Trình Vệ đứng dậy nắm tay Thư Tân, cười nói: "Đừng gọi anh, gọi là Trình Vệ đi, bất tiện quá, lại đến nhà em ăn lẩu vào cuối tuần."

"Hoan nghênh anh đến còn không kịp đây."

"Sự muội Thư Tân ăn cay được không, bọn anh làm lẩu uyên ương rồi."

"Em ăn gì cũng được." Thư Tân tìm khắp một vòng, cửa phòng sách đóng chặt, đầy cửa ra nhìn, máy tính của Vũ Minh vẫn sáng, trên mặt bàn là tài liệu mới nhất của mô hình trung tâm Điều trị đau nhiều khoa hợp tác, người không ở đây.

"Vũ Minh đâu ạ?"

"Xuống mua đồ uống rồi." Cố Phi Vũ nói, "Mới vừa rồi còn đang nói chuyện về Lâm Cảnh Dương, thứ hai tên nhóc này phải về cơ sở rồi, trước đó còn một đồng chuyện muốn làm."

Lâm Cảnh Dương? Thư Tân trầm tư rửa sạch tay, đi tới phòng ăn giúp đỡ, rau vẫn chưa rửa xong, khoai lang còn gọt dở, trên bàn đều là thịt đông lạnh và đậu phụ.

Cô vừa mới bưng hai rổ rau rửa sạch ra thì Vũ Minh về.

"Trời ạ, sao mua túi lớn thế?" Cố Phi Vũ nói: "Thứ hai mang tới huyện Thanh Bình giúp đỡ người nghèo à?"

Vũ Minh đi vào thì tìm Thư Tân đâu tiên, nhìn thấy cô đang trong phòng ăn, lúc này mới nói: "Cái gì mà giúp đỡ người nghèo, ngày mai đến nhà Thư Tân ăn cơm."

Cố Phi Vũ vui vẻ: "Mua cho bố mẹ vợ tương lai à?"

Vũ Minh chẳng muốn phí lời với anh ta, trực tiếp kéo Thư Tân đến phòng ngủ.

Ga trải giường đã được thay mới, căn phòng tràn ngập mùi vị tươi mát ấm áp.

"Em không sao chứ?"

Thư Tân ôm lấy eo anh, tựa đầu vào ngực anh, dịu giọng nói: "Không sao ạ."

Còn nói không sao, mắt cũng đỏ như vậy rồi.

Anh đau lòng xoa tóc cô: "Có chút chuyện vây thoi mà khiến em khô sờ như vậy."

"Ai khô sờ?" Thật đáng ghét, không biết an ủi người khác chút nào.

An ủi như nào mới đúng nhỉ? Anh suy nghĩ một chút rồi hôn lên đỉnh đầu cô: "Có anh ở đây, em không cần sợ gì hết."

Khóe môi Thư Tân hơi cong lên: "Vâng."

"Ngày mai đến nhà em, hay anh đi dạo phố với chú dì nhé? Mua cho bọn họ chút đồ với đi xem phim gì đấy."

Chương 90

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Thư Tân thử tưởng tượng hình ảnh Vũ Minh đi dạo phố với bố mẹ trong đầu, cảm xúc phiền muộn lập tức biến mất hoàn toàn.

Đúng là cô săn lòng đẻ Vũ Minh dành thời gian với bọn họ, nhưng chỉ sợ sẽ làm lỡ công việc của anh, "Cô sư huynh nói chủ nhật anh sẽ về à?"

"Ừ, bên đây còn một số chuyện nữa."

"Là chuyện tuyển chọn cán bộ cấp cao hay chuyện thí điểm ạ?"

"Đại khái công việc quan trọng là bình chọn kết quả thì cần một tuần, chuyện báo cáo cũng chưa làm xong, hơn nữa, lúc xé chiêu anh đến hội trường thì bệnh viện có hỏi tiến triển của nơi làm thí điểm như thế nào rồi. Anh nói mấy ca bệnh do phòng Điều trị đau và khoa Ung bướu hợp tác chữa trị cũng được coi là thành công. Sau đó anh nói suy nghĩ tổng thể cho bọn họ nghe ở trên đường, anh còn nói muốn nhân cơ hội này mời đội chuyên gia ung thư của bệnh viện xuống nông thôn khám chữa bệnh miễn phí. Bệnh viện bảo anh hãy viết báo cáo trước rồi nộp lại cho họ."

Thư Tân áp sát vào ngực anh, tiếng tim đập và giọng nói trầm thấp của người đàn ông đan xen nhau, nhẹ nhàng khiến màng nhĩ cô rung động.

Cô đăm chìm trong cảm giác thân mật này, không nỡ ngẩng đầu, "Nhưng nếu như mai anh đi với em một ngày thì sẽ chỉ còn một ngày để

viết báo cáo thôi, có nhiều tài liệu phải chỉnh sửa như vậy, liệu có kịp không?"

"Khó khăn lắm anh mới về được một chuyến, đến cả thời gian dành cho bạn gái của mình cũng không có sao?"

Ý cười xuất hiện nơi khéo miệng Thư Tân, cô nghe theo anh, lại phát hiện cổ áo anh hơi nhăn nheo. Tuy rằng Vũ Minh không quá chú ý đến phương diện này nhưng mỗi ngày đều thay quần áo một lần.

Cô kinh ngạc vuốt ve, "Anh đừng nói với em là hôm qua anh lái xe cả đêm đấy nhé?"

Vũ Minh hơi mệt mỏi kéo cổ áo, "Nếu không như vậy thì sao sáng sớm anh đã về được chứ? Chạng vạng hôm qua anh nhận được điện thoại của trường học, bàn giao công việc ổn thỏa xong thì anh liền lên đường, lái xe liên tục bảy, tám tiếng. Lúc về lại bận bịu báo cáo với chuyện tuyển chọn cán bộ cấp cao, đến cả cơ hội chợp mắt cũng không có, thật sự rất mệt."

Thư Tân tính toán một chút, như vậy chẳng phải anh đã không ngủ hơn hai mươi tiếng rồi sao?

Cô đau lòng chết đi được, hơi nâng mặt anh lên, dịu giọng nói, "Lát nữa chúng ta đi ngủ sớm một chút."

Vũ Minh nở nụ cười, cả ngày mãi mới nghe được một câu nói êm tai.

"Em hôn anh một cái trước đã, nếu không bây giờ anh gục xuống giường ngủ luôn mất."

Thư Tân khập khiễng lại gần hôn anh, hôn "chụt" một cái rất mạnh.

"Em hôn ở đâu đấy?" Vũ Minh chỉ vào môi mình, "Phải hôn ở đây mới được."

Anh đứng như đại gia, không hề nhúc nhích nửa bước, Thư Tần cùp mắt, chậm rãi đi tới.

Cô mới vừa từ bên ngoài về, trên môi còn có cảm giác mát mẻ, Vũ Minh nhắm mắt lại hưởng thụ sự chăm sóc này.

Một nụ hôn truyền đạt biết bao nhớ nhung và an ủi đến cho đối phương, men say trong không khí dần bốc lên, có thể Vũ Minh đã đánh giá cao sự tự chủ của bản thân, đôi khi hormone của người yêu có thể so với nhiên liệu, vừa mới hôn vài giây đã không thể kìm lại được.

Cánh tay anh dùng sức ôm chặt lấy cô, cơ thể cũng bắt đầu tỏa nhiệt, theo kịch bản gốc của anh là không định di chuyển, nhưng bây giờ lại kìm lòng không đặng mà thay đổi phương hướng, anh ôm cô đi về phía giường.

Tiếng động va chạm vào bàn truyền tới từ bên ngoài, hắn là Chu Văn và Trình Vệ.

Hai người lấy lại tinh thần, Cố Phi Vũ và Chu Văn còn chưa tính, nhưng đây là lần đầu tiên Trình Vệ đến nhà, thất lễ với khách thì rất kỳ cục.

Sau khi lưu luyến tách nhau ra, Vũ Minh kéo Thư Tần đi ra ngoài, lầu đã sôi, Chu Văn và Trình Vệ vừa ngồi xuống bàn.

Cố Phi Vũ hỏi, "Rượu đâu? Lúc nãy tên nhóc nhà cậu xuống tầng lâu như thế mà chỉ mua mỗi thế này thôi à?"

"Chẳng phải tất cả chỗ này đều là rượu còn gì?" Vũ Minh lấy mấy chai rượu ra, đặt chén ở trước mặt Trình Vệ, "Anh Trình, anh có uống rượu không?"

Chu Văn nói, "Anh uống đi, lúc về em lái xe là được."

Trình Vệ phóng khoáng giơ chén lên, "Được, đến đây đi."

Vũ Minh rót đầy cho anh ta.

Thư Tân mỉm cười, ở bên cạnh sắp xếp bát đũa, mọi động tác của Trình Vệ đều tràn ngập yêu thương dành cho Chu Văn, hơn nữa trong tình yêu này còn có cả sự bao dung và tôn trọng nữa.

Nhiệt độ nóng hổi của nồi lẩu lan tỏa trong không khí, trong lòng mỗi người đều nảy sinh cảm giác thoái mái không tên, sau khi ngồi xuống thì đồng loạt nâng chén. Họ căng thẳng quá lâu, cuối cùng cũng đợi được kết quả của cuộc tuyển chọn cấp cao nên đều muôn ăn mừng lớn một lần.

"Nào, trước hết chén đầu tiên là chúc mừng chủ nhiệm La đã thắng."

Cố Phi Vũ vừa cỗ uống ừng ực hơn nửa chén, mặt mày hớn hở đặt xuống, "Vừa nãy ông già nhà tôi nghe được tin này thì sướng đến phát rồi, nếu không phải sức khỏe không cho phép thì đã chạy đến đây ăn lẩu từ lâu rồi."

Vũ Minh cầm chai rượu lên, lại rót đầy cho Cố Phi Vũ, "Chén thứ hai này chúc cho sức khỏe của bác Cố sớm ngày hồi phục."

Chén chạm vào nhau, bọn họ uống cạn trong một hơi, "Chén thứ ba là chúc mừng cái gì?" Cố Phi Vũ nhìn Chu Văn, rồi lại nhìn Thư Tân.

"Chúc mừng Vũ Minh có sư muội Thư Tân hay là chúc mừng chị Văn có được anh Trình đây?" Anh ta phẫn nộ đặt đũa xuống, "Tôi không thể hiểu được, trong ba người, giá trị nhan sắc của tôi là cao nhất, sao chỉ một mình tôi vẫn cô đơn lẻ bóng thế này?"

Thư Tân cười khúc khích, Chu Văn lên tiếng, "Cố Phi Vũ, vậy phải hỏi mấy cô bạn gái cũ của cậu ấy."

Trình Vệ trịnh trọng giải vây, "Cố Phi Vũ, cơm thật không sợ muộn, có khi ngày mai em lại gấp được nữ thần đấy."

Cố Phi Vũ cười vui vẻ, "Được, vì nữ thần, chén thứ ba này chúc chị Văn và anh Trình mau chóng tu thành chính quả."

Chu Văn nói: "Mọi người xem kết quả tuyển chọn hôm nay đi, giáo sư Tào và giáo sư Vũ ở khoa Vũ Minh lên chức phó chủ nhiệm, nếu như lúc thông báo không có gì uẩn khúc xảy ra thì khoa Lâm sàng sẽ lập tức có thêm hai vị phó chủ nhiệm nữa, liệu lão Chương có để yên chuyện này không? Bằng chức vị và sự từng trải của ông ta ở Tế Nhân, liệu có cam tâm chấp nhận kết quả này không?"

"Không thể thì còn có thể làm gì được chứ? Thái độ của bệnh viện và trường học đã rất rõ ràng, lão Chương có làm khó như thế nào đi nữa thì chuyện cũng đã định rồi."

Chu Văn nói, "Có thể sư muội Thư Tân không biết, mười mấy năm trước, khoa Sản của bọn chị có hai chủ nhiệm, vì năng lực và kinh nghiệm đều như nhau nên hai người cứ như nước với lửa. Bệnh viện thấy tình hình quá căng nên mới bắt đắc dĩ chia ra khoa Sản một và khoa Sản hai, kết quả những năm sau cũng không thể yên ổn, bây giờ đã có thêm khoa thứ ba đến khoa thứ tư rồi."

Vũ Minh gấp cài xanh cho Thư Tân, hình như anh đang suy nghĩ về lời nói này.

"Chẳng trách ngày nào lãnh đạo bệnh viện cũng nói thiết lập quân đội hóa. Tuy rằng chủ trương là mọi người có quyền tự do phát triển bình đẳng, nhưng ý tứ của lãnh đạo rất rõ ràng, mỗi khoa chỉ có thể bồi dưỡng được một người giỏi nhất. Giống như khoa Chính Hình của bọn anh, chủ nhiệm

nhậm chức mấy năm rồi vẫn ngồi rất vững chiếc ghế cao nhất, lúc tuyển chọn cán bộ cấp cao căn bản không hề gây ra mạch sóng ngầm nào hết."

Nhân lúc Chu Văn đang tán gẫu với Trình Vệ, Cố Phi Vũ hỏi Vũ Minh: "Vừa nãy cậu mới nói một nửa, chuyện báo cáo lần này có liên quan đến Lâm Cảnh Dương thật à?"

Vũ Minh để chén rượu xuống, đứng dậy cầm một tờ bảng biểu đến.

"Đây là thời gian biểu của khoa chúng tôi hai tháng này."

Thư Tân lại gần nhìn, trên thời gian biểu có ghi chép rất rõ ràng, hai tháng này, cô luân phiên đến phòng cấp cứu số 47, phòng 14 khoa ngoại lồng ngực và phòng 21 khoa Sản.

Cố Phi Vũ lật thời gian biểu, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Chu Văn cũng tò mò lại gần xem, "Thời gian biểu thì sao vậy?"

"Lúc em cho Thư Tân mượn sổ ghi chép thì cô ấy đã bắt đầu luân phiên đến khoa ngoại Lồng ngực rồi, cho nên những bức ảnh báo cáo chỉ có thể được chụp ở đây."

"Vậy thì sao chứ? Chỉ bằng điểm ấy đã chắc chắn được là Lâm Cảnh Dương chụp sao? Mỗi ngày có nhiều ca phẫu thuật như vậy, lúc sương muối Thư Tân đưa bệnh nhân đi thì không thể mang sổ ghi chép bên người. Sương muối Thư Tân, có phải mỗi lần em đi ra ngoài đều để sổ ghi chép ở phòng phẫu thuật không?"

Thư Tân nhìn những ca phẫu thuật của khoa ngoại Lồng ngực khoảng thời gian đó, vang một tiếng, "Lúc đưa bệnh nhân đi em sẽ để sổ ghi chép ở trong ngăn kéo máy gây mê."

Cô Phi Vũ nói, "Cho nên nỗi nghi ngờ của cậu không có lý lăm đâu Vũ Minh, chỉ cần sự muội Thư Tân đưa bệnh nhân đi thì ai cũng có cơ hội vào phòng 14 để lấy sổ ghi chép ra chụp ảnh, dựa theo cách nói của cậu thì tất cả mọi người trong khoa đều đáng nghi."

"Có thể nghe tờ nói đã hay không hả? Buổi sáng lúc ban ký luật đến đặt câu hỏi, họ đã cho tờ nhìn những bức ảnh mà người báo cáo cung cấp, vì phải bảo vệ thông tin cá nhân của người báo cáo nên thời gian chụp của bức ảnh đã biến mất. Nhưng vì mặt bàn máy gây mê phản chiếu nên có một tấm hình vô tình để lộ thời gian và ngày giờ trên tường."

Anh chỉ một hàng chữ trên thời gian biểu, "Hôm đó là thứ ba, thời gian chụp ảnh là 11 giờ 45 phút sáng, Thư Tân thực hiện xong một ca phẫu thuật lòng ngực, 11 giờ 44 phút thì đưa bệnh nhân đến PACU."

"Tờ đã nhìn ghi chép giao ban của PACU hôm đó rồi, lúc Thư Tân giao ban là 11 giờ 45 phút, thời gian trên máy hô hấp là 11 giờ 47 phút, cô ấy chỉ ở PACU ba phút là đã quay về phòng phẫu thuật, người có thể tiến vào phòng 14, tìm sổ ghi chép rồi chụp ảnh và rời đi trước khi Thư Tân trở về chỉ trong ba phút thì chỉ có thể là người ở quanh phòng phẫu thuật."

Cô Phi Vũ và Chu Văn nhìn thời gian biểu, vị trí của Thư Tân ở hai dòng cuối, bên phải không có ca phẫu thuật.

Bên trái thì lần lượt là chuyên môn làm gây mê tim của phẫu thuật tuần hoàn ngoài.

Phòng 13, phòng 12 và phòng 11.

Thư Tân nghiêm túc nhớ lại tình hình ngày hôm đó, Lâm Cảnh Dương là người phụ trách đề tài gây mê tim, để thu thập bản mẫu nên hai tháng này hầu như ngày nào anh ta cũng chờ ở phòng 11.

"Chỉ bằng điểm này thì cũng không thể chắc chắn là Lâm Cảnh Dương làm được." Chu Văn nói, "Vì người ở ba phòng phẫu thuật bên cạnh đều có đầy đủ thời gian chụp ảnh mà."

Để chứng minh lập luận này, ngay sau đó cô ấy liền lật xem danh sách bác sĩ của phòng 12 và 13, kết quả cô ấy trợn tròn mắt, một người là sinh viên của chủ nhiệm La, sư tỷ của Vũ Minh - Trần Lệ, một người khác là giáo sư Tào dẫn theo Vương Nam đi làm hạng mục.

Báo cáo chủ nhiệm La và Vũ Minh không có bất kỳ điều gì tốt với bọn họ cả.

"Mấu chốt là hệ thống gây mê thứ ba đã thể hiện rất rõ ràng rồi, trong khoảng thời gian từ 11 giờ 40 phút đến 12 giờ, ở phòng 13 đang cấp cứu cho một bệnh nhân bị rối loạn nhịp tim, phòng 12 đang làm hướng dẫn gây mê, chỉ có phòng 11 còn đang chờ người bệnh, tạm thời không có ca phẫu thuật thôi. Mà bác sĩ gây mê của phòng 11 chính là Lâm Cảnh Dương.

Cô Phi Vũ câm nín.

Vũ Minh hỏi Thư Tân: "Em có ánh tượng gì với chuyện này không, có từng thấy Lâm Cảnh Dương ở trên hành lang không?"

Thư Tân khiếp vía: "Không ạ."

"Có mới là lạ." Vũ Minh cười khẩy, "Phòng mổ có hệ thống theo dõi, thế nhưng camera từ phòng 11 đến phòng 14 đã hỏng hơn một tháng, khoa Lâm sàng và bệnh viện đã phản ánh mấy lần, nhưng vì vấn đề linh kiện nên kỹ sư vẫn chưa đến sửa. Căn bản góc chụp kia không có camera, Lâm Cảnh Dương đã cân nhắc đến điều này thì đương nhiên sẽ không để em nhìn thấy anh ta. Hơn nữa nhìn thời gian, hẳn đây là lần đầu chụp ảnh, nhưng vì một tấm hình không đủ làm chứng cứ nên sau đó cậu ta mới bảo Vương Giáo Giả chụp những bức ảnh khác rõ nét hơn."

Cố Phi Vũ đột nhiên đập bàn một cái, "Tên này che giấu kĩ thật đấy, tuy rằng lúc học đại học tớ không qua lại với cậu ta, nhưng không ngờ cậu ta lại thay đổi như vậy, nếu không phải bức ảnh vô tình làm lộ ngày thì cả đời này cũng sẽ không nghi ngờ cậu ta đâu."

Chu Văn rất tức giận, "Đúng vậy, cũng bởi vì không có camera giám sát nên các em không có cách nào để bắt cậu ta sao? Làm thế nào để chủ nhiệm La biết chuyện này đi, chủ nhiệm La rất tốt bụng, nhưng không có nghĩa ông ấy là thánh mẫu."

Cố Phi Vũ vỗ bàn một cái, "Vũ Minh, cậu đừng nói là cậu muốn làm thánh mẫu nhé?"

"Ai là thánh mẫu chứ, thứ hai gặp chủ nhiệm La rồi nói sau đi."

Thư Tân nhìn thời gian biếu, chẳng trách lúc đi ra từ hội trường, sắc mặt Lâm Cảnh Dương lại khó coi như vậy. Dựa vào những mối quan hệ tốt của anh ta ở khoa Lâm sàng, coi như phó chủ nhiệm Chương có thất thế thì anh ta vẫn có thể thuận lợi mọi bề, nhưng nếu như chuyện chụp ảnh bại lộ, trong lòng chủ nhiệm La sẽ có một vướng mắc rất lớn.

Lúc Cố Phi Vũ và Chu Văn đi đã là mười một giờ. Nói chuyện hơn nửa đêm, cũng uống nhiều rượu nhưng Trình Vệ vẫn tỉnh táo, còn Cố Phi Vũ đã say khuất từ lâu.

Vũ Minh gọi taxi cho Cố Phi Vũ để đưa bọn họ về, anh lấy ra hai chiếc hộp ném lên đầu giường, "Dù thế nào thì đêm nay cũng phải dùng hai hộp này."

Thư Tân không biết anh mua lúc nào, cũng không nói gì, chỉ nghi ngờ nhìn anh, hai hộp sáu cái, anh có phải người sắt đâu cơ chứ.

Vũ Minh vừa cởi quần áo xong liền đi vào phòng tắm, "Ánh mắt của em kiểu gì vậy hả, chờ đó, anh sẽ ra ngay."

Anh nhanh chóng tắm xong, vốn muộn kéo Thư Tân vào phòng tắm nhưng bên nhà cô lại gọi điện thoại tới.

Thư Tân nghe điện thoại trong phòng vệ sinh, tắm rửa xong thì mặc váy ngủ che che đậy đậy bước ra ngoài.

Ánh đèn ám áp chiếu lên giường, Vũ Minh vùi đầu trong gối, không nhúc nhích.

Thư Tân ngắn người, bỏ dép lê xuống, úp sấp lên người anh nhìn thật kỹ, Vũ Minh nhắm mắt lại, đã ngủ thiếp đi rồi.

"Hừ, chẳng phải bảo em chờ anh à?" Thư Tân vừa đau lòng vừa buồn cười, vén tóc trên trán của anh lên, hôn anh một cái, anh cũng không phản ứng. Một ngày một đêm, chắc hẳn anh đã mệt muộn chết rồi.

Thư Tân nằm xuống cạnh Vũ Minh, cõng ép giơ tay anh lên rồi rúc đầu vào trong ngực, nâng đầu nhìn chiếc cầm tú kia, hơi thở của anh đều đặn, có vẻ đã ngủ say rồi.

Cô dựa vào lòng ngực anh, nhắm mắt lại, không bao lâu sau cũng từ từ ngủ thiếp đi.

Chương 91

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Một đêm trôi qua, tất cả mệt mỏi đều tan biến.

Lần này Thư Tân thấy mình ngủ rất sâu, mãi đến tận sáng sớm mới bị tiếng động nhỏ đánh thức.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, hơi thở nóng rực luẩn quẩn trên cổ cô, ngứa ngáy như kiến bò vậy.

Cô đẩy tay anh ra, anh quần đến, cô lại đẩy ra, Vũ Minh dứt khoát đè lên người cô.

Cô lẩm bẩm, "Anh đừng àm ī mà... Cho em ngủ thêm một chút đi."

"Em xem bây giờ là mấy giờ rồi?"

Vũ Minh đã ngủ đủ tám tiếng, bây giờ đang sức lực dồi dào, anh đã muốn gọi Thư Tân dậy từ sớm rồi nhưng lại lo cô không ngủ đủ.

Vũ Minh cảm thấy sức lực của bản thân dùng mãi không hết, anh đợi rồi lại đợi, làm đủ kiểu từ nằm ngửa tới ngồi ở bên cạnh nhưng cô vẫn không có phản ứng.

Anh xuống giường vào phòng vệ sinh rửa mặt, lúc đi ra nhìn thì Thư Tân vẫn đang ngủ.

Anh xem thời gian, 7 giờ rồi, cuối cùng không phải kìm nén nữa.

Vũ Minh lại gần, Thư Tân ôm chăn, đến chết cũng không chịu buông tay, anh dùng đòn sát thủ, "Bố mẹ em chuẩn bị gọi điện thoại đến rồi đấy."

Thư Tân giật mình, cô đã ngủ lâu thế sao?

Chiêu này dùng lần nào cũng có tác dụng, Vũ Minh kéo cô ra khỏi chăn, cô như một miếng hoa quả thơm ngon, từng lỗ chân lông đều tỏa ra sự mê người.

Anh cực kỳ quen thuộc bộ váy ngủ màu hồng nhạt cô đang mặc trên người, từng hoa văn trên đó anh đều thuộc lòng.

Lần nào đi với anh cô mới lôi ra mặc, sau đó lại giặt sạch sẽ cất đi.

Thế giới này sao có thể có một cô gái đáng yêu như vậy chứ? Anh buồn cười, cúi đầu hôn cô, muốn trao cho cô cả trái tim mình.

"Anh mua cho em vài bộ nữa." Anh nói bên tai cô, "Để thay đổi thường xuyên."

Thư Tân nóng hết cả người vì bị anh trêu chọc, cơn buồn ngủ đã sờm biến mất, cô nghe xong lời này thì sờ tay lên ngực anh, xương quai xanh và cơ bắp hoàn mỹ, cô yêu thích không muốn buông tay.

"Mua gì cơ?" Cô thấp giọng líu ríu, giọng nói nhè nhẹ.

"Áo lót."

Khuôn mặt Thư Tân ửng hồng, chi tiết nhỏ như vậy mà anh cũng nhìn thấu, cô lúng túng, "Anh nghĩ nhiều rồi."

Sau đó lại bị nhấn chìm trong nụ hôn của anh.

Thời gian có hạn, lời nói khoác tối hôm qua của anh chỉ hoàn thành được một phần ba, lăn qua lăn lại đến gần 9 giờ, hai người vẫn chưa tách ra, bố mẹ của Thư Tân gọi điện thoại tới.

Thư Tân sợ đến mức nhanh chóng lăn sang một bên nghe điện thoại, cô lo để lộ đầu mối gì đó nên lúc mở miệng phải dùng sức hắng giọng.

Vũ Minh vươn người ngồi dậy, nghe cô cố gắng bình tĩnh nghe điện thoại, lau mồ hôi trên mặt, anh lưu luyến nhìn cô một cái, mặc quần dài vào rồi đứng dậy, cả người đều thoái mái, đến cả tóc cũng đổ mồ hôi.

Anh tắm xong rồi đi ra.

Thư Tân nghe điện thoại xong cũng chạy đến phòng tắm để tắm rửa.

Vũ Minh ở bên ngoài hỏi: "Trong máy em có ứng dụng đặt vé xem phim đúng không, em xem thử cô chú thích bộ phim nào đi."

"Bố mẹ không thích xem phim đâu."

"Vậy thì anh đi dạo phố với bọn họ."

"Mỗi lần mẹ em đi dạo phố là mất cả ngày liền, lại so sánh giá hàng này hàng kia, rồi còn mặc cả nữa, tùy tiện chọn mấy bộ quần áo cũng mất mấy tiếng, ngoại trừ bố em, đến cả em cũng không chịu được, anh xác định có thể chịu được đến cùng chứ?"

Đáng sợ vậy sao... Vũ Minh đắn đo suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng gật đầu: "Không thành vấn đề, đúng lúc cũng phải mua đồ cho em mà."

Thư Tần khẽ cười, cô biết thành ý của anh, tuy nhiên vẫn nên thôi đi. Đừng nói là Vũ Minh, đến cả cô cũng sẽ không ngừng kêu khổ cho mà xem.

Cô tắm sạch sẽ rồi đi ra, "Anh trò chuyện với bọn họ ở nhà là được rồi, nếu buổi tối có thời gian thì hai chúng ta đi xem phim. Đợi lúc nào anh trở về từ huyện Thanh Bình thì một nhà chúng ta sẽ đến khu du lịch gần đây chơi một chút."

Vũ Minh suy nghĩ một lát mới cất tiếng: "Vậy cũng được, chúng ta đi sớm một chút đi, trên đường anh sẽ mua vài thứ cho bố mẹ em."

Sửa soạn xong rồi đi ra, lúc ngang qua trung tâm thương mại là 9 rưỡi, trung tâm đã mở cửa rồi, hai người dùng xe xong đi vào.

Bố Thư Tần thích uống trà, Vũ Minh đưa Thư Tần đến cửa hàng trà mua mấy hộp trà xanh, lúc đi qua quầy mỹ phẩm ở tầng một, anh lục lại danh sách giáo sư Hoàng gửi cho mình rồi chọn mua một bộ mỹ phẩm dưỡng da Thụy Sĩ đắt nhất.

Toàn bộ quá trình còn chưa tới hai mươi phút, tốc chiến tốc thắng. Về phần Thư Tần, Vũ Minh định lúc đi dạo buổi tối sẽ chọn đồ cho cô.

Khi tính tiền, Thư Tần nhìn thấy giá của bộ mỹ phẩm dưỡng da kia thì sợ hết hồn.

Lần trước lúc Vũ Minh đến nhà cô đã mua một bộ, cô biết là đắt nhưng không ngờ lại đắt như vậy.

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, Thư Tần hiểu rõ Vũ Minh muốn tạo ấn tượng tốt trước mặt bố mẹ nên cũng không ngăn anh.

Lúc lên xe, Thư Tân ôm chiếc hộp lớn màu xanh lam lật qua lật lại nghiên cứu, di động vang lên, Vũ Minh nhìn màn hình rồi nhắc cô: "Mẹ em gọi kia."

Thư Tân nghe máy, Tân Vũ Quyên biết bọn họ đang trên đường đến thì lập tức bắt tay vào nấu ăn.

Mấy ngày trước hai ông bà đã biết con gái mình có suất chuyển tiếp rồi, hôm qua liền bắt đầu bận rộn, cũng bởi vì con gái đã sớm báo cho bọn họ tuần này Vũ Minh sẽ đến nhà ăn cơm nên đồ ăn đều được chuẩn bị rất phong phú.

Lúc đến nhà, Thư Tân đứng trước cửa gọi, "Bố mẹ ơi."

Thư Liên Hải đang nấu ăn trong bếp đáp lại một tiếng, Tân Vũ Quyên bung hoa quả bước ra, bà cười niềm nở, "Vũ Minh đến rồi à, lại đây, ngồi xuống ăn chút hoa quả trước đi."

Vũ Minh cư xử rất lễ phép: "Cháu chào cô."

Thư Tân cầm mấy hộp quà vào phòng ngủ của bố mẹ, "Mẹ ơi, đây là quà Vũ Minh mua biếu hai người đó ạ."

Tân Vũ Quyên ngăn người rồi đột nhiên nghiêm túc, "Thằng bé này, cháu đến thì đến, sao lại mua nhiều đồ thế làm gì?"

"Đây là một chút lòng thành của cháu thôi ạ, hiếm khi mới về được một chuyến, mong cô và chú Thư sẽ thích."

"Cháu đến ăn cơm với cô chú là đã tốt lắm rồi, lần sau không cho mua đồ đắt như vậy nữa đâu đấy, khoảng thời gian này cháu làm việc ở huyện Thanh Bình chắc khổ cực lắm đúng không?"

"Cũng tạm ổn ạ, không đến nỗi khổ cực." Vũ Minh nở nụ cười, nhìn vào trong bếp một chút, "Chú có giải quyết được không ạ, để cháu vào giúp chú."

"Cháu ngồi đi, lúc bố Thư Tân nấu ăn chưa bao giờ muộn người khác giúp ông ấy đâu."

Thư Tân đặt đồ vào phòng, Tân Vũ Quyên đi theo, cười híp mắt hỏi, "Vũ Minh biết nấu ăn sao?"

Thư Tân thảng lừng, "Anh ấy nấu rất ngon là đẳng khác ấy."

Tân Vũ Quyên hài lòng gật đầu, đánh giá con gái từ trên xuống dưới, nhỏ giọng hỏi, "Con ngủ ở kí túc xá đúng không?"

Trong lòng Thư Tân giật thót một cái, "Không ngủ ở kí túc xá thì ngủ ở đâu ạ?"

Giọng nói của Tân Vũ Quyên dịu đi, "Không phải bố mẹ bảo thủ, mẹ chỉ muốn nhắc nhở con một câu thôi, con gái phải biết tự bảo vệ bản thân."

Lỗ tai Thư Tân nóng rực, cô làm như không có chuyện gì xảy ra, "Mẹ à, con biết rồi."

"Biết là tốt, con cái cũng lớn cả rồi, không cần mẹ nói nhiều, mấy đạo lý này con cũng nên hiểu được."

Không gian yên tĩnh một cách quái dị, Tân Vũ Quyên thu lại ánh mắt đầy hàm ý, lấy điện thoại di động ra hỏi cô, "Có phải sang năm Vũ Minh sẽ sang nước ngoài không?"

"Ra nước ngoài ạ?"

"Không phải lần trước con nói Vũ Minh đạt giải nhất, Trâu Mậu được giải nhì, vừa nãy trưởng khoa Ngô đăng ảnh hộ chiếu đi công tác nước ngoài của con trai bà ấy lên Khoảnh Khắc (1) đấy, đến thủ tục của Trâu Mậu cũng sắp làm xong rồi."

(1) *Mục Khoảnh Khắc của WeChat là nơi tương tự như dòng thời gian/newfeed của Facebook, Zalo,.. Có thể cập nhật trạng thái và đăng ảnh.*

Đèn màn hình sáng lên, Thư Tần nhìn sang, mẹ của Trâu Mậu đăng ảnh khoe khoang về sự ưu tú của con trai trên Khoảnh Khắc.

"À, lần này Vũ Minh không đi đâu à."

"Không đi ấy hả?"

Thư Tần nói qua loa: "Vũ Minh có một hạng mục hợp tác Trung Mỹ quan trọng phải đi cơ sở làm thí điểm, vì thời gian trùng nhau nên anh ấy đã từ bỏ suất đi lần này."

Tần Vũ Quyên cực kỳ ngạc nhiên, "Hạng mục gì mà còn quan trọng hơn cả việc này vậy?"

Thư Liên Hải gọi vọng vào, "Tần Vũ Quyên, mau ăn cơm thôi, Tần Tần ở bên trong đó làm gì đấy? Vũ Minh ngồi một mình sẽ buồn chán lắm, con cũng ra nói chuyện với thằng bé đi."

Tần Vũ Quyên chỉ đành nén sự nghi ngờ lại rồi ra ngoài ăn cơm.

Cả một bàn đồ ăn, tâm trạng Thư Liên Hải thoái mái, ông hỏi Vũ Minh rất nhiều chuyện về cơ sở trên bàn ăn.

Sau khi ăn cơm xong, vì nói chuyện quá hợp nên Thư Liên Hải lại kéo Vũ Minh xuống xem thiết bị mới của phòng khám.

Thư Tân dọn bát đũa vào bếp, Tân Vũ Quyên liền đi theo, "Vừa nãy con còn chưa nói rõ ràng với mẹ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với suất của Vũ Minh vậy?"

"Không phải con đã nói rồi sao, hạng mục của Vũ Minh trùng với việc ra nước ngoài."

"Vừa trùng một cái là từ bỏ suất đi luôn à? Không thể điều chỉnh thời gian được sao?"

Thư Liên Hải mở cửa đi vào, lúc nãy khi đi xuống ôn quen mang theo sổ tay thiết bị nên để Vũ Minh ở dưới phòng khám, còn mình thì lên nhà tìm.

Nghe thấy vợ to tiếng với con gái trong phòng bếp, Thư Liên Hải đi tới xem, "Sao thế?"

"Con gái anh nói Vũ Minh đã từ bỏ cơ hội ra nước ngoài rồi."

"Gì cơ?"

"Tần Tần, con xem đi, bố con cũng không thể nào hiểu được."

Thư Tân không vui: "Hạng mục này rất có ý nghĩa với Vũ Minh, nếu như phòng Điều trị đau thí điểm thành công, sau đó mở rộng cơ sở thì có lẽ việc điều trị những cơn đau trong ung thư sẽ có hướng đi mới, bố mẹ, hai người cũng học y, bố mẹ đều biết hàng năm nước ta tăng thêm bao nhiêu nghìn người bị bệnh ung thư mà."

"Kết cả thế thì cũng không thể đánh đổi tương lai của mình được." Tân Vũ Quyên vẫn chưa hiểu được, "Ra nước ngoài về rồi có thể đến cơ sở làm thí điểm, lần này bỏ lỡ, lần sau chưa chắc thằng bé đã lọt được vào top ba người đứng đầu."

Thư Tân kiên nhẫn giải thích, "Hạng mục này của Vũ Minh có liên quan đến trung tâm y học San Francisco, William là chuyên gia nổi tiếng về những cơn đau trong ung thư của Mỹ, dựa theo kế hoạch sang năm của William, ba tháng nữa ông ấy sẽ dẫn đội chuyên gia đến Trung Quốc. Trước đó Vũ Minh nhất định phải có được số liệu ở bệnh viện cơ sở, nếu như Vũ Minh mặc kệ không quản chuyện này thì kế hoạch hợp tác quốc tế này sẽ không thể nào tiếp tục được nữa."

"Nhưng mà..."

"Huống hò lần trước Vũ Minh còn có thể đạt giải nhất, lần sau cũng có thể đạt vị trí số một như thường thôi, con tin anh ấy."

"Con bé này..." Tân Vũ Quyên nhíu mày, "Mẹ đi làm ở bệnh viện nhiều năm rồi, mọi chuyện nào có đơn giản như con nói đâu."

Thư Liên Hải suy nghĩ một chút rồi nói: "Chắc là Vũ Minh cũng phải cân nhắc rất nhiều rồi mới đưa ra quyết định này, một hạng mục lớn như vậy, thân là người phụ trách, không thể chuyện gì Vũ Minh cũng chỉ cân nhắc cho bản thân được. Chịu vì lý tưởng mà từ bỏ lợi ích trước mắt có thể thấy đứa trẻ này không phải là người thiển cận, cũng không ích kỷ."

Giọng nói của Tân Vũ Quyên hơi chậm lại, "Lý tưởng thì lý tưởng, mỗi năm lãnh đạo bệnh viện lại thay đổi, lỡ như chính sách chọn lần sau thay đổi chỗ nào đó, ai biết liệu thằng bé còn có thể có được suất đi này nữa không chứ, mẹ cũng chỉ tiếc thay cho Vũ Minh thôi mà."

Không chờ con gái nói tiếp, bà lại nhăn mày, "Mẹ cũng coi như hiểu rõ rồi, những đứa trẻ ưu tú đều có cái tôi quá cao."

Sau này ở bên nhau sẽ rất khó.

Bà nhìn con gái đầy hờn ý, con bé vẫn còn trẻ quá, người đàn ông như thế giống một ngôi sao sáng nhất trong đám người, và cũng chẳng có gì khó hiểu khi các cô gái lũ lượt chạy theo nó.

Thư Tân nhìn mẹ mình: "Nếu như vừa nãy mẹ không thấy mẹ Trâu Mậu đăng ảnh lên Khoảnh Khắc thì có phải mẹ sẽ không khó chịu như thế không?"

Tần Vũ Quyên nghẹn họng, nhưng bà suy nghĩ lại cẩn thận thì quả thật là có nguyên nhân này.

"Mẹ à, sau này trong nhà chúng ta có thể đừng xuất hiện cái tên Trâu Mậu nữa được không ạ?"

Thư Liên Hải lật sổ tay thiết bị rồi cất bước đi ra ngoài, từ bỏ thì cũng đã từ bỏ rồi, có tiếc cũng chẳng có tác dụng gì, ông sợ hai mẹ con lại ầm ĩ lên tiếng an ủi vợ, "Mặc kệ chính sách có thay đổi như thế nào thì thực lực của Vũ Minh vẫn còn đó."

Một câu nói giải vây của bố làm Thư Tân đột nhiên buồn cười, lời giải thích của bố tuy hơi lệch lạc nhưng lại nói đúng sự thật.

"Một lớn một nhỏ đều chống đối tôi, bây giờ lại thêm Vũ Minh nữa." Tần Vũ Quyên khó chịu, "Nếu như Tần Tân đột nhiên chạy về nói với anh là nó từ bỏ suất chuyển tiếp rồi, thì Thư Liên Hải, anh tự hỏi bản thân xem, anh có thể thông cảm được không? Em không tin bố mẹ Vũ Minh có thể hiểu được..."

Bà vừa nói đến đây thì trong phòng im lặng, Vũ Minh không có bố mẹ.

Đáy lòng Thư Tần như bị một nhát dao đâm phải, cực kỳ đau đớn. Đừng nói là mẹ, đổi lại là ai thì cũng rất khó chấp nhận.

Thư Liên Hải hơi đứng lại, ông quay đầu nhìn con gái, "Vũ Minh còn đang chờ bố ở phòng khám, chuyện này trở về rồi nói tiếp, Tần Tần, thật ra bố cũng không thông cảm được cho lầm."

Ông vừa đóng cửa, Thư Tần cắn môi nhìn mẹ, "Mẹ, con tôn trọng lựa chọn của Vũ Minh, cũng mong mẹ tôn trọng mong muốn của anh ấy. Mẹ biết một phần chuyện gia đình anh ấy, nhưng phần còn lại mẹ chẳng biết gì hết, nếu hôm nay đã nói đến đây, con cũng muốn nói thật cho mẹ nghe một chút."

***

Vũ Minh tham quan học tập ở phòng khám hơn một tiếng, rốt cuộc anh cũng biết được tính cách và tác phong của Thư Tần là từ đâu ra.

Thư Liên Hải làm việc rất cẩn thận nghiêm túc, tìm tòi nghiên cứu từng chi tiết nhỏ, hai bố con như có thiên phú làm nghề này vậy.

Sau khi nghiêm túc trám một bộ răng xong, Thư Liên Hải nói chuyện với Vũ Minh rất lâu.

Hai người vừa vào cửa lập tức cảm thấy không khí hơi quái dị, mắt mẹ Thư Tần đỏ ửng, sắc mặt cô cũng không đúng lầm.

Hai mẹ con đứng ở cửa phòng trong, như là nghe được tiếng mở cửa rồi mới đi ra ngoài.

"Vũ Minh, thứ hai cháu về huyện Thanh Bình à?" Tần Vũ Quyên đến gần.

Vũ Minh hơi kinh ngạc, tuy nhiên anh vẫn nở nụ cười, "Vâng ạ, làm sao vậy cô?"

Tần Vũ Quyên quay người đến phòng bếp cắt một đĩa hoa quả rồi đi ra, dịu dàng nói, "Cuối tuần này cô và chú Thư sẽ làm cho cháu chút đồ ăn, trời đang lạnh, đồ ăn sẽ không dễ hỏng trên đường đi, bọn cô làm cho cháu nhiều một chút để mang đến huyện Thanh Bình, sau này cháu muốn ăn cái gì thì cứ việc gọi điện nói cho cô chú nhé."

Vũ Minh nhìn sang Thư Tần, anh càng thấy kỳ lạ, "Vậy thì phiền cô chú quá rồi."

Tần Vũ Quyên suy nghĩ một chút rồi bê một bình ngũ cốc nguyên hạt ra, "Một mình cháu ở huyện Thanh Bình, bình thường công việc lại mệt mỏi như vậy, đây là do chú Thư cháu tự mình mài ở nhà, đúng lúc có thể bổ sung dinh dưỡng, lúc nào cháu muốn uống thì cứ dùng nước sôi pha là được rồi."

Vũ Minh đứng lên thận trọng nhận lấy.

Anh xoay chiếc bình trong tay một vòng rồi cười ngẩng đầu, "Vâng, cháu sẽ làm theo những gì cô bảo."

Thư Liên Hải nhận ra thái độ của vợ mình đã thay đổi, ông đăm chiêu nhìn con gái.

Thư Tần ngồi vào một bên, nghiêng người cầm một quả táo lên yên lặng ăn.

Thư Liên Hải mềm lòng, mặc kệ hai mẹ con đã nói gì, con gái yêu Vũ Minh nhiều như thế nào, ông có thể nhìn ra được, ông suy nghĩ một chút rồi nói, "Hôm qua chú có bóc mấy quả hạch đào, Tần Vũ Quyên, em cũng lấy một ít cho Vũ Minh đi."

Qua lại thêm mấy chuyến nữa, trước mặt Vũ Minh đã có thêm một đồng đồ.

Lúc xuống tầng, Thư Tân không nói gì nhưng Vũ Minh có thể đoán ra được một chút nguyên nhân.

Sự quan tâm này là thuần túy, hoàn toàn không có những thành phần khác, đã rất nhiều năm rồi, trừ bác Cố và giáo sư Hoàng ra có rất ít người lớn có thể khiến anh cảm nhận được cảm giác ấm áp này.

"Em nói gì với mẹ em à?" Lúc lên xe, anh cười hỏi.

"Em có nói gì đâu." Thư Tân thắt dây an toàn, "Em chỉ nói mấy tuần này anh ở huyện Thanh Bình chẳng ăn được mấy nên gầy đi vài cân, mẹ nghe xong liền đau lòng đấy chứ."

Vũ Minh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hiển nhiên là chuyện không phải như vậy, nhưng đáy lòng anh vẫn như có dòng nước ấm chảy qua.

Được thôi, cô nói gì thì chính là như thế, anh cúi đầu che đi niềm vui trong mắt, "Em đặt vé xong chưa, chúng ta đi xem phim nhé."

"Em đặt vé lúc 19 giờ 30 phút rồi."

Còn sớm, có nhiều thời gian để mua quần áo cho cô, Vũ Minh nhìn đồng hồ đeo tay, cất giọng thương lượng: "Nếu không thì như này đi, cả ngày mai em đều ở nhà, thứ hai anh phải đi rồi, thura dịp bây giờ còn thời gian, anh đến kí túc xá chuyển đồ cho em nhé?"

Chuyển đồ? Tối hôm qua Thư Tân cũng nghĩ đến vấn đề này.

Thế những sáng nay mẹ mới nói với cô... Người ở kí túc xá phúc tạp như vậy, lỡ như tin đồn truyền đến tai bố mẹ thì...

"Có được không nào?" Vũ Minh kiên nhẫn chờ cô quyết định, "Chỉ bạn cùng phòng của em biết thôi mà, thay vì ở kí túc xá để bị quấy rầy, chẳng thà yên tĩnh đọc sách ở nhà còn hơn, cũng không cần làm to chuyện làm gì, lấy một ít đồ thường dùng là được."

"Được rồi." Thư Tân gật đầu.

Giữa đường Thư Tân muôn đi vệ sinh, lúc ngang qua một trung tâm thương mại nào đó, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, để Vũ Minh tìm chỗ đỗ xe.

Trong lúc chờ Thư Tân, Vũ Minh nhớ đến một đồng hồ ở sau xe, đột nhiên anh hơi không yên lòng, đợi Thư Tân bước vào trung tâm thương mại rồi anh cũng xuống xe.

Đèn đuốc được bật lên đầy rực rỡ, tủ âm tường lắp lánh đến lóa mắt, trước đây anh chưa bao giờ chú ý đến những thứ đồ này, tối nay anh lại không chỉ ngẩng đầu nhìn bảng hiệu màu đỏ mà ma xui quỷ khiến thế nào lại đẩy cửa bước vào.

"Thưa anh, anh muốn chọn nhẫn à?" Người bán hàng mỉm cười đến gần, người đàn ông này thật sự tỏa sáng.

Anh nhìn một vòng, đồ trưng bày trong tủ rực rỡ muôn màu, kiểu nhẫn nào cũng có.

Trong đó có một chiếc nhẫn rất đơn giản, Vũ Minh tưởng tượng trong đầu một lúc, chiếc nhẫn này rất thích hợp với ngón tay thon dài của Thư Tân.

Đây là lần đầu anh làm chuyện này, Vũ Minh sờ sống mũi, "Phiền cô lấy cái này ra cho tôi nhìn."

Người bán hàng đeo găng tay, nhẹ nhàng cầm nhẫn ra, "Ánh mắt của anh thật tốt, đây là kim cương màu D (2), tinh khiết và rất hoàn hảo."

(2) Color trong tiêu chuẩn 4Cs là tiêu chí đánh giá mức độ trắng của một viên kim cương. Thế giới có nhiều cách phân cấp màu sắc của kim cương không màu, nhưng phổ biến hơn cả là bảng phân cấp theo chữ cái của GIA, bắt đầu bằng chữ D và kết thúc bằng chữ Z. Kim cương càng không có màu (tiến về phía D) thì càng được đánh giá cao, trong khi đó, kim cương có màu ở cuối bảng (tiến về phía Z) giá bán sẽ giảm đi rất nhiều.

Cô ta đánh giá người đàn ông này, anh chỉ trầm mặc nghiên cứu viên kim cương, trong đôi mắt đen như mực có ánh sáng, còn sáng hơn cả kim cương.

Lúc này, điện thoại của Vũ Minh kêu lên.

Thư Tần hơi gấp gáp: "Anh đi đâu vậy?"

Vũ Minh đi ra ngoài, "Anh về ngay đây, chờ anh."

Người bán hàng chỉ đành đặt nhẫn trở lại, một người đàn ông có kinh nghiệm tỏ vẻ, "Đàn ông như thế này tôi gặp nhiều rồi, nhìn vẻ ngoài thì được nhưng thực chất không có nhiều tiền, vừa thấy giá đắt như vậy liền lập tức giả vờ có điện thoại để bỏ đi."

"Vừa nãy anh đi đâu thế?"

Vũ Minh bước tới bên cạnh xe: "Đợi trên xe chán quá nên anh xuống đi dạo một chút."

Thư Tân quay đầu lại nhìn, nơi này vốn là trung tâm thương mại náo nhiệt nhất, đã là xế chiều, tủ kính ở tầng một đặt san sát nhau, ánh đèn trong cửa hàng hòa lẫn với ánh nắng chiều màu tím nhạt.

Nơi phồn hoa àm ĩ như thế này, dựa vào tác phong trước sau như một từ trước đến giờ của Vũ Minh, anh thà chờ ở trên xe nhận rồi gửi email công việc còn hơn là xuống xe đi dạo.

Vũ Minh sợ Thư Tân lại hỏi thêm nên hắng giọng, vòng qua trước xe: "Em lên xe trước đi."

Thư Tân thấy kỳ lạ nhưng cũng chỉ đành ngồi lên, cô đang kéo dây an toàn định thắt lại thì Vũ Minh bỗng nhiên nghiêng người lại gần.

Động tác này nhìn qua thì giống như muốn hôn cô, ánh mắt của Thư Tân vô thức đảo qua môi anh, mắt cũng suýt nữa nhắm lại rồi. Có thể là cô nghĩ nhiều thôi, Vũ Minh chỉ lấy túi xách trong tay cô đi, nhẹ nhàng vuốt nhẹ ngón tay cô.

"Anh làm gì thế?"

"Anh sợ em lạnh nên ủ ấm cho em." Anh lật tay cô, "Sao ngón tay em lại gầy thế hả?"

Thư Tân giơ một tay khác lên, mở rộng năm ngón tay, đặt trước mặt rồi đánh giá, "Ngón tay của em không gọi là gầy, đây gọi là thon dài, từ nhỏ đã thế rồi, tay của bố mẹ em cũng rất dài."

Cô nắm tay anh: "Anh xem, ngón tay anh cũng rất dài đấy."

Vũ Minh cúi đầu nghiên cứu hồi lâu, nhớ đến khoảnh khắc vừa nãy, anh ngược mắt nhìn chầm chằm vào môi cô, "Vừa nãy em đang chờ anh hôn em đúng không?"

"Nói vớ vẩn."

"Vậy lúc nãy mắt em nhìn đi đâu đây?"

"Em nhìn cái gì?"

Anh chỉ vào môi mình, "Chỗ này, em có nhìn nó mấy giây."

Không đợi cô lên tiếng phản đối, anh cúi đầu hôn cô, mí mắt Thư Tân khẽ run lên, cô nhắm mắt vào rồi lại mở ra.

Hàng mi dài của cô lướt qua da anh, nhẹ như lông chim.

Trong mắt cô ánh lên ý cười, cô dán vào môi anh, ung dung nói, "Cho nên bây giờ rốt cuộc là ai hôn ai đây hả?"

"Anh hôn em." Anh cười, "Anh muốn đây, có được không?"

Dòng người ngoài cửa sổ đông như mắc cửi, lúc đi ngang qua nhìn thấy cặp trai xinh gái đẹp trong xe thì tò mò dừng chân.

Thư Tân không muốn mình và Vũ Minh bị người ta nhìn như thế nên đẩy anh ra, "Anh mau lái xe đi."

Vũ Minh hiểu rõ, ngồi sang bên rồi lái xe ra khỏi bãi đỗ xe.

Đến Nhất Viện, Vũ Minh dừng xe xong thì đi cùng với Thư Tân lên kí túc xá.

Quần áo còn chưa nói, nhưng tài liệu chuyên ngành và sổ ghi chép của Thư Tân quá nặng, một mình cô không bê nổi.

Ở cửa kí túc xá không có ai, Vũ Minh đút tay vào túi quần, chính trực đi thẳng lên cầu thang.

Dì Vương cầm bát cơm lao ra từ trong, "Ô kìa ô kìa, Vũ Minh, cháu làm gì thế, cháu không vào được đâu, đây là kí túc xá nữ đấy."

Vũ Minh giả vờ vừa mới nhìn thấy dì quản lý kí túc, "À, dì Vương, cháu có để một ít tài liệu tham khảo ở chỗ sư muội này, tối nay cháu đến lấy về. Dì tạo điều kiện cho cháu đi một chuyến nhé, cháu sẽ xuống ngay thôi."

Thư Tân hơi chột dạ, đứng há miệng ở bên cạnh, ngại ngùng không nói chen vào.

Dì Vương lắc đầu, "Không được, không được, cháu để cô bé này lấy đồ ra, cháu đợi ở cửa là được."

Vũ Minh: "Những quyển sách kia của cháu rất nặng, cô ấy phải chạy nhiều chuyến thì phiền lắm, dì chỉ cần chờ một chút thôi là cháu sẽ ra ngay."

Dì Vương nhìn quanh một chút, đúng lúc bây giờ là xế chiều thứ bảy, cửa kí túc xá nào nhiệt hơn bình thường, có mấy sinh viên mới vừa từ bên ngoài về hoặc là đang định ra ngoài.

Không ít người nhận ra Vũ Minh, ai nấy đều tò mò nhìn sang bên này.

Cứ tiếp tục như vậy thì càng nguy hơn.

Dì Vương chỉ đành nhượng bộ, "Giới hạn trong mười lăm phút, quá thời gian đó dì sẽ lên tầng hỏi đấy."

Vũ Minh nở nụ cười, "Vâng ạ, cảm ơndì Vương, cháu đảm bảo sẽ không vượt quá thời gian đâu."

Hai người đi lên tầng, Thịnh Nhất Nam đã về nhà rồi, trong phòng ngủ không có ai.

Thư Tân thở hắt ra, như vậy là tốt nhất, nếu chạm mặt thì lại không vui.

Cô thu dọn một ít đồ dùng rửa mặt và đồ lót thường mặc, ba lô nhanh chóng đầy lên.

Cô lại đến tủ tìm áo khoác, đã cuối thu rồi, thời tiết càng ngày càng lạnh, áo lông và áo khoác khá nặng, trừ phi dùng vali to chứ không thì đừng hòng mang đi được.

Nhưng làm thế lại gây chú ý quá, huống hồ Vũ Minh còn đi bên cạnh cô, nếu như kéo một chiếc vali to xuống thì dù là ai cũng sẽ nghĩ đến chuyện hai người ở chung.

Vũ Minh lấy tài liệu trong cái thùng dưới gầm giường ra, lại đứng dậy mở ngăn kéo lấy khoảng mười mấy quyển sổ ghi chép anh đưa cho cô.

Mấy chồng tài liệu chất đống trên bàn, anh tìm dây thừng buộc chắc từng chồng lại.

Thấy thu dọn cũng gần xong rồi, anh quay đầu nhìn thì thấy Thư Tân đang ngắm tủ quần áo đến phát sầu.

Anh đi đến đóng tủ vào cho cô, "Không cần mang những thứ này, buổi tối đến trung tâm thương mại mua cho em mấy bộ."

Vậy thì sẽ tiêu hết bao nhiêu tiền chứ? Thư Tân không muốn lãng phí như thế.

Lúc đeo balo lên lưng cô thầm nghĩ, lúc chuyển đến ký túc xá là mùa hè nên cô để lại trong nhà không ít quần áo mùa đông, cùng lăm thì chủ nhật cô lại về nhà lấy là được.

Vũ Minh nghĩ rằng cô đã đồng ý nên nhìn quanh phòng hỏi, "Em còn đồ gì muốn mang đi không?"

"Không còn đâu ạ."

Lúc đi xuống, Thư Tân chào hỏi, "dì Vương."

Dì Vương còn đang đứng trên bậc thang ăn cơm, bà cúi đầu nhìn thời gian, đúng là chưa vượt qua mười lăm phút, quả thật Vũ Minh cầm theo vài chồng sách, Thư Tân chỉ đeo một chiếc balo thôi.

Lần này lại đến lượt bà thấy ngại, "Đi rồi hả?"

Vũ Minh xuống thang trước, "Bây giờ đi ạ."

Lúc vào trong nhà, Thư Tân xếp quần áo mỏng trong tủ quần áo ở phòng ngủ chính, tiếp theo lại lôi sữa rửa mặt và kem dưỡng ra đặt từng cái một lên bồn rửa tay.

Hai bàn chải đánh răng đứng sóng vai cạnh nhau, nhìn qua như cô và Vũ Minh gắn bó bên nhau vậy.

Cứ như thế đã ở chung, ít nhiều gì cô cũng hơi không quen.

Vũ Minh đặt chồng sổ ghi chép trong phòng sách, anh vừa sang đây nhìn thì thấy Thư Tân còn đang đứng chờ ra bên trong.

"Không phải em còn muốn xem phim sao, sắp đến giờ rồi."

"Đi thôi." Thư Tân chải tóc qua loa, đánh lại son rồi đi ra cùng Vũ Minh.

Xem phim xong lại mua đồ, đi dạo đến tận mười rưỡi lúc trung tâm thương mại chuẩn bị đóng cửa mới xong.

Vũ Minh mua cho Thư Tân bốn, năm chiếc áo mỏng, áo khoác áo lông cũng mua mấy thứ.

Thư Tân kiên trì muốn mua cho Vũ Minh mấy chiếc áo sơ mi và vài đôi tất để bao đáp lại.

Đặt hết đồ lên xe, Vũ Minh đưa Thư Tân về tiểu khu Hoa Đào, còn mình thì lái xe trở về.

Lúc vào phòng, anh để quần áo Thư Tân mua cho mình vào trong tủ.

Anh vừa định đóng cửa tủ thì động tác hơi ngừng lại.

Trong tủ quần áo với màu xám đen làm chủ đạo đột nhiên lại có thêm rất nhiều màu sắc ấm áp dịu dàng. Trong vali của anh cũng đầy đồ dinh dưỡng bố mẹ Thư Tân cho anh.

Cảm giác ám áp quấn lấy anh cả ngày hôm nay.

Trước đây anh chỉ có thể cảm nhận sự vui vẻ ám áp này thông qua bạn bè của Thư Tân, bây giờ bầu không khí này đã thâm vào nhà anh từng chút một rồi.

Anh đứng trước cửa tủ hồi lâu cũng không di chuyển, đột nhiên nhớ đến giá cả của mấy bộ quần áo lúc nãy Thư Tân chọn cho anh, mua đồng đồ này cũng tiêu hết chút tiền bình thường cô tích góp rồi.

Ngốc quá, một tháng này có khi cô còn không nỡ mua một cốc nước trái cây ấy chứ.

Anh sờ cùm, đi đến bên giường, lấy ví tiền trong túi quần ra, kéo tủ đầu giường rồi đặt một xấp tiền vào trong.

Thứ hai Thư Tân sẽ ở nhà, số tiền này cho cô tiêu vặt.

Điện thoại di động vang lên không ngừng, có email chủ nhiệm Ngô khoa Giáo dục và đào tạo gửi đến, cũng có tin nhắn chủ nhiệm Lưu ở huyện Thanh Bình gửi đến.

Vũ Minh cầm máy tính đến phòng sách, màn hình sáng ngời, tiêu đề là: "Báo cáo công tác điều trị hai ca bệnh những cơn đau trong ung thư được phòng Điều trị đau và khu Ung Bướu bệnh viện nhân dân Thanh Bình thực hiện thành công."

***

Vì để Vũ Minh có thể tập trung viết báo cáo công tác nên chủ nhật Thư Tân chỉ ngồi ở nhà đọc sách.

Buổi trưa có một vị sư tỷ gọi điện thoại hẹn cô ra ngoài chơi, Thư Tân hơi ngại, do dự không biết có nên đi hay không. Mỗi lần ra ngoài với bạn học, cô đều cố gắng hết sức tránh để không nợ người khác, lỡ như đi đến nơi phải tiêu tiền thì cô lấy gì để thanh toán bây giờ.

Thế nhưng có mấy bạn học liên tiếp nhắn tin cho cô, thịnh tình khó từ chối, cô đành phải đồng ý.

Lần này có rất nhiều bạn học đi, Ngô Mặc cũng đến, tổng cộng có năm, sáu người, chỉ thiếu mỗi Thịnh Nhất Nam. Thư Tân đi xem phim cùng đoàn

người, buổi tối ăn McDonald's xong ai về nhà nấy.

Thứ hai Thư Tân đến khoa Lâm sàng, phát hiện bầu không khí không giống như lúc trước.

Trên bàn chất đầy hoa quả và đồ ăn vặt, bầu không khí trong văn phòng rất sôi nổi.

Giáo sư Tào và giáo sư Ngô thuận lợi được thăng chức làm phó chủ nhiệm, mọi người đang náo loạn muốn bọn họ mời khách.

Thư Tân cười xán lạn, sự căng thẳng giằng co vài tuần qua đã biến mất sạch sẽ, khắp nơi đều là tiếng cười nói, phóng tầm mắt nhìn ra chỉ có học trò lớn nhất của phó chủ nhiệm Chương là bác sĩ Kha mặt xanh như tàu lá, mấy công chức đã có tuổi ngày trước ủng hộ phó chủ nhiệm Chương thì còn không cười nổi.

Tâm trạng của Thịnh Nhất Nam kém hơn ngày thường mấy phần, vừa đến là đã đứng xem điện thoại trong một góc, không ra tụ tập với góc bên này.

Thư Tân chen trong nhóm sinh viên ăn mấy miếng hoa quả, thừa dịp có nhiều người, cô lên xem thông báo trên máy tính, văn phòng nghiên cứu sinh lại một lần nữa thêm tên cô vào danh sách chuyển tiếp sớm rồi.

Vũ Minh đi tới, hôm nay anh sẽ báo cáo để thúc đẩy chuyện đoàn chuyên gia xuống nông thôn, vì để thay đổi ấn tượng, anh mặc quần áo mới hôm qua Thư Tân mua cho mình, trên cổ còn thắt caravat nữa.

Vũ Minh vừa vào thì đã bị giáo sư Tào kéo sang nói chuyện, Thư Tân nhìn anh mấy lần, anh đều không rảnh để nhìn sang.

Hình như có người rất kinh ngạc, "Mẹ nó, đây là ai vậy?"

"Anh không nhận ra ư? À, tháng này anh mới đến khoa của chúng ta bồi dưỡng, tháng trước trưởng khoa Vũ đã xuống nông thôn rồi."

Người kia nói: "Tôi còn tưởng giá trị nhan sắc của sư huynh Lâm Cảnh Dương là nhất rồi, xem ra còn thiếu hiểu biết lắm."

Lúc này Thư Tân mới nhận ra, từ nãy đến giờ cô đều không thấy Lâm Cảnh Dương.

"Sáng sớm tôi thấy sư huynh Lâm Cảnh Dương, anh ấy mới đi ra khỏi văn phòng chủ nhiệm, sắc mặt trắng như tờ giấy, tôi chào hỏi anh ấy, anh ấy như không nghe thấy. Từ lúc vào khoa đến giờ, xưa nay tôi chưa từng thấy Lâm sư huynh hồn bay phách lạc như vậy."

"Văn phòng chủ nhiệm sao?"

Lúc này, chủ nhiệm La và mấy vị giáo sư khác đã tới, các sinh viên kia không dám nói chuyện nữa, Trần sư tỷ dẫn đầu vỗ tay, nhất thời tiếng vỗ tay nổ lên như sấm trong văn phòng.

Thư Tân vừa vỗ tay vừa tìm phó chủ nhiệm Chương, điều khiến cô giật mình là tinh thần của phó chủ nhiệm Chương lại rất tốt.

Khoa Lâm sàng có thêm hai vị phó chủ nhiệm, tiếng nói của phó chủ nhiệm Chương ở khoa Lâm sàng đương nhiên sẽ giảm xuống, tuy rằng trên danh nghĩa ông ta vẫn là một trong những người quản lý, nhưng sau này nếu muốn chống lại chủ nhiệm La thì ông ta thực sự chẳng có chút vốn liếng nào cả.

Thư Tân không thể không thán phục, đúng là gừng càng già càng cay, đã trải qua sự kìm hãm tầng tầng lớp lớp như vậy mà phó chủ nhiệm Chương vẫn chưa thất bại hoàn toàn.

Buổi trưa Thư Tân đến nhà ăn ăn cơm thì gặp Chu Văn và Cố Phi Vũ. Vì là thứ hai nên tổ của hai người có không ít ca phẫu thuật.

"Sư muội Thư Tân mau đến đây nào, chị có việc muốn hỏi em." Chu Văn vẫy tay.

Hôm nay Thư Tân chính thức bắt đầu đi theo phẫu thuật tuần hoàn ngoài, giữa trưa cô còn đang bận học cách chọc động tĩnh mạch và siêu âm thực quản, căn bản không tham dự vào chuyện của khoa Lâm sàng.

"Sao thế ạ?" Cô ngồi xuống đối diện Chu Văn.

"Em có nghe tin đồn trong khoa Lâm sàng không, trong bệnh viện có ý định tách phòng Điều trị đau ra, lão Chương muốn sang đó làm chủ nhiệm."

Thư Tân kinh ngạc đến nỗi quên nói tiếp, chẳng trách phó chủ nhiệm Chương khôi phục tinh thần nhanh như vậy, hóa ra là đã nghĩ ra được đường lui trong một thời gian ngắn rồi.

"Hừ, ông ta nói cho thì cho luôn chắc? Bệnh viện có đồng ý không?"

"Đương nhiên là không đơn giản như vậy, thứ nhất, bệnh viện đã sớm có ý định này rồi, lão Chương chỉ mượn đề tài để nói chuyện của mình thôi. Thứ hai, phòng Điều trị Đau đã phụ thuộc vào khoa Gây mê lâu như vậy rồi, cũng chưa chắc lãnh đạo sẽ hoàn toàn tách nghiệp vụ này ra, tách còn chưa tách, bọn họ không dám tự ý quyết định, nhất định sẽ phải trung cầu ý kiến các công chức của khoa các em trước đã."

Cố Phi Vũ nói: "Nghe nói lão Chương làm loạn cả một ngày, tính cách vị này thế nào chúng ta cũng biết rồi, lúc đứng thứ hai ông ta đã muốn gây chuyện rồi, bây giờ khoa Lâm sàng có tổng cộng ba vị phó chủ nhiệm, ông ta đứng hàng thứ mấy đây? Em mà là ông ta, em cũng đồng ý tách ra, hơn nữa không riêng gì em, em sẽ mang theo cả nhóm người dưới trướng mình nữa."

"Vậy hạng mục của Vũ Minh phải làm sao bây giờ? Cậu ấy đã dồn nhiều tâm huyết cho phòng Điều trị đau như vậy rồi, nếu như sau này phòng Điều trị đau thuộc về phó chủ nhiệm Chương thì những kế hoạch hợp tác kia của cậu ấy sẽ bị ông ta hạn chế sao?"

"Chẳng phải chuyện này còn chưa quyết định à? Lão Chương muốn là một chuyện, nhưng rõt cuộc như thế nào còn phải xem suy nghĩ của viện. Lão Chương lăn lộn nhiều năm như thế rồi, dù là trong trường hay trong viện đều có mối quan hệ qua lại cố định, bây giờ lão Chương thua khó coi như vậy thì mấy người lãnh đạo vốn dĩ ủng hộ lão Chương cũng chẳng vang gì. Bây giờ đã có đường lui thế này, khẳng định bọn họ cũng sẽ đồng ý thuận nước đây thuyền. Thật ra hai chủ nhiệm đau đáu nhau lâu vậy rồi, hiệu quả và lợi ích của phòng Điều trị đau kém như thế, đổi lại là những chủ nhiệm phòng lớn khác cũng chỉ ước gì lão Chương mau dẫn người cút đi thôi."

Chu Văn nói, "Chủ nhiệm La không như vậy đâu, ông ấy có trách nhiệm, sau khi nhậm chức mấy năm thì phòng Điều trị đau mới chính thức phát triển lớn mạnh. Hai người nghĩ lại mà xem, miếng bánh mình nhọc nhằn khổ sở làm ra bị người khác hẵng tay trên rồi thay đổi hoàn toàn, đổi lại là ai cũng không đồng ý, huống hồ bây giờ hình thức hoạt động của phòng bệnh vẫn chưa hoàn toàn thành thạo."

Cô Phi Vũ nói: "Đương nhiên không tách ra là tốt nhất, những tháng ngày tốt đẹp của phó chủ nhiệm Chương sẽ chấm dứt. Bị chèn ép kinh khủng ở khoa Lâm sàng, tiếng nói cũng không có trọng lượng, sau này mấy sinh viên chính quy thích gây sự của ông ta cũng không thoải mái được nữa. Tuy nhiên em đoán lão Chương sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu, hai người cứ xem đi, thế nào cũng náo loạn một trận ra trò cho mà xem."

Cô Phi Vũ đoán không sai, hành động ở phương diện này của phó chủ nhiệm Chương rất mạnh mẽ.

Còn chưa tan tầm mà trên dưới khoa Lý đã nhận được thông báo, lãnh đạo viện sẽ đến khoa Lâm sàng điều tra nghiên cứu.

Phẫu thuật của Thư Tân kết thúc muộn, đợi lúc cô đưa bệnh nhân đến ICU của khoa ngoại lồng ngực thì đã có rất nhiều người tụ tập trong văn phòng rồi. Ngoại trừ bác sĩ và sinh viên của khoa chính quy thì còn lại toàn lãnh đạo viện.

Phó chủ nhiệm Chương đứng trước máy chiếu, bài thuyết trình đã gần kết thúc rồi.

Năng lực giảng dạy của phó chủ nhiệm Chương là hạng nhất, nói có sách mách có chứng, ông ta nói một loạt về xu thế phát triển của phòng Điều trị đau trong và ngoài nước, cuối cùng ông ta hăng hái phát biểu kết luận, "Nói tóm lại, tôi cho rằng nghiệp vụ Điều trị đau nên tách ra khỏi nghiệp vụ gây mê để phát triển."

Lãnh đạo viện nhìn sang, "Mọi người có ý kiến gì thì nhân cơ hội này cứ nói ra hết đi, nếu như hai mảng nghiệp vụ đều đồng ý tách ra thì sẽ liên quan đến rất nhiều vấn đề, ví dụ như thiết lập chức vụ quản lý, phân chia tiền thưởng, còn cả chế độ trực ban nữa. Cho nên đối với lần phân chia này, trong viện vô cùng coi trọng ý kiến của công chức trong khoa."

Bác sĩ Kha nói, "Tôi tán thành suy nghĩ của phó chủ nhiệm Chương, đối tượng của nghiệp vụ điều trị đau chủ yếu là đau đớn mãn tính, mà trọng tâm của gây mê là quản lý đau đớn trong quá trình phẫu thuật, biện pháp trị liệu và đối tượng người bệnh cũng không nhất quán. Sau này phương hướng phát triển của hai ngành học sẽ khác nhau, vì sự phát triển của hai nghiệp vụ này, tốt nhất là phòng điều trị đau nên tách ra càng sớm càng tốt."

Thư Tân âm thầm bĩu môi, ngay mấy ngày trước, bác sĩ Kha này vẫn còn thỏa thích cười nhạo hạng mục Những cơn đau trong ung thư của Vũ Minh với phó chủ nhiệm Chương, ông ta còn từng nói, "Củ khoai nóng bỏng tay đó, ai muốn nhận thì nhận đi."

Bây giờ lại vì thua trong việc tranh cử nên trở nên thân thiện nhiệt tình với mảng nghiệp vụ mình vốn ghê lạnh trước đó.

Có Kha Vinh dẫn đầu, đám người phái Chương bắt đầu phụ họa. Từng người một thưa thót phát biểu ý kiến.

Phó chủ nhiệm Chương đứng yên bất động nhưng đáy mắt ông ta dần dần có ý cười.

"Hiệu quả và lợi ích chênh lệch có nhân tố ở nhiều phương diện, nhưng ở trước mặt lãnh đạo viện, tôi có thể nói rằng, chỉ cần tách phòng bệnh ra để tập trung quản lý thì không quá một năm, nghiệp vụ điều trị đau chắc chắn sẽ khác hơn."

Thư Tân lo âu nhìn về phía Vũ Minh, quả nhiên là sắc mặt anh rất tệ, đợi phó chủ nhiệm Chương nói xong, anh lên tiếng: "Phó chủ nhiệm Chương, em muốn hỏi thầy một câu, mấy năm qua, thân là phó chủ nhiệm nhưng thầy đã từng quản lý nghiệp vụ của phòng Điều trị đau hay chưa?"

Văn phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Phó chủ nhiệm Chương sững sờ, chợt đen mặt đi, "Vũ Minh, em có ý gì, tôi nói cho em biết, thằng nhóc nhà em đừng quá ngông cuồng, nơi này còn chưa đến lượt em nói chuyện."

Giáo sư Cố nói, "Phó chủ nhiệm Chương, trong hôm nay chỉ cần là công chúc của khoa thì đều có tư cách nói chuyện, huống hồ về mặt điều trị đau này, nếu như ngay cả Vũ Minh còn không có tư cách lên tiếng thì cũng chẳng có mấy người ở khoa Lâm sàng này có tư cách lên tiếng đâu."

"Đúng vậy, còn không nhìn xem người duy nhất có hạng mục cấp quốc gia ở khoa chúng ta về phương diện điều trị này là ai sao."

Phó chủ nhiệm Chương, "Tên nhóc này mới vào Tế Nhân được mấy năm? Đừng tưởng rằng làm mấy hạng mục, phát biểu mấy bài diễn thuyết thì có tư cách chỉ tay năm ngón trước mặt cán bộ lâu năm!"

Vũ Minh cười lạnh, "Được, vậy thì nói chuyện bằng sự thật khách quan đi, gần ba năm, thầy đã từng đọc báo cáo về phương diện điều trị đau, từng đi thu thập bản mẫu của những người bệnh đau trong ung thư chưa? Thầy đã đi xem xét phòng mổ lần rồi? Đã tiếp quản bao nhiêu bệnh nhân? Vừa nãy trong bản trình chiếu của thầy có mấy số liệu, đó là số liệu thầy tự mình làm ra sao? Thầy nói hiệu quả và lợi ích của phòng Điều trị đau không tốt, thầy đã từng làm nghiên cứu tăng trưởng trong những năm trở lại đây chưa?"

Phó chủ nhiệm Chương trồ mắt, bầu không khí lập tức trở nên giương cung bạt kiếm.

Ông ta đột nhiên vỗ bàn một cái, "Vũ Minh, em không có tư cách sĩ diện trước mặt tôi! Lúc tôi làm ca điều trị đau lần đầu tiên, khi ấy em còn đang quần tã đây!"

Vũ Minh không nhượng bộ chút nào, "Được, không nói chuyện trước đây, chỉ nói hiện tại, thầy bỏ bê lâu như thế, thầy có tham gia cuộc họp hàng năm của phòng Điều trị đau ba năm gần đây không, những kiến thức liên qua đến điều trị này, thầy có cập nhật kịp không?"

Phó chủ nhiệm Chương chỉ vào Vũ Minh, ánh mắt quét ngang mọi người, "Mọi người xem đi, mọi người xem, không có tôn ti trật tự gì hết, không coi bè trên ra gì, đây chính là sinh viên ưu tú của La Hậu Lâm đây!"

Chủ nhiệm La nghiêm mặt, "Chương Lập, hôm nay ở đây, ngay trước mặt lãnh đạo viện và các sinh viên, chúng ta chỉ thảo luận về lợi và hại của việc tách khoa, ai cũng không được cậy vai vế, càng không nói đến tư cách và sự từng trải!"

Lần đầu tiên mọi người nhìn thấy chủ nhiệm La giật dữ như vậy, bầu không khí nhất thời trở nên khẩn trương hơn.

Phó chủ nhiệm Chương cười gằn, "Không nói vai vế, được, vậy tôi nói rộng hơn, La Hậu Lâm, ông vừa muôn chú ý nghiệp vụ gây mê trong phẫu thuật vừa muôn chen vào điều trị đau, tay ông không duỗi dài như thế được đâu! Nếu như đúng là suy nghĩ cho bệnh nhân thì lẽ ra ông nên tách phòng Điều trị đau ra từ sớm đi!"

Giáo sư Ngô không nhịn được nói chen vào, "Nếu như tôi nhớ không làm thì lúc chủ nhiệm La tiến cử thiết bị mới thì phó chủ nhiệm Chương đã nhiều lần phản đối, lúc trao suất đi sang nước ngoài học tiến sĩ về nghiệp vụ Điều trị đau thì ông cũng đề xuất ý kiến phản đối không ít lần. Ông đã xao lãng nhiều năm như vậy rồi, bỗng nhiên sự hứng thú và sự nhiệt tình lại nổi lên sau một đêm sao?"

"Quan niệm phải đổi mới, tư tưởng phải thay đổi, trước đây tôi đặt trọng điểm nghiệp vụ vào việc gây mê trong phẫu thuật, bây giờ tôi ý thức được tầm quan trọng của điều trị đau trong ung thư, muốn tập trung làm điều trị đau, như vậy không được sao?"

Vũ Minh nhìn phó chủ nhiệm Chương chăm chắm: "Sáng sớm hôm nay phòng Điều trị đau có một người bệnh qua đời, người nhà còn đang khóc lóc ở cửa kia, ông ấy là bệnh nhân do chủ nhiệm La chịu trách nhiệm. Vì biện pháp điều trị đau có hiệu quả nên ông ấy ra đi rất yên ổn, người nhà đang chuẩn bị viết thư cảm ơn khoa Lâm sàng. Chuyện này phó chủ nhiệm Chương có biết không? Thầy không biết! Bởi vì gần nửa năm nay, thầy không bao giờ đi kiểm tra phòng vào sáng sớm."

"Vậy thì sao chứ?" Giáo sư Vũ lập tức nói chen vào, "Dựa vào tài quản lý của phó chủ nhiệm Chương, chỉ cần tách phòng Điều trị đau ra rồi tập trung quản lý thì sau này sẽ thu được càng nhiều thư cảm ơn hơn."

Vũ Minh nghiến chặt răng: "Sau này? Tôi muốn nhắc nhở mấy vị giáo sư, bệnh nhân phòng Điều trị đau nhận phần lớn là người bệnh ung thư giai

đoạn cuối, nếu như không được trị liệu thì những cơn đau trong ung thư sẽ hành hạ bọn họ đến mức chỉ muốn được chết yên ổn, những người bệnh này là người, không phải là quân bài để các người tranh quyền đoạt lợi."

Thư Tần đột nhiên chảy nước mắt, Vũ Minh nhìn qua thì rất cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng dù cho cách cả đám người, Thư Tần cũng có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của anh. Cô nhớ đến cậu thiếu niên làm bạn với mẹ mình suốt đoạn đường cuối cùng kia, lòng ngực nặng như đèo chì.

Giống như nhận được sự cổ vũ, càng ngày càng nhiều người tham gia thảo luận, mấy vị lãnh đạo của viện cũng được cảm xúc dồn dắt, bọn họ thương lượng hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: "Chuyện này nói đến sẽ rất phức tạp, nhưng thật ra cũng đơn giản, người quản lý không chỉ cần có năng lực mà còn phải có nghị lực và nhiệt huyết. Chúng ta thường nói đến lòng nhân hậu và kỹ năng y học, hai điều này mãi mãi không thể nào tách rời được. Trước tiên không nói đến có tách ra hay không, chỉ cần nhìn số luận văn về sự phát triển mấy năm qua của phòng Điều trị đau là có thể biết rồi."

Lập tức có người đứng ra thống kê, gần ba năm qua, ở khoa Lâm sàng có hơn mươi công chức đăng bài luận văn về nghiệp vụ điều trị đau, Vũ Minh chiếm một nửa, chủ nhiệm La và giáo sư Tào cũng không thiếu, lần lượt mấy công chức khác cũng có luận văn từng được đăng.

Phó chủ nhiệm Chương: 0

Kha Vinh: 0

Giáo sư Vũ: 0

Đến cả Lâm Cảnh Dương cũng là 0

Khuôn mặt phó chủ nhiệm Chương như đang trát cả tầng xi măng, biểu cảm mơ hồ, sắc mặt cũng xanh lèt.

Nghiệp vụ đã bị bỏ bê nhiều năm như vậy, muốn quay đầu lại cũng không quay đầu được nữa rồi.

Ai có thể đoán trước được chứ, mảng nghiệp vụ ít được chú ý như vậy lại có thể trở thành chướng ngại vật cuối cùng trong việc vùng dậy của ông ta.

Mấy người mới vừa rồi còn ủng hộ, bây giờ đều câm nín không nói nên lời.

Lãnh đạo viện cầm bảng ý kiến, không thể nào tiếp tục đè tài này nữa, coi như thật sự muốn tách ra thì người quản lý cũng không thể là phó chủ nhiệm Chương. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì rất khó có thể khiến người khác phục tùng.

Lúc mọi người tản đi, Thư Tần nghe được lãnh đạo viện cười nói với Vũ Minh: "Vũ Minh, chúng tôi đã xem bảng báo cáo của em rồi, nếu như cuộc họp tuần sau không có vấn đề gì thì trong viện sẽ tổ chức đoàn chuyên gia đến huyện Thanh Bình. Chúng tôi cho em thời gian ba tháng, chờ em mang thành tích tốt nhất về đây."

Thư Tần hưng phấn che miệng lại, Vũ Minh tự tin nói, "Em mỏi mắt mong chờ."

Trong hành lang có tiếng cười quẩn quanh, "Thằng nhóc này quá ngông cuồng! Tuy nhiên nói thật thì nếu Tế Nhân chúng ta có nhiều người trẻ tuổi như em mới tốt."

Chương 92

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Trò hè đã hạ màn nhưng dư âm thì vẫn chưa tan hết.

Lúc Thư Tân đi ra khỏi phòng uống nước thì mọi người trong văn phòng vẫn còn đang bàn tán về chuyện vừa rồi.

Thư Tân không tham gia, nhưng cô có thể nghe được, trải qua mấy trận phong ba này, phái Chương không chỉ mất đi quyền lên tiếng trong công tác quản lý mà còn mất cả một bộ phận trung gian ủng hộ nữa.

Nhân dịp văn phòng đang có nhiều người, Thư Tân đi photo bảng khảo sát bệnh nhân ngày mai phải đi khám, có rất nhiều sinh viên đứng trước bàn xem máy tính. Lại gần cô mới biết, trường học muốn tổ chức giải thi đấu luận văn của nghiên cứu sinh, có giải nhất, nhì, ba, trên trang web mới đăng thông báo lên.

Té Nhân thường xuyên tổ chức các cuộc thi, một là thi kỹ năng thực tiễn, hai là thi kiến thức lý luận, lấy tên là "Đạy học chắc chắn, cạnh tranh bồi dưỡng sự ưu tú". Thư Tân đã sớm quen với chuyện này từ lâu rồi.

Các sinh viên ôn ào như ong vỡ tổ tải phiếu đăng ký xuống, có người hỏi, "Thư Tân, cậu có đăng ký không?"

"Có chứ, tờ chuẩn bị đi điền phiếu đăng ký đây."

"Đúng lúc tớ in thừa một tờ, cho cậu này."

"Cảm ơn nhé." Thư Tân cười nhận lấy, cẩn thận theo quy tắc thi đấu, người thắng không chỉ có thể tham gia cuộc họp quốc tế chuyên ngành hàng năm vào năm sau mà còn có thể đại diện sinh viên lên phát biểu ở lễ tốt nghiệp nữa.

Thư Tân thử tưởng tượng cảnh lễ tốt nghiệp của bản thân, lúc đó chắc chắn Vũ Minh sẽ đến, nếu cô có thể đại diện cho các sinh viên lên bục phát biểu... Chỉ riêng điểm này thôi cũng khiến cô cần phải đăng ký rồi.

Ngô Mặc nói: "Tin tức của hệ thống khoa nội nhanh hơn chúng ta nhiều, vừa nãy tờ gấp Thích Mạn trong thang máy, bọn họ đều đã đăng ký xong đi về rồi."

Thư Tân nghe vậy liền nhíu mày.

Cô nhắc bút lên điền phiếu, chuyện chuyển tiếp sớm đã được xác định rồi, phương hướng đề tài của cô cũng không thay đổi, đó là: "Ứng dụng của siêu âm thực quản trong việc gây mê tim".

Sau khi đối chiếu cẩn thận quy định chi tiết, Thư Tân hỏi, "Bây giờ phải giao cho giáo sư Ngô à?"

"Đúng vậy, tất cả nghiên cứu sinh đều thống nhất giao cho giáo sư Ngô."

Thư Tân nộp phiếu đăng ký xong thì đi tới phòng bệnh thăm bệnh nhân.

Cửa phòng của chủ nhiệm mở ra, đúng lúc Lâm Cảnh Dương đi vào, trước bàn làm việc còn có một người nhưng lại bị che khuất mắt, Thư Tân đoán đó là chủ nhiệm La.

"Cảnh Dương, thầy cho em thời gian một ngày, em đã nghĩ rõ ràng chưa?"

“Cách” một tiếng, Lâm Cảnh Dương đóng cửa lại.

Tố chất tâm lý của anh ta khá tốt: “Chủ nhiệm La, em thật sự không rõ lầm về chuyện này.”

Chủ nhiệm La đột nhiên cao giọng nói: “Tốt nhất em nên nghĩ kĩ rồi hẵng trả lời, em còn trẻ như vậy, được và mất trên phương diện nghiệp vụ thì còn chấp nhận được, tuy nhiên nếu đi sai đường thì không ai cứu được em đâu! Thầy cho em một tiếng cuối cùng, khoa Khoa học và Giáo dục vẫn đang đợi câu trả lời của thầy.”

Thư Tân giật mình, rõ ràng chuyện này không liên quan gì đến cô nhưng không khí lại như đang đông lại thành băng lạnh vây.

Phía sau có người đi ra, cô không thể đứng nghe được nữa nên vội bước nhanh rời khỏi hành lang.

Lúc Thư Tân trở về từ phòng bệnh nhân thì đã là bảy rưỡi, nhân viên công vụ của khoa Lâm sàng đều đã nghỉ làm rồi, trên sàn nhà hành lang có phủ một lớp cao su, đi lên không hề có tiếng động nào.

Trong phòng chủ nhiệm vẫn còn người nói chuyện, loáng thoáng không nghe rõ lầm, nhưng âm lượng đã to hơn vừa nãy.

Thư Tân dừng bước một chút, đi tới sát vách, đẩy cửa phòng làm việc của bác sĩ ra.

Ở chỗ sát cửa sổ có một cô gái đang ngồi xổm, hai vai hơi run, rõ ràng là đang khóc nức nở trong im lặng.

Thư Tân đứng ở cửa, là Vương Giáo Giảo.

Trên người Vương Giáo Giáo vẫn còn mặc áo blouse trắng, cô ta nghe thấy tiếng bước chân thì ngẩng đầu lên, mặt mũi tèm lem nước mắt, mí mắt vừa hòng vừa sưng.

Không chờ Thư Tân kịp tiến lên, cô ta đột nhiên đứng bật dậy, tùy tiện rút giấy ăn lau nước mắt rồi đẩy ghế đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Thư Tân cũng không dừng bước.

Thư Tân khẽ liếc nhìn bóng lưng Vương Giáo Giáo, cô có thể đoán ra được tại sao Vương Giáo Giáo khóc, nhưng lại không thể nào cảm thấy đồng tình với cô ta được.

Cô đợi thêm một lúc nữa, Vũ Minh vẫn chưa quay lại, Thư Tân nhẫn tin cho anh.

“Em chờ anh ở khoa Lâm sàng nhé.”

“Ừ.”

Thư Tân nhìn màn hình, đáy lòng tràn ngập phiền muộn.

Nghiệp vụ ở huyện Thanh Bình vừa có bước tiến triển, phải làm thật tốt chuyện đoàn chuyên gia xuống nông thôn nên Vũ Minh sẽ lái xe thâu đêm trở về. Cô muốn ăn bữa tối cùng anh trước, dù phải vừa ăn vừa dọn hành lý cũng được, nhưng thời gian không kịp nữa, tám giờ cô phải đến phòng Điều trị đau rồi.

Có cần nhờ sư huynh Vương Nam thu bản mẫu hộ mình một tiếng không nhỉ? Thôi vậy, làm phiền anh ấy nhiều quá cũng không tốt.

Lúc đi ra khỏi văn phòng, cô vào phòng uống nước rót nước nóng, trong lúc đang vặn nắp bình thì sư huynh Vương Nam đi tới.

“Ôi, Vương sư huynh.”

Mái tóc Vương Nam rối bù: “Anh đến ăn cơm hộp, sư huynh sẽ về huyện Thanh Bình ngay, anh ấy bảo hôm nay anh qua phòng bệnh thu bản mẫu hộ em.”

Thư Tân vừa vui mừng vừa cảm kích: “Lại phải làm phiền Vương sư huynh rồi ạ.”

Vương Nam ngáp một cái: “Đừng khách khí như vậy, lúc sư huynh nói chuyện này với anh thì không phí lời thêm một câu nào đâu, bình thường đều trực tiếp gọi điện thoại cho anh, nếu như khách sáo hơn một chút thì sẽ thu xếp công việc nhắn tin cho anh, đến cả gõ thêm một dấu chấm anh ấy cũng chê lãng phí thời gian đấy.”

Thư Tân phì cười, trong phòng có người nói chuyện: “Rốt cuộc là ai báo cáo chuyện làm lộ đề lần này nhỉ? Sao tôi chẳng nghe thấy một tin tức gì thê?”

“Còn có thể là ai được chứ? Đám người phó chủ nhiệm Chương chứ ai vào đây, thật ra nghĩ cẩn thận thì tính chất của chuyện này rất nghiêm trọng. Nếu Vũ Minh thật sự làm lộ đề, ảnh hưởng đến chủ nhiệm La ứng tuyển là một mặt, mà còn có thể khiến chủ nhiệm La không vừa lòng với Vũ Minh. Mọi quan hệ thầy trò tốt đẹp không biết chừng sẽ xuất hiện vết nứt.”

“Thế nên tôi đã nói rồi, rốt cuộc là ai báo lên trường học và ban kỉ luật vậy, một ngày đã trôi qua rồi, tốt xấu gì cũng nên có người báo cáo cụ thể đi chứ.”

Thư Tân đi tới nhìn, đã qua thời gian tan làm từ lâu rồi, Trần sư tỷ là phó ban trực hôm nay, hai vị thầy giáo điều tra tài liệu lịch sử vẫn chưa tới.

Người càng ít, lúc nói chuyện lại để lộ nhiều hơn.

Vương Nam cầm hộp cơm đầy cửa ra, Thư Tân cũng đi vào chào hỏi: “Em chào sư huynh, sư tỷ.”

Mọi người đều là sinh viên của chủ nhiệm La nên đã sớm quen mặt nhau từ lâu, Trần sư tỷ gật đầu với hai người, tiếp tục tra tài liệu: “Tin tức của hai người cũng chậm quá đây, trong khoa Lâm sàng đã sớm lan truyền rồi, thư nặc danh do sinh viên hệ bảy năm của lão Chương gửi, cô ta báo cáo vì chuyện suất chuyển tiếp.”

“Vương Giáo Giáo ư? Chẳng trách lúc nãy cô ta ngồi khóc sướt mướt trong văn phòng, yên lặng đọc sách không được à, sao cứ nhất định phải dính đến những đấu tranh phe phái này ở khoa Lâm sàng chứ.”

“Đúng vậy đây, còn để xảy ra chuyện này nữa, vừa nhìn là biết bị bố mẹ chiều hư rồi, trẻ vậy mà đã có suy nghĩ về mặt này rồi, sau này truyền ra thì ở Tế Nhân còn có giáo sư nào muốn nhận sinh viên như vậy nữa chứ.”

Thư Tân ngân người.

Một ngày trôi qua rồi, Vương Giáo Giáo vẫn không thể nào chứng minh sự trong sạch của bản thân.

Rõ ràng không phải chỉ một mình Vương Giáo Giáo chụp ảnh, nhưng mà từ đầu tới cuối Lâm Cảnh Dương đều không đứng ra.

Anh ta lợi dụng sự muội của mình xong rồi lại để cô ta nhận lấy oan ức này sao?

Trần sư tỷ trượt con chuột: “Mọi người xem đi, khoa Khoa học và Giáo dục thông báo: “Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị” sắp đi Mỹ rồi, tuần sau sẽ tổ chức đại hội động viên tư tưởng, lần này Lâm Cảnh Dương đi mất đến một năm đây, chúng ta có cần làm buổi tiệc chia tay gì đó cho cậu ta không nhỉ?”

“Năm nào khoa Lâm sàng chẳng có người ra nước ngoài, phải dựa theo quy định những năm qua chứ, hơn nữa năm nay Lâm Cảnh Dương cũng đăng kí giải thưởng Khoa học kỹ thuật tiến bộ nữa. Tôi thấy mấy tháng nay ngày nào cậu ta cũng làm tuần hoàn ngoài nên tỷ lệ thành công rất cao. Không biết Vũ Minh ở huyện Thanh Bình thế nào rồi, nếu như tình hình không thuận lợi thì phần thắng của Lâm Cảnh Dương càng cao hơn.”

Vương Nam vốn đang vùi đầu ăn cơm hộp đột nhiên cười mỉa mai hai tiếng.

Trần sư tỷ kinh ngạc hỏi: “Vương Nam, cậu làm đề tài đến ngu người rồi à, đang ăn cơm tự nhiên cười cái gì?”

Thư Tân càng nghĩ càng thấy trong lòng nguội lạnh, hai việc vừa nãy nhắc tới đều liên quan đến tương lai sau này của Lâm Cảnh Dương. Trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, chỉ cần Vương Giáo Giáo không đưa ra được chứng cứ xác thực thì Lâm Cảnh Dương tuyệt đối sẽ không chủ động đứng ra.

Để bồi dưỡng Lâm Cảnh Dương mà phó chủ nhiệm Chương đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, mặc dù ông ta hiểu rõ chân tướng mọi chuyện nhưng cũng chỉ có thể hi sinh con tốt thí. Huống hồ Vương Giáo Giáo quả thực có tham dự vào việc chụp ảnh, còn nói gì đến chuyện vô tội chử.

Bây giờ chẳng ai chia tay ra giúp Vương Giáo Giáo cả, chẳng trách cô ta khóc bất lực đến vậy.

Điều này thì cũng thôi đi, nhưng điều khiến cho Thư Tân khó chịu đó chính là từ trên xuống dưới toàn bộ khoa, kể cả những người Trần sư tỷ cũng có ấn tượng cực kỳ tốt với Lâm Cảnh Dương.

“Ồ? Có phải tôi hoa mắt rồi không, sao tên Lâm Cảnh Dương lại không còn nữa vậy?” Trần sư tỷ giơ con chuột lên, kinh ngạc kéo bảng danh sách,

lại gần màn hình.

“Hả? Không thể nào, cậu tải lại xem sao.”

“Thật mà, mười phút trước còn có, mới tải lại đã không còn rồi.”

Vương Nam và Thư Tân đi qua xem, trong danh sách Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị vốn có ba cái tên, bây giờ chỉ còn lại Trâu Mậu và vị Lục sư tỷ của khoa Nội tiết kia thôi.

“Thủ tục xuất ngoại cũng sắp làm xong rồi, sao đột nhiên lại thiếu một người được, hệ thống lỗi rồi à?”

“Không đúng, cậu xem đi, danh sách đăng ký giải thưởng Khoa học kỹ thuật tiến bộ vẫn có Lâm Cảnh Dương mà.”

Phòng đọc trở nên yên tĩnh, chủ nhiệm La chưa bao giờ cản trở cơ hội ra nước ngoài học tập của bác sĩ trẻ. Mọi người đều là người thông minh, chỉ bất ngờ trong chốc lát, Trần sư tỷ lộ ra vẻ mặt không thể tin được: “Chủ nhiệm La gọi Lâm Cảnh Dương đi vào lâu như vậy, chắc không phải là...”

Một vị sư huynh khác cũng khó hiểu: “Mẹ nó, là Lâm Cảnh Dương sao? Không thể nào tin được, bình thường tôi cũng không qua lại nhiều với cậu ta, nhưng cậu ta là người chính trực mà.”

Thư Tân không nói gì, chẳng trách tâm trạng chủ nhiệm La lại kích động như vậy, cái gọi là một tiếng cuối cùng cũng là để chỉ cái này sao?

“Ngày mai phó chủ nhiệm Chương sẽ không làm loạn một trận nữa đâu nhỉ?”

“Có làm loạn cũng vô dụng, nếu như chỉ là chuyện báo cáo thì sẽ không đến nồng nỗi này đâu. Dựa vào tác phong trước sau như một của chủ nhiệm

La, ông ấy sẽ không nhầm vào một người chỉ vì chuyện báo cáo đâu, chắc chắn là Lâm Cảnh Dương đã làm chuyện quá giới hạn rồi.”

Bên ngoài hành lang có người nói chuyện, mấy người đi ra khỏi văn phòng chủ nhiệm, giọng nói của chủ nhiệm La rất lạnh nhạt: “Mọi chuyện cứ xử lý như vậy, em về trước đi.”

Mọi người trong phòng đọc nhìn nhau, không ai dám ra ngoài xác nhận.

Đợi một lát sau, bên ngoài không còn âm thanh gì nữa, cuối cùng vẫn là Vương Nam lười biếng đứng dậy, “Gần tám giờ rồi, phải đến phòng Điều trị đau thoi.”

Thư Tân tiện tay cầm lấy cốc nước.

Hai người đi ra, bất ngờ phát hiện Lâm Cảnh Dương còn đang đứng ở hành lang, hai người không nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Cảnh Dương nhưng có thể nhận ra anh ta có gì đó không thích hợp. Anh ta như đang rơi vào thế giới của riêng mình, lung cũng không thăng tấp như bình thường, chân thì như bị đóng đinh tại chỗ vậy. Mãi đến tận khi điện thoại trong văn phòng chủ nhiệm vang lên thì hình như anh ta mới được kéo về hiện thực.

Lâm Cảnh Dương chậm chạp bước về phía trước, Thư Tân và Vương Nam yên lặng đi theo sau.

Đi tới thang máy, Lâm Cảnh Dương cố chấp quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rõ ràng anh ta nghe thấy tiếng bước chân nhưng cũng không quay đầu lại.

Ánh mắt Thư Tân lướt qua vai Lâm Cảnh Dương nhìn ra bầu trời bên ngoài.

Màn đêm đen như mực lấp lánh vài ngôi sao.

Nếu là ban ngày, phóng tầm mắt nhìn ra xa sẽ thấy một màu xanh trong vắt thấm ruột thấm gan. Bình thường cô cũng rất thích ngửa đầu nhìn bầu trời ở Tế Nhân. Có lúc cảm thấy khoảnh trời này rất nhỏ, có lúc lại cảm thấy nó lớn đến lạ thường.

Lúc mới vào trường học, cô từng cho rằng mình giơ tay là có thể chạm tới. Trải qua mấy năm lảng đọng, cô mới biết bầu trời Tế Nhân bao la như vậy.

Màu xanh thăm mê người này đã len lỏi vào tất cả cuộc đời đi học của sinh viên Tế Nhân.

Thư Tân không đoán ra bây giờ Lâm Cảnh Dương đang nghĩ gì trong đầu, cô chỉ biết rằng toàn thân anh ta đang tỏa ra một thứ áp suất rất thấp khiến cho không gian chật hẹp này càng trở nên bức bối hơn.

Cũng may lúc này cửa thang máy đã mở ra.

“Sư huynh.”

Vũ Minh vừa ngẩng đầu, ánh mắt anh liền rơi xuống người Thư Tân.

Thư Tân thở phào, nhanh chóng tiến lên, Lâm Cảnh Dương nghiêng đầu lại, thấy là Vũ Minh thì lập tức thu lại sự chán nản trên người, làm như không có chuyện gì đi vào thang máy.

Vũ Minh chỉ coi Lâm Cảnh Dương như không khí, nói với Thư Tân: “Em với Vương Nam chờ anh ở đây, anh đi gặp chủ nhiệm La xin chữ ký.”

Câu nói này như một quả bom, ngay lập tức làm cảm xúc vốn đã chìm xuống của Lâm Cảnh Dương bùng lên.

Anh ta đang chuẩn bị tiến vào thang máy thì bỗng nhiên rút chân lại.

“Là cậu nói cho chủ nhiệm La và khoa Khoa học và Giáo dục đúng không?”

Lúc này Vũ Minh mới quay sang nhìn Lâm Cảnh Dương, vẻ mặt đầy châm chọc: “Nói gì?”

“Tháng trước cậu là trưởng khoa ca sáng, chỉ có cậu mới có thể tra được thời gian và các ca phẫu thuật cụ thể trong một thời gian ngắn như vậy thôi.”

Vũ Minh cúi đầu cười.

Thư Tần giật mình, đột nhiên mất tư cách xuất ngoại, đương nhiên là tinh thần của Lâm Cảnh Dương đang kè cận bờ vực tan vỡ, nguy trang thường ngày cũng rũ bỏ hoàn toàn.

Lúc nói những lời này, ánh mắt anh ta lạnh lẽo, quai hàm hơi bánh lại.

Còn Vũ Minh, hiển nhiên là anh cũng không có ý định kiềm chế bản thân.

Mùi thuốc súng trong không khí ngày càng dày đặc, Thư Tần sợ mâu thuẫn tăng thêm nên bình tĩnh gọi Vũ Minh, đồng thời còn nhẹ nhàng kéo tay anh.

Lâm Cảnh Dương cười khẩy: “Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị cạnh tranh khốc liệt như thế nào cũng không phải là cậu không biết. Nếu không hẹn với lòng thì căn bản việc báo cáo không ảnh hưởng gì đến lợi ích của khoa Lâm Sàng, sau đó cậu lại dùng cách này để trả đũa tôi, có phải là hơi nhỏ nhen rồi không?”

Vũ Minh nhướng mày, “Cậu đang chất vấn tôi à? Cậu xứng sao?”

Gân xanh trên thái dương Lâm Cảnh Dương nổi lên, anh ta từ từ lại gần: “Tháng sau là tôi có thể đi rồi, bởi vì cậu rêu rao cho mọi người biết mà tôi bị mất suất Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị. Vũ Minh, đừng nói tôi đê tiện, cậu thì chính trực chỗ nào chứ?”

Vũ Minh cười nhạo: “Rêu rao cái con mẹ cậu ấy, chủ nhiệm La hủy suất đi của cậu vì chuyện báo cáo thôi sao? Tuy rằng tôi không ở khoa Lâm sàng nhưng tôi có thể đoán được chuyện gì đang xảy ra. Thầy biết cậu cần suất đi lần này nên hôm nay đã cho cậu rất nhiều cơ hội nói thật rồi, nhưng cậu lần lượt khiến thầy thất vọng. Có bản lĩnh thì cậu để cho sư muội cậu chịu oan hộ nữa đi, Lâm Cảnh Dương, cậu mà là đàn ông à?”

Mí mắt Lâm Cảnh Dương giật liên tục, miễn cưỡng duy trì vẻ bình tĩnh: “Vậy chẳng lẽ tôi nên cảm ơn các người đã nương tay hay sao? Chính bởi vì cuối cùng tôi thu nhận chuyện này nên tuy rằng viện hủy bỏ suất Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị của tôi, nhưng lại để cho tôi tư cách dự thi giải thưởng Khoa học kỹ thuật tiến bộ hả?”

“Nói ngược rồi, nếu như từ lúc bắt đầu cậu đã thú nhận ngay thì chủ nhiệm La có thể tuyệt tình đến mức đó ư? Mà quái lạ, sao đột nhiên cậu lại chịu nhận vậy? Cậu ra nước ngoài, để lại sư muội cậu ở khoa Lâm sàng lo lắng sợ hãi, chính cậu cũng biết chuyện này chẳng tốt đẹp gì đúng không? Lâm Cảnh Dương, cậu cũng chưa đến mức hết thuốc chữa nhỉ?”

Lâm Cảnh Dương ngửa đầu cười: “Vũ Minh, tôi chỉ muốn tranh thủ cơ hội đi học tiến sĩ thật tốt thôi, những thứ cậu không cần, vì sao tôi không thể coi nó là bảo bối? Cậu và tôi cùng vào khoa, sau đó cậu chiếm được bao nhiêu tài nguyên tốt, trong lòng cậu không biết sao? Chủ nhiệm La nuông chiều cậu như thế nào, cậu không hiểu rõ ư? Cậu có tư cách gì bày ra dáng vẻ khen kiêu trước mặt tôi, bàn về thực lực, xưa nay tôi chưa hề thua kém cậu!”

Vũ Minh không biểu cảm gì tiến lên phía trước, Vương Nam nhận thấy được tín hiệu nguy hiểm, bèn vội vàng dùng tay ngăn anh: “Sư huynh.”

Ai ngờ động tác của Vũ Minh quá nhanh, anh vừa gio tay liền kéo cổ áo của Lâm Cảnh Dương: “Vậy cậu dùng thực lực mà cạnh tranh với tôi đi, đừng có nghĩ đến chuyện dùng thủ đoạn đường ngang ngoắt nữa. Chủ nhiệm La có địa vị cao, cậu không đụng vào tôi được, nhưng nếu như lúc này cậu lại dùng thủ đoạn lên người cô ấy...”

Vũ Minh chỉ vào Thư Tân, “Cậu muốn cái gì, tôi sẽ cướp của cậu cái đó, cậu nên thấy may mắn rằng lần này chỉ gặp phải chủ nhiệm La và tôi, nếu không cậu chết thế nào cũng không biết được đâu.”

Sắc mặt Lâm Cảnh Dương hết xanh lại trắng: “Được đấy, giải thưởng Khoa học kỹ thuật tiến bộ lần này dùng thực lực để nói chuyện đi.”

Vũ Minh cười mỉa mai: “Tôi sẽ khiến cậu thua đến nỗi không còn gì.”

Thư Tân và Vương Nam dùng hết sức mới tách được hai người, cửa thang máy mở ra, một nhóm sinh viên nữ ríu ra ríu rít, bọn họ nhìn thấy cảnh tượng này thì khá bất ngờ: “Này, đây chẳng phải là trưởng khoa Vũ và Lâm sư huynh bên khoa Gây mê sao, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Mùi thuốc súng nồng nặc truyền vào thang máy, dù là ai thì cũng có thể nhìn ra xung đột vừa nảy sinh giữa hai người kịch liệt như thế nào.

Trong lúc bối rối, có người nhấn nút mở cửa, “Hai bác sĩ không có chuyện gì đúng không a?”

Giọng nói này rất quen thuộc, Thư Tân còn chưa kịp xác nhận là ai thì Lâm Cảnh Dương đã gio tay chỉnh lại cổ áo bị nấm, đi vòng qua Vũ Minh, giả vờ bình tĩnh nói: “Không có chuyện gì.”

Anh ta khôi phục lại phong độ thường ngày trong nháy mắt, lúc bước vào thang máy còn ấn nút xuống tầng một cách rất tự nhiên.

Thư Tân đứng tại chỗ nhìn Lâm Cảnh Dương, sáng mai cả khoa đều sẽ biết chuyện suất đi của anh ta bị hủy bỏ. Tuy rằng anh ta có tình che giấu nhưng chắc chắn không thể giấu được cảm giác thất bại trên người.

Hình như người ngoài cuộc nhận ra tâm trạng của Lâm Cảnh Dương rất tệ nên không ai dám bắt chuyện với anh ta. Thư Tân có một linh cảm, Lâm Cảnh Dương thua ván này rồi, anh ta nhất định sẽ nghĩ trăm phương nghìn kế để hòa nhau một ván trong cuộc thi Khoa học kỹ thuật tiền bộ. Còn về phần có thể được toại nguyện không thì như anh ta cũng từng nói, phải xem thực lực cá nhân và đề mục tiếp theo thôi.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, Vũ Minh giơ tay nói lồng caravat, cuối cùng cũng thu ánh mắt lại.

“Chờ anh một chút, anh sẽ ra ngay.”

Giọng nói của anh còn hơi khàn, tâm trạng của Thư Tân cũng chưa hồi phục hoàn toàn, cô gật đầu.

Vốn dĩ Vương Nam định về thẳng phòng Điều trị đau luôn nhưng anh ta sợ Vũ Minh với Lâm Cảnh Dương lại xảy ra xung đột nên cũng ở lại.

Đợi qua mấy phút, Vũ Minh đẩy cửa đi ra, trên bảng biểu đã có chữ ký của chủ nhiệm La.

Thư Tân nhìn ra sau anh, “O, chủ nhiệm vẫn chưa định tan làm à?”

“Chưa hết bận.”

Vương Nam đi vào thang máy cùng với hai người, “Chủ nhiệm có bị chuyện của Lâm Cảnh Dương chọc tức không?”

Ông không thể nào không thất vọng, tuy nhiên Vũ Minh chỉ nói, “Cuộc tuyển chọn vừa mới kết thúc, gần đây có nhiều báo cáo phải viết lăm.”

Vương Nam yên lặng, hiếm khi lại nói với giọng điệu từng trải: “Sư huynh, lúc mới vào khoa, mọi người đều đánh đồng anh với Lâm Cảnh Dương, đến cả em cũng suýt nữa bị lừa. Nay giờ xem ra, sao anh ta có thể so sánh với anh được chứ, sư huynh là Kiều Phong, còn anh ta nhiều lăm cũng chỉ tính là Mộ Dung Phục thôi.” (1)

(1) *Kiều Phong và Mộ Dung Phục là hai nhân vật trong tiểu thuyết Kim Long Bát Bộ của Kim Dung:*

Kiều Phong là hiện thân của một nam tử hán “đầu đội trời chân đạp đất”, với tính cách hào sảng, phong trần, trọng tình nghĩa và quang minh chính đại.

Trái ngược với Kiều Phong, Mộ Dung Phục trong mắt người đời là một công tử văn võ song toàn, danh tiếng lẫy lừng, nhưng thực chất là một kẻ ngụy quân tử, yếu đuối, đầy khuyết điểm.

Thư Tân phân biệt rõ những lời này: “Vương sư huynh, ví dụ này của anh thật là...”

“Có phải là rất hợp lý không?”

Thư Tân không nhịn được phải bật cười, vẻ lo lắng đã biến mất không còn dấu vết gì nữa.

Vũ Minh liếc nhìn Vương Nam, “Xem ra sư huynh anh đây rộng rãi với cậu quá nhỉ, ngày nào cậu cũng nói với anh là bạn đến mức không có thời gian ngủ nhưng lại có thời gian đọc tiểu thuyết kiếm hiệp phải không? Nay

giờ trong tổ rất bận, nếu không thì anh bố trí cho cậu thêm một ít nhiệm vụ nhé?”

Cửa thang máy mở ra, Vương Nam cúi đầu nhìn điện thoại di động, chạy vào ngay: “Tám giờ hai mươi phút, nhóm bản mẫu đầu tiên sắp xong rồi, sư huynh, em không tiễn nhé.”

Không chờ cửa thang máy đóng lại, Vương Nam lại nói vọng ra một câu: “Idol cõi lén.”

Trên hành lang chỉ còn lại hai người, Vũ Minh nhíu mày: “Idol?”

“Cách dùng từ của các fan, Vương sư huynh đúng là giàu nghè, đến cả cái này cũng biết.”

“Cậu ta còn biết cái gì mà ứng dụng chụp ảnh đẹp cơ, tên nhóc này có vẻ rất rảnh, chắc là đẻ tài sắp xong rồi. Nếu không thể này đi, mấy tháng sau anh đẻ em với cậu ta thay phiên nhau thu bản mẫu nhé?”

“Thôi anh tha cho Vương sư huynh đi. Em đoán có lẽ là anh ấy đang yêu đương, gần đây vất vả lắm mới dành ra được một chút thời gian, anh cũng đừng giày vò anh ấy quá.”

“Chẳng phải anh sợ buổi tối em chạy qua chạy lại bận rộn quá sao? Một thời gian nữa trời càng ngày càng lạnh, thể chất tên nhóc Vương Nam này tốt hơn em nhiều.”

Thư Tân nhớ tới chuyện vừa rồi, đáy lòng tràn đầy mật ngọt, cô tựa đầu lên vai anh, “Quãng đường có mỗi mươi phút, em yêu Ớt như vậy sao? Hơn nữa anh không ở đây, bình thường tối nào em cũng qua phòng Điều trị đau thu bản mẫu, không chậm trễ gì cả.”

Vũ Minh nghiêng đầu nhìn Thư Tân, cô đang lặng lẽ nương theo ánh đèn thang máy để đánh giá anh, ngoài miệng không nói nhưng từng động

tác đều thể hiện sự lưu luyến không rời.

Ánh mắt anh chạm phải mắt cô trong gương, đầu cúi thấp, môi khẽ hôn lên tóc cô, một mùi hương thoang thoảng như có như không khiến người ta mê đắm.

Nếu cô cứ tiếp tục nhìn anh như thế, anh sợ đêm nay mình sẽ không nỡ đi mất.

Trong không gian gần như gang tấc không hề có một tiếng động, mỗi lần nhắc tới chuyện chia tay đều sẽ sinh ra cảm giác buồn bã không tên. Thư Tần tâm linh tương thông, cô nhẹ nhàng vuốt tay anh theo bản năng, ngước mắt nhìn anh: “Không thì sáng mai anh đi được không?”

Sợ Vũ Minh sẽ cười mình nên cô lại nhanh chóng bổ sung: “Chủ yếu là em sợ anh đi đường buổi tối không an toàn thôi.”

Vũ Minh hiểu rõ, anh cười rộ lên, trong lòng như có ma quỷ ẩn giấu đang khẽ cựa quậy.

Trong lúc chờ đợi, Thư Tần cúi đầu nhìn bảng biển trong tay anh, nhất thời tỉnh táo hơn mấy phần: “Bảng xin phê chuẩn hoạt động xuống nông thôn chữa bệnh của đoàn chuyên gia à?”

“Cuối tháng sẽ cử một đoàn xuống huyện Thanh Bình.”

“Thật à?”

“Thật.”

“Đinh” một tiếng, đến tầng một, Thư Tần chỉ bận nhìn bảng biển anh đưa cho, để mặc Vũ Minh dẫn cô ra ngoài.

Đối với cô mà nói, chuyện này quả thật là tin tức tốt nhất được nghe trong mấy ngày này. Chỉ cần công tác quảng cáo làm đến nơi đến chốn thì hoạt động khám chữa bệnh từ thiện quy mô lớn này sẽ thu hút không ít người bệnh bị đau trong ung thư đến khám. Tin tức bệnh viện huyện thiết lập phòng điều trị đau và hai khoa hợp tác sẽ được truyền ra rất nhanh từ huyện Thanh Bình.

“Ngày mai vừa đến huyện Thanh Bình là anh sẽ sắp xếp chuyện này luôn à?”

“Càng tuyên truyền sớm thì hiệu quả sẽ càng tốt hơn.” Vũ Minh dẫn cô đi về phía trước, nhắc đến hạng mục, anh liền tinh táo hơn không ít, có không nỡ đi chăng nữa thì anh cũng phải đi. Phòng bệnh ở huyện Thanh Bình vừa mới nhận bệnh nhân, chủ nhiệm Lưu vẫn đang chờ anh về chỉ đạo nghiệp vụ.

Anh nhất định phải kết hợp được giá điều trị thấp và hiệu quả lâm sàng cao trong một thời gian có hạn để làm ra một bảng kết quả tốt nhất.

Thư Tân nhìn gò má Vũ Minh, trong lòng cô đã hiểu rõ.

Hiển nhiên là anh đã quyết định sẽ xuất phát trong đêm.

Cô chỉ đành ép những tình cảm quyền luyến và không nỡ kia xuống.

Về đến nhà, hai người vội vàng thu gọn hành lý.

Vũ Minh để tất cả ngũ cốc, hạch đào, rau củ bồ mẹ Thư Tân cho vào vali.

Anh cũng cắt quần áo và giày Thư Tân mua cho anh vào.

Thư Tân nhìn thấy khung ảnh bằng gỗ nằm trong một góc vali, anh đã từng gửi cho cô xem tấm ảnh chụp chung của hai mẹ con rồi, hắn là anh rất nhớ mẹ mình nên đến huyện Thanh Bình cũng mang theo khung ảnh này bên người.

Cô lấy bánh ngọt bô làm hôm chủ nhật trong balo ra, đặt vào vali cho Vũ Minh: “Em để ở ngăn kéo cả một ngày mà vẫn chưa kịp đưa cho anh, tốt nhất là anh nên ăn xong chỗ này trong ngày mai nhé, nếu không sẽ bị hỏng đấy.”

Sau đó cô lại lấy hộp trà nhài mang từ nhà đến ra: “Cái này là bố bảo em mang tới cho anh, bố nói để anh đưa cho các bác sĩ ở huyện Thanh Bình coi như là quà xách tay. Tuy nó không đắt đỏ gì nhưng cũng được coi là chút tấm lòng, có qua có lại, bác sĩ ở khoa Lâm sàng cũng sẽ ủng hộ công tác của anh hơn.”

Vũ Minh đưa tay nhận lấy, thật ra anh cũng đã mua sẵn mấy hộp trà để mang về huyện Thanh Bình rồi nhưng mà trước mặt Thư Tân, anh vẫn bình tĩnh khẽ vuốt mấy hộp trà: “Đúng vậy, sao anh lại không nghĩ đến chứ, đều nghe theo sự sắp xếp của chú.”

Thư Tân quan sát vẻ mặt của anh, “Ghét thế.”

Anh ngược mắt nhìn cô: “Hả, sao anh lại đáng ghét cơ?”

Thư Tân bước đến nâng mặt anh, nhẹ nhàng chạm vào rồi lập tức tách ra.

Đối với cô bây giờ mà nói anh như nhiên liệu vậy, một quả cầu lửa đốt lên là bùng cháy.

Ánh mắt anh bình tĩnh và suông sã, không chờ cô trốn đi, anh liền đưa tay ôm cô lại, hôn một cách kiềm chế nhưng lại rất lâu.

Nụ hôn sâu kết thúc, Thư Tân chạm vào trán anh, khẽ thở hắt ra, thỏa mãn nhưng lại rầu rĩ. Hơn tám giờ rồi, nếu xuất phát càng muộn thì đi đường sẽ càng không an toàn.

Điều gì có thể nghĩ đến cô đã nghĩ rồi, đồ có thể cho anh mang đi cô cũng nhét vào rồi. Thư Tân đứng dậy nhìn quanh nhà, thở dài một hơi, thật sự không có lý do để kéo dài thêm nữa.

Xe của Vũ Minh đỗ ở bệnh viện, Thư Tân đi đến bãi đỗ xe với anh.

Để vali vào trong cốp xe rồi sập cửa xuống, hai người đứng đối diện nhau.

Gió đêm dần nổi lên, anh ôm cô vào trong ngực, khẽ hôn trán cô, ánh mắt nhìn về phía trước rồi nói: “Có việc gì thì hãy gọi điện thoại cho anh, di động anh mở 24/24.”

Thư Tân vâng một tiếng, chôn đầu vào trong cổ anh, đoạn đường từ khoa Lâm sàng đi ra cô như được ăn một viên kẹo sô cô la ngọt nhất trên đời vậy. Người đàn ông này lúc nào cũng nói ít làm nhiều, nhưng mỗi hành động của anh đều là sự thể hiện chân thành nhất.

Cô thầm cảm thấy thỏa mãn, khẽ nhón chân hôn anh một cái, trong lúc đó lại nói thêm một câu: “Quên không nói cho anh biết, anh cũng là idol của em đó.”

Trái tim Vũ Minh khẽ rung động, trên lưng như có kiến bò vây, truyền đến cảm giác ngứa ngáy tê liệt.

Nếu đợi tiếp thì đêm nay anh đừng hòng đi nữa.

“Idol của em phải lên đường rồi.”

“Đi đi.”

Anh nở nụ cười, buông cô ra rồi đi về phía cửa xe, chỉ một đoạn đường ngắn nhưng anh không nhẫn tâm quay đầu lại.

Thư Tân đứng tại chỗ nhìn theo anh, mãi đến tận khi xe của anh biến mất tại ngã rẽ cuối phố chỗ đèn tín hiệu thì cô mới miễn cưỡng quay người, một mình đi về bệnh viện.

Đèn trong nhà vẫn sáng, mỗi một góc đều như có hơi thở của Vũ Minh quanh quẩn, Thư Tân tắm rửa sạch sẽ xong thì đi ra chọn bừa một bộ quần áo ngủ để thay.

Tiếp theo cô cầm sách và sổ ghi chép đi đến phòng sách, bật đèn lên.

Đèn bàn tỏa ra ánh sáng màu cam, trên bàn sách còn để một chồng sổ ghi chép mà cô và Vũ Minh cầm về từ kí túc xá nữ.

Thư Tân đổi chiểu một quyển trong số đó, mở quyển sổ ghi chép hoàn toàn mới ra, sau đó nhắc bút lên viết ca bệnh bản thân cô thực hiện ngày hôm nay.

Quyển sổ này của Vũ Minh đã được mấy năm rồi, trên trang bìa có viết một đoạn văn trích từ "Tuyên ngôn của Geneva" (2): "*Tôi không cho phép tôn giáo, quốc tịch, giáo phái hoặc địa vị xã hội ảnh hưởng đến chức trách của tôi cùng với quan hệ giữa tôi và bệnh nhân, đương nhiên cũng bao gồm cả cái nhìn phiến diện và lòng thù địch.*"

(2) *Tuyên ngôn của Geneva đã được thông qua bởi Đại hội đồng của Hiệp hội Y khoa Thế giới (WMA) tại Geneva vào năm 1948.*

Câu cuối là Vũ Minh tự thêm vào.

Không biết anh đã viết câu nói này trong tâm trạng như thế nào, anh sống quang minh chính đại như vậy, lấy đâu ra cái nhìn phiến diện và lòng thù địch chứ.

Ngắn người một lúc, Thư Tân mới hoàn hồn chú ý vào quyển sổ.

Cô ghi chép cẩn kẽ sự thay đổi dấu hiệu sinh tồn, sự biến đổi trong lúc phẫu thuật và quá trình thức tỉnh sau khi phẫu thuật của mấy bệnh nhân trong bài hướng dẫn gây mê hôm nay.

Thư Tân nghiêm túc làm xong bảng phân tích và ghi chép, sau đó cô viết xuống dưới cùng: *Ngày X tháng X năm 2018, Thư Tân.*

Sau khi viết xong, cô nhìn sổ ghi chép, thói quen này là từ chủ nhiệm La truyền cho Vũ Minh, rồi Vũ Minh lại truyền cho cô.

Người đàn ông này nhất định sẽ là người xuất sắc trong nghề y thời đại này, còn cô thì đang men theo dấu vết anh để lại rồi tiến về phía trước.

Thư Tân viết xong sổ ghi chép thì đột nhiên nhận ra, sinh viên nữ nói chuyện buổi tối trong thang máy kia chính là Thích Mạn. Cô không gặp cô ta một thời gian dài rồi, chắc cô ta cũng đã đăng ký tham gia giải thi đấu luận văn dành cho nghiên cứu sinh.

Cô bình thản đóng sổ ghi chép lại, tiếp tục xem tài liệu giảng dạy.

Thư Tân hùng hực khí thế ôn tập đến mười một giờ rưỡi mới gập sách lại.

Đi về phòng ngủ, Thư Tân vén chăn lên giường.

Khẽ vỗ gối, Thư Tân lưu luyến úp mặt xuống ngửi, chỉ hận vì sao hôm nay dì Lưu lại đổi ga trải giường mới, trên chăn đệm chẳng còn lại chút hơi thở nào của Vũ Minh cả.

Vì lo lắng cho Vũ Minh nên cô nhắm mắt lại một lúc cũng không ngủ được, đành dứt khoát ngồi dậy, dựa vào đầu giường xem lại sách. Đợi đến lúc cơn buồn ngủ kéo tới, lúc này cô mới chỉnh âm lượng điện thoại lên mức to nhất rồi để sang một bên gối.

Sáng sớm tỉnh lại, chuyện đầu tiên Thư Tân làm chính là gọi video cho Vũ Minh.

Anh nghe máy rất nhanh.

Hình như anh vừa mới tắm xong, trên người vẫn còn vài giọt nước, áo sơ mi trên người đã thay sang chiếc khác nhưng vẫn lộ rõ sự mệt mỏi, hơn nữa hình như anh chuẩn bị rời khỏi kí túc xá rồi.

Thư Tân kinh ngạc đến nỗi quên cả đánh răng: “Anh đến lúc nào thế? Sao anh không ngủ thêm chút nữa đi?”

“Đến lúc sáu giờ sáng, ngủ một tiếng là được rồi.”

Thư Tân đau lòng muốn chết: “Buổi chiều thì sao?”

“Buổi chiều anh phải trực để khám bệnh. Sáng nay thì phải đi kiểm tra phòng cùng với chủ nhiệm khoa Ung bướu rồi còn bàn bạc phương án trị liệu nữa, cả ngày cũng không có cơ hội ngủ, thôi để tối anh ngủ bù vậy.”

Mắt Vũ Minh rời xuống, “Em đang mặc bộ đồ ngủ nào thế?”

Thư Tân cúi đầu nhìn một chút: “Chỉ là bộ quần áo ngủ cũ của em thôi mà.”

“Sao anh chưa từng nhìn thấy nhỉ, nhìn không rõ lắm, em để ống kính xuống dưới chút đi.”

“Không cho anh xem.”

Anh trêu cô: “Vừa liếc mắt nhìn anh sẽ lên tinh thần ngay, không cần uống cà phê nữa.”

“Thật à?”

“Thật.”

Thư Tần chỉ dành chia điện thoại xuống dưới, một bộ đồ ngủ hết sức bảo thủ, che kín mít từ trên xuống dưới.

Ánh mắt Vũ Minh sâu thẳm, nói lỏng cổ áo như đang giải nhiệt, tinh thần phấn chấn nói: “Được rồi, idol của em phải ra ngoài đây.”

Thư Tần ngọt ngào tắt video đi, ngoài cửa là buổi sáng mùa thu, ánh mặt trời chiếu xuyên qua tấm rèm mỏng manh thành những vệt sáng lác đác rơi lên người cô.

Hôm nay là một ngày nắng, Thư Tần đón ánh nắng mặt trời đi về phía bệnh viện, anh có hành trình của anh, cô cũng có phương hướng mà cô phải đi.

Lúc sáng sớm gọi video cho Vũ Minh đã khiến Thư Tần bỏ lỡ một tin tức bản địa: “Một Hoa kiều thành công nào đó đi Mỹ nhiều năm đã trở về trong tuần này cùng với người nhà, nghe nói ông ta đang phải chịu đựng căn bệnh ung thư. Tin này chưa được người trong cuộc và người nhà xác nhận, có thể là tin sai sự thật.”

Chương 93

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Ba tháng sau.

Tuần thứ tư, Thư Tần được chuyển đến phòng phẫu thuật thứ năm.

Ca phẫu thuật đầu tiên là phẫu thuật chửa bệnh tim bẩm sinh, bệnh nhân là em bé hai tuổi.

Chưa đến tám giờ Thư Tần đã chuẩn bị trước các bước gây mê. Bình thường thì cô sẽ làm báo cáo ca bệnh với giáo sư Cố, đúng lúc này có bác sĩ trao đổi bước vào nói, “Giáo sư Cố, Thư Tần, bệnh nhân được đưa tới rồi.”

Thư Tần nắm chặt khẩu trang rồi đi đón bệnh nhân cùng với giáo sư Cố và bác sĩ trao đổi.

Trong phòng chờ, có một người mẹ hơn hai mươi tuổi đang ôm con ngồi trên băng ghế dài. Hai mẹ con đều mặc quần áo vô trùng, người bạn nhỏ chơi bóng trong lòng mẹ. Vốn bé đang chơi rất vui, nhưng sau khi vô tình nhìn thấy một đoàn người mặc áo xanh thì lập tức quay đầu rúc vào ngực mẹ mình.

Trong mắt người mẹ cũng hiện lên nỗi lo sợ chẳng kém gì con, cô ấy vừa an ủi em bé vừa nói: “Giai Giai đừng cảm l้า, Giai Giai không khóc, lần này chúng ta trị khỏi bệnh cho con là sau này có thể khỏe mạnh thật lâu rồi. Con nhìn cô kia kia, hôm qua con còn nói với mẹ là con thích cô ấy cơ mà.”

Trong mắt người bạn nhỏ àng ạc nước, vùi đầu vào cổ mẹ liếc trộm Thư Tân.

Thư Tân tới gần, cô cười híp mắt vỗ tay một cái: “Giai Giai, cho cô ôm cháu một cái được không nào?”

Hôm qua lúc khám bệnh cô đã tìm hiểu trước, tên mụ của đứa bé là Giai Giai, được sinh ra tại bệnh viện Chăm sóc sức khỏe cho mẹ và bé. Nhưng vừa sinh ra đã phát hiện tim bị đập nhanh, vì nhiều nguyên nhân nên lúc đó không thể đến bệnh viện để điều trị ngay được.

Bây giờ em bé đã hai tuổi rồi, thể chất kém hơn những đứa bé cùng tuổi rất nhiều, người nhà nghe nói Tế Nhân có quỹ từ thiện dành cho “Trẻ em bị bệnh tim bẩm sinh” nên đã đặc biệt dẫn bé đến Nhất Viện điều trị. Lúc nhập viện, em bé được chẩn đoán bị ASD (*1*), sau khi hoàn thành các công tác chuẩn bị trước và sau thì đang chuẩn bị làm phẫu thuật chữa tim.

(1) *Thông liên nhĩ* (tên tiếng Anh là Atrial Septal Defect) là một trong những khiếm khuyết tâm nhĩ bẩm sinh thường gặp, xảy ra khi tim có lỗ trên vách giữa hai buồng tâm nhĩ. Nếu là lỗ nhỏ có thể không ảnh hưởng đến cơ thể và chỉ được tìm thấy tình cờ khi khám bệnh vì lý do khác. Tuy nhiên, khi lỗ ở vách lớn mà không được điều trị thì về lâu dài có thể làm tổn thương tim và phổi.

Giai Giai có một đôi mắt đen láy tròn xoe, lúc àng ạc nước nhìn như hai quả nho đen óng ánh vậy.

Giáo sư Cố nghiêng đầu ngắm kẽm bé một lúc rồi cười nói: “Bác thích em bé nhất đấy, Giai Giai cho bác ôm một cái được không?”

Đôi mắt Giai Giai hơi chuyển động, đầu tiên là nhìn mõm vô trùng trên đầu giáo sư xong lại nhìn khẩu trang của ông ấy. Bé nhìn một lúc rồi bất ngờ khóc lớn: “Bác râu dài.”

Giáo sư Cố có một chòm râu quai nón trời sinh, tuy rằng ông đang đeo khẩu trang nhưng bên dưới cầm vẫn lộ ra chòm râu đen.

Mọi người bất đắc dĩ nở nụ cười, em bé thể hiện sự kháng cự như vậy, lại khóc nữa thì dịch bài tiết trong đường hô hấp sẽ chảy ra càng nhiều, giáo sư Cố không thích Clo/ Amin trước khi phẫu thuật, dành nói với Thư Tần, “Đồ chơi đâu? Lấy ra phân tán sự chú ý của đứa bé đi.”

Thư Tần cúi đầu lấy một quả cầu màu đỏ trong túi ra, cô cầm chuôi cầu quơ quơ trước mắt Giai Giai: “Cháu còn nhớ hôm qua cô nói sẽ mang đồ chơi cho cháu không, Giai Giai thích món đồ này chứ?”

Cô cười lắc lắc quả cầu.

Chiêu này lần nào dùng cũng có tác dụng, sự chú ý của đứa bé ngay lập tức bị “món đồ chơi” màu đỏ hấp dẫn. Đứa bé nhìn nhìn Thư Tần, từ từ buông cổ mẹ ra, nhận lấy quả cầu trong tay Thư Tần rồi nắm chặt.

Thư Tần thừa dịp duỗi tay ra, dưới sự giúp đỡ của người mẹ, cô thuận lợi ôm được đứa bé vào lòng.

Đôi môi xinh của Giai Giai bĩu lại, nhưng rõ ràng bé có ấn tượng tốt với Thư Tần, chỉ thút tha thút thít một chút thôi, rốt cuộc cũng coi như là không khóc lớn lên.

Tim Thư Tần mềm nhũn, cô thật sự thích trẻ con, cơ thể nhỏ của đứa bé mềm mại như vậy, lông mi còn dính chút nước mắt long lanh. Cô làm theo động tác của người mẹ, khẽ vỗ nhẹ lên lưng Giai Giai: “Giai Giai của chúng ta giỏi quá.”

Giáo sư Cố xác nhận lại với mẹ đứa bé lần thứ hai về thời gian ăn uống kiêng khem, sau đó đoàn người dỗ em bé đi vào trong. Người mẹ lấy tay

che mặt, hít một hơi thật sâu, nói vọng từ phía sau: “Xin nhờ cả vào các bác sĩ.”

Ngày nào Thư Tân cũng nghe câu này, cô khẽ ôm chặt đứa bé theo bản năng. Giáo sư Cố gật đầu với bác sĩ khoa ngoại lồng ngực. Lúc tiến vào phòng phẫu thuật, mọi người lập tức bước vào trạng thái bận rộn.

Hướng dẫn thuận lợi, em bé ngủ thiếp đi rất yên bình.

Lúc chủ nhiệm La đi vào kiểm tra, Thư Tân đang thực hiện theo dõi huyết động (2) dưới sự chỉ đạo của giáo sư Cố.

(2) Theo dõi huyết động được sử dụng cho các tình trạng nguy kịch như nhồi máu cơ tim, suy tim, v.v. Nó thay đổi chức năng để hướng dẫn ứng dụng thuốc hoạt động tim mạch.

Khóe mắt Thư Tân nhìn thấy giáo viên hướng dẫn của mình đi vào thì không tránh khỏi cảm thấy hơi lo lắng.

Nhưng căng thẳng thì căng thẳng, cô vẫn tiếp tục vùi đầu làm việc của mình, chọc động mạch cổ tay, đặt nội khí quản, kết nối với máy, điều chỉnh tham số, một loạt động tác được thực hiện như nước chảy mây trôi.

Chủ nhiệm La mỉm cười, thao tác của học trò mình ngày càng thành thạo tiêu chuẩn hơn, cô đang trưởng thành từng bước một.

Ông nhìn Thư Tân đặt nội khí quản xong thì nhận lấy ống nghe trong tay cô, đích thân nghe tiếng hô hấp và tiếng tim đập nhanh của đứa bé.

Sau đó ông trả ống nghe lại cho Thư Tân, “Sức dãn tĩnh mạch và trạng thái sinh lý của trẻ sơ sinh trong trạng thái gây mê có gì khác so với người trưởng thành?”

Thư Tân nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: "Sức chứa của trẻ sơ sinh phụ thuộc vào lượng bơm vào các cơ quan nội tạng, sức dãn của mạch máu sau khi gây mê sẽ không thay đổi mạnh mẽ như người trưởng thành và bệnh nhân cao tuổi. Lấy bệnh nhân này làm ví dụ, bác sĩ gây mê phải vừa quản lý chất lỏng vừa phải cân nhắc yếu tố lượng máu lưu thông hai bên trái phải nữa."

Chủ nhiệm La chỉ vào ghi chép gây mê: "Tại sao phải ghi chỉ số đường và axit lactic của bệnh nhân trong quá trình phẫu thuật?"

"Bởi vì hai chỉ số này có thể phản ánh biến pháp chống căng thẳng của chúng ta có được áp dụng đúng chỗ hay không."

Chủ nhiệm La: "Bác sĩ gây mê nhất định phải chú ý chỉ số phản ứng và sự thay đổi trong từng hoàn cảnh của bệnh nhân khi phẫu thuật bất kì lúc nào, ý nghĩa của việc đó là gì?"

"Trạng thái của người bệnh trong khi phẫu thuật càng lệch xa khỏi trạng thái sinh lý bình thường thì sau khi phẫu thuật càng mất nhiều thời gian để hồi phục hơn. Vì để bảo vệ cơ quan nội tạng của người bệnh, bác sĩ gây mê phải có toàn bộ hiểu biết và ý thức trước phẫu thuật. Ngoại trừ việc điều chỉnh chỉ số sinh lý đúng lúc trong khi phẫu thuật thì còn phải cố gắng hết sức để ứng phó và giảm bớt khả năng gây tổn hại đến bệnh nhân."

Ngay lúc này, bác sĩ trên bàn phẫu thuật điều chỉnh tư thế của đứa bé một chút, nhịp tim của đứa bé đột nhiên hạ xuống, độ bão hòa trong máu cũng giảm xuống 95%.

Thư Tân lập tức kiểm tra máy gây mê và ống hô hấp, sau đó cô dọn sạch chất bài tiết của đường hô hấp. Đợi đến lúc cô lại dùng ống nghe điều chỉnh một lần nữa thì độ bão hòa trong máu của bệnh nhân đã khôi phục mức bình thường.

Giáo sư Cố chỉ đạo Thư Tân điều chỉnh tốc độ chảy của thuốc hoạt tính huyết quản, nhìn cô bình tĩnh như vậy, suy nghĩ cũng mạch lạc rõ ràng, ông ấy mỉm cười liếc mắt nhìn chủ nhiệm La, nói: “Mấy tháng này Thư Tân có tiến bộ rất lớn, nền tảng khá chắc.”

Chủ nhiệm La hoàn thiện việc điều chỉnh máy gây mê và tham số hô hấp, lúc này ông mới hỏi Thư Tân: “Thầy nhớ lần đầu tiên em thực hiện tuần hoàn ngoài là ca phẫu thuật bắc cầu động mạch vành của bố Cố Phi Vũ đúng không?”

Thư Tân hơi giật mình: “Trí nhớ của thầy thật tốt.”

Cũng chính ngày hôm đó, cô được gặp những bác sĩ gây mê vận dụng kỹ thuật siêu thanh thực quản rất thành thạo, một người là chủ nhiệm La, người kia là Vũ Minh. Khi ấy cô còn là người mới, cảm thấy chuyện này thật sự rất kích động.

Bây giờ cô đã thực hiện tuần hoàn ngoài sắp được ba tháng rồi, tiếp theo cũng sẽ được tiếp xúc với kỹ thuật siêu thanh thực quản.

Chủ nhiệm La cảm thán: “Thời gian trôi qua thật nhanh, mới chớp mắt thôi mà các em đã vào khoa được gần nửa năm rồi. Ông Cố à, bác sĩ trẻ tuổi của Tế Nhân chính là được đào tạo như vậy đấy, đợi chúng trưởng thành, trở thành lực lượng nòng cốt thì chúng ta cũng già cả rồi.”

Chủ nhiệm khoa ngoại lồng ngực đang kê đơn, ông ta nghe xong lời này thì nói: “Hày, chủ nhiệm La, tôi không thích nghe lời này đâu, ông với tôi đều đang trẻ trung khỏe mạnh như vậy, nói chuyện già làm gì chứ?”

Chủ nhiệm La nói: “Không muốn thừa nhận là mình già, nhưng thời gian trôi qua quá nhanh, ông xem, qua một thời gian nữa lại là năm mới rồi.”

Giáo sư Cố hỏi, “Đoàn chuyên gia của William ở Mĩ sắp xuất phát rồi đúng không?”

“Thứ hai bọn họ sẽ tới thành phố, thứ sáu tuần này Vũ Minh về. Tuần trước tôi và chủ nhiệm Ngô của khoa Khoa học và Giáo dục đã đến huyện Thanh Bình nghiệm thu rồi, công tác mấy tháng nay của Vũ Minh tương đối khả quan.”

Ông đang nói thì cửa mở, Trần sư tỷ đến tìm chủ nhiệm La: “Chủ nhiệm, vừa nãy viện gọi điện thoại đến hỏi Vũ Minh có thể về tham gia bình chọn giải thưởng Khoa học kỹ thuật tiến bộ tối thứ sáu được không?”

“Có thể, đương nhiên là có thể rồi.” Chủ nhiệm La cảm khái: “Vì làm hạng mục này mà Vũ Minh đã bỏ ra không ít tâm huyết, ngoại trừ những phương pháp trị liệu truyền thống kia, thằng bé còn đem dịch O3 để cải thiện những cơn đau trong ung thư về huyện Thanh Bình. Hiệu quả điều trị quả thật đã tốt hơn, giá cả cũng được giảm xuống. Chủ nhiệm Ngô xem qua rồi, sau đó định sẽ mở rộng mô hình phòng điều trị đau ở huyện Thanh Bình ra. Hôm qua thầy gửi báo cáo công tác ba tháng này của Vũ Minh lên cấp trên rồi, đợi Ủy ban Y tế và Kế hoạch hóa gia đình phê chuẩn kế hoạch hợp tác Trung - Mỹ và móc nối xuống nông thôn thì đoàn người William sẽ xuất phát đến huyện Thanh Bình với kỹ thuật mới. Đến lúc đó, ở cơ sở hắn sẽ có một làn sóng tuyên truyền quy mô lớn.”

Trần sư tỷ cười nói: “Phía viện vẫn đang chờ thầy trả lời điện thoại đấy à.”

Chủ nhiệm La lấy thuốc khử trùng rửa tay rồi mở cửa đi ra ngoài.

Thư Tần đi đến trước máy tính viết ghi chép, ý cười lan từ trong lòng đến khóe mắt.

Tối hôm qua cô mới gọi video cho Vũ Minh, sau khi được điều trị đau trong ung thư, phần lớn bệnh nhân ở phòng Điều trị đau đã có thể không

chế được cơn đau và tiếp thu trị liệu khối u một cách tích cực. Dinh dưỡng và sức miễn dịch cũng được tăng cao, dấu hiệu sinh tồn và tình hình chung của người bệnh đều có sự cải thiện.

Hiện tại phòng điều trị đau ở huyện Thanh Bình đã tăng từ hai lên bốn giường, nghiệp vụ liên quan đến Ung bướu cũng tăng lên.

Tuy rằng vì điều kiện hạn chế nên hai kỹ thuật đắt đỏ là nội soi cột sống và máy bơm vĩnh viễn vẫn tạm thời không thể sử dụng ở huyện Thanh Bình. Nhưng cô tin rằng một ngày nào đó những biện pháp trị liệu này sẽ được liệt vào phạm vi bảo hiểm y tế, tiến tới mở rộng ra cơ sở ở toàn quốc.

Chỉ cần có người tình nguyện làm cánh bướm, sớm hay muộn cũng sẽ tạo nên một cơn bão.

Ngày mai Vũ Minh đã về rồi, cô là người mong ngóng bảng thành tích của anh hơn ai hết.

Dưới sự quản lý của giáo sư Cố và Thư Tân, chỉ số về mọi mặt trong phẫu thuật của Giai Giai đều cực kỳ chắc chắn, phẫu thuật cũng được tiến hành thuận lợi.

Sau khi phẫu thuật xong, Thư Tân đưa Giai Giai đến ICU dành cho trẻ sơ sinh khoa ngoại lồng ngực.

Sau khi giao ban với bên giường bệnh, Thư Tân cầm túi hô hấp quay lại phòng phẫu thuật. Lúc đi ngang qua cửa, nhớ đến người mẹ tràn đầy lo âu kia, cô cố ý dừng lại trước cửa ICU nhìn một chút.

Chủ nhiệm đang nói chuyện với người nhà, nước mắt của bố mẹ em bé giàn giụa. Nghe được tình hình của bé bây giờ không còn gì đáng lo, ngoài từ “cảm ơn” thì bọn họ kích động đến nỗi không thể nói thêm một câu nào.

Trong lòng Thư Tân hiểu rất rõ, giống như bình thường cô và giáo sư Cố sẽ bị lãng quên, nhưng chỉ cần nghĩ đến chỉ số sau phẫu thuật được ổn thỏa, đứa bé hai tuổi này chẳng mấy chốc sẽ được xuất viện, cô đã rất thỏa mãn rồi, thỏa mãn từ tận đáy lòng.

Sau khi bận rộn cả một ngày, cô trở về từ phòng thăm bệnh nhân, theo thói quen định đến phòng Điều trị đau thu bản mẫu. Nhưng lúc đến nơi mới ý thức được, trải qua năm tháng, tất cả bản mẫu đã được thu xong hết rồi.

Hạng mục kết thúc.

Thư Tân đứng một mình ở cửa sổ sát đất trước thang máy, chán nản ngây người một lúc rồi vào thang máy về khoa Lâm sàng, thay quần áo xong liền xuống tầng.

Lúc đi ra khỏi tòa nhà, cảm giác được sự mát lạnh trên mặt, cô giơ tay, tuyết bồng bềnh rơi xuống.

Đây là trận tuyết đầu tiên từ khi bắt đầu mùa đông đến nay, Thư Tân hít một hơi thật sâu, không khí sạch sẽ mát lành gột rửa toàn bộ lá phổi. Người đi đường đều rất hưng phấn, trong sân có người lớn dẫn trẻ con xuống xem tuyết. Thư Tân khẽ cười, kéo kín cổ áo, đón gió đi về nhà, mới đi được vài bước thì điện thoại vang lên, cô nhìn màn hình rồi nghe máy ngay: “Anh xong việc rồi à?”

Vũ Minh nghe cô cười vui vẻ như vậy thì cũng cười: “Sao mà em vui thế?”

“Sao anh biết em đang vui?” Thư Tân bước nhanh hơn, ngày mai anh về rồi, để đón anh về, hôm nay cô chuẩn bị dọn dẹp nhà cửa thật sạch sẽ.

Vũ Minh nhìn ra ngoài cửa sổ, bất giác đã đến đường phố phồn hoa nơi nội thành rồi, anh từ từ lái xe vào bãi đỗ xe ven đường: “Ngày mai là được gặp anh rồi mà, sao em có thể không vui được nhỉ?”

Thư Tân không nhịn được cười, tối thứ sáu Vũ Minh còn phải tham gia giải bình chọn Khoa học kỹ thuật tiến bộ, cô không muốn anh bôn ba trên đường quá mệt mỏi: “Ngày mai lúc nào anh về? Tuyết rơi rồi, anh lái xe trên đường cẩn thận một chút nhé.”

Đột nhiên cô nghe được đầu bên kia của anh truyền đến tiếng nhạc của trung tâm thương mại, cô khó hiểu hỏi: “Anh đang ở đâu đấy?”

Vũ Minh ho khẽ, nói bùa: “Anh đang nói chút chuyện với mấy người chủ nhiệm Lưu ở bên ngoài, bây giờ đang hơi bận một chút, lát nữa anh gọi lại cho em nhé.”

Trong lòng Thư Tân hơi buồn bức, về đến nhà cô đứng trước cửa khẽ xoa mặt. Gia đình dì Lưu có việc suốt một tuần rồi, mấy hôm nay cô cũng không quét dọn gì, trên đất có bám chút bụi.

Đêm nay không cần đợi ở phòng điều trị đau, Thư Tân rửa tay, tìm máy hút bụi rồi bắt đầu quét dọn.

Quét phòng khách xong thì đến phòng ngủ, lúc dọn gầm giường, cô ngồi xổm ở đầu giường.

Hai bên giường có tủ đầu giường, nếu như buổi tối cô đọc sách mệt rồi thì hay cất bút và sách vào trong tủ.

Nghĩ lại cũng thấy sẽ bừa lăm, cô bèn mở tủ ra thu dọn.

Vừa đây ra, Thư Tân liền phát hiện trong góc có một quyển album ảnh, vì nhét vào vị trí rất sâu bên trong nên nếu không cẩn thận nhìn thì sẽ rất khó tìm thấy.

Thư Tần lật trang thứ nhất ra, không có gì bất ngờ, đây chính là ảnh chụp chung của Vũ Minh và mẹ mình.

Cô hơi do dự một chút, trải qua trận cãi vã ở huyện Thanh Bình, hình như Vũ Minh không cố ý lảng tránh cô nữa, quyển album ảnh này cứ được đặt ở tủ đầu giường như vậy.

Lật sang trang sau vẫn là ảnh của hai mẹ con.

Dáng dấp khi còn bé của Vũ Minh không khác bấy giờ là bao, còn giáo sư Lư thì trẻ trung xinh đẹp. Hầu hết bức ảnh tập trung ở thời kỳ Vũ Minh còn nhỏ, sau đó có lẽ là bước vào giai đoạn nổi loạn, suốt cả thời niên thiếu, Vũ Minh chỉ chụp cùng mẹ mình đúng một tấm.

Khi đó giáo sư Lư tầm hơn bốn mươi tuổi, bà đã già đi rất nhiều, cũng già hơn một chút, nhưng toàn thân vẫn toát lên khí chất rất đặc biệt.

Trong hình bà mặc một chiếc áo khoác xám, bên dưới đi một đôi bốt đen.

Vào thời đó, sự phối hợp như thế này vừa khéo léo lại thời thượng.

Giáo sư Lư ôm vai con trai, Vũ Minh cầm quả bóng màu xanh trong tay, anh đã cao hơn mẹ mình nửa cái đầu.

Rõ ràng là anh đứng rất gần mẹ mình nhưng lại cố tình bày ra vẻ mặt mắt kiên nhẫn. Lúc đó Vũ Minh học cấp hai.

Lật tới trang cuối cùng, Thư Tần đột nhiên ngắn người. Vũ Minh trong ảnh hình như mới bốn tuổi, nhìn từ góc độ đang đứng yên của Vũ Minh và mẹ mình thì còn có một người nữa.

Nhưng tấm ảnh này bị cắt bỏ một nửa ở giữa, đường cắt rất sắc bén và gọn gàng.

Dấu vết của người chụp ảnh chung bị xóa bỏ hoàn toàn như vậy.

Thư Tân đờ người ra nhìn nửa tấm ảnh này, không biết đây là do Vũ Minh cắt hay giáo sư Lư cắt?

Dựa vào trực giác của mình, cô đoán là giáo sư Lư.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, dòng suy nghĩ của Thư Tân bị cắt ngang. Đã muộn thế này rồi, có thể là ai nỉ?

Cô cắt gọn quyển album rồi đi ra khỏi phòng ngủ, lúc đến cửa thì cô nghe thấy tiếng Cố Phi Vũ và Chu Văn nói chuyện ở bên ngoài. Cùng lúc đó, điện thoại của cô cũng vang lên.

“Sư muội Thư Tân, anh với chị Văn đến tìm em có chút việc.”

Thư Tân mở cửa, cô hơi bất ngờ khi thấy ngoài Chu Văn và Cố Phi Vũ thì chủ nhiệm Cố và giáo sư Hoàng cũng tới.

Cô vô cùng bất ngờ: “Bác Cố,dì Hoàng.”

Chủ nhiệm Cố làm phẫu thuật xong sắp được bốn tháng rồi, nhờ khoảng thời gian này được chăm sóc tỉ mỉ nên sức khỏe đã hồi phục rất tốt, ông thẳng lưng đứng ở cửa, cười nói: “Chưa báo trước đã đến, cháu gái đừng trách bọn bác đường đột nhé.”

“Cháu hoan nghênh mọi người còn không kịp ấy chứ.” Thư Tân cười tiến lên đỡ chủ nhiệm Cố, “Bác mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Xung quanh đôi mắt chủ nhiệm Cố dày đặc những nếp nhăn, khi ông cười, những nếp nhăn này giãn ra như hình quạt vậy. Điều này khiến ông nhìn qua rất hiền lành phúc hậu, nhưng Thư Tân đã nghe Cố Phi Vũ tán gẫu với Vũ Minh không ít về chủ nhiệm Cố rồi, cô cũng coi như là hiểu rõ tính khí của ông.

“Vũ Minh chưa về hả?”

Thư Tân khom lưng mở tủ giày lấy dép lê ra: “Chưa đâu bác, ngày mai anh ấy mới về được ạ.”

Thật ra cô vẫn còn hơi ngại ngùng, một là để nhiều người biết cô đợi ở nhà Vũ Minh như vậy thật khó xử, hai là cô chưa quen dùng thân phận chủ nhà để tiếp đón người lớn.

Tuy thái độ không thể tự nhiên như bác Cố và giáo sư Hoàng nhưng dần dần cô cũng không còn ngại như vậy nữa.

Giáo sư Hoàng kéo cánh tay giáo sư Cố, bà vừa cởi giày vừa nói: “Vốn là Cố Phi Vũ dẫn dì đến phòng Điều trị đau tim cháu, nhưng đến nơi mới biết hạng mục của các cháu đã kết thúc rồi.”

“Hôm qua cháu vừa mới thu xong nhóm bản mẫu cuối cùng, dì với bác Cố ngồi trước đi ạ, để cháu đi lấy nước. Cố sư huynh, chị Chu, hai người uống gì ạ?”

Cố Phi Vũ và Chu Văn đáp: “Bạn anh thế nào cũng được.”

Thư Tân cười, đi vào phòng bếp pha trà, trong lòng cô hơi khó hiểu, rõ ràng hai bác ấy biết mai Vũ Minh mới về, sao hôm nay đã đến rồi nhỉ?

Thật sự là đến tìm cô sao?

Trở lại phòng khách, biểu hiện của Cố Phi Vũ và Chu Văn yên tĩnh hơn so với ngày thường rất nhiều, chỉ ngồi yên không lên tiếng.

Bác Cố và giáo sư Hoàng nhận trà Thư Tân đưa tới, hai người nhìn nhau một chút: “Vũ Minh sắp về rồi, sáng mai cháu cũng phải đi làm, bọn bác đến đây lúc muộn thế này là muốn nói chút chuyện với cháu.”

Thư Tân băn khoăn, cô đặt khay đựng trà xuống, từ từ ngồi vào ghế sofa bên cạnh: “Bác nói đi ạ.”

Chủ nhiệm Cố cầm cốc nước, khẽ xoay xoay trong lòng bàn tay, Thư Tân rót cho ông nước ấm nhưng lại rót cho giáo sư Hoàng trà xanh.

Đứa bé này cẩn thận nghiêm túc như vậy, chắc chắn là được gia đình dạy dỗ rất tốt.

Cố Phi Vũ từng mang thức ăn giáo sư Hoàng làm đến huyện Thanh Bình một chuyến, theo như lời anh ta nói sau khi trở về, bố mẹ Thư Tân sợ Vũ Minh ở huyện Thanh Bình không ăn uống đầy đủ nên thường xuyên làm đồ ăn dễ bảo quản để gửi cho Vũ Minh. Cố Phi Vũ vừa nhắc tới chuyện này liền vô cùng hâm mộ, nói bố mẹ Thư Tân đối xử với Vũ Minh tốt như con ruột vậy.

Điều này làm cho chủ nhiệm Cố được an ủi rất nhiều, ông hơi mỉa mai mở miệng: “Bố của Vũ Minh vừa trở về từ Mĩ.”

Thư Tân kinh ngạc, câu nói này như một quả bom đối với cô vậy.

Giáo sư Hoàng nói: “Ông ta trở về được một thời gian rồi, năm ngoái đã phát hiện ra bị ung thư phổi. Sau khi làm phẫu thuật cắt bỏ lá phổi trái ở Massachusetts (3) thì một năm sau lại tái phát, hiện tại ông ta đang điều trị ở đó. Tuy nhiên hiệu quả không được tốt lắm, nghe nói đã thay đổi rất nhiều phương án chữa bệnh nhưng tình hình hiện tại không được ổn.”

(3) *Massachusetts, tên chính thức: Thịnh vượng chung Massachusetts, là tiểu bang đông dân nhất của khu vực New England thuộc vùng Đông Bắc Hoa Kỳ*

Thư Tân há miệng nhưng lại không biết phải nói cái gì.

Chủ nhiệm Cố im lặng một chút mới nói: “Năm trước, con trai của Vũ Học Quân cùng với cô vợ thứ hai đã chết trong một tai nạn xe cộ trên đường cao tốc. Công ty của ông ta cũng xảy ra vài vấn đề về cổ động, hai việc gộp lại tạo thành đả kích không nhỏ đối với bọn họ. Mà ung thư phổi giai đoạn đầu lại rất khó phát hiện, nghe nói Vũ Học Quân bỏ bê không chăm sóc sức khỏe của mình một đến hai năm, đến lúc phát hiện ra bệnh thì đã bỏ lỡ mất thời điểm điều trị tốt nhất, có thể kéo dài đến bây giờ cũng khó khăn lắm rồi.”

Giáo sư Hoàng thở dài: “Tiểu Thư à, lúc trước hai bác cũng đã từng nói với cháu rồi, bác Cố và bố Vũ Minh quen nhau từ rất sớm. Năm đó nhờ hai bác giới thiệu mà ông ta mới quen biết Lư Viện, sau đó bọn bác không tán thành cách làm của bố Vũ Minh nên mấy năm nay cũng không qua lại với ông ta. Tuy rằng lần về nước này của ông ta rất kín tiếng, nhưng dù sao ở giữa cũng có bạn bè quen biết nên sau khi ông ta về mấy ngày, tin này không tránh khỏi truyền đến tai bọn bác. Trước đó Vũ Học Quân có nhờ người trung gian truyền lời rằng muốn hẹn gặp mặt bác Cố. Nghe ý tứ của ông ta thì có vẻ muốn bác Cố giúp đỡ để làm dịu quan hệ giữa hai bố con Vũ Minh.”

Trong lòng Thư Tân có biết bao điều muốn nói, ba tháng này Vũ Minh đặt hết tâm tư vào huyện Thanh Bình, anh chưa từng về lần nào, cũng sơ cô đi đường bôn ba mệt mỏi nên không cho cô đến thăm anh. Vốn dĩ những chuyện như thế này, có lẽ vốn Vũ Minh chẳng quan tâm, từ cuộc điện thoại vừa nãy, hiển nhiên là anh không biết chút nào về chuyện này hết.

Bố Vũ Minh muốn hàn gắn quan hệ giữa hai bố con nhưng lại không trực tiếp đi tìm Vũ Minh.

Là do sức khỏe nên không thể nào hành động tự do được chăng? Hay là quan hệ giữa hai bố con quá căng thẳng nên không biết phải bắt đầu từ đâu?

“Năm đó lúc Lư Viện qua đời, người phụ nữ bên cạnh Vũ Học Quân đã mang thai, ông ta cố ý muốn đưa con trai đi cùng người phụ nữ kia. Nhưng Vũ Minh không cho bố mình cơ hội, ngày Lư Viện được chôn cất, thằng bé ôm lọ tro cốt của mẹ mình không chịu buông tay, thằng bé nói mình nên nghe lời, không nên làm mẹ buồn lòng. Lúc đó thằng bé vừa khóc vừa nói những lời này, đến tận bây giờ bọn bác vẫn còn đau lòng. Thằng bé hận bố mình như thế nào, tất cả mọi người đều nhìn thấy, qua mấy tháng giằng co, đừng nói là bọn bác, đến cả Vũ Học Quân cũng sợ. Ông ta đã phí rất nhiều thời gian để tiến hành việc chuẩn bị, còn nhờ bọn bác làm người giám hộ của Vũ Minh. Đợi ông ta dời nghiệp vụ của công ty sang mảng khác xong liền sang Mỹ cùng với người phụ nữ kia.”

Thư Tân nghe vậy liền thấy như có gì đó nghèn nghẹn ở lồng ngực.

Về mặt Cố Phi Vũ hơi phức tạp, “Sư muội Thư Tân, thật ra tháng trước nhà anh đã biết chuyện này rồi, thế nhưng bên Vũ Học Quân vẫn không có động tĩnh gì. Tuần trước bọn họ bắt đầu liên hệ với bố anh, tuy rằng bố anh từ chối yêu cầu gặp mặt của đối phương nhưng trong lòng cũng rất mâu thuẫn. Dù sao cũng là bố con ruột thịt, tuy quan hệ có căng thẳng nhưng huyết thống vẫn còn đó. Bây giờ sức khỏe chú ấy lại kém như vậy, nếu như bọn anh cứng rắn ngăn cản ở giữa, lỡ như để lại tiếc nuối gì thì sẽ không tốt. Vì chuyện này mà mấy ngày nay bố mẹ anh ngủ không ngon rồi, vừa nghĩ tới liền thấy sốt ruột nên mới tới đây muộn như vậy. Một là muốn nhờ em thăm dò suy nghĩ của Vũ Minh thử xem, việc này đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, khúc mắc của cậu ấy vẫn nặng như thế, chuyện có muốn gấp hay không này hoàn toàn phụ thuộc vào bản thân cậu ấy.”

“Hai là cũng muốn nhắc nhở em một chút, hành động của bố Vũ Minh rất mạnh mẽ, nếu như ông ta không tìm được chỗ đột phá từ phía Vũ Minh thì không chừng sẽ tới tìm em đây. Bọn anh cũng không biết Vũ Minh đã nói rõ chân tướng với em như thế nào, chỉ sợ người ở giữa đổi trắng thay đen nói cho em chuyện không đúng. Bố mẹ anh đều biết Vũ Minh rất quan

tâm em, sợ em hiểu lầm gì đó nên muốn đến đây nói cho em biết: Chuyện giữa Vũ Minh và bố cậu ấy, cậu ấy không hề sai.”

Thư Tân cảm động, không nói gì, cô do dự một lát rồi gật đầu: “Cháu hiểu sự lo lắng của bác Cố vàdì Hoàng ạ. Cháu cũng muốn nói rằng, bất kể có chuyện gì xảy ra, cháu cũng sẽ tin tưởng Vũ Minh.”

Sắc mặt giáo sư Hoàng thả lỏng: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Cố Phi Vũ nói: “Hôm qua anh đã nhận được điện thoại của người trung gian.”

Chu Văn quơ quơ điện thoại di động, bát đắc dĩ lên tiếng: “Bạn họ còn tìm đến cả chị rồi.”

Chủ nhiệm Cố đặt cốc nước xuống: “Đại khái là bạn họ biết bây giờ Vũ Học Quân không chịu được kích động tâm lý quá mạnh, sợ hai bố con vừa gặp sẽ xung đột nhưng vẫn muốn sắp xếp để hai người gặp nhau. Họ còn muốn bạn bác làm công tác tư tưởng cho Vũ Minh trước, Vũ Học Quân ra nông nỗi này cũng không thể lừa Vũ Minh mãi được. Nhưng bác và giáo sư Hoàng đều không có thói quen ép buộc. Mấy năm nay hai bác nhìn Vũ Minh trưởng thành, đã sớm coi thằng bé là con trai ruột từ lâu rồi, nhưng phải làm sao thì còn xem mong muốn của bản thân thằng bé đã.”

Thư Tân vừa lo lắng lại cảm động. Lo lắng là không biết chuyện này sẽ tạo ra ảnh hưởng như thế nào đến Vũ Minh. Cảm động là tuy rằng không phải bố mẹ ruột, nhưng sự yêu thương và tôn trọng của chủ nhiệm Cố và giáo sư Hoàng dành cho anh cũng chẳng khác gì đấng sinh thành.

Cô cúi đầu suy nghĩ một lúc rất lâu, điều còn khó hơn cả tha thứ chính là hòa giải với người khác. Đây là cuộc đời của Vũ Minh, người khác không thể nào quyết định thay anh được.

“Cháu biết phải làm gì rồi à, ở trước mặt hai bác, cháu vẫn giữ câu nói kia, dù Vũ Minh làm thế nào thì cháu cũng sẽ hiểu và tôn trọng anh ấy.”

Sau khi tiễn bác Cố và mọi người đi xong, Thư Tần về phòng tiếp tục quét dọn, tâm trạng cô như một mặt hồ bị ném cục đá vào vậy, không thể nào bình tĩnh được.

Cô mở ngăn kéo xem quyển album kia.

Lề của tấm ảnh bị cắt sắc bén như thế, chẳng khác nào một vết cắt trong lòng cả.

Sau khi vuốt nhẹ bức ảnh một cái, cô chậm rãi đóng ngăn kéo, bây giờ thì cô không xác định được là ai cắt nữa rồi.

Điện thoại di động vang lên, là Vũ Minh gọi, Thư Tần ấn nút nghe.

Vũ Minh nói: “Em đang ở nhà đúng không?”

Giọng anh lúc nói chuyện mang theo ý cười, nghe có vẻ tâm trạng rất tốt, Thư Tần nhớ tới chuyện vừa rồi thì càng đau lòng: “Anh về kí túc xá rồi à?”

“Anh dẫn người về này, em ra mở cửa đi.” Anh sợ Thư Tần đang tắm hoặc là không mặc áo khoác nên đặc biệt gọi điện thoại cho cô trước.

Thư Tần ngẩn người, cô chạy vội ra bên ngoài nhìn, Vũ Minh và một người đàn ông trung niên đang đứng trước cửa nói chuyện.

“Sao hôm nay anh đã về rồi?” Cô vừa mừng vừa sợ, “Xin chào chủ nhiệm Lưu.”

Chủ nhiệm khoa gây mê huyện Thanh Bình.

Trong tay ông ta cầm theo rất nhiều đồ, vui vẻ nói: “Bác sĩ Thư, đã lâu không gặp.”

Tôi nay khách không mời mà đến như những đợt sóng liên tiếp vậy, Thư Tân chào đón rồi nắm tay đối phương: “Mời bác vào nhà.”

Vũ Minh nhận lấy thứ gì đó trong tay chủ nhiệm Lưu: “Chủ nhiệm Lưu mang chút đồ ăn cho em này.”

Thư Tân cúi đầu đánh giá mấy túi đồ ăn to đùng: “Ôi, chủ nhiệm Lưu, bác khách khí quá.”

Vũ Minh không được tự nhiên dẫn chủ nhiệm Lưu vào trong: “Anh ngồi trước đi, tôi đi pha trà cho anh.”

Chủ nhiệm Lưu ngồi xuống, quay đầu nhìn quanh nhà một vòng, nhiệt tình nói: “Bác sĩ Thư, khoảng thời gian này khoa chúng tôi nhận được rất nhiều thức ăn cô gửi tới, tôi đã muốn tặng lại một chút đồ ăn từ lâu rồi nên hôm nay mới mang chút đồ đến đây. Có một túi là hoa quả địa phương, còn mấy túi còn lại là rau dưa thôn quê, không có thuốc trừ sâu nên cô có thể yên tâm mà ăn.”

Thư Tân ló người ra khỏi phòng bếp, miệng nói cảm ơn: “Thật không biết phải làm sao cho phải, trước tiên bác hãy gửi lời cảm ơn của cháu đến các bác sĩ khoa Lâm sàng nhé, cùng đừng gọi cháu là bác sĩ Thư, gọi cháu gái là được rồi ạ, bác cùng về với Vũ Minh ạ?”

“Cũng không phải, sáng sớm đã xuất phát rồi, nhưng tình hình giao thông trên đường không tốt lắm nên bây giờ mới đến nơi.”

Vũ Minh đi vào phòng ngủ chính thu gọn một chút.

Anh cất đồ đặc gọn gàng xong thì mới rửa tay vào phòng bếp.

Thư Tân đang định pha trà, Vũ Minh đi tới phía sau nhận lấy cốc nước trong tay cô: “Nóng đấy, để anh làm cho.”

“Đồ lừa đảo. Không phải anh bảo mai mới về à?”

“Anh về sớm một ngày không được à, đừng nói là em không vui nhé?”

Thư Tân nhảy lên ôm anh một cái, ngửa đầu cười: “Vừa mừng vừa sợ.”

Vũ Minh vui như mở cờ trong bụng, thử cân nhắc một chút, “Em tăng cân không ít đấy nhỉ?”

“Anh nói vớ vẩn, rõ ràng là em còn giảm cân ấy.”

Ngày nào hai người cũng gọi video, Vũ Minh vẫn gầy như vậy, lông mày dáng núi đẹp như thế, tròng mắt như có ánh sáng.

Vũ Minh gẩy tóc mai trước trán cô rồi lại xoa mặt cô, anh cẩn thận ngắm Thư Tân, đã không gặp nhau gần ba tháng rồi, anh cứ thấy cô thay đổi ở đâu đó.

Lông mày cong cong, nụ cười dịu dàng, làn da vừa trắng lại vừa mịn màng, ngày càng đẹp hơn trước đây.

Ngắm mãi không đủ.

Thư Tân vuốt nhẹ mặt anh, “Sao anh gầy đi nhiều thế?”

“Đau lòng cho anh hả?”

“Đau lòng chứ, để em nhờ bố hôm chủ nhật làm vài món ăn cho anh ăn bù bồi bổ.”

“Thôi đừng để bố em bận rộn một mình trong phòng bếp quá, để anh nấu ăn đi.”

“Cũng được, để bố mẹ mở mang tầm mắt với tài nghệ của anh, tốt nhất là khiến bọn họ giật mình luôn.”

“Chỉ bằng tay nghề này của anh mà có thể đạt đến cấp độ đó sao?”

“Em thấy cũng gần được rồi.”

Vũ Minh trịnh trọng hỏi cô: “Thu Tân, trong mắt em có phải cả người anh đều là ưu điểm đúng không?”

“Còn lâu nhé, anh đây khuyết điểm ra.”

“Anh nhiều khuyết điểm như thế, vậy sao em lại đồng ý làm bạn gái anh?”

“Không biết.”

“Anh cho em biết nguyên nhân nhé, bởi vì anh là idol của em.”

Từ khi cô nói về việc này, hầu như ngày nào Vũ Minh cũng nói quá lên trước mặt cô một lần, “Em sắp không làm fan nữa rồi.”

“Đã được idol của em đồng ý chưa?”

“Em..”

Vũ Minh cúi đầu nuốt lại lời cô định nói.

Xa nhau quá lâu, tùy tiện một ánh mắt một động tác cũng đủ để cho bọn họ lưu luyến không tách rời được.

Không biết đã hôn bao lâu, Thư Tân bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

Vũ Minh cũng nghĩ đến chuyện này, anh mở mắt ra đối mặt với cô, mẹ nó, chủ nhiệm Lưu còn đang ở phòng khách, nước sôi cũng nguội thành nước ấm mất rồi.

“Để em xuống đi.”

Vũ Minh thử thả Thư Tân xuống nhưng một lúc rồi vẫn không được, ánh mắt anh lướt xuống dưới, ngược mắt hỏi: “Em xem chân em đang làm gì đây?”

Thư Tân cúi thấp đầu, vừa nãy lúc cô nhào vào ngực anh có vô thức ôm lấy chân anh. Lúc hôn lại tập trung quá nên bây giờ y như dây leo dính trên người anh vậy.

Bầu không khí kiều diễm khiến nhiệt độ phòng bếp tăng cao, Thư Tân vội vàng nhảy xuống, nói lảng sang chuyện khác: “Sao chủ nhiệm Lưu lại đến vậy ạ?”

“Chủ nhiệm Lưu nghe nói anh muốn dùng hạng mục này để tham gia giải thưởng Khoa học kỹ thuật tiến bộ nên chủ động đi về cùng anh để báo cáo công tác ở nơi làm thí điểm.”

Thư Tân đứng bên cạnh nhìn anh pha trà: “Chủ nhiệm Lưu tự mình yêu cầu ạ?”

“Ừ.”

Thư Tân gật đầu, gần đây có không ít người nghi ngờ việc Vũ Minh tham gia giải thưởng này. Một là mọi người đều biết điều kiện ở bệnh viện nhân dân huyện Thanh Bình như thế nào, khó có thể tưởng tượng được trong ba tháng ngắn ngủi mà Vũ Minh có thể làm nên trò trống gì, hai là phái Chương đương nhiên cũng đã thêm dầu vào lửa nữa.

Đêm đó, chủ nhiệm Lưu ngủ lại ở khách sạn bên cạnh bệnh viện.

Vũ Minh và Thư Tân đưa chủ nhiệm Lưu đến khách sạn. Lúc về đến nhà, Vũ Minh ôm Thư Tân, giang tay giang chân hình chữ đại (大) ngã xuống giường, “Thật là thoải mái.”

Thư Tân kéo anh lên: “Tắm xong rồi về giường nằm được không anh?”

Vũ Minh cử động nửa người trên: “Hôm nay anh lái xe về từ sáng sớm đó, tối qua anh ngủ rất ngon, em chờ anh, đừng có ngủ thiếp đi đấy nhé.”

Nói rồi anh khoác khăn tắm lên vai, đứng dậy cất bước vào phòng tắm.

Thư Tân kéo tủ quần áo ra tìm váy ngủ.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ xong, Vũ Minh đột nhiên nói vọng ra: “Nếu không hôm nay em mặc bộ trắng kia đi.”

“Bộ trắng nào cơ ạ?”

“Bộ anh mua cho em hôm đi dạo phố ấy.” Vũ Minh kéo cửa ra, anh đang gội đầu, trên tóc còn đầy bọt xà phòng. Quần bên dưới còn chưa cởi, đường nhân ngư quyến rũ lấp ló phía dưới cơ bụng hoàn mỹ nơi thắt lưng.

Thư Tân tiếp tục giả ngu: “Bộ nào cơ ạ?”

“Em không tìm thấy hả? Lại đây anh tìm cho em.” Vũ Minh như định đi ra.

Thư Tân đứng dậy đóng cửa tủ quần áo.

“Em tìm xong nhanh thế à?” Vũ Minh sững sờ, niềm vui lan rộng ra từ mắt, chẳng còn quan tâm đến cửa gì nữa, mang theo bọt nước đi đến bên cạnh cô, “Vào tắm với anh.”

Một lần tắm này chính là một tiếng đồng hồ.

Lúc đi ra, cả người Thư Tân được bao phủ bởi hơi nước màu hồng nhạt.

Vũ Minh bế cô vào trong chăn, lại rót cốc nước cho cô. Thư Tân chẳng buồn nhắc mí mắt, uống mấy ngụm nước trên tay anh.

Uống xong nước rồi lại nằm xuống một lần nữa, Thư Tân cảm thấy sức lực của bản thân được phục hồi không ít, cô chống tay lên nhìn anh.

Từng lỗ chân lông trên người Vũ Minh đều cực kỳ thoái mái, dư vị vẫn còn kéo dài.

Anh nhẹ tay xoa lưng cô, nhắm hai mắt không nói gì.

Cô tựa đầu vào ngực anh, bầu không khí yên tĩnh này vừa yên ồn lại rảnh rỗi. Đặt bản thân mình trong đó liền cảm thấy thời gian cũng như chậm lại. Cô nghĩ đến chuyện mai anh không cần về huyện Thanh Bình nữa, thời gian sau này còn nhiều như vậy thì liền thỏa mãn thở phào.

“Giày của anh hỏng rồi, mấy hôm nữa em mua cho anh mấy đôi nhé.”

Thư Tân giật mình, giày của Vũ Minh cũng không phải loại rẻ tiền, cô ngửa đầu nhìn anh: “Đôi nào hỏng ạ?”

“Giày da bị hỏng mất hai đôi, ngày nào cũng chạy lên chạy xuống, phí giày quá đì mất.”

Thư Tân ngẩn người, ngày nào bọn họ cũng gọi video, Vũ Minh không nhắc đến những khó khăn mình gặp phải trước mặt cô, nhưng Thư Tân không thể quên được tình hình ở đó khi lần đầu tiên cô đến huyện Thanh Bình.

Thú khiến cô ấn tượng sâu sắc nhất không phải là điều kiện của bệnh viện huyện Thanh Bình mà là thái độ tiêu cực của chủ nhiệm Lưu. Bây giờ chủ nhiệm Lưu lại chịu đến đây trước ngày thi khiến cô rất bất ngờ. Thay đổi thái độ bên ngoài của một người không khó, cái khó là phải thay đổi cái nhìn của một người về chuyện nào đó.

Cô không thể nào tưởng tượng được rốt cuộc Vũ Minh đã phải tốn bao nhiêu công sức và tâm tư.

“Vũ Minh, em muốn khóc.” Cô bình tĩnh nhìn anh.

Vũ Minh không để ý lắm, còn không mở mắt ra: “Khóc cái gì?”

Anh vừa mới nói xong lời này thì mí mắt đột nhiên lành lạnh, một giọt nước mắt chảy xuống.

Vũ Minh mở mắt ra, lần này anh giật mình hơn không ít, vội vàng nhổm dậy nhìn cô: “Em khóc thật đấy à?”

Vũ Minh lau nước mắt cho cô, nhưng nước mắt của Thư Tân như vòi nước vậy, không thể dừng được.

“Có chuyện gì thế?” Anh ngẩn người, có hơi luống cuống, “Sao đột nhiên em lại khóc thế?”

Không phải là trước đây Thư Tần chưa từng khóc trước mặt anh, lần nào cũng có nguyên nhân.

Nhưng lần này cô khóc mà không hề có điềm dự báo trước, kinh nghiệm dỗ con gái cả đời anh đều dùng cho cô. Anh vừa lau nước mắt giúp cô vừa nghĩ lại xem vừa nãy mình có làm sai chuyện gì không.

Anh nâng khuôn mặt đầy nước mắt của cô lên: “Có phải anh làm sai chuyện gì không?”

Cô càng khóc dữ dội hơn.

Anh cúi đầu hôn đi những giọt nước mắt này: “Anh phải làm gì mới giúp em thấy khá hơn đây?”

Chẳng có tác dụng gì cả, Vũ Minh xuống giường lấy khăn lau cho cô.

Nhưng động tác của anh lại quá mạnh, Thư Tần đẩy anh ra: “Đáng ghét! Anh để em yên tĩnh khóc một mình chút đi.”

Vũ Minh chỉ đành thu tay về, yên lặng ngồi ở đầu giường nhìn cô.

Thư Tần lại kéo anh về: “Không cho anh đi.”

Anh vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ: “Anh ở đây, anh không đi đâu cả.”

Những lời người nhà họ Cố nói nặng trĩu trong lòng cô, cô đau lòng về chuyện Vũ Minh gấp phải, càng khóc như mưa.

Vũ Minh kiên nhẫn vỗ về an ủi cô, cổ và cổ áo cũng bị nước mắt cô làm ướt một mảng lớn. Nếu như khóc có thể khiến cô cảm thấy tốt hơn thì hãy để cô khóc cho thỏa đi.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng khóc của Thư Tân nhỏ dần, anh lau nước mũi cho cô, giọng nói rất nhỏ: “Dù gì cũng phải có nguyên nhân chứ hả?”

Thư Tân dùng sức ôm anh, quệt mạnh mũi: “Em không chịu được khi người thân của em chịu khổ.”

Vũ Minh ngó người, cô khóc vì chuyện này sao? Một dòng nước nóng dọc theo lồng ngực xông thẳng lên mũi anh, không thể nói được bây giờ anh đang cảm thấy ấm áp hay cảm động.

Anh vuốt tóc cô: “Anh phải nói gì cho phải bây giờ, anh cũng đâu gọi là chịu khổ, mà là tích lũy kinh nghiệm.”

“Anh già đi.”

“Mấy ngày nữa sẽ béo lại ngay thôi.”

“Giày cũng hỏng rồi.”

“Mua lại là được mà.”

Thư Tân nhìn anh qua dòng lệ, nước mắt lại vô thức chảy dọc xuống một bên cằm: “Nếu như công tác ở cơ sở lần này nhận được sự tán thành, nếu như William mang kỹ thuật mới đến cơ sở, nếu như các cơ sở đều được thiết lập phòng điều trị đau. Vũ Minh, anh có thể tha thứ cho bản thân được không?”

Chương 94

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Trọng lượng của lời nói này rất nặng, mạnh mẽ đánh trúng tim đen của Vũ Minh, anh há miệng nhưng giọng nói lại bị nghẹn trong cổ họng.

Cô đã nhìn thấu anh rồi.

Trước mặt cô, anh không thể che giấu được nữa.

Khoảng thời gian mà mẹ qua đời, ngoại trừ nhớ bà, anh còn căm hận cả bố mình. Hai loại tâm trạng đan xen vào nhau lấp đầy sinh hoạt mỗi ngày của anh.

Dù người nhà họ Cố có an ủi và ở bên anh thì không thể nào làm tan biến loại giày vò như địa ngục này. Mỗi lần nhớ đến đáng vẻ mẹ mình trước khi lâm chung, trái tim anh đau như bị xé rách vậy.

Vì để thực hiện lời hứa với mẹ cũng như để phân tán sự chú ý, anh bắt đầu lập mục tiêu cho mình. Mỗi lần hoàn thành một mục tiêu thì anh sẽ đề ra mục tiêu tiếp theo ngay lập tức.

Cuộc sống của anh trở nên cực kỳ phong phú, nỗi đau được giảm bớt nhờ cách làm này.

Vũ Minh bắt đầu chìm vào trạng thái không biết mệt mỏi qua ngày, không rảnh chú ý bất cứ thứ gì bên cạnh. Anh như một người đi đường chạy trốn, chưa từng nghĩ đâu sẽ là đích đến.

Nhưng bây giờ không còn như vậy nữa rồi, Thư Tân bước vào cuộc sống của anh, trong vận mệnh hai người bắt đầu xuất hiện những mối ràng buộc ngày càng sâu nặng. Cô không hỏi thì thôi, nhưng vừa hỏi liền đâm trúng điểm yếu của anh.

Vũ Minh lặp lại hai chữ “tha thứ”, vị cay đắng cứ lớn vỗn trong lòng ngực. Thư Tân không động đậy nhìn anh, hiển nhiên là đang chờ mong gì đó. Nhưng bây giờ không giống lần ở huyện Thanh Bình, lúc này cô càng muốn làm thật nhiều cho anh.

Vũ Minh nghe được ngoài cửa sổ có tiếng động nhẹ rung, giống như tiếng khi bông tuyết đập vào cửa kính. Sáng sớm đã bắt đầu có tuyết, càng về tối tuyết rơi càng nhiều.

Đi đường suốt một ngày, anh đội tuyết trở về trong đêm đông, nhưng khác với năm trước, đêm nay ở nhà có người chờ anh. Tình yêu và sự thương tiếc trong mắt Thư Tân đủ để hòa tan từng bông hoa tuyết trên vai anh. Một tháng nay anh đã biết được muôn kiểu khuôn mặt trong tình yêu, nhưng ánh mắt Thư Tân nhìn anh giờ phút này là đáng vẻ đẹp nhất trong tình yêu mà anh từng thấy.

Vũ Minh nhắm mắt, không còn một mực chống cự nữa, anh thu tay lại rồi ôm Thư Tân vào lòng.

Nước mắt đọng lại trên mi mắt Thư Tân, nhớ đến những lời nói của người nhà họ Cố, cô lại cảm thấy chua xót.

“Bệnh củadì Lư không phải do anh gây nên, đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi. Đồng ý với em, đừng tiếp tục làm khó bản thân nữa được không?” Cô hôn lên cằm anh, lông mi khẽ rung rung, giọt nước mắt rơi xuống vai Vũ Minh.

Yết hầu của Vũ Minh chuyển động, bên ngoài có tiếng tuyết rơi, da thịt của cô và anh dán vào nhau, nhiệt độ cao như muốn tan ra.

Nhắm mắt cảm nhận trong chốc lát, chẳng biết từ lúc nào, tảng băng cứng sừng sững nhiều năm ở một góc ẩn sâu trong trái tim anh bắt đầu có dấu hiệu tan ra.

Thư Tân chờ đợi câu trả lời chắc chắn của anh, cực kỳ kiên nhẫn. Cô biết rằng chuyện này chẳng hề dễ dàng, nhưng bất kể thế nào cô cũng vẫn phải đi một bước này.

Không biết qua bao lâu, anh khẽ tì lên trán cô, cuối cùng cũng lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Được, anh sẽ thử xem.”

Anh giả vờ nhẹ nhõm nhưng giọng nói lại nghèn nghẹn, có người đau lòng thay anh, hơn nữa còn đau lòng hơn chính bản thân anh.

Sóng mũi Thư Tân cay sè, mấy thứ đó nén biến mất từ sớm mới phải. Gánh nặng đè trên vai anh lâu như vậy, bây giờ buông bỏ cũng chẳng dễ dàng gì, nhưng cuối cùng cũng coi như anh bằng lòng thử buông bỏ rồi.

Hai người yên lặng ôm nhau, qua một hồi lâu mới hồi phục tâm trạng. Vũ Minh cảm nhận được lông mi ẩm ướt của cô khẽ xét qua gò má mình, mang theo hơi lạnh và nỗi xúc động nhỏ bé. Tim Vũ Minh như muốn tan chảy, đợi Thư Tân chôn mặt vào cổ anh không nhúc nhích nữa anh mới hỏi: “Em còn muốn khóc nữa à?”

Thư Tân nín khóc, cô phì cười, có muốn khóc đi nữa thì cũng bị câu nói này của anh làm cho nín luôn.

“Anh không biết dỗ tí nào cả.”

Thế nghĩa là không muốn khóc nữa hả? Vũ Minh cười: “Anh đi lấy khăn lau nước mũi cho em.”

Thư Tân sờ mặt mình, nước mắt tèm lem: “Có lẽ lau không có tác dụng gì đâu, em phải đi rửa mặt mới được.”

Vũ Minh đánh giá cô, khóc đến nỗi mí mắt sưng hết cả lên rồi: “Em đi bôi kem dưỡng mắt của em đi.”

Thư Tân bật cười: “Anh cũng biết kem dưỡng mắt à?”

“Đương nhiên là anh biết rồi.” Thư Tân để một đống chai chai lọ lọ trên bồn rửa tay, vừa nãy anh còn suýt nữa ném xuống đất, xuất phát từ lòng hiếu kỳ nên anh đã nghiên cứu qua về mấy chai lọ nhỏ này.

Anh nói xong thì buông vai Thư Tân ra rồi đứng dậy khỏi giường.

“Anh đi đâu đấy?”

Vạt áo bị kéo lại, Vũ Minh chỉ dành ngòi xuống, tối nay Thư Tân có chỗ nào đó không đúng, anh nhìn cô một lúc rồi chỉ áo ngủ của mình: “Em xem em khóc đến nỗi quần áo của anh thành cái dạng gì rồi hả? Khóc xong một bên không đủ còn muốn khóc ướt bên khác nữa, anh phải đi thay đồ ngủ.”

Thư Tân cúi đầu nhìn, quả nhiên là trước ngực và vai áo của anh bị ướt một mảng lớn, cô vội vàng choàng áo lên, ngòi xuống đi dép lê: “Ngày hôm qua lúc dọn tủ quần áo em có để mấy bộ xuống dưới đáy tủ, có lẽ anh không tìm được đâu, để em đi lấy cho anh.”

Vũ Minh ngồi bên giường nhìn bóng lưng Thư Tân, không nói gì.

Đợi Thư Tân rửa mặt đi ra, anh cởi khuy áo, nhận lấy quần áo cô đưa rồi kéo cô lên giường.

Thư Tân dựa vào ngực anh, trong lòng đấu tranh rất dữ dội. Có thể mấy ngày nay bố của Vũ Minh sẽ cho người đến tìm anh. Cô không biết phải làm thế nào mới có thể giảm bớt sự ảnh hưởng của tin tức này đối với anh xuống mức thấp nhất, cô rất lo là vết thương vẫn và lầm mới bình phục của anh lại bị rạch ra lần nữa.

Cô muốn để cho Vũ Minh có một bước chuẩn bị tâm lý nhưng khổ nỗi không tìm được thời điểm hợp lí.

Vũ Minh càng chắc chắn là tâm trạng Thư Tân không đúng lầm, đang định cúi đầu nhìn cô thì Thư Tân đột nhiên leo ra khỏi lòng ngực anh, nằm nhoài ra giường kéo ngã ra.

Sau đó cô lấy một quyển album, đặt xuống trước mặt Vũ Minh: “Hôm nay lúc em quét dọn có nhìn thấy quyển album này.”

Mắt Vũ Minh lóe lên một cái, trong nhà có mấy quyển album, quyển này được để ở trong tủ đầu giường, vốn dĩ anh cũng không có ý định tránh Thư Tân.

Cô mở trang đầu tiên ra ngay trước mặt anh, anh nhìn người phụ nữ trong hình.

Thư Tân nghiêng người sang phía khuỷu tay anh, chỉ vào bức ảnh: “Đây là đang ở trong công viên giải trí cho trẻ em à? Lúc đó anh mấy tuổi thế?”

“Sáu tuổi.”

Thư Tân xem lại ngày trên bức ảnh: “Được chụp vào tháng 5 à? Nhà em cũng có bức ảnh như vậy, lúc đó bố mẹ em dẫn em đến công viên giải trí chơi, khi ấy em mới hai tuổi thôi.”

Cô đột nhiên nghĩ đến một khả năng: “Anh nói xem, có thể lúc đó chúng ta đã từng gặp nhau không nhỉ?”

Vũ Minh suy nghĩ một chút, quả thật có khả năng này. Tuy nhiên lúc sáu tuổi anh còn rất hứng thú với các loại súng nước đồ chơi. Cho dù có bé gái hai tuổi đi về phía anh thì anh cũng sẽ cảm thấy chán chết mà chạy đi thôi.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng anh vẫn làm như lòng hiếu kỳ được gợi lên: “Đúng là có khả năng đó, nếu không em về nhà xác nhận lại ngày chụp ảnh xem?”

Thư Tân cười híp mắt gật đầu: “Đúng lúc ngày mai em có thể về nhà lấy album.”

Cô lật sang trang tiếp theo: “Ồ, hình như tấm này không được chụp ở trong nước đúng không a?”

“Anh tham gia trại hè, đúng lúc mẹ anh có cuộc họp ở đó nên tiện đưa anh đi luôn.”

“Dì Lư lúc đó thật xinh đẹp.”

Thư Tân lật tiếp trang sau, nhưng mới lật được một nửa thì Vũ Minh đột nhiên nói: “Ngày mai còn phải đi làm nữa, ngủ sớm chút đi.”

Thư Tân cực kỳ hứng thú nghiên cứu một tấm hình nào đó: “Anh đang chơi bóng rổ ở đâu đấy ạ?”

“Cung thiếu niên.”

Không biết đã lật đến trang cuối từ bao giờ, chính là bức ảnh chụp chung bị thiếu mất một người, vết cắt sắc bén như vậy, nhìn qua mà thấy giật mình.

Hai người đồng thời rơi vào im lặng, Thư Tân sắp xếp lại câu chữ trong đầu, ngửa cổ nhìn anh rồi nhẹ giọng hỏi: “Đây là ai thế anh?”

Trong mắt Vũ Minh hiện lên vẻ mờ mịt: “Không nhớ rõ nữa.”

Thư Tân thử hỏi: “Có phải là bố anh không?”

Lời này vừa nói ra, vai Vũ Minh lập tức cứng lại, Thư Tân cũng trở nên căng thẳng, cô ôm lấy vai anh theo bản năng.

Giọng nói của Vũ Minh vừa lạnh vừa cứng ngắt: “Anh làm gì có bố, bố anh đã chết lâu rồi.”

Anh ném quyển album lên đầu giường: “Anh buồn ngủ, em có ngủ không đây?”

“Ngủ chứ.”

Vũ Minh xoay người xuống giường: “Anh đi rót cốc nước.”

Cô chua xót nhìn theo bóng lưng Vũ Minh, anh vừa nghe đến hai chữ này đã nảy sinh sự thù hận mãnh liệt như thế. Đợi đến lúc thật sự gặp bố mình thì không biết còn phản ứng đến mức nào nữa?

Đây là một bê tắc.

Vũ Học Quân hiểu rất rõ điểm này, cho nên ông ta không trực tiếp đến tìm Vũ Minh.

Cô lập tức thay đổi ý định, mặc kệ có bao nhiêu người chuẩn bị tâm lý cho Vũ Minh trước, với vết rách trong quan hệ của bố con anh, chỉ cần gặp mặt thì chắc chắn sẽ không tránh được xung đột. Vũ Minh mệt mỏi một khoảng thời gian rồi, tối nay mới về đến nhà, cô không muốn anh bị quấy

nhiều thêm nữa. Huống hồ ngày mai anh còn phải tham gia giải thưởng Khoa học kỹ thuật tiến bộ. Điều kiện ở huyện Thanh Bình gian khổ như vậy, hạng mục của anh so với Lâm Cảnh Dương được chuẩn bị kỹ lưỡng vốn dĩ đã không nắm chắc được mười phần thắng. Nếu tạm thời bọn họ vẫn chưa tới thì không bằng để anh yên tĩnh mấy ngày trước đi.

Trong lòng Thư Tân có tâm sự, trên người Vũ Minh thì lại quá nóng, hại cô mấy lần tỉnh dậy giữa đêm.

Vũ Minh cũng không ngủ sâu lắm, mỗi lần Thư Tân đá chấn ra rồi lăn qua bên giường là anh lại phải bế cô về. Qua mấy lần, anh bật đèn giường lên, mơ màng hỏi, “Em nóng à?”

“Nóng.” Mặt cô nóng đến nỗi đỏ hết cả lên.

Vũ Minh tìm một lúc vẫn không thấy điều khiển từ xa nên đành xuống giường bật điều hòa. Nhiệt độ hạ xuống, lúc này hai người mới chìm vào giấc ngủ sâu.

Ngủ một mạch đến bình minh mới cảm thấy lạnh, Thư Tân lại rúc vào lòng ngực Vũ Minh, anh không tỉnh lại nhưng vẫn đưa tay ôm chặt cô theo bản năng.

Thư Tân lo lắng suốt hai ngày nhưng tất cả đều gió êm sóng lặng. Vũ Minh trở về khoa Lâm sàng nhận công việc, trong khoa còn đặc biệt tổ chức tiệc hoan nghênh anh.

Thứ bảy, giải thưởng Khoa học tiến bộ kỹ thuật được tổ chức ở hội trường lớn theo thường lệ.

Hai người đến sân trường, Thư Tân xuống xe, Vũ Minh tự đi đỗ xe.

Vì là chủ nhật nên lượng công chức và giáo sư đến đây xem nhiều chưa từng có. Thư Tân nhìn từ xa đã thấy có rất nhiều thầy giáo và bạn học đứng

trước cửa.

Nửa năm qua, Thư Tân đã tới hội trường lớn tổng cộng ba lần.

Lần đầu tiên là Vũ Minh tham gia thi đấu Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị.

Lần thứ hai là chủ nhiệm La tham gia tuyển chọn cán bộ bậc trung.

Lần thứ ba là Vũ Minh đi tham dự giải thưởng Khoa học kỹ thuật tiến bộ với hạng mục Những cơn đau trong ung thư.

Đối với cô mà nói, mỗi lần đều có một ý nghĩa khác nhau.

Vũ Minh vội vàng chuẩn bị cho cuộc thi, vừa đến đã đi tìm nhân viên công tác của nhà trường. Thư Tân đi đến trước cửa hội trường tìm sư huynh sư tỷ khoa Lâm sàng trong đám người, mọi người nói chuyện một lúc thì cùng đi vào tìm chỗ ngồi.

Thư Tân ngồi phía ngoài, bên trái là đám người Ngô Mặc, đằng sau vang lên giọng của Thịnh Nhất Nam. Cô ta đã chủ động đi tìm Thư Tân nhiều lần nhưng thấy Thư Tân không có phản ứng thì cũng yên tĩnh hơn nhiều. Nhưng dù sao bình thường ở khoa Lâm sàng thỉnh thoảng cũng sẽ gặp, hai người từ lạnh mặt không qua lại trở thành tương kính như tân (1), có gặp thì cũng sẽ gật đầu chào.

(1) *Tương kính như tân: Tôn trọng nhau như khách.*

Nhân lúc lẽ trao giải còn chưa bắt đầu, Thư Tân đứng dậy đi rửa tay, lúc đi ra cô đã nghe thấy tiếng vỗ tay như sấm trong hội trường, người dẫn chương trình lên sân khấu rồi.

Thư Tân bước nhanh ra ngoài, hành lang có vẻ yên tĩnh hơn rất nhiều so với hội trường lớn náo nhiệt. Đi được một nửa cô mới phát hiện ở phía cuối

đường có mấy người còn chưa vào hội trường, hình như đang đặc biệt đợi ai đó. Lúc nhìn thấy Thư Tân, bọn họ thay đổi phương hướng, đi dọc theo hành lang về phía cô.

Phía trước có một người ngồi xe lăn, Thư Tân nhìn thoáng từ xa, chỉ cảm thấy ánh mắt của người đàn ông này khá sắc bén nhưng sắc mặt lại vàng như nghệ, có vẻ bị bệnh rất nặng.

Người đẩy xe lăn là một người phụ nữ trung niên, bà ta mặc chiếc áo khoác dài màu ngó sen.

Người phụ nữ này đi ngược sáng, khuyên tai loáng thoáng lúc sáng lúc tối.

Thư Tân đi tới, trong đầu đột nhiên xuất hiện một suy đoán không thể tin được, người đó đi thẳng tới trước mặt cô rồi dừng lại, “Cô Thư, xin chào.”

Một người đàn ông trung niên với mái tóc chải chuốt lên tiếng.

Thư Tân kinh ngạc nhìn đối phương, người này đứng phía sau xe lăn, dáng người hơi mập, mặc một bộ comple dày.

Người phụ nữ có mái tóc dài màu đen, dáng người yếu đuối. Nếu chỉ nhìn từ phía sau thì sẽ tưởng bà ta mới 20 - 30 tuổi, nhưng nhìn chính diện mới thấy được tuy rằng đã cẩn thận chăm sóc nhưng trên khéo mắt và khéo miệng đã sớm có dấu vết của năm tháng, nhìn ít nhất cũng phải 45 - 46 tuổi.

Người đàn ông ngồi xe lăn khoảng từ 50 - 60 tuổi, thân hình cao lớn, mặt mũi cũng khá anh tuấn. Bị bệnh nặng khiến cho khuôn mặt người này cực kỳ tiêu tụy nhưng đường nét lại có một sự quen thuộc ngờ.

Thư Tân lần lượt đánh giá mấy người này, tuy rằng ngoài mặt cô vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng đã cuồn cuộn sóng trào từ lâu.

Chợt nghe người đàn ông trung niên vừa nãy nói: “Vì một số lý do đặc biệt nên chúng tôi chưa chào hỏi trước đã đến gặp cô Thư, mong cô Thư đừng trách.”

Ông ta vừa nói vừa lấy một tấm danh thiếp ra đưa cho Thư Tân: “Tôi họ Trần, hai người này là ông Vũ và bà Vũ.”

Đầu Thư Tân ơng ơng, cô vô thức nhìn chăm chăm vào tấm danh thiếp kia vài giây, hơi do dự một lúc rồi nhận lấy danh thiếp trong tay đối phương.

Con chữ nhảy múa trước mắt cô, chức vụ trên đó là luật sư của một công ty luật đa quốc gia nào đó.

Thư Tân không biết sắc mặt mình đã trở nên trắng bệch, chỉ biết là trong lòng bắt đầu xuất hiện cảm giác hơi khó chịu. Cuối cùng cũng tìm đến rồi, lại còn đến mà không báo trước như thế này, ngay cả cô còn bất ngờ, khó có thể tưởng tượng được Vũ Minh sẽ phản ứng thế nào.

Người đàn ông trên xe lăn dựa vào thành ghế lặng nhìn Thư Tân vài giây rồi lên tiếng: “Chú là bố của Vũ Minh, Vũ Học Quân.”

Ông ta hơi mệt mỏi, vì lí do sức khỏe nên không thể nào chủ động bắt tay với Thư Tân như phuơng thức xã giao bình thường, chỉ có thể thoảng cúi thấp người. Đã bị bệnh thành như vậy rồi nhưng vẫn có thể nhìn ra phong độ khôn ngoan tài cán trước kia.

Lúc ông ta tự giới thiệu bản thân, người phụ nữ kia yên lặng đứng một bên chờ, rất biết điều không lên tiếng.

Thư Tân cố tránh để mình không chăm chú nhìn người phụ nữ kia nhưng cô không thể nào không quan sát bố của Vũ Minh. Böyle giờ nhìn kỹ

lại mới phát hiện hai bố con chỉ có đường nét giống nhau thôi, nhưng nói về ngũ quan thì Vũ Minh giống giáo sư Lư nhiều hơn.

Tâm trạng cô trở nên phúc tạp, qua một lúc lâu vẫn không lên tiếng, Vũ Học Quân cũng không ngại, giơ tay ra.

Ông Trần lấy ra một hộp quà rồi cười nói: “Ông Vũ nghe nói cô Thư là bạn gái Vũ Minh nên đã đặc biệt chuẩn bị cho cô Thư một món quà gấp mặt, chút tấm lòng của người lớn thôi, mong cô Thư nhận cho.”

Nói xong ông ta liền đưa hộp quà tới trước mặt Thư Tần.

Lúc này Thư Tần mới tỉnh táo lại, cô không nhận mà chỉ nói: “Cảm ơn chú Vũ, tuy nhiên cháu không cần đâu ạ, không biết chú đến tìm cháu là có chuyện gì?”

Vũ Học Quân quan sát Thư Tần, dù sao ông ta cũng nhiều tuổi hơn, lễ phép thì lễ phép, nhưng đứa trẻ này vẫn không thể che giấu được tâm trạng mênh mông trong mắt. Ông ta không ép buộc Thư Tần nhận món quà này, khẽ gật đầu: “Chú có thể gọi cháu là Thư Tần không?”

Thư Tần mím môi.

Vũ Học Quân hơi nhếch khóe miệng: “Chú Vũ một lần nữa xin lỗi cháu vì đã đến gặp mặt đột như vậy.”

Trong hội trường vang lên tiếng vỗ tay liên tục như thủy triều, sự chú ý của Vũ Học Quân bị âm thanh này thu hút, ông ta quên nói tiếp.

Dựa theo quy trình, có thể là một nhân vật quan trọng chuẩn bị lên đọc diễn văn. Giải thưởng Khoa học kỹ thuật tiến bộ không chỉ là thi đấu trong nội bộ Tế Nhân, lãnh đạo thành phố và lãnh đạo hệ thống y tế cũng sẽ tham dự bình chọn.

Vũ Học Quân nghiêng đầu lắng nghe một chút, có vẻ hơi ngẩn người: “Tuy rằng những năm qua chú ở Mỹ nhưng không giây phút nào chú không để ý đến Vũ Minh. Nay giờ thấy thằng bé trở nên xuất sắc như vậy, người làm bố là chú đây cũng cảm thấy vui mừng.”

Có tiếng giày cao gót “cộc cộc” vang đến, Thư Tân nhìn sang, người phụ nữ kia vuốt tay bước nhanh sang một bên, không biết có phải bà ta nhớ tới người con trai gặp nạn của mình không. Bà ta nhìn ra ngoài cửa sổ, biểu cảm đau khổ.

Trong đầu Thư Tân hiện lên dáng vẻ của giáo sư Lư, so với kiểu phụ nữ nhỏ nhắn xinh xắn này, giáo sư Lư cao gầy càng có khí chất hơn.

Vũ Học Quân lên tiếng: “Chú biết tối nay Vũ Minh sẽ tham gia thi đấu, vì muốn nói với cháu mấy câu nên mới cố ý đến tìm cháu lúc này.”

Thư Tân kinh ngạc, chẳng trách lại trùng hợp như vậy, xem ra bọn họ đã điều tra từ trước rồi, biết mấy hôm nay cô ở cùng Vũ Minh.

“Chú không hiểu rõ lắm chuyện trường học các cháu.” Vũ Họ Quân tinh tế đánh giá vẻ mặt của cô, “Có phải kiểu thi đấu này rất có sức ảnh hưởng đúng không?”

Thư Tân không thể không thừa nhận bố của Vũ Minh rất hiểu cách trở nên gần gũi hơn, cô gật đầu: “Đúng a.”

“Vũ Minh làm hạng mục gì vậy?”

“Liên quan đến Những cơn đau trong ung thư.”

Vũ Học Quân đột nhiên ho khan, sau khi ho thì tinh thần có vẻ càng tệ hơn. Người phụ nữ kia lắp bắp kinh hãi, vội vàng đi tới cúi người xuống, kéo chăn cao lên cho ông ta, động tác vừa nhẹ nhàng lại cực kỳ kiên nhẫn.

Vũ Học Quân phẩy tay, nghiêng người tựa lưng vào thành xe lăn, nhắm mắt lại thở dốc.

Lúc này Thư Tân mới chú ý trên tay Vũ Học Quân còn đang truyền dịch chuyên dụng, bệnh tình của ông ta rất nguy kịch, mới nói vài câu lại phải nghỉ hồi lâu.

Đúng lúc đó luật sư Trần nói chen vào: “Cô Thư, nói vậy cô cũng thấy được tình trạng sức khỏe hiện tại của ông Vũ rất kém. Lần này chúng tôi tới đây chính là vì lí do này, năm đó do nhiều nguyên nhân mà ông Vũ không thể đưa Vũ Minh theo để nuôi nấng. Thế nhưng những năm qua ông Vũ chưa bao giờ từ bỏ việc hàn gắn quan hệ bố con với Vũ Minh. Mới ra nước ngoài mấy năm, ông ấy đã làm thủ tục để đưa Vũ Minh đến Mỹ, đáng tiếc là hiểu lầm của Vũ Minh đối với bố mình quá lớn, bất kể ai khuyên cũng không chịu chấp nhận lời đề nghị này.”

“Ông Vũ cân nhắc đến việc Vũ Minh còn nhỏ, bầu không khí trong gia đình quá căng thẳng có lẽ sẽ ảnh hưởng không tốt đến quá trình trưởng thành của Vũ Minh. Cho nên ông ấy suy nghĩ mãi mới đành tạm thời từ bỏ ý định này, nhưng ông Vũ không ngày nào là không chú ý đến tình trạng của Vũ Minh.”

Ông ta nói xong thì lấy một cặp tài liệu trong suốt từ túi da ra: “Cô Thư xem đi, đây là bảng kết quả học tập cấp ba của Vũ Minh. Vì nhớ con trai mà ông Vũ đã dốc lòng giữ những bảng kết quả học tập này suốt mấy năm nay.”

Thư Tân nhìn tài liệu trong cặp, trên đầu đúng là bảng kết quả học tập của một trường cấp ba nào đó.

Để cho Thư Tân được nhìn rõ hơn, luật sư Trần đặc biệt cầm những vật này đi tới trước mặt cô, xuất phát từ sự lễ phép, Thư Tân chỉ đành nhận lấy. Cô vô tình nhìn thấy kim cương lóng lánh trên áo khoác của người phụ nữ

kia, tim đau đớn như bị đâm vậy. Gìn giữ kỹ thì làm được gì, bố Vũ Minh không về nước tìm anh nhiều năm như vậy cũng là sự thật. Vào lúc gia đình bọn họ đang quây quần bên nhau thân thiết thì có thể Vũ Minh đang bị cảm giác cô đơn cùng cực nuốt chửng.

Nếu không phải do sự thù hận với bố mình quá mãnh liệt, Vũ Minh cũng sẽ không ép bản thân đến bước này.

“Tuy rằng ông Vũ không ở trong nước nhưng lúc nào ông ấy cũng chuẩn bị trợ cấp cho con trai mình với tư cách một người bố. Từng hành động của Vũ Minh trong nước những năm qua, bao gồm cả nguyện vọng điền khi thi đại học của Vũ Minh, các loại bằng tốt nghiệp, thậm chí là quá trình phát triển của Vũ Minh ở Nhất Viện, ông Vũ đều biết tường tận. Quan hệ thân thiết nhất trên thế giới này chính là quan hệ bố mẹ và con cái, quan hệ khó hàn gắn nhất cũng là quan hệ đó. Nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thân, tuy cách xa thế nào thì người làm bố mẹ sao có thể không lo lắng cho con mình chứ?” Luật sư Trần thở dài, “Cô Thư, tuy đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt nhưng tôi nhìn ra được cô là một cô gái lương thiện. Thời gian có thể hòa tan rất nhiều thứ, nút thắt có khó gỡ đến mấy cũng sẽ có ngày được mở ra. Bây giờ Vũ Minh là bác sĩ tài năng xuất chúng của Tế Nhân, mỗi ngày cậu ấy khám cho nhiều bệnh nhân ở khoa Lâm sàng như vậy, tôi nghĩ cậu ấy cũng đã sớm nghĩ thông suốt mọi chuyện. Cho nên lần này chúng tôi tới là muốn nhờ cô Thư thuyết phục Vũ Minh hãy gặp ông Vũ một lần. Vũ Minh hiểu lầm bố cậu ấy lâu như vậy, bất kể là cản nhắc từ phương diện nào thì bây giờ cũng là lúc nên buông bỏ thành kiến rồi. Thời gian và địa điểm có thể do Vũ Minh quyết định, tốt nhất là có thể hoàn toàn hòa giải được quan hệ bố con trong lần đó.”

Vũ Học Quân nghỉ ngơi gần đủ rồi, ông ta không nói lời nào, chỉ nhìn Thư Tân, tuy suy yếu nhưng rất kiên cường.

Trong lời nói vừa rồi không hề có một chữ nào nhắc đến giáo sư Lư.

Thư Tân cắn môi, trả lại cặp tài liệu cho luật sư Trần, cúi đầu chào Vũ Học Quân: “Chú Vũ, cháu hiểu tình trạng sức khỏe bây giờ của chú, nhưng

cháu không thể nào làm người hòa giải quan hệ của hai bố con chú được, chỉ có thể truyền đạt yêu cầu của chú cho Vũ Minh thôi.”

Cô không nhìn người phụ nữ kia, lặng lẽ nhìn sang Vũ Học Quân: “Chú là bệnh nhân, theo lý thuyết cháu nên thấu hiểu cho cảm xúc của chú, nhưng cháu muốn nói thế này. Những năm qua Vũ Minh trải qua rất khó khăn, cháu rất yêu Vũ Minh, cũng muốn bảo vệ anh ấy thật tốt, mong chú hãy hiểu cho cảm nhận của anh ấy.”

Vũ Học Quân không nhúc nhích, người phụ nữ kia ho nhẹ một tiếng.

Lúc này trong hội trường lại truyền đến tiếng vỗ tay, Thư Tân khẽ cười: “Chú Vũ, lần tranh tài này cực kỳ quan trọng đối với Vũ Minh, nếu như cháu không có chuyện gì khác thì cháu xin phép vào trong.”

Nói xong cô cũng để bọn họ đứng lại tại chỗ còn mình thì vội vàng trở lại hội trường. Tìm chỗ rồi ngồi xuống, huyết thái dương của cô còn đang giật giật, tim đập thình thịch trong lòng ngực như muốn nổ tung. Cô nhìn lên bức giảng nhưng vẫn không thể nào tập trung được.

Đám Ngô Mặc thấp giọng hỏi cô: “Thư Tân, cậu có muốn uống không?”

Thư Tân không tập trung, gật đầu nhận lấy: “Cảm ơn.”

“Đừng nói chuyện, đến lượt khoa chúng ta rồi.”

Trên màn hình hiện lên các số liệu, lần này khoa Gây mê của Nhất Viện có tổng cộng ba hạng mục được đề cử.

Hạng mục liên quan đến giảm đau trong sinh nở mà giáo sư Phan hợp tác với phòng sinh: Gây mê.

Hạng mục bảo vệ tim trong phẫu thuật của Lâm Cảnh Dương: Gây mê.

Hạng mục Những cơn đau trong ung thư của Vũ Minh: Điều trị đau.

Lúc này Vũ Minh bước lên sân khấu, không cần phải nói nhiều, anh vừa bước lên lập tức có ánh hào quang chói lọi, cả hội trường xôn xao, có tiếng vỗ tay mà cũng có lời chê trách.

Thư Tân sút ruột điều chỉnh tư thế ngồi, cô nghe thấy phía sau có người nói: “Tôi thấy Lâm Cảnh Dương vẫn đáng tin hơn một chút, nếu như hạng mục của Vũ Minh không móc nối với cơ sở thì còn được, nhưng vừa mới móc nối một cái thì không thực tế lắm. Anh với tôi đều đi đến cơ sở rồi, có bệnh viện cơ sở nào mà có thể làm nên trò trống gì trong vỏn vẹn ba tháng chứ, càng đừng nói đến đây là loại hình phòng điều trị đau không có nhiều hiệu quả, đến cả khoa sản hay khoa ngoại lồng ngực còn không làm được.”

“Đúng đây, danh tiếng của Vũ Minh mấy năm qua ở Tế Nhân đang tốt đẹp, tuyệt đối đừng vì giải Khoa học kỹ thuật tiến bộ mà làm giả ca bệnh nhé, không đáng đâu.”

“Trên dưới bệnh viện đều đã thảo luận rất nhiều lần rồi, ai cũng cảm thấy để hạng mục này tham gia thi đấu đúng là khó mà tin được.”

Thư Tân họ nhẹ một cái cắt ngang những lời bàn tán này, Vũ Minh ở trên sân khấu đang bình tĩnh sửa lại micro rồi gật đầu với người dẫn chương trình.

Người dẫn chương trình đột nhiên nói: “Mấy ngày nay ban giám khảo đã thảo luận, hạng mục này có thể đồng thời tăng thêm một người báo cáo nữa.”

Đám Ngô Mặc nhìn nhau, ngạc nhiên nói: “Tăng thêm người báo cáo sao? Không phải quy định hàng năm là mỗi người chỉ có 15 phút để báo cáo thôi sao, là ai nỉ?”

Thư Tân cũng cảm thấy kỳ lạ, ở hàng trước có một người nào đó đứng lên, người này bước đi như bay rồi đi lên sân khấu trong ánh mắt ngạc nhiên của rất nhiều người.

Người này nhìn rất quen mắt, chờ người đó lên trên sân khấu Thư Tân mới nhận ra, cô hơi ngạc nhiên một chút, đó chính là chủ nhiệm Lưu của huyện Thanh Bình.

Chương 95

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Chủ nhiệm Lưu đột nhiên xuất hiện trên sân khấu, người ngồi dưới ngó ngác nhìn nhau.

Cái gọi là giải thưởng Khoa học kỹ thuật tiên bộ là chỉ việc “Sử dụng tinh túy của y học để phổ biến rộng rãi cho quần chúng”. Hạng mục được chọn không chỉ cần thể hiện được sự “tinh túy” trong kỹ thuật mà còn phải suy xét đến nhiều nhân tố về mặt xã hội và nhân văn nữa.

Chính phủ sẽ phát quỹ thưởng cho hạng mục giành chiến thắng, khoảng thời gian tới trong tương lai, các ngành liên quan cũng sẽ căn cứ vào ý kiến của tổ hạng mục và quần chúng để tập trung triển khai công tác phổ cập rộng rãi.

Đối với những người ở Tế Nhân mà nói, phần thưởng thứ hai quá hấp dẫn, sau khi đã bỗng ra nhiều tâm huyết như vậy, ai mà không hy vọng nghiên cứu của mình được sử dụng rộng rãi trong lâm sàng chứ. Từ ngày tin này được công bố, đã có rất nhiều bác sĩ của bốn bệnh viện thuộc hệ thống Phụ Chúc tranh nhau đăng kí, trừ những người trẻ tuổi thì còn có rất nhiều giáo sư giàu kinh nghiệm nữa.

Có thể tưởng tượng được mức độ cạnh tranh kịch liệt như thế nào.

Hôm qua Thư Tân có xem qua danh sách thi đấu, vì để thể hiện tôn chỉ “Bắt nguồn từ lâm sàng, quy về lâm sàng”, hạng mục chiến thắng phải vừa có tính thời đại vừa đáp ứng được chủ đề truyền thống đã được thực hành

lâm sàng trong nhiều năm. Ví dụ như giáo viên hướng dẫn của Thích Mạn là chủ nhiệm Uông, hạng mục bà ấy chọn chính là “Sự phát triển của phần tử di truyền học trong bệnh tiểu đường ở trẻ em”.

Quy trình cụ thể và luật lệ thi đấu đã được thông báo trước đó, bây giờ đột nhiên tăng thêm một người báo cáo đúng là không thích hợp với quy định.

Người dẫn chương trình là viện trưởng học viện cơ sở của Tế Nhân, ông ấy có đức độ và danh vọng cao, đối mặt với sự nghi ngờ của những người ngồi dưới, ông chỉ làm một động tác hạ thấp tay: “Xin mọi người hãy bình tĩnh, đừng nóng vội, để tôi giới thiệu một chút, vị này chính là chủ nhiệm Lưu của khoa Gây mê bệnh viện nhân dân huyện Thanh Bình. Những người đang ngồi dưới có lẽ cũng đều nghe qua tên của bệnh viện này rồi, từ xưa đến nay huyện Thanh Bình luôn là đơn vị tích cực nhất trực thuộc Nhất Viện của hệ thống Phụ Chúc thực hiện các hoạt động giúp đỡ người nghèo. Bình thường nhà trường cũng hay đến huyện Thanh Bình để tiến hành giao lưu học thuật.”

Chủ nhiệm Lưu kích động đến nỗi đỏ cả mặt: “Thưa các vị lãnh đạo, tôi tên Lưu Phàm Ba, là bác sĩ gây mê của cơ sở, những năm qua, đơn vị chúng tôi thường xuyên nhận được sự giúp đỡ và chỉ đạo của đơn vị cấp trên nên thu hoạch được rất nhiều lợi ích về mọi mặt, chúng tôi đã muôn bày tỏ lòng biết ơn từ lâu rồi nhưng vẫn không tìm được cơ hội. Hôm nay có thể đứng ở đây báo cáo công tác với bác sĩ Vũ Minh, tôi cảm thấy hết sức vinh hạnh.”

Người dẫn chương trình cầm micro nói: “Việc tăng thêm người báo cáo không phải là quyết định nhất thời, danh sách hạng mục đã được ban giám khảo xác định từ nửa tháng trước rồi. Nhưng từ khi công bố danh sách, nhân viên nhà trường và Ủy ban Y tế đã đặt ra không ít nghi vấn liên quan đến tính chân thực của những ca bệnh ở cơ sở thuộc hạng mục của Vũ Minh. Thứ năm tuần trước, chủ nhiệm Lưu huyện Thanh Bình đã chủ động tới tìm khoa Khoa học và Giáo dục để nói về những công tác ông ấy làm với Vũ Minh suốt ba tháng này. Bây giờ Vũ Minh dùng hạng mục này để dự thi, ông ấy là một trong những người phụ trách phòng Điều trị đau huyễn

Thanh Bình nên cũng muốn cùng báo cáo hạng mục. Ban giám khảo đã thảo luận và đồng ý lời đề nghị của chủ nhiệm Lưu từ một tiếng trước.”

Bên tai Thư Tân như đặt ấm nước sôi, một loạt âm thanh ùa tới.

Từ lâu đã có những người giữ thái độ nghi ngờ, nhưng hiềm nỗi vì là đồng nghiệp nên cùng lăm cung chỉ lén thảo luận vài câu thôi. Ai ngờ khoa Khoa học và Giáo dục lại nhắc đến thẳng thừng như vậy.

Hình như là nhò có được sự đồng ý ngầm nên tiếng tán gẫu xung quanh ngày càng trở nên tùy tiện hơn.

“Nghe nói mấy tháng trước Vũ Minh và Lâm Cảnh Dương đã từng đánh cuộc.”

Người gợi ra chuyện Lâm Cảnh Dương là sư huynh Kha Vinh.

Đám Ngô Mặc dựng hết lỗ tai lên, cả phòng toàn người, dù sao chõ ngồi cũng không cách nhau quá xa.

Kha Vinh cười nói: “Không biết vì nguyên nhân gì mà Vũ Minh và Lâm Cảnh Dương xảy ra tranh chấp, người trẻ tuổi mà, khó tránh khỏi việc hiếu thắng. Lúc đó Vũ Minh có nói giải thưởng Khoa học kỹ thuật tiến bộ lần này sẽ làm cho Lâm Cảnh Dương thua đến nỗi không còn gì cơ đáy. Nhưng nói thì nói vậy, đáng tiếc tình hình ở cơ sở sẽ không lý tưởng như Vũ Minh nghĩ đâu.”

Thư Tân cúp mắt, từ khi thua trong cuộc tuyển chọn cán bộ, tính khí phó chủ nhiệm Chương càng ngày càng tệ hơn, mà bây giờ khoa Lâm sàng có thêm hai vị phó chủ nhiệm nữa, sức ảnh hưởng của phó chủ nhiệm Chương đã sớm không bằng hồi xưa.

Nhóm sinh viên ủng hộ thấy con đường thăng chức của giáo viên hướng dẫn mình đã vô vọng nên thái độ của tất cả bọn họ đối với chủ nhiệm La

đều thay đổi. Tuy nhiên Vũ Minh còn trẻ, hạng mục dự thi lần này của Lâm Cảnh Dương lại là đề tài cấp quốc gia dưới danh nghĩa phó chủ nhiệm Chương, vì để thắng được cuộc thi lần này, phái Chương hướng tất cả mũi nhọn dư luận về phía Vũ Minh.

Kha Vinh không nói tiếp nhưng sự nghi ngờ của mọi người lại bị câu nói vừa rồi thổi bùng lên.

“Còn có chuyện này sao? Có điều nếu vậy thì đúng là Vũ Minh hơi phô trương rồi, tự mình báo cáo không được à, lại còn phải dẫn cả chủ nhiệm ở cơ sở đến nữa?”

“Chắc cũng biết hy vọng thắng của mình không lớn đây mà, mấy tháng qua, ngày nào Lâm Cảnh Dương cũng cắm rẽ ở bên tuần hoàn ngoài, tổ trẻ em cũng được mà tổ người lớn cũng thế, cực kỳ để tâm thu thập từng bản mẫu một. Tôi thường thấy đêm hôm khuya khoắt rồi mà anh ấy vẫn còn ở khoa Lâm sàng tra tài liệu, mọi người cũng nhìn thấy anh ấy liều mạng đến thế nào. Máy hôm trước cũng có không ít công nhân viên chức thảo luận, phẫu thuật tim của Tế Nhân là mạnh nhất, bây giờ có không ít ca sàng lọc không kỹ trong thời gian thai kỳ ở những khu nghèo khó. Số lượng trẻ em bị bệnh tim bẩm sinh ngày càng nhiều, vài năm trước Tế Nhân thành lập "Quỹ từ thiện cho trẻ em bị bệnh tim bẩm sinh", năm nay còn thành lập thêm hạng mục liên quan nữa. Hạng mục này của Lâm Cảnh Dương nhằm vào gây mê bảo vệ tim trong phẫu thuật tim, đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa (1).”

(1) Thiên thời địa lợi nhân hòa: Ý chỉ mọi điều kiện đều thuận lợi.

“Huống hò đây còn là đề tài cấp quốc gia nữa, chẳng trách anh ấy được nhiều người ủng hộ.”

Xung quanh có người tiếp lời, cũng có người không nói gì. Lần trước Lâm Cảnh Dương đột nhiên bị chủ nhiệm La hủy bỏ tư cách xuất ngoại đã gây nên một làn sóng lớn trong khoa Lâm sàng. Nếu không phải chính chủ

nhiệm La đề cập đến chuyện này trong cuộc họp buổi sáng thì mọi người chỉ còn thiếp nước công khai thảo luận thôi.

Ba tháng trôi qua, không ai nhắc đến nên chuyện này cũng dần dần phai nhạt, nhưng điều đó không có nghĩa là mọi người không có ấn tượng, đến cả Vương Giáo Giáo bình thường thích khoe khoang sư huynh của mình mà bây giờ cũng ngồi phía sau không nói gì.

Thư Tân nghĩ thầm, hình như Vương Giáo Giáo đã thay đổi rất nhiều, gần đây ngày nào cô ta cũng thành thật chờ ở phòng phẫu thuật, hết giờ làm thì trở về ký túc xá. Bây giờ gấp phải cuộc thi lớn như vậy của trường học cũng khó tránh bị choáng ngợp ít nhiều.

Ngô Mặc không còn suốt ngày lướt điện thoại xem công thức nấu ăn như trước đây nữa, chỉ cần có thời gian rảnh rồi là sẽ vùi đầu trong phòng đọc xem các bài thi.

Chỉ có Thịnh Nhất Nam...

Đúng lúc đó cô nghe thấy Thịnh Nhất Nam nói: “Đề tài của trưởng khoa Vũ cũng là cấp quốc gia mà, anh ấy cực kỳ cố gắng đấy nhé.”

Thư Tân nghĩ, cũng có người chẳng hề thay đổi.

Nhớ đến khoảng thời gian phái Chương có tiếng nói cao nhất, Thịnh Nhất Nam từng vì suất Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị của Lâm Cảnh Dương mà nịnh nọt anh ta hết lời, kết quả cuộc tuyển chọn vừa có một cái, cô ta liền ngoanh mặt làm ngơ với Lâm Cảnh Dương.

Vì để hàn gắn tình bạn mà Thịnh Nhất Nam đã từng đi gặp Thư Tân mấy lần, sau khi bị cô từ chối thì lại thấy người sang bắt quàng làm họ với Trần sư tỷ. Nghe nói cô ta hay hẹn các sư huynh sư tỷ đi ăn cơm vào chủ nhật, cô ta cũng đăng ký một cuộc thi luận văn dành cho nghiên cứu sinh. Mấy ngày trước trong viện thông báo sẽ chọn nghiên cứu sinh đi Đức giao

lưu thi đấu, cô ta lại tích cực mượn sách tham khảo, gấp phải chuyện phái La bị nói xấu sẽ lập tức dũng cảm đứng ra. Dù Vũ Minh có trùng mắt thì cô ta cũng cười toe toét gọi trưởng khoa Vũ.

Hình như Ngô Mặc phát hiện ra điều này nên gần đây cũng tránh qua lại với Thịnh Nhất Nam.

Nhớ đến lúc mới vào khoa, ai có thể ngờ được nhóm ba người bạn họ mới thành lập được nửa năm đã tách ra hoàn toàn chứ.

Cô đang nghĩ ngợi thì nghe thấy Kha Vinh nói: “Tôi đã từng đến huyện Thanh Bình, khoa Lâm sàng có tổng cộng năm bác sĩ gây mê, một ngày nhiều lắm thì có được sáu đến bảy ca phẫu thuật, phòng Điều trị đau lại mới mở, có thể nhận được người bệnh gì chứ? Đúng là Vũ Minh có bỏ công sức nhưng cậu ta cũng không thể đi đến từng nhà trong huyện gõ cửa được. Mọi người không nghe nói gì à, không chỉ bệnh viện chúng ta mà ở bên Tam Viện với Tứ Viện cũng có lãnh đạo nghi ngờ Vũ Minh làm giả ca bệnh.”

“Nếu như Vũ Minh chỉ đặt trọng tâm là phòng Điều trị đau ở viện mình thì tốt rồi, nhưng cứ nhất quyết móc nối dự án hợp tác Trung - Mỹ xuống nông thôn. Thất bại bởi Cảnh Dương cũng chỉ là thứ yếu thôi, nếu như có người phát hiện ca bệnh có vấn đề gì thì coi như xong.”

“Đúng vậy đấy, đây chính là sai sót về nguyên tắc, trước mặt nhiều lãnh đạo thành phố và lãnh đạo Cục Y tế như thế, đến cả chủ nhiệm La cũng đừng mong bảo vệ được anh ta.”

Tâm trạng của Thư Tân không bị ảnh hưởng chút nào.

Nếu như nói mấy tháng qua cô có thay đổi ở đâu thì đó chính là học được cách phớt lờ những thứ không quan trọng. Một khi Vũ Minh đã quyết định mục tiêu thì trong lòng anh sẽ không suy nghĩ về bất cứ điều gì khác mà chỉ tiến về phía trước.

Chính vì anh chưa bao giờ để những nghi vấn và công kích này làm chùn chân mình nên mới có thể đi được vừa nhanh lại chắc chắn như vậy.

Người dẫn chương trình nói tiếp: “Tuy rằng ban giám khảo đồng ý tăng thêm một người báo cáo nữa nhưng cân nhắc đến tính công bằng đối với những người thi đấu khác, thời gian báo cáo vẫn giới hạn là 15 phút, hi vọng Vũ Minh và chủ nhiệm Lưu chú ý điểm này. Các vị còn có vấn đề gì không? Nếu không có vấn đề gì nữa thì đến lượt người báo cáo lên rút thăm vòng thứ hai, xin mời các vị phụ trách hạng mục lên sân khấu.”

Đoàn người lần lượt đi lên từ một bên sân khấu, Lâm Cảnh Dương và giáo sư Phan cũng nằm trong đó.

Trong ba người, người báo cáo đầu tiên là giáo sư Phan.

Bà ấy làm hạng mục liên quan đến Giảm đau trong sinh nở, điều kiện tiên quyết của tổ hạng mục là tôn trọng quyết định của sản phụ, loại trừ tuổi tác, các nhân tố biến chứng trong thời kỳ mang thai và khó sinh để chia thành tổ Giảm đau khi sinh nở và tổ Không giảm đau khi sinh nở.

Thông kê về tĩnh mạch máu cuống rốn của hai tổ có sự khác nhau, thu được kết luận là việc giảm đau trong sinh nở có thể cải thiện tình trạng của thai nhi trong tử cung.

Giáo sư Phan nói: “Mỗi giai đoạn trong sinh mệnh đều đáng được tôn trọng, đau đớn cũng không phải là con đường mà phụ nữ phải trải qua để trở thành người mẹ. Vì lí do thời gian nên lần này tôi chỉ báo cáo cho “Tổ trẻ sơ sinh”, nhưng thực ra hạng mục của tôi còn làm cả “Tổ người mẹ” nữa. Cân nhắc đến việc cứ bảy người phụ nữ có thai thì có một người mắc bệnh trầm cảm lúc sinh, đã có những nghiên cứu quan sát hồi cứu về giảm đau trong sinh nở và giảm thang đánh giá trầm cảm sau sinh (EPDs) ở nước ngoài. Nếu như giành được sự trợ giúp của giải thưởng, tôi có thể dẫn dắt tổ hạng mục tiến hành nghiên cứu Giảm đau trong sinh nở và giảm bớt tỉ lệ phát bệnh liên quan sau sinh.”

Tiếng vỗ tay vang lên, Thư Tần cực kỳ bái phục, không hề là cô giáo có kinh nghiệm, chỉ trong 15 phút báo cáo ngắn ngủi mà đã có thể bao quát được nhân tố xã hội và mối quan tâm của cộng đồng, mấu chốt là việc sử dụng mở rộng cũng hoàn toàn có tính khả thi.

Một sinh viên hệ chính quy nào đó nói: “Hình như mấy lãnh đạo nghe cũng hiểu nên vỗ tay to phết, ôi, tôi hơi lo lắng cho trưởng khoa Vũ và bác sĩ Lâm.”

Lâm Cảnh Dương lên sân khấu, áo sơ mi màu xanh nhạt phối với caravat màu xanh ngọc, anh ta đứng dưới ánh đèn, khiêm tốn mà vẫn phong độ.

Sau phần mở màn, anh ta cười nói: “Lần này tôi xin trình bày về Nghiên cứu bảo vệ trong phẫu thuật cho trẻ sơ sinh bị bệnh tim bẩm sinh.”

Trước đó trong hội trường còn im lặng như tờ, nhưng đến lúc Lâm Cảnh Dương phô bày số liệu bản mẫu ra thì lập tức sôi lên sùng sục.

Ngô Mặc trợn mắt ngoác mồm: “Thật là đáng sợ.”

Thư Tần cũng há miệng, số lượng bản mẫu vượt quá sức tưởng tượng của cô.

Trong thời gian nửa năm mà có thể thu được nhiều bản mẫu như vậy, chỉ có một khả năng đó là người phụ trách ngày nào cũng đâm đầu vào phẫu thuật, còn dùng cách nghiêm khắc nhất để theo ca phẫu thuật có điều kiện phù hợp từ đầu đến cuối, hơn nữa không chỉ người phụ trách, mà tổ viên cũng phải đồng thời thu dữ liệu bản mẫu của những ca phẫu thuật khác.

Giống như Kha Vinh nói, mấy tháng này Lâm Cảnh Dương cực kỳ liều mạng, từ sáng sớm đến tối mịt chưa từng dừng lại.

Lâm Cảnh Dương báo cáo xong thì nói một câu cuối cùng: “Trong số những bệnh bẩm sinh, bệnh tim bẩm sinh thuộc loại thường thấy nhất. Ở nước ta, hàng năm có hơn mười vạn trẻ em mắc bệnh tim bẩm sinh được sinh ra. Những năm gần đây, việc bệnh nhân là trẻ em mắc bệnh tim bẩm sinh ngày một tăng cao đang trở thành xu thế. Đối với việc bệnh tim bẩm sinh ở trẻ em không còn có tính chất quá hỗn loạn mà nói, con đường phải đi sau khi phẫu thuật còn rất dài. Nếu như có thể nhận được sự ủng hộ từ quỹ thường, tôi sẽ tiến một bước trong việc đem lại ảnh hưởng tích cực đối với sinh hoạt của trẻ em sau khi phẫu thuật.”

Lâm Cảnh Dương xuống sân khấu trong từng ánh mắt khâm phục, tiếng vỗ tay kéo dài không dứt. Phần báo cáo này đã thay đổi nhận thức của rất nhiều người, thì ra việc thu thập ca bệnh có thể làm được đến trình độ này nữa.

Cuối cùng cũng đến lượt Vũ Minh và chủ nhiệm Lưu, đã có Lâm Cảnh Dương để so sánh, sự nghi ngờ của mọi người càng nhiều hơn. Vũ Minh là cao thủ nghiên cứu khoa học, nếu làm giả một chút trong báo cáo thì cũng sẽ khó nhìn ra. Tuy nhiên đêm nay anh mang hạng mục này đi dự thi, đối mặt với bao nhiêu chuyên gia trong hội trường, chỉ cần hỏi nhiều hơn mấy câu là sẽ dễ lộ sơ hở. Mọi người đều hiểu rõ tình huống thực tế ở cơ sở, căn bản không thể làm ra nhiều số liệu trong một thời gian ngắn ngủi được.

Vũ Minh bình tĩnh sửa sang lại tài liệu, đối với những lời bán tán khắp hội trường, anh còn chẳng thèm nhướng lông mày.

Người dẫn chương trình tuyên bố bắt đầu tính giờ.

“Thưa các vị tiền bối, các vị bác sĩ, mọi người đều biết rằng ung thư đã trở thành một trong những bệnh uy hiếp nghiêm trọng đến sức khỏe cộng đồng. Chỉ mới vỏn vẹn trong năm 2018, trên toàn thế giới có thêm 180 nghìn người bị bệnh ung thư, con số này ở nước ta ước chừng là 40 nghìn người. Hơn nữa vì nhiều nguyên nhân mà tỉ lệ sống sót của người bị bệnh ung thư ở nước ta còn thấp hơn rất nhiều so với những quốc gia phát triển ở Âu Mỹ.”

Những lời xì xào biến mất trong chốc lát, đây như một loại năng lực của Vũ Minh vậy.

Chỉ cần anh đứng ở đó, chỉ cần anh cất tiếng nói, có không phục đi chăng nữa thì cũng sẽ im lặng mà lắng nghe theo bản năng.

Kha Vinh ở hàng trước hơi di chuyển vai, không động đậy.

“25% người bệnh ung thư sẽ xuất hiện triệu chứng đau đớn trong khoảng thời gian đầu, đến thời kì cuối, tỉ lệ này sẽ tăng lên đến 60% - 80%. Nếu như không được điều trị một cách tích cực thì những cơn đau không chỉ khiến sức khỏe và tinh thần người bệnh bị tổn hại nghiêm trọng mà còn có thể làm ảnh hưởng đến việc trị liệu khối u, tiến thêm một bước trong việc giảm thấp tỉ lệ sống sót của người bệnh.”

“Ba mươi năm qua, những người đi trước trong và ngoài nước đã không ngừng nỗ lực để giảm thiểu những cơn đau trong ung thư, trên cơ sở là ba bước giảm đau trong ung thư, họ đã tạo ra nhiều hướng dẫn trong việc khám và chữa bệnh. Căn cứ vào điều kiện khám chữa bệnh hiện nay thì chỉ cần người bệnh tiếp nhận trị liệu thì khoảng 80% những cơn đau trong ung thư có thể được khống chế một cách hiệu quả.”

“Nhưng mà vẫn có 10% - 20% số người bệnh không thể nào điều trị để giảm đau được, chúng ta gọi đó là “Những cơn đau khó chữa trị trong ung thư.””

“Cơ chế hình thành của loại đau này rất phức tạp, vị trí khối u xâm nhập và di căn đối với mỗi người đều không giống nhau, chúng ta cũng phải căn cứ vào tình huống cụ thể của mỗi người bệnh để thực hiện biện pháp khám và điều trị phù hợp với từng cá nhân.”

“Đây chính là một trong những ý nghĩa thành lập phòng Điều trị đau.”

“Trải qua nhiều năm phát triển, mức độ kỹ thuật và hình thức phòng bệnh của phòng Điều trị đau viện chúng ta cũng đã gần như hoàn thiện.”

“Thế nhưng điều này mới chỉ giới hạn trong Tế Nhân, tình huống ở cơ sở hoàn toàn khác, những khu vực xa xôi nghèo khó vẫn còn tồn tại vấn đề phân chia tài nguyên chữa bệnh và nguồn tài chính không đều, việc này khiến cho người bệnh ở cơ sở thiểu mất sự hiểu biết về việc trị liệu những cơn đau trong ung thư, việc thiết lập phòng khám và điều trị đau trở nên rất khó khăn.”

Vũ Minh bật trang trình chiếu thứ nhất lên: “Cho nên bài báo cáo hôm nay của tôi chính là về “Tính khả thi trong việc thiết lập phòng điều trị đau ở cơ sở.”.”

Ở trang bìa là hình bức tranh toàn cảnh phòng bệnh ở huyện Thanh Bình.

Bên tai Thư Tân ong ong, những tiếng bàn tán bùng nổ.

“Chỗ này nghèo thật đấy.”

“Đúng vậy, tôi không nhìn lầm đâu đúng không, trong phòng bệnh chỉ có một máy bơm truyền tĩnh mạch (2) thôi à?”

(2) *Máy bơm truyền tĩnh mạch là một thiết bị tiêm truyền thông minh. Đây là một thiết bị y tế chuyên dụng sử dụng lực truyền động cơ học để kiểm soát chính xác số lượng giọt truyền hoặc tốc độ dòng truyền để đảm bảo xâm nhập chính xác và an toàn vào cơ thể bệnh nhân.*

Bác sĩ thì chưa tính, còn những sinh viên cả ngày đều ở Tế Nhân tương đối “không có kiến thức” nên khi họ vừa nhìn thấy bức ảnh trên màn hình đều nhất trí cảm thấy khó mà tin nổi, không phải đối với người bệnh ở

huyện Thanh Bình mà là đối với tình huống thực tế khó khăn vượt ngoài sức tưởng tượng ở đây.

Thư Tân đã xem qua bản trình chiếu đó rồi nên cô vẫn được coi là bình tĩnh.

Quả thật phòng bệnh chỉ có một máy truyền tĩnh mạch, nguyên nhân không có gì khác ngoài việc nó đắt.

Máy bơm truyền tĩnh mạch kém nhất mua lại cũng phải tốn một đến hai ngàn, khoa Gây mê huyện Thanh Bình chỉ mua tổng cộng hai cái. Một cái được xem như bảo bối chuyên dụng ở phòng phẫu thuật để làm tất cả việc gây mê, một cái còn lại được Vũ Minh mang đến phòng Điều trị đau.

Bên trong cũng không có máy bơm giảm đau vĩnh viễn, việc tốn mấy nghìn tệ thì không nói mà nó còn không nằm trong phạm vi của bảo hiểm y tế, phiền toái nhất chính là một khi thuốc bên trong máy bơm hết thì sẽ phải định kỳ đến bệnh viện để lấy thêm.

Đối với phần lớn người bệnh ở cơ sở mà nói, đây chắc chắn là một cái “động không đáy”. Cho dù Vũ Minh có bản lĩnh phi thường thì cũng không thể thuyết phục người bệnh đồng ý sử dụng được.

Đương nhiên ở đây cũng không có Cắt bỏ băng tần số vô tuyến (3), một lần trị liệu đã mất mấy ngàn. Bỏ ra nhiều tiền để điều trị khối u như vậy thì càng không thể dùng thêm tiền để chữa những cơn đau trong ung thư được. Những cơn đau đó cũng chẳng phải “ung thư”, chỉ cần cẩn răng là chịu được rồi.

(3) *Tần số vô tuyến là một rung động tần số cao với tần số 150.000 lần mỗi giây. Cơ thể con người là một cấu trúc phức tạp bao gồm nhiều chất hữu cơ và vô cơ. Các chất lỏng trong cơ thể chứa một số lượng lớn các chất điện môi, như các ion, nước, các hạt keo, v.v... Cơ thể con người chủ yếu dựa vào các ion để dẫn điện. Dưới tác dụng của dòng điện xoay chiều tần*

số cao, hướng của nồng độ ion thay đổi qua lại với nửa chu kỳ dương và âm của hướng hiện tại. Dưới dao động tần số cao, các ion giữa hai điện cực di chuyển nhanh dọc theo hướng của đường dây điện, dần dần thay đổi từ trạng thái chuyển sang trạng thái dao động. Do kích thước, khối lượng, điện tích và tốc độ di chuyển khác nhau của các ion khác nhau, các ion cọ sát vào nhau và va chạm với các hạt khác để tạo ra hiệu ứng nhiệt sinh học. Do sự phân tán nhiệt kém của khối u, nhiệt độ của mô khối u cao hơn mô bình thường lân cận và các tế bào ung thư nhạy cảm với nhiệt độ cao, có thể tiêu diệt các tế bào ung thư mà không có tác dụng phụ.

Nói tóm lại, phương pháp điều trị hàng ngày của Vũ Minh đơn giản là ba loại: một là sử dụng các vị thuốc, hai là trị liệu bằng liệu pháp Ozone, ba là phẫu thuật phá hủy đám rối thần kinh dưới sự chỉ dẫn của CT.

Phương pháp đầu tiên là cách làm truyền thống, điều khiển Thư Tân bắt ngòi chính là hai loại sau.

Trị liệu bằng liệu pháp Ozone cần phải tiến hành kiểm tra chéo giữa máu của người bệnh và Ozone, việc này có yêu cầu nhất định đối với thiết bị.

Hôm qua lúc cô xem đã cảm thấy kỳ lạ, Vũ Minh nói cho cô biết đó là anh và chủ nhiệm La mượn được trong lần đầu tiên đoàn chuyên gia về nông thôn chữa bệnh miễn phí. Nói cách khác thiết bị là của khoa Gây mê Nhất Viện, Vũ Minh mượn suốt ba tháng rồi.

Vũ Minh còn nói gần đây anh và chủ nhiệm Lưu cũng xin chi phí để mua những thiết bị liên quan đến liệu pháp Ozone và vật dụng dụng cụ nhưng tạm thời chưa được phê chuẩn.

Còn loại kỹ thuật thứ ba là phá hủy đám rối thần kinh dưới sự chỉ dẫn của CT, vị trí tiến hành phải chiếm dụng chỗ của khoa có liên quan, phí tổn cũng tồn tại vấn đề về tỉ lệ phân phối giữa hai phòng, muốn giải quyết những khó khăn này thì phải do lãnh đạo viện ra mặt hòa giải.

Có thể coi là dù Thư Tân tò mò thì Vũ Minh cũng đã áp dụng được hai loại kỹ thuật này ở huyện Thanh Bình, hơn nữa anh còn dùng với nhiều người bệnh như vậy.

Vũ Minh bật sang trang tiếp theo, vẻ mặt mọi người đang tràn đầy kinh ngạc đã biến thành cực kỳ nghi ngờ.

Trên báo cáo thể hiện tháng thứ nhất phòng Điều trị đau huyện Thanh Bình nhận được 8 bệnh nhân, đến tháng thứ hai con số này đã trở thành 31 người, tháng thứ ba còn tăng vọt lên đến 74 người.

Ba tháng gộp lại có 113 ca bệnh. Giường ngủ ở phòng bệnh cũng tăng từ hai giường lên bốn giường.

“Hồ đồ.” Một vị giáo sư lên tiếng.

“Đúng vậy, hơi khó tin, năm đó khi bệnh viện chúng ta thành lập phòng điều trị đau, năm đầu tiên chỉ nhận được tổng cộng 900 bệnh nhân, tính ra mỗi tháng mới được hơn 70 bệnh nhân, trong đó còn bao gồm những người bệnh không bị những cơn đau trong ung thư. Vũ Minh đến huyện Thanh Bình mới ba tháng, phòng bệnh vừa được thành lập, sao có thể nhận được nhiều bệnh nhân như vậy?”

Người dẫn chương trình đứng dậy làm động tác “Xin hãy yên tĩnh” mấy lần nhưng căn bản là không thể ngăn được.

Trong những tiếng chất vấn càng ngày càng ồn ào, các lãnh đạo ngồi hàng đầu thương lượng một phen, một người trong số đó cúi người cầm lấy micro, mỉm cười nói: “Xem ra tất cả mọi người giống tôi, đều cảm thấy tò mò với bản báo cáo này.”

Ông ấy nhìn về phía Vũ Minh: “Bác sĩ Vũ, tuần trước chúng tôi đã từng thảo luận rồi, trong tài liệu cậu gửi không có bản sao bệnh án. Chúng tôi đều biết cậu làm rất tốt, nhưng chỉ từ một bản báo cáo thì chúng tôi không

thể nào nhìn ra cậu làm thế nào để nhận được nhiều bệnh nhân trong khoảng thời gian ngắn như vậy. Nếu tất cả mọi người đều nghi ngờ, không bằng trước tiên cậu hãy nói cho mọi người một chút về quy trình công việc hàng ngày của cậu đi. Chúng tôi có thể cho cậu năm phút để giải đáp nghi ngờ của toàn hội trường, không tính vào thời gian báo cáo hạng mục.”

Vũ Minh như đã đoán trước được tình huống này nên anh ung dung bật trang trình chiếu tiếp theo lên.

“Hai tuần đầu khi vừa tới huyện Thanh Bình, tôi chỉ nhận được hai bệnh nhân, người thứ nhất chưa từng được nghe nói đến “Phòng điều trị đau”, bà ấy không chỉ từ chối không cho tôi kiểm tra mà còn làm thủ tục chuyển viện ngay hôm đó. Tình trạng như vậy kéo dài khoảng mười ngày, đến tuần thứ ba tôi không thể không đổi sang cách làm khác.”

“Đầu tiên tôi về Tế Nhân tìm lãnh đạo khoa và lãnh đạo viện để thương lượng suy nghĩ của mình về phương hướng tiếp theo. Sau khi được viện phê chuẩn, tôi mời chủ nhiệm Chu của khoa Ung bướu Nhất Viện đến huyện Thanh Bình để hội chẩn. Chủ nhiệm Chu tập trung vào người bệnh bị ung thư tuyến tụy vừa mới vào phòng Điều trị đau, đồng thời ông ấy còn làm mô hình ví dụ đầu tiên về hai khoa hợp tác điều trị với tôi.”

“Có chủ nhiệm Chu làm mẫu, phòng khám bệnh của huyện Thanh Bình tăng thêm hai hạng mục kiểm tra trong bảng kê khai trung bình là: Thang điểm VAS và thang điểm NRS. (4)”

(4) Thang điểm VAS và thang điểm NRS: Đây là những thang điểm đánh giá cường độ đau.

Vũ Minh chỉ vào bản trình chiếu: "Đây là kết quả kiểm tra cường độ đau đơn của người bệnh dùng để xác định khối u, chỉ cần sàng lọc để chọn ra người có độ đau đơn trung bình và nghiêm trọng, người bệnh sẽ được chuyển thẳng từ phòng khám khoa Ung bướu sang phòng Điều trị đau, việc làm công tác tư tưởng cho người nhà bệnh nhân sẽ do tôi và chủ nhiệm Lưu làm. Khoa Ung bướu biết rõ rằng hợp tác hai khoa mới có lợi với việc trị

liệu toàn bộ quá trình và dự đoán bệnh tình của người bệnh nên cũng rất ủng hộ cách này."

"Thông qua biện pháp này, tuần thứ ba, phòng Điều trị đau đớn nhận được ba bệnh nhân, đến tuần thứ tư thì nhận được bốn bệnh nhân."

Một vị lãnh đạo ngồi hàng đầu đột nhiên nói: "Xin cho tôi cắt ngang một chút, tôi đã không làm lâm sàng gần mười năm rồi. Nhưng năm 2009 khi tôi đảm nhiệm chức chủ nhiệm khoa Ung bướu ở Nghị Viện đã từng đến khoa Ung bướu huyện Thanh Bình làm cuộc khảo sát. Những thứ khác thì tôi không hiểu rõ lắm, nhưng nghiệp vụ khoa Ung bướu của bệnh viện bọn họ thì tôi có biết."

"Nếu như tôi nhớ không nhầm thì năm ngoái khoa Ung bướu của bọn họ mới nhận tổng cộng 370 bệnh nhân. Coi như đúng theo lời cậu nói, khoa Ung bướu đồng ý chia một phần bệnh nhân cho phòng Điều trị đau, nhưng bọn họ cũng chỉ có mỗi 300 - 400 bệnh nhân, nếu chia cho cậu một nửa thì một năm nhiều lắm cũng chỉ được 180 - 200 bệnh nhân. Thế nhưng trong báo cáo của cậu, trong ba tháng ngắn ngủi đã nhận được tới 113 bệnh nhân."

"Chuyện này, chuyện này." Người này cười haha, nhìn sang hai bên, "Viện trưởng Cốc, viện trưởng Lâm, hai người nói sao?"

Kha Vinh khoanh tay: "Mượn danh hợp tác nhiều khoa nhưng lại quên mất ở đây có người trong nghề hiểu rõ nghiệp vụ khoa Ung bướu huyện Thanh Bình, tôi đã nói rồi, quá hiểu thắc cũng không tốt, sẽ dễ bị bắt bài."

"Chỉ là nước đi này lại hơi quá, bịa đặt thì sẽ hiện nguyên hình."

Vũ Minh nhìn người đặt câu hỏi, khẽ cười: "Xin chào chủ nhiệm Uông, báo cáo công tác quý thứ tư năm nay của khoa Ung bướu huyện Thanh Bình vẫn chưa nộp lên cho ủy ban Y Tế nhưng đã có số liệu rồi. Chính nhờ việc hợp tác hai khoa mà quý bốn năm nay khoa Ung bướu nhận được đến

215 người bệnh, thêm số lượng của ba quý đầu nữa, cả năm có tổng cộng hơn 400 người bệnh.”

Vị lãnh đạo kia hơi há miệng, lập tức nhắc micro lên: “Chỉ một quý mà bằng ba quý công lại sao? Chỉ vì được trang bị thêm phòng Điều trị đau?”

Hàng thứ hai có người gio tay, đó là một vị phó chủ nhiệm khoa Gây mê của Tam Viện, người này có quan hệ không tệ với phó chủ nhiệm Chương.

“Đơn vị xóa đói giảm nghèo của bệnh viện chúng tôi là một bệnh viện cấp huyện khác, tôi chưa từng đến huyện Thanh Bình nhưng tôi hiểu rất rõ nghiệp vụ của khoa Gây mê.”

“Bảng thống kê mức độ đau bình thường sẽ do nhân viên từ khoa Gây mê hoặc là phòng Điều trị đau làm, kể cả bác sĩ của khoa Ung bướu chịu phối hợp với công tác của khoa Gây mê thì cũng không thừa hơi mà kiểm tra đánh giá mức độ đau đón cho các cậu được. Nói cách khác, Vũ Minh, cậu không chỉ phải phụ trách nghiệp vụ kiểm tra phòng và bệnh án của bác sĩ phòng Điều trị đau, mà còn phải đến phòng khám đánh giá cường độ đau cho bệnh nhân ở khoa Ung bướu nữa hả?”

“Không thể tưởng tượng được.” Người lên tiếng chính là một vị học giả ở hàng thứ nhất, vẻ mặt ông ta chẳng tốt đẹp gì, “Nghiệp vụ ở khoa Ung bướu còn lâu mới đuổi kịp Nhất Viện, nhưng lượng bệnh nhân đến viện một ngày cũng không phải là con số nhỏ. Chàng trai còn trẻ thể lực tốt, nhưng cậu cũng không phải người sắt. Cậu không nghỉ ngơi một chút nào từ thứ hai đến chủ nhật sao? Bất kể ngày hay đêm đều ở phòng khám hả? Huống hồ chính cậu cũng nói, tuy đã thành lập hình thức chữa bệnh hợp tác hai khoa nhưng số người bệnh cũng chỉ tăng từ hai lên bốn người. Vậy mà tháng thứ hai và thứ ba lại tăng một cách chóng mặt như thế thì thật không hiểu nổi. Chúng tôi ủng hộ người trẻ tuổi đến cơ sở để rèn luyện nhưng tuyệt đối không chấp nhận người trẻ tuổi sử dụng mánh lới ở cơ sở để tranh giành giải thưởng.”

Câu nói cuối cùng gần như là quát lên, tình hình lập tức thay đổi.

Vũ Minh dùng tay khẽ gãi lông mày, anh đang định lên tiếng thì chủ nhiệm Lưu đột nhiên cầm lấy micro, ông ta tươi cười nói: “Với tư cách là một người báo cáo khác, tôi có lời muốn nói.”

Giọng nói của ông ấy không to nhưng hội trường cũng đã yên tĩnh lại.

Chủ nhiệm Lưu có một khuôn mặt của người hiền lành, lúc nói lời này ông ấy cũng đang mỉm cười, nhưng mọi người ở đây đều có thể nghe ra được giọng điệu trịnh trọng và khâm phục của ông ấy. Cho dù có người đang định cười nhạo và mỉa mai thì cũng phải nuốt lại.

Chủ nhiệm Lưu cúi chào mọi người ở dưới một cái: “Đúng là thành tích này dễ khiến mọi người nghi ngờ, đổi lại là ba tháng trước thì tôi tuyệt đối cũng không tin chuyện này có thể xảy ra. Cho nên tôi vừa đến thành phố liền đi tìm khoa Khoa học và Giáo dục luôn, mục đích là muốn xin phép được lên báo cáo cùng với bác sĩ Vũ Minh.”

“15 phút báo cáo quá ngắn ngủi, không thể nào thể hiện hết được tâm huyết mà một người phải trả giá. Ba tháng qua tôi và bác sĩ Vũ Minh cùng làm nghiệp vụ Điều trị đau, rốt cuộc nhận 113 bệnh nhân như thế nào rồi lại được chữa trị như thế nào, tôi là người hiểu rõ hơn bất kỳ ai.”

“Bác sĩ Vũ Minh phụ trách phòng khám bệnh từ thứ hai đến thứ năm, tôi phụ trách thứ sáu, thời gian còn lại lúc nào bác sĩ Vũ Minh cũng giam mình trong phòng bệnh, buổi tối không đi đâu, chủ nhật không nghỉ ngơi. Khi đoàn chuyên gia từ Tế Nhân xuống nông thôn khám chữa bệnh miễn phí lần đầu tiên, bác sĩ Vũ Minh kịp thời nhắc nhở phòng tuyên truyền của bệnh viện liên hệ với giới truyền thông. Trải qua nửa tháng tuyên truyền, lượng bệnh nhân của khoa Ung bướu và phòng Điều trị đau tăng gấp bốn lần.”

“Khoảng thời gian đó bác sĩ Vũ Minh dồn hết tinh thần và sức lực vào việc chữa trị, khám bệnh miễn phí xong thì lại đến phòng bệnh điều chỉnh lời dặn. Ngày nào cũng vô cùng bận rộn, còn không có thời gian để mà ăn

cơm. Biện pháp trị liệu của cậu ấy rất đúng chỗ, đây cũng là lần đầu hệ thống Y tế trong huyện làm công tác tuyên truyền với công chúng về phương diện điều trị những cơn đau trong ung thư, từ lúc đó trở đi, càng ngày càng có nhiều người biết đến phòng Điều trị đau.”

“Tôi nhớ một lần, có hai người bệnh chuyển từ khoa Ung bướu chuyển xuống, người bệnh đã tiếp nhận trị liệu ở khoa Ung bướu được gần một tháng rồi, vì khối u nên xuất hiện nhiều cơn đau, chỉ dùng thuốc bình thường thì không có hiệu quả lắm. Bác sĩ Vũ Minh căn cứ vào tình huống của người bệnh để làm phẫu thuật phá hủy đám rối thần kinh dưới sự chỉ dẫn của CT, cơn đau rất ngoan cố do ung thư đã được giảm bớt ngay đêm đó. Những người bệnh khác ở khoa Ung bướu lần đầu nghe được cơn đau đến mức độ này mà có thể giải quyết được nên chủ động yêu cầu được chuyển xuống phòng điều trị đau để được chữa trị.”

“Ngay lập tức có năm bệnh nhân được chuyển tới, tuy nhiên phòng bệnh lại chỉ có hai chiếc giường, bác sĩ Vũ Minh gọi điện thoại cho Khoa Y tế suốt đêm để lập tức trang bị thêm hai cái giường nữa, sau đó chữa trị cho người bệnh xong thì đã là ba giờ sáng, bác sĩ Vũ Minh chỉ ngủ được ba tiếng đã đi rửa mặt để tiếp tục kiểm tra phòng.”

“Tiếng lành đồn xa, bệnh nhân dần dần nhiều lên, sau đó đến cả hiệu quả của khoa Ung bướu cũng được tăng cao. Người của khoa Ung bướu muốn mời bác sĩ Vũ Minh ăn cơm nhưng lúc nào cậu ấy cũng nói mình không rảnh. Thứ bảy chủ nhật nào bác sĩ Vũ Minh cũng đến phòng Điều trị đau kiểm tra phòng, chỉ cần cậu ấy có thời gian là sẽ ngồi chẩn bệnh ở cửa bệnh viện. Dù chủ nhật không có bệnh nhân thì cậu ấy cũng chạy đến khoa Ung bướu phát sách liên quan đến Những cơn đau trong ung thư để tuyên truyền.”

“Tôi từng hỏi bác sĩ Vũ Minh, hạng mục này liên quan đến cơ hội thăng chức của cậu sao? Cậu ấy nói không phải. Tôi cũng đoán là không phải, vì nếu bình thường muốn lên chức thì cần phải xuống nông thôn ít nhất sáu tháng. Tôi lại hỏi bác sĩ Vũ Minh, nếu như nơi làm thí điểm không thành công thì đề tài cấp quốc gia này của cậu sẽ bị giải tán đúng không? Cậu ấy nói cũng không phải.”

“Tôi nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu vì sao một người phải liều mạng đến vậy.”

Thư Tân ngửa đầu ép nước mắt cay cay vào trong, rốt cuộc cô cũng biết được hai đôi giày của Vũ Minh hỏng như thế nào rồi.

Đêm đó ở huyện Thanh Bình, Vũ Minh từng nói cho cô biết, mẹ anh qua đời mười hai năm rồi. Mỗi khi Vũ Minh nhìn thấy một người bị đau do ung thư trên giường, đó đều là hình ảnh phản chiếu của mẹ trong lòng anh.

Cố gắng phấn đấu đến năm thứ mười hai, kế hoạch của Vũ Minh đã khẳng định được vị thế, trong cuộc họp Gây mê hàng năm, anh đã tranh thủ được dự án hợp tác Trung – Mỹ của William. Nhân cơ hội tốt này, anh sử dụng toàn bộ sức lực trong phạm vi khả năng của mình để mở rộng tầm ảnh hưởng chuyện này.

Không chỉ giới hạn ở hệ thống của Tế Nhân, anh còn muốn đẩy kỹ thuật này xuống cơ sở nữa.

Anh ép bản thân đến mức này cũng chỉ vì muốn thực hiện lời hứa mà mình đã đồng ý khi quay trước giường bệnh của mẹ.

“Thật sự không dám giấu, trước khi bác sĩ Vũ Minh đến huyện Thanh Bình, tôi không tin có người có thể liều mạng như thế. Lúc vừa mới bắt đầu công việc, tôi cũng từng rất nhiệt huyết, nhưng sau đó ở khoa Lâm sàng quá lâu, tôi cũng khá chán chường và mệt mỏi. Nhưng trải qua ba tháng này, tôi đã hiểu ra một chuyện, đó là trong nghề này của chúng ta nếu có người đi trước thì đó chỉ vì người đó bỏ ra đủ nhiều tâm huyết.”

Chủ nhiệm Lưu nói đến đây thì đỏ bừng cả mặt, hai tay nắm chặt micro: “Tôi đã chiếm nhiều thời gian của các vị rồi, cảm ơn các lãnh đạo và giáo sư đã cho tôi cơ hội, những điều tôi muốn nói chỉ có vậy thôi.”

Lần báo cáo này nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, không gian phía trên hội trường còn vang vọng dư âm, một khoảng thời gian rất dài sau đó, ghế khán giả im bặt không có một tiếng động.

Đến giai đoạn bình chọn đã xuất hiện cuộc tranh luận giữa các lãnh đạo.

Cuối cùng, dưới sự đề cử của mọi người, một viện sĩ lên sân khấu công bố danh sách đoạt giải.

Cùng lúc đó, sau năm tháng không gặp, Thư Tân lại một lần nữa được nhìn thấy vị học giả tóc trắng bạc phơ này trong hội trường lớn. Lúc trước thi đấu Nhân Tài Tuổi Trẻ Dự Bị cũng do vị viện sĩ này trao giải cho hai người Vũ Minh và Trâu Mậu.

“Quán quân hôm nay hơi “keo kiệt”.” Viện sĩ già đầy kính trên sống mũi, giọng nói dày rộng mà chậm rãi: “Bởi vì lượng bản mẫu của nhà vô địch chỉ có 113 ca bệnh.”

Thư Tân kích động đến nỗi dùng hai tay che mặt, tiếng vỗ tay xung quanh bùng nổ như sấm. Vừa nghe là đã biết ai sẽ trở thành quán quân rồi, cô đã từng xem nhiều cuộc tranh tài của Tế Nhân như vậy nhưng không có lần nào khiến lòng người tâm phục khẩu phục như lần này.

“Keo kiệt thì keo kiệt, nhưng chúng tôi có thể nhìn thấy từ trong 113 ca bệnh này tinh thần Tế Nhân thuần túy. Người này làm những chuyện có vẻ vụn vặt bình thường và chẳng có gì đặc biệt, nhưng chính vì cậu ấy đã kiên trì làm những chuyện bình thường này ngày qua ngày nên cuối cùng đã xây được một chiếc thang dây dẫn lên trời xanh.”

“Không đơn giản đâu, người trẻ tuổi này, cậu ấy dùng hành động của mình để nói cho chúng tôi biết. Trong cái nghè này của chúng ta, đường tắt dẫn đến thành công chính là “không bao giờ có đường tắt”. Đời nào của Tế Nhân cũng có nhân tài cả, tôi rất vui mừng vì khi còn sống vẫn có thể nhìn thấy một “người chạy trốn” thuần túy như vậy.”

Viện sĩ già nhìn xuống dưới ghê khán giả: “Chàng thiếu niên, lên sân khấu nhận thưởng đi.”

Thư Tần hưng phấn đứng bật dậy vỗ tay, người kích động không chỉ có cô, mọi người đều bị bầu không khí hưng phấn này làm cho đứng ngồi không yên. Thư Tần nhìn khắp nơi mà không có mục đích, cô thấy nụ cười của chủ nhiệm La, thấy được giáo sư Uông giơ ngón tay cái với Vũ Minh, còn thấy được cả Vương Nam đang vừa ngáp vừa ra sức vỗ tay.

Trong khoảnh khắc này, Thư Tần thấy được rất nhiều người cô vốn không quen ở Tế Nhân.

Cảm xúc của cô không ổn định, đang định ngồi xuống một lần nữa thì nhìn thấy Lâm Cảnh Dương ngồi ở phía trước. Cá người anh ta chìm trong bóng tối, vốn dĩ anh ta không hề động đậy, nhưng sau đó hình như đã nghĩ thông suốt cái gì đó bèn yên lặng trong chốc lát rồi dựa lưng vào ghế dựa, bỏ hai tay ra khỏi túi quần, chậm rãi vỗ tay.

“Quán quân lên phát biểu cảm nghĩ sau khi giành được giải thưởng đi.” Phía dưới bùng nổ tiếng reo hò.

“Vũ Minh nói gì đó đi!”

Vũ Minh đứng ở trên sân khấu, anh cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ một lúc, sau đó nâng đầu lên, quét mắt xuống dưới một vòng: “Cảm ơn trường cũ của tôi, cảm ơn giáo viên hướng dẫn là chủ nhiệm La, cảm ơn những đồng nghiệp của tôi, cảm ơn các tổ viên của hạng mục.”

Thư Tần có hơi thất vọng, tuy rằng anh đã đồng ý với cô sẽ thử buông xuống nhưng Vũ Minh vẫn không nhắc đến mẹ mình, nút thắt đó không biết bao giờ mới có thể tháo gỡ được đây.

“Quan trọng nhất là...” Vũ Minh nhìn xuống một chỗ nào đó, đôi mắt vừa đen vừa sâu thẳm, “Tôi muốn cảm ơn tổ trưởng nhỏ của tôi, không có cô ấy, hạng mục của tôi không thể dựng mô hình bản mẫu hoàn hảo đầu tiên được, không có cô ấy, hạng mục “Những cơn đau trong ung thư” sẽ không có một cái kết hoàn mỹ.”

Thư Tân bất giác nhìn lên sân khấu, mãi đến tận khi xung quanh truyền tới một loạt những ánh mắt thiện ý đầy ý cười thì cô mới phản ứng lại được.

“Tổ trưởng nhỏ của Vũ Minh à? Là ai vậy nhỉ?” Một đồng nghiệp nữ đứng ở gần hỏi.

Thư Tân cúp mắt xuống rồi lại ngược mắt nhìn lên trên sân khấu, anh vẫn còn đang chăm chú nhìn cô, như cách trăm núi ngàn sông, lại vẫn như gần ngay trước mắt. Nụ cười như được hòa tan nơi khói miệng, ánh mắt cô và anh giao nhau, không kìm lòng được mà bật cười.

Vũ Minh cũng cười, nụ cười như cơn gió mùa xuân thổi qua cánh rừng um tùm lá xanh, không chỉ vui mắt mà còn vui lòng.

Anh liếc nhìn cô một cái rồi cầm cúp xuống sân khấu.

Trong hội trường nóng như vậy, tuyết bên ngoài đã ngừng rơi rồi.

Vừa ra khỏi cửa, khí lạnh đã lướt nhẹ qua mặt.

Bên trong đất trời toát ra một luồng khí lạnh trống trải.

Mọi người không tản đi ngay mà tụ tập ở cửa nói chuyện sôi nổi như bình thường.

Thư Tân không đợi được Vũ Minh, ngược lại nhìn thấy Thích Mạn và giáo viên hướng dẫn của cô ta.

“Tiểu Thư, Vũ Minh đâu?” Giáo sư Uông quàng khăn lên cổ, Thích Mạn mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng, đang kéo tay giáo sư Uông.

Cô ta không ra vẻ hào phóng như thường ngày nữa, lúc đi ra chỉ lên tiếng chào hỏi Thư Tân rồi không nói gì tiếp, có vẻ hơi mất tự nhiên.

“Anh ấy vẫn chưa raạ.” Thư Tân nhìn Thích Mạn một chút, “Có lẽ anh ấy vẫn đang nói chuyện với chủ nhiệm Lưu.”

Cô vừa mới nói xong thì Vũ Minh đi ra, từ đầu đến cuối anh chỉ nhìn thẳng, nắm tay Thư Tân bỏ vào trong túi áo mình: “Lạnh đấy.”

“Vũ Minh.” Giáo sư Uông mỉm cười gọi anh từ phía sau.

“Cô Uông.” Vũ Minh quay đầu, tự động bỏ quên Thích Mạn, cô ta vội vàng nhìn sang một bên, mặt cũng hiện lên vẻ lúng túng.

“Đêm nay em thể hiện tốt lắm, cô Uông chúc mừng em.”

“Em cảm ơn cô Uông, bài thuyết trình của cô cũng rất đặc sắc.”

“Ngày mai là tết Nguyên Đán, cô Uông nghỉ ở nhà, nếu em rảnh thì dẫn theo Tiểu Thư đến nhà cô Uông chơi nhé.”

Vũ Minh cười: “Được ạ, em chúc cô Uông năm mới vui vẻ trước.”

Hai cô trò đi rồi, Vũ Minh nói với Thư Tân: “Anh bảo Vương Nam đưa em về rồi, William đến, anh phải đi đón ông ấy với chủ nhiệm La.”

“William? Không phải chủ nhật bọn họ mới đến sao?”

“Bọn họ muốn ở thành phố chơi nhiều hơn một ngày nên đã đặc biệt đến sớm, trời lạnh như thế, em về nhà trước đi. Sáng mai anh đi đón bố mẹ em, còn cả bác Cố với dì Hoàng nữa, lần đầu gặp mặt, người một nhà chính thức đón năm mới.”

Chủ nhiệm La và chủ nhiệm Lưu nhiệt tình nắm tay, mấy vị giáo sư khác ở bên kia cũng đang gọi Vũ Minh.

Thư Tân có bao nhiêu chuyện muốn nói với Vũ Minh, cô hơi do dự một chút: “Anh đừng làm phiền sư huynh Vương Nam, em tự bắt xe về là được rồi, sáng mai anh đến đón sớm một chút nhé, lái xe của bố em à?”

Vũ Minh lên tiếng chào hỏi rồi lại quay đầu nhìn Thư Tân, đồ đã đặt mai có thể lấy rồi, chỉ cần trung tâm thương mại mở là có thể lấy được.

“Anh không yên tâm để em tự bắt xe về, Vương Nam đã đi lấy xe rồi, bố em không cần lái xe đâu. Mai em dậy sớm một chút nhé, mai anh có chuyện quan trọng phải làm.”

“Chuyện quan trọng à?” Thư Tân phủi tuyết trên cổ áo anh, tràn đầy ý cười: “Chuyện quan trọng gì thê?”

Vũ Minh ngửa đầu nhìn một chút, lại nhìn cô, đây là lần đầu tiên anh vui như vậy trong nhiều năm qua. Chỉ cần nghĩ đến việc này là anh lại muốn bật cười từ tận đáy lòng.

Anh xoa tóc cô, giơ cái gì đó trong tay lên: “Em muốn không?”

“Đây không phải cúp của anh sao?”

“Cầm đi, cúp của em đấy.”

Ý cười dần lan ra từ khói miệng cô, trở thành nụ cười rạng rỡ.

Vương Nam lái xe của Vũ Minh đến, anh dẫn cô lên xe.

Vốn anh còn định dặn Thu Tân mai hãy mặc cái áo khoác lót trước anh mua cho, nhưng nghĩ lại thì Thu Tân mặc gì mà chẳng đẹp, kệ cô đi, chỉ cần cô vui vẻ là được rồi nên không nói gì nữa.

Xe nổ máy, Thu Tân hạ cửa kính xe xuống: “Ngày mai bác Cố đều sẽ tới đúng không ạ?”

Vũ Minh để tay vào túi quần, chuẩn bị quay người đi thì điện thoại di động vang lên, anh không ngẩng đầu: “Đúng vậy, anh vừa nói rồi đấy, mai em dậy sớm một chút nhé, anh đến đón mọi người.”

Thu Tân nghe thấy anh nói chuyện với đối phương bằng tiếng anh, xem ra là William, nói chuyện được một lúc, cô nghe thấy Vũ Minh hơi kinh ngạc hỏi: “Bạn bên Mỹ sao?”

Mấy người chủ nhiệm La đi qua hỏi: “Làm sao vậy?”

“William có một người bạn bị ung thư giai đoạn cuối, đúng lúc ông ta đang ở Trung Quốc, William muốn giới thiệu người bạn này đến phòng Điều trị đau.”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Số liệu của bộ phận lâm sàng được trích từ tài liệu chuyên ngành và tài liệu giảng dạy.

Hahaha, còn lại hai chương tình cảm mãnh liệt nhất nữa thôi.

Chương 96

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Hôm qua Vũ Minh gọi điện thoại cho bố mẹ Thư Tần, lúc về nhà cô cũng có nói về chuyện hai nhà ăn cơm.

Đến ngày chủ nhật, Thư Tần thức dậy từ rất sớm.

Sau khi dọn vệ sinh nhà cửa xong, người một nhà ngồi xuống ăn sáng.

Cơm nước xong xuôi thì cũng hơn 9 giờ nhưng vẫn chưa có tin gì từ Vũ Minh, Thư Tần cầm bình tưới nước cho hoa thủy tiên của bố, tán lá xanh biếc khiến người khác vui vẻ.

Sau khi tưới cây trong phòng khách xong, cô tiếp tục ra ban công tưới cây mọng nước. Dưới sự chăm sóc tận tình của bố, hoa cỏ trên ban công không phải chịu ảnh hưởng bởi thời tiết lạnh.

Sửa soạn xong rồi quay vào nhà, Thư Tần thấy bố mẹ còn đang thay quần áo trong phòng thì cũng đi vào phòng ngủ.

Lần trước khi đi dạo phố Vũ Minh có mua cho cô một chiếc áo khoác dài màu xanh sẫm. Lúc đó khi vừa nhìn thấy chiếc áo này ở cửa hàng, đầu tiên là Thư Tần không thích lắm, màu sắc hơi kén người, sơ mặc không hợp. Nhưng nhân viên bán hàng tư vấn quá nhiệt tình nên cô đành miễn cưỡng thử một lần. Vốn Thư Tần tưởng rằng sẽ không đẹp, ai ngờ lại khác, chất liệu của chiếc áo khoác này quá tốt, vừa mặc vào đã thấy tôn da và cũng rất có khí chất.

Thư Tân mua về rồi cũng không có cơ hội mặc, cứ treo trong tủ quần áo thôi. Hôm nay là ngày đầu năm mới, Thư Tân cảm thấy cũng cần ăn mặc long trọng một chút nên lấy áo khoác ra để mặc.

Sau khi cô thay quần áo xong bước ra thì phòng khách vẫn không có ai, bố mẹ vẫn chưa ra.

Thư Tân đi tới gõ cửa: “Sắp mười giờ rồi ạ.”

Cửa mở, Tân Vũ Quyên vừa cúi đầu sửa sang quần áo vừa hỏi con gái: “Bộ quần áo này của bố con thế nào, hôm qua mẹ vừa mua cho ông ấy đấy.”

Hai người đều biết Vũ Minh không còn bố mẹ, chủ nhiệm Cố và giáo sư Hoàng chính là người nhà Vũ Minh.

Nếu đây là lần đầu người lớn hai nhà gặp mặt, để bày tỏ sự tôn trọng của mình, Tân Vũ Quyên còn đặc biệt đeo khuyên làm tóc làm một kiểu tóc mới.

Thư Liên Hải mặc một bộ âu phục phẳng phiu, tóc mai trắng hai bên được nhuộm đen, ông đứng hướng này thì nhìn qua còn trẻ hơn vài tuổi so với bình thường.

Thư Tân đẩy bố mẹ ra giữa nhà, giơ điện thoại di động lên thật cao, chụp cho người nhà một bức ảnh: “Bố mặc gì đều đẹp hết.”

“Mẹ thì sao?”

“Mẹ là tiên nữ.”

Tân Vũ Quyên quan sát con gái, áo khoác lông cao cổ màu xanh sẫm, đôi mắt cô long lanh, gò má phớt hồng như đánh phấn.

Bà đang định kéo con gái qua để ngắm kỹ thì điện thoại của Thư Liên Hải rung lên: “Xuống tầng đi, Vũ Minh đến rồi.”

Gia đình ba người mang theo quà tặng xuống tầng, Vũ Minh nhìn thấy bọn họ đi tới thì mở cửa xuống xe.

Thư Tân phát hiện hôm nay Vũ Minh cũng mặc một bộ quần áo mới tinh.

Đây cũng là lần đầu anh mặc chiếc áo sơ mi cô mua cho anh từ lần trước dạo phố.

Caravat thì càng không cần phải nói, đó là quà sinh nhật cô mua tặng anh trong lần đến huyện Thanh Bình.

Thư Tân muốn cười, hôm nay sao thế nhỉ, đến cả Vũ Minh cũng nghiêm túc.

Lúc mở cửa cô bất chợt đối diện với ánh mắt của Vũ Minh, trong mắt anh như có gì đó đang chuyển động, vừa nhìn là biết tâm trạng anh rất tốt.

Đúng là Vũ Minh đang nhìn Thư Tân, môi cô hồng lấp lánh, nhìn còn “mọng nước” hơn cả đánh son. Vì không tiện, còn có bố mẹ cô ở bên cạnh nên anh không tiếp tục nhìn chằm chằm vào cô nữa.

Hôm qua anh còn phân vân không biết nên bảo cô mặc chiếc áo khoác này không mà hôm nay cô đã mặc rồi. Đây chẳng phải là “tâm linh tương thông” sao?

Vũ Minh ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, trời trong gió lặng, thật là một ngày đẹp.

Trong đầu anh toàn là suy nghĩ vui vẻ, Vũ Minh mở cửa cho Thư Liên Hải và Tân Vũ Quyên, còn mình thì đi về phía ghế lái, vừa lên xe vừa nghe điện thoại.

Là chủ nhiệm La gọi tới, Thư Tân chỉ nghe được bốn chữ “Phòng Điều trị đau” thôi.

Cô thấy hơi kỳ lạ, chủ nhật ở khoa Gây mê có hai bác sĩ, một người phụ trách phòng phẫu thuật cấp cứu, một người phụ trách nghiệp vụ của phòng Điều trị đau. Theo lý thuyết thì hôm nay ở đó có bác sĩ phụ trách, Vũ Minh không cần tới mới đúng.

“Người bạn từ Mỹ mà William giới thiệu đến rồi à?”

Vũ Minh đặt điện thoại lên bảng điều khiển: “Người bệnh vừa đến phòng điều trị, còn đang làm thủ tục nhập viện, chủ nhiệm La cũng chuẩn bị qua đó rồi.”

Đột nhiên Thư Tân hơi bất an, Vũ Minh là tổ trưởng, phàm là người bệnh thuộc kế hoạch hợp tác Trung - Mỹ lần này, anh đều phải tham gia điều trị.

“William có nói tình hình cụ thể của người bệnh đó thế nào không ạ?”

“Chưa nói, hôm qua lúc ông ấy đến thì cũng mười giờ hơn rồi, ông ấy chỉ nói người bệnh là bạn của mình nhưng không nói những chi tiết nhỏ khác. Chủ nhiệm La nói nếu William đã tới rồi thì hãy lấy bệnh nhân này để chính thức khởi động dự án hợp tác Trung - Mỹ đi.”

“Anh đưa mọi người đến nơi trước đã, bác Cố vàdì Hoàng đang trên đường rồi.” Anh nhìn vào gương chiếu hậu, áy náy nói, “Cô chú, ở khoa Lâm sàng có bệnh nhân mới, cháu phải qua xem một chút.”

Tần Vũ Quyên và Thư Liên Hải tỉ mỉ quan sát Vũ Minh, đều nhất trí là anh đã gầy đi rồi, bà hỏi vài câu rồi nói: “Cái thằng bé này, không cần phải giải thích gì với cô chú đâu, công việc quan trọng, cháu bận việc của cháu đi.”

Vũ Minh cảm thấy ám lòng: “Cháu đã rửa sạch hoa quả để trên bàn rồi a, trong nhà bếp có trà, bác Cố vàdì Hoàng sẽ tới nhà ngay,dì Hoàng có bảo dì ấy sẽ đến làm cơm a.”

Đến Nhất Viện, Vũ Minh đưa ba người về nhà, còn mình thì đi phòng Điều trị đau.

Trong nhà đã được quét dọn qua, khắp nơi đều sáng lấp lánh.

Sàn nhà không dính một hạt bụi, trên khay trà bày rất nhiều hoa quả đã được rửa sạch.

Tần Vũ Quyên và Thư Liên Hải ngồi xuống ghế sofa: “Đứa trẻ này đúng là thích sạch sẽ.”

Thư Tần thử tưởng tượng cảnh sáng sớm Vũ Minh đã dọn dẹp rồi rửa hoa quả, cô ngồi xuống bên cạnh bố mẹ. Dì Lưu nghỉ rồi, hôm qua Vũ Minh đón William xong về nhà thì ít nhất cũng phải hơn 12 giờ, vì để tạo ấn tượng với bố mẹ cô mà anh còn đặc biệt dành thời gian để quét dọn vệ sinh.

Cô thấy hơi đau lòng, cầm một miếng cam đã được cắt đưa cho bố, bản thân cũng ăn một miếng, cô đang định gọt táo cho mẹ thì đột nhiên nhớ đến tối qua bố Vũ Minh có đến hội trường lớn tìm cô, miếng cam trong miệng bỗng nhiên mất đi mùi vị.

Sau cuộc thi Vũ Minh vẫn bận rộn chuyện của William, cô không tìm được cơ hội để truyền đạt yêu cầu vô lý của bố anh và vị luật sư kia đến Vũ Minh. Nhưng nhìn thái độ ngay lúc đó của bố anh thì có thể bọn họ sẽ đi tìm Vũ Minh.

Lỡ như ngay trong hai ngày này...

Thư Tân thừa nhận rằng mình rất ích kỷ trong chuyện này vì cô không hề quan tâm đến bệnh tình của bố Vũ Minh, cô chỉ quan tâm đến anh thôi.

Thư Tân suy nghĩ một chút rồi gọi điện thoại cho Vũ Minh, điện thoại rung được vài tiếng thì anh đã nhấn nút tắt rồi.

Cô càng nghĩ càng không yên lòng, bèn đứng lên nói: “Không được, con phải đến phòng bệnh một chuyến.”

Thư Liên Hải và Tân Vũ Quyên hơi kinh ngạc: “Làm sao vậy?”

Người nhà Cố Phi Vũ còn chưa tới, đã đến thì cũng không cần khách sáo.

“Con đến phòng bệnh xem một chút, nếu như mấy người bác Cố đến thì bố mẹ mở cửa là được nhé ạ.”

Thư Liên Hải và Tân Vũ Quyên trợ mắt nhìn con gái biến mất ở trước cửa: “Con bé này, sao mà không thể rời Vũ Minh được một giây nào thê.”

Thư Tân chạy đến bệnh viện, trên đường cô có nhắn tin cho Vũ Minh nhưng anh không trả lời.

Đến thang máy, Thư Tân cúi đầu nhìn, nếu Vũ Minh chỉ đi kiểm tra phòng bình thường thì cô mặc thế này như đang đi kiểm tra ấy. Nên Thư Tân đến khoa Gây mê thay áo blouse trước rồi mới đến phòng Điều trị đau.

Phòng bệnh vào chủ nhật rất yên tĩnh, Thư Tân mở cửa lớn, một cô y tá đầy xe điều trị ra từ phòng bệnh số một.

Trải qua mấy tháng tiếp xúc, đôi bên cũng coi như quen biết nhau, cô y tá cười nói: “Sao tôi trưởng nhỏ lại tới đây?”

Thư Tân dừng chân lại, mỉm cười: “Y tá Vương, người vừa đến là bệnh nhân mới à?”

“Ở giường 25 ấy, chủ nhiệm La với Vũ Minh đang ở đó kiểm tra phòng, mấy bác sĩ người Mỹ cũng ở đó, một lúc nữa lãnh đạo viện cũng sẽ sang đây xem hạng mục này.”

Thư Tân gật đầu, giường 25 là phòng bệnh đơn, hôm qua vừa có người bệnh xuất viện, nếu có bệnh nhân mới đến thì cũng chỉ có thể ở phòng bệnh này thôi.

“Cảm ơn y tá Vương.”

Cô đi xuyên qua hành lang dài dằng dặc đến cuối đường, cửa mở ra, có không ít người đang đứng trong phòng bệnh.

Cô nhìn thấy chủ nhiệm La đầu tiên, ông ấy đứng ở bên phải giường bệnh, sắc mặt phức tạp: “Chuyện này thật không thể ngờ được.”

Tiếp theo Thư Tân nhìn thấy William, ông ấy dẫn theo hai bác sĩ trẻ thuộc đoàn chuyên gia bên Mỹ.

Cô chỉ nghe thấy William bất đắc dĩ nói với chủ nhiệm La: “Sáng sớm nay tôi cũng mới biết Logan là bố của bác sĩ Vũ Minh.”

Lại đi vào trong vài bước, cô nhìn thấy người nằm trên giường bệnh, da đầu chót tê dại.

Người đó đúng là Vũ Học Quân, ông ta đã cởi bỏ chiếc áo khoác dày xa hoa tối qua, chỉ mặc đồ bệnh nhân bình thường. Không còn quần áo để che lấp, nhìn qua trông ông ta gầy trơ xương, hơn nữa vì cả người vùi trong ga giường màu trắng nên khí thế uy hiếp người khác trên người ông ta cũng giảm bớt đi mấy phần.

Tuy rằng Vũ Học Quân không nói gì nhưng xem các chỉ số giám sát thì hiện tại ông ta đang rất đau, ông ta khẽ gật đầu với chủ nhiệm La rồi nhìn Vũ Minh với đôi mắt âm u.

Tầm mắt Thư Tân quét lung tung về phía trước không có mục đích.

Lướt qua đoàn người, cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn mặc áo blouse trắng dài đang đứng bên cửa sổ.

Ông nghe vắt trên cổ anh, vẻ mặt chết lặng nhìn lên phía trên, nhưng cô hiểu anh rất rõ, cô biết bây giờ Vũ Minh càng bình tĩnh thì lúc núi lửa phun trào càng mãnh liệt.

Trong đầu Thư Tân chỉ có một suy nghĩ, phải mau đưa Vũ Minh ra khỏi chỗ này.

Cô đi về phía Vũ Minh nhưng hai chân như bị đỗ chì, trở nên nặng trĩu.

Sau đó cô nghe thấy một người đàn ông nói chuyện, là vị luật sư trung niên tối hôm qua, ông ta đặc biệt mời chủ nhiệm La sang một bên, thấp giọng truyền đạt mong muốn của Vũ Học Quân cho chủ nhiệm La.

“Tôi nghe danh ông đã lâu, tôi họ Trần, là luật sư của ông Vũ, bây giờ Vũ Minh ưu tú như vậy cũng không thể thiếu sự dạy dỗ của ông. Ông Vũ đã muôn biểu đạt lòng biết ơn với ông từ lâu rồi nhưng hôm nay mới có cơ hội. Ông Vũ cực kỳ nhớ con trai, dù đang có bệnh nhưng vẫn về nước cũng vì lí do này, ông cũng biết bây giờ ông Vũ không chịu được kích thích lớn, nhưng hiểu lầm của Vũ Minh với bố cậu ấy quá sâu...”

Cô không nghe thấy câu trả lời của chủ nhiệm La, ông ấy vừa là đồng nghiệp năm đó của giáo sư Lư vừa là giáo viên hướng dẫn của Vũ Minh, những năm qua anh sinh hoạt như thế nào chủ nhiệm La hiểu rất rõ.

Không đợi Thư Tân đi đến bên cạnh Vũ Minh, cuối cùng anh cũng có phản ứng. Mặt anh không cảm xúc đưa bảng số liệu đánh giá cơn đau cho đồng nghiệp bên cạnh: “Tôi không điều trị cho người bệnh này được.”

Giọng nói của anh khàn đặc như vừa mới nuốt phải sỏi truyền đến tai Thư Tân.

Anh cất bước đi ra ngoài, Thư Tân đuổi theo anh theo bản năng. Mọi người nhìn thấy Vũ Minh cũng không nói gì, bầu không khí đang hoàn toàn yên tĩnh thì có người lên tiếng: “Vũ Minh.”

Giọng nói mỏng như tờ nhện nhưng cát lên rất rõ ràng.

Mọi người cùng nhìn về phía Vũ Học Quân ở trên giường, Vũ Minh vẫn không có phản ứng gì.

Vũ Học Quân nhìn bóng lưng con trai, dùng tay đỡ người lên, ho khan.

“Bố là bố con.”

Bước chân Vũ Minh không dừng lại.

“Chỉ cần 15 phút thôi.”

Quả thật là ông ta bị bệnh rất nặng, cuối cùng Vũ Minh cũng dừng lại, cười mỉa mai một tiếng.

William đưa trợ lý rời khỏi phòng bệnh trước, chủ nhiệm La thông cảm nhìn Vũ Minh một cái rồi cũng im lặng rời đi.

Đây là chuyện của bố con bọn họ, người ngoài không có quyền xen vào.

Trong chớp mắt, ở phòng bệnh chỉ còn lại bốn người bao gồm Thuần.

Luật sư Trần nói một cách thành khẩn: “Vũ Minh, bố cậu đã bệnh đến như vậy rồi, dù cân nhắc từ góc độ nhân đạo thì cậu vẫn nên chú ý đến cảm xúc của bố mình một chút.”

Vũ Minh trưng mắt nhìn về phía luật sư Trần, ông ta ngẩn người, lùi lại phía sau.

Vũ Minh nhìn ông ta một lúc, hình như nhớ đến điều gì đó, anh gật đầu: “Ông họ Trần, tên Trần Học An, năm đó ông là luật sư trong phiên tòa ly hôn của hai người bọn họ.”

Vẻ mặt anh bình tĩnh, không chút biểu cảm, luật sư Trần không biết phải làm sao, cười khô khốc: “Trí nhớ của cậu thật tốt, chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi mà vẫn nhận ra tôi.”

“Cút ngay.”

Luật sư Trần thảng lừng, miễn cưỡng duy trì nụ cười: “Vũ Minh, nói đến thì tôi cũng hơn tuổi cậu, mong cậu kiềm chế một chút. Tôi rất lấy làm tiếc vì chuyện của mẹ cậu, nhưng chuyện giữa hai vợ chồng vốn cũng không phải chuyện người ngoài có thể nói. Năm đó bố cậu quyết định như thế sau khi đã cân nhắc mọi mặt, bà Lư cũng đồng ý ly hôn, lúc đó cậu còn nhỏ, khó tránh được sẽ nảy sinh một ít suy nghĩ cực đoan.”

Vũ Minh nhìn sang một bên rồi bật cười, bệnh án đặt ngay bên cạnh, ở cột quan hệ vợ chồng có viết tên người phụ nữ kia.

“Trong chuyện này có nhiều hiểu lầm.”

Vũ Học Quân tựa vào giường, khàn giọng ho khan vài tiếng: “Trên đời này không có người bố nào không yêu con mình, bố mong con đừng bao giờ quên điều này.”

Ông ta lại ho khan, bên ngoài truyền đến tiếng giày cao gót, cửa mở ra, một người phụ nữ với vẻ mặt lo lắng đi vào. Hắn là bà ta đã tới từ sớm nhưng vì ngại Vũ Minh nên cố ý lảng tránh, bây giờ nghe thấy tiếng ho khan của Vũ Học Quân thì mới chạy vội tới bên giường, khom lưng nhẹ nhàng vỗ lưng ông ta: “Học Quân...”

Thư Tân vừa sợ vừa hận, Vũ Học Quân cũng cực kỳ kinh ngạc: “Em vào đây làm gì?”

Thư Tân cắn răng, vội vàng muốn kéo Vũ Minh đi, ai ngờ cô chậm mắt một bước, trong mắt Vũ Minh đầy vẻ thù hận, anh tóm chặt cổ áo của luật sư Trần: “Ông mù hả?”

Anh chỉ vào người phụ nữ kia: “Có hiểu lầm hay không người phụ nữ kia không biết chắc, năm đó lúc thắng phiên tòa chắc là vui sướng lắm nhỉ, mẹ tôi mất nhiều năm như vậy rồi, ông cầm tiền của Vũ Học Quân sống tốt ghê!”

Lawyer Trần ghẹn họng, cuống quít nắm lấy cổ áo của mình, viền mắt Thư Tân nóng lên, cô liều mạng ôm lấy Vũ Minh từ phía sau: “Vũ Minh!”

Cách thời gian mười mấy năm nhưng cô vẫn có thể hiểu được sự tuyệt vọng của cậu thiếu niên năm đó, khoảnh khắc mà Vũ Minh biết chân tướng mọi chuyện, hình tượng người bố trong lòng anh đã sụp đổ hoàn toàn.

Cô không thể nào tưởng tượng được Vũ Minh hận bố mình nhiều như thế nào.

Ông nghe đụng vào mu bàn tay cô, hơi lạnh chạy thẳng vào trong lòng, nhưng cơ thể Vũ Minh vẫn nóng như vậy, nóng như muối bốc cháy.

Cô nghe thấy anh nghiên răng nghiên lợi nói: “Vũ Học Quân, tôi nói cho ông biết, bất kỳ ai cũng có tư cách ở đây, chỉ có ông không xứng.”

Bên ngoài có tiếng bước chân, chắc là mấy người viện trưởng đến rồi, nhưng cảm xúc của Vũ Minh như nước lũ tràn đê, không thể nào kiềm chế được.

“Ông dẫn theo con mụ khốn kiếp kia cút đi cho tôi.”

Người phụ nữ kia rung rung nước mắt nói: “Bố cậu là bệnh nhân, đây là phòng bệnh, Vũ Minh, cậu đừng quên cậu là bác sĩ.”

Thư Tân tức run người, cô hét lớn: “Bà câm miệng ngay.”

Đây là lần đầu tiên trong đời cô chửi bậy, cảm xúc căm hận bùng lên, một câu còn quá ít, cô muốn mắng nhiều hơn.

Đôi mắt Vũ Minh đỏ quạch: “Cút con mẹ bà đi.” Anh buông luật sư Trần ra, đi về phía người phụ nữ kia.

Thư Tân dùng hết sức lực ôm lấy anh: “Vũ Minh! Em mắng bà ta cho anh! Anh ra ngoài trước đi, nơi này để em lo là được! Vũ Minh! Em xin anh đây!”

William và viện trưởng đều ở bên ngoài, có thể còn có những đồng nghiệp khác, đây là chuyện anh đã làm vì mẹ mình lâu lắm rồi, tuyệt đối không thể xảy ra sự cố vào lúc này được.

Ánh mắt Vũ Học Quân nhìn sâu vào con trai mình.

Vũ Minh nhìn Vũ Học Quân chầm chằm, anh thở dốc kịch liệt.

“Vũ Minh! Em xin anh! Anh làm gì cũng được! Đừng làm tổn thương bản thân!”

Hô hấp của Vũ Minh vẫn hỗn loạn nhưng anh có thể cảm thấy được sự ẩm ướt trên lung, trong chớp mắt tư duy của anh chợt trở nên rối loạn, đột nhiên ý thức được Thư Tân còn khó chịu hơn anh.

Sau đó, anh nhớ đến hôm nay là năm mới.

Nhớ đến trong nhà còn có người thân chờ anh.

Nhớ đến chiếc hộp nhỏ màu hồng trong ngực.

Nhớ đến tất cả những chuyện quan trọng mình muốn làm trong hôm nay.

“Em ở đây, em sẽ giúp anh, chỉ cần anh không sao! Chỉ cần anh không sao thôi!” Thư Tân cố gắng để cho bản thân bình tĩnh, trán cô dán vào lung anh, các đốt ngón tay trắng bệch vì dùng sức quá mức.

Vũ Minh từ từ tỉnh táo lại, hơi thở của cô quanh quẩn sau lưng anh, dù có cách một lớp vải, anh vẫn có thể cảm nhận được nỗi lo âu của cô.

Anh nhắm mắt lại, khàn giọng nói: “Được, anh không sao.”

Thư Tân không dám buông ra.

Vũ Minh cúi đầu, nắm chặt tay cô, giọng dịu đi: “Anh nói với ông ta mấy câu thôi, em về nhà chờ anh được không?”

Chương 97

Chuyển ngữ: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Thư Tân vẫn thở dốc không dám buông tay, nhưng cô có thể cảm giác được sự căng thẳng bùng nổ nơi hai người tiếp xúc đã biến mất.

Cô dán vào lồng anh cảm nhận một lúc, nội tâm đang kinh hoàng cũng bình tĩnh lại: “Được.”

Vũ Minh nhìn chằm chằm vào Vũ Học Quân, chỉ gật đầu, không làm động tác gì khác.

Thư Tân thử buông tay ra, bước lên phía trước, chậm rãi đi tới trước mặt Vũ Minh rồi ngẩng đầu nhìn anh.

Hô hấp của Vũ Minh vẫn chưa ổn định, tầm mắt lại rơi xuống mặt cô, trong mắt anh vẫn còn hai ngọn lửa nhỏ đang cháy âm ỉ nhưng đã không còn tính chất nóng rực như muôn hủy diệt nữa rồi.

Anh đã trở về từ nơi vách đá cheo leo.

Lòng ngực cô vừa chua xót vừa đau đớn, cô bình tĩnh nhìn anh: “Em ở ngay bên ngoài chờ anh, hôm nay là ngày đầu năm mới, chúng ta cùng về nhà nhé.”

Cô cực kỳ dịu dàng, cổ họng Vũ Minh như được một đống bông lấp đầy. Chữ “nhà” này đã vắng mặt trong cuộc sống của anh mười mấy năm rồi. Từ

khi bước vào phòng bệnh này, trong lòng anh như có một đàn ngựa hoang mất cương, tay chân như bị đánh, mãi mà sức sống vẫn chưa được hồi phục.

Căn phòng này quá lạnh, cô là nguồn nhiệt duy nhất ở cạnh anh.

Anh thấp giọng đồng ý, không dám nhìn Thư Tân thêm vì bây giờ anh còn chuyện quan trọng hơn cần làm.

Anh chỉ vào người phụ nữ kia: “Bảo bà ta cút ngay.” Rất bình tĩnh nhưng không hề cho người khác cơ hội thương lượng.

Người phụ nữ kia vẫn đứng trước che cho Vũ Học Quân, bà ta nghe xong lời này thì nghẹn họng mất một lúc.

Mạch nước ngầm bắt đầu chuyển động trong phòng, dù là ai cũng nghe ra được hàm ý của Vũ Minh. Nếu muốn tiếp tục nói chuyện thì Vũ Học Quân chỉ có hai lựa chọn: một là bảo người phụ nữ kia rời đi, hai là cả Vũ Học Quân và bà ta đều đi.

Thư Tân nhìn người phụ nữ kia, lạnh lùng mở miệng: “Nếu như bà không muốn mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn thì phiền bà hãy đi ngay đi.”

Vũ Học Quân mệt mỏi nhắm mắt, phẩy tay: “Đi đi.”

Người phụ nữ kia không nhúc nhích, mắt ngắn lẻ.

Ánh mắt Vũ Học Quân trở nên nghiêm túc: “Đi ngay!”

Người phụ nữ kia chậm rãi rút tay về, vì bà ta cố ý xông vào mà từ giọng nói đến ánh mắt của chồng mình đều lạnh như băng. Bà ta lưu luyến đắp chăn cho Vũ Học Quân rồi thảng lừng rời đi.

Lúc đi ngang qua Vũ Minh, bà ta cất tất cả sự nhu nhược trên người rồi liếc mắt nhìn anh đầy ẩn ý.

Thư Tân ghét cay ghét đắng, ánh sáng ban ngày sáng hơn buổi tối, cô nhìn thấy rất rõ, tuy rằng bà ta không còn trẻ nhưng có một gương mặt rất xinh đẹp. Đây cũng không phải là điều quan trọng nhất, người phụ nữ này quá hiểu cách làm thế nào để đầy cảm xúc của một người lên đến đỉnh điểm.

Đây chính là nơi làm việc của Vũ Minh, cô nắm chặt chặt tay anh theo bản năng.

Cũng may Vũ Minh không hề phản ứng.

Anh đã nhìn thấu người phụ nữ này rồi.

Lúc còn trẻ anh căm hận bà ta đến tận xương tủy, nhưng cũng đã qua khoảng thời gian cực đoan rồi. Anh hận bà ta lâu đến vậy, bây giờ người thật ở ngay trước mắt, ngoại trừ cảm thấy buồn nôn, Vũ Minh chỉ cảm thấy hết sức châm chọc.

Bà ta thì có chỗ nào sánh được với mẹ chú, có xách giày cho mẹ cũng chẳng xứng.

Người phụ nữ kia đi rồi, luật sư thở hổn hển rời đi, Thư Tân cũng đóng cửa rồi ra ngoài. Cô vội vàng định đi tìm chủ nhiệm La và William, nhưng vì lo cho Vũ Minh nên không dám rời một bước nào.

Trong phòng chỉ còn lại hai bố con, Vũ Học Quân nhìn Vũ Minh.

Xa cách nhiều năm, con trai đã cao hơn một chút so với tưởng tượng của ông ta rồi.

Ông ta nhấc tay lên, định bảo con trai tới trước mặt mình như hồi còng bé.

Nhưng mà sau khi cảm xúc phẫn nộ biến mất, con trai lại lạnh lùng và xa cách đến vậy.

Vũ Học Quân đột nhiên nhận ra rằng xa cách mười năm, con trai không thể nào sùng bái mà gọi ông ta một tiếng “bố” như hồi còng bé được nữa.

Vũ Minh mở miệng hỏi: “Tại sao ông lại quay về?”

Một câu hỏi không hề có độ âm. Vũ Học Quân chán nản nằm lại xuống giường, tại sao lại quay về?

Nhiều năm qua ông ta đứng ở đỉnh cao của cuộc sống, có vợ đẹp ở bên, con trai chăm sóc dưới gối, ông ta cảm thấy rất vui vẻ thỏa mãn trong đế quốc của mình.

Cuộc sống của ông ta viên mãn như vậy, viên mãn đến mức rất ít khi nhớ đến đứa con trai đang quật cường sống ở một nước khác.

Ông ta không muốn nghĩ đến phòng bệnh u ám kia, không muốn nhớ lại bóng dáng tiêu tụy của người vợ trước, lại càng không muốn nhớ đến những lời lèn án và chửi rủa kịch liệt của con trai dành cho ông ta vào năm đó. Nhưng chính vì được những điều này nhắc nhở mà Vũ Học Quân mới nhận ra cuộc sống của mình không hoàn mỹ như bản thân vẫn nghĩ.

Ông ta đã phạm sai lầm, mặc dù ông ta không chịu thừa nhận.

Ông ta nắm rõ tất cả tình hình của con trai nhưng lại không dám quay về đổi mặt. Quá khứ và hiện tại bị ông ta chia cắt một cách rạch rời.

Nhưng mà cuộc sống luôn thay đổi, con trai nhỏ chết trẻ, công ty gần như khủng hoảng, bệnh nặng ập tới, lúc ông ta đang ôm đau liệt giường thì lại lục đục nội bộ với vợ.

Lớp sơn tường của cuộc sống tưởng như hoàn mỹ của ông ta bị bóc tách ra từng lớp một, không còn vẻ hào nhoáng bên ngoài. Có lúc tĩnh dậy giữa đêm, ông ta mò mịt nhìn quanh nhưng chẳng thể tìm thấy chút dịu dàng nào trong bầu không khí xung quanh mình.

Điều ông ta nghĩ đến nhiều nhất vậy mà lại là người phụ nữ thích nói thích cười ấy và cậu con trai nhiệt huyết lương thiện trong trí nhớ.

Chạm đến năm tháng xưa cũ, trong lòng Vũ Học Quân tồn tại khoảng trống mênh mông.

Ông ta cựa quậy ngồi dậy, bình tĩnh nhìn Vũ Minh, bây giờ thứ ông ta có thể nắm lấy ngoại trừ một chút tài sản kia thì chỉ còn lại huyết mạch duy nhất trên đời này thôi.

“Đầu tháng chín là sinh nhật con, bố có gửi cho con một món quà sinh nhật.” Ông ta dịu dàng nói.

Vũ Minh hờ hững nhìn ông ta.

“Bố nhớ lúc bé con thích nhất là mô hình xe đua, năm nay bố gửi cho con mô hình phiên bản giới hạn do công ty phát hành, năm ngoái là...”

“Sau khi mẹ tôi qua đời, tôi không có thói quen tổ chức sinh nhật nữa, ông không cần làm bộ làm tịch đâu.”

Vũ Học Quân nhín thảng vào con trai, thứ mình đã từng vứt bỏ, bây giờ muôn lấy về nói thì dễ, sống trong ánh hào quang lâu như vậy rồi, cũng có lúc ông ta cực kỳ hối hận.

Giọng nói của Vũ Học Quân vẫn nhẹ nhàng: “Kể cả con không muốn thừa nhận thì quan hệ huyết thống giữa bố con vẫn không thể cắt đứt được. Không tin con thử xem con đi, chỉ số thông minh của con, tính cách của con, thậm chí cả sự quật cường của con, tất cả đều được di truyền từ bố, con xuất sắc như thế cũng vì con là con của bố...”

“Ông đừng tự mình đa tình nữa.” Vũ Minh cười mỉa, “Điều tôi thấy vui mừng nhất trong mấy năm qua chính là tôi giống mẹ từ trong ra ngoài, không hề giống Vũ Học Quân ông một chút nào.”

Ánh mắt Vũ Học Quân sắc như dao: “Nhưng con không thể nào chối bỏ việc con là con trai bố được. Nếu không thì những năm qua con cũng không nhất định không chịu bỏ qua khúc mắc, quan hệ bố con của chúng ta cũng sẽ không tệ đến mức này. Chuyện của bố và mẹ con quá phức tạp, không thể nói rõ bằng một hai câu được. Quan hệ vợ chồng rạn nứt thế này, trong lòng mẹ con cũng rất rõ ràng, năm đó lúc bà ấy còn sống đã chính miệng từ bỏ quyền nuôi con.”

Huyệt thái dương của Vũ Minh giật giật: “Năm đó vì sao mẹ tôi lại từ bỏ quyền nuôi tôi? Bởi vì mẹ biết bản thân không còn sống được bao lâu nữa, sợ con trai sẽ không có ai trông nom nên thà rằng một mình lẻ loi ở trong nước đến chết.”

Nhớ đến cảnh mẹ nắm chặt tay mình lúc lâm chung, tim Vũ Minh như bị mười nghìn nhát dao đâm vào: “Tất cả những gì mẹ tôi làm đều vì con trai. Năm đó lúc mẹ đi vẫn chưa có phòng điều trị đau, đến tận khi qua đời mẹ tôi cũng không chịu chấp nhận quá trình trị liệu ung thư chính quy. Cũng vì thương tôi mà mẹ phải chịu biết bao đau khổ, lúc mẹ chưa bị bệnh đẹp biết bao nhưng lúc qua đời lại bị hành hạ đến không còn hình người nữa rồi.”

Tim anh đang chảy máu ào ạt, rít lên một câu qua kẽ răng: “Tại sao ông lại trở về, ông tự ý chạy đến đây, đã được mẹ tôi đồng ý chưa?”

Vũ Học Quân quát to: “Con đừng có một câu mẹ tôi hai câu mẹ tôi! Mẹ con quá hiếu thắng, mâu thuẫn của bố và bà ấy đã tồn tại từ lâu, bố chẳng cảm nhận được chút dịu dàng nào mà một người phụ nữ nên có.”

“Dịu dàng?” Vũ Minh cười châm biếm, “Người phụ nữ kia có thể dịu dàng với ông sao? Nếu như không còn yêu vợ mình nữa, rõ ràng ông có thể kết thúc quan hệ hôn nhân một cách bình thường, tại sao nhất định phải phản bội, lừa dối, toan tính? Böyle giờ ông đột nhiên quay về có phải vì phát hiện ra mặt hàng kia có vấn đề không?”

Khuôn mặt Vũ Học Quân đen sì, cho dù ông ta không muốn thừa nhận nhưng quả thật con trai đã nhìn thấu ông ta rồi.

“Một năm trước khi ông đưa ra đề nghị ly hôn, đã có người từng nhìn thấy ông ở cùng người phụ nữ kia, nhưng ông lại lừa dối giấu giếm, đổ toàn bộ lỗi khi cuộc hôn nhân xảy ra vấn đề lên người mẹ tôi. Vì tài sản của ông và người phụ nữ kia mà ông sỉ nhục mẹ tôi trong phiên tòa đầu tiên. Sau đó mẹ tôi bị bệnh nặng, ông còn định đưa người thân của mẹ là tôi đi. Cho đến lúc chết mẹ tôi cũng chưa từng sỉ nhục nhân phẩm của ông trước mặt tôi, còn ông thì sao?”

Viền mắt Vũ Minh bỗng dung cay sè, “Mẹ tôi là một người phụ nữ rất tốt, sao lại gấp phải loại người như ông chứ?”

Anh nuốt tất cả cay đắng xuống, quay người đi ra ngoài, Vũ Học Quân quát lên: “Con đi đâu đấy?”

Ông ta đã quen ra lệnh cho người khác, nhưng gần đây những chuyện ông ta không thể khống chế lại liên tiếp xuất hiện.

Tay Vũ Minh đặt trên tay nắm cửa, anh dừng bước, vốn muốn nghe lời xin lỗi của Vũ Học Quân về chuyện năm đó nhưng có lẽ không chờ được rồi.

“Tôi không phải quân bài để ông cứu rỗi mình, nếu lúc trước ông đã bỏ rơi mẹ con tôi thì bây giờ cũng đừng mong dùng quan hệ huyết thống để lợi dụng tôi.”

Vũ Học Quân ngã xuống giường.

Ông ta khôn khéo, mạnh mẽ, đã chiến thắng vô số lần trong đời. Trước đây ông ta chưa bao giờ thể hiện sự yếu đuối trước mặt người khác, nhưng đến lúc này rồi, vận mệnh khiến ông ta không thể không cúi đầu.

Bất kể thế nào ông ta cũng muốn giữ con trai ở bên cạnh, còn những thứ khác có thể dùng thời gian để hóa giải dần dần. Sóng bao nhiêu năm trên đời, ông ta hiểu quá rõ một chuyện, trên đời này không có gì mà thời gian không chữa lành được.

“Trong chuyện của mẹ con, cách làm của bố là không đúng.” Sắc mặt ông ta thay đổi mấy lần, cuối cùng cũng lên tiếng, “Bố có lỗi với bà ấy, sức khỏe của bố bây giờ cũng chẳng tốt hơn mẹ con năm đó là bao. Đã đến mức độ này rồi, bố hi vọng con có thể suy nghĩ cẩn thận. Mẹ con cũng là bác sĩ, nếu như bà ấy còn sống trên đời thì sẽ không đồng ý chuyện này, bởi vì nếu như không thấu hiểu và tha thứ thì nghĩa là trái với sự dạy dỗ của mẹ con lúc lâm chung.”

“Thật không?” Vũ Minh cực kỳ trào phúng, “Lúc ra đi mẹ chỉ nói tôi hãy lớn lên thật tốt, không bảo tôi tha thứ cho ông.”

Cửa đóng lại, có mấy người đi tới gồm chủ nhiệm La, viện trưởng và William, còn cả đồng nghiệp ở phòng bệnh nữa.

Anh nghe được bọn họ nói với mình mấy câu, có người vỗ vai anh, tiếp theo có người lướt qua anh đẩy cửa đi vào phòng bệnh phía sau.

Vũ Minh gõ ống nghe trên cổ xuống, đi dọc theo hành lang về phía trước.

Từng bước chân anh như giẫm trên bùn, trong lòng có muôn nghìn tâm trạng. Anh hận Vũ Học Quân nhiều năm như vậy rồi, bây giờ ông ta đã bị bệnh nặng nhưng anh chẳng thấy thoái mái chút nào, chỉ cảm thấy trống rỗng.

Tuy là chủ nhật nhưng phòng bệnh vẫn bận rộn như cũ, trước mặt có đồng nghiệp đi tới chào hỏi anh, nhưng như có gì đó chặn ở tai vậy, khiến anh cảm thấy âm thanh cách mình xa xôi đến thế.

Đi về phía trước, anh nhìn thấy Thư Tân, cô đang ngồi trên ghế dài, nỗi sầu lo trong mắt chẳng thể nào giấu được.

Anh đột nhiên nhớ lại cuộc họp hàng năm lúc đầu, cũng vì trên máy tính của anh có chỗ dính bẩn mà cô chạy qua chạy lại đến nỗi nhẽnh mồ hôi.

Vũ Minh đi về phía cô, càng đi càng nhanh.

Thư Tân cảm giác được ánh mắt của Vũ Minh, cô vừa ngẩng đầu thì anh đã ngồi xổm xuống trước mặt cô.

“Về nhà thôi em.”

“Vâng.”

Hai người im lặng đi xuống tầng, lúc đi qua bức tượng điêu khắc tượng trưng cho Tế Nhân, Vũ Minh nhớ đến khi bé mẹ từng ôm mình đọc tuyên ngôn của bác sĩ ở đây, anh đột nhiên dừng bước, kéo Thư Tân ngồi xuống bậc thang: “Ngồi nghỉ một lát đã.”

Thư Tân ngồi xuống bên cạnh Vũ Minh, cô chua xót nghĩ, nếu như không chứng kiến tình huống vừa rồi, cô sẽ không thể nào hiểu được khúc mắc mấy năm qua của anh nặng như thế nào.

Bóng tuyết bay lả tả, một bông tuyết lạnh lẽo khẽ rơi xuống trán Vũ Minh, anh ngẩn người nhìn lớp tuyết dần dày lên trên mặt đất.

Thư Tân quay đầu nhìn anh, đôi mắt anh đỏ quạch.

Tim cô vừa đau vừa xót như bị xát muối, cô duỗi tay xoa mắt anh: “Anh đừng buồn.”

Vũ Minh cầm lấy tay cô: “Em tin vào vận mệnh không?”

Thư Tân lắc đầu, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy hai từ “vận mệnh” từ miệng Vũ Minh, cô thấy khổ sở hơn rất nhiều so với khi nghe những người khác nói.

“Anh làm hạng mục Những cơn đau trong ung thư là vì mẹ, người bệnh đầu tiên lại là Vũ Học Quân.”

Thư Tân nghe ra sự trào phúng trong giọng nói của anh, sau hồi lâu im lặng, cô nhìn bầu trời đang đổ tuyết ngày càng nhiều hơn: “Vũ Minh, anh hãy quên những gì em nói với anh tối hôm đó đi.”

“...”

“Nếu anh sẵn sàng tha thứ cho bản thân thì hãy tha thứ, nhưng nếu anh muốn tiếp tục giữ lấy khúc mắc này thì cứ giữ đi. Lúc đầu người em gặp chính là anh mang theo đầy mâu thuẫn, người em yêu cũng là anh như vậy, bất kể anh có như thế nào thì em vẫn yêu anh.”

Yết hầu của Vũ Minh chuyển động, tuyết bay lung tung trước mặt, lời nói của Thư Tân giống như bông tuyết thuần khiết, cảm giác mát lạnh dần thấm vào trái tim anh.

Anh đã bước đi lè loi một mình suốt mươi hai năm qua, từng nếm trải không ít đắng cay, từng gặp khó khăn trắc trở. Có vài thứ trong cuộc sống của anh đã vĩnh viễn mất đi, nhưng có càng nhiều những điều ám áp tiến vào trái tim anh theo năm tháng. Cuối cùng anh đã chờ được người trước mắt này.

Vũ Minh ôm cô vào lòng, khẽ hôn lên trán Thư Tần, cực kỳ trân trọng.

“Đi thôi.” Anh nóng lòng muốn làm việc quan trọng nhất kia, Vũ Minh kéo cô đứng dậy, lần này là về nhà thật. Sức nặng trên đôi chân đã được rũ bỏ hoàn toàn, anh bước đi nhanh hơn vừa nãy rất nhiều.

Hai người gặp được người nhà Cố Phi Vũ ở thang máy, Cố Phi Vũ đứng phía trước, chủ nhiệm Cố và giáo sư Hoàng cũng đi nhanh ở đằng sau.

Bọn họ vừa mới nhận được tin, vì lo cho Vũ Minh nên đang định đến bệnh viện.

Sau khi đi vào, bọn họ lo lắng nhìn Vũ Minh, đến cả Cố Phi Vũ bình thường rất hay đùa cũng im lặng hơn so với bình thường.

Bố mẹ Thư Tần đang làm cơm, mọi người đã bảo sẽ cùng trải qua ngày đầu năm mới, kết quả Thư Tần và Vũ Minh mãi không trở lại khiến hai người lo lắng không yên.

Lúc nghe thấy tiếng cửa, Thư Liên Hải và Tân Vũ Quyên đi ra khỏi phòng bếp: “Về rồi à?”

Chủ nhiệm Cố và giáo sư Hoàng cười: “Về rồi, về rồi.”

Bọn họ nóng lòng muốn xua tan sự lo lắng trong lòng nên vừa vào nhà liền bắt tay thu dọn, không ai nhắc đến chuyện vừa rồi, cũng không ai hỏi Vũ Minh và Thư Tần đã có chuyện gì xảy ra.

Mùi thơm của thức ăn quanh quẩn khắp nhà, rất có hương vị của năm mới.

Vũ Minh nhìn người thân trong phòng, đột nhiên gọi: “Bác Cố,dì Hoàng.”

Anh đột nhiên nghiêm túc khiến mọi người hơi ngó ra.

“Hôm nay là lần đầu tiên hai nhà gặp mặt, cháu muốn mời hai người lớn làm chứng cho cháu.”

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh lấy ra một thứ trong túi áo ngực.

Thư Tân đột nhiên ý thức được anh chuẩn bị làm gì, trái tim đập thình thịch.

Vũ Minh im lặng một lúc rồi ngẩng đầu nhìn về phía Thư Liên Hải và Tân Vũ Quyên: “Gia đình cháu đã tan vỡ, mẹ cháu mất sớm. Cô chú cũng đều thấy, đây là lần đầu tiên nhà cháu có nhiều người trải qua ngày đầu năm mới như vậy.”

Mắt Cố Phi Vũ hơi cay, anh ta ngửa đầu ho khan. Giáo sư Hoàng nghẹn ngào một tiếng, quay đầu tựa lên vai chủ nhiệm Cố.

“Thời gian mẹ cháu sống trên đời không nhiều, nhưng trước khi lâm chung đã dạy dỗ cháu rất nhiều thứ, những năm qua cháu cũng không khiến mẹ thất vọng, đã trưởng thành khỏe mạnh như mẹ mong đợi.”

“Cũng may là cháu gặp được cô gái tốt như Thư Tân.” Vũ Minh im lặng một lúc rồi nói tiếp: “Cháu nhớ lúc ấy khi mới biết cô ấy không lâu, cháu còn nghĩ, nhất định là cô ấy có những người bố mẹ tốt nhất thế giới cho nên mới có thể lớn lên như bây giờ, vừa mạnh mẽ kiên cường lại lương thiện.”

Tần Vũ Quyên mạnh mẽ nắm tay chồng, rung động đến nỗi nói không nên lời.

Vũ Minh mở nắp hộp ra, chăm chú nhìn Thư Tần: “Lúc trước em từng nói với anh, em không cần lời thề, vậy anh sẽ coi nó như một loại tín ngưỡng.”

“Anh muốn nói cho em biết rằng quãng đời còn lại anh muốn sống cùng em đến già, tuy sẽ có bão táp mưa sa nhưng chúng ta đừng ai bỏ lại người kia giữa đường, được không em?”

Lòng ngực Thư Tần pháp phòng, nước mắt đong đầy.

“Thư Tần, gả cho anh nhé.” Vũ Minh quỳ một chân xuống đất.

Những ngày đầu năm mới, Vũ Minh vừa vội vàng chuẩn bị chuyện kết hôn vừa bận rộn hạng mục hợp tác Trung - Mỹ với William.

Ngày cưới được quyết định vào tháng tám, đầu tháng một Thư Tần ra nước ngoài học hỏi. Cô có không ít người thân, đồng nghiệp của Vũ Minh trong hệ thống Tế Nhân cũng nhiều. Chuyện lớn chuyện nhỏ trong hôn lễ bù lu bù loa, cũng may là còn đủ thời gian để từ từ chuẩn bị.

Chỉ còn lại mỗi hạng mục Những cơn đau trong ung thư hợp tác Trung - Mỹ thôi.

Có cơ sở thí điểm đã chạy được ba tháng, phạm vi hành trình của William không chỉ giới hạn ở hệ thống Tế Nhân nữa mà mở rộng ra bệnh viện nhân dân huyện Thanh Bình.

Hoạt động này đã hấp dẫn rất nhiều bác sĩ chuyên ngành Điều trị đau và Gây mê khắp cả nước. Tổ hạng mục cũng cho thấy một loạt các phương pháp chẩn đoán và điều trị mới cùng ý tưởng cho điều trị đau trong ung thư thông qua các lớp học và giảng dạy tại giường bệnh.

Trong lúc Vũ Minh và chủ nhiệm La đi đến huyện Thanh Bình cùng với William thì Vũ Học Quân nhất quyết ở lại phòng Điều trị đau. Lúc đầu ông ta còn cố gắng thông qua nhiều con đường để điều khiển Vũ Minh, nhưng sau đó vì bệnh tình xấu đi mà ông ta phải sử dụng một loại thuốc nào đó mà ở trong nước chưa có nên không thể không quay lại Mỹ điều trị.

Tháng năm, Vũ Học Quân qua đời vì bệnh ở Mỹ.

Sau khi chết rồi cũng không có gì khác, chỉ còn một số cuộc thảo luận phạm vi nhỏ liên quan đến công việc, người hiểu rõ hoạt động của công ty Vũ Học Quân đều có thể nhìn ra có người động tay động chân vào tài sản của ông ta.

Mọi người suy đoán một phen rồi đi tới kết luận rằng, đại khái là Vũ Học Quân này sinh lòng nghi ngờ với người vợ thứ hai của mình nên đã âm thầm tìm cách từ trước đó rất lâu. Vì ngoài mặt ông ta che giấu không chê vào đâu được nên bà Vũ mót bò mới lo làm chuồng, lúc nhận ra thì đã muộn rồi, dù tức giận bất bình thì cũng chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Tin tức này truyền tới trong nước thông qua luật sư, đừng nói là Vũ Minh, ngay cả Thư Tần cũng chẳng thấy kinh ngạc.

Trong từ điển cuộc sống của Vũ Học Quân xưa nay đều không có hai chữ “chịu thiệt”. Năm đó ông ta có thể bày mưu với người vợ đầu tiên thì đương nhiên cũng có thể đối phó với người vợ thứ hai bằng cách tương tự.

Vũ Học Quân bị bệnh hai năm, công ty tổn thất rất nghiêm trọng, tài sản còn lại cũng không được coi là nhiều, thủ tục khá rườm rà. Sau khi Vũ Minh trở lại, dưới sự thúc đẩy của cộng đồng lãnh đạo viện và nhà trường,

anh đã sử dụng di chúc này để thành lập “Quỹ từ thiện điều trị những con đau trong ung thư” đầu tiên.

Quỹ này không đứng tên giáo sư Lư như người bên ngoài đoán già đoán non, chỉ có một cái tên rất bình thường là Hội Ngân Sách. Chỉ cần người bệnh bị đau trong ung thư có điều kiện phù hợp là có thể được miễn tiền khám chữa bệnh thông qua Hội Ngân Sách.

Còn phòng Điều trị đau đơn sơ kia ở huyện Thanh Bình cũng đã được nhập một loạt thiết bị liên quan đến điều trị đau trong ung thư dưới sự giúp đỡ của Hội Ngân Sách, chính thức đi vào quỹ đạo từ mô hình ban đầu.

Đến đầu tháng chín, điều Thư Tân mong đợi nhất là hạng mục Vũ Minh gửi đi có thể được ASRA (Hội gây tê vùng và giảm đau Mỹ) chọn, nếu như thuận lợi được chọn thì có thể Vũ Minh sẽ được đến cuộc họp hàng năm về điều trị đau cấp quốc tế để báo cáo vào tháng một năm sau.

Tuy nhiên kết quả lại gây thất vọng, mặc dù William đã tích cực thúc đẩy nhưng hạng mục của Vũ Minh vẫn không thể được chọn.

Vũ Minh cũng không nói gì, những cuộc họp thường niên cấp quốc tế này vốn yêu cầu rất nghiêm khắc. Huống hồ kinh nghiệm và sự từng trải của anh còn ít, nhưng Thư Tân biết anh cũng khá hụt hẫng. Từ Tế Nhân đến cơ sở, anh đã dành nhiều tâm huyết cho hạng mục này như vậy rồi, thật đáng tiếc khi không thể trau dồi kinh nghiệm tại một sự kiện quốc tế.

Cũng may ngày ra nước ngoài học hỏi đã tới gần, chuyện khiến người khác thất vọng này cũng nhanh chóng phai nhạt. Ngày mùng 1 tháng 10, Thư Tân lên đường, Thư Liên Hải và Tân Vũ Quyên cũng tới.

Con gái đi suốt ba tháng, hành lý mang theo cũng không ít, hai người lo Thư Tân ở Mỹ không quen ăn uống nên chỉ hận không thể nhét cả nhà bếp vào vali của con gái.

Vũ Minh ngăn cản hồi lâu vẫn không được, anh nhắc khéo Tân Vũ Quyên, “Mẹ à, ở đó có siêu thị người Hoa, những thứ này đều có thể mua được ở siêu thị, mẹ mang nhiều thứ đi cho Thư Tân như thế, vali không đựng nổi, mà lúc qua hải quan cũng không tiện đâu ạ.”

Tân Vũ Quyên nhìn xung quanh, thật sự là không thể nhét được nữa: “Được rồi, được rồi, chỉ mang theo nồi cơm điện thôi vậy, những thứ khác không cần mang theo.”

“Nồi cơm điện cũng có thể mua được ạ.”

Thư Liên Hải nói: “Vũ Minh đã ở nước ngoài làm thí nghiệm lâu như thế rồi, có ăn được ở được không thằng bé cũng biết, em nghe con đi.”

Thư Tân ôm đồ đi ra từ phòng ngủ: “Mẹ ơi, con xin mẹ đừng nhét vào nữa, nhét thêm là con lại phải xách thêm vali đó.”

Tân Vũ Quyên: “Vẫn phải mang tất với áo khoác giữ ấm đi.”

“Không cần mang đâu ạ, con đã cất đi trước rồi.”

Hai vali lớn, thứ có thể nhét đều nhét cả vào rồi, Thư Liên Hải lấy một tờ tiền mặt từ trong ví ra: “Đây là đô la Mỹ mà buổi chiều bố vừa mới đến ngân hàng đổi, ở nhà nghìn ngày không sao, ra ngoài mọi việc đều khó, con cất tiền cẩn thận đi, có chuyện gì khó khăn thì gọi điện thoại cho Vũ Minh với bố nhé.”

“Bản thân con cũng có phụ cấp nghiên cứu sinh mà, nhân lúc quốc khánh có thời gian, bố cầm tiền dẫn mẹ đi du lịch, nên làm gì thì làm đi ạ.”

Thư Liên Hải nói: “Chi phí tiêu dùng bên kia rất cao, một tháng con được phụ cấp bao nhiêu tiền chứ? Cầm đi, không dùng đến thì con lại mang về.”

Vũ Minh nói chen vào: “Bố à, cái này đúng là không cần đâu ạ, Thư Tân mang theo thẻ tín dụng là được rồi. Khách sạn của cô ấy khá gần bệnh viện, ra ngoài gọi Uber hay Lyft **(1)** cũng tiện, cô ấy mang nhiều tiền mặt trên người lại không an toàn.”

(1) Các ứng dụng gọi taxi.

Để cập nhật tin tức mới nhanh chóng, Thư Liên Hải đều thích đọc các loại báo, nhưng dù sao ông cũng chưa từng sống ở đó nên nghe xong lời này thì nửa tin nửa ngờ: “Thật à?”

“Vâng ạ.”

Thư Liên Hải nói: “Vậy Tân Tân mang thẻ tín dụng của bố đi.”

Giằng co mất nửa tiếng, đương nhiên là Thư Tân không chịu nhận. Vũ Minh phải khuyên nhủ đủ đường thì mới khiến Thư Liên Hải bỏ ý định cho con gái tiền nhưng Tân Vũ Quyên vẫn chưa yên lòng, xác nhận lại thời gian lần thứ hai: “Sáng mai 9 rưỡi tập trung ở sân bay đúng không?”

Vũ Minh đáp: “9 giờ 20 ạ, có thể mẹ với bố phải xuất phát sớm hơn một chút đấy.”

Hai người già dặn đi dặn lại, Thư Tân với Vũ Minh đưa bố mẹ xuống bãi đỗ xe dưới lòng đất, vừa quay lên nhà thì Cố Phi Vũ đến. Anh ta vào phòng rồi ngồi lên sofa: “Hôm nay bọn tớ tổ chức ngày phẫu thuật, vừa mới kết thúc xong, con mẹ nó tớ mệt muốn chết đi được.”

“Vậy sao cậu còn chưa cút về nhà ngủ mà chạy đến chỗ tớ làm gì?”

Thư Tân vào phòng bếp gọt hoa quả: “Cố sư huynh ngồi xuống trước đi ạ.”

“Ngày mai sư muội Thư Tân bay rồi, tớ không được đến nói với em ấy mấy câu à?” Cố Phi Vũ vươn người ngồi dậy, “Sư muội Thư Tân, ngày mai anh phải trực ở khoa Lâm sàng cả ngày nên không tiễn em được, có điều bố mẹ anh sẽ đến sân bay đấy.”

Thư Tân hơi ngại: “Em đi có mỗi ba tháng mà mọi người lại coi trọng như vậy, hôm qua em còn nói với Vũ Minh là đừng làm phiền hai bác.”

“Nhưng căn bản là không ngăn cản được, không cho bố mẹ anh đi là bọn họ lại khó chịu đấy, coi như đi vận động một chút vậy. Đợi em đi trao đổi về thì đúng lúc chị Văn làm đám cưới. Anh đang muốn hỏi hai người, Vũ Minh, có phải chị Văn từng hỏi cậu thời gian sư muội Thư Tân về nước đúng không?”

Vũ Minh vặn nắp bình ra uống một ngụm: “Có từng hỏi, làm sao thế?”

“Bảo sao thời gian lại trùng hợp như thế mà.”

Cố Phi Vũ nhìn tấm thiệp mời màu đỏ trên khay trà, không biết nhớ tới cái gì mà đột nhiên bật cười.

Mấy tháng trước Vũ Minh và Thư Tân kết hôn, Vũ Minh ghét thiệp mời điện tử không đủ trang trọng nên tự mình đến từng phòng một đưa thiệp mời.

Từ chủ nhiệm Ngô khoa Khoa học và Giáo dục, phó trưởng khoa Liễu khoa Y tế cho đến sư huynh sư đệ như Vương Nam, anh không bỏ qua một người nào.

Điều hay nhất là đến cả Trâu Mậu đang học tiến sĩ ở Mỹ anh cũng không tha, còn hỏi địa chỉ nhà trọ của Trâu Mậu rồi đặc biệt gửi thiệp mời qua đó.

Cố Phi Vũ từng cười nhạo Vũ Minh không ít vì chuyện này: “Chuyện đã qua bao lâu rồi mà đại vương hay ghen cậu còn nhớ mà tìm Trâu Mậu kiểm chuyện thế?”

Vũ Minh nhường mày lườm Cố Phi Vũ, anh vừa nhìn là biết anh ta đang cười cái gì: “Không phải cậu đang theo đuổi giáo viên ở trường dạy múa sao, muộn thế rồi còn không về, phí thời gian ở đây làm gì nữa, lớp dạy của người ta chắc sắp kết thúc rồi đấy.”

Cố Phi Vũ nhìn thời gian: “Sư muội Thư Tân, gần đây Vũ Minh hay chơi bóng rổ trong sân bóng của trường, nhiều sinh viên nữ học thạc sĩ đi qua nhìn cậu ấy lắm. Anh không tin cậu ấy không cảm thấy gì, tuy nhiên sư muội Thư Tân, em yên tâm, có anh giám sát cho em, trong ba tháng em ra nước ngoài, anh đảm bảo cậu ấy không thể làm chuyện gì bậy bạ được.”

Khoảng thời gian trước còn chưa bận, Thư Tân hay đến sân bóng chơi bóng rổ với Vũ Minh, đợi anh chơi xong, hai người lại cùng về nhà.

Thư Tân ngồi bên cạnh sân ôn từ đơn chuyên ngành, Vũ Minh chơi bóng rổ, ánh chiều tà như dát vàng, từng cơn gió nóng thổi đến, năm tháng chót trở nên thật bình yên.

Nghe Cố Phi Vũ nói như vậy, Thư Tân vừa ăn hoa quả vừa cười híp mắt gật đầu.

Sau khi Cố Phi Vũ cười trên sự đau khổ của người khác rời đi, Vũ Minh vào phòng kiểm tra lại hành lý của Thư Tân một lần nữa, cô đứng đằng sau nhìn anh: “Không đúng.”

Vũ Minh đang nghiên cứu xem có cần lấy máy thứ không cần thiết lắm trong vali ra không, vẫn cúi đầu, “Cái gì không đúng?”

Thư Tân đến bên cạnh bàn kiểm tra hộ chiếu trong túi đeo: “Anh quá bình tĩnh.”

Lần này cô đi, hai người sẽ không gặp mặt suốt ba tháng.

Mấy ngày trước Ngô Mặc có tổ chức một buổi chia tay nhỏ với các bạn học cho cô, địa điểm liên hoan là ở quán lẩu bên cạnh bệnh viện. Vương Giáo Giảo một lòng ôn thi thạc sĩ, Thịnh Nhất Nam và Ngô Mặc thì cạnh tranh xuất sang Đức trao đổi.

Các bạn học đều bận bịu vì tương lai của mình nhưng mọi người đều đến.

Bố mẹ Thư Tân thì càng không cần nói, bác sĩ ở khoa Lâm sàng, người nhà họ Cố, Chu Văn cũng đều ít nhiều có động tĩnh.

Chỉ có Vũ Minh là như người không liên quan vậy.

Cô biết khoảng thời gian này anh rất bận, hạng mục “Bảo vệ chức năng nhận thức của người cao tuổi trong phẫu thuật” vừa mới bắt đầu. Phòng Điều trị đau của Nhất Viện Tế Nhân chính thức trở thành cơ sở mẫu đối với những việc điều trị đau trên toàn quốc, không chỉ Vũ Minh mà toàn bộ khoa đều rất bận rộn.

Nhưng hạng mục của Thư Tân vừa mới đi vào quỹ đạo, gần đây còn phải vội vàng liên hệ với ngành liên quan đến “Siêu âm thực quản trong phẫu thuật tim” ở trường học bên Mỹ. Một chút thời gian còn lại đều được cô dùng để sắp xếp sinh hoạt của Vũ Minh.

Thấy hành lý đã thu dọn xong, từng chuyện lớn nhỏ cũng được chuẩn bị kỹ càng, sắp đến thời điểm chia tay, Thư Tân càng cảm thấy không đúng. Bình thường anh rất dính người, đáng nhẽ bây giờ không nên bình tĩnh như thế mới đúng.

Vũ Minh đứng dậy đi tới phía sau Thư Tân: “Hay là thế này đi, anh ôn tập lại ba điều luật cần chú ý trước mặt em nhé.”

“Điều thứ nhất, mỗi ngày ăn cơm đúng giờ, điều thứ hai, mỗi ngày gọi điện thoại cho vợ nửa tiếng, điều thứ ba, mỗi ngày đến sân bóng rổ chơi bóng nửa tiếng.”

Thư Tân nhìn anh.

“Nhưng mà có phải là thời gian của điều thứ ba nên chỉnh lại một chút không?”

Thư Tân: “...”

“Lần này em đi, buổi tối anh mất hơn nửa tiếng vận động nên thời gian chơi bóng cần kéo dài lên một tiếng, nếu không thì lượng vận động sẽ không đủ.”

Thư Tân dùng sức đạp chân lên lưng anh.

“Sao em lại đánh anh?”

“Em hỏi anh! Em đi lâu như vậy, anh không nhớ em sao?”

“Nhớ chứ, bây giờ đã bắt đầu hơi nhớ rồi.”

“Nhưng sao em lại cảm thấy anh chẳng quan tâm chút nào thế nhỉ?”

“Sao anh lại không quan tâm được?” Vũ Minh kéo cô lên giường, “Được rồi, anh hiểu rồi, tối nay không thể làm gì cả, mai còn phải dậy sớm.”

Thư Tân bị anh ân xuồng giường, cô vừa trốn vừa cười: “Anh nghiêm túc một chút em xem nào.”

Cô thấy không tránh được thì đành tìm cơ hội nhắc chân đạp anh một cái: “Em nói cho anh biết, lúc em không ở nhà, anh không được ăn cơm không đúng giờ đâu đấy.”

Vũ Minh bận bịu làm chuyện của mình, miệng thì đồng ý: “Anh đảm bảo mỗi ngày đều sẽ báo cáo đúng giờ với vợ.”

Lúc Thư Tân đến thành phố N đã là buổi tối, người của khoa Khoa học và Giáo dục phái người đến đón bọn họ, vì quá muộn rồi, không kịp đến nhà trọ nên đành dẫn bọn họ vào khách sạn ở trước.

Các bạn học còn đang vội vàng báo bình an với người nhà, Thư Tân nghe thấy Thích Mạn gửi tin nhắn âm thanh cho bạn trai.

Sau khi sắp xếp phòng xong, Thư Tân ở ngay bên cạnh Thích Mạn.

Lúc này ở khoa Lâm sàng đang bận rộn giao ban buổi sáng, Thư Tân kéo hành lý đi vào phòng, đầu tiên gọi video cho bố mẹ trước. Tối qua hai người ngủ không ngon, bây giờ nghe con gái báo bình an cũng khó tránh khỏi kích động, cuộc nói chuyện này mất tận nửa tiếng. Thư Tân tính toán Vũ Minh đã giao ban xong rồi liền lập tức nhắn tin cho anh nhưng anh không trả lời.

Thư Tân để điện thoại di động xuống, kéo khóa ba lô ra mới phát hiện Vũ Minh để một tấm thẻ tín dụng và vài tờ đô la trong ví tiền của cô.

Cô cẩn thận sắp xếp lại đồ đạc rồi nhìn quanh phòng, khom lưng mở vali ra. Trước lúc xuất phát Vũ Minh đã kiểm tra đồ giúp cô mấy lần, những thứ khác bên trong không có gì thay đổi, chỉ có thêm một bộ đồ ngủ mà cô thường mặc thôi. Cô ngạc vì nó lộ quá nên không cất vào vali, không biết Vũ Minh nhét vào từ lúc nào.

Thư Tần trợn mắt há mồm nhìn đồ ngủ, hồi lâu sau mới khẽ trách mắng:
“Dở hơi.”

Cô nhẫn tin cho anh: “*Mau liên hệ với vợ anh đi.*”

Trong lúc chờ đợi, Thư Tần làm theo kế hoạch đã định, cô cân nhắc từ ngữ để gửi mail cho chủ nhiệm Peter của khoa gây mê bệnh viện.

Lời đầu tiên cô tự giới thiệu bản thân, nói mình là sinh viên từ Tế Nhân tới trao đổi, bây giờ đã đến thành phố N. Sáng sớm ngày mai cô muốn đến bệnh viện chào hỏi Peter, không biết đối phương có thấy tiện không.

Peter nhanh chóng trả lời, khoa Khoa học và Giáo dục đã liên hệ với ông ấy rồi, nhưng mai ông ấy phải tham gia cuộc họp hàng năm của Hiệp hội Gây mê Mỹ (ASA). Hai hôm tới Peter sẽ không ở viện, nhưng ông ấy tỏ ý nếu như Thư Tần muốn đi tham quan cuộc họp hàng năm thì ông ấy có thể dẫn cô đi.

Thư Tần cực kỳ bất ngờ.

Cuộc họp hàng năm của Hiệp hội Gây mê Mỹ (ASA) là sự kiện thường niên có quy mô lớn nhất của hội Gây mê, người tham dự hội nghị không ít thì nhiều đều là người có tầm ảnh hưởng trong giới.

Nơi Vũ Minh gửi bài “Những cơn đau trong ung thư” là ASRA (Hội gây tê vùng và giảm đau Mỹ) cũng chỉ là một trong những hội trực thuộc ASA.

Mục tiêu của Thư Tần bây giờ mới chỉ là có thể đi dự cuộc họp hàng năm trong nước, ai ngờ vừa đến Mỹ thì đã có cơ hội tham quan ASA.

Năm vừa rồi chủ nhiệm La và phó chủ nhiệm Chương cũng gửi hạng mục tham gia ASA, năm nay thì cô chưa nghe thấy tin tức. Có lẽ có nhưng vì chuyện Vũ Minh gửi hạng mục cho ASRA thất bại mà gần đây cô cũng

không hỏi anh chuyện này. Tháng vừa rồi bận bịu chuyện ra nước ngoài nên cô càng không để ý tới việc đó.

Thư Tân lấy sổ ghi chép ra xem kế hoạch học tập của bản thân.

Đại học Y của Peter nổi tiếng về phương diện gây mê tim, mục tiêu ba tháng này của cô là tranh thủ học tập “Kỹ thuật siêu âm thực quản” trong các ca phẫu thuật ở đại học Y. Nguyên nhân là vì cô là bác sĩ của hạng mục, cũng bởi cô muốn tiếp tục phát triển nghiên cứu theo hướng này.

Bây giờ cô gửi lại mail cho Peter, nói là mình cực kỳ vinh hạnh, nếu có thể cô rất muốn đi tham quan workshop (2) Gây mê siêu âm.

(2) *Ở Việt Nam thì workshop được biết đến là một (hoặc một chuỗi) buổi trao đổi kiến thức, phương pháp, kỹ năng của một lĩnh vực nào đó.*

Đây chính là sở trường của Peter, ông ấy rất hưng phấn, trả lời rằng sẽ bảo trợ lý đợi Thư Tân ở hội trường.

Sau khi gửi mail xong, Thư Tân cực kỳ phấn khởi nhìn điện thoại di động, Vũ Minh vẫn chưa trả lời, lúc này ở đây cũng muộn rồi, không kịp đi làm thẻ.

Cô lại gửi tin nhắn cho Vũ Minh những vẫn không có động tĩnh.

Có điều gì đó sai sai, lúc trước Vũ Minh cầm được vé máy bay của cô là ngay lập tức nghiên cứu đầy đủ về chuyến bay và thời gian hạ cánh của cô, tuyệt đối không thể lâu như vậy rồi mà anh vẫn chưa liên lạc với cô.

Trong đầu Thư Tân xuất hiện một ý nghĩ hoang đường, cô ngồi bên giường suy nghĩ một lúc, vô thức mở trình duyệt ra để xem lịch họp cụ thể của buổi ASA ngày mai. Đúng lúc này có người gõ cửa.

Thư Tân giật mình, bậy dây đi mở cửa.

Cửa mở ra, Thích Mạn cười tưng tẩm đứng ngoài: “Thư Tân, xin lỗi vì muộn như này rồi mà còn làm phiền cậu.”

Thư Tân thất vọng, đồng thời cũng thấy mình nghĩ vớ vẩn, khẽ cười nói: “Không sao đâu, có chuyện gì đấy?”

Thích Mạn lúng túng nhìn cô: “Kỳ sinh lý của tớ đến sớm, tớ muốn mượn băng vệ sinh của cậu.”

Thật ra ở dưới có bán, nhưng cô ta không hiểu rõ điều kiện xung quanh đây lắm, cách tiện nhất chính là mượn của bạn học.

Thư Tân xoay người lại: “Được, để tớ đi lấy cho cậu.”

Thích Mạn đi rồi, sau khi đóng cửa lại, Thư Tân đứng trước cửa một lúc lâu. Lần đầu tiên cô ý thức được rằng mình đang tha hương nơi đất khách quê người, sự hưng phấn ban đầu chậm rãi nhạt dần, cô bắt đầu nhớ Vũ Minh và mọi người ở nhà.

Cô yên lặng đi về giường cắm sạc pin cho điện thoại, Thích Mạn lại tới gõ cửa.

“Cốc cốc cốc.”

Thư Tân đi mở cửa, điện thoại vang lên.

Thư Tân quay đầu nhìn thấy tên người gọi liền không thể chờ được mà chuyển sang chế độ video.

“Anh làm gì thế hả, sao mà bây giờ mới gọi, em đã đến lâu lắm rồi.”

“Anh biết em đã đến lâu rồi, anh cũng vừa mới đến thôi mà.”

“Vừa đến?” Thư Tân ngạc nhiên, “Anh đến đâu cơ? Hôm nay anh không ở khoa Lâm sàng à?”

Tiếng gõ cửa lại vang lên, Thư Tân quay đầu nhìn cánh cửa kia.

“Cốc cốc cốc.”

Một tiếng rồi lại một tiếng như gõ vào lòng cô vậy.

Thư Tân kinh ngạc nhìn cánh cửa, lại nhìn điện thoại di động, trong video Vũ Minh không chỉ không ở khoa Lâm sàng mà hành lang phía sau còn cực kỳ quen mắt.

Vũ Minh ở bên kia video nhìn cô: “Mở cửa cho anh đi vợ.”

Thư Tân chạy tới mở cửa, cả người suýt nữa thì hóa đá, người đàn ông đứng ngoài cửa không phải Vũ Minh thì là ai.

Cô trùng mắt với anh, há hốc mồm, trong khoảnh khắc đó cô không biết nên mừng như điên hay là tức giận.

Anh vuốt tóc cô: “Sốc rồi hả?”

Thư Tân nghe được tiếng răng mình nghiến kẽm kẹt, lập tức nhảy bồ lên người anh: “Có ai như anh không, ôi trời ơi, quá đáng lắm rồi, em muốn cắn chết anh.”

“Cắn đi, cắn đi, cho em cắn đấy.”

Vũ Minh đóng cửa lại, ôm Thư Tân đi thăng vào phòng, đẩy cô lên giường, vừa cởi áo vừa nói: “Cho em cắn đáy, muốn cắn chỗ nào thì cắn đi.”

Thư Tân khẽ véo bảm thân, đau quá, thế nên đây không phải là mơ.

Chẳng trách biểu hiện của anh nửa tháng này bình tĩnh như thế, còn suốt ngày lén la lén lút.

Dưới sự kích động, lực cắn của cô hơi mạnh, lúc Vũ Minh cởi quần áo thì đau đến mức hít một hơi thật sâu: “Em nhẹ chút được không, em không đau lòng à?”

Không thể hết tức được, cô càng cắn mạnh hơn.

“Đau quá, anh sai rồi, anh sai rồi vợ ơi.”

Sáng hôm sau, Thư Tân vịn vai Vũ Minh, vẫn cảm thấy mình như đang nằm mơ, cô lắc mặt anh, nghi ngò hỏi: “Đăng ký học tập? Lớp của chủ nhiệm La ạ?”

Vũ Minh vươn người ngồi dậy, đưa một cuốn sách nhỏ của ASA cho cô, “Em tự xem đi.”

Thư Tân vùi trong lòng ngực anh xem lịch trình của hội nghị, sau đó nhìn thấy “Sinh thiết vú dưới hướng dẫn của siêu âm”.

Người báo cáo: “Yu.”

Đây là một hạng mục lâm sàng mà năm ngoái Vũ Minh làm, giữa năm đã được đăng lên báo, đầu năm nay thì gửi bài cho ASA, sau lần đó cô không thấy Vũ Minh đề cập đến nữa vì anh quan tâm đến ASRA trực thuộc ASA hơn.

Thư Tân cười lớn: “Sao có thể? Sao mà chuyện này xảy ra được chứ?”

“Làm sao mà không thể? Sao mà không xảy ra được?”

Thư Tân nhìn lịch trình hội nghị mà cảm xúc dâng trào.

Một mình chủ trì cả hội nghị.

Vũ Minh còn trẻ như thế nhưng vì mấy năm qua không ngừng “chạy trốn” nên anh đã đạt đến độ cao này tự bao giờ.

“Tại sao không nói cho em biết sớm?”

“Anh cũng đâu định lừa em, khoa Lâm sàng đã thông báo từ lâu rồi, anh còn chờ xem phản ứng của em đây, kết quả em chẳng phản ứng gì cả.”

Thư Tân suy nghĩ một chút, hình như là thế thật.

Cô chột dạ nhìn anh.

“Sao lại có cô gái như thế này chứ, em xem em cắn anh này.”

“Là anh cho em cắn mà.”

“Nhưng anh cũng đâu bảo em cắn mạnh thế đâu.”

Cô cực kỳ đau lòng: “Anh còn đau không?”

“Đau chứ. Không được, anh phải cắn lại.” Anh chặn tay cô, rúc đầu vào cổ Thư Tân rồi hung dữ cắn lại cô, đến đâu răng nhẹ nhất cũng không để lại.

Cắn một lúc liền thay đổi, hô hấp của hai người quấn quýt, anh đỗ mồ hôi như mưa trên người cô, vô thức cúi đầu nhìn Thư Tân. Ánh mắt cô long lanh, cũng đang mượn ánh nắng ban mai để nhìn anh. Trong khoảnh khắc này, một nơi nào đó trong lòng ngực anh không ngừng rung động. Từ trong ra ngoài, từng nơi một trên người anh và cô đều phù hợp đến vậy.

Tới hội trường ASA, Thư Tân vẫn cảm thấy không chân thật. Nhưng bất kể là Vũ Minh đứng đằng trước nắm tay cô hay là tòa kiến trúc ở trung tâm thành phố đều nói cho cô biết không phải đang mơ.

“Đây có được coi chúng ta đi hưởng tuần trăng mật bù không?” Vũ Minh dẫn cô bước lên bậc thang trong màn sương.

“Không đâu, nhiều lắm thì được coi là một nửa thôi.” Thư Tân nhìn bóng lưng anh, trái tim như được gió nâng bay lên cao, cô bước một phát mười bậc, cố gắng đuổi theo bước chân anh.

Vũ Minh quay đầu dừng lại nhìn cô, những cái khác thì không cần để ý, nhưng chỉ có điểm này là không cần phải thương lượng.

“Em không cảm thấy mỗi ngày ở bên anh đều đang hưởng tuần trăng mật à?” Chí ít là anh cảm thấy như vậy.

Giống bây giờ anh tham gia ASA, nếu như không có Thư Tân bên cạnh thì như thiếu mất chút gì đó vậy.

Nhưng bởi vì có cô, cả trái tim anh đều rất bình yên.

“Cũng chính vì thế nên mới phải đi hưởng tuần trăng mật bù đó.”

Vũ Minh suy nghĩ một chút, cũng hợp lý phết, cô coi trọng cảm giác nghi thức như vậy, từ cầu hôn đến kết hôn, tất cả thủ tục đều phải có đủ, nếu

chỉ thiếu mỗi tuần trăng mật thì cũng hơi kỳ cục.

“Tuần này chúng ta đi đâu chơi?”

“Tuần này không tính là tuần trăng mật. Đợi em đi trao đổi về rồi, tuần nào chúng ta cũng phải đi xem một bộ phim, tuần nào cũng phải đến nhà bác Cố và bố mẹ ăn cơm.”

“Chẳng phải trước đây chúng ta cũng làm thế sao?”

“Phải biến nó thành thói quen.”

“Được thôi, đều theo ý em.”

Những lời này là đòn sát thủ, cơ bản thì lần nào dùng cũng có tác dụng, Thư Tân rất hài lòng. Cô ngẩng đầu lên đánh giá tòa kiến trúc trước mặt: “Em muốn sử dụng ba tháng này để luyện thành thạo kỹ năng siêu âm thực quản dưới sự chỉ đạo của Peter.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau này sẽ có một ngày em được giống như anh, đứng trên một nơi cao như vậy.”

Sau khi kết hôn, Vũ Minh đã hiểu nhiều hơn về Thư Tân so với trước đây. Bây giờ anh không cười nhạo vợ mình mơ mộng hão huyền nữa mà chỉ kiêu ngạo cười, nắm chặt tay cô, dẫn cô vào cung điện trong ánh nắng vàng rực rỡ.

Tấm thảm màu đỏ tươi trải trên hành lang bao la, ánh đèn sáng phản chiếu khuôn mặt của từng vị khách, trong hội trường người đến người đi, chuyên gia từ khắp thế giới tụ họp về đây.

Lúc sắp đến lượt Vũ Minh trình bày báo cáo, Thư Tân đi tới phòng vệ sinh bên cạnh hành lang sửa sang lại đầu tóc mặt mũi, khi đi ra thì đã đến lượt một vị chuyên gia giảng bài. Vũ Minh đứng cạnh chủ nhiệm La, cùng nói chuyện với một vị chủ nhiệm khoa Gây mê trong sảnh về hạng mục Gây mê lồng ngực cho đến tiến triển trong tương lai của việc điều trị đau trong ung thư.

“Đây là người tôi yêu.” Cô nghe thấy Vũ Minh giới thiệu với người đứng bên cạnh như vậy.

Cô nhìn thấy Vũ Minh, anh cũng nhìn thấy cô. Đây là vợ của anh, từ đầu đến chân đều khiến anh kiêu ngạo.

Khóe miệng Thư Tân cong lên, cô cất bước đi về phía anh, đèn sáng trông sảnh chiếu lên gương mặt của Vũ Minh.

Anh đứng trong ánh sáng, tựa như một ngọn núi cao.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Cảm ơn mọi người đã cùng chứng kiến sự trưởng thành của Vũ Minh và Thư Tân.

Bộ truyện này gửi đến toàn thể đồng nghiệp trong giới Gây mê, điều trị đau và giới y học.

Dành tặng cho các “Vũ Minh” và “Thư Tân” trong nghề.

Dành tặng cho tất cả chúng ta, những người nghiêm túc với cuộc sống của mình.

Mong thế giới này không còn “Đau đớn”.

TOÀN VĂN HOÀN